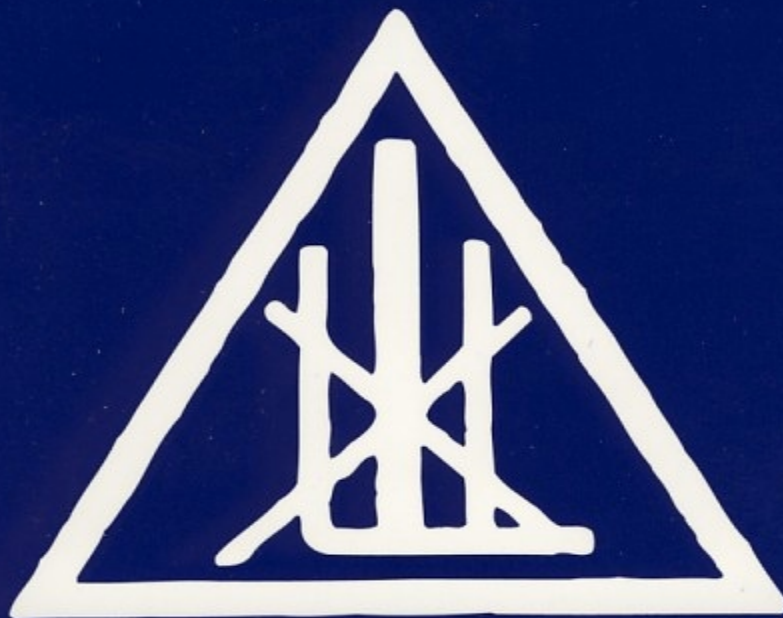

ALICE A. BAILEY
STRÅLERNE
OG
INDVIELSERNE

Alice A. Bailey

Udkommet på dansk:

Nationernes Skæbne, 1982
En kompilation om seksualitet, 1988
Esoterisk Psykologi, bind I, 1989
Døden – det store eventyr (kompilation), 1990
Blændværk – et verdensproblem, 1991
Hierarkiets fremtræden, ashramernes eksternalisering, 1992
Esoterisk Psykologi, bind II, 1993
Kristi Tilsynekøbst, 2. udgave, 1994
Undervisning i den nye tidsalder, 2. udgave, 1994
Herkules' arbejder, en astrologisk fortolkning, 1995
Fra intellekt til intuition, 1995
En afhandling om Kosmisk Ild, 1996
Telepati og det æteriske legeme, 2. udgave, 1996
Stof til eftertanke (kompilation), 1996
Den syvende stråle (kompilation), 1997
Breve om Okkult Meditation, 1997
Sjælen, livets kvalitet (kompilation), 1998
Sjælens lys, Patanjalis Yoga Sutraer, 1998
En afhandling om Hvid Magi, 2. udgave, 1998
Sindslidelser (kompilation), 1998
Strålerne og Indvielserne, 1998
Menneskehedens problemer, 1999
Discipelskab i den nye tidsalder, bind I, 1999
De syv stråler (kompilation), 1999
Indvielse, menneskelig og solar, 2. udgave, 2000
Karma og Dharma (kompilation), 2000
Reinkarnation (kompilation), 2001
Fra Betlehem til Golgata, Jesu indvielser, 2001
Tjeneste for menneskeheden (kompilation), 2002
Esoterisk Astrologi, 2. udgave, 2003
Discipelskab i den nye tidsalder, bind II, 2004
Esoterisk Healing, 2. udgave, 2007

Alice A. Bailey

Strålerne og Indvielserne

Bind V

af

En afhandling om
de syv stråler

ESOTERISK CENTER FORLAG

Strålerne og Indvielserne

En afhandling om de syv stråler, bind V

Originaltitel: The Rays and The Initiations, Volume V

© Copyright 1960 by Lucis Trust Ltd., Genève, London, New York

Dansk udgave © Esoterisk Center Forlag 1998

Trykt hos Narayana Press, Gylling

ISBN 87-88365-29-8

Oversættelsen er et gruppearbejde

www.shop-ecf.dk
info@shop-ecf.dk

En afhandling om de syv stråler

Esoterisk Psykologi

Bind I

Bind II Esoterisk Psykologi

Bind III Esoterisk Astrologi

Bind IV Esoterisk Healing

Bind V Strålerne og Indvielserne

Indhold

Første del

	Side
Fjorten regler for gruppeindvielse.	<u>13</u>
Indledende bemærkninger.	<u>15</u>
Indledende information.	<u>25</u>
Første regel Gruppens væren og funktion.	<u>37</u>
Anden regel Accepteret som gruppe.	<u>59</u>
Tredje regel Den dobbelte vandring fremad.	<u>79</u>
Fjerde regel Evokation af viljen.	<u>101</u>
Femte regel Den makrokosmiske helhed.	<u>123</u>
Sjette regel Gruppen fortsætter fremad i livet.	<u>137</u>
Syvende regel Invokationens ord.	<u>145</u>
Ottende regel De syv, de tre, og den ENE.	<u>159</u>
Niende regel Den ene indvier.	<u>179</u>
Tiende regel OM's skabende lyd.	<u>191</u>
Ellevte regel Den fjerde store cyklus med fuldbyrdelse.	<u>221</u>
Tolvte regel Oplyst gruppetjeneste – frelser-evne.	<u>237</u>
Trettende regel Det skjulte mysterium.	<u>259</u>
Fjortende regel Det femfoldige krav.	<u>297</u>

Anden del

Strålerne og indvielserne.	<u>329</u>
Indledende bemærkninger.	<u>331</u>

Første afdeling

Aspiranten og indvielsesmysterierne.....	<u>355</u>
INDTRÆDEN AD INDVIELSENS TO DØRE.	<u>355</u>
<i>Indvielsens dør</i>	<u>355</u>
<i>Døren til den højere evolutions vej</i>	<u>364</u>
INDTRÆDEN I ASHRAMEN	<u>373</u>
<i>De syv ashramgrupper i Hierarkiet.</i>	<u>379</u>
<i>De syv veje mesteren stilles overfor.</i>	<u>401</u>
1. <i>Vejen til jordtjeneste</i>	<u>403</u>
2. <i>Vejen til magnetisk arbejde.</i>	<u>407</u>
3. <i>Vejen til uddannelse til planetariske Logoi</i>	<u>411</u>
<i>Bestemte hierarkiske ændringer.</i>	<u>414</u>
4. <i>Vejen til Sirius</i>	<u>419</u>
5. <i>Strålevejen</i>	<u>424</u>
6. <i>Vejen vor Logos befinder sig på.</i>	<u>427</u>
7. <i>Vejen til ubetinget sønneværdighed</i>	<u>428</u>
<i>Uddrag af En afhandling om Kosmisk Ild.</i>	<u>431</u>
<i>Analyse af den spændte verdenssituation.</i>	<u>433</u>
DET DOBBELTE LIV I INDVIELSESPROCESSEN.	<u>436</u>
<i>Disciplens dobbelte liv</i>	<u>440</u>
<i>Mesterens dobbelte eksistens</i>	<u>443</u>
VIDENSKABEN OM ANTAHKARANAEN	<u>446</u>
<i>Bygning af antahkaranaen</i>	<u>449</u>
<i>Antahkaranaens natur.</i>	<u>457</u>
<i>Broen mellem sindets tre aspekter</i>	<u>461</u>
<i>Broen som mellemlid til koordination</i>	<u>475</u>
<i>Konstruktionsteknikken.</i>	<u>479</u>
<i>Konstruktionen af antahkaranaen – fortid.</i>	<u>481</u>
<i>Konstruktionen af antahkaranaen i den ariske race – nutid.</i>	<u>486</u>

<i>Byggeprocessens seks stadier.</i>	<u>490</u>
<i>Den umiddelbart forestående opgave.</i>	<u>501</u>
<i>De syv strålemetoder, der benyttes i konstruktions- processen.</i>	<u>505</u>
<i>Omrids til reflektiv kontemplation over konstruk- tion af antahkaranaen.</i>	<u>514</u>
INDVIELSESPROCESSENS BETYDNING.	<u>533</u>
<i>Fusion af mesterens og disciplens bevidsthed.</i>	<u>544</u>
<i>Impression på disciplens sind af den hierarkiske hensigt.</i>	<u>550</u>
<u>Anden afdeling</u>	
Aspiranten og de højere indvielser.	<u>557</u>
RELATIONEN MELLEM DE SYV STRÅLER OG INDVIELSERNE.	<u>558</u>
STRÅLERNE OG DE FEM INDVIELSER MENNESKE- HEDEN STÅR OVERFOR.	<u>566</u>
<i>Første indvielse. Fødslen i Betlehem. Syvende stråle.</i>	<u>568</u>
<i>Anden indvielse. Dåben i Jordan. Sjette stråle.</i>	<u>575</u>
<i>Tredje indvielse. Forklarelsen. Femte stråle.</i>	<u>589</u>
<i>Fjerde indvielse. Forsagelsen. Fjerde stråle.</i>	<u>602</u>
<i>Den særlige energitype, der er involveret, og dens indviende virkning.</i>	<u>605</u>
<i>Virkningen på menneskeheden af energien for harmoni gennem konflikt.</i>	<u>610</u>
<i>Kærlighed-visdoms strålens rolle, således som den styrer strålen for harmoni gennem konflikt og virkeliggør Kristi genkomst.</i>	<u>614</u>
<i>Virkningen af strålen for harmoni gennem kon- flikt i den nye verden af nationer.</i>	<u>619</u>
<i>Resultaterne af fjerde stråles indvirkning på den enkelte discipel.</i>	<u>635</u>
<i>Sammenfatning og forudsigelse.</i>	<u>637</u>

ASPEKTSTRÅLERNE OG DE HØJERE INDVIELSER.....	<u>639</u>
<i>Femte indvielse. Åbenbaringen. Første stråle.....</i>	<u>641</u>
<i>Første stråles virkning på nutidens menne-</i>	
<i>skehed.....</i>	<u>644</u>
<i>Sjette indvielse. Beslutningen. Tredje stråle.....</i>	<u>651</u>
<i>Syvende indvielse. Opstandelsen. Anden stråle.....</i>	<u>653</u>
<i>Ottende indvielse. Den store overførsel. Fjerde, femte,</i>	
<i>sjette, syvende stråle (de fire mindre stråler).....</i>	<u>653</u>
<i>Niende indvielse. Afvisningen. Første, anden, tredje</i>	
<i>stråle (de tre hovedstråler).</i>	<u>653</u>
DE SYV OG DE NI INDVIELSER FOR VORT PLANE-	
TARISKE LIV.	<u>653</u>
INDVIELSERNES BETYDNING.	<u>658</u>
<i>Første indvielse. Fødslen i Betlehem.....</i>	<u>660</u>
<i>Anden indvielse. Dåben i Jordan.....</i>	<u>669</u>
<i>Tredje indvielse. Forklarelsen eller transfigura-</i>	
<i>tionen.</i>	<u>682</u>
<i>Fjerde indvielse. Den store forsagelse eller kors-</i>	
<i>fæstelsen.</i>	<u>687</u>
<i>Femte indvielse. Åbenbaringen.</i>	<u>697</u>
<i>Den rolle, som energi spiller ved iværksættelse af</i>	
<i>åbenbaring.....</i>	<u>702</u>
<i>Den rolle, som viljen spiller ved iværksættelse af</i>	
<i>åbenbaring.....</i>	<u>707</u>
<i>Sjette indvielse. Beslutningen.....</i>	<u>711</u>
<i>Syvende indvielse. Opstandelsen.</i>	<u>722</u>
<i>Ottende indvielse. Den store overførsel.....</i>	<u>728</u>
<i>Niende indvielse. Afvisningen.</i>	<u>728</u>
Appendiks.....	<u>731</u>
FEM STORE ÅNDELIGE BEGIVENHEDER.	<u>733</u>
STROFER TIL DISCIPLE.....	<u>753</u>
Register.	<u>763</u>

Uddrag af Tibetanerens erklæring

Det er tilstrækkeligt at sige, at jeg er en tibetansk discipel af en bestemt grad, og det siger jer kun lidt, for alle – fra den mest beskedne aspirant op til og hinsides Kristus selv – er disciple. Jeg lever ved Tibets grænse og i et fysisk legeme ligesom alle andre mennesker. Undertiden, når mine øvrige pligter tillader det, leder jeg (eksoterisk set) en stor gruppe tibetanske lamaer. Dette er årsag til det forlydende, at jeg er abbed for dette særlige lamakloster. De, der er forbundet med mig i Hierarkiets arbejde (og alle sande disciple deltager i dette arbejde), kender mig under et andet navn og embede. A.A.B. ved hvem jeg er, og kender to af mine navne.

Jeg er en af jeres brødre, som er vandret et lille stykke længere ad vejen end den almindelige studerende, og som derfor har påtaget sig et større ansvar. Jeg har stridt og kæmpet mig frem til mere lys end det, aspiranter som læser disse linjer, kender, og derfor må jeg nødvendigvis virke som overbringer af lyset. Efter lærernes opfattelse er jeg ikke en gammel mand, og dog er jeg heller ikke ung og uerfaren. Mit arbejde er at undervise og udbrede kendskabet til den urgamle visdom, hvor som helst jeg finder genklang, og det har jeg gjort i mange år. Jeg søger også at være til støtte for mestrene M. og K.H., når som helst lejlighed gives, for i lang tid har jeg været forbundet med dem og tilknyttet deres arbejde. I det ovennævnte har jeg meddelt jer meget, men intet som kunne give anledning til den tåbelige tilbedelse og blinde lydighed, som følelsesfulde aspiranter udviser over for den guru og mester, de endnu er ude af stand til at kontakte. Ej heller vil de få den ønskede kontakt, før de har forvandlet deres emotionelle tilbedelse til uselvvisk tjeneste for menneskeheden – ikke for mesteren.

De bøger, jeg har skrevet, er sendt ud uden krav på anerkendelse. De kan være korrekte, sande og nyttige eller ikke; det er jer, der skal efterprøve deres sandhed gennem praktisk anvendelse og opøvelse af intuition. Hverken jeg eller A.A.B. er det mindste interesseret i at få dem erklæret for inspirerede skrifter,

eller at nogen (med tilbageholdt åndedræt) skal omtale dem som et af mestrenes værker. Hvis de fremlægger sandheden på en sådan måde, at den naturligt viderefører den lære, der allerede er givet til verden, og hvis den information, der gives, kan løfte den åndelige stræben og viljen til at tjene fra det emotionelle plan, op til det mentale (det plan hvor mestrene *kan* findes), vil formålet med dem være nået. Hvis den undervisning, der gives, finder genklang i de oplyste åndsarbejdere i verden og fremkalder glimt af intuition, lad da læren blive accepteret; men ellers ikke. Hvis disse udsagn kan bekræftes eller anses for sande ifølge loven om overensstemmelse, er det godt og rigtigt. Men skulle det ikke være tilfældet, da bør den studerende ikke acceptere det, der siges.

August 1934

Første del

Fjorten regler for gruppeindvielse

Indledende bemærkninger

Det kan her være nyttigt, mine brødre, at jeg endnu engang understreger, at den formløse verden kun kan betrædes af den aspirant, der i nogen grad har tilegnet sig evnen til at koncentrere sig om de abstrakte niveauer på det mentale plan. Det kræver nødvendigvis, at aspirantens egen natur har nået et bestemt udviklingspunkt. Ellers vil han ikke kunne opnå den nødvendige kontakt. Egen anstrengelse er nødvendig, og den udvikling det resulterer i kan beskrives på følgende måde:

I. Repolarisering af hele det lavere menneske, hvorved der sker en ændring i hans indstilling til alle de former, der findes inden for hans almindelige kontaktområde. Aspiranten bliver ikke længere vildledt af det, der hører sanserne til, men har den tråd eller forklaring, der til sidst vil føre ham ud af labyrinten med det lavere livs opfattelser og ind i den klare videns område, hvor dagslyset findes. Han behøver da ikke længere at vandre i mørke. Denne repolarisering tilvejebringes med fire metoder, der hver for sig er betingende for det næste trin frem, og tilsammen vil de (når de følges præcist) føre til fuldstændig underkastelse af personligheden. Disse fire metoder er:

Et stadigt og aldrig svigtende forsøg på at koncentrere bevidstheden i hovedet. Fra denne centrale position vil det virkelige menneske, den styrende kraft, styre og lede alle sine celler ved at påtvinge det fysiske legemes »lunare herrer« en ny rytme og måde at respondere på. Der findes to værdifulde og nyttige faktorer til skabelsen af den nødvendige polarisering:

En gentagen påskønnelse af ordene: »Jeg er selvet, selvet er jeg«.

Den daglige tidlige morgenmeditation, hvor tænkeren koncentrerer sig om styringspunktet og begynder dagens oplevelser og kontakter med den erkendelse, at han blot er den, der iagttager, opfatter og handler.

En nøje overvejelse gennem hele dagen om brug og misbrug af energi. Ethvert menneske bør vide, at retning og betrædelse af vejen beror på, hvordan energi anvendes. Det fører til sidst til en stabil manifestation og til, at mennesket med sit *lys* kan belyse omstændigheder og hjælpe sine medpilgrimme. De studerende bør gøre sig fortrolige med »energibegrebet« og lære at betragte sig selv som energi-enheder, der består af bestemte energityper. I den forbindelse bør man huske, at når åndelig og stoflig energi (de to modpoler) bringes i forbindelse med hinanden, så skabes der en tredje type energi, samt at det er det fjerde naturriges eller menneskerigets opgave at tilkendegive denne særlige type. Det bliver måske mere klart, hvis de studerende husker at:

Væsener over mennesket giver udtryk for åndelig energi.
Menneskene giver udtryk for sjælsenergi.
Væsener under mennesket giver udtryk for stofenergi.

Skaberværket vil blive fuldbyrdet ved en fuldkommen manifestation af disse tre. Men det bør huskes, at disse tre til trods herfor er en manifestation af dualitet – ånd og stof – og at det er en manifestation af en stor eksistens og af hans tilsynekomst. Det, der i hindufilosofien kaldes de »tre gunaer«, er således blot de kvaliteter, han manifesterer gennem disse typer væsener.

Væsener over mennesket udtrykker sattva, gunaen af rytmisk og harmonisk respons på guddommelig tilskyndelse, og tilkendegiver et fuldkomment og koordineret samarbejde med manifestationens formål.

Menneskene tilkendegiver kvaliteten af rajas, bevægelighed og konstant og bevidst forandring for at lære, hvad der er det virkelige og for gennem erfaring at lære at tilkendegive den sande natur af rytmisk respons.

Væsener under mennesket udtrykker gunaen af tamas eller inert. De arbejder blindt og har ingen evne til at reagere bevidst på planen. De udgør summen af »inerti-enhederne«, ligesom de menneskelige enheder kaldes »de lyspunkter, der bevæger sig inde i kvadraten«. Dette kan have en vis appel til frimurere.

Emnet om brug og misbrug af energi kan udbygges i det uendelige, og i mine øvrige bøger, hvor jeg omtaler centrene, har jeg uddybet det. På nuværende tidspunkt forsøger jeg blot at fremlægge det, der kan være til umiddelbar nytte for de studerende, hvorved grunden lægges til det senere arbejde.

Et indgående studium af den nødvendige transmutation af astral og emotionel energi til kærlighed, til kærlighedsenergi. Dette indebærer, at personlige følelser sublimeres til gruppeerkendelse eller -bevidsthed, og når dette gøres rigtigt, opbygges med tiden et højere og mere subtilt legeme, det buddhiske hylster. Når dette hylster er skabt, er det tegn på et meget højt udviklingstrin, men enhver seriøs studerende og aspirant kan på intelligent måde nærme sig de forudgående trin. Følgende erkendelser er nødvendige for at transmutere emotion til kærlighed:

1. En erkendelse af, at alle sindsstemninger, al sorg, smerte eller overvældende glæde har rod i vor identifikation med målene for vort begær, med formaspektet og med det, der er stofligt.
2. En forståelse af det emotionelle eller astrale legeme, og den rolle det spiller i den studerendes udvikling. Det bør opfattes som en skygge af monaden, og der kan spores en forbindelse mellem

det astrale hylster. sjette plan,
det buddhiske hylster. fjerde plan og
det monadiske hylster. andet plan.

Den rolle, kærlighedskronbladene i den egoiske lotus spiller, bør også nøje overvejes.

3. En forståelse af det astrale hylsters magtfuldhed, der skyldes dets sammensatte natur.
4. Et studium af solar plexus centrets formål og af den rolle, det spiller ved overførslen af energi fra de tre store centre under mellemgulvet til de tre højere centre. Der findes her en meget nær analogi til den solare lotus, det egoiske legeme, der befinder sig et sted midt mellem den trefoldige mo-

nade og det trefoldige lavere menneske. De mere fremskredne kan tage dette op.

Udvikling af evnen til tankekontrol, således at tænkeren griber og fastholder de mentale processer og lærer at betragte sindet som en fortolker af bevidsthedstilstande, som en overfører af egoisk hensigt til den fysiske hjerne, og som det vindue, hvorigennem egoet, det virkelige menneske, ser ud på de vældige og (for flertallet) ukendte kundskabsområder.

II. En manifestation af det subjektive aspekt i mennesket. Et af evolutionens mål er, at den subjektive virkelighed bringes frem og erkendes. Dette kan komme til udtryk på adskillige symbolske måder, der alle beskriver det samme tema:

Fødslen af den indre Kristus.
Fremkomsten af den indre udstråling eller stråleglans.
Tilkendegivelsen af det andet aspekt eller kærlighedsaspektet.
Manifestationen af solenglen.
Tilsynekomsten af Guds søn, egoet eller den indre sjæl.
Fuldkommen tilkendegivelse af buddhi, når det benytter manas.

Manifestationen af dette tilvejebringes ved processer, der kan beskrives på følgende måde:

Forædlingen af de legemer, der danner det skrin eller hylster, der skjuler virkeligheden.
»Åbenbaringsprocessen«, der indebærer, at de legemer, der tilslører selvet, ét efter ét udvikles til et punkt, hvor de bliver transparente og gør det muligt for den guddommelige natur fuldt ud at stråle igennem.
En udvidelse af bevidstheden, der frembringes ved hjælp af selvets evne til at identificere sig med sin virkelige natur som den, der »iagttager«, og som ikke mere betragter sig som den, der opfatter.

III. En fornyet samordning af de lavere hylstre, således at kontakten med det virkelige menneske, tænkeren, solenglen, på

de højere niveauer af det mentale plan kan blive fuldstændig og kontinuerlig. Dette bliver først muligt, når man begynder at forstå de to øvrige punkter, og når teorien om menneskets opbygning og formål til en vis grad bliver forstået. Når der mediteres, når man gør sig umage for at beherske de lavere legemer, og når man forstår naturen af sutratmaen eller tråden bedre, vil det blive stadigt lettere at bringe den åndelige indre oplysning og guddommelige energi, som er sjælens arv, ind i den lavere personlighed på det fysiske plan. Lidt efter lidt vil lyset bryde igennem, år efter år vil styrken af den højere kontakt vokse, gradvis vil nedstrømningen af guddommelig kærlighed og visdom i hovedcentrene tiltage, indtil hele det lavere menneske er omformet, dets hylstre forædlet, kommet under kontrol og anvendt. Mennesket på jorden vil da demonstrere sine evner som leder, lærer eller praktiker i overensstemmelse med den større stråle, som hans monade befinder sig på.

IV. En række prøver, der fører til indvielse. Når et menneske begynder at tilkendegive sin stråles egenskaber og at vise sig stadigt mere betydningsfuld for sin gruppe, vil han gennem prøver, prøvelser og fristelser blive forberedt til de sidste stadier i udviklingen, hvilket vil udstyre ham med:

Viden om bestemte love, der styrer stof og form.

Nøglerne til de mysterier, der er forbundet med energi, polaritet og grupperelation.

Bestemte magtord, der vil give ham kontrol over naturens elementalkræfter.

Indsigt i de planetariske planer.

Dette behøver jeg ikke at uddybe yderligere, ej heller behøver jeg at tage emnet indvielse op her (se: *Discipleship in the New Age*, bind I og II). Den første opgave er at stimulere aspiranter og at forberede de få seriøst studerende til at betræde discipelskabets vej. Det sidste punkt om dette tema vedrører:

V. Den grundlæggende betydning af en ren karakter. Det er noget langt mere end blot at være god. Det gælder stofaspektet og har relation til det faste greb eller den kontrol, som formen

har over mennesket. Vi kan måske udtrykke det på følgende måde og derved antyde dets mere okkulte betydning. Hvis en af de tre lavere elementaler (den fysiske, den astrale eller den mentale) er den styrende faktor i menneskets liv, befinder det sig – alene af den grund – i en farefuld situation og burde tage skridt til at bringe denne styring til ophør, før det gør forsøg på at træde ind i den formløse verden. Årsagen hertil er indlysende. Under den styrende lov om stof, loven om økonomi, vil det elementale liv tiltrække tilsvarende liv, og det vil resultere i en dobbelt fare, som er:

1. Stof med synkron vibration trækkes ind i formen ved hjælp af den dominante tone, som form-elementalen intonerer. Det vil medvirke til at øge omfanget af den opgave, som egoet står overfor, og til at gøre det lavere menneske stadigt mere fremherskende. De »lunare herrer« vil gradvis øge deres magt, og solherren blive tilsvarende mindre betydningsfuld.
2. Mennesket vil med tiden se sig omgivet af tankeformer af en lavere orden (set fra sjælens standpunkt). Før han kan trænge ind i visdommens hemmeligheder og finde vej til mestrens verden, vil mennesket være nødt til at fordrive de skyer af tankeformer, han har tiltrukket.

Hvis ikke disciplen lærer, at aspiration og selvdisciplin skal praktiseres sideløbende, vil han opdage, at den åndelige energi, han forstår at værdsætte og kan kontakte, kun vil tjene til at stimulere de kim til ondskab, der ligger latent i hans natur. Dette viser det rigtige i den sandhed, den store herre forkyndte i lignelsen om manden, som fejede sit hus, smed syv djævlé ud, og som alligevel til sidst befandt sig i en værre forfatning end nogensinde før. Det er væsentligt, at aspiranter forstår det lavere menneskes natur, og at der findes forskellige energityper i ethvert sammenhængende system, samt at fuldkommenhed opnås, når den højest mulige af de iboende energityper bliver fremherskende.

Hvis den lavere energi i samtlige form-atomer er den styrende faktor, vil der ske tre ting:

1. Selve formen vil vokse og få stadig større styrke, indtil den fremherskende røst fra dens »lunare herrer« overdøver alle andre røster, og mennesket kastes tilbage i

inerti,
blindhed,
trældom.

2. Mange mennesker styres ikke blot af en af formerne, men er fanger af alle tre. Når man studerer det lavere trefoldige menneske og de energier eller liv, der prøver at kontrollere det, bør man huske, at det drejer sig om tre kategorier:
 - a. De enkelte små liv, som vi kalder legemets atomer eller celler. De findes i tre grupper og danner respektivt de fire typer af legemer: det faste fysiske, det æteriske, det astrale og det mentale.
 - b. Samtlige disse liv som i sig selv består af fire typer elementaler eller separate sammenhængende, skønt ikke selvbevidste, eksistenser. De fire lunare herrer udgør det, den tidløse visdom kalder »kvadratets fire sider«. De er den »lavere kvartet«, »de indespærrede kubusser«, eller det kors, hvorpå det indre åndelige menneske skal korsfæstes. Disse fire elementaler har helt deres egen intelligens, er på den involutionære bue og følger loven for deres egen væren, når de stræber efter at blive magtfulde, så de fuldt ud kan udtrykke det de har i sig.
 - c. En dominerende og styrende lunar herre, som er det, vi forstår ved udtrykket den »lavere personlighed«. Han (hvis det personlige stedord overhovedet kan bruges) er summen af de fysiske, astrale og mentale elementaler, og det er denne kraft, der i øjeblikket tvinger legemets »ild-energi« til at nærme de tre lavere centre. Det æteriske legeme har en unik og mærkværdig position, idet det ganske enkelt er legemet for prana eller liv, og det center det anvender eksisterer i en kategori for sig selv.

3. Alle former under den menneskelige udgør tilsammen en magtfuld skræmmende faktor på vejen imod det virkelige menneskes frigørelse. De danner modsætningen til det, vi forstår ved mesterens verden, og disse to modsætninger står i direkte opposition til hinanden set fra aspirantens synsvinkel.

Adepten kan træde ind i formens verden, kontakte den, arbejde i den og forblive uanfægtet af den, fordi der ikke findes noget i ham, der responderer på den. Han gennemskuer illusionen og ser virkeligheden bag den, og fordi han véd, hvor han selv står, er der intet i de lunare herrers appel eller krav, der tiltrækker ham. Han står midt mellem modsætningernes par. Når aspiranten erkender beskaffenheden af denne formverden, når han har en dyb forståelse af de liv, den består af, og når han har evnen til at høre »den formløse enes røst« over alle de lavere stemmers strid, så opstår hans mulighed for at slippe fri fra stoffets herredømme.

Det sande magiske arbejde, mine brødre, er at forstå alle væseners tone, og evnen til at tale sjælens sprog er nøglen til dette magiske arbejde. Når disse færdigheder anvendes på rette vis, udøver de den kontrol over de mindre liv, som vil føre til den endelige frigørelse, og som vil – når tiden er inde – føre disse liv ind i selvbevidsthedens rige. Endnu forstår menneskesønnerne kun i begrænset omfang dette aspekt af stoffet. Hvis de blot kunne forstå, at de ved deres tilbøjelighed til at underlægge sig den lunare styring, driver de små liv i deres lille system dybere ind i uvidenhedens mørke, så kunne de måske hurtigere påtage sig det nødvendige ansvar. Hvis de kunne forstå, at de ved stadigt at forsøge at påtvinge solherrens rytme på samtlige lunare herrer, så ville de presse disse liv frem mod selvbevidst udfoldelse, så de kan gå mere seriøst og intelligent fremad. Det er det budskab, der må udsendes, for alle de forskellige aspekter af Guds liv er indbyrdes afhængige og ikke ét eneste går frem mod større virkeliggørelse, uden at det er til gavn for hele gruppen.

Jeg vil give jer nogle få enkle forslag. De kan være nyttige for alle oprigtigt søgende aspiranter.

Ved et ordnet og regelmæssigt liv opnås til sidst syntese og den rette styring af tid med alt, hvad deraf følger.

Ved på rette måde at eliminere alt, hvad der er sekundært, og ved en rigtig afbalanceret proportionssans opnås den akkurate og målrettethed, som er okkultistens adelsmærke.

Ved en rigtig aspiration på det rigtige tidspunkt, opnås den nødvendige kontakt og inspiration til det arbejde, der skal udføres.

Ved til stadighed at overholde *selvpålagte* regler opnås en gradvis forædling af det instrument og den fuldkommengørelse af de legemer, som mesteren kan benytte til at yde hjælp blandt de mange små.

Jeg opfordrer jer til at gennemtænke ovennævnte tanker for at få en forståelse af deres betydning samt alvorligt overveje, hvad mine bemærkninger egentlig indebærer.

Nutidens verden er fuld af lidelse. Således som egoets største udvikling ofte sker i det øjeblik, hvor smerten er størst (hvis opfattelsesevnen står mål med den mulighed der gives), således sker det også, når det gælder verdens udvikling. For de af jer, der har det indre syn og en intuitiv forståelse, opstår der en mulighed for at understøtte denne opfattelsesevne og til at lede en desperat verden – dybt nedsænket i mørke og lidelse – et skridt nærmere lyset. Jeres opgave er at anvende den viden, der er jeres, og at tilpasse den til verdens behov, således at sandheden hurtigere kan blive erkendt. I ethvert menneskes hjerte ligger intuitionens blomst skjult. Det kan I sætte jeres lid til, for en evig eller kosmisk kendsgerning iklædt en passende form vil altid blive modtaget med anerkendelse og forståelse.

Indledende information

Jeg har opfordret jer til arbejde netop nu (oktober 1942), fordi den kommende tid bliver usædvanlig travl for mig og for alle Hierarkiets medlemmer. Jeg ønsker at give jer yderligere informationer om selve Hierarkiet. (Denne information er en fortsættelse af den, der findes i *Discipleship in the New Age*, bind I, s. 671-773). På dette tidspunkt vil det gavne de studerende at huske, at alle grundlæggende og fundamentale forandringer på det fysiske plan nødvendigvis har indre subjektive årsager med oprindelse på et af den guddommelige bevidstheds niveauer og derfor på et andet plan end det fysiske. Den kendsgerning, at vældige og usædvanlige omvæltninger finder sted i naturriggerne, tilskriver mennesker andre mennesker eller visse kræfter, der er frembragt af menneskelig tænkning, svaghed og ambition.

Men det kunne jo være, at disse forandringer er resultater af bestemte yderst vigtige begivenheder på de indre plan med så fremskredne bevidsthedstilstande, at alt hvad den almindelige discipel kender til dem, er de ord, der symboliserer dem, samt deres meget udslættende virkninger – hvis jeg kan anvende en sådan vending til at beskrive de begivenheder, der i dag sønderriver menneskeheden. Den ondskab, som visse onde medlemmer af den menneskelige familie i dag praktiserer på jorden, er virkninger af deres respons på de indstrømmende energier og vidner om deres grundlæggende ondskab og hurtige reaktion på det, der er det modsatte af det gode. Præcis *dér*, hvor bevidstheden fokuseres, koncentrerer det, der fremhæves mest og tillægges størst betydning, og det gælder så vel det enkelte menneske som menneskeheden som helhed. Betydningen af de nutidige begivenheder fortolkes (nødvendigvis) i vendinger, der passer til den menneskelige bevidsthed og menneskelige modtagelighed. Denne verdenskrig og dens uundgåelige konsekvenser – gode og dårlige – anses for hovedsageligt at angå menneskeheden, men det er dybest set ikke tilfældet. Menneskeheden lider og drager erfaringer som følge af indre hændelser og af mødet mellem subjektive kræfter og indstrømmende energier.

Det er naturligvis ikke muligt for mig på nogen måde at give jer et sandt billede af de indre hændelser og begivenheder i vort planetariske væsens liv. Jeg kan kun antyde og påpege, at verdenssituationen ganske enkelt er et udtryk for menneskehedens reaktion og respons på store parallelle og igangsættende begivenheder, der involverer følgende:

1. Den avatar, der kommer, og hans relation til Verdens Herre, vor planetariske Logos.
2. Herrerne for frigørelse, fokuseret på deres høje sted, efterhånden som de bliver bevidst om menneskehedens påkaldelse og bliver tættere forbundet med Aktivitetens tre Buddhar.
3. Shamballas store råd og det planetariske Hierarki.
4. Buddha og hans arhater, idet de i forening samarbejder med Kristus og hans disciple, visdommens mestre.
5. Hierarkiet, legemliggørelsen af det femte naturrige, og dets magnetisk tiltrækkende forbindelse til menneskeriget, det fjerde rige.
6. Den virkning alle disse store grupper af liv har på menneskeheden og de naturlige konsekvenser, der kommer til udtryk i rigerne under det menneskelige.

Et studium af ovennævnte, som udtryk for kræfter og energi, vil give en vis idé om den bagved liggende syntese af relationer og helhedens enhed.

Der findes således en kilde af nedstrømmende energi, der har sit udspring helt uden for vort planetariske liv. Indstrømningen af denne energi, dens uundgåelige virkning under cyklisk lov og de konsekvenser, der viser sig på det fysiske plan, har frembragt og frembringer stadig de forandringer, som menneskeheden med forfærdelse erfarer på nuværende tidspunkt. Dette fører til den øjeblikkelige konflikt mellem fortid og fremtid. I denne udtalelse har jeg udtrykt den dybeste esoteriske sandhed, menneskeheden er kompetent til at fatte. Denne indstrømning fører til en afgørende kamp mellem Den store hvide loge og Den sorte loge og åbner døren for store modsatrettede energier,

som kan kaldes ånd og stof, åndelighed og materialisme eller liv og død. Disse ord er i virkeligheden ligeså meningsløse som betegnelserne god og ond, der kun har betydning i den menneskelige bevidsthed med dennes begrænsninger.

Når disse nedstrømmende energier passerer gennem alle de større bevidsthedsniveauer, som vi kalder plan, fremkalder de reaktioner og respons, der helt afhænger af den betingende bevidstheds udviklingstrin, derfor er virkningerne på Hierarkiet endnu voldsommere og mere omdannende, end de er på menneskeheden (dette kan synes mærkeligt for jer, ja, vel næsten uforståeligt). Jeg vil tilføje, at det laveste punkt for denne energinedstrømning er nået, og derved ændres karakteren af de nuværende muligheder. Disse energier har nu passeret det vi kunne kalde vendepunktet og har dermed nået det punkt, hvor de begynder at strømme opad med alt, hvad det udtryk indebærer. Når de strømmer ned frembringer de stimulering, når de strømmer op, frembringer de transmutation og abstraktion, og den ene virkning er ligeså uundgåelig som den anden. Derfor beror håbet for fremtiden på de opstrømmende energiers uundgåelige virkninger. Intet kan standse deres tilbagevenden og videre færd gennem planene tilbage til deres udspring. Det cykliske panorama i hele manifestationen hviler på denne nedadstrømmende og opadstrømmende proces, og evolutionsprocessen afhænger af nye og højere energiers indstrømning og aktivitet.

Det er derfor indlysende, at nedstrømningen af energi – ifølge cyklisk lov – bringer visse nye »inspirationer« med sig, visse nye »kim af håb« for fremtiden og tillige visse aktive formidlere, der er og vil være ansvarlige for det forberedende arbejde, for at gøde og bane vejen for den kommende nye tidsalders projekter. De nedstrømmende energier *påkalder* ligeledes de hæmmende kræfter, og jeg vil her minde jer om, at disse hæmmende (såkaldt) onde kræfter bliver imødegået på de højeste åndelige niveauer, fordi de – på deres side – reagerer på det tilskyndende pres fra den kommende avatar, hvis »tone høres forud for ham, og hvis energi spredes før hans komme«. Det er et stort mysterium, der først kan forstås (og da udelukkende teoretisk), når I husker, at alle vore plan – selv det allerhøjeste

– er underplan af det kosmisk fysiske plan. Når I til en vis grad kan forstå dette, forenkles tænkningen.

Som en følge af alt dette foregår der store og fundamentale omlægninger i selve Hierarkiet og i det område af den guddommelige bevidsthed, som vi (når det drejer sig om menneskeheden) kalder den åndelige triade – et område, der omfatter de højere mentale plan, de buddhiske og atmiske bevidstheds- og guddommelige aktivitetsniveauer. Den nedstrømmende avatarske stimulering sætter visse af mestrene i stand til at tage nogle af de større indvielser, og det på et langt tidligere tidspunkt end det ellers ville være muligt. Således er en stor opstigende og åndelig proces i gang, men endnu spores kun svage begyndelser på grund af den nuværende konflikts intensitet. Ligeledes finder mange disciple på prøvestadiets vej ind i de accepterede disciples rækker, og mange disciple tager indvielse. Til denne reelle hierarkiske omlægning – der foregår parallelt med og intensiverer omvæltningerne på det fysiske plan – hører det forberedelsesarbejde, jeg satte i gang blandt nogle disciple for at fremskynde perioden for en virkeliggørelse, under forudsætning af, at jeg møder den fornødne samarbejdsvilje fra deres side. (*Discipleship in the New Age*, bind I og II.)

Med hensyn til selve Hierarkiet, så bliver mange af dets medlemmer, esoterisk og teknisk set, »trukket bort fra det hellige midtpunkt og optaget i herrens råd«. Med andre ord overgår de til højere arbejde og bliver vogtere af den guddommelige viljesenergi og ikke blot vogtere af kærlighedsenergien. De vil frem over arbejde som enheder af magt og ikke kun som enheder af lys. Deres arbejde bliver dynamisk i stedet for at være tiltrækkende og magnetisk, og det vil omfatte livsaspektet og ikke blot sjæls- eller bevidsthedsaspektet. Deres pladser bliver – ifølge loven om opstigning – overtaget af deres seniordisciple, de indviede i deres ashramer, og i den samme store proces bliver disse indviedes plads, idet de således bliver »opløftet« til vigtigere arbejde, overtaget af disciple og disciple på prøve. Det er denne sandhed, der misfortolket og helt fordrejet ligger bag den lære om de såkaldt opstegne mestre, som lederne af

»JEG ER«-bevægelsen udbreder. Derved kompromitteres og føres en af de mest betydningsfulde begivenheder, der nogensinde har fundet sted på vor planet, ned på et farceagtigt plan.

Som følge af indstrømningen af energi fra kilder uden for planetsystemet foregår der på nuværende tidspunkt et generelt skift i bevidsthedsfokuseringen hos både inkarnerede og diskarnerede liv. Dette skift er en af hovedårsagerne til det nuværende sammenbrud. De studerende søger disse årsager i de menneskelige motiver, i fortidens historie og i karmiske relationer samt i den såkaldte ondskab. Alle disse faktorer eksisterer naturligvis, men deres oprindelse er af mindre betydning og er en naturlig del af livet i de tre verdener. De sættes selv i bevægelse af langt dybereliggende faktorer, der ligger latente i relationen mellem ånd og stof, og er en naturlig del af solsystemets dualitet – og ikke af dets trefoldighed. Denne dualitet påvirkes hovedsageligt, når det gælder vor planet, af Verdens Herres vilje-hensigt og af intensiteten i hans målrettede tanke. Det er lykkedes ham at opnå et spændingspunkt som forberedelse til at gennemføre kolossale ændringer i sit livsudtryk, i sit manifestationslegeme, en planet. Dette vil fremkalde store begivenheder og involvere alle aspekter af hans natur, inklusive det tætte fysiske. Det involverer nødvendigvis også alt det, der angår den menneskelige familie, for »i ham lever vi, røres vi og har vi vor væren«. Disse tre ord udtrykker manifestationens trefoldighed, idet »væren« betegner åndsaspektet, »røres« sjæls- eller bevidsthedsaspektet og »lever« tilsynekomsten på det fysiske plan. På det ydre plan findes den grundlæggende syntese af inkarneret liv.

I kan således tydeligt se, at når denne planetariske spænding opnås, er området for spændingen ikke livet i de tre verdener, men livet i den hierarkiske aktivitets verden. Det skift, der er en følge af dette spændingspunkt, den »røren« der er en følge, sker i sjælserfaringens og sjælsbevidsthedens verden. Den sekundære virkning kan observeres ved, at der sker en opvågning af den menneskelige bevidsthed, hvilket er tilfældet for mange mennesker – en opvågning til at kunne se de højere åndelige værdier, de tendenser og ideologier der dukker op alle vegne,

og de tydelige skillelinjer, der viser sig i vor verden for menneskelige beslutninger og mål. Det er allesammen følger af store forandringer i det højere bevidsthedsområde og er betinget af alle tings sjæl, der hovedsageligt findes i *anima mundi*. Den menneskelige sjæl og den åndelige sjæl er blot aspekter eller udtryk af denne store helhed.

Det er sådanne forandringer af de »bevægelige og skiftende realiteter«, som påvirker Hierarkiets medlemmers sjælsbevidsthed og åndelige væren, og som er ansvarlige for de nye tendenser i åndens liv og de nye metoder til skoling af disciple – for eksempel i eksperimentet med at eksternalisere mestrenes ashramer. Det er denne nye fremgangsmåde vedrørende livsbetingelser på grund af indstrømningen af nye energier, som skaber den universelle tendens, der går i retning af *gruppebevidsthed*, og som vil skabe det største resultat for den menneskelige familie, idet den derved kan tage det første skridt hen imod *gruppeindvielse*. Gruppeindvielse har man aldrig hørt om tidligere, undtagen i forbindelse med de højere indvielser, der udgår fra centret i Shamballa. Gruppeindvielse er baseret på en målrettet og forenet gruppevilje, der er viet til tjeneste for menneskeheden og baseret på loyalitet, samarbejde og samhørighed. Tidligere blev vægten lagt på det enkelte menneske, hans skoling og vej til indvielse og hans ensomme indtræden i indvielsens tempel. Men denne fokusering på det enkelte menneske vil i fremtiden vige for fokusering på en samlet gruppe, og det vil sætte adskillige disciple i stand til samlet at gå fremad, til samlet at stå foran indvieren og til samlet og på samme tid at opnå den store erkendelse, der er resultatet af og belønningen for vellykket discipelskab.

I den første bog, jeg præsenterede for offentligheden, beskrev jeg reglerne for ansøgere (*Indvielse, menneskelig og solar*, s. 199-213), idet jeg sammenfattede de gamle læresætninger og antydede de individuelle forberedelser og krav. De vil nu kunne anvendes af grupper af disciple på prøve, men ikke af accepterede disciple. Disse regler skal og vil til stadighed forblive det stræbsomme menneskes mål, hvad angår karakter og renselse, men menneskeheden har dog forstået dem i tilstrækkelig grad. De er blevet forkyndt af alle de store verdensreligio-

ner ned gennem tiderne, og er blevet opfattet som de vigtigste betingende egenskaber hos alle disciple.

Disse regler eller formler til fremgangsmåde svarer på de lavere plan til de højere regler, som disciplegrupper er forpligtet til at efterleve, og som de sammen må følge og adlyde. Den del af Hierarkiet, de træder ind i, når det er tilkendegivet, at de er fuldt ud accepterede, vil være den del, der er karakteriseret ved den samme sjælsbevidsthed og besjælet af den samme åndelige aktivitet, idet den fungerer under de samme love, men er betinget af to progressive og evolutionære udviklinger:

1. En meget tættere kontakt – invokativ og evokativ – med Shamballa og derfor større modtagelighed for guddommens viljespekt.
2. En invokativ holdning fra menneskehedens side, baseret på en grundlæggende decentralisering af den selviske menneskelige bevidsthed og en hurtigt opvågnende gruppebevidsthed.

I virkeligheden betyder det, at Hierarkiet får en tættere relation til Shamballas store råd og bliver tættere indbyrdes forbundet med menneskeheden, så en dobbelt fusion kan finde sted. Det vil tilvejebringe den integrationsproces, som vil være en af den nye tidsalders kvaliteter, og som vil indlede Vandbærerens tidsalder i den planetariske historie.

Jeg vil nu kæde de tidligere meddelte *regler for ansøgere* sammen med de nye *regler for disciple*, der udtrykker den nye gruppeaktivitet og det nye gruppedisciplinskab, der fører til gruppeindvielse.

Der er fjorten regler i alt. Jeg vil først give jer reglen for den enkelte disciple, og derefter den tilsvarende regel for grupper, der forbereder sig til gruppeindvielse, idet jeg minder jer om, at sådanne grupper altid er sammensat af dem, der har taget den første indvielse, og deres antal er legio. De findes i alle lande. Der findes imidlertid ikke særligt mange, der er rede til den nye tidsalders gruppeindvielse.

FØRSTE REGEL.

For ansøgere: Disciplen må søge dybt i sit hjerte. Hvis ilden brænder klart derinde og varmer hans broder uden dog at ophejde ham selv, så er timen kommet for hans ansøgning om at stå foran døren.

For disciple og indviede: Gruppen må stå i sindets ild, fokuseret i hovedets klare lys. Den brændende grund har gjort sin virkning. Det klare kolde lys skinner, koldt er det, og dog tillader heden – fremkaldt af gruppekærligheden – at den varme energi strømmer ud. Bag gruppen er døren. Foran ligger vejen åben. Skaren af brødre må gå samlet fremad – ud af ilden, ind i kulden frem mod en ny spænding.

ANDEN REGEL.

For ansøgere: Når ansøgningen er blevet indgivet i trefoldig form, da må disciplen trække denne ansøgning tilbage og glemme, at den er blevet indgivet.

For disciple og indviede: ORDET lyder nu fra det store spændingspunkt. Accepteret som en gruppe. Træk ikke ansøgningen tilbage. Det kan I ikke, selv om I ville, men tilføj derimod tre store krav og gå videre fremad. Bevar hukommelsen, men lad minderne fare. Arbejd ud fra det punkt, der indeholder alt fra gruppens forenede liv.

TREDJE REGEL.

For ansøgere: Tredobbelt må dette råb være og lang tid tager det at udsende. Disciplen må lade råbet lyde over ørkenen, over alle have og gennem de ild, der skiller ham fra den tilslørede og skjulte dør.

For disciple og indviede: Vandringen fremad er dobbelt. Døren har I lagt bag jer. Den er en fortidig begivenhed. Påkaldelsens råb må lyde fra det inderste punkt i gruppens klare kolde lys. Det må fremkalde respons fra det strålende center, der ligger langt forude. Når kravet og svaret er forsvundet i en stor LYD, gå da ud af ørkenen, læg havene bag jer og vid, at Gud er ild.

FJERDE REGEL.

For ansøgere: Disciplen må vogte evokationens ild og nære de mindre liv og således holde hjulet i gang.

For disciple og indviede: Gruppen må sørge for, at alle atten ild dør ud, og at de mindre liv vender tilbage til livets reservoir. Dette skal gøres gennem fremkaldelse af viljen. De mindre hjul skal ikke for altid dreje i tid og rum. Kun det større hjul skal altid dreje og fortsætte fremad.

FEMTE REGEL.

For ansøgere: Ansøgeren må sørge for, at solenglen dæmper de lunare engles lys og forbliver den eneste lyskilde på den mikrokosmiske himmel.

For disciple og indviede: Gruppen må samlet kunne opfatte triadens udstråling, der dæmper sjælens lys og lader formens lys dø ud. Den makrokosmiske helhed er alt, hvad der er. Gruppen må opfatte denne helhed og derefter ikke længere anvende tanken »min sjæl og din«.

SJETTE REGEL.

For ansøgere: De rensende ild brænder mat og svagt, når den tredje ofres til den fjerde. Derfor må disciplen afstå fra at tage liv, og han må nære det, der er lavest, med det den anden skabte.

For disciple og indviede: Gruppen må vide, at liv er ét, og at intet nogensinde kan tage eller berøre dette liv. Gruppen må kende det levende, flammende og gennemvædende liv, der oversvømmer det fjerde, når det femte kendes. Det femte lever af det fjerde. Gruppen må da – sammensmeltet med det femte – næres af det sjette og syvende og forstå, at alle de mindre regler er regler i tid og rum, og at de ikke kan tilbageholde gruppen. Den fortsætter fremad i livet.

SYVENDE REGEL.

For ansøgere: Disciplen må rette sin opmærksomhed mod fremsigelsen af de lyde, der giver genklang i den hal, hvor mesteren vandrer. Han må ikke anslå de lavere toner, der fremkalder vibration i mayas haller

For disciple og indviede: Gruppelivet må udsende invokationens ord og derved fremkalde respons i de fjerne ashramer, hvor menneskehedens chohaner færdes. De er ikke længere mennesker som mestrene, men har, efter at være nået ud over dette mindre stadium, forbundet sig med det store råd på det højeste hemmelige sted. Gruppen må intonere en dobbelt akkord, der giver genklang i hallerne, hvor mestrene færdes – som finder hvile og klinger vedvarende i de strålende haller, hvor de lys, der udfører Guds vilje, færdes.

OTTENDE REGEL.

For ansøgere: Når disciplen nærmer sig portalen, må de højere syv vækkes og frembringe respons fra de mindre syv på den dobbelte cirkel.

For disciple og indviede: Gruppen må finde sin egen respons på de syv større grupper, der gennemfører den hierarkiske vilje med kærlighed og forståelse. Gruppen omfatter alle syv, den fuldkomne gruppe. De mindre syv, de større syv og de planetariske syv udgør én stor helhed, og dem skal gruppen kende. Når dette er realiseret og loven om de kompletterende syv forstås, må gruppen forstå de tre og dernæst den ENE. Det kan de gøre ved et forenet åndedræt og en forenet rytme.

NIENDE REGEL.

For ansøgere: Disciplen må forenes med de andre selv i den cirkel, de udgør tilsammen. Men kun én farve må forene dem, hvorved deres enhed kommer til syne. Først når gruppen opfattes og kendes, kan energien udsendes på klog vis.

For disciple og indviede: Gruppen må vide, at der ikke findes andre selv. Gruppen må vide, at der ikke findes farve, kun lys. Mørket vil erstatte lyset, skjule alle forskelle og udslette alle former. Derefter vil gruppen – ved spændingspunktet og det mørkeste punkt – se et punkt af klar kold ild, og i den ild (i ildens midtpunkt) kommer den ene indvier til syne, han hvis strålende stjerne kunne ses, da døren blev passeret første gang.

TIENDE REGEL.

For ansøgere: Røstens hærske, devaerne i deres tætslutende rækker, arbejder uophørligt. Disciplen må med flid forsøge at forstå deres metoder. Han må lære de regler, hvorunder hærskearen arbejder inden for mayas slør.

For disciple og indviede: Reglerne for arbejdet i mayas slør kendes og er blevet anvendt. Gruppen må udvide alle sprækkerne i disse slør og på den måde lukke lyset ind. Lyt ikke mere til røstens hærske, og lad brødrene fortsætte fremad i lyden. De må kende OM's betydning, og de må høre det OM, der udsendes af ham, der står og venter ved selve midtpunktet i herrens rådskammer.

ELLEVTE REGEL.

For ansøgere: Disciplen må overføre ilden fra den lavere triangel til den højere og bevare det, der er skabt gennem ilden ved midtvejspunktet.

For disciple og indviede: Gruppen må sammen flytte ilden fra lotusblomstens juvel ind i triaden, og gruppen må finde det ord, der kan gennemføre denne opgave. Gruppen må ved hjælp af den dynamiske vilje tilintetgøre det, der er skabt ved midtvejspunktet. Når brødrene har nået spændingspunktet i den fjerde store udviklingscyklus, da vil denne opgave blive udført.

TOLVTE REGEL.

For ansøgere: Disciplen må lære at anvende hånden i tjeneste. Han må søge budbringerens kendetegn på sine fødder, og han må lære at se med det øje, der kan se mellem de to.

For disciple og indviede: Gruppen må tjene, således som Aquarius (Vandbærerens tegn) anviser. Merkur vil skynde på gruppen på den opadgående vej, og Taurus (Tyrens tegn) vil bringe illumination og opnåelse af vision. Frelserens tegn vil blive set oven over gruppens aura, når den møjsommeligt arbejder i Pisces (Fiskenes tegn).

TRETTENDE REGEL.

For ansøgere: Disciplen må lære at forstå fire ting, før det inderste mysterium kan vises ham: Det første er lovene for det der udstråler, det andet er de fem betydninger af magnetisering, det tredje er transmutation eller alkymiens tabte hemmelighed, og det sidste er det første bogstav i det meddelte ord eller i det skjulte egoiske navn.

For disciple og indviede: Gruppen må være beredt til at åbenbare det skjulte mysterium. Gruppen må kende den højere betydning af de lærte lektier, som er fire og dog kun én. Gruppen må forstå loven om syntese, enhed og fusion. Den trefoldige måde at arbejde med det, der er dynamisk, vil føre gruppen samlet mod de højere tre, hvor Guds vilje hersker. Transfiguration må efterfølge transformation, og transmutation må forsvinde. OM skal lyde midt i selve gruppen og forkynde, at Gud er alt.

FJORTENDE REGEL.

For ansøgere: Lyt, mærk, se, anvend og vid.

For disciple og indviede: Vid, udtryk, åbenbar, nedbryd og opstå.

Dette er reglerne for gruppeindvielse, og jeg beskriver dem her for at give jer en dybere forståelse af de love for gruppeliv, som jeg har behandlet i nogle af mine andre bøger.

Jeg vil til en vis grad forklare disse reglers mening og antyde deres betydning i det omfang, de kan forstås på nuværende tidspunkt. Disse instruktioner er skrevet for fremtidige disciple hen imod slutningen af dette århundrede. De udgør det sidste bind af *En afhandling om de syv stråler* og vil derfor komme ud til den brede befolkning, der imidlertid ikke vil forstå dem, men på denne måde bliver den nødvendige lære bevaret.

Første regel

Vi begynder nu studiet af de fjorten regler for dem af jer, der søger indvielse af en eller anden grad. I *Indvielse, menneskelig og solar* beskrev jeg reglerne for dem af jer, der påtænker at betræde discipelskabets vej. Jeg vil gerne ganske kort forklare betydningen af ordet »regel« og give jer en idé om dets okkulte mening. Der er stor forskel på en lov, en ordre eller et påbud og en regel, og disse forskelle skal gennemtænkes nøje. Universets love er ganske enkelt »hans« udtryksmåde, livsimpulser og eksistens- eller aktivitetsmåde – han, i hvem vi lever, røres og har vor væren. Disse love kan i sidste instans ikke undgås og ikke afvises, for vi bliver evigt presset til aktivitet af dem, og set fra en synsvinkel af det evige nu styrer og kontrollerer de alt, hvad der sker i tid og rum. Ord som ordrer og påbud er utilstrækkelige fortolkninger af det, menneskene forstår ved lov. I tid og rum, i hvert eneste øjeblik og alle vegne, udstedes ordrer af mennesker, som har autoritet, som tilsyneladende hersker, eller som har en position, hvor de kan gennemtvinge deres ønsker. Love er okkulte og grundlæggende. Ordre er tegn på menneskelig skrøbelighed og begrænsning.

Regler er imidlertid anderledes. De er et resultat af samlet erfaring og lange tiders virksomhed, og da de hverken antager form som love eller som et begrænsende påbud, så erkendes de af dem, de er udarbejdet til, og vækker hos disse en øjeblikkelig intuitiv respons. De behøver ikke at tvinges igennem, men accepteres uopfordret og bliver prøvet i tillid til, at fortidens vidnesbyrd og århundreders vidneudsagn berettiger den bestræbelse, der er nødvendig for at opfylde de krav, der stilles.

Dette gælder for de fjorten regler, vi nu skal til at studere. Jeg vil minde jer om, at kun den indviede bevidsthed fuldt ud vil forstå deres betydning, men at jeres bestræbelse på at forstå vil udvikle den begyndende indviede bevidsthed i jer, forudsat at I i praksis og frivilligt prøver at anvende disse regler i jeres daglige tilværelse. De kan anvendes på tre måder – fysisk, emo-

tionelt og mentalt – og de har en fjerde anvendelsesmåde, der bedst kan betegnes med ordene »den integrerede personligheds respons på sjælens fortolkning og forståelse«.

Et andet punkt jeg vil bede jer være opmærksomme på før denne regel fortolkes er, at jeres gruppe må stræbe efter gruppeanvendelse, gruppemening og gruppelys. Jeg vil eftertrykkeligt understrege ordet »gruppelys«. Vi beskæftiger os altså med noget grundlæggende nyt inden for den okkulte undervisning, og derfor er intelligent forståelse vanskelig at opnå. De sande betydninger er ikke så enkle, som de umiddelbart ser ud til. Ordene i disse regler kan forekomme så bekendte, at det grænser til det banale. Hvis de betød præcis det, de ser ud til at betyde, ville jeg ikke behøve at give antydninger om de bagvedliggende betydninger og tanker. Men de er ikke så enkle endda.

Sammenfattende kan siges: disse regler skal læses ved hjælp af den esoteriske sans, der er under udvikling. Reglerne har relation til gruppeindvielse, men de kan også anvendes individuelt. De er ikke, hvad de umiddelbart ser ud til at være – banale sandheder og åndelige floskler – men de er regler til indvielse, som hvis de følges vil føre disciplen og gruppen gennem en stor åndelig erfaring. De indeholder den nye tidsalders teknikker, som kræver gruppeaktivitet, gruppeprocedure og forenet handling. Tidligere sagde jeg, at disse regler er et resultat af opsamlet erfaring, og når jeg anvendte ordet »ny« i denne forbindelse, skal det ses i forhold til menneskets viden og ikke i forhold til indvielsesproceduren. Sådan har det altid været, og disciple har altid ved de store indvielseskriser gået fremad i grupper, selv om de ikke har vidst det. Nu kan disciple opnå denne viden, og de forskellige stråleashramer vil ikke blot føre deres større eller mindre grupper frem for indvieren, men gruppernes medlemmer vil også være vidende om, at det foregår som gruppe. De skal ligeledes forstå, at *omfanget af deres viden afhænger af deres decentralisering*. Jeg beder jer tænke dybt og reflektere over dette sidste udsagn.

Lad os nu gå over til gennemgangen af første regel.

FØRSTE REGEL.

Gruppen må stå i sindets ild, fokuseret i hovedets klare lys. Den brændende grund har gjort sin virkning. Det klare kolde lys skinner, koldt er det, og dog tillader heden – fremkaldt af gruppekærligheden – at den varme energi strømmer ud. Bag gruppen er døren. Foran ligger vejen åben. Skaren af brødre må gå samlet fremad – ud af ilden, ind i kulden frem mod en ny spænding.

Det vil være formålstjenligt at gennemgå denne første regel sætning for sætning og forsøge at fremdrage dens gruppemæssige betydning.

1. Gruppen må stå i sindets ild, fokuseret i hovedets klare lys.

I denne sætning har I ideen om intellektuel perception og om fokuseret enhed. Intellektuel perception er *ikke* mental forståelse, men er i virkeligheden den kolde klare fornuft, det buddhiske princip i virksomhed og den åndelige triades fokuserede attitude i relation til personligheden. Jeg vil bede jer bemærke følgende analogier:

Hoved.	Monade.	Atma.	Hensigt
Hjerte.	Sjæl.	Buddhi.	Ren fornuft
Rygsøjlebasis.	Personlighed.	Manas.	Åndelig aktivitet

Disse ord viser personlighedens position som det punkt, hvor antahkaranaen trænger igennem og kommer i kontakt med manas eller det lavere sind og bliver formidler af monadens hensigt. Monaden virker gennem den åndelige triade, der som I ved er forbundet med personligheden ved hjælp af antahkaranaen.

Hjertet som et aspekt af ren fornuft kræver omhyggelig overvejelse. Det anses sædvanligvis for at være et organ for ren kærlighed, men set fra de esoteriske videnskabers synsvinkel er kærlighed og fornuft synonyme udtryk, og jeg vil bede jer tænke over, hvordan det kan være. Kærlighed er dybest set et

ord for det motiv, der ligger bag skabelse. Motiv forudsætter imidlertid en hensigt, der fører til handling, og derfor kommer der, i den opgave den inkarnerende monades gruppeliv har, et tidspunkt i arbejdet, hvor motivet (hjerte og sjæl) bliver åndeligt forældet, fordi hensigten har nået fuldbyrdelse, og den aktivitet, der er sat i bevægelse, er så stærk, at hensigten ikke kan hindres eller standses. Disciplen kan ikke længere afskrækkes, og ingen hindring eller vanskelighed er stor nok til at hindre ham i at gøre fremskridt. Da har vi den endelige tilintetgørelse af det, teosofferne kalder det kausale legeme, og etableringen af en direkte relation mellem monaden og dens håndgribelige udtryk på det fysiske plan. Hovedcentret og centret ved rygsoj-lens basis vil da have direkte uhindret forbindelse med hinanden. Monadisk vilje og personlighedsvilje vil via antahkaranen have en tilsvarende uhindret relation. Jeg vil bede jer huske, at viljesaspektet er det endelige fremherskende princip.

Når gruppen anvender disse ideer, må det ske på en ensartet og dybtgående måde, idet en gruppe disciple skal udmærke sig ved gradvis i stedet for motiv at anvende ren fornuft, der til sidst vil smelte sammen med monadens viljesaspekt – dens hovedaspekt. Det er teknisk set Shamballa i direkte relation til menneskeheden.

Hvad er gruppevilje i en ashram eller en mesters gruppe? Er den til stede i alle former, og er den stærk nok til at betinge grupperelationerne og til at blive forenet med en brodergruppes medlemmer, der vandrer fremad og ind i lyset? Er de enkelte personligheders åndelige vilje af en sådan styrke, at den kan ophæve personlighedsrelationerne og lede til en åndelig erkendelse, et åndeligt samspil og en åndelig relation? Det er kun, når der tages hensyn til disse fundamentale virkninger af at stå som en gruppe i »hovedets klare lys«, at det kan tillades disciple at føre personlige følelser og tanker ind i billedet, fordi det kan føre til en midlertidig begrænsning af gruppen.

Hvad er det da, der forhindrer en discipel – som individuelt menneske – i at have direkte adgang til og direkte kontakt med mesteren uden at være afhængig af et mellemlid? Lad mig illu-

strere: I den gruppe, jeg er ved at skole (*Discipleship in the New Age*, bind I og II), har to eller tre direkte adgang. Også andre har adgang, men ved det ikke, og atter andre er seriøse og meget stræbsomme disciple, men de glemmer ikke sig selv ét eneste sekund. En har haft et blændværksproblem, men er nu optaget af spørgsmålet om åndelig ambition – en åndelig ambition, der virker gennem en meget lille personlighed. Nogle kunne gøre hurtige fremskridt, men har tilbøjelighed til inertie – måske skulle jeg sige, at deres interesse ikke er stor nok. Enhver af dem (og alle andre disciple) kan placere sig selv. Alle ønsker de at gå fremad, og alle besidder de et stærkt indre åndeligt liv – derfor finder jeg tid til at arbejde med dem. Men gruppeantahkaranaen er stadig ufuldstændig, og den rene fornuft og hjertet er endnu *ikke* det styrende aspekt. Den åndelige triades evokative kraft er derfor ikke tilstrækkelig til at opretholde personligheden, og personlighedens invokative kraft eksisterer ikke – når man ser det fra de personligheders synsvinkel, der udgør ashramens personlighedsaspekt. Det er en faktor, som de ofte føler, at jeg ikke skal beskæftige mig med. Personlighedsaspektet kan først blive en magtfuld faktor, hvis visse af personlighedsrelationerne justeres og inertien overvindes. Da og først da kan »gruppen stå«.

2. Den brændende grund har gjort sin virkning.

Her er der stor mulighed for misforståelse. For de fleste mennesker står den brændende grund for en af to ting:

- a. Enten tankens ild, der brænder de ting væk i den lavere natur, som den bliver mere og mere bevidst om.
- b. Eller sorgens, lidelsens, rædslens og smertens brændende grund, der er så karakteristisk for livet i de tre verdener, især i denne tid.

Men den brændende grund der refereres til her er noget helt andet. Når solens flammende lys fokuseres præcist på eller gennem et glas, kan det forårsage antændelse. Når monadens flam-

mende lys fokuseres direkte på personligheden via antahkaranaen og ikke igennem sjælen, dannes der en flammende ild, der brænder alle hindringer op i en stadig og vedvarende proces. Sagt med andre ord: Når viljesaspektet strømmer fra monaden og fokuseres gennem den personlige vilje (når sindet kan forstå og erkende den), tilintetgør det, som var det ild, alle egenviljens elementer. Når Shamballas energi strømmer ud og skaber en direkte kontakt med menneskeheden (idet den undlader overførslen via Hierarkiet, som det hidtil har været sædvane), da har I det, man ser i nutidens verden – en ødelæggende kæmpebrand, eller en verdensomspændende brændende grund. Når en gruppes antahkarana er konstrueret rigtigt, da vil den individualiserede gruppevilje forsvinde og blive fuldt ud vidende om den monadiske hensigt eller klart styrede vilje. Det er omstændigheder, som disciplen, der forbereder sig til indvielse, må tage i betragtning, når han forbereder sig til de højere indvielser, og det samme gælder enhver gruppe eller ashram, der er i forberedelse til indvielse.

Hemmeligheden om de højere indvielser ligger i en skolet anvendelse af den højere vilje. Den ligger ikke i renselse, i selvdisciplin eller i andre af de metoder, som før i tiden blev antaget for at føre til sandheden. Hele problematikken om Shamballa-viljen åbenbares fortløbende og vil i den nye tidsalder efterhånden ændre disciplens måde at nærme sig indvielse på. Emnet »vejen til Shamballa« kræver dybe studier og esoterisk forståelse. I denne tanke om den nye og fremtidige del (om jeg så må sige) af vejen eller stien, som nutidens discipel står overfor, ligger hemmeligheden om den kommende åbenbaring og om den åndelige verdensorden, der vil blive synlig, efterhånden som menneskeheden skaber den nye verdenscivilisation og begynder at forme den nye kultur. Den monadiske viljes brændende, rensende og nedbrydende virkninger på sit eget fordrejede spejlbillede, den individuelle vilje, fortjener i høj grad grundige overvejelser.

I lange tider har aspiranterne bemærket og er blevet belært om viljens virkning på det astrale eller emotionelle legeme, for denne virkning er årsag til opståen af et af de første og mest

elementære af de indledende spændinger, som de møder på prøvestadiets vej. Det fører til en renselse og reorganisering af hele det psykiske og emotionelle liv på grund af sin nedbrydende indvirkning. »Hvis du blot ville tænke dig om«, »hvis du blot vil anvende viljen lidt mere«, og »hvis du blot vil huske, at du kan tænke«, siger vi til menneskeslægtens børn og til begynderne, der bevidst begynder tilbagevejen. Fokuseringen og retningen ændres derefter lidt efter lidt fra det astrale liv og det emotionelle bevidsthedsniveau til det mentale, og som konsekvens genspejles hensigtens verden, som findes i de tre verdener. Når dette stadium til en vis grad er opnået, følger på discipelskabets vej og som forberedelse til indvielse en bestræbelse på at opfatte og forstå de højere aspekter af denne mentale proces, og det egoiske livs viljesaspekt begynder at øve indflydelse på discipulen. »Offerkronbladene« folder sig ud og livets hellige offeraspekt åbenbares i sin skønhed, renhed, enkelhed og med sine revolutionerende egenskaber.

På indvielsens vej overføres den monadiske vilje (som den egoiske vilje er et spejlbillede af, og den individuelle egenvilje en fordrejning af) gradvis via antahkaranaen direkte til mennesket på det fysiske plan. Det frembringer den højere modsvarighed til de kvaliteter, som den velskolede men begrænsede esoteriker taler så meget om – transmutation og transformation. Resultatet er en assimilering af den individuelle vilje og den egoiske vilje i monadens hensigt, der er »hans« ufravigelige og uforanderlige hensigt – han i hvem vi lever, røres og har vor væren. Dette er det sande brændende område, for vor »Gud er en fortærende ild«. Dette er den brændende busk eller det brændende livstræ i den bibelske symbolik. Virkningerne af denne, den højeste af alle ild, denne dybt åndelige og hidtil sjældent erkendte brændende grund, sammenfattes for os i den næste sætning i første regel.

3. Det klare kolde lys skinner, koldt er det, og dog tillader heden – fremkaldt af gruppekærligheden – at den varme energi strømmer ud.

I disse ord har I nøglen til gruppeindvielse. De højere individers lys kan strømme ind, når det fremkaldes af gruppekærlighed. Dette lys er klart og koldt, men frembringer den nødvendige »hede«, et symbolsk ord, der anvendes i mange af verdens hellige skrifter til at udtrykke levende, åndelig energi. Jeg sagde »åndelig energi« og ikke sjælskraft, og her er en forskel, som I en dag må forstå.

En sådan gruppekærlighed er baseret på det egoiske aspekt af viljen, som vi kalder »offerkærlighed«. Det indebærer ikke, at den skaber lykkelige forbindelser mellem de enkelte gruppe-medlemmer, men derimod formodentlig fører til et ulykkeligt og flygtigt ydre samspil. Men dybest set vil den føre til en vedvarende og stærk loyalitet, der ligger bag det synlige ydre liv. Mesterens påvirkning skaber, når han søger at hjælpe sin discipel, altid forbigående uro – forbigående set fra sjælens synsvinkel, men ofte forfærdende set fra personlighedens synsvinkel. Det samme sker – men i mindre grad forstyrrende og chokerende – når en seniordiscipel søger at påvirke en aspirants eller mindre discipels aura. Dette er et punkt, som seniordisciplen absolut ikke må glemme ikke kun af hensyn til sin egen reaktion og skoling, men også af hensyn til de virkninger, som han forårsager i livet hos en discipel på prøve eller en mindre discipel inden for sin indflydelsessfære. Sådanne forstyrrende påvirkninger og deres følgevirkninger, som en mester eller en seniordiscipel fremkalder hos et enkelt individ eller en gruppe, fortolkes som regel set ud fra personlighedens synsvinkel og forstås kun i ringe grad. Disse påvirkninger er ikke desto mindre aspekter af en højere vilje hos en højere discipel, og de støder mod personlighedens vilje, hvorved egoets offervilje fremkaldes, og det fører til en periode med midlertidigt ubehag. Det tager aspiranten og den uerfarne discipel fortrydeligt op, og de kritiserer de kilder, der har fremkaldt deres ubehag, i stedet for at lære den nødvendige lektie, der drejer sig om at modtage og

håndtere kraft.

Dér, hvor den sande kærlighed findes, vil den imidlertid svække personlighedsviljen og fremkalde den offervillige egoiske vilje samt en stadigt voksende evne til at identificere gruppen med monadens vilje eller hensigt. Gruppens fremskridt foregår således fra én brændende grund til den næste – hvor hver brændende grund bliver koldere og klarere end den foregående, idet de en efter en frembringer den brændende ild, den klare kolde lysende ild og den fortærende guddommelige ild.

Således viderebringes sandheden i lignelser, og efterhånden forstår den indviede at anvende hede, varme, lys og energi. Han når frem til at forstå egenvilje, offervilje og Shamballa-hensigt, og at kun kærlighed (egenkærlighed, gruppekærlighed og til sidst guddommelig kærlighed) kan åbenbare betydningen af de symbolske ord og de okkulte paradokser, der møder den sande aspirant, når han forsøger at betræde vejen.

Når vi nu fortsætter vore studier af de regler, som de der modtager indvielsesskoling skal følge, vil jeg minde jer om visse ting og fremhæve nogle af dem endnu engang, selv om vi tidligere har berørt dem. Hvor stor nytte I kan få af disse regler afhænger af, om I forstår nogle af de grundlæggende ideer og rent faktisk anvender dem i så stort omfang som muligt.

For det første vil jeg henlede jeres opmærksomhed på det, der bør være den grundlæggende holdning hos den, der står foran indvielse: *En målrettet hensigt, styret af ren fornuft og udtrykt i åndelig aktivitet.* Det er en sætning, der er let at skrive, men hvad specielt siger den jer? Lad mig uddybe den lidt. Grundholdningen hos den, der skoles til indvielse, bør være præget af det rette åndelige motiv, hvor ønsket er at udføre guddommens eller monadens viljesaspekt på intelligent måde. Det indebærer, at personlighedens egenvilje smelter sammen med sjælens offervilje, og når det er opnået, vil det føre til åbenbaringen af den guddommelige vilje. Ingen uindviet kan have en opfattelse af denne vilje. For det andet vil jeg pege på, at ovennævnte sammensmeltning fører til udvikling af evnen til åndelig opfattelse og intuitiv forståelse. Det indebærer, at den

lavere eller konkrete tænkeevnes og det lavere personlige selvs aktivitet ophører, samt til at sjælens vidensaspekt bliver underlagt den guddommelige forståelses klare rene lys. Når disse to faktorer begynder at blive aktive, vil I se fremkomsten af en sand åndelig aktivitet på det fysiske plan, motiveret af monadens høje kilde og ført ud i livet af intuitionens rene fornuft.

I kan således tydeligt se, at disse højere åndelige evner først kan anvendes, når den forbindende antahkarana begynder at spille sin rolle. Det er årsagen til, at jeg underviser i bygningen af regnbuebroen.

Disse regler er i virkeligheden store formler for tilnærmelse, men de angiver kun metoder, der kan anvendes på en vis del af vejen og ikke helt frem til indvielsen. Jeg vil bede jer tænke nøje over denne forskel. »Den højere evolutions vej« ligger åben for aspiranten frem til de større mysterier, men i begyndelsen er han ofte forvildet og spørger hyppigt sig selv om, hvilken forskel der er mellem personlighedens udvikling til sjælsbevidsthed og arten af den udvikling, der ligger forude, og som er væsensforskellig fra udviklingen af ren bevidsthed. Har I rigtigt forstået, at den indviede efter den tredje indvielse overhovedet ikke beskæftiger sig med bevidsthed, men med fusionen af sin individuelle vilje og den guddommelige vilje? Han er ikke mere optaget af at øge sin sensitivitet for at opnå kontakt eller af sin bevidste respons på omgivende vilkår, men han bliver mere og mere bevidst om dynamikken i videnskaben om tjeneste for planen. Denne markante erkendelse kan kun ske, når hans koordinerede personlighed og sjælens vilje er forsvundet i den guddommelige hensigts strålende lys – en hensigt der ikke kan holdes tilbage, skønt den til tider forsinkes, således som det er sket gennem de sidste femoghalvtreds år. (Skrevet i februar 1943).

Meget af det, jeg har nævnt her, vil se meningsløst ud for jer, fordi den endelige kontakt mellem sjæl og personlighed ikke er blevet tilvejebragt, og viljesaspektet i manifestation endnu ikke forstås i sine tre faser: Personlighed, egoisk og monadisk. Men som jeg tidligere har nævnt, skriver jeg for de di-

sciple og indviede, der kommer i inkarnation nu, og hvis bevidsthed og tjeneste vil være bragt til fuld udfoldelse i den sidste del af dette århundrede. Men jeres bestræbelse for at forstå vil have sin virkning, selv om hjernen ikke registrerer det.

Når alt kommer til alt vedrører disse regler eller formler for tilnærmelse først og fremmest Shamballa- eller livsaspektet. Det er de eneste formler eller konkret formulerede teknikker, der eksisterer i øjeblikket og indeholder den kvalitet, som kan sætte aspiranten i stand til at kunne forstå og efterhånden udtrykke betydningen af Kristi ord: »Et liv i større fylde«. Disse ord refererer til kontakt med Shamballa, og resultatet vil være, at viljesaspektet kommer til udtryk. Hele invokations- og evokationsprocessen er knyttet til denne tanke. Det lavere aspekt er altid den invokative faktor, og det er en uforanderlig lov, der ligger bag hele evolutionsprocessen. Det er nødvendigvis en gensidig proces, men i tid og rum kan man generelt sige, at det lavere altid påkalder det højere, og at højere faktorer dernæst fremkaldes og responderer i forhold til den grad af forståelse og den dynamiske spænding, det påkaldende element har etableret. Det misforstår mange. I arbejder ikke med den evokative proces. Dette ord betegner ganske enkelt den respons, der kommer fra det, der er nået. Opgaven for det mindre aspekt eller for gruppen er invokativ, og det gunstige resultat af den invokative handling kaldes evokation.

Når jeres liv derfor helt og holdent er invokativt, vil evokationen af viljen finde sted. Livet er først virkeligt invokativt, når der er sket en fusion af personlighed og sjæl, og når de virker som en bevidst sammensmeltet og fokuseret enhed.

Det næste jeg vil pointere er, at disse formler eller regler for tilnærmelse beskriver udviklingen af gruppebevidsthed, fordi det er endnu kun som gruppe, det er muligt at nå viljens Shamballa-kraft. Formlerne for tilnærmelse kan ikke anvendes af det enkelte menneske i det nye indiviessystem. Kun gruppen er i stand til, efter den påtænkte nye arbejds- og gruppeindvielsesmetode, at påkalde Shamballa. Dette er grunden til, at Hitler, eksponenten for den modsatte reaktion på Shamballa (og som følge deraf den onde reaktion), måtte samle en gruppe af lige-

sindede mennesker eller personligheder omkring sig. På den øvre bue af den fremkaldende cyklus (Hitler er et udtryk for Shamballa-kraftens påkaldende bue) kræves der *en gruppe* for at tilvejebringe evokation.

Vi kommer nu til mit tredje punkt i relation til reglerne eller formlerne og deres formål. De vedrører først og fremmest gruppeindvielse. De har andre anvendelsesmuligheder, men i øjeblikket skal de benyttes på dette område. I kan spørge: Hvad er gruppeindvielse? Indebærer det, at alle medlemmer i gruppen tager indvielse? Kan én person have så stor indflydelse, at han kan forhale, forsinke eller endog forhindre (i tid og rum) gruppeindvielsen? Hertil kan jeg svare, at gruppen behøver ikke nødvendigvis at bestå af medlemmer, der alle har taget den samme indvielse. Med dette mener jeg, at det *ikke* er nødvendigt, at alle medlemmer påbegynder den samme gruppeudvikling samtidig. Dybest set har det, jeg bestræber mig på at sige om disse regler, relation til den tredje indvielse – indvielsen af den integrerede personlighed. De kan naturligvis også anvendes i forbindelse med den anden indvielse og har derfor mere almen interesse, for det er den indvielse, som mange aspiranter i dag står overfor – at tilkendegive kontrol over den stærke emotionelle natur.

Jeg vil bede jer tænke meget nøje over det, jeg netop har sagt. Gruppeindvielse betyder, at de fleste af medlemmerne er korrekt orienteret, at de har i sinde at acceptere den disciplin, som vil forberede dem til den næste store bevidsthedsudvidelse, og at ingen af dem på nogen måde kan ledes bort fra deres *hensigt* (bemærk dette ord med dets hentydning til første stråle eller Shamballa), uanset hvad der sker i deres omgivelser eller personlige liv. I bør reflektere over dette, hvis I ønsker at gøre de nødvendige fremskridt.

I disse korte vejledninger, der kun er »foreløbige antydninger« (bemærk denne vending), er det ikke nødvendigt at komme med forklarende detaljer. Opfatter I ikke intuitivt og klart vejledningen i disse formler eller regler, så vil alt, hvad jeg måtte sige, blot hindre og forstyrre min hensigt.

Endelig kan disse formler eller regler anvendes eller fortolkes på tre måder, og det vil jeg bede jer huske, for derved kan

I finde frem til, hvor I fokuserer jeres individuelle opmærksomhed, og om I som konsekvens fungerer som en integreret personlighed. Husk altid, at kun en integreret personlighed kan opnå den nødvendige sjælsfokusering. Det er en grundlæggende forudsætning. De tre måder er af fysisk, emotionel og mental karakter. Men i deres mest enkle betydning hentyder disse ord i virkeligheden til den opgave, det er at tage en af de højere indvielser. Den eneste måde, hvorpå deres betydning kan træde helt tydeligt frem, er ved at forstå følgende:

1. En *fysisk* anvendelse hentyder til, at gruppen anvender den givne viden og den intuitivt opfattede information på en sådan måde, at behovene i den større gruppe, som gruppen selv er en del af, tjenes konstruktivt. Opfyldelsen af dette ideal ses i Hierarkiets egen aktivitet, idet det – når det arbejder med den ene opgave efter den anden – virker som både intuitiv fortolker og som kraftoverfører mellem centret i Shamballa og menneskeheden. Den enkelte indviede skal på sin vej mod en af de højere indvielser, men i mindre målestok, udføre den samme dobbelte funktion og derved gøre sig selv egnet til et udvidet samarbejde.

2. En *emotionel* anvendelse har tydelig reference til meningsverden, fortolket i forhold til grupper. For nærværende er velmenende aspiranter tilfredse, når de er i stand til at fortolke den virkelige mening med tilstande, begivenheder og hændelser, der vedrører deres personlighed. Men det er stadig blot en individuel reaktion. Aspiranten, der prøver at forstå disse regler, er mere interesseret i at se de forskellige situationer som noget, der vedrører hele verden, og i at søge meningen med dem og deres betydning for gruppen. Det tjener til, at decentralisere ham, og til at han retter sin opmærksomhed mod et aspekt af den større helhed, og det bidrager til udvidelse af hele menneskehedens bevidsthed.

3. Den *mentale* anvendelse skal opfattes og betragtes ud fra det »store lys«. Det må huskes, at sindet er et mellemlid for illumination. I kan derfor spørge: Bidrager den samlede gruppes forenede mentale processer til at kaste lys over menneskelige problemer og forhold? Hvor meget bidrager det enkelte gruppe-medlems lys til denne proces? Hvor meget lys kan du som en-

keltindivid registrere og dermed bidrage til det større lys? Er gruppelyset en svag flimren eller en flammende sol?

Sådan lyder nogle af de velkendte spørgsmål, og en omhyggelig overvejelse af deres betydning vil kunne føre til en afgørende udvidelse af bevidstheden. Denne udvidelse følger normalt visse klare og bestemte stadier:

1. En erkendelse af målet. Dette mål beskrives ofte som »døren«. En dør, der giver adgang til et større område end det »ståsted«, den vordende indviede har. Dette udsagn hentyder til »døren, der fører til inkarnation«, som den inkarnerende sjæl må passere – begrænset og afgrænset set fra sjæls synsvinkel. Indvielsens dør giver adgang »til et større rum« eller en større sfære.
2. Den måde, den indtrædende nærmer sig et mål på efter regulerede, pålagte og gennemprøvede regler. Det indebærer, at han må rette sig efter det alle tidligere indviede har gennemprøvet, lært og tilkendegivet.
3. Den indviede må standse op foran døren, for at han kan »forvise sig selv om, at han ønsker indvielse«, før han træder ind.
4. For at vise sin egnethed skal han gennemgå bestemte prøver.
5. Derefter følger indtrædelsesstadiet – under behørig og fastlagte regler og dog med fuld handlefrihed. Her kan I se, hvorfor det altid understreges, hvor nødvendig forståelse er.

Før vi fortsætter med at studere de sidste linjer af første regel, beder jeg jer bemærke, at den indviede har stået over for to større prøver, symbolsk beskrevet som »den brændende grund« og »det klare kolde lys«. Først når han har gennemgået dem tilfredsstillende, kan han – eller gruppen, hvis det drejer sig om gruppeindvielse – gå videre fremad og ud i den guddommelige bevidstheds større vidder. Disse prøver anvendes, når sjælen tager et fast greb om personligheden, og den guddommelige kærligheds ild tilintetgør den integrerede personligheds kærlighed og begær. To faktorer bidrager til dette: den iboende samvittighed, der først efter en langvarig udvikling gør sig gældende samt en stadig udvikling af den »brændende aspiration«, som

Patanjali (*Sjælens lys*, II. bog, sutra 1, side 113) hentyder til. Når disse to faktorer bringes til levende aktivitet, fører de disciplen ind i centrum af den brændende grund, som skiller nærværelsens engel fra tærskelens vogter. Den brændende grund findes på tærskelen til hver ny fremgang, indtil den tredje indvielse er taget.

Det »klare kolde lys« er den rene fornufts lys, den ufejlbarlige intuitive perceptions lys, hvis aldrig svigtende, intensive og åbenbarende lys udgør en betydningsfuld prøve i sine virkninger. Den indviede opdager det ondes dybder, men tilskyndes på samme tid fremad på grund af de højdepunkter en voksende fornemmelse af guddommelighed lader ham opleve. Det klare kolde lys åbenbarer to ting:

A. *Guds allestedsnærværelse* overalt i naturen og således også i den indviedes eller den indviede gruppes personlighedsliv. Skællene falder fra øjnene, og paradoksal nok fører det til »sjælens mørke nat« og til følelsen af at være alene og berøvet al hjælp. For Kristi vedkommende førte det eksempelvis til det forfærdelige øjeblik i Getsemane have med fuldbyrdelsen på korset, hvor personligheds-sjælsviljen stødte sammen med monadens guddommelige vilje. Når den indviede får en åbenbaring af den uendeligt lange adskillelse fra den centrale virkelighed og af alt, hvad det fører med sig, vælter det ind over ham, idet han forsøger at stå i »isoleret enhed«, som Patanjali (for at citere ham for anden gang) kalder denne erfaring. (*Sjælens lys*, IV. bog, sutra 25 og 34, side 345, 351).

Guddommelighedens allestedsnærværelse i alle former vælter ind i den indviedes bevidsthed, og mysteriet om tid, rum og elektricitet står åbenbaret. Den største virkning af denne åbenbaring (forud for den tredje indvielse) er, at disciplen bringes frem til en erkendelse af »adskillelsens store kætteri«, når det fokuseres i ham – det separate fuldt bevidste individ, som er vidende om sin fortid og nu også om sin stråle og dens betingende kraft, og som er fokuseret i sin egen aspiration, men alligevel er en del af naturens store helhed. Fra og med det øjeblik ved han, at der kun findes guddommelighed, og det lærer han ved, at formlivets iboende separatisme afdækkes ved oplevelserne i »sjælens mørke nat« samt ved dennes kulminerende lek-

tie om isolationens betydning, og om den frigørende proces, der tilvejebringer en sammensmeltning med helheden ved at udtale lyden, råbet, påkaldelsen, hvilket Kristi påkaldelse på korset symboliserer. De præcise ord har vi ikke fået. Ordene er forskellige for de enkelte stråler, men de fører alle til erkendelse om en guddommelig sammensmeltning, hvor alle adskillende slør »flænges i to stykker fra øverst til nederst« (som *Det ny testamente* udtrykker det).

B. *Den guddommelige helheds alvidenhed* gives ligeledes tilbage til den indviede gennem det klare kolde lys, og perioderne i »isoleret erfaring«, som det til tider okkult kaldes, er forbi for altid. Jeg ønsker I skal forstå, hvad det kan betyde i det omfang, det er muligt for jeres nuværende bevidsthed. Indtil nu har den indviede discipel fungeret som en dualitet, dvs. en fusion af sjælsenergi og personlighedskraft. Nu står disse livsformer blotlagt for ham, som det de egentlig er, idet han véd, de er styrende mellemlid og forgængelige guder og ikke længere har noget tag i ham. Han bliver gradvis ført over i et andet guddommeligt aspekt, og med sig tager han alt det, han har modtaget i løbet af de uendelige tider, hvor han har været tæt forbundet og identificeret med det tredje aspekt, formen, og det andet aspekt, bevidstheden. En følelse af at være berøvet alt, af at være forladt og alene, vælder ind over ham, når han erkender, at formens og sjælens herredømme også må høre op. Her findes isolationens smerte og den overvældende følelse af ensomhed. Men de sandheder, som den guddommelige fornufts klare kolde lys har åbenbaret, giver ham intet valg. Han *må* efterlade alt, der holder ham tilbage fra den centrale virkelighed. Han *må* fortjene livet og »et liv i større fylde«. Det er den ultimative prøve i den inkarnerende monades livscyklus, og »når den inderste kerne i denne oplevelse trænger ind i den indviedes hjerte, så træder han ud gennem dette hjerte og ind i fuldt livsudtryk«. Således udtrykkes det i *Den gamle kommentar*. Jeg kender ingen anden måde, som jeg kan beskrive dette på. Den erfaring, der gennemleves, har ikke relation til form eller til bevidsthed og heller ikke til højere psykisk sensitivitet. Den består af fuldstændig identifikation med den guddommelige hensigt. Dette muliggøres, fordi den indviede har givet afkald på

både personlighedens egenvilje og sjælens oplyste vilje.

4. Bag gruppen er døren. Foran ligger vejen åben.

Bemærk, hvordan disse sætninger vender den sædvanlige fremstilling. Hidtil er indvielsens dør i de okkulte bøger blevet fremstillet, som om den altid flytter sig fremad foran den indviede. Han passerer dør efter dør frem til større erfaring og udvidelse af bevidstheden. Men således er erkendelsen ikke i den indviedes bevidsthed efter de to første indvielser. Det er blot en fastholden af en gammel form for symbolik, og det indebærer begrænsninger af sandheden. Jeg vil minde jer om, at Hierarkiet betragter den tredje indvielse som den første store indvielse, og at den første og anden indvielse er indvielser på tærskelen. For størstedelen af menneskeheden vil disse to første indvielser i meget lang tid udgøre de største indvielseserfaringer, men ikke i den indviede sjæls liv og erfaring. Når den indviede har gennemgået de to indvielser på tærskelen, ændres hans holdning, og han ser muligheder, faktorer og åbenbaringer, som hidtil har været fuldstændig uanede og ukendte, selv for hans bevidsthed i de højeste øjeblikke.

Indvielsens dør forekommer meget stor i neofytens bevidsthed. Den højere vej er den betingende livsfaktor for den indviede af tredje grad. Dette er forklarelsen, og en ny stråleglans strømmer gennem den forklarede indviede, der nu står befriet for enhver form for greb, som personligheden og sjælen har haft om ham. For første gang kommer målet for den højere vej og opnåelse af nirvana (som orientaleren kalder det) til syne foran ham, og han ved, at ingen former, ingen åndelige komplekser og ingen tiltrækningskraft fra hverken sjæl eller form – eller begge forenet – kan have nogen som helst indflydelse på, at han når sin endelige bestemmelse.

Jeg vil her kort beskrive dør-symbolikken, efterhånden som den indviede begynder at opfatte den indre mening i disse enkle ord. Gennem meget lang tid er vi blevet gjort fortrolige med døren, således som læren om den gives i det kolde klare lys, hvor det i fremstillingen understreges, at døren ligger foran aspiranten, men her har det drejet sig om denne symboliks lave-

re aspekter, selv om aspiranterne ikke var klar over det. De er blevet belært om, at lyset i hovedet er en kendsgerning, og at det er modsvarigheden i personligheden til det klare kolde lys, som jeg hentyder til. Allerinderst i dette lys, som mange aspiranter kender teoretisk eller reelt fra flygtige oplevelser, findes et mørkt indigoblåt eller midnatsblåt centrum eller punkt. Bemærk betydningen af dette i relation til det jeg har sagt om den »mørke nat«, midnatstimen, den tid i sjælens liv, hvor den tager styringen. Det centrum er i virkeligheden en åbning, en dør der fører et sted hen, en flugtvej, et punkt, hvorigennem sjælen, der er indespærret i legemet, kan slippe ud og fortsætte frem til højere bevidsthedstilstande, uhindret af formens begrænsninger. Det er også blevet kaldt »lydens tragt eller kanal«. Det er blevet kaldt den »trompet, hvorigennem det udstrømmende AUM kan passere«. Evnen til at benytte denne dør eller kanal tilvejebringes ved at *praktisere koordination*. Derfor lægges der vægt på oplæring i dette i forsøget på at skole aspiranter og disciple.

Når først der er opnået koordination, vil det opdages (ved at huske symbolikken om hovedet, lyset og den centrale åbning), at der i meditationen ofte forekommer tilfælde, hvor gruppen har passeret døren, og foran dem ligger vejen åben«. Dette er den lavere modsvarighed til den højere indvielseserfaring, som vor regel behandler.

Igen, denne gang i relation til sjælen, gentages opdagelsen af døren, hvordan den benyttes, og hvordan den kommer til syne, men denne gang bag den indviede. I dette tilfælde skal døren findes på det mentale plan, og ikke som tidligere på det æteriske niveau. Dette tilvejebringes ved hjælp af sjælen og den lavere tænkeevne og gennem den åbenbarende kraft fra fornufstens klare kolde lys. Når den indviede har opdaget døren, står han over for »åbenbaringen af et forfærdeligt men alligevel smukt eksperiment«. Han mener, at denne gang er hans behov ikke koordination, men definitivt at påtage sig et skabende arbejde – bygningen af en bro mellem døren bag og døren foran ham. Det indebærer bygningen af det, der teknisk kaldes antaharanaen, regnbuebroen. Den bygges af disciplen, der er under skoling, på grundlag af hans hidtidige erfaring. Den er foran-

kret i fortiden og solidt funderet i det højeste, rigtigt orienterede aspekt af personligheden. Når disciplen derefter arbejder skabende, finder han, at der sker en modsatrettet handling fra nærværelsen, monaden – den enhed, der står bag døren. Han opdager, at et brofag (om jeg så må sige) bliver bygget eller ført fremad fra den anden side af den kløft, der skiller ham fra erfaringen i den åndelige triades liv. Den åndelige triade er dybest set for den indviede, hvad den trefoldige personlighed er for mennesket i fysisk inkarnation.

Mon det er lykkedes mig at give jer i det mindste en generel idé om de muligheder, der ligger foran disciplen, og ansporet jer til en positiv bevidst respons på disse muligheder? Jeg kan ikke gøre andet end at relatere det til et ord som bevidsthed, selv om triadens liv – der på sin side fører til identifikation med monaden, ligesom personlighedens liv til sidst fører til sjælskontrol og -udtryk – intet har at gøre med bevidsthed eller sensitivitet, sådan som disse ord almindeligvis forstås. Husk på, hvordan jeg i al min undervisning om okkult udfoldelse har anvendt ordet IDENTIFIKATION. Det er det eneste ord, jeg har fundet, der på nogen måde kan beskrive den fuldkomne enhed, der til sidst opnås af dem, som udvikler en enhedsfølelse, og som nægter at acceptere isolation, derved forsvinder separatisme helt. Den isolerede enhed har opnået forening med helheden, med den totale væren (hvilket I muligvis ikke er i stand til at forstå).

5. Skaren af brødre må gå samlet fremad – ud af ilden, ind i kulden frem mod en ny spænding.

Her gives i meget kort form nogle grundlæggende retningslinjer. De hentyder hver for sig til de nye holdninger hos dem, der har taget indvielse. De kan ikke forklares med ord som discipelskabets vej eller prøvestadiets vej. De almindelige og let opnåelige fortolkninger betyder intet for det indviede sind. Lad mig kort behandle dem, således at den grundlæggende idé kan træde tydeligere frem, selv om jeg ikke går i detaljer.

a. *Ud af ilden.* Det viser på en symbolsk måde, at man defini-

tivt og endeligt har lagt personlighedslivet bag sig. Det er denne sætning, der giver nøglen til den indvielse, der hentydes til i denne regel. Hver af disse regler indeholder nøgleordet for den specielle indvielse, den refererer til. Reglerne er ikke anbragt i den rigtige rækkefølge, så de successivt henviser til de syv indvielser. Aspirantens intuition må påkaldes, hvis han skal komme frem til den rigtige viden. Jeg vil til tider antyde, hvilken indvielse det drejer sig om, men ikke altid, da det ikke vil gavne. Nøgleordet for den syvende indvielse, som ligger foran så høje væsener som Kristus, vil ikke sige jer noget. Nøgleordet for forklarelsesindeelsen kan have betydning, da den angår personligheden, og mange af jer vil i en ikke så fjern fremtid (set fra sjælens æonlange livscyklus) stå over for den. Hemmeligheden om den tredje indvielse er en tilkendegivelse af fuldstændig frihed fra personlighedens fordringer og krav. Det indebærer ikke, at der opnåes et fuldstændigt perfekt åndeligt livsudtryk, men det viser, at den indviedes tjeneste og hans levemåde – når det ses i stort perspektiv ud fra en synsvinkel om livstendens og om hengivenhed til menneskeheden – forbliver uberørt af de begrænsninger, der stadig eksisterer i det personlige lavere selv.

- b. *Ind i kulden*. Det betyder, at livet nu er fokuseret i den klare sandheds og rene fornufts verden. Den indviedes liv bliver hurtigt overført fra det egoiske center, sjælslegemet, til det buddhiske livs niveau eller tilstand af væren. Bemærk, at jeg ikke siger »af bevidsthed«. Denne væren er formløs, men bevarer resultatet af erfaringerne i formverdenen. Det er væren, der er orienteret mod en virkeliggjort forening og identifikation med guddommens livsaspekt, samtidig med at den bevarer sin egen erkendte og opnåede identitet. På dette niveau for ren upersonlighed og rigtig orientering står gruppen, idet den retter sig efter den regel, der gælder for dette bestemte udviklingstrin.
- c. *Frem mod en ny spænding*. Fortolkningen af denne sætning er vanskelig. Det skyldes det forkerte billede, som ordet »spænding« giver på nuværende tidspunkt. Det forbindes i læsernes tankegang med nerver, krisesituationer, mod og ud-

mattelse. Er det ikke rigtigt? Men i virkeligheden har spænding, i okkult forstand, overhovedet intet at gøre med disse personlighedsreaktioner. Den esoteriske betydning af spænding (som den nu kan forklares med begrænsende ord) er »fokuseret ubøjelig vilje«. Rigtig spænding er hjernens og sjælens identifikation med viljesaspektet og en uændret fastholden ved denne identifikation uanset vilkår og vanskeligheder.

I kan således se, hvor langt forud denne lære er for de nuværende holdninger og mål. Identifikation med sjælen og med Hierarkiet afhænger af disciplens evne til at vise kærlighed på den rigtige måde. Dette er fremkomsten af det andet guddommelige aspekt, for kærlighed er et udtryk for gruppeliv, og det ses meget sjældent i disse tider. Rigtig spænding vidner om fremkomsten af første aspekt, viljen, og det forekommer endnu sjældnere, undtagen blandt de mere fremskredne disciple og indviede medlemmer af Hierarkiet.

Kærlighed styrer vejen til Hierarkiets liv og er grundlaget for al tilnærmelse til og forståelse og erkendelse af sandhed.

Viljen styrer vejen til Shamballa og er grundlaget for al tilnærmelse til og forståelse af og identifikation med – væren.

Den udviklede vilje udtrykker sig som spænding, esoterisk forstået. Den omfatter begreber som orientering, kompromisløs beslutsomhed, samt evnen til at vente og til at bevare intentionen og orienteringen upåvirket af alt, hvad der måtte ske. Den omfatter ligeledes en beslutning om at sætte en tilsigtet handling i gang (altid af skabende art og baseret på kærlig forståelse) i det psykologisk rigtige øjeblik (rigtig timing), eller i præcis det øjeblik, som psyken eller sjælen bestemmer er det rigtige. Her har I en af de interessante gengivelser af mening og relation, som findes i den tidløse visdom. Sønnen eller sjælen kommer i manifestation med samtykke og hjælp fra moderen eller stofaspektet. Dette er en velkendt sandhed for jer. På det næste trin, indvielsesudviklingen, bliver sønnen selv det feminine eller negative aspekt, der – som psyke – sætter den indviede i stand til at bringe et andet guddommeligt aspekt til udtryk – viljesaspektet. Indtil den fjerde indvielse er gennemgået, fun-

gerer sjælen som et »brændpunkt for nedstigende lys og opstigende udstråling«. Denne dobbelte aktivitet åbenbarer viljens natur. Bemærk, hvordan dette citat fra et urgammelt skrift beskriver antahkaranaen.

Det er ikke muligt i disse korte vejledninger at behandle guddommens viljesaspekt grundigt, ej heller ville det gavne på dette tidspunkt. Aspiranter må lære viljens natur at kende ved hjælp af styrken i deres egen indre oplysning og visse intelligente erkendelser. De lærer selvets natur at kende ved hjælp af personligheden, der er en skygge eller fordrejning af den guddommelige vilje. De går fra at udtrykke en vilje, der er rent selvisk, selvtilstrækkelig og for selvfokuseret til at forstå gruppeviljen og til at bestræbe sig for at virkeliggøre denne gruppevilje. Denne gruppevilje er altid optaget af det, der ikke er det adskilte selvs vilje.

Når evnen til at være uselvisk og decentraliseret vokser og udvikles, når aspiranten frem til et punkt, hvor gruppelivet og gruppens vel ses som en integreret del af en meget større helhed. Denne større helhed er selve VÆREN, der er adskilt fra formen, men altid virker gennem former, når den er i manifestation, idet den virker med planlagt hensigt. Derefter tiltager forståelsen af, at intelligens og kærlighed ikke er nok, og af, at de bør suppleres med og virkeliggøres af viljen, der er aktiv intelligent hensigt anvendt med kærlighed.

Det vanskelige består i, at kærlighed grundlæggende (hvor mærkeligt det end kan lyde) er den mindste modstands vej for det udviklede menneske. Kærlighed er det styrende princip i det nuværende solsystem. Viljen er det styrende princip i det næste eller kommende solsystem, der vil blive bragt i manifestation ved de menneskers mellemkomst, som i dette solsystem når frem til fuldt ud at kunne udtrykke viljesaspektet. Da vil kærlighed i den kommende fuldendte manifestation blive for viljesaspektet, hvad intelligens er for kærlighed i dette solsystem.

Anden regel

Ved studiet af første regel for indvielse blev vi på en tydelig måde gjort bekendt med tre hovedtanker:

1. At indvielsens vej er en vej, hvor vi udvikler det guddommelige viljesaspekt.
2. At vi tillige lærer at anvende bevidstheden som et udgangspunkt til forståelse af en ny erkendelsestilstand, der på ingen måde er bevidsthed, således som vi forstår det.
3. At vi forud for hver indvielse gennemgår to større prøver – den brændende grunds prøve og prøven i det klare kolde lys.

Vi afsluttede gennemgangen med begrebet spænding, og jeg definerede den som hjernens og sjælens identifikation med viljesaspektet og som en uændret og urokkelig fastholden ved denne identifikation uanset vilkår og vanskeligheder. Jeg beskriver det som en »spænding«, et punkt af opnåelse der ligger bag den regel, vi nu skal gennemgå.

ANDEN REGEL.

ORDET lyder nu fra det store spændingspunkt. Accepteret som en gruppe. Træk ikke ansøgningen tilbage. Det kan I ikke, selv om I ville, men tilføj derimod tre store krav og gå videre fremad. Bevar hukommelsen, men lad minderne fare. Arbejd ud fra det punkt, der indeholder alt fra gruppens forenede liv.

En grundig analyse af denne regel vil tilføre intuitionen langt mere, end det umiddelbart kan se ud til, og det er meget. Hver af disse regler bærer i sig kimet til den forståelse, der må være opnået, før man kan tilegne sig den næste regel. Den undervisning, der gives, bygger altid videre på det foregående. Den indviedes »tre store krav« bygger på den »trefoldige kalden«, der findes i den anden regel for aspiranter og disciple. Den trefoldige kalden udsendtes tidligere. Nu skal dens højere

betydninger forstås.

Der er kun fire dele i denne regel, som er af allerstørste vigtighed, fordi de indeholder den motiverende kraft, de betingende faktorer og stedet for sejr – alt dette antydes. Vi vil, som vi plejer, studere hver del for sig og så detaljeret som muligt, idet vi husker, at når vi taler om indvielse, så taler vi om faktorer, der befinder sig i en latent manifestation, som vort sprog ingen ord har for, samt om begreber, der endnu ikke findes i »regnskyen af ting, der kan vides« (som Patanjali kalder det) – det vil sige, det som ikke kan vides af størstedelen af menneskene. Den indviede færdes imidlertid i meningens verden og beskæftiger sig med ting, der endnu ikke er manifesteret. Opgaven for mesteren (og for dem, der er højere end han) er at tage skridt til og fremskynde de »ventende begivenheder«, der efterhånden vil føre disse begreber i manifestation. Jeg vil minde jer om, at det altid sker ved at anvende viljen og ud fra et spændingspunkt.

1. ORDET lyder nu fra det store spændingspunkt: Accepteret som en gruppe.

Jeg vil henlede jeres opmærksomhed på den esoteriske videnskabs progressive natur. Intet andet sted illustreres den bedre end i denne sætning. Ingen steder vises den tydeligere, og dog kan begrebet undgå at blive opfattet, hvis intuitionen ikke virker, og sammenhængen ikke bliver forstået.

I al den undervisning aspiranten og disciplen har modtaget på de tidlige undervisningstrin, har vægten været lagt på det »lyspunkt«, der skal opdages, bringes til fuld lysstyrke og derefter anvendes således, at den i hvem lyset skinner, bliver en lysbærer i en mørk verden. Aspiranten lærer, at dette bliver muligt, når han har opnået sjælskontakt, og når han har opdaget lyset. Dette er velkendt undervisning for mange og er essensen af de fremskridt, aspiranter og disciple skal gøre i den første del af deres skoling.

Nu går vi videre til den næste udviklingsfase i den indviedes liv, hvilket er at lære at virke ud fra et »spændingspunkt«. Her ligger det nye, menneskeheden skal lægge vægt på, og jeg

henleder opmærksomheden på det, fordi menneskeslægten nu nærmer sig afslutningen, den forfærdelige men befriende afslutning, på sin store prøve på denne nutidens brændende grund. Nu kan menneskene fortsætte ind i det klare kolde lys og begynde at fastholde det spændingspunkt, der vil fremkalde den nødvendige »forstående vilje-til-at-gå-fremad« ad den gode viljes vej – den første fase i udviklingen af viljesaspektet. Det er en sublimeret modsvarighed til det stræbende stadium, der går forud for opnåelse af »lyspunktet« gennem kontakt med sjælen.

Spændingspunktet opdages, når personlighedens målrettede vilje bringes i kontakt med den åndelige triades vilje. Det sker i tre klart definerede stadier:

1. Det stadium, hvor det lavere viljesaspekt i det mentale legeme – personlighedens vilje-til-aktivitet – bringes i kontakt med den højere abstrakte tænkeevne, der er det fortolkende redskab for monaden og det laveste aspekt af triaden. I den henseende bør to ting bemærkes:
 - a. Denne kontakt bliver mulig i det øjeblik den første tynde tråd af antahkaranaen, regnbuebroen, færdiggøres mellem den mentale enhed og det manasiske permanente atom.
 - b. Det viser sig som en fuldstændig hengivenhed til planen, og som bestræbelser på at tjene den for enhver pris efterhånden som stadigt mere af planen forstås og opfattes.

Det viser sig som udvikling af den gode vilje, sådan som den forstås af det almindelige intelligente menneske, der bringer den i anvendelse som en levemåde.

2. Det stadium, hvor sjælens kærlighedsaspekt bringes i kontakt med det modsvarende aspekt i triaden. Dette aspekt har vi givet det utilstrækkelige navn, intuition. Det er i virkeligheden guddommelig indsigt og forståelse, udtrykt som formulering af ideer. Her har I et eksempel på det moderne sprogs utilstrækkelighed. Ideer er formløse og virker som energipunkter, der bevæger sig udad for til sidst at udtrykke en af den guddommelige skabende Logos' »intentioner«. Når

den indviede opfatter en intention og identificerer sig med den, udvides hans gode vilje til at blive viljen til det gode. Plan og kvalitet viger for hensigt og metode. Planer er fejlbarlige og foreløbige og opfylder et midlertidigt behov. Hensigt, sådan som den indviede udtrykker den, er permanent, langsigtet, uforanderlig og tjener den evige idé.

3. Det stadium, hvor der – efter den fjerde indvielse – er en direkte og ubrudt relation via triaden mellem monaden og den form, som mesteren anvender, når han udfører sit arbejde blandt menneskene. Denne form kan enten være hans midlertidige personlighed, som han er nået frem til gennem de normale inkarnationsforløb, eller den specielt skabte form som teosofferne giver det tekniske men besværlige navn »mayavirupa«. Det er den »sande maske, der skjuler en åbenbaret gudesøns strålende lys og dynamiske energi«. Det er den esoteriske definition, jeg videregiver til jer. Dette stadium kan benævnes viljen-til-at-være, ikke væren som et individuelt udtryk, men væren som et udtryk af helheden – altomfattende, ikke separatistisk, motiveret af godhed, skønhed og sandhed og intelligens udtrykt som ren kærlighed.

Alle disse stadier gennemføres ved, at man når frem til det ene spændingspunkt efter det andet, og således fortsættes arbejdet videre ind i den dynamiske urokkelige viljes verden. Denne vilje virker altid ud fra et konstant spændingspunkt, selv om det sker gradvis.

Vi skal nu til at behandle et emne, der altid viser sig at være særdeles vanskeligt for de studerende: ORDETS natur, AUM og dets senere udvikling til OM og lyden. Der hersker megen forvirring om dets betydning, og om hvor vidt det er nødvendigt at anvende det. Den erkendelsesfase vi nu gennemgår er rent eksoterisk og drejer sig om at vænne den brede offentlighed til det faktum, at ordet eksisterer. Det sker på tre måder:

1. Ved til stadighed at anvende ordet »amen« i alle kristne kirker. Amen er en vestlig fordrejning af AUM. AUM er her det laveste aspekt af den oprindelige lyd.

2. Ved den vægt der i frimureriet lægges på »det tabte ord«, så menneskehedens opmærksomhed på en subtil måde drages mod OM, lyden af det andet aspekt, sjælen.
3. Ved den voksende betydning, der i mange okkulte grupper verden over tillægges anvendelsen af OM, og ved at disse grupper ofte bruger det offentligt, og at det anvendes af dem, der bestræber sig på at meditere.

Den rigtigste fremgangsmåde ligger i frimureriets tradition, fordi den primært har at gøre med meningens verden og med en fase af den esoteriske lære. Med tiden vil man kun i begrænset omfang anvende »amen« i den kristne kirkes ritual, fordi det dybest set er en materialistisk bekræftelse, som den almindelige kirkegænger betragter som det, der sætter den guddommelige velsignelses segl på hans fordring til den almægtige om beskyttelse eller om tilfredsstillelse af hans fysiske behov. Alt dette har således relation til et liv med begær, aspiration, dualitet og krav. Det indebærer, at der er både en giver og en modtager.

AUM og »amen« er begge lydæssige udtryk af princippet om aktiv intelligent substans i den guddommelige manifestation, det tredje aspekt, og har tjent menneskelige behov i den fase, hvor det materielle og formen skulle udvikles. Her hentyder jeg også til udviklingen af sindet eller den mentale form. Personligheden som helhed er, når den er fuldkommen og bragt under sjælens kontrol, »ordet, der blev kød«.

Hovedparten af aspiranter og disciple er i dag ved at lære betydningen af OM, som ikke er ordet der blev kød, men er ordet frigjort fra formen og kommer til udtryk som sjæl-ånd og ikke som legeme-sjæl-ånd. Man kan derfor sige at:

1. AUM (bemærk at jeg tager hvert aspekt for sig i denne tredelte lyd) bringer sjæl-ånd aspektet ned på det fysiske plan og forankrer det dér ved hjælp af kraften i dets udadgående vibration. Meningen kan tydeliggøres symbolsk ved at sige, at det er som »en kraftig vind, der nagler et menneske til muren og vanskeliggør fri udfoldelse«. Det beliver formen, forstærker stoffets greb om sjælen og bygger et snævert fængsel rundt om sjælen – et sansernes fængsel. Det er

»fortryllesens lyd«, den lyd der er kilden til blændværk og maya. Den er den store lokkende og vildledende energi, den involuionære bues tone. I den er hemmeligheden skjult om ondskab eller stof, om formernes anvendelse, først som et fængsel, siden som stedet for skoling og området for erfaring, og til sidst som et udtryk for en gudesøns manifestation.

2. Rigtigt intoneret frigør OM sjælen fra blændværkets og fortryllesens verden. Det er frigørelsens lyd, den store tone for opstandelse og menneskeheds opløftelse til det hemmelige sted i det allerhøjeste, når alle andre ord og lyde har vist sig uden virkning. Det er ikke en tredelt lyd som AUM, men en dobbelt lyd, der betegner relationen mellem ånd og sjæl og liv og bevidsthed. Det tabte ord, som er symbolsk for fortabelsen i de tre verdener (eksemplificeret ved de blå loger i frimureriets grader), skal genfindes og er i dag ved at blive det. Mystikerne har søgt efter det. Frimureriet har bevaret dets eksistens i sin tradition. Verdens disciple og indviede må tilkendegive, at de besidder det.
3. LYDEN er det eneste udtryk for det unævnelige navn, den hemmelige benævnelse for Den ene, i hvem vi lever og røres og har vor væren, og som kendes af Den store hvide loge under dette navn. Husk altid, at navn og form er synonyme udtryk i den okkulte lære, og at disse to ord indeholder hemmeligheden om manifestation. Målet for den indviede er identifikation med alle det guddommelige livs former, således at han ved, at han er en integreret del af denne helhed og kan stille ind på alle niveauer af den guddommelige bevidsthed, idet han selv véd (og ikke blot teoretisk), at de også er hans egne bevidsthedsniveauer. Han kan derefter trænge ind i kundskabens guddommelige hemmeligheder, tage del i den guddommelige allestedsnærværelse og – efter ønske – udtrykke den guddommelige alvidenhed og fuldt bevidst forberede sig på at manifestere den guddommelige almagt.

Jeg benytter ord, der ikke kan viderebringe den dybereliggende betydning af ordet. Forståelsen kan først komme, når mennesket *lever ordet*, idet han hører dets lydløse lyd og antyder det

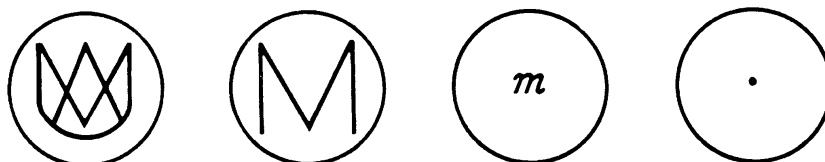
i et vitalt livgivende åndedræt til andre.

De fleste mennesker hører lyden af AUM, og i deres højere øjeblikke synes de, at AUM er udtryk for noget, de søger at frigøre sig fra. Verdens aspiranter og disciple hører OM, og i deres personlige liv er AUM og OM i konflikt. Det kan være en ny tanke for jer, men den giver en idé om en evig kendsgerning. Måske kan I bedre forstå denne fase, når jeg siger, at for den første gruppe kan OM illustreres i det følgende symbol, der udtrykker den stoflige *M* natur, hvorimod den anden gruppe kan illustreres ved symbolet *m*, der er udtryk for sjælen indhyllet i stof. I kan se, hvordan læren hele tiden leder mennesket fremad, og hvordan den okkulte videnskab bringer mennesket i kontakt med store mentale omvæltninger og guddommelige paradokser. I æoner har sjælens ord og den åndelige virkeligheds lyd været tabt. I dag er sjælens ord ved at blive genfundet, og når det findes, forsvinder det lille selv i det guddommelige selvs herlighed og stråleglans.

Denne opdagelse fuldbyrdes ved tiden for den tredje indvielse. Den indviende og mesteren hører sammen med dem af højere rang, der nærmer sig identifikation med Shamballa, vedvarende og stadig tydeligere lyden, der udgår fra den centrale åndelige sol og gennemtrænger alle guddommelige livsformer på vor planet – via vor planetariske Logos, der hører den klart og med forståelse – lyden af den laveste stavelse i det unævnelige navn på Den ene, i hvem alle planetariske Logoi lever og røres og har deres væren, for de er centre i det LIV, der udtrykker sig gennem et solsystem.

I kan se, hvor lidt det gavner at uddybe dette nærmere. Det eneste gavnlige er, at det giver en øget impuls til disciplens bevidsthed, og at det opildner hans imagination (kimen til intuitionen), således at han, selv om han er optaget af at udtrykke *M* og siden *m*, vil række ud efter lyden.

Jeg sagde tidligere, at lyden af AUM, lyden af OM og selve LYDEN alle har relation til vibration og dennes forskellige virkninger. Hemmeligheden om loven om vibration åbenbares efterhånden som menneskene lærer at intonere ordet i dets tre aspekter. De studerende ville også have gavn af at tænke over forskellen mellem åndedrættet og lyden, mellem åndedrætspro-

cessen og skabende styret vibrerende aktivitet. Den ene har relation til tid og den anden til rum, og de er klart forskellige. Som *Den gamle kommentar* udtrykker det, »lyden, den afsluttende og dog indledende lyd, vedrører det der hverken er tid eller rum. Den ligger uden for det manifesterede ALT, kilden til alt det, der er og dog er intet«. (Ingen *ting* A.A.B.).

Der findes således tre store spændingspunkter, hvorfra det hellige ord i sine hovedaspekter udsendes. Lad mig nævne dem:

1. Det skabende spændingspunkt – en spænding den planetariske Logos opnår, når han responderer på lyden fra det unævnelige navn og for sit eget vedkommende ånder det ud i tre store lyde, som er EN lyd på hans eget udtryksplan, hvorved han skaber den manifesterede verden, impulsen til bevidsthedsudvidelse og selve livspåvirkningen. Dette er lyden.
2. Syv spændingspunkter på den nedadgående eller involutionsnære bue. De frembringer de syv planeter, de syv bevidsthedstilstande og udtrykker de syv stråleimpulser. De udgør det syvfoldige AUM, hvorfra den tidløse visdom får sin tone. Den er forbundet med åndens eller livets virkning på substans, hvorved den skaber formerne og det guddommelige livs fængsel.
3. Selve AUM eller ordet gjort til kød. Det skaber til sidst et spændingspunkt i det fjerde naturrige, og i dette punkt bliver den evolutionære cyklus mulig og den første skrøbelige tone af OM kan kun svagt høres. For det enkelte menneskes vedkommende nås dette punkt, når personligheden er et integreret og fungerende hele, og når sjælen begynder at styre den. Det er en akkumuleret spænding, der nås efter mange liv. Denne proces udtrykkes i mesterens arkiver på følgende måde:

I må huske, at disse symboler er mit forsøg på at oversætte

urgamle tegn til vestens nutidige sprog. Det eneste, der esoterisk set er det samme på alle sprog, er AUM.

4. Dernæst følger et spændingspunkt, som mennesket til sidst opnår frigørelse fra i de tre verdener og står som en fri sjæl. Han er da et punkt i en cirkel – punktet viser det spændingspunkt, ud fra hvilket han nu arbejder, og cirklen viser sfæren for hans selvindledte aktivitet.

Jeg behøver ikke at føre historien videre. Fra spænding til spænding fortsætter den indviede ligesom alle mennesker, aspiranter, disciple og indviede af lavere grader. Alle går fra én bevidsthedsudvidelse til den næste, indtil de har gennemgået den tredje indvielse, og spændingspunkter (betinget af hensigt og formål) afløser alle tidligere anstrengelser, og viljesaspektet begynder at styre.

Det var ganske kort en ny synsvinkel på det velkendte tema: Ordet. Det er et tema, der i en eller anden form er bevaret i alle verdens religioner, men som så meget andet er blevet gjort så verdsligt, at det er Hierarkiets opgave at genskabe kendskabet til meningen med det, til den tredobbelte anvendelse og dets involutions- og evolutionære betydning. De studerende bør huske, at den lydlige intonering af det på det fysiske plan ikke betyder ret meget. Det er vigtigt at intonere det stille, uhørligt og inde i hovedet, og efter at have gjort det, så at høre det give genlyd dér og opdage, at denne selvindledte lyd – intoneret ud fra et spændingspunkt – er en del af den oprindelige LYD, der antager form af et ord. Når et menneske udtrykker AUM perfekt, kan det intonere OM med stor kraft fra stadigt mere intense spændingspunkter indtil den tredje indvielse. Da bliver virkningen af OM, at personligheden som separat identitet forsvinder, sjælen træder frem i al sin herlighed, og den første svage lyd af den oprindelige LYD slår mod den forklarede indviedes øre. Det er den røst, der hentydes til i den bibelske fortælling om forklarelsen. Denne røst siger: »Dette er min elskede søn«. Den indviede registrerer, at han er blevet accepteret af Shamballa, og at han har skabt sin første kontakt med den planetariske Logos, hierofanten, der er indviet ved den tredje indvielse, ligesom Kristus, mesteren over alle mestre, er

indvier og hierofant ved de to første indvielser.

Det ord, vi taler om, er imidlertid ikke selve det hellige ord, men et tegn på eller en lyd for accept. Det er i denne regel oversat med sætningen: accepteret som en gruppe. Dette henviser til de sammensætninger og kombinationer, som sjælen i relation til personligheden, monaden i relation til den åndelige triade, mesteren i relation til sin ashram og Shamballa i relation til Hierarkiet kan virke gennem og manifestere *planen* i de første stadier med kontakt og i de sidste stadier med *hensigt*. Husk, at analogien gælder alle relationer. En personlighed er en sammensætning af former og stofflige liv, som, når de blandes og er sammensmeltet, danner en forenet helhed besjælet af begær eller aspiration, af plan eller hensigt og fungerer på sin plads under inspiration af et selvindledt indre program. Set ud fra en større synsvinkel og ud fra de menneskers synsvinkel, som ser livet i stadigt større helheder, foregår fremskridtet fra gruppe til gruppe.

Den erklæring, der lyder fra et spændingspunkt, er sjælens ord, idet den integreres med den trefoldige personlighed, når personligheden er bevidst rede til en sådan fusion. Sjælens greb om sine udtryksredskaber, netværket af de syv centre og de sekundære centre, forstærkes, og energi strømmer ind, og sjælen tvinger den føjelige personlighed til fuldt ud at udtrykke sjælens stråletype, hvorved personlighedens stråle (og dens tre sekundære stråler) underordnes den dominerende sjælsenergi. Denne første store integration er *en fusion af kraft og energi*. Dette er et meget betydningsfuldt udsagn, der indeholder en af de første lektier, en indviet skal mestre. Det kan kun forstås rigtigt gennem livserfaring, når det underkastes fortolkning i meningens verden. Der vil komme en vis forståelse af, hvad det indebærer, når disciplen lærer sig forskellen mellem sjælens aktivitet og stoffets handling, mellem følelse og kærlighed, mellem den intelligente vilje og tænkeevnen, og mellem plan og hensigt. Når han kan det, opnår han evnen til at finde sit spændingspunkt i ethvert givet øjeblik, og denne voksende evne vil efterhånden føre ham til bevidst at erkende gruppe efter gruppe som enheder, han skal søge identifikation med.

Han finder sin sjæl gennem fusionen af sjæl og personlig-

hed. Han finder sin gruppe ved, at denne fusion af sjæl-form optages i en mesters gruppe, og til sidst optages han i mesterens ashram. Han fusioneres og forenes med sine brødre i denne ashram, samt med Hierarkiet, og han hører den større betydning af det ord, der oprindeligt blev udtalt af hans egen sjæl: Accepteret som en gruppe. Senere, meget senere, deltager han i den ophøjede erkendelse, der kommer, når røsten lyder – som den gør en gang om året – fra centret i Shamballa, og Verdens Herre med sit segl bekræfter Hierarkiets accept af alle dets nye medarbejdere. Denne accept omfatter de indviede af tredje grad, der er blevet mere integreret i det hierarkiske liv, end de nogensinde før har været. Det er et tegn til dem (og til deres seniordisciple, der har hørt det år efter år) om, at de er del af det instrument, hvis hensigt det er at fuldbyrde planen. Sådan skabes de store syntese ganske langsomt. Det har taget mange æoner, fordi evolutionen (især i de tidlige stadier) går langsomt.

I efterkrigstiden og når den nye verdensordens struktur begynder at tage form, vil processen gå meget hurtigere. Dette vil dog ikke ske i de første hundrede år, der blot er et kort øjeblik i menneskehedens evige historie. Fra syntese til syntese fortsætter Guds liv. Først sker der en syntese af de atomare liv til stadig mere fuldkomne former, indtil de tre naturrigger manifesteres. Dernæst en syntese i bevidstheden, der sætter mennesket i stand til at træde ind i helhedens større bevidsthed og til sidst til at træde ind i den mystiske begivenhed, som er et resultat af bestræbelserne i alle forudgående udviklingsfaser, og som vi kalder »identifikation«. Efter den første identifikation, der er en højere modsvarighed til stadiet for individualisering, sker der en fortsat optagelse i de stadig større helheder, og hver gang lyder ordet: Accepteret som en gruppe.

Er det lykkedes mig at give jer en lidt større indsigt i indivi- elsens betydning i denne korte gennemgang? Ser I tydeligere den tiltagende skønhed i helheden og godheden i hensigten og visdommen i planen? Får I en dybere forståelse af, at skønhed, godhed og visdom ikke er kvaliteter, som deres utilstrækkelige navn kunne tyde på, men er store kendsgerninger i manifestation? Forstår I den sandhed, at de ikke beskriver guddommen,

men er navne på liv, der har en styrke og aktivitet, som menneskene endnu ikke ved noget om?

En vis forståelse af dette vil langsomt trænge ind i den enkelte discipels sind og bevidsthed, efterhånden som sindet på de tidlige stadier oplyses af sjælens lys og senere responderer på den energipåvirkning, der kommer fra den åndelige triade. Først når det opfattes, også selv om det ikke forstås, vil den kæmpende discipel komme til forståelse af, at ordene:

2. Træk ikke ansøgningen tilbage. Det kan I ikke, selv om I ville, men tilføj derimod tre store krav og gå videre fremad,

er et levende påbud, der er betingende for ham, hvad enten han vil eller ej. Det, at han ikke har mulighed for at trække sig tilbage fra den position han har indtaget, er et af de første virkelige resultater af at høre det ord, der intoneres efter at have »gennemgået« de to første prøver. Det er naturnødvendigt at opleve både rædsel og glæde på samme tid, når man skal leve et åndeligt liv. Jeg mener det, jeg siger. Symbolet på eller det første udtryk af dette (for alt i de tre verdener er blot symboler på en indre virkelighed) er den kraftige tilskyndelse til forbedring, som er dyremenneskets specielle kendetegn. Han går fra utilfredshed til utilfredshed drevet af et indre noget, der konstant åbenbarer et lokkende syn af det, som er mere ønskværdigt end hans nuværende tilstand og erfaring. Først fortolker han det ud fra materiel velfærd. Dernæst driver den guddommelige utilfredshed ham ind i en emotionel fase af kampen. Mennesket kræver emotionel tilfredsstillelse og senere intellektuelle beskæftigelser. Denne kamp for at opnå noget skaber i hele forløbet de nødvendige instrumenter, hvormed det kan opnås, idet instrumenterne gradvis forbedres, indtil den trefoldige personlighed er klar til at se sjælen. Fra dette spændingspunkt bliver tilskyndelsen og kampen mere intens, indtil mennesket forstår første regel for ansøgere, og han træder ind på vejen.

Når først mennesket er en accepteret discipel og reelt har påtaget sig det arbejde, der er forberedelse til indvielse, findes der ingen vej tilbage. Han kan ikke vende om, selv om han ville, og ashramen beskytter ham.

I denne regel for accepterede disciple og indviede står vi over for lignende omstændigheder på en højere drejning af spiralen, men med den forskel (som I næppe kan forstå før på det tidspunkt, hvor ordet udsendes til jer): at den indviede står alene i »isoleret enhed«, bevidst om sin mystiske enhed med alt eksisterende. Den tilskyndelse, der kendetegnede hans vej frem til personlighed-sjælsfusionen transmutes til en fast hensigt, en evne til at fortsætte ind i den utilslørede fornufts klare kolde lys, fri af alt blændværk og al illusion, og nu med evnen til at udtale de tre krav. Det kan han nu gøre bevidst og ved at anvende den dynamiske vilje i stedet for at »ansøge på tre måder«, som det tidligere var tilfældet. Denne forskel er afgørende og et tegn på vældig stor vækst og udvikling.

Den indviede har hørt ordet, der kom til ham, da han var uigenkaldeligt forpligtet over for den hierarkiske hensigt. Han har hørt røsten fra Shamballa, ligesom han tidligere hørte stilhedens røst og sin mesters stemme. Okkult lydighed ændres nu til oplyst vilje. Han kan nu betros at vandre og arbejde alene, fordi han er ubrydeligt ét med sin gruppe, med Hierarkiet og til sidst med Shamballa.

Nøglen til hele denne regel ligger i påbudet til den indviede om at føje tre krav til sin ansøgning, og først efter, at de er blevet udtalt, korrekt udtrykt og motiveret ved hjælp af den dynamiske vilje, kommer der yderligere påbud om, at han kan gå fremad. Hvad er det for tre krav, og hvilken ret har den indviede til at stille dem? Hidtil har hans bevidsthedsudvidelse været rettet mod vision, bestræbelse, opnåelse og igen vision. Han har været optaget af at blive vidende inden for den guddommelige åbenbarings område, der er et stadigt voksende og ekspanderende område. Udtrykt i praktisk okkultisme har han opdaget en stadigt mere omfattende sfære, hvor han kan tjene med hensigt og fremme planen, når det først er lykkedes ham at identificere sig med åbenbaringen. Før denne åbenbaring er en integreret del af hans liv, er det ikke muligt for den indviede at forstå betydningen af disse enkle ord. Identifikation er erkendelse samt esoterisk erfaring, og desuden optagelse i helheden, og for alt dette har vi (som jeg tidligere påpegede) ingen terminologi. Idet han nu behersker det, han har set og tilegnet sig og

er blevet bevidst om samt sanser det, der ligger forude, så »står disciplen med sin okkulte ret og stiller sine klare krav«.

I kan finde ud af, hvad disse krav er, ved at huske, at alt hvad den indviede gennemgår, og alt det han beslutter, er en højere esoterisk modsvarighed til den trefoldige manifestation af ånd-energi, der kendetegnede den første og tidligste fase af hans udfoldelse, der vedrørte personligheden. Jeg beder jer bemærke ordet »udfoldelse«, for det er måske det mest forklarende og korrekte ord at anvende om evolutionsprocessen. Der findes intet bedre i jeres sprog. Den indviede har altid været. Den guddommelige gudesøn har altid kendt sig selv som den, han er. En indviet er ikke et resultat af evolutionsprocessen. Han er årsagen til evolutionsprocessen, og ved hjælp af den forbedrer han sine udtrykslegemer, til han bliver indviet i de tre verdener for bevidsthed og de tre verdener for identifikation.

Denne udfoldelse foregår i overensstemmelse med stråletypen, og hvert af den lavere udfoldelses trefoldige stadier gør, at det senere (i tid og rum) bliver muligt at nå frem til en højere udfoldelse i den åndelige triades verden. I denne undervisning angiver jeg relationen mellem den trefoldige personlighed og den åndelige triade, der er knyttet sammen og forbundet af antahkaranaen. Hvert af de tre lavere aspekter har sin egen tone, og det er disse toner, der fører til, at de tre krav udsendes og fremkalder respons fra den åndelige triade, og når monaden på sit høje sted i Shamballa.

I 1922 lagde jeg i min bog *Breve om Okkult Meditation* i første kapitel grunden til den mere avancerede undervisning, jeg nu giver. Jeg behandlede egoets koordination med personligheden, og det var første gang, der blev fokuseret direkte på emnet koordination, for koordination er det første skridt mod fusion og siden mod identifikationens mysterier. Lad mig citere fra side 19:

»Efterhånden som tiden går, og senere ved mesterens hjælp, skabes en harmoni af farve og lyd (et synonymt stof), indtil I til sidst har stoffets grundtone, den koordinerede personligheds dur-treklang og egoets femte domi-

nant, efterfulgt af en fuld akkord fra monaden eller ånden. Det er dominanten vi søger ved adeptskab, og inden dette trin er det personlighedens fuldkomne treklang. I løbet af vore forskellige inkarnationer anslår vi under omskiftelser alle mellemliggende toner, og til tider er vore liv i dur og til tider i mol, men altid går de i retning af fleksibilitet og større skønhed. Når tiden er inde, harmonerer alle toner i akkorden, åndens akkord. Enhver akkord udgør en del af en frasering, den frasering eller gruppe, som akkorden tilhører, og fraseringen tjener til at fuldkommengøre en syvendedel af helheden. De syv opdelinger fuldender derefter dette solsystems sonate, der er en del af Logos' eller Guds, mestermusikerens trefoldige mesterværk.«

Vi kommer nu til et punkt, som disciple har svært ved at forstå. Den indviede eller disciplen har nået et punkt i sin udvikling, hvor trefoldighed erstattes af dualitet, før der opnås fuldstændig enhed. Kun to faktorer betyder noget for ham, når han står »ved midtvejspunktet«, og det er ånd og stof. At kunne identificere dem fuldstændigt i sin bevidsthed bliver det vigtigste mål for ham, men kun i relation til hele den skabende proces og ikke længere i relation til det separate selv. Det er denne tanke, der motiverer den indviedes tjeneste, og det er dette begreb om helhed, der gradvis trænger ind i verdensbevidstheden, og det viser, at menneskeheden står på grænsen til indvielse. Det er altså stofaspektet, »personlighedens fuldkomne treklang«, som gør det muligt for den indviede at udsende sine tre krav. »Egoets femte dominant« lader sig høre ved den tredje indvielse, hvilket markerer, at der er opnået enhedsskabelse, og den toner bort ved den fjerde indvielse. På samme tidspunkt forsvinder det egoiske legeme, det kausale legeme. Kun de to guddommelige aspekter er tilbage. Den fuldkomne, udstrålende, organiserede og aktive substans, som den indviede kan arbejde med under fuld kontrol, dvs. stofaspektet og det dynamiske livsprincip, det åndelige aspekt, som den »substantielle guddommelige virkelighed« stadig afventer identifikation med. Det er denne tanke, der ligger bag den indviedes tre krav, som (i henhold til den regel der tidligere blev givet til aspiranter og disciple) må

lyde »over ørkenen, over alle havene og gennem ildene«.

Det er ikke muligt for mig at tydeliggøre forståelsen af disse kravs natur yderligere. Jeg kan blot give jer visse symbolske sætninger, som vil give jer et fingerpeg, hvis de fortolkes intuitivt.

Det første krav er blevet muligt, fordi »ørkenlivet er gennemlevet. Det florerede og blomstrede, og siden kom tørken og mennesket flyttede. Det, der havde næret og forsynet hans liv blev en ufrugtbar ødemark, og intet var tilbage ud over knogler, støv og en stærk tørst, som intet inden for synsvidde kunne tilfredsstille«. Dog er det klart for den indviede bevidsthed, at ørkenlandet på ny må bringes til at blomstre som en rose, og at hans opgave er at genopbygge (ved at fordele livets vand) dets oprindelige skønhed og ikke en blomstrende skønhed bestående af uægte blomster. Han kræver derfor på personlighedens lavere aspekts tone (jeg taler i symboler), at denne blomstring sker i henhold til planen. Det indebærer for hans vedkommende en vision af denne plan, identifikation med den bagved liggende hensigt og evnen til – ved hjælp af den højere tænkeevne, som er det laveste aspekt af den åndelige triade – at arbejde i ideernes verden og at skabe de tankeformer, som vil hjælpe i materialiseringen af planen i samklang med hensigten. Dette er det skabende opbyggende tankeformsarbejde, og det er derfor vi får at vide, at det første store krav »lyder i Guds tankeverden og mod den ørken, der er forladt for længe siden. Efter dette store krav vender den indviede, som har forpligtet sig til at tjene verden, tilbage til ørkenen medbringende de frø og det vand, som ørkenen skriger på«.

Det andet krav er knyttet til disciplens tidligere råb, der lød ud »over havene«. Det hentyder til blændværkets verden, hvor menneskeheden kæmper, og til den emotionelle verden, som menneskeslægten er omgivet af, som var den ved at drukne i et ocean. Biblen fortæller – og tanken er baseret på oplysningen i mestrenes arkiver – at »der ikke skal være mere hav«. Jeg fortalte jer, at der kommer en tid, hvor den indviede véd, at det astrale plan ikke længere eksisterer. Det er for altid opløst og forsvundet. Men når den indviede har frigjort sig fra vildfarelsernes, tågens, disens og blændværkets verden og står i det

»klare kolde lys« på det buddhiske eller intuitionens plan (den åndelige triades andet eller midterste aspekt), når han frem til en stor og grundlæggende erkendelse. Han *ved*, at han må vende tilbage til »havene« (hvis et så ukorrekt ord dækker), som han har lagt bag sig, for dér at fordrive blændværket. Men nu arbejder han fra »luften ovenover og i fuldt dagslys«. Han kæmper ikke længere i bølgerne eller bukker under og synker ned i de dybe vande. Han svæver over havene i oceaner af lys og sender dette lys ned i dybderne. På den måde fører han vandene til ørkenen og det guddommelige lys ind i tågernes verden.

Han forlader dog aldrig stedet for identifikation, og alt hvad han nu gør udføres fra de niveauer, han er nået frem til ved hver speciel indvielse. Alt det, han udfører »i ørkenen og over havene«, gør han ved hjælp af tankens kraft, der styrer den nødvendige energi og særligt udvalgte kræfter, således at planen (lad mig gentage) kan fortsætte i overensstemmelse med guddommelig hensigt ved hjælp af magten i den dynamiske åndelige vilje. Når I kan forstå, at den indviede af høj grad arbejder med monadisk energi og ikke med sjælskraft, kan I også forstå, hvorfor det altid er nødvendigt for ham at arbejde bag scenen. Han arbejder med sjælsaspektet og ved hjælp af styrken i den monadiske energi, idet han anvender antahkaranen som et fordelingsorgan. Disciple og indviede af de to første grader arbejder med sjælskraft og gennem centrene. Personligheden arbejder med kræfter.

Det tredje store krav indebærer noget andet og lyder, får vi at vide, »gennem ildene«. I dette solsystem kan ilden ikke undgås. Den findes på alle niveauer af den guddommelige manifestation, hvilket vi meget vel ved fra vort studium af de tre ild – ild ved friktion, solild og elektrisk ild med deres differentieringer, de niogfyrre ild – på de syv plan. Derfor går lyden altid, hvad enten det er disciplens råb eller den indviedes krav, »gennem ild, til ild og fra ild«. Jeg kan kun sige lidt om den teknik, der ligger bag det stærke krav. Kravet lyder fra den åndelige viljes højeste plan, der teknisk kaldes »det atmiske plan«, og resultatet af dette krav vil forme sig på de mentale niveauer, ligesom de to tidligere krav formede sig på de fysiske

og astrale niveauer. Jeg vil her tilføje, at selv om der ikke findes et astralplan set fra mestrenes synsvinkel, erkendes det dog af millioner, idet de arbejder i dets bedrageriske sfære, men de får hjælp af den indviede discipel, der arbejder fra de højere tilsvarende niveauer. Dette gælder for alt planetarisk arbejde, hvad enten det udføres af indviede eller mestre, der arbejder direkte i de tre verdener eller det udføres af Nirmanakayaerne (planetens skabende kontemplative) fra højere niveauer, eller fra Shamballa fra Verdens Herres rådskammer. Alle de bestræbelser der gøres af Hierarkiet eller af Shamballas »betingende liv« (som de til tider kaldes), er viet til at fremme den evolutionsplan, der til sidst vil virkeliggøre den guddommelige hensigt. Jeg bliver med overlæg ved med at understrege forskellen mellem plan og hensigt, fordi hensigten bebuder den næste fase i den intelligente viljes virke i menneskehedens bevidsthed.

Jeg kan ikke sige mere om disse tre krav. Jeg har her givet jer megen viden, og I vil kunne læse betydningen af mange af mine bemærkninger, alt efter hvor meget jeres intuition er vakt. Disse krav refererer ikke kun til menneskehedens evolution, men til alle livsformer i den planetariske Logos' bevidsthed. Den indviedes styrende sind viser det mål, der kan nås i de tre verdener.

3. Bevar hukommelsen, men lad minderne fare.

Dette er ikke et selvmodsigende udsagn. Måske kan jeg bedst forklare den rigtige idé på følgende måde: Den indviede spilder ikke tid med at se tilbage på de lektier, han har lært. Han arbejder videre ud fra de vaner, han har udviklet, og gør instinktivt det rigtige og nødvendige. Som vi véd, skaber instinktiv respons på omgivende former adfærds-, opførsels- og reaktionsmønstre, der kan kaldes ubevidst hukommelse, og denne hukommelse virker uden nogen form for genkaldelse.

Godhed, rigtig reaktion og instinktiv forståelse er vaner, der kendetegner den skolede indviede. Han behøver ikke at huske regler, teorier, planer eller aktiviteter. De er lige så meget en etableret del af hans natur, som selvopholdelsesinstinktet er en instinktiv del af et almindeligt menneskes udrustning. Tænk over det og bestræb jer på at opbygge rigtige åndelige vaner. På den måde skal mesteren ikke anvende unødigt tid på sjælens eller de personlige plan. Vaner såsom rigtig handling, rigtig forståelse og rigtig hensigt – baseret på guddommeligt instinktiv hukommelse – er blevet en del af ham. Han behøver ikke at genkalde sig noget.

4. Arbejd ud fra det punkt, der indeholder alt fra gruppens forenede liv.

Det er ikke, som det kan se ud til, et forsøg på at udføre en opgave for menneskeheden, således som den er planlagt eller ønsket af den gruppe, som den indviede føler sig knyttet til. En sådan arbejdsmetode anvendes i en tidligere fase, hvor den accepterede discipel lærer meget. Først finder han en gruppe på det fysiske plan, hvis idealer og planer for tjeneste svarer til hans idé om rigtig aktivitet, og han slutter sig til denne gruppe, arbejder og lærer, men han lider meget i denne periode. Senere finder han vej ind i en mesters ashram, hvor han i stadig højere grad stræber efter at lære at anvende viljen, når han skal udføre planen, og efter at tilpasse sig de gruppemetoder og de planer, der virker under loven om okkult lydighed for menneskehedens velfærd.

Den indviede arbejder imidlertid ikke på nogen af disse måder, selv om han har tillagt sig den *vane* at have rigtig kontakt med organisationer i de tre verdener og rigtigt samarbejde med Hierarkiet. Han arbejder nu under inspiration af og identifikation med livsaspektet – hans strålegruppes og alle grupperes fælles livsaspekt. Det betyder, at han fuldstændig forstår betydningen af det involutionsære og det evolutionære liv. Hans tjeneste påkaldes af den eller de grupper, der har brug for hans hjælp. Hans respons er en okkult evokation, som han lader lyde sammen med den gruppe tjenere, han tilhører på den indre side.

Det er noget helt andet end det, der almindeligvis forstås ved tjeneste.

Tredje regel

Den næste regel fortsætter temaet i anden regel og giver i korte og klare sætninger og symboler instruktion i videnskaben om invokation og evokation og i dens betydningsfulde ritual eller program.

Dette program er i virkeligheden et udtryk eller en menneskelig formulering af videnskaben om lyd, så vidt som lyd – indtil videre – påvirker menneskeheden og menneskelige anliggender. Glem ikke min tidligere undervisning om ordet. Husk også, at lyden er selve livets lyd eller tone, der indeholder en dynamisk impuls, en skabende evne og en modtagelig sensitivitet over for alle kontakter.

TREDJE REGEL.

Vandringen fremad er dobbelt. Døren har I lagt bag jer. Den er en fortidig begivenhed. Påkaldelsens råb må lyde fra det inderste punkt i gruppens klare kolde lys. Det må fremkalde respons fra det strålende center, der ligger langt forude. Når kravet og svaret er forsvundet i en stor LYD, gå da ud af ørkenen, læg havene bag jer og vid, at Gud er ild.

Denne regel er nok en af de to mest okkulte regler, den indviede skal mestre, hvad enten det er som enkeltmenneske eller sammen med sin gruppe. Gruppen erkender og arbejder under hensigtens stærke påvirkning. Den enkelte indviede arbejder med planen. Gruppen udtrykker sig – så vidt det er muligt i ethvert givet øjeblik i tid og rum – i overensstemmelse med Den enes vilje, Han i hvem vi lever og røres og har vor væren, livet i alt som er. Den enkelte indviede anvender det grundlæggende livs tiltrækkende kraft (som vi giver det ofte vildledende navn – kærlighed) til at samle det, der kan virkeliggøre formen og manifesterer derved viljen. Gruppen kan være, og er det ofte, modtagelig over for det »strålende center«, Shamballa, som den enkelte indviede til trods for sin egen opnåede identi-

tet ikke kan respondere på alene. Det enkelte gruppemedlem beskyttes af gruppen mod de vældige kræfter, der strømmer fra Shamballa. Gennem en bestemt proces trappes de ned og fordeles til alle gruppemedlemmer, således at deres påvirkning ikke kun fokuseres i ét enkelt gruppemedlems centre. Her er forklaringen på gruppearbejdets betydning. En af hovedfunktionerne er, esoterisk udtrykt, at optage, dele, bringe i cirkulation og derefter fordele energi.

Denne beskyttelses- og fordelingsproces er et af emnerne ved det store årlige møde for hele Hierarkiet, der foregår under ledelse af de tre store herrer (Manuen, Mahachohanen og Kristus) i den højtliggende og hellige dal i Himalaya, idet Hierarkiet – efter passende forberedelse – kontakter Shamballa, hvorved der etableres en forbindelse mellem det »strålende og levende center« og det »udstrålende og magnetiske center«, for at det »villige ventende center« kan blive stimuleret til at gå videre op ad evolutionsstigen. Også alle Hierarkiets medlemmer behøver beskyttelse for på rette måde at kunne absorbere de indstrømmende energier og for senere på klogeste måde at kunne fordele den guddommelige viljes kræfter i de tre verdener, hvor deres hovedansvar ligger. Guds fokuserede vilje udgør – når den umiddelbart inddrages og anvendes – det spændingspunkt, ud fra hvilket Shamballa arbejder for at tilvejebringe den endelige virkeliggørelse af den guddommelige hensigt.

Der findes en afgørende forskel på hensigt og vilje. Den er ganske vist subtil, men forskellen er helt afgørende for den fremskredne indvielse, og således kan vi endog her se den dualistiske natur i manifestationen af vor planet og vor sol. Medlemmerne af Shamballas råd erkender denne forskel og deler sig derfor i to grupper, der i gammelt sprogbrug kaldes hensigtens registratorer og viljens vogtere. Vilje er aktiv. Hensigt er passiv, idet den venter på følgerne af viljens aktivitet. Disse to grupper genspejles i hierarkiske kredse af Nirmanakayaer eller i de planetariske kontemplative og planens vogtere. Hensigtens registratorers opgave består i at holde kanalen åben mellem Jorden, planeten Venus og den centrale åndelige sol. Viljens vogteres opgave består i at forbinde rådet, Hierarkiet og

menneskeheden, sådan at der skabes en grundlæggende triangel af kraft mellem det planetariske livs tre store centre. Dette er et højere udtryk (symbolsk, om I vil) af den sekstakkede stjerne, der er dannet af to sammenflettede triangler. En kopi af denne grundlæggende triangel og af dette symbol for energi – både indstrømning og fordeling – findes i relationen mellem menneskets tre højere centre – hovedet, hjertet og struben – og de tre lavere centre – solar plexus, sakralcentret og centret ved rygsøjlen basis. Vi kan ligeledes rent symbolsk se, at videnskaben om invokation og evokation udvikles på evolutionens vej. Tilbedelse, der er mystikerens attitude, må erstattes af invokation for det menneskes vedkommende, der véd, at det er guddommeligt. Denne symbolske åbenbaring kan man se, når de tre lavere energier og deres evokative respons hæves op til de tre højere energier, hvorved der skabes en endelig forening ved spændingspunktet. Jeg er klar over, at dette er vanskeligt at forstå, fordi det indeholder sandheder, som disciplen har vanskeligt ved at opfatte. Men de vil blive forstået og mestret af hver eneste, der fortsætter ad discipelskabets vej og underkaster sig den nødvendige skoling til indvielse. Den hurtigt udviklende menneskehed vil også senere i dette århundrede og i det næste lære at mestre disse sandheder og således tilkendegive, at den indvielse der nu er aktuel snart vil blive et overstået kapitel for masserne. Denne mere omfattende frigørelse vil senere vise sig som en direkte følge af krigen. Atlanterhavserklæringen og De fire friheder, der er formuleret i den spænding, der blev fremkaldt af verdens lidelse og prøvelser, er refleksioner heraf og indeholder alt det, som det er muligt for det almindelige materialistisk indstillede menneske at forstå af Shamballas tilstedeværende vilje, når den betinger Hierarkiets planer og tilskyndes af hensigtens registratorer. Dette er så meget af åbenbaringen, som de to grupper af vogtere har været i stand til at bibringe de bedste menneskelige intellekter – den første gruppe, der har relation til Hierarkiets seniormedlemmer, og den anden, der har relation til de indviede og disciple, som er nært knyttet til menneskeheden.

Her ser vi igen den kendsgerning, at videnskaben om invokation og evokation, som denne regel dybest set handler om,

primært er en stor og videnskabelig aktivitet, som nutidens menneskehed praktisk taget intet kender til. Denne aktivitet er knyttet til tankekraft og til opbygning af tankeformer. Kun indviede af den højeste grad – såsom de tre store herrer – har retten til at påkalde alene og uden nogen beskyttende instans som fx en gruppe, og årsagen til dette er, at de selv er medlemmer af rådet i Shamballa og selv er registratorer af hensigten. Herren Buddhas årlige tilsynekomst er den ydre tilkendegivelse af eller symbol på, at videnskaben om invokation og evokation er ved at dukke op i menneskehedens vågnende bevidsthed. Bøn er et vagt, svagt og utilstrækkeligt udtryk af den. Bekræftelse af guddommen for at opnå materiel velstand er en fordrejning af denne sandhed. Dette bør huskes. Den virkelige betydning af denne begyndende videnskab er, at den i de tidlige eller første stadier indeholder den nye verdensreligions grundtanke.

I de store invokationer, som jeg har meddelt, var den første (*Hierarkiets fremtræden*, side 5): »Lad lysets kræfter bringe indre oplysning til menneskeheden ...«, et forsøg fra min side på at sætte ord på det påkaldende råb fra menneskeheden og fra alle mænd og kvinder af god vilje. Deres succes var betegnende for styrken af den gode vilje. Den anden: »Lad Befrielsens Herrer træde frem ...«, kan i virkeligheden kun anvendes med en vis grad af håb om succes af aspiranter, disciple og indviede, og derfor blev den heller ikke nær så populær i den brede offentlighed, skønt den i virkeligheden er meget mere kraftfuld og effektiv. Det var imidlertid væsentligt, at der fandt en fusion sted af de to grupper, før det påkaldende råb fra menneskeheden som helhed kunne blive magtfuldt og effektivt nok til at fremkalde respons.

Før vi tager studiet af tredje regel op sætning for sætning, vil jeg bede jer bemærke relationen mellem denne regel og den, der tidligere blev givet til ansøgere. Ansøgeren sender sit råb ud – over ørkenen, over alle havene og gennem ildene. Hele hans integrerede og målrettede personlighed er fokuseret ved et spændingspunkt. Dernæst udsender han sit råb (symbolsk for et lydløst udtryk), og dette råb slår mod den dør, der i første omgang skiller ham fra sjælen og i anden omgang fra Hierarkiet. Døren er blot et symbol på adskillelse. Den adskiller ét sted

fra et andet, og én aktivitetssfære fra en anden, og én bevidsthedstilstand fra en anden. Den nærer aspirantens dualitetsfølelse. Dualitet er et ord, der betegner den mystiske indstilling. Denne indstilling omfatter begreberne her og der, sjæl og legeme, Gud og menneske, Hierarki og menneskehed. Men tredje regel, såsom den lyder for den indviede, viser, at den mystiske opfattelse til sidst forlades. Følelsen af isolation forsvinder, og han lægger døren bag sig.

1. Vandrings fremad er dobbelt. Døren har I lagt bag jer. Den er en fortidig begivenhed.

Det første der bør bemærkes er, at vi her har definitionen på en indviet. Han fortsætter fremad i sin dobbelte natur (sjæl og personlighed). Hans spændingspunkt er ikke længere personlighedens. Han har fusioneret og sammensmeltet to guddommelige aspekter i sig, og de udgør nu én integreret enhed. Denne fusion frembringer sit eget spændingspunkt. Han har passeret døren. Et nyt spændingspunkt følger, hvor et ord lyder som respons på det invokative råb fra den nye indviede. Et ord sendes tilbage til ham: Accepteret som en gruppe. Dernæst går han fremad sammen med gruppen, som han nu er en anerkendt del af. Den indviede har (som jeg tidligere har nævnt) lagt fortiden bag sig: »Lad minderne fare«. Nutiden indeholder et spændingspunkt. Fremtiden antyder, at den indviede fortsætter fremad fra dette spændingspunkt som følge af dets effektive virkning. Døren lukker sig bag ham, som nu er et accepteret medlem af sin gruppe, og som *Den gamle kommentar* udtrykker det, »når døren lukkes, fortæller lyden den iagttagende verden, at den indviede er trådt ind på et hemmeligt sted, og hvis de vil nå ham dér, må de også passere denne dør«. Dette citat udtrykker tanken om den individuelle selv-indvielse, som vi alle må gennemgå, og om den indviedes ensomhed, når han fortsætter sin vandring. Han forstår endnu ikke alt det, hans gruppe som helhed forstår. Selv bliver han ikke forstået af dem på den anden side af døren. Han har i nogen tid fornemmet den gruppe, han nu er knyttet til, og han bliver stadigt mere bevidst om deres åndelige upersonlighed, som for ham næsten synes at

være en form for reserverethed, og som på ingen måde nærer de elementer i ham, der har karakter af personlighed, derfor lider han. De, der er ladet tilbage som en del af hans gamle tilværelse, forstår overhovedet ikke hans grundlæggende upersonlighed, selv om den endnu er uudviklet. Deres holdning vækker i ham, når han fornemmer den, en vrede og kritik, hvilket han anerkender, at den ikke burde, men på dette stadium føler han sig ude af stand til at afvise den, medens de han kritiserer bestræber sig på at trække ham ned eller på (i det mindste) at få ham til at føle sig ringeagtet og ilde til mode.

I de tidlige stadier flygter han fra dem, han har ladet tilbage, ved at trække sig ind i sig selv og ved megen unødvendig og næsten provokerende tavshed. Han lærer at trænge ind i den nye gruppes bevidsthed ved ihærdigt at forsøge at udvikle den samme evne til åndelig upersonlighed, som de har. Han ved, at det er noget han må opnå, og – efterhånden som han opnår det – opdager han, at denne upersonlighed ikke er baseret på ligestyldighed eller selvfordybelse, som han troede, men på en dyb forståelse, på en dynamisk fokusering på verdenstjeneste, på en sans for proportioner og på en ubundethed, som gør sand hjælp mulig. Således lægger han døren og fortiden bag sig. Paulus forsøgte at udtrykke dette, da han sagde: »Jeg glemmer, hvad der er bagved og rækker efter det der er foran, jager jeg frem mod målet, den sejrpris, som Gud fra det høje kaldte os til i Kristus Jesus«. Jeg beder jer bemærke ordet »kaldte«.

2. Påkaldelsens råb må lyde fra det inderste punkt i gruppens klare kolde lys.

Her beskæftiger vi os ikke med lyset i hovedet eller med sjælslyset, som det opfattes af den afstemte og koordinerede personlighed. Også dette har den indviede lagt bag sig, og han er vidende om ashramens lys og om Hierarkiets altomfattende lys. Det er to aspekter af sjælslyset, som det individuelle lys i hovedet har åbenbaret. Det sjælslys, som den indviede har været opmærksom på fra det første øjeblik med sjælkontakt, og derefter med stadigt kortere mellemrum, skabes af fusionen af sjælens lys og selve substansens lys, og det er en uundgåelig

og automatisk følge af renselsen af de tre legemer og af skabende meditation. Det fortælles os i verdens hellige skrifter, at »i det lys skal vi se lys«, og det er dette andet lys, jeg nu hentyder til – et lys, der kun kan opfattes, når døren er lukket bag den indviede. Dette lys er sammensat af buddhis lys og atmas lys, og de er (for at fortolke disse sanskritord esoterisk) den rene fornufts lys, der sublimerer intellektet, samt den åndelige viljes lys, der åbenbarer den virksomme hensigt. Det første fokuseres i ashramen, det andet i Hierarkiet som helhed, og begge er de udtryk for den åndelige triades aktivitet.

Lad mig forklare lidt tydeligere, hvis det er muligt. I har således tre store lys, der alle er fokuseret på det mentale plan, for hinsides dette plan anvendes lyssymbolikken ikke. Guddommen kendes som liv, når det drejer sig om monaden og dens udtryk, den åndelige triade. Alle lysene fokuseres til sidst på det mentale plan:

1. Sjælens og personlighedens sammenblandede lys.
2. Lyset fra den egoiske gruppe, som – når den erkendes som gruppe i den illuminerede indviedes bevidsthed – kaldes en ashram, der besidder buddhis eller den rene fornufts lys.
3. Lyset fra Hierarkiet, der virker som et udstrålende center i det planetariske legeme, idet det besidder det lys, som bidrager til forståelse af planen og til samarbejde med den plan frembringer, og som opstår af identifikationen – på mentale niveauer – med den åndelige vilje.

Disse tre lysaspekter kan beskrives som:

1. Lyset, der stråler opad. Dette er det mindre lys set fra monadens synsvinkel.
2. Lyset, som den åndelige triade reflekterer på det mentale plan.
3. Det fokuserede lys, som frembringes ved mødet mellem de to lys, det højere og det lavere.

De er den højere modsvarighed til det lys, der stråler frem i hovedet, når personlighedens lys og sjælens lys opnår kontakt.

Hinsides det mentale plan lægges den begyndende impuls eller betoning på livsaspektet, på den dynamiske energi og på årsagen til manifestation, men denne tilskyndelse til fremskridt er ikke baseret på åbenbaring, der altid har relation til lysets betydning. Lys og åbenbaring er årsag og virkning. Den kommende åbenbaring, som alle mennesker venter på, og som vil komme, når tilstanden i verden har nået et allerede fastsat niveau, vil give den menneskelige bevidsthed oplysninger om meningen og hensigten med livet. Det vil ske i form af en række åndelige begivenheder, der gradvis følger efter hinanden. Jeg kan og må ikke formulere disse sandheder tydeligere, end ikke selv om det nødvendige ordforråd fandtes til at beskrive det, som endnu ikke, ikke engang svagt, fornemmes af disciple med første og anden indvielse. Det, der vil komme gennem denne række af åndelige begivenheder og deres uundgåelige reaktion på den samlede menneskeheds legeme, har på ingen måde relation til bevidsthed, åbenbaring eller lys. For menneskeheden vil der på et tidspunkt engang langt ude i fremtiden komme en erkendelsesperiode, der vil skabe et krisepunkt såvel som et spændingspunkt. Denne erkendelse vil, i form af en effektiv betingende bevidsthed, sammenfatte alt det, som kvaliteten sensitivitet har bibragt menneskeheden i tidsaldrenes løb. Det er fuldbyrdelsen af Kristus-bevidsthedens aktivitet, og er det stadium, der refereres til, når Bibelen siger: »Fordi hans sjæl har haft møje, skal han se det, hvormed han skal mættes«. I denne åbenbarings krise vil menneskeheden, når den befinder sig i sit højeste spændingspunkt, sige som med en stemme: »Se, vi gør alting nyt«. Dette er visionens apoteose og optakten til en udvikling, der fra det tidspunkt langsomt vil ske i menneskehedens bevidsthed af visse kræfter og evner, som den i dag er fuldstændig uvidende om. Den umiddelbart forestående åbenbaring vil blot være det første skridt hen imod dette fjerntliggende beslægtede punkt, og dens betydning vil hverken være tydelig for den nuværende eller den kommende generation. Imidlertid vil den blive gradvist og støt opfattet som den nye verdensreligion, hvor vægten lægges på invokation af energier, og hvor evokation af »liv i større fylde« udvikles og udøver sin uundgåelige virkning. De studerende bør

huske, at energiernes påvirkning af formerne fører til resultater, der afhænger af den kvalitet de former har, som modtager påvirkningen. Det siger den okkulte lov.

En af hensigterne bag det nuværende holokaust (2. verdenskrig) har været en nødvendig tilintetgørelse af utilstrækkelige former. Denne tilintetgørelse kunne være tilvejebragt ved, at Gud handlede i form af en stor naturkatastrofe eller en global epidemi, og det var den oprindelige hensigt. Menneskeheden blev imidlertid revet med af kræfter, som bar tilintetgørelsens kim i sig, og menneskeheden havde det i sig, som responderede på disse kræfter. Derfor blev det tilladt, at loven om tilintetgørelse virkede gennem selve menneskeheden, og menneskene er nu i færd med at tilintetgøre de former, som mange menneskemasser lever i. Dette er både en god og dårlig ting, set fra en evolutionær synsvinkel. Det er ikke desto mindre en uomtvistelig kendsgerning, og det problem som viljens vogtere, der arbejder gennem planens vogtere, står overfor, er derfor at få noget godt ud af det onde, mennesket har udvirket og således indrette begivenhederne efter de større opgaver.

Det er et af de mål, Hierarkiet står over for på dette tidspunkt (skrevet i april 1943), hvor det forbereder sig til at deltage i maj og juni fuldmånefesterne. Kan der ske en sådan organisering af kræfterne og en sådan fordeling af energierne, at det gode i fuldt omfang kan blive fremkaldt i menneskeheden af den invokation, der udsendes fra Shamballa? Kan denne evokation af en ny cyklus for åndelig kontakt og frigørelse blive tilvejebragt ved hjælp af invokationen fra mænd og kvinder af god vilje? Kan de åndelige kræfters vilje til det gode og menneskehedens gode vilje bringes sammen og skabe de betingelser, som den nye verdensorden kan fungere under? Det er de vigtige spørgsmål, Hierarkiet forsøger at løse.

Det må huskes, at videnskaben om invokation og evokation kræver en gensidig indsats. Menneskeheden kan ikke blive påkaldende, hvis ikke det åndelige Hierarki (og heri inkluderer jeg både Shamballa og det planetariske Hierarki) fremkalder menneskets ånd. Menneskets påkaldende råb fremkaldes af invokationen eller lyden fra de åndelige hierarkier. På dette tidspunkt er det imidlertid menneskets ansvar at påkalde herren

for frigørelse og herren for Fredens Ånd. Det er de væsener, der har evnen til at opløfte menneskeheden, når først menneskeslægten har fået den rette indstilling. De svarer til den gruppe, der i frimureriets tredje grad opløfter mesteren. Deres respons på menneskehedens råb afhænger i høj grad, men ikke helt, af kvaliteten i dette råb.

Jeg tænker på om jeg kan tydeliggøre, hvad invokation er, når jeg siger, at ordene »der lyder fra det inderste punkt i gruppens klare kolde lys«, har betydning for så vel den enkelte indviende som for alle discipelgrupper og ashramer? Anvendelsen af ordene: »klare kolde lys« har en dyb symbolsk betydning. Lysets klarhed viser sjælens funktion, efterhånden som dens store lys sætter den indviende i stand til at se lys. Kulden i dette lys hentyder til lyset i den substans, som nu ikke længere kan bringes til at gløde af hverken begær eller hengivenhedens varme, men som omsider kun er modtageligt for sjælens lys. Det er derfor koldt over for alt, der begrænser og hindrer, og dette stadium for personlighedsbevidstheden skal realiseres i den inderste kerne af menneskets væsen. Der forenes sjælens klare lys og personlighedens kolde lys i det inderste bevidsthedspunkt i disciplens natur, i det højeste tilbagetrækningspunkt, som alle koncentrationsøvelser og meditationsprocesser har været en videnskabelig forberedelse til. Da kan det påkaldende råb lyde kraftfuldt og effektivt gennem den skabte spænding. Det samme gælder for disciplens gruppe eller for enhver gruppe af sande og uselviske aspiranter. Der kan komme et øjeblik i gruppens liv, hvor de medvirkende personligheds blandede kolde lys og det klare lys fra deres sjæle kan fungere på en måde, så det forenede påkaldende råb vil kunne fremkalde respons. Dette råb vil altid vedrøre gruppens uselviske tjeneste – en tjeneste som medlemmerne ifølge planen prøver at yde menneskeheden.

Efterhånden som vi når videre i vort studium af tredje regel, er jeg selv forundret over, hvor rammende dens ord er i relation til denne specielle historiske cyklus og i relation til de sandheder, der langsomt tager form i menneskehedens bevidsthed. Nye sandheder (og hermed mener jeg sandheder, som er nye for de mest fremskredne tænkere, og som kun svagt fornemmes af

den mest fremskredne esoteriker) skimtes ude i det menneskelige sinds horisont. Jorden forberedes til såningen af denne nye sæd, og scenen er sat, så nye aktører kan træde frem i det store drama om den fortsatte åbenbaring af guddommen.

Mennesket har en god forståelse af visse store begreber. Visse store håb er ved at tage form og vil blive modellen for menneskets tilværelse. Visse store spekulationer vil blive eksperimentelle teorier og senere beviste kendsgerninger. Bag alt dette sker to ting: Menneskene stimuleres og bringes frem til det nødvendige spændingspunkt, der (som følge af en krise) må gå forud for et stort skridt fremad på evolutionsvejen. For det andet sker der en nyorientering, som efterhånden vil sætte menneskemasserne i stand til at præstere en fælles holdning til synspunkter, der hidtil har været betragtet som intelligente og optimistiske drømmeres vage syner. Der sker store fornyelser og ændringer. Menneskenes verden syder som respons på den åndelige energi, der strømmer ind. Denne energi er blevet fremkaldt af menneskehedens eget ubevidste og uhørlige råb. Menneskeheden er – for første gang i sin historie – blevet åndeligt påkaldende.

Lad os nu kort betragte arten af det, der er blevet fremkaldt for på den måde at få indsigt i den indbyrdes vekselvirkning, der findes mellem de tre store planetariske centre: Det menneskelige center, det hierarkiske center og Shamballa. De er hver især fremkaldende i forhold til det center, der fungerer med en langsommere eller mindre hastighed (hvis jeg kan bruge en så utilstrækkelig formulering) og påkaldende i forhold til det højere center – igen benytter jeg ord, som er yderst misvisende. Der findes intet højere eller lavere og intet større eller mindre i vor virkeligheds univers. Der findes kun gensidigt gennemtrængende substanser, der dybest set alle er udtryk for stof, samt disse substansers vitalisering og organisering af udtryksformer i den ukendte virkelighed. Denne grundlæggende virkelighed kalder vi ånd eller liv.

Som følge af samspillet mellem disse to kommer menneskeheden omsider til syne i tid og rum. Menneskeheden er et resultat af alle udtryksformer og erfaringer under de menneskelige og af al aktivitet af væsener over de menneskelige.

sidstnævnte væsener er et produkt af tidligere evolutionssystemer og er i sig selv summen af det store guddommelige offer, som fokuserer sig i vort planetariske liv. De har passeret gennem alle tidligere eksistensfaser og har fuldt deres bevidsthedsaspekt gennem menneskelige erfaringer. De har transcenderet alt, hvad et menneske kan vide, og alle bevidsthedstilstande, som mennesket er eller siden vil blive bekendt med, og de udtrykker nu den fase af guddommelighed, som mennesket intet kan vide om. De LEVER. De er selve energien, og tilsammen udgør de det »strålende center, der ligger langt forude«.

3. Det må fremkalde respons fra det strålende center, der ligger langt forude.

Dette center har vi givet navnet Shamballa, og det består af bogstaver, hvis numeriske værdi er: S.H.A.M.B.A.L.L.A. eller 1.8.1.4.2.1.3.3.1. Tværsummen af dette ord er 24, hvis tværsum igen er 6. Jeg beder jer bemærke, at ordet består af ni bogstaver, og – som I véd – er ni tallet for indvielse. Målet med hele indvielsesprocessen er at give menneskeheden adgang til en forståelse af og identifikation med guddommens vilje eller hensigt. Tallet 6 er tallet for form eller manifestation. Det er gennem manifestation, at forståelse opnås, og at bevidsthed udvikles, så den kan blive det grundlag for den højere proces, der indledes ved den tredje indvielse. Denne indvielse er tæt forbundet med det tredje store center, Shamballa. Det er den tredje indvielse set fra menneskets synsvinkel og forståelse, men den første set fra guddommens synsvinkel. 6 er også tallet for den sjette stråle og dermed tallet for idealisme og den tilskyndende kraft, der får menneskeheden til at gå fremad på vejen og til at respondere på visionen og stræbe opad mod lyset. Det er i virkeligheden hengivenhed til et uset mål og en urokkelig erkendelse af, at der altid ligger et mål forude. Som alle andre guddommelige kvaliteter har det sin stoflige modsvarighed, og det er derfor, at tallet 666 anses for at være dyrets eller materialismens tal, dvs. tallet for menneskets fokusering i de tre verdener i perioden inden nyorienteringen mod idealisme og hensigt. Det tredje aspekt kommer til udtryk

gennem ren materialisme, derfor de tre 6-taller. I en urgammel bog om tal defineres den indviede som »den, der har erfaret og udtrykt 666 og fundet, at det var værdiløst, og som den der har forladt det ene 6-tal og er blevet tallet 66 og kan konstatere, at han befinder sig på VEJEN. Senere forlader han det næste 6-tal og bliver den fuldkomne form for det sidste 6-tal og det redskab, som ånden kan udtrykke sig gennem«.

Tallet 24 er meget interessant, fordi det udtrykker 2 gange 12 – den større og den mindre zodiak. Som tallet 6 udtrykker *rum*, således udtrykker 24 *tid*, og det er nøglen til den store manifestationscyklus. Det er nøglen til al cyklisk tilsynekomst og inkarnation. De to cifre angiver evolutionsmetoden. 2 er lig med kærlighed-visdomskvaliteten, der virker under loven om tiltrækning, hvorved mennesket drages mod det ene mål efter det andet, medens 4 indikerer metoden med konflikt, og at der opnås harmoni gennem denne konflikt. 4 er ligeledes tallet for det menneskelige hierarki, og 2 er tallet for det åndelige Hierarki. Teknisk udtrykt er den indviede indtil den tredje indvielse »beskæftiget med relationen mellem 2 og 4. Disse to tal betegner, når de står ved siden af hinanden, relation, og når de placeres oven over hinanden, går den indviede fra 4 ind i 2«. Det er unødvendigt at tilføje, at der er meget mere at sige om disse tal, men ovenstående er tilstrækkeligt til at vise, hvor fyldstgørende esoterisk numerologi er – ikke numerologi, som den kendes i dag.

I skal specielt bemærke, at de lyde, der danner ordet »Shamballa«, først og fremmest har relation til viljes- eller magtaspektet eller til første stråle energi. Af de ni bogstaver er de seks på første stråle for magt 1.1.1.3.3.1. – ånd og stof, vilje og intelligens. To af dem hører til den anden kraftlinje, 4 og 2. Tallet 8 indvarsler altid en ny cyklus, der følger efter tallet 7, som betegner en relativ fuldkommenhed. Det er tallet for Kristus-bevidstheden, ligesom 7 er menneskets tal, er 8 Hierarkiets tal, og 9 er tallet for indvielse eller for Shamballa. Glem ikke, at fra Hierarkiets synsvinkel anses den tredje indvielse for den første store indvielse.

Meningen med disse indledende bemærkninger er at give en del esoterisk oplysning til dem der forstår, at tal giver en nøgle

til form og hensigt med det liv, som formen skjuler. Ved den tredje store indvielse, den tredje planetariske indvielse (der i virkeligheden er den første sol-indvielse), påkalder den frigjorte discipel for første gang – alene og uden støtte – det højeste åndelige center på vor planet, Shamballa. Det gør han, fordi han for første gang, bevidst og med forståelse, registrerer livsaspektet (der har tilskyndet hans sjæl til at udtrykke sig gennem form) og vibrerer med monaden. Denne registrering sætter ham i stand til at kontakte »det strålende center, der ligger langt forude«, til at forene sin individuelle vilje med den guddommelige vilje og til at samarbejde med manifestationens hensigt. Han har lært at fungere gennem form. Han er som sjæl blevet vidende om den guddommelige forms mange aspekter og differentieringer. Han påbegynder nu den højere udviklings vej, der er det første skridt til kontakt med Shamballa, og det omfatter en fusion af hans egen vilje, hans åndelige vilje og Guds vilje.

Ved den tredje indvielse står han foran den ene indvier, Verdens Herre, og »ser hans stjerne stråle« og hører lyden, der – for at citere *Den gamle kommentar*:

»... kommer fra det centrale magtpunkt, hvor substans og det ydre liv mødes, hvor ånden lader det høje råb lyde, så formen tilskyndes til at afhjælpe den største nød, hvor energi strømmer og forenes med kraft, og hvor musik (som følge af denne forening) begyndte at lyde i denne sammensmeltningens sfære, der skabtes derved.

Mennesket hører kun den fjerne lyd og ved ikke, hvad den betyder. Disciplen hører lyden og ser dens form. Den, der for tredje gang står på bjergets top, hører en klar tone og kender den som sin egen, som vor, som jeres, og dog er det en lyd, som ingen har intoneret.«

4. Når kravet og svaret er forsvundet i en stor LYD, gå da ud af ørkenen, læg havene bag jer og vid, at Gud er ild.

Betydningen af denne sætning er dybere end det ser ud til. Overfladisk betragtet kan det betyde, at den indviede, når han

hører lyden, forlader ørkenens liv i den fysiske inkarnation, det astrale plans emotionelle liv, der er uroligt og ustabil som havet, og fungerer på det mentale plan, hvis symbol er ild. Det er den enkleste og mest indlysende betydning, men da denne del af *En afhandling om de syv stråler* er skrevet for mennesker med begyndende forståelse, vil denne indlysende fortolkning ikke være tilfredsstillende. Forklaringen på betydningen må være mere omfattende og dybere. Ordene »ud af ørkenen« kan anvendes på den inkarnerede monades hele liv i de tre verdener for menneskelig stræben og menneskelige foretagender. »At lægge havene bag sig« hentyder til, at den indviende trækker sig tilbage fra alle sanselige oplevelser, fordi, som jeg tidligere har nævnt, bevidsthedstilstanden erstattes, når de højere indvielser er taget, af en tilstand af væren, som vi ikke har andet end det utilstrækkelige ord identifikation for. Denne tilstand af væren er noget helt andet end bevidsthed, sådan som I forstår den. Sætningen betyder således (hvis det er forsvarligt at benytte så misvisende ord), at den indviende lægger selve bevidstheden bag sig, og at de fem verdener for livsudtryk transcenderes. Ved den tredje indvielse forstår den indviende, hvad der menes, når der hentydes til Den i hvem vi lever og røres og har vor væren (bemærk dette udtryk) som henviser til ild. Jeg uddybde dette emne i *En afhandling om Kosmisk Ild* – en bog, der kun kan forstås af alle med indviet bevidsthed. Ild er summen af det, der tilintetgør form, ild skaber fuldstændig renhed i det, der ikke selv er ild, og ild frembringer den varme, der ligger bag al vækst og er selve vitaliteten.

Den indviende erkendelse tilvejebringes alene ved en pludselig forståelse eller opfattelse af lyd, ved det indre øres opvågningen til røstens betydning, ligesom disciplen på et tidligere stadium blev klar over visionens betydning. Det er grunden til, at den indviende ved den tredje indvielse ser stjernen og hører lyden. Ved de to første indvielser ser han lyset og hører ordet, men det er noget andet og er en højere modsvarighed til en tidligere erfaring. Det er indlysende, at jeg ikke kan sige mere om dette emne.

Imidlertid er det vigtigt, at en vis viden begynder at komme ud til offentligheden om det højeste åndelige center, som evan-

geliet antyder, at Kristus selv var lydhør overfor. Vi ser ofte i Det ny testamente, at »Faderen talte til ham«, at »han hørte en røst«, og at seglet til bekræftelse (som det kaldes okkult) blev givet til ham. Kun faderen, den planetariske Logos, Verdens Herre, fremsiger den sidste bekræftende lyd. Når det sker, har det ikke relation til de tidligere indvielser, men kun til de aller-sidste. Der ses fem tydelige indvielseskriser i mesteren Jesu liv, da han trin for trin tog eller gennemlevede de fem indvielser. Men bag denne tydelige og praktiske oplysning ligger en understrøm eller tråd med højere åbenbaring. Den angår den overskyggende Kristi erkendelser, da han registrerede røsten, der høres ved den tredje, femte, sjette og syvende indvielse. Evangeliet beretter om mesteren Jesu fem indvielser – beretningen begynder med den første og slutter med den femte. Men det beretter også om Kristi indvielser, der begynder med den anden og slutter med den syvende. Den sidste er ikke beskrevet fuldt ud, og røsten bliver ikke skildret, fordi ved opstandelsen og himmelfarten fortælles der intet om, at han hører den bekræftende lyd. Når Kristus fuldender sit arbejde, når han kommer anden gang, vil han høre den. Så vil den store syvende indvielse, der er dualistisk (kærlighed-visdom i fuld manifestation, motiveret af magt og vilje), blive opfyldt, og Buddha og Kristus vil sammen stå frem for Verdens Herre, sammen se Herrens herlighed og sammen fortsætte til højere tjeneste af en art og karakter, der er ukendt for os.

I denne forbindelse er det klogt at huske, at tre store energier er fokuseret i Shamballa, hjemstedet for ild:

1. *Renselsens energi*: Det er en iboende kraft i det manifesterede univers, der gradvis og vedholdende tilpasser substansens aspekt til det åndelige ved den proces, vi kalder renselse, når det drejer sig om menneskeheden. Det indebærer, at alt, hvad der hindrer de iboende eller latente anlæg i den guddommelige natur i at komme til fuldt udtryk, skal elimineres. Mennesket må derfor trin for trin, cyklus efter cyklus, liv efter liv og plan efter plan lægge alle de tendenser i formnaturen, der slører eller skjuler Guds herlighed, bag sig. Det gælder dybest set den energi, der erstatter ondt med godt. Menneskenes tænkning har forenklet dette begreb ved at opfatte renselse som

noget, der kun gælder fysiske forhold og livet på det fysiske plan, og gjort det med en selvsk idealisme, der overvejende er baseret på tanken om hygiejnisk pleje af substansen. Velkendte eksempler er påtvunget cølibat og fanatisk vegetarisme, og disse fysiske discipliner er blevet sat i stedet for emotionel kærlighed, mental klarhed og intuitiv oplysning, og aspirantens tanker fokuseres nedad i stoffet og ikke udad og opad i lyset.

2. *Nedbrydningens energi*: Det er en nedbrydning, som fjerner de former, der holder det indre åndelige liv fængslet og skjuler det indre sjælslys. Denne energi er således et af hovedaspekterne i det guddommelige livs rensende natur, og det er grunden til, at jeg har sat renselse før nedbrydning. Den er selve livets tilintetgørende aspekt, ligesom der findes en nedbrydende kraft i selve stoffet. Man bør huske to ting i forbindelse med guddommens tilintetgørende aspekt og med dem, der er ansvarlige for dets tilsynekomst:

- a. Medlemmerne i Shamballas råd sætter den nedbrydende aktivitet i gang ved at anvende viljeskraften, og deres arbejde går ud på at bringe formerne i rigerne under de menneskelige i overensstemmelse med den hensigt, der er under udvikling. Ifølge cyklisk lov sætter nedbrydende energi ind og tilintetgør de livsformer, der forhindrer det guddommelige udtryk.
- b. Den aktiveres ligeledes af menneskehedens egne beslutninger, hvilket – ifølge karmaloven – gør mennesket til hersker over sin egen skæbne, idet disse beslutninger fører til igangsættelse af de årsager, der bliver ansvarlige for cykliske begivenheder og konsekvenser i menneskelige forhold.

Der findes naturligvis en tæt forbindelse mellem første stråle for vilje eller magt, energierne der er koncentreret i Shamballa og karmaloven, især med dens planetariske kraft og i relation til den fremskredne menneskehed. Det er derfor klart, at jo hurtigere den enkelte aspirant nærmer sig den tredje indvielse, jo hurtigere og mere direkte vil den enkeltes karma blive afviklet. Når relationen til monaden er etableret, så slippes grundenergiens nedbrydende aspekt løs, og alle hindringer tilintet-

gøres meget hurtigt. Dette gælder også for menneskeheden som helhed. To faktorer har, subjektivt og åndeligt, fremskyndet denne verdenskrise: Den menneskelige families vækst og udvikling samt (som I har fået at vide) Shamballa-kraftens indstrømning på dette særlige tidspunkt, både som følge af karmisk lov og som følge af det store råds planlagte beslutning.

3. *Organisationsenergien*: Denne energi satte de store strålelivs aktivitet i bevægelse, hvorved der skabtes motivering og tilskyndelse af det, der frembragte manifestationen. På den måde blev de syv strålekvaliteter bragt til udtryk. Relationen mellem ånd og stof førte til denne ordnede proces, der igen cyklisk og ifølge loven skaber den manifesterede verden som et område for sjælsudvikling, og som et område, hvor den guddommelige hensigt formes ved hjælp af planen. Jeg vil atter bede jer bemærke forskellen mellem hensigt og plan. Organisationsenergien udgår fra Shamballa, og er (som de to andre) iboende formen, hvorved den menneskelige vilje ved rigtig anvendelse af sindet er med til at organisere og planlægge menneskets separate og individuelle liv i de tre verdener. Til sidst nyorienteres denne vilje og forbindes med Guds vilje.

Disse tre energier bliver symboliseret for os, men ikke særligt tydeligt, i Kristi liv, da han overskyggede mesteren Jesus for to tusind år siden.

Den monadiske krafts rensende aspekt tilkendegives ved dåbshandlingen, og det tilintetgørende aspekt kan vi se komme til udtryk i korsfæstelsesøjeblikket, hvor det flængede templets forhæng fra øverst til nederst. Den episode, der tilkendegiver organisationsenergien og relationen mellem Kristi åndelige vilje og Faderens hensigt og åndelige vilje, finder sted, når Kristus i Getsemane have siger: »Ske ikke min, men din vilje«. Denne sidste episode er tæt forbundet med Kristus-barnets bevidst udtrykte vilje, da han i templet forstår, at han skal tage sig af sin faders værk, og at han med sin vilje skal arbejde med den vilje og opfylde den hensigt, der er faderens, monadens, og den enes, som monaden er udtryk for.

Det er disse tre energier, der har fremskyndet verdenskrisen, og det er nyttigt for os at erkende den egentlige natur af

Shamballa-kræfterne, når de påvirker vort planetariske liv og former menneskenes skæbne. Den store renselsesenergi bringer fornyelse til menneskeheden, og herpå er de omfattende brande, der har været så karakteristiske for denne krig (1914-1945), de ydre og synlige tegn. Meget ondt bliver brændt væk ved synliggørelsen af det ondes forfærdende karakter, men det fører til enhed. Menneskeheden har set det onde i alle lande og véd, at det udføres af mennesker. Menneskene har *set*, og dette syn vil de aldrig glemme, men den skræk, der derved opstod, vil medvirke til at forankre menneskehedens vilje til forbedring. Nedbrydningsenergien har sin smukke side, når man forstår, hvad der har åndelig værdi. Det, der har indespærret den menneskelige ånd, er ved at forsvinde. Stenen foran menneskehedens grav er ved at blive fjernet, og derved frigøres mennesket til opstandelsens liv. Glem ikke, at i tidsrummet mellem erfaringen i graven og tilsynekomsten for disciplene i levende form, drog mesteren Jesus ned til helvede (billedligt talt) og bragte frigørelse til dem, der befandt sig dér. Der vil være et lignende tidsrum mellem krigens mørke og fortidens onde historie og tilsynekomsten af en levende civilisation og kultur baseret på åndelige værdier, der på intelligent måde vil udvikle den guddommelige hensigt. Scenen hertil sættes nu.

Korsfæstelsen og erfaringen i graven førte til sidst til opstandelse og liv. Nedbrydningen er rystende, men det er kun nedbrydningen af manifestationens forside i denne specielle cyklus, og – et punkt jeg beder jer om ikke at glemme – det er nedbrydningen af megen planetarisk ondskab, som i æoner har været fokuseret i menneskeheden som helhed, og som blev bragt op til overfladen og fortættet til voldelig aktivitet af en gruppe onde mænd, der havde denne skæbne. Deres skæbne var et resultat af deres eget frie valg og af langvarige cykler med rent materialistisk selvished.

Jeg vil bede alle aspiranter og disciple om at tænke over Guds nedbrydende hensigt – en hensigt, som motiveres af kærlighed, som styres af en afbalanceret dømmekraft, hvad formen angår, og som værner og plejer livet og de åndelige værdier, der er resultatet.

Der findes en iboende nedbrydende energi i selve stoffet –

en energi der er meget, meget magtfuld. Det var denne energi, aksemagterne arbejdede med. Den nedbrydende energi, der udgår fra »det strålende center« Shamballa, er meget anderledes, og det vil jeg bede jer huske. Åndens tilintetgørende kraft er ikke den samme som stoffets. Et menneske tilintetgør sin egen form igen og igen på grund af det onde han gør, og på grund af at han fokuserer sine begær mod det materielle. Et lastefuldt liv avler sygdom, som alle véd.

Disciplen kan også tilintetgøre sin formnatur ved at yde uselvsk tjeneste og arbejde med hengivenhed for en sag. I begge tilfælde tilintetgøres formen, men den motiverende impuls er ikke den samme, og energien til nedbrydningen kommer fra forskellige kilder. Døden for mesteren Jesus eller for fader Damien, for en som Hitler eller for en morder er ikke et resultat af de samme grundlæggende energier.

Når kampens larm, røgen og ilden fra bombningerne og de grusomme virkninger på menneskelegemerne er blegnet og blevet fortid, vil det stå klart for den kloge aspirant, at meget ondt er blevet tilintetgjort inden for alle områder af menneskets aktivitet – både hvad angår teologisk religion, politik og selvsk økonomisk konkurrence. Da vil det være op til menneskeheden at fremskynde og stabilisere det gode, der spirer frem, og det vil de lære at gøre ved at anvende den tredje Shamballa-energi – organisationsenergien. Den nye verden vil blive opbygget på den gamle verdens ruiner. Den nye struktur vil opstå. Mennesker af god vilje vil overalt under ledelse af den nye gruppe af verdenstjenere organisere sig i livsfremmende grupper, og deres første store opgave vil blive at udvikle rette menneskelige relationer ved at undervise masserne. Det fører til, at der sideløbende sker en udvikling af en oplyst offentlig mening, hvilket (esoterisk set) er rigtig respons på den lyd, der fører Guds vilje til den opmærksomes ører. Da vil menneskeheden virkelig gå ud af ørkenen, lægge havene bag sig og vide, at Gud er ild.

Fjerde regel

På fuldmånetidspunktet for hvert års juni-fuldmåne når Guds kærlighed, solildens åndelige essens, sit højeste udtryk. Dette opnås med Hierarkiet som mellemed, denne store gruppe af sjæle, som altid har været vogter af lysets princip, af den oplyste kærlighed, og som altid – ned gennem tidsaldrene – har fokuseret sin opmærksomhed på menneskeheden, når den åndelige påvirkning er på sit højeste. Det sker ved hjælp af en af de store gudesønner. Ved juni-fuldmånen i 1943 nåede denne udstrømning af guddommelig kærlighed sit hidtil højeste udtryk, og det i en grad som også for denne særlige gudesøn er det højeste, han har opnået. Sådan er loven. Når en legemliggjort Kristus i tid og rum når målet for sin indsats, høster han erkendelsen ved juni-fuldmånen, for i tegnet Tvillingerne fuldbyrdes og fejres livets endelige sejr over formen, og åndens over stoffet.

Guds kærlighed, fokuseret i Kristus, søger at komme til udtryk i en særlig nyttig tjeneste for menneskeheden. Denne tjeneste har antaget forskellige former ned gennem tiderne, men den er altid kommet til udtryk gennem to begivenheder: Den ene og første åbenbarer Kristus i sin egenskab af gud-frelseren, der ofrer sig gennem ren kærlighed for sine medmennesker. Hierarkiets annaler indeholder mange af den slags historier om offer og tjeneste, og de daterer sig langt tilbage til tidernes morgen. I den time, hvor menneskets nød er størst, kommer den rene kærligheds frelserprincip til udtryk i en verdensfrelserarbejde, og »for at frelse sit folk, træder han frem«. Han imødekommer således behovet og styrker samtidig båndet mellem Hierarkiet og menneskeheden. Opgaven for Kristus (som udtryk i tid og rum for det andet guddommelige aspekt) er at *etablere relationer*. Alle cykliske repræsentanter for guddommen fremmer Hierarkiets tilnærmelse til menneskeheden og besegler denne tjeneste ved en sidste handling, der bliver den historiske kerne, som senere generationer vil huske ham for.

Når det er opnået, bliver han hos sit folk som overhoved for Hierarkiet, indtil hans anden mulighed kommer, hvor han som

repræsentant for både menneskeheden og Hierarkiet forbinder begge med Shamballa. Det gør han ved en stor evokationshandling, hvor han søger at etablere en nærmere relation mellem de tre store planetariske centre: Shamballa, Hierarki og Menneskehed. Dette er muligt for ham, fordi visdomsaspektet i hans natur er så udviklet som tilfældet er. Kærlighed-visdomsenergien er det største sammenkædende princip i universet. Kærlighed forbinder Hierarkiet med menneskeheden, og visdom forbinder Hierarkiet med Shamballa. Først når menneskeheden og Hierarkiet arbejder sammen i en praktisk syntese, tillades Shamballa-energien at strømme med fuld styrke gennem de to andre centre.

Som hjælp i den proces, hvor der gradvis sker en fuldkomngørelse og en endelig tilvejebringelse af en fuldstændig koordination, kan Buddhas hjælp påkaldes og blive accepteret. Kristi arbejde som gud-frelseren kan udføres af ham alene og uden hjælp. Kristi arbejde, som gud-beskytteren, kræver fortsat et forenet arbejde mellem de to største repræsentanter for det andet guddommelige aspekt, når de begge er til stede på jorden samtidig, således som det i dag er tilfældet for både Buddha og Kristus. Det er den første cyklus i menneskehedens historie, hvor dette har været tilfældet. De har skiftevis været til stede ned gennem tiderne, men ikke begge samtidig. Årsagen til dette er, at tidspunktet nu er nået, hvor Shamballa kan kontaktes og dets energi fremkaldes. Derfor har vi Buddhas aktivitet ved maj-fuldmånen og Kristi ved den efterfølgende juni-fuldmåne. Deres forenede aktivitet tjener til at tilvejebringe en meget tættere tilnærmelse mellem Verdens Herre og Hierarkiet via hans fire repræsentanter: Buddha, Kristus, Manuen og Mahachohanen – de fem energipunkter, der på dette tidspunkt danner menneskehedens femtakkede stjerne.

En urgammel regel – fjerde regel for aspiranter – giver os en ordmæssig perfekt formulering af arten af det pres, der tilskyn-der Kristus til den nuværende aktivitet. Han har afsluttet sin opgave som gud-frelseren. Den fjerde regel, som den lyder til alle ansøgere og disciple på prøve, definerer hans arbejde på følgende måde:

Disciplen må vogte evokationens ild og nære de mindre liv og således holde hjulet i gang.

Den meddeles i denne korte form til alle, der nærmer sig vejen, for på den enkleste og smukkeste måde at give dem et indtryk af naturen af Hierarkiets overhoveds liv, den indvier som de skal stå over for ved den første og anden indvielse, og ud fra hvis aktiviteter de – som individuelle aspiranter – må lære at forme deres liv. Først i dag er det muligt at fortælle om dette arbejde ud fra en anden synsvinkel, end den der kun lægger vægt på den rolle, Kristus har i forbindelse med menneskets frelse.

Det er således nu muligt at præsentere hans virkelige og mere omfattende opgave, fordi menneskenes proportionssans, påskønnelse af andre, voksende ansvarsfølelse, evne til at lide for det gode, det smukke og sande, besiddelse af vision samt evolutionsstadiet, berettiger til at få et sandere billede, som – hvis det opfattes i tilstrækkelig grad – vil sætte disciplen i stand til at forstå fjerde regels nødvendige krav, således som de meddeles disciple og indviende. Først når de forstår naturen af Kristi arbejde, efter hans sidste tjenestehandling som gudfrelseren, kan de forstå naturen af gruppetjeneste og begynde at strukturere deres liv og natur, således at de kan møde tilsvarende krav som gruppe.

Dette er blevet muligt på grund af det trin i evolutionsprocessen, Hierarkiet har nået. Hierarkiets medlemmer er ikke statiske i indstilling og position. Alle går fremad. Da Kristus kom for to tusind år siden, virkeliggjorde han ikke kun kærlighedsprincippet i *planetarisk* forstand (hvilket Krishna også havde opnået), men tillige et kosmisk kærlighedsprincip – og det var første gang i menneskets historie. At han kunne opnå dette beroede på det faktum, at menneskeheden havde nået et stadium, hvor den kunne frembringe det fuldkomne menneske, Kristus, den »ældste i en stor familie af brødre«, en gudesøn, ordet der blev kød. Menneskehedens fremtidige fremskridt støttes og fremskyndes ligeledes på grund af Kristi specielle præstation og aktivitet, og fordi han bliver hos os som gudbeskytteren.

Hans opgave i dag er trefoldig, og reglen udtrykker i et meget enkelt sprog de tre aspekter af hans guddommelige aktivitet eller faser i hans arbejde. De lyder:

1. Han »vogter evokationens ild«. Hans vigtigste opgave som overhoved for Hierarkiet er at fremkalde Shamballas elektriske ild, den guddommelige viljes energi, og det på en sådan måde, at Hierarkiet drages nærmere til livets kilde, hvorved menneskeheden som konsekvens kan drage nytte af denne hierarkiske tilnærmelse og til sidst lære betydningen af ordene »liv i større fylde«. Kristi evokation af viljens ild blev symbolsk indledt i Getsemane have. Han har to gange symbolsk vist sin særlige respons på Shamballa-energien: Første gang som barn i templet i Jerusalem, og anden gang i Getsemane have som fuldvokset menneske ved afslutningen af sit jordiske liv. Hans tredje og sidste respons (som er hans arbejdes højdepunkt set fra en menneskelig synsvinkel) strækker sig over ni år fra fuldmånen i juni 1936 til fuldmånen i juni 1945. Denne periode er i virkeligheden én begivenhed for ham, der nu er fri i sin egen verden og fri af tidens og rummets begrænsninger. Da han nu har forbundet menneskeheden med Hierarkiet (hvilket for det enkelte menneske betyder forbindelsen mellem personlighed og sjæl), søger han nu med Buddhas hjælp at skabe en nærmere relation mellem Hierarki og Shamballa, mellem kærlighed og vilje og mellem elektrisk ild og solild.

2. Han »nærer de mindre liv«. Det hentyder til den opgave, Kristus påtager sig dagligt i sin egenskab af gud-beskytteren. Han »plejer de små«. Den opgave, der hentydes til, er hans aktivitet som indvier og hans forpligtelse som Hierarkiets overhoved. At nære de små liv hentyder først og fremmest til hans arbejde som verdenslærer, og hans forpligtelse til at føre menneskeheden videre ind i lyset hjulpet af alle mestrene, der arbejder gennem hans egen ashram.

3. Han »holder hjulet i gang«. Dette har en speciel relation til hans virke som Guds ord, der manifesteres som ordet i kød. Det hentyder specifikt til det store genfødselsens hjul, der fører sjæle ned i inkarnation og dernæst op og ud af sjælens fængsel. Når hjulet drejer, lærer menneskene de nødvendige lektier, de skaber cyklisk deres legemer (sjælens responsapparat i de tre

verdener), og på den måde når de frem til fuldkommenhed ledet af deres sjæle og bistået af Hierarkiet og undervisningen i dets skoler. Hele denne proces foregår under ledelse af Kristus, bistået af Manuen og Civilisationens Herre. Derved repræsenterer disse tre store herrer de tre guddommelige aspekter i Hierarkiet. De udgør sammen med de fire karmaherrer de syv, der styrer hele inkarnationsprocessen. Emnet er alt for omfattende og indviklet til at blive behandlet fyldestgørende her. Ovenstående sandhed giver os ikke desto mindre et fingerpeg om, hvorfor Kristus ikke specifikt omtalte sit arbejde i forbindelse med inkarnationer, da han var på jorden. Han var da optaget af sin opgave som verdensfrelser.

Hans arbejde som beskytter og overhoved for Hierarkiet var ikke begyndt dengang. Det var på det tidspunkt afhængigt af erfaringen i Getsemane have og af opstandelsesindvielsen. En dag vil guld- og sølvtrådene i evangeliet blive redt ud, så menneskene kan blive gjort bekendt med de to fortolkninger, der kan anlægges om begivenhederne og tildragelserne i Jesu Kristi livsforløb. De bagved liggende virkelige begivenheder skildrer de store skridt og den store udvikling i Kristi arbejde, da han »omsluttede menneskeheden med kærlighedens kappe, fattede indvielsens stav for sine brødres skyld og stod ansigt til ansigt med selve livets herre uden ledsagelse, uden angst og med sin selverhvervede ret«. Episoderne refererer til begivenheder i Jesu liv.

I vor tid og på grund af det nuværende spændingspunkt har Kristus til sine to øjeblikkelige og faste opgaver føjet fremskyndelsen af den avatars komme, som afventer fuldbyrdelsen af Hierarkiets arbejde, der er fokuseret i Kristus, og som afventer Shamballas magtfulde arbejde, der er fokuseret i Verdens Herre. Når det præcise tidspunkt er inde, vil Buddhas opgave, idet han repræsenterer Shamballa, og Kristi opgave, idet han repræsenterer Hierarkiet, tillige med et oprigtigt krav fra menneskeheden, tilvejebringe et arrangement eller en koordination, der vil frigøre en evokativ lyd, der vil være ydreplanetarisk, og da kommer avataren.

Spørg mig ikke om dag eller tidspunkt, min broder, for jeg ved det ikke. Det afhænger af appellen – den lydløse appel – fra

alle der står med samlet hensigt. Det er også afhængigt af tidspunktet for den eksakte koordination og af bestemte typer arbejde, som i denne tid udføres af Hierarkiets seniormedlemmer, og tillige af verdens urokkelige disciple og indviede, der arbejder i de forskellige ashramer. Hertil må føjes det, de kristne kalder »Guds uransagelige vilje«, den uerkendte hensigt som Verdens Herre har, han som »kender sit eget sind, udstråler den højeste kvalitet af kærlighed og fokuserer sin vilje på sit eget høje sted uden for råds-kammeret i Shamballa«.

At avataren vil komme kan forudsiges med bestemthed. At Kristus kommer før ham er ligeså sikkert. Når Kristus kommer, skyldes det de fremskredne enheder i den menneskelige familie. De vil genkende ham, fordi han altid har været hos os, medens hans komme vil fremkalde en mærkbar vibration hos masserne, men ikke direkte genkendelse. Avatarens komme vil blive en proces, hvor Hierarkiet efterhånden opfatter en overskyggende nærværelse, i hvis aura den planetariske Logos vil indtage sin plads som planetens repræsentant. Dernæst vil der strømme en åndelig kraft fra Shamballa, en kraft, der er kvalificeret ved viljen til det gode, og den vil nå det opmærksomme Hierarki. Denne gruppes medlemmer sender, via Kristus, lys og helbredende energi til jorden og især ind i menneskenes bevidsthed. Jeg er ikke i stand til at forklare virkningen af udstrømningen fra Shamballa tydeligere. I Biblen får vi at vide, at Kristus vil komme i luften, og at han vil medbringe »helbredelse til nationerne« i sine vinger. Jeg vil gøre jer opmærksom på denne tanke, og på hvordan den passer til denne tid og generation. Jeg kommer ikke med profetiske forudsigelser, jeg antyder blot en mulighed.

Når avataren er kommet til stede, vil:

»menneskenes sønner, der nu er gudesønner, trække deres ansigter bort fra det skinnende lys og lade det stråle på de menneskesønner, der endnu ikke véd, at de er gudesønner. Da vil »Den der skal komme« træde frem, og hans skridt gennem skyggens dal vil blive fremskyndet af den ene med respektindgydende magt, der står på bjergets top og udsender den evige kærlighed, det overjordiske lys

og den fredfyldte stille vilje.

Da vil menneskesønnerne respondere. Da vil et nyt lys skinne ind i den trøstesløse, bedrøvelige jordens dal. Da vil nyt liv strømme igennem menneskenes årer, og da vil deres vision omfatte alle vejene til det, der er til.

Da vil fred igen komme til jorden, men en fred ulig nogen tidligere kendt. Da vil viljen til det gode blomstre som forståelse, og forståelse blomstre som god vilje i menneskene.«

Sådan lyder en profetisk passus i Hierarkiets urgamle arkiver, der omhandler den nuværende lidelsens cyklus (skrevet i juni 1943). Menneskene må forberede sig i denne tid. I vil vide, hvornår avataren forbinder sig med den planetariske Logos, for da vil jeg give jer det sidste vers af Den store invokation (givet i april 1945). Anvendelsen af den tjener til, at »Den der kommer« bliver erkendt samt til at sætte ham i stand til at trække på avatarens ressourcer i opgaven med at reorganisere og genskabe verden. Han vil igen komme som verdensfrelser, men på grund af den vældig store opgave, der ligger foran ham, vil han blive styrket og støttet af den »stille avatar« som (okkult set) vil »holde øje med ham, hånden under ham og sit hjerte i forening med hans«.

Grundtanken i Kristi mission vil være at fremkalde en respons i menneskeheden på denne påvirkning samt en omfattende udvikling af den intuitive opfattelse. Da han sidst kom, fremkaldte han en gradvis respons i menneskeheden på sandheden samt en mental forståelse. Det er årsagen til, at vi ved slutningen af denne cyklus, som han indledte, har formulerede læresætninger og set en mental udvikling.

Det arbejde, Shamballa og Hierarkiet nu udfører i menneskehedens interesse, vil også medvirke til at udvikle gruppebevidsthed og til, at der dannes mange grupper, der vil være levende organismer og ikke organisationer. Det vil muliggøre gruppeindvielse og utvivlsomt få visse aspekter af viljen til at blomstre korrekt og med sikkerhed. Den tendens, der er til at overse, at der er forskel på grupper og organisationer, er stadig dybt rodfæstet. Kristi komme vil kaste meget lys på dette pro-

blem. Et studium af fjerde regel for disciple og indviede vil også tjene til at tydeliggøre dette spørgsmål, og det vil vi nu gå i gang med.

FJERDE REGEL.

Gruppen må sørge for, at alle atten ild dør ud, og at de mindre liv vender tilbage til livets reservoir. Dette skal gøres gennem fremkaldelse af viljen. De mindre hjul skal ikke for altid dreje i tid og rum. Kun det større hjul skal altid dreje og fortsætte fremad.

Dette er en regel, der specielt angår det fjerde skabende hierarki, og den indeholder det mål, som den ariske rodrace kan opfatte og nærme sig. Den har specielt relation til den kvaternitet, vi kalder »personligheden«, og den er sammensat af et vitalt eller æterisk legeme, en sum af emotionelle tilstande og et sind samt det integrerede noget, vi kalder det hele menneske. Rigtigt forstået og efterlevet åbenbarer denne regel det fjerde plans natur eller den fjerde bevidsthedstilstand »intuitionen« – buddhi eller planet for den rene fornuft. Set fra den højere indviedes synsvinkel angår denne regel monadens, sjælens og legemets aktivitet i det planetariske liv og skjuler et stort mysterium og et helt system af relationer, som mennesket i de tre verdener er en utydelig og omskiftelig skygge af. En forklaring på den højere kvaternitet, som behandles i denne regel, vil kunne anes i jeres bevidsthed (mere er endnu ikke muligt), hvis I forsøger at forstå følgende:

1. Monaden forbinder den indviede med Guds vilje, med rådet i Shamballa, med aktive kræfter på planeten Pluto og på en anden planet, som må forblive navnløs, og også med den centrale åndelige sol.
2. Sjælen forbinder den indviede med Guds kærlighed, med guddommens bevidsthedsaspekt og med Hierarkiet som helhed via den ashram, der ledes af den mester, som hjalp ham til at tage indvielse. Endvidere forbindes han med planeterne Venus og Merkur, med solen Sirius og med solens

hjerter.

3. Personligheden forbinder den indviede med Guds sind, med det planetariske livs intelligensprincip, med menneskeheden som helhed, med Saturn og Mars og med den fysiske sol gennem dens praniske aspekt.
4. Planetens livsaspekt eller det store hav af kræfter, hvori disse tre aspekter lever, røres og har deres væren, forbinder den indviede med det liv, der formes gennem Shamballa, gennem Hierarkiet og gennem menneskeheden og danner således en del af manifestationens store samlede sum.

Det er disse store kvaterniteter fjerde regel henviser til, og deres indbyrdes relation viser sig kun, når den indviede overholder reglerne. Lad os nu tage denne regel sætning for sætning og derved nå frem til forståelse af nogle af dens grundlæggende betydninger.

1. Gruppen må sørge for, at alle atten ild dør ud, og at de mindre liv vender tilbage til livets reservoir.

En hurtig betragtning vil vise den studerende, at denne regel består af fire sætninger, der hver for sig henviser til et af de fire aspekter, vi har overvejet. Husk det, når vi studerer betydninger, fortolkninger og fører vore tanker ind i meningens verden.

En overfladisk læsning af reglen fører til den formodning, at et af de vigtigste fingerpeg angår den virkning gruppens liv og udstråling har på den enkelte i gruppen. »Gruppen skal sørge for, at alle atten ild dør ud, og at de mindre liv vender tilbage til reservoiret af liv«. Disse ord handler om gruppepersonligheden, der er sammensat af samtlige medlemmers personligheder. Det bør huskes, at en gruppe i sig selv er et væsen, der har form, substans, sjæl og hensigt eller mål, og at ingen af disse er bedre eller større eller mere udviklede end den sammensætning af gruppeliv, den er dannet af. Skønt gruppen består af individer på forskellige evolutionstrin, er der ingen, der befinder sig under discipelstadiet på evolutionens stige. En mesters ashram består af disciple og indviede af alle grader, men ikke af disciple på prøve. Ingen under rang af discipel – accepteret og

forpligtet – har adgang. Det er en af de første regler, der gives en accepteret discipel, når han først får adgang til ashramen, og det er fra denne synsvinkel, at vi nu skal betragte følgende.

De tre regler, vi har behandlet, er generelle og har relation til bestemte brede temaer eller nødvendige hypoteser, der skal styre disciplens bevidsthed i fremtiden. I netop denne regel går vi ind i et specifikt område og bliver præsenteret for bestemte »hensigtsmæssige« aktiviteter, der skal styre disciplens liv, nu da han er en integreret del af ashramen. Han stilles over for forslaget om at ændre sit liv, så det fremmer gruppehensigten, øger gruppestyrken og udelukker alt, der kan hindre gruppens egnethed, og bringer det mål nærmere, som gruppen blev dannet med henblik på – at udføre mesterens planer. Det var disciplens iboende, instinktive og individuelle respons på dette strålemål, og hans bestræbelse på at underordne sin personlighed den svagt opfattede sjælsbeslutning, der i første omgang gjorde, at mesteren opdagede ham og gav ham adgang til sin ashram. I det øjeblik det skete, kom discipelen ikke blot under en øget påvirkning af egoisk kraft og egoisk tilskyndende intention (ordene anvendes i deres okkulte betydning), men gruppeudstrålingen begyndte at udøve sin velgørende virkning på ham. Den magnetiske »tiltrækningskraft«, der hidtil har ført ham fremad erstattes nu af en udstrålende stimulerende kraft. Det fører til store forandringer i ham og skaber både elimineringer og nye virkninger. Virkningen af livet i ashramen med hensyn til den gruppe, den består af, når man ser bort fra mesterens egen kraft, kan beskrives på følgende måde:

1. Personlighedens liv svækkes til stadighed, og dens greb om sjælen løsnes for alvor. Sjælen begynder i bogstavelig forstand at dominere.
2. Det bliver efterhånden mindre nødvendigt at inkarnere, og til sidst bliver livet i den menneskelige manifestations tre verdener helt unødvendigt. Alle lektier er blevet lært, og sjælens mål er nået.
3. Der er en begyndende fornemmelse af monadens vilje. Viljesaspektet smelter sammen med kærlighedsaspektet og gør det intelligente aspekt levende og effektivt, så det kan udføre

den guddommelige hensigt, der fokuseres for disciplen gennem ashramen.

4. Hensigten med tid og rum, med hændelser og udvidelse, med stof og bevidsthed er opfyldt og efterhånden erstattet af noget, som vi endnu ikke har ord for eller opfattelse af. Det er det, der begynder at udtrykke sig efter den tredje indvielse, når faderaspektet »kommer inden for synsvidde« – jeg ved ikke, hvordan jeg ellers skal formulere det.
5. At helheden har mere afgørende betydning end delen erfares, men det er ikke som en drøm, en vision, en teori, en ønsketænkning, en hypotese eller tilskyndelse. Det erkendes som en iboende og uundgåelig nødvendighed. Det betyder død, men død som skønhed og glæde, som ånd i handling, som en fuldbyrdelse af alt godt.

Det er derfor tydeligt, at fortolkningen af disse regler kræver en evne til at gå ud over de sædvanlige holdninger, og det man kan kalde de sædvanlige metafysiske og teosofiske talemåder, og til at se livet, således som Hierarkiet ser det. Det betyder, at man møder livet som iagttager og ikke som deltager i aktuelle forsøg og erfaringer i de tre verdener. Denne iagttager er forskellig fra iagttageren på prøvestadiets vej. De fleste forsøg og erfaringer har man lagt bag sig, og nu begynder orienteringen i en ny retning mod værdier i en verden, der endog er højere end meningens verden. Denne betragtning er en udmærket beskrivelse af fremgangsmåden for alle, der er en del af en ashram. De, der udgør ashramen, lever i de tre verdener for erfaring, hvis de er accepterede disciple, men deres opmærksomhed er ikke fokuseret dér. Hvis de er indviede disciple bliver de mindre og mindre bevidst om deres personligheds aktiviteter og reaktioner, fordi visse aspekter af den lavere natur nu er så kontrollerede og rensede, at de er gledet ned under bevidsthedstærskelen og ind i instinktets verden. Derfor er der ikke større viden om dem end den viden, et sovende menneske har om sit sovende fysiske legemes rytmiske funktion. Det er en dyb sandhed, der stort set ikke er forstået. Den er forbundet med hele dødsprocessen og kan betragtes som en af definitionerne på død. Den indeholder forklaringen på de

mystiske ord »livets reservoir«. Død er i virkeligheden uvidenhed om det, der kan fungere i en form, men i en eller anden form som det åndelige væsen er fuldstændig uvidende om. Livets reservoir er dødens sted, og det er den første lektie, disciplen lærer.

De atten ild refererer til de atten stoftilstande, der danner personligheden. Det vil sige: syv fysiske stoftilstande, syv emotionelle tilstande, der gør det astrale legeme i stand til at fungere på de syv underplan af det astrale plan, og fire stoftilstande, en for hvert af det konkrete sinds fire tilstande ($7 + 7 + 4 = 18$). Det er de atten opdelinger af substans, atten vibrerende grupper af atomer, og atten sammensatte liv, som danner de lunare herrers legemer (som *Den hemmelige lære* kalder dem), og som samlet danner den lunare herres legeme, personligheden. Dette er selve okkultismens ABC og en velkendt sandhed for jer alle. Det, der refereres til her, har imidlertid intet at gøre med renselse, styring eller disciplin. De er for længe siden blevet beskrevet og betragtes som nødvendige processer, der indledes på prøvestadiets vej og har nået et punkt inden det accepterede discipelskabs stadium, hvor de – hvad enten de kommer hurtigt eller langsomt til udtryk – ikke desto mindre foregår sikkert, uundgåeligt og automatisk.

Den første sætning i fjerde regel hentyder til ubundethed – til sjælens frigørelse fra legemet eller til igangsættelse af de aktiviteter, som fører til det, der i Biblen kaldes »den anden død«. Det er ikke ubundethed, således som aspiranten praktiserer den. Det er en videnskabelig afbrydelse af alle tilknytninger og afslutningen (når de har opfyldt deres formål) på alle kontakter, der nu anses for at modarbejde frigørelse. Det er i virkeligheden den videnskabelige afslutning af karma. Det er individuel og national karma, der fører et menneske tilbage i et fysisk legeme og iklæder ham egenskaber og substansaspekter. Karmaen må afsluttes i den tid, han er medlem af en mesters ashram og forbereder sig på den fjerde indvielses triumf. Han gennemfører det ved, at han automatisk, uophørligt og uden at stille spørgsmål gør sin pligt i overensstemmelse med den tjeneste, han har påtaget sig.

Det kan slås fast, at en intelligent forståelse af denne sætning

vil føre til de handlinger, der »frembringer død, spredning og endelig opløsning af personligheden ved at karma afsluttes«. Man må huske, at mesteren ikke længere har en personlighed. Hans guddommelige natur er alt, hvad han har. Den form, han arbejder gennem (hvis han arbejder og lever i et fysisk legeme), er et skabt billede, der er et produkt af en fokuseret vilje og en skabende imagination. Den er ikke et produkt af begær, som hos mennesket. Dette er en vigtig forskel, og den kræver nøje gennemtænkning. De mindre liv (som styres af månen) er blevet spredt. De responderer ikke længere på det urgamle råb fra den reinkarnerende sjæl, der igen og igen har trukket de liv til sig, som den har anvendt og farvet med sin kvalitet i fortiden. Sjælen og det kausale legeme eksisterer ikke længere, når den fjerde indvielse er gennemgået. Tilbage er monaden og den tråd, antahkaranaen, som den har vævet af sit eget liv og sin egen bevidsthed gennem tidsaldrene, og som den *efter ønske kan fokusere* på det fysiske plan, hvor den kan skabe et legeme af ren substans og strålende lys, der kan anvendes til alt, hvad mesteren måtte kræve. Det vil være et fuldkomment legeme, fuldstændig tilpasset behovet, planen og mesterens hensigt. Ingen af de mindre liv (som vi forstår udtrykket) er en del heraf, for de kan kun kaldes sammen af begær. Mesteren har intet begær tilbage, og det er den tanke, der holdes frem for disciplen, når han begynder at lære sig betydningen af den fjerde regel.

I denne regel findes der to hovedtanker – begge forbundet med det første guddommelige aspekt: opfattelsen af døden og af viljens natur. I det kommende århundrede vil død og vilje uundgåeligt få en ny betydning for menneskeheden, og mange af de gamle opfattelser vil forsvinde. For det almindeligt tænkende menneske er døden en katastrofal krise. Det er ophøret af og afslutningen på alt det, han har elsket, alt hvad der er velkendt og værd at begære; det er en overrumplende indtræden til noget ukendt og uvist samt en brat afslutning på alle planer og projekter. Uanset hvor megen virkelig tro han har på åndelige værdier, uanset hvor fornuftsbetonet hans tænkning er vedrørende udødelighed, uanset hvor afgørende beviset er for, at alt består i evighed, så føler han sig alligevel ikke helt overbe-

vist og ser et muligt fuldstændigt endeligt og ophævelse af og afslutning på al aktivitet, alle hjertereaktioner, tanker, emotioner, begær, aspirationer, og på de intentioner, der er fokuseret omkring det centrale i et menneskes væsen. Selv hos den mest overbeviste troende hviler længslen efter og beslutningen om at bestå og følelsen af kontinuitet stadig på sandsynlighed, på et usikkert grundlag og på vidnesbyrd fra andre – som i virkeligheden aldrig er vendt tilbage for at fortælle sandheden. Vægten lægges i al tænkning om dette emne på det centrale »jeg« eller guddommens integritet.

I vil bemærke, at i denne regel flyttes vægten fra »jeg'et« til de bestanddele, der danner selvets klædning, hvilket er værdifuldt at bemærke. Disciplen får at vide, at han skal arbejde på at frigøre sig fra denne klædning, så de mindre liv kan vende tilbage til den levende substans' samlede reservoir. Der henvises ingen steder til havet af væren. Grundig eftertanke vil vise, at denne proces af ubundethed, der hvad den enkelte angår er et resultat af gruppelevet, er et af de stærkeste argumenter for, at kontinuitet er et faktum, og at det enkelte menneske består med sin identitet. Mærk jer disse ord. Opmærksomheden skifter fra det levende legeme til det levende væsen inde i dette legeme, det der behersker omgivelserne, det der ordner sine ejendele, og det der er selve det åndedræt, som sender livene til reservoiret af substans eller tilbagekalder dem, så de kan genoptage deres relation til ham.

Når det fremstilles på denne måde, kan I se, hvordan det i virkeligheden pålægges disciplen at erkende (ved gruppens hjælp), at han dybest set selv er faderaspektet, den første årsag, den skabende vilje og livsåndedrættet i formen. Dette er til en vis grad en ny holdning, han bliver bedt om at antage, fordi han hidtil har lagt vægt på at betragte sig som sjælen, der reinkarnerer, når begæret kalder, og trækker sig tilbage når tiden er inde. Her er gruppelevet som helhed en forudsætning for, at det kan blive muligt at ændre fokuseringen fra formen og bevidstheden til viljen og livsaspektet eller livsprincippet. Når denne ændring er påbegyndt, er en af de første erkendelser hos den indviende discipel, at formen og hans forms bevidsthed og dens kontakter (som vi kalder viden), i sig selv har skabt en stor

tankeform, der rummer hele hans relation til form, eksistens og erfaring i de tre verdener, til stof, til begær og til alt det inkarnationen har givet ham. Hele spørgsmålet fylder derfor utrolig meget i hans bevidsthed. Hans adskillelse fra denne urgamle tankeform – den sidste form som tærskelens vogter antager – kalder han døden. Først ved den fjerde indvielse forstår han, at døden ikke er andet end en tråd, der klippes over, en tråd der knytter ham til den grænsering, han har valgt at omgive sig med. Han opdager, at den »sidste fjende der skal tilintetgøres« nedbrydes endeligt af hans eget første aspekt, faderen eller monaden (som oprindeligt skabte formen), livet, åndedrættet, den styrende vitaliserende vilje. Det er viljen, der dybest set frembringer orientering, fokusering, betoning, *formens verden* og frem for alt (på grund af dens relation til *årsagsverdenen*), *meningens verden*.

Det almindelige menneske lever og har sin væren i meningens verden. Den indviede og mesteren har deres fokus i verdenen for væren. De er da intet andet end vilje, der er oplyst af en kærlighed, som knytter dem til meningens verden, hvor de er i stand til en intelligent aktivitet, som knytter dem til formverdenen og er tegnet på liv. Men nu er den indviedes begær ikke aktivitet, ej heller at udtrykke kærlighed. Disse kvaliteter er integrerede dele af hans udrustning og udtryk, men er sunket ned under bevidsthedstærskelen (en højere modsvarighed til de automatiske aktiviteter i det fysiske legeme, der fortsætter deres virksomhed uden nogen erkendt viden fra menneskets side). Han stræber efter noget, som I der læser disse ord endnu kun forstår lidt af. Det er stræben efter realiseringen af væren, ubevægelig, uforanderlig, levende og kun mulig at forstå i sætninger, der indeholder begreber som: »Jeg er ikke dette; jeg er ikke hint«. Det er ingenting. Det er ikke tanke eller begær. Det er liv, væren, helheden, DEN ENE. Det udtrykkes ikke med ordene: »Jeg er« eller med ordene: »Jeg er ikke«. Det udtrykkes med ordene: »Jeg er den, jeg er«. Ved I, hvad jeg mener med dette? *Det er viljen-til-at-være, som har fundet sig selv gennem viljen-til-det-gode.*

Derfor må de atten ild dø ud. De mindre liv (der i sig har formens, begærets og tankens princip, den samlede kreativitet,

der er baseret på magnetisk kærlighed) må vende tilbage til livsreservoiret, og intet vil blive tilbage ud over det, som fik dem til at være, den centrale vilje, der kendes på virkningerne fra sin udstråling eller sit åndedræt. Denne spredning, død eller opløsning er i virkeligheden en stor virkning, der frembringes af den centrale årsag, og som følge heraf lyder udsagnet:

2. Dette skal gøres gennem fremkaldelse af viljen.

Denne type død tilvejebringes altid af en gruppe, fordi den fra den første begyndelse er det eneste umiskendelige udtryk for sjælsaktivitet – som påvirkes bevidst af monaden eller faderen. Denne aktivitet er en gruppeaktivitet, der har til hensigt at returnere de mindre liv til det almene reservoir i samme øjeblik, det bliver tydeligt, at formerfaringen har tjent sit formål, og at formen har nået en sådan grad af elasticitet og kapacitet, at den praktisk taget har nået fuldkommenhed. Denne proces afsluttes endeligt ved den fjerde indvielse. Ved afslutningen af sjælens store livscyklus, sjælen som har eksisteret i æoner, nærmer tiden sig, hvor formtagning og erfaring i de tre verdener skal høre op. Disciplen finder sin gruppe i mesterens ashram og behersker bevidst og med fuld forståelse døden – eksistensens længe frygtede fjende. Han opdager, at døden blot er en virkning, der er frembragt af liv og af hans bevidste vilje, og at den er en måde, hvormed han kan styre substans og kontrollere stof. Dette bliver bevidst muligt, fordi han nu efter at have udviklet to guddommelige bevidsthedsaspekter – skabende aktivitet og kærlighed – er fokuseret i det højeste aspekt og ved, at han er viljen, livet, faderen, monaden, DEN ENE.

Inden vi afslutter vort studium af fjerde regel, skal vi overveje to ting:

Metoden til evokation af viljesaspektet.

Processen til erkendelse af livsaspektet, monaden, Faderen i himlen.

Resultatet af disse to får vi i denne regels to sidste sætninger:

3. *De mindre hjul skal ikke for altid dreje i tid og rum. Kun det større hjul skal altid dreje og fortsætte fremad.*

Her er der noget vigtigt, som jeg gerne vil understrege, fordi det åbner døren til nye begreber, selv om disse begreber endnu ikke kan defineres, så masserne kan forstå dem. Selv disciple, der læser disse ord, kan ikke fuldt ud forstå dem. Kun de, der har taget tredje indvielse, vil kunne fortolke dem rigtigt. Der henvises bestandigt i al esoterisk litteratur til faktorerne tid og rum, som om der er grundlæggende forskel mellem de verdener, som disse to faktorer virker i, og som aspiranter og indviede af alle grader frit bevæger sig i. Aspiranten mindes hele tiden om, at tid af natur og i manifestation er cyklisk, og at »rum er et væsen«. Det er nødvendigt med en vis forståelse af disse betegnelser, hvis det, som viljen styrer (når den er vækket), skal trænge ind i tænkerens vidende bevidsthed.

Rum og substans er synonyme udtryk. Substans er den samling af atomare liv, som alle former opbygges af. Det handler *En afhandling om Kosmisk Ild* for en stor del om. Det er en ofte omtalt sandhed i både okkult og videnskabelig litteratur. Substans er et sjælsbegreb og kendes kun rigtigt af sjælen. Derfor er der efter den fjerde indvielse, hvor sjælens arbejde afsluttes og sjælslegemet forsvinder ud af billedet, kun den kvalitet tilbage, som den har præget substansen med – individuelt, gruppemæssigt og planetarisk – og som er dens bidrag til den samlede manifestation. Alt, hvad der er tilbage, er et lyspunkt. Dette punkt er bevidst, ubevægeligt og vidende om det guddommelige udtryks to yderpunkter: følelsen af individuel identitet og følelsen af universalitet. De sammen-smeltes og blandes i den ENE. Den guddommelige hermafrodit er det konkrete symbol på denne ENE – foreningen af modsætningernes par, negativ og positiv, mandlig og kvindelig. I den tilstand af væren, vi kalder den monadiske, findes der ingen forskel mellem disse to (hvis jeg kan føre sådanne tanker ned til aspirantens intelligensniveau), fordi det erkendes, at der ikke er nogen identitet bortset fra universalitet, og ikke nogen forståelse af det universelle ud over den individuelle erkendelse. Denne erkendelse af identifikation med både delen og helheden

finder sit spændingspunkt i viljen-til-at-være, der er kvalificeret af viljen-til-det-gode og udviklet (set fra bevidsthedens synsvinkel) ved hjælp af viljen-til-at-vide. De er i sandhed tre aspekter af den guddommelige vilje, som eksisterer i deres fuldkommenhed i Sollogos, og som udtrykker sig gennem den planetariske Logos. Denne vilje manifesteres på syv måder via de levende kvaliteter i de syv planetariske Logoi, der udtrykker sig gennem de syv hellige planeter. De er optaget af at bringe alle livsformer inden for deres indflydelsessfære op til det samme niveau af erkendt identifikation og registreret eksistens. Det bliver derfor indlysende, at på hver af de syv hellige planeter vil ét aspekt af den guddommelige vilje være dominerende.

Dette er betydningen af rum – det område, hvor tilstande af væren når det stadium, hvor de kan erkendes. Når det stadium er nået, og den vidende, sjælen, er fuldt opmærksom og fuldt bevidst, så kommer en ny faktor ind, der også har indvirkning på rum – skønt på en anden måde – men den er relateret til det monadiske liv. Denne faktor er tid. Tid har relation til viljesaspektet og er afhængig af det dynamiske selvstyrede liv, der skaber og tilkendegiver vedholdenhed ved periodisk og cyklisk at komme til syne i intentionens dynamiske brændpunkt.

Set fra viljens eller faderens synsvinkel er disse tilsynekomster i tid og gennem rum så lille en del af erfaringen for det levende væsen, hvis liv leves på andre plan end det fysiske, emotionelle og mentale, at de ikke betragtes som liv. For at I kan forstå det, vil jeg igen minde jer om, at vi må prøve at forstå helheden i delens lys, makrokosmos i mikrokosmos' lys. Det er ingen let opgave, og forståelsen bliver naturligvis yderst begrænset.

Disciplen véd eller er ved at erkende, at han ikke er dette eller hint, men selve livet. Han er ikke det fysiske legeme eller den emotionelle natur. Han er dybest set (sagt med en meget okkult vending) ikke sindet eller det, hvormed han véd. Han lærer, at også det skal transcenderes og erstattes af intelligent kærlighed (først reelt muligt, når sindet er blevet udviklet), og han begynder at realisere sig som sjæl. Siden kommer det forfærdelige »øjeblik i tid«, hvor han som han gjorde i rum opdager, at han ikke er sjælen. Hvad er han da? Et punkt af

guddommelig dynamisk vilje fokuseret i sjælen, idet han opnår viden om, at han er til gennem anvendelse af form. Han er vilje, hersker over tid og organisator i tid og rum. Han organiserer, men altid med det forbehold, at tid og rum er det »guddommelige legetøj«, han kan anvende efter behov.

Vi kan udlægge de to sidste sætninger i denne fjerde regel således: Evokation af viljen fører til identitet med den større hensigt. De små livs lille vilje skal smelte sammen med helhedens større vilje. Individuel hensigt skal kunne identificeres med gruppehensigten, hvilket svarer til den del af helhedens hensigt eller det ene livs hensigt, som det lille liv kan opfatte på ethvert givet tidspunkt i tid og rum. Det er i denne betydning, esoterisk set, at tid er en hændelse – hvilket filosofien også påpeger, idet den famler sig frem til et udtryk for en indviet bevidsthed.

I det lange løb, bogstavelig talt når evolutionsvejen er vændret til ende, vil det der er tilbage være den guddommelige hensigt og det altomsluttende liv, der materialiserer planen i tid og rum. Det er følgen, når det større livshjul drejer, det hjul, der får alle de mindre hjul til også at dreje i tid og rum. I mellemtiden drives mennesket først af begær, så af aspiration mod et åbenbaret mål, dernæst af sin selviske vilje, der åbenbarer viljens natur for ham: vedholdende tilpasning til en hensigt, der betragtes som ønskværdig, og som alle kræfter rettes imod. Når han har nået alle håndgribelige mål, tvinger det indre liv mennesket videre mod det uhåndgribelige, og kvaliteten af hans vilje begynder at ændre sig. Han opdager en større vilje end sin egen og begynder langsomt at identificere sig med den, går fremad trin for trin fra en erkendt hensigt til en anden og højere, og hvert trin fører ham længere væk fra sin egen såkaldte vilje og bringer ham nærmere en forståelse af den guddommelige viljes og hensigts betydning.

I et forsøg på at tydeliggøre den metode, der skal anvendes, må det slås fast, at disciplen ved at udføre planen lærer om hensigtens natur, men at selve hensigten kun kan forstås af et menneske, der er ved at udvikle monadisk bevidsthed. Monadisk bevidsthed er ikke bevidsthed, sådan som menneskene forstår den, men det er en opfattelsestilstand, der ikke er be-

vidsthed eller erkendelse, som mystikeren føler det, eller identifikation som okkultisten betegner det, men det er noget, der kommer til syne, når mennesket kan forstå og registrere alle tre på et bestemt tidspunkt inden for rummets omkreds.

Efter at have sagt dette, spørger jeg jer, om I er blevet meget klogere, eller om det gavner, at jeg skriver disse ord, hvis I ikke forstår dem? Jeg skriver af to grunde. En af mine funktioner og pligter (som en visdommens mester) er at forankre ideer i menneskets sind, og at føre bestemte opdukkende begreber ned i ordenes verden, således at de kan begynde at påvirke tænkere på de højere niveauer. Disse sidste er ansvarlige for at føre ideerne dybt ind i den menneskelige bevidsthed. For det andet skriver jeg for den generation, som vil være tankemæssigt aktiv ved slutningen af dette århundrede. De vil indlede arbejdet på grundridset, strukturen og opbygningen af den nye tidsalder, der vil blive *indledt* under visse forudsætninger, som i dag er de helt store drømmeres drøm, og som vil udvikle civilisationen i Vandbærerens tidsalder. Den kommende tidsalder vil først og fremmest blive en tidsalder for gruppesamspil, gruppeidealisme og gruppebevidsthed, ligesom Fiskenes tidsalder har været en tidsalder, hvor der blev lagt vægt på personlighedsudvikling, personlighedsfokusering og personlighedsbevidsthed. Selviskhed, som vi nu forstår den, vil efterhånden forsvinde, for den enkeltes vilje vil af sig selv forene sig med gruppeviljen. Herved bliver det tydeligt, at dette meget vel kunne føre til en endnu farligere situation, fordi en gruppe vil være en kombination af fokuserede energier, og hvis ikke disse energier er rettet mod opfyldelsen af planen (som koordinerer og gør den guddommelige hensigt mulig), vil vi få en gradvis konsolidering af de onde kræfter eller af materialisme på jorden. Dette er ikke flygtig tale, for jeg bestræber mig på at vise jer, hvor nødvendigt det er, at de åndeligt indstillede vedvarende vier sig til opgaven med at udvikle viljen-til-det-gode på jorden, og hvor nødvendigt det er, at den gode vilje i masserne fremmes. Hvis ikke dette bliver gjort nu efter den forfærdelige globale hovedrengøring, vil den sidste tilstand blive værre end den første. Vi vil se individuel selviskhed blive afløst af gruppeselviskhed, hvilket som konsekvens vil blive endnu mere

voldsomt, når den er viet til det onde i fokusering og resultater. De små hjul kan fortsætte med at dreje i tid og rum og forhindre den fortsatte fremgang for det store hjul, der – igen i tid og rum – er menneskehedens hjul. Både det himmelske menneske og mennesket på dette hjul er i færd med at udvikle guddommelige kvaliteter og egenskaber.

Guddommens viljespekt kan kun komme til udtryk gennem menneskeheden, for det fjerde naturrige er bestemt til at være formidler af viljen til de tre riger under det menneskelige. Det var derfor væsentligt, at følelsen af inklusivitet og tendensen til identifikation med det åndelige udvikledes i menneskeheden som et skridt forud for udviklingen af respons på guddommelig hensigt. Det er absolut nødvendigt, at verdens disciple udvikler viljen-til-det-gode, så alle i menneskeheden kan komme til at udtrykke god vilje. *Viljen-til-det-gode hos verdenstænkerne er fremtidens magnetiske kim.* Viljen-til-det-gode er faderaspektet, mens god vilje er moderaspektet, og fra relationen mellem disse to aspekter kan den nye civilisation, der baseres på sunde åndelige (men meget anderledes) regler, blive grundlagt. Jeg anbefaler jer at tage denne tanke ind i jeres bevidsthed, for den betyder, at to aspekter af åndeligt arbejde må næres i den umiddelbare fremtid, fordi det mere fjerntliggende håb om glæde og fred i verden afhænger af dem. Den nye gruppe af verdenstjenere må kontaktes og viljen-til-det-gode udvikles i dem, og masserne må samtidig kontaktes med budskabet om god vilje. Viljen-til-det-gode er dynamisk, magtfuld og effektiv. Den er baseret på en erkendelse af planen og en reaktion på hensigten, således som den opfattes af dem, der enten er indviende og i bevidst kontakt med Shamballa, eller af disciple der ligeledes er en del af Hierarkiet, men endnu ikke er i stand til at kontakte den centrale hensigt eller det centrale liv. Da de endnu ikke har taget den tredje indvielse, kender de stort set intet til den monadiske vibration. Det ville være lige så farligt for dem at kunne nå Shamballa (før den tredje indvielse, hvor alle personlighedstendenser udslettes), som det ville være at lære nutidens menneskemasser viljens teknikker, hvilket ville kunne gøre deres selviske vilje virkningsfuld. Den største vanskelighed ville bestå i, at disciplene ville tilintetgøre sig

selv, medens det almindelige menneske ville skade sig selv.

Denne udlægning af fjerde regel er nødvendigvis kort, fordi den har en så dyb betydning, at der kræves et omhyggeligt studium af hver eneste sætning, men selv da ligger betydningen højst sandsynligt over det, de fleste læsere kan forstå. Det vil imidlertid være nyttigt for disciple at reflektere over de forskellige betydninger (der er adskillige) og over de esoteriske implikationer.

Femte regel

Femte regel, som vi nu skal gennemgå, er af stor interesse og praktisk anvendelig. Jeg vil minde jer om, at en af de nye ting, som den kommende æra med åndelig udbredelse vil indeholde, er en begyndelse til noget helt nyt: *Gruppeindvielse*. Hidtil har den menneskelige families enheder én for én fundet vej ind ad indvielsens dør. Hvis dette system skal fortsætte, og hvis man tager det store antal sjæle i betragtning, der er i og ude af inkarnation, og at alle skal nå deres mål – to tredjedele af det samlede antal i denne verdenscyklus – så vil selv de større cykler, der omfatter mange verdenscykler, vise sig at være for kort tid, og den planetariske Logos' rum og tid-plan for sin nuværende inkarnationscyklus vil bryde sammen. Logos' fysiske manifestationslegeme, vor planet, består i en bestemt tidslængde ligesom det menneskelige legeme. Virkeliggørelsen af hans planer er således tidsbegrænset, og denne faktor er betingende for alle de liv, som bevæger sig inden for hans udtryksradius, og dermed også for menneskeriget.

Det må også huskes, at efterhånden som menneskeheden udvikler sig, og flere og flere mennesker begynder at fungere som sjæle, så begynder sjælens natur (som er *relation*) at have indvirkning. Menneskenes forståelse bliver større og deres vision ligeså. Det lille isolerede selvs livssyn forsvinder, og grupperelation og gruppeinteresse erstatter den intense personlige indre relation og interesse, der har gjort mennesket, der er under udvikling, til det det er: først og fremmest en integreret personlighed og dernæst en discipel og kandidat til indvielse. Efterhånden som flere og flere disciple når til gruppeerkendelse, vil Hierarkiet få større mulighed for at give sådanne disciple adgang som gruppe. Dette er en af årsagerne til, at det er nødvendigt, at genetablere de urgamle mysterier på jorden og til, at grupperelation bliver tilkendegivet i de tre verdener og kommer til udtryk gennem disciplene i deres gruppeliv på det fysiske plan. Derfor foretager Hierarkiet et nyt forsøg på at eksternalisere deres ashramer. Denne proces indebærer umådelige vanskeligheder på grund af astralismen, ambitionerne og

den voksende indflydelse, som *personligheden* har hos så mange mennesker. Mange grupper vil under egoistiske ledere reagere på dette forsøg og kalde sig mestre med ashramer og påstå, at de kan skole mennesker til indvielse. Der kan allerede nu ses tegn på dette.

Hierarkiet blev konfronteret med afgørende vanskeligheder i denne sag, for på den ene side stod mestrene over for en blændværksskabende tendens og astralisme hos størstedelen af menneskene og på den anden side over for den menneskelige bevidstheds hurtige vækst til grupperelation, gruppeliv, grupperreaktion og gruppeaktivitet. Dette har styrket Hierarkiets intention om at skole sådanne beredvillige sind og hjerter til at gå samlet fremad ind ad lysets dør og ind på den oplyste vej. Denne eksternalisering har endnu ikke fundet sted. Forsøgsvisе eksperimenter er foretaget med en vis succes, men der har også været skuffelser.

Mestrene er således stillet over for to krav, når de ser menneskehedens fremtid og forbereder sig til at tage de nødvendige skridt for at møde menneskets *stigende aspiration*. Jeg har omhyggeligt valgt disse to ord. Shamballa har stillet disse to krav til Hierarkiet for at sikre mysterierne og for at forhindre en for tidlig eksternalisering af Hierarkiets liv på jorden. Begge krav udtrykkes i femte regel.

FEMTE REGEL.

Gruppen må samlet kunne opfatte triadens udstråling, der dæmper sjælens lys og lader formens lys dø ud. Den makrokosmiske helhed er alt, hvad der er. Gruppen må opfatte denne helhed og derefter ikke længere anvende tanken »min sjæl og din«.

Shamballas første krav er, at de grupper, der forberedes til indvielse, kun består af mennesker, der er ved at bygge antahkaranaen, broen mellem triaden og personligheden. Det andet krav er, at de der forberedes viser tegn på at kunne opfatte syntese.

I kan her se nogle af de faktorer, der har styret den fremstil-

ling af sandheden, jeg har forsøgt at give gennem årene. Undervisningen om antahkaranaen (som H.P.B. kort hentydede til) har jeg behandlet udførligt i bogen *Undervisning i den nye tidsalder* og i dette femte bind af *En afhandling om de syv stråler* (anden del), og den er tidligere blevet givet til en række senioraspiranter i håb om, at de ville få gavn af den. Jeg har ligeledes understreget behovet for syntese, der er tæt forbundet med viljesaspektet, det første guddommelige aspekt. Før i tiden i mysticismens cyklus, som alle aspiranter måtte gennemgå på rigtig måde, lærte de at »se visionen« – en vision af målet, af den skønhed de skulle søge, af den elskede ene de skulle kende, af den frigørelse de kunne opnå, af åndelig tilfredshed og af en dør, der åbner sig til større undere. I den okkulte tidsalder, der nu endelig bryder frem, vil nybegynderen blive undervist i at se hele billedet, i at tænke i større baner, i at forlade den normale isolerede bevidsthed og gå ind i en omfattende bevidsthedstilstand, der »ikke ser forskelle«. Målet, eller rettere resultatet af den mystiske og den okkulte vej, er en sammensmeltning af den vertikale livsvej og den horisontale tjenestevej, og det er denne sammensmeltning, som Shamballa kræver bør være betingende for det forsøg, der nu foretages med at skole dem, der *sammen* vil søge indvielse, *sammen* vil gå gennem portalen ind på vejen og *sammen* kan stå frem for den ene indvier som en »enhed af lys«. Denne sans for syntese (der skal tilkendegives i stadig højere grad, da indvielserne tages som gruppe) er kun mulig for dem, der har bygget bro over kløften mellem den konkrete lavere tænkeevne og den højere tænkeevne, eller – for at udtrykke det teknisk og i et akademisk okkult videnskabeligt sprog – mellem den mentale enhed og det manasisk permanente atom.

Målet på prøvestadiets vej udtrykkes klart og smukt i den femte regel, der blev givet tidligere i *Indvielse, menneskelig og solar*. Den lyder:

Ansøgeren må sørge for, at solenglen dæmper de lunare engles lys og forbliver den eneste lyskilde på den mikrokosmiske himmel.

Disciplen på prøve må se sjælen som livets sol. Alle mindre lys må slukkes ved hjælp af lyset fra den centrale lyskilde. Alle små ild må slukkes ved hjælp af solild. Solenglen styrer personlighedens liv og dens kræfter. I den nye tidsalder er dette målet på prøvestadiets vej for aspiranten til discipelskab. Hidtil har det været målet med al den undervisning, der er blevet givet om discipelskabets vej, men det højere intelligensniveau hos nutidens aspirant berettiger en ændring, og med tiden vil de nuværende krav til disciple, op til og med anden indvielse, blive kravene på prøvestadiets vej.

Der kræves en større forståelse af, hvad discipelskabets vej er. På den vej vil den vigtigste undervisning i fremtiden dreje sig om:

1. Bygningen af regnbuebroen, antahkaranaen.
2. Intuitionens natur og udvikling, når den afløser tænkeevnens to aspekter: den konkrete og den abstrakte, den lavere og den højere.
3. Livets natur, sådan som monaden udtrykker den.

I disse tre måder at nærme sig sandheden på ligger den nye åbenbaring skjult. Den vil for verdens nybegyndere og disciple erstatte undervisningen om sjælen, og vægten vil for deres vedkommende blive lagt på livsaspektet og ikke så meget på kærlighedsaspektet. Årsagen til dette er, at flere og flere mennesker vil leve som sjæle og således udtrykke kærlighed, og for dem vil naturen af livets og den monadiske erfaring normalt udgøre den næste åbenbaring – en åbenbaring, der imidlertid kun er mulig for dem, som søger at leve som sjæle, som kultiverer kærlighed eller følelsen af enhed, og som i det mindste befinder sig i periferien af den hierarkiske verden. De, der befinder sig dér eller betræder discipelskabets vej, kan i begyndelsen ikke undgå ganske svagt at ane de faktorer, der inspirerer til al hierarkisk bestræbelse, og for dem vil disse faktorer langsomt antage konturer af et tåget og fjernt mål.

Denne regels to dele udtrykker som følge deraf de nye krav til disciple – ikke til ansøgere. Det bliver tydeligt, når I studerer de to regler: en for ansøgere og en for disciple. For ansøgere

gælder det mikrokosmos og for disciple makrokosmos.

De to krav udtrykkes i femte regel således:

1. Gruppen må samlet kunne opfatte triadens udstråling, der dæmper sjælens lys og lader formens lys dø ud.

Det er kravet om bygning af antahkaranaen, der forbinder disciplen i sin personlighed med triaden.

2. Den makrokosmiske helhed er alt, hvad der er. Gruppen må opfatte denne helhed og derefter ikke længere anvende tanken »min sjæl og din«.

Dette er et krav om sans for syntese, hvilket er okkult vision og ikke mystisk vision. Disse to krav bliver de to grundlæggende krav i de nye okkulte skoler.

I betragtning af alle de tidligere instruktioner i dette bind og i betragtning af, hvor tydeligt ovennævnte udsagn er, behøver jeg kun at sige lidt om det første krav. Ordet »krav«, der er anvendt her, kræver måske en forklaring. Når dette emne overvejes bør man huske, at adgang til Shamballa og til at kunne udtrykke det første store guddommelige aspekt, viljesaspektet, i liv og tjeneste er de mål, som Hierarkiets medlemmer stræber mod. De befinder sig ligeledes på evolutionens vej, og deres mål er at passere igennem »nåleøjet« på deres vej mod den højere evolution. Den højere evolution ligger åben for en visdommens mester. Kristi anvendelse af dette esoteriske udtryk som beskrevet i Det nye testamente giver os et fingerpeg om naturen af den ophøjede bevidsthed, som han udtrykte. Til den rige unge mand, der ejede så meget, sagde Kristus, at han skulle forberede sig på store afsavn for at tage et skridt fremad. Man har aldrig forstået den virkelige betydning, hvilket skyldes, at udtrykket »rig ung mand« i virkeligheden er et teknisk udtryk, der ofte anvendes om en indviet af tredje grad, ligesom ordene »de små« eller »lille barn« anvendes om en indviet af første eller anden grad. Den rige unge mand var rig på viden og kundskab, rig på personlighedens udrustning, rig på aspiration og erkendelse. Han var rig som følge af lang, lang erfaring og

udvikling. Kristus fortæller ham, at han nu skal forberede sig til det, der i femte regel kaldes »triadens udstråling«. Han skal nu forberede sig til at udvikle monadisk bevidsthed og til den fjerde indvielse. Ved denne indvielse skal og vil det kausale legeme, det legeme, hvori sjælen erfarer og høster erfaringens frugter, blive tilintetgjort. Det skal ske, før den indviede kan træde ind i det allerhøjeste rådskammer og udtrykke viljen-til-det-gode og Guds vilje ved at fuldbyrde Guds hensigter. Viljen hos netop denne »rige unge mand« var, skønt han var indviet, endnu ikke udviklet nok til at opfylde kravene, så han gik bedrøvet bort. Han måtte forberede sig til den fjerde indvielse, den store forsagelse, korsfæstelsen, så det blev muligt for ham at gå gennem nåleøjet.

Der findes en symbolsk beskrivelse i *Den gamle kommentar*, som belyser de store muligheder, der findes i de kritiske øjeblikke i sjælens liv, når den gennemlever en inkarnation og bliver beriget derved:

»I tidens skød, afgrænset af rum og begrænset af mørke – og dog altid næret af varme – udvikler livet sig. Det udvikler evner. Det bliver en miniature af det, som det er. Det ikklæder sig form og kender adskillelsens guddommelighed. Således er målet. Tænk efter og viden vil komme.

På den anden side af døren findes et større lys og liv. Det véd selv, hvad det er. Det er ikke selvtilstrækkeligt, og det véd, at det er dét – en del af helheden, guddommeligt ét med andre. Tænk efter og forening vil komme.

Foran volden på Guds eget sted, træder en gudesøn frem. Han står foran nåleøjet og forsøger at passere den hindrende mur. Han er ikke omgivet af tid eller rum, men lys og liv er hans. Han virkeliggør skønhed, og han véd, at dét eksisterer. I stedet for tid og rum og alle formens kostelige tillokkelser ved han, at han er rig på kærlighed, på viden, på visdom, på indsigt og på al udrustning fra Gud (sådan som han kan opfatte det), bortset fra én ting. Tænk efter. Hensigten åbenbarer sig selv. Helheden vil stå åbenbaret, og så vil sjælen – ladet med rigdomme og frugterne af langvarigt arbejde – forsvinde som tågen og

kun Gud, den levende éne, vil være tilbage.«

Der findes endnu en symbolsk beskrivelse, der omhandler det, de fuldkomne gudesønner må gennemleve på deres høje sted, når deres arbejde er udført på jorden, og en større herlighed åbenbarer sig forude, men den må I have til gode. Jeg giver jer kun tre symboler:

Skødet. individualisering. . . . isolering.
Fører til personlighedsintegration og selvrealisation.
Kulmination på indvielsens vej – Kristus-fødslen.
Frembringer intelligent aktivitet.
Indvielse.

Den dobbelte fløjddør. . . . indvielse. gruppebevidsthed.
Fører til sjælsudtryk.
Kulmination ved den tredje indvielse.
Frembringer kærlig levemåde.
Den tredje indvielse.

Nåleøjet. højere evolution. . . . monadisk bevidsthed.
Fører til livsudtryk.
Kulmination ved den femte indvielse.
Frembringer et hensigtsmæssigt liv.
Fuldendelse.

Sådan er de tre indgange til de tre planetariske centre: Menneskehed, Hierarki og Shamballa.

Det første krav er mærkværdigvis det første udtryk for en erkendelse af – direkte gengivet – at de store liv i Shamballa nu står i direkte forbindelse med menneskeheden. Hidtil har kontakten ikke været direkte, og de har ikke været i berøring med den løbende udvikling. Hidtil har alle kontakter og åndelige impulser fra dette højeste center nået menneskeheden via Hierarkiet og omvendt. Dette krav angår negation, udslettelse, absorption, slukning af eller syntese af de mindre lys ved hjælp

af det større. Alle de ord, jeg har anvendt, er forsøg på at udtrykke sandheden, men de er alle ganske utilstrækkelige.

I det øjeblik den indviede eller disciplen blot svagt ser den åndelige triades lys, der slører og skjuler den centrale åndelige sol, forstår han, at alle andre lys – stofatomets lys, formens lys og sjælens eget lys – uundgåeligt må tone bort i den vældige herlighed og glans, som udstråler fra Gud selv, og som disciplen fornemmer er ved at åbenbare sig. Han absorberes – intellektuelt, intuitivt, åndeligt og til sidst reelt – i dette lys. Jeg vil minde jer om, at ligesom sjælens lys åbenbarede en ny vision for den kæmpende aspirant, satte nye mål for ham, forstærkede alle de kvaliteter, han havde i sin udrustning og åbenbarede hans fortid, nutid og fremtid, sådan åbenbarer dette endnu større lys for den indviede en så umådelig vid horisont, at den hidtil har ligget uden for hans evners rækkevidde. Det er endnu kun muligt for en indviet af tredje grad at se den, og den sætter ham i besiddelse af en okkult perception, som han hidtil ikke vidste eksisterede – en perception, der tillader ham at trænge mere og mere ind i og med forståelse at samarbejde med den hensigt, Verdens Herre har. Det gør det muligt for ham senere at udvikle den udrustning – kvaliteter og gaver af guddommelig natur – der til sidst gør, at han kan indtage sin plads i Shamballas rådskammer og arbejde i fuld enstemmighed med herrerne for karma.

Disse kvaliteter og gaver er guddommelige egenskaber og evner, som vi endnu ikke har ord for, da de ligger hinsides den menneskelige bevidstheds rækkevidde og er fuldstændigt ukendte, selv for fremskredne mennesker. De begynder først at manifestere sig som tendenser imellem anden og tredje indvielse på samme måde, som instinkterne i et lille barn i virkeligheden er kim til senere intellektuelle holdninger og aktiviteter. Det er derfor nytteløst for mig at uddybe dette nærmere. Medmindre I er indviede af tredje grad, vil mine ord være uden mening og ikke sige jer noget. Løsningen ligger i forståelsen af tre ord – lykke, glæde og lyksalighed. Forstår I, når I taler om lyksalighed, hvori forskellen består mellem den og lykke og glæde? Lyksalighed er forbundet med fuldstændig væren. Den vedrører den indre holdning til helheden.

Når den enkelte discipel bygger regnbuebroen, antahkaranaen, og når en gruppe disciple bygger gruppeantahkaranaen, så muliggøres den »triadeperception«, der hentydes til tidligere. Når discipelen har kastet en tråd af levende lys (ved hjælp af evnen til magnetisk kærlighed) over det rum, der adskiller triaden og personligheden, opdager han, at han er en del af en gruppe. Denne gruppeerkendelse, som i begyndelsen kommer til mangelfuldt og uintelligent udtryk, er den faktor, der sætter ham i stand til at gå langs den fastgjorte tråd ind i en mesters ashram.

I den gamle undervisning befandt mesterens ashram og Hierarkiets fokus sig på de højere niveauer af mentalplanet. Sådan er det ikke mere. Nu befinder de sig på planet for åndelig kærlighed, intuition og buddhi. Hierarkiet er på vej mod det højere Shamballa-center og retter sig på samme tid mod det lavere center, menneskeheden. Begge aktiviteter har mennesket selv muliggjort. Menneskehedens tiltagende intuitive opfattelse – for den højere gruppes vedkommende – gør, at mennesket bliver bedre i stand til at fungere på discipelskabets vej og på højere niveauer end nogensinde før. Det erkender Hierarkiet. Massernes tiltagende aspiration drager også mestrene nærmere til menneskeheden end nogensinde tidligere. Dette er et eksempel på den indviede bevidstheds evne til på samme tid at fungere på indviede trin og i de tre verdener. Det samme ses rent symbolsk i sindets dobbelte aktivitet, idet det med sund fornuft beskæftiger sig med alle sager i de tre verdener på samme tid, som det åndelige sind beskæftiger sig med alt i forbindelse med sjælen, lys og indre oplysning.

Det andet krav om, at sans for syntese skal være målet for den skoling, der gives ansøgere i den nye tidsalder, er et direkte bevis på den nye Shamballa-kontakt, fordi syntese er en af den guddommelige viljes egenskaber, og en af guddommens helt specielle kvaliteter. Det var uundgåeligt, at intelligens og kærlighed blev evolutionære mål på planeten, og at de blev de to første guddommelige aspekter, der skulle udvikles, idet de er kvaliteter i viljen. De muliggør manifestationen af den guddommelige vilje. De er en garanti for, at denne vilje kan anvendes intelligent, og at den har magnetisk kraft til at kunne til-

trække det, der er nødvendigt for at kunne tilkendegive eller manifestere den guddommelige planlagte hensigt, der er en visualiseret syntese og motiveret, iværksat, konstrueret og gjort mulig ved hjælp af den samme viljes dynamiske aspekt.

Det er interessant at se de mange beviser i nutidens verden på, at Shamballa-energien rammer den menneskelige bevidsthed direkte og frembringer øjeblikkelige resultater. Tilintetgørelsens aspekt i første stråle for vilje eller magt frembringer en verdensomspændende nedbrydning gennem anvendelsen af det første naturrige, mineralriget. Det, der er fremstillet af metaller og kemikalier, bringer katastrofe og nedbrydning på jorden, først og fremmest i menneskeriget. Samtidig fremkalder viljens anden egenskab – syntese – en ligeså vidtrækkende respons. Denne sans for syntese har indvirkning på masserne, før den påvirker det enkelte menneske, og det er meget interessant og vigtigt at lægge mærke til på dette tidspunkt. Senere vil denne dynamik, som findes i viljen, og som anvendes af den nye gruppe af verdenstjenere og af verdens disciple og indviede, ændre massernes instinktive respons til reel erfaring og skabe »tilsynekomsten« på jorden af den nye, udviklede »kvalitet«, som »livet« forsøger at tilkendegive i den nye tidsalder. I det første bind af denne afhandling bad jeg jer være opmærksom på de tre guddommelige aspekter: Liv, kvalitet og tilsynekomst. De er nu ved at komme til syne i deres endelige form i denne særlige cyklus.

Syntese er bestemmende for retningen af alle nutidens evolutionsprocesser. Alt går i dag hen imod større samlede blokke, store sammenslutninger, internationale relationer, global planlægning, broderskab, økonomisk fusionering, den frie strøm af råvarer overalt, uafhængighed, sammenslutning af trosretninger, bevægelser, der er baseret på velfærd for menneskeheden som helhed, samt ideologiske begreber, der beskæftiger sig med helheder og kæmper imod splittelse, adskillelse og isolation.

Skønt menneskene ikke vil erkende det, er disse begreber relativt nye faktorer i den menneskelige bevidsthed. Den kendsgerning, at de er et resultat af en ny og direkte relation mellem dem, der iværksætter Guds vilje, og den samlede menneskehed,

er en garanti for, at de ikke kan undgå at komme til udtryk i fremtiden. Det er kun i den nuværende overgangstid – en periode på et hundrede og halvtreds år – at forsinkelse ser ud til at være reglen. Sådan er det imidlertid ikke i virkeligheden. De *former*, hvorigennem disse nye og forestående begreber vil tage form og blive manifesteret, er endnu ikke skabt, og det vil tage tid, for de opbygges ved tankens kraft og ved at uddanne den offentlige bevidsthed, indtil denne bevidsthed har opnået en fast overbevisning og tilkendegiver den som en urokkelig offentlig mening.

Denne sans for syntese er en af de ting, som de nye esoteriske skoler vil udvikle hos deres studerende og nybegyndere, for det vil blive de mennesker, der undervises i disse skoler, der vil komme til at opbygge den nye verden og danne den fremtidige offentlige mening. De betegnelser og navne, som disse skoler giver sig selv, betyder kun lidt. Mange vil påberåbe sig at være esoteriske skoler uden at kunne videregive noget af virkelig esoterisk natur. De vil kun tiltrække den godtroende og uvidende. Der findes mange af den slags skoler i dag. Andre vil afstå fra alle ydre tegn på esoterisk og okkult skoling og dog give den nødvendige undervisning. De vil forsøge at forbinde den ene, monaden, med personligheden og at fremkalde en sand sans for syntese hos deres studerende.

Kort sagt vil sansen for syntese være målet for alle undervisningsinstitutioner, når engang den nye tidsalders idealisme er fast etableret. Fysisk koordination, personlig integritet (som hovedsagelig indebærer styring og derefter opløsning af det astrale legeme) samt personlighedsintegration vil være de første grundlæggende trin. De vil blive efterfulgt af processer, hvor personligheden sammensmeltes med sjælen, det lavere selv med det højere selv og derefter formen med den guddommelige beboer i formen. Dernæst vil undervisningens sande esoteriske fase blive forsøgt, når de første trin eller stadier er forstået tilfredsstillende, og der er tegn på en vis reel fremgang. Til den tid vil mysterieskolerne og de haller, hvori forberedelse til indvielse foregår, være almindeligt anerkendt af tænkende mennesker, og de forventningsfulde masser vil tro på dem.

I disse skoler vil de, der begynder at fungere som sjæle,

blive ført videre, så de kan tage det næste skridt. Deres udviklede sjælsnatur vil komme til udtryk som intelligent kærlighed og som sans for gruppefællesskab. Disse to guddommelige kvaliteter vil ligge til grund for eller danne det grundlag, som den næste udvikling kan foregå fra, og hvorpå der kan bygges en mere åndelig struktur. Videnskaben om meditation og den bevidste bygning af antahkaranaen vil blive de to første trin i det esoteriske pensum. Den sande undervisning i meditation og i konstruktion af lysbroen mellem triaden og personligheden er i dag den mest avancerede undervisning, der gives.

Menneskeheden er nu beredt til en ekstraordinær hurtig udvikling, og dette vil i stigende grad vise sig i efterkrigstiden, og det må verdens disciple være forberedt til. To faktorer vil medvirke hertil: for det første den vældige stimulation, som krigen, dens krav og konsekvenser har givet den menneskelige bevidsthed, og for det andet, at der lige siden 1925 er inkarneret meget fremskredne sjæle. Disse sjæle vil være rede til at give den nødvendige undervisning og vejledning, når tiden er inde, fordi de har bragt den med sig, da de kom i inkarnation, og fordi de helt naturligt véd, hvad nutidens esoterisk studerende kæmper med for at opfatte og forstå.

Et studium af det, jeg har nævnt som grundlæggende krav, viser, at de esoteriske skoler, jeg skrev om i *Breve om Okkult Meditation*, først kommer i en meget fjern fremtid. De forberedende skolers arbejde må først udføres, og deres arbejde vil fortsætte, indtil arbejdet i mestrenes ashramer bliver anerkendt som en del af en ydre hierarkisk aktivitet. Det vil, når tiden er inde, føre til, at den første indvielse gives offentligt som en del af et stort tjenesteritual i den til den tid almindeligt anerkendte religion. Menneskene i de mest fremskredne grupper i alverdens lande vil da normalt være clairvoyante og derfor kunne se kandidaternes lys. De vil ligeledes kunne se, om den første indvielse er gennemgået på rette måde, og de vil være i stand til at se det samme lys i de tusinder, der i tidligere inkarnationer har taget denne indvielse.

Jeg vil blot føje én ting til dette og til forklaringen af femte regels betydning. Nøglen til alt esoterisk arbejde, som Shamballa kræver, findes i udviklingen af kunsten at kunne visuali-

sere. Gennem visualisering vil tre udtryk blive mulige for den menneskelige bevidsthed:

1. Antahkaranaen kan bygges og triadens udstråling tydeligt *ses*. Sådan bliver den nye vision – et resultat af udviklingen af *sansen for vision*.
2. Grupper, store helheder og store synteser vil også blive visualiseret, og det vil føre til en klar bevidsthedsudvidelse. Sådan vil *sansen for syntese* blive udviklet.
3. Al skabende kunst vil blive næret af denne skoling, og fremtidens nye kunst inden for alle den skabende aktivitets områder vil udvikle sig hurtigt, efterhånden som skolingens skridter frem. Udviklingen af *sansen for vision* og *sansen for syntese* gennem visualisering vil føre til *sansen for levende virkelighed i form*.

Sjette regel

Ved en hurtig gennemlæsning af sjette regel kan man få det indtryk, at den giver en enkel fremstilling af livets mangfoldighed, og også en fremstilling af de grundlæggende kendsgerninger i hylozoisme. Reglen lyder:

SJETTE REGEL.

Gruppen må vide, at liv er ét, og at intet nogensinde kan tage eller berøre dette liv. Gruppen må kende det levende, flammende og gennemvædende liv, der oversvømmer det fjerde, når det femte kendes. Det femte lever af det fjerde. Gruppen må da – sammensmeltet med det femte – næres af det sjette og syvende og forstå, at alle de mindre regler er regler i tid og rum, og at de ikke kan tilbageholde gruppen. Den fortsætter fremad i livet.

Det er for mig særdeles vanskeligt at beskrive denne regels betydning, så det giver mening for jer, og det af to grunde: For det første er tanken om det ene liv en så udbredt og stort set uforstået sandhed, at den praktisk talt ikke registreres, når den når vore ører. For det andet er hele historien om liv – som er hensigt, guddommelig vilje og absolut beslutsomhed – og Verdens Herres evige planlægning så vanskelig at forstå, at vi endnu ikke i noget lands sprog har ord, der kan beskrive den.

Det jeg nu skriver er en række instruktioner for disciple, der skoler sig til indvielse. Jeg sagde ikke skoler sig til højere indvielser, for disse gives på en anden måde, og undervisningen foregår i den indre ashram. Eftersom I ikke har taget tredje indvielse, så vil I først langt senere nå monadisk forståelse, og det er kun dette høje forståelsesstadium, der er tilstrækkeligt til at opnå en klar opfattelse af den fundamentale guddommelige intention, der ligger bag alt i den fænomenale verden, bag al evolutionær udfoldelse, bag al udvikling af kapaciteten i de fire naturriger samt bag alle forberedende bevidsthedsudvidelser.

Alt, hvad jeg kan gøre, er at berøre den indre betydning af

det selvfølgelige og at søge at udtrykke visse tanker, der kan styrke jeres mentale opfattelse, vække jeres intuition og indlede den erkendelses- og registreringsproces, der til sidst fører til den indviede bevidsthed.

Denne del af sjette regel er fuldstændig modsat den del, der blev givet til ansøgere. Hvis I læser min udlægning af den i *Indvielse, menneskelig og solar*, vil I se, at målet med denne regel var fysisk renselse, og at vegetarisk kost var et krav på et bestemt stadium i forberedelsesprocessen. Der var to grunde til en sådan disciplin: renselse og det nødvendige for ansøgere (på dette stadium) i at afstå fra at tage del i de goder der følger med det, der kaldes »at tage liv«. Men kan man tage liv? Det tror jeg ikke. Liv ER. Intet i himlen eller på jorden kan berøre eller påvirke det. Det glemmer man ofte. Den regel, der gives til ansøgere, angår konsekvent deres evne til at acceptere og følge en selvpålagt disciplin. Ved hjælp af denne disciplin kan ansøgere vise over for *sig selv*, om han har kontrol over den fysiske og den astrale natur, ligesom disciplinen vil afsløre visse uundgåelige og grundlæggende svagheder, som for eksempel kontrol over den animale natur, begærets magtfulde indflydelse og følelsen af overlegenhed, stolthed og separatisme. Evner han at fastholde disciplinen, men hoverer over det, og føler han sig overlegen over for dem, der ikke er så disciplinerede, tyder det på væsentlige svagheder. Hans fanatisme – enten den ligger latent eller er kommet til udtryk – træder helt tydeligt frem i hans bevidsthed. Han er fuldt ud vidende om, at han har opnået en vis fysisk renhed, men han står på samme tid – hvis han er oprigtig – tilbage med en forståelse af, at han i stedet for at begynde med det ydre og synlige måske burde have begyndt med det indre og med det, der ikke så let kan kontaktes eller komme til udtryk. Det er en stor og meget vigtig lektie.

Det er tillige en interessant illustration af mestrenes teknik, idet de ikke retter på en fejlagtig opfattelse eller på en sprogbrug, som giver et forkert billede, fordi det stammer fra disciplen selv og derfor også skal rettes af ham selv. På den måde opdager disciplen på grund af sit sprog efterhånden sin forkerte måde at nærme sig sandheden på. I åndelig betydning *kan liv ikke tages*. Men denne fejlagtige opfattelse af vejen til sandhe-

den gør det muligt for mænd og kvinder på prøvestadiets vej at vise, hvor seriøse og oprigtige de er i deres stræben ved at anvende den disciplin, der går ud på at erstatte produktet »af den anden« og afstå fra at nære liv med produktet »af den tredje«. Ved at ofre det andet naturriges liv (for at anvende ansøgerens egen fejlagtige beskrivelse) og ved at nære det fysiske legeme med det, lykkes det disciplen på prøve at afslutte den fysiske naturs greb eller magt, og det er altid nyttigt. Han véd endnu ikke, at han overholder de mindre »regler i tid og rum«, og at han – når han først over for sig selv har vist, at han kan overholde og følge dem – er fri af dem og ikke behøver dem mere. Disciplen eller kandidaten til indvielse véd, at liv er ét, hvad enten det tager form i det andet, det tredje eller fjerde naturrige. Han véd, at livet i ham er ét med livet i det første naturrige, mineralriget; han lærer også, at liv er uforanderligt, at det ikke kan tages eller tilintetgøres, men »går videre« fra form til form og fra erfaring til erfaring, indtil Guds fuldkomne vilje udtrykkes gennem liv.

Den sande discipel behøver ikke vegetarisme eller andre fysiske discipliner, for ingen af de kødelige lyster har nogen som helst kontrol over ham. Hans problem er et andet, og det er spild af hans tid og energi at fokusere på »at gøre de fysiske ting rigtigt«, for det gør han automatisk og hans åndelige *vaner* udligner alle de lavere fysiske tendenser; disse vaner, som han har udviklet, sætter ham automatisk i stand til at overvinde kravet fra de begær, der arbejder på at få opfyldt de lavere begær. Ingen godkendes i ashramens cirkel (den tekniske betegnelse for disciples status, som står umiddelbart foran indvielse, eller som er under forberedelse til indvielse), hvis der er fare for, at hans fysiske lyster kontrollerer ham. Dette er en kendsgerning. Det gælder specielt og især dem, der forbereder sig til den første indvielse. De, der forbereder sig til den anden indvielse, skal vise, at de ikke er slaver af tanker, af fanatisk reaktion på en hvilken som helst sandhed eller åndelig leder eller af at lade sig styre af en stræben, som – alt efter hvor intens den er – vil kræve tid, mennesker og selve livet for at følge indvierens kalden – eller rettere – for at være mere korrekt – det, de tror er hans kalden.

Jeg vil understrege, at mennesket nærmer sig den tredje indvielse ud fra sin opnåede erfaring og bevidsthed, og ikke ud fra høje aspirationer eller ved fanatisk at ofre sig, og heller ikke ved en hengivenhed, der hæmmer den hengivnes tjeneste og den mester, han søger at tjene. Som kandidat til indvielse véd han, at:

1. Liv er ét, og at intet nogensinde kan tage eller berøre dette liv.

Hans proportionssans vedrørende formen ændres. Han ser fremad mod sjælen og ikke bagud mod formnaturen. Nogle meget oprigtigt hengivne og lovende ansøgere beskæftiger sig så meget med formen og dennes disciplinering, at de faktisk ikke har tid til sjælens ekspansion. De er så interesserede i deres reaktioner på den selvpålagte disciplin og om de evner at tilpasse sig disciplinen, eller om de undlader at acceptere den, at det ikke lykkes de åndelige sandheder – der søger at få adgang til deres hjerte – at trænge igennem. Mådehold i alt, en klog anvendelse af alle nærende former og selvforglemmelse er disciplens, men ikke begynderens adelsmærke. Mange disciple, der nu skulle fungere i visdommens hal, arbejder stadig fanatisk i kundskabens hal, og de tager stadig de fysiske discipliner så alvorligt, at de ignorerer sjælens discipliner. Jeg beder jer tænke over dette. Ansøgere skal lære betydningen af ordene i sjette regel for disciple, »de mindre regler er regler i tid og rum, og de kan ikke tilbageholde gruppen«.

Jeg tænker på, om I mon forstår den type bevidsthed, der kendetegner Hierarkiet, når I kun kan forestille jer den teoretisk. De »går fremad i liv«. De arbejder i en verden af livsenergi. Formen er for dem noget, de definitivt har lagt bag sig, og viden om tiltrækning til eller afvisning af formnaturen og dens greb er for dem blot en erindring om en fjern kampplads, hvor fortjenesterne fra sejren, der dengang blev vundet, forlængst er glemt, hvorfor de nu ligger langt under bevidsthedstærskelen. Generelt kan man sige, at arbejdere i Hierarkiets rækker (jeg sagde ikke »for Hierarkiet«) er opdelt i to hovedgrupper: de, der arbejder med at udvikle en indviet bevidsthed hos verdens

disciple, og de af højere grad, der arbejder med livsaspektet og dets udtryk i livet hos verdens indviede. De disciple, der samarbejder med Hierarkiet, arbejder også i to hovedgrupper: De, som beskæftiger sig med ansøgere ved at forsøge at pålægge dem fysiske discipliner, og som endvidere beskæftiger sig med at give særlig værdifuld information, således at begyndere kan opfatte det punkt de har nået. Og så er der dem, der beskæftiger sig med at erstatte fysisk disciplin og de tidligere uundgåelige selviske mål med forståelse og tjeneste.

Lad mig gentage: de fysiske discipliner er værdifulde på begynderstadiet, fordi de fremkalder en sans for proportioner og en viden om mangler og begrænsninger. De har deres plads i tid og rum, og det er alt. Når disciplen først er trådt ind i sjælens verden, benytter han alle former klogt, forstår hensigten med dem og falder ikke tilbage. Han beskæftiger sig ikke med dem og er dybest set ikke interesseret i dem. Han ser ikke på sig selv, og hans blik er fæstnet i de sande værdiers verden. Han har ingen følelse af selvinteresse, fordi *gruppebevidsthed* hurtigt er ved at erstatte hans individuelle bevidsthed. Ordene:

2. Gruppen må kende det levende, flammende og gennemvædende liv, der oversvømmer det fjerde, når det femte kendes,

er af største betydning for dem, der vil og kan drage nytte af det, jeg forsøger at viderebringe, idet jeg fortolker disse regler så vidt det kan lade sig gøre. Kendskab til det femte naturrige ved hjælp af viden om det fjerde, og ofringen af det fjerde naturrige til det femte, af mennesket til sjælen og af menneskeheden til Guds rige, er parallel (på en højere omdrejning af spiralen) til det tredje naturriges, dyrerigets, ofring til det fjerde, menneskeriget. Sådan fortsætter det hele vejen – altid ofring af det lavere til det højere.

Det påhviler således den enkelte discipel at finde frem til, om han er en ansøger og følgelig styres af »reglerne i tid og rum«, eller om han er kandidat til indvielse der véd, at liv er ét, og at formen ikke har nogen væsentlig betydning ud over at være sjælens erfaringsområde.

Vi kommer nu til den vigtigste del af denne regel. Den giver

nøglen til det øjeblikkelige mål for dem, der har opnået en vis grad af forståelse. Disse betydningsfulde ord er:

3. Gruppen må da – sammensmeltet med det femte – næres af det sjette og syvende.

Med andre ord: »Gruppen må – når den er identificeret med sjælen – have sin næring og vitalitet fra indstrømningen af intuitionen og fra den åndelige vilje, der udgår fra den åndelige triade«. Der findes naturligvis andre betydninger, men det er den mest praktisk orienterede for disciple. Et større, men lignende begreb ligger i erkendelsen af, at den menneskelige familie, det fjerde naturrige, absorberes i det femte naturrige eller gudsriget, og (når det sker) kan menneskefamilien komme i stadig tættere forbindelse med det sjette og syvende rige. Disse to riger har endnu ikke fået navne, fordi muligheden for at de eksisterer først nu vagt er ved at trænge ind i disciplens og den indviedes bevidsthed. Det sjette rige er »de overskyggende triaders rige« – det er den samling af frigjorte liv, som de højere indviede i Hierarkiet er en del af. De er for denne åndelige gruppe det samme som den nye gruppe af verdenstjenere er for menneskeheden. Jeg ved ikke, hvordan jeg ellers kan udtrykke denne sandhed.

Det syvende naturrige består af de liv, der med høj kapacitet i forståelse samarbejder med den gruppe væsener, som er kernen i Shamballas råd. Denne gruppe har Verdens Herre som midtpunkt. Deres bevidsthed og værenstilstand anes kun af de mest fremskredne medlemmer af Hierarkiet, og disse livs relation til Verdens Herre ligner, og er dog fundamentalt forskellig fra den Hierarkiets medlemmer har til de tre store herrer – Kristus, Manuen og Mahachohanen. Gennem disse tre herrer strømmer den energi, der kommer fra Shamballa, overfører hensigten og giver motivation til Sanat Kumaras plan – hans livsplan. Det I kalder »planen« er Hierarkiets respons på den indstrømmende hensigtsmæssige vilje fra Verdens Herre. Gennem Sanat Kumara, Den gamle af dage (som han kaldes i Biblen), strømmer den ukendte energi, som de tre guddommelige aspekter udtrykker. Han er viljens vogter for Den store hvide loge på Sirius, og byrden af den »kosmiske intention« bæres af

Aktivitetens Buddhaer og af de medlemmer af det store råd, som har en så høj bevidsthed og vibration, at det kun én gang om året er sikkert for dem at kontakte Hierarkiet gennem deres udsending, Buddha.

Jeg prøver blot at illustrere en videre horisont end den disciple sædvanligvis registrerer, og jeg benytter disse brede analogier for at udvide jeres synsvinkel. Ved at gøre det kan jeg give den oplyste person en fornemmelse af syntese, af den hensigtsmæssige plan og af planetarisk integritet. Denne store åndelige struktur af væren, liv og retning er noget, som verdens disciple og indviede på dette tidspunkt har behov for i deres bestræbelse på at stå fast under presset fra verdensbegivenhederne, og på at samarbejde beslutsomt og uden vaklen med de bevægelser og planer, der skabes af verdenslederne, »samfundet af oplyste og organiserede sind«, der kendes under navnet Hierarkiet. Det er oplysning og den deraf følgende organisering, der er et så grundlæggende behov for nu.

I kan således se, hvilken betydning den undervisning har, som I nu får om bygningen af antahkaranaen. Det er kun gennem denne bro, denne tråd, at disciplen kan stige op på det trin af evolutionsstigen, som vil føre ham ud af de tre verdener, bringe personligheden i kontakt med den åndelige triade, og til sidst føre Hierarkiets medlemmer (når deres tjenesteperiode er afsluttet) videre frem på vejen til den højere evolution. Antahkaranaen bygges af aspiranter, disciple og indviede på alle syv stråler og er derfor en syvfoldig vævet tråd. Den er det første stadium på vejen til den højere evolution. Denne vej svarer til Guds livserfaring i mineralriget, når det samme liv når frem til det fjerde naturregion eller menneskeriget. Heraf kan I se, hvor betydningsfuld den kommende sammenlignende videnskab vil blive. Endnu er denne videnskab om sammenlignende analyse ikke blevet en anerkendt måde at nærme sig sandheden på. Loven om analogi er nøglen, der åbner til forståelse.

Alle disciple kender lidt til intuitionens kvalitet og åbenbarende evne, idet den til tider (om end sjældent) fremkalder en stor »åndelig begejstring«. Den skaber virkninger og stimulering; den antyder en fremtidig modtagelighed af vagt sansede sandheder og er en del af – hvis I blot kunne forstå det – hele

fænomenet om forudseenhed. At registrere et aspekt af intuitiv forståelse er en yderst vigtig begivenhed i disciplens liv, når han er begyndt at betræde vejen til Hierarkiet. Det giver ham beviser, som han kan acceptere – beviser for, at der eksisterer viden, visdom og betydninger, som menneskehedens intelligentsia endnu ikke ved noget om. Det er for ham en garanti for hans egen højere naturs udviklingsmuligheder, for en virkeliggørelse af hans guddommelige tilknytninger og for muligheden af at nå frem til det allerhøjeste, han åndeligt kan opnå. Det afløser lidt efter lidt sjælsviden, og energien der strømmer ind i hans bevidsthed fra den åndelige triade – specielt energien fra sjette og syvende aktivitetssfære – er den specifikke og særlige energi, der til sidst tilvejebringer nedbrydning af det kausale legeme, udslettelse af Salomons tempel og frigørelsen af livet.

Da kan det, som i tid og rum er blevet kaldt sjælen, fortsætte »videre fremad i livet«. Evolution som vi *nu* forstår det hører op. Den evolutionære udvikling fortsætter midlertidigt ad nye baner, skønt de er baseret på fortiden, men de vil skabe helt andre resultater end dem, selv den mest fremskredne discipel har fornemmet i sine højeste øjeblikke. Et nyt livsudtryk træder frem og går fremad, frigjort for alle former og dog stadig underlagt begrænsninger »inden for det større livs indflydelsessfære«, men ikke begrænset af liv i de mange former, som gør fremskridt inden for denne sfære, den guddommelige grænsning. Der findes et endnu større område for den planetariske Logos' hensigt og livsintention, men inden for den nævnte grænsning og aktivitetssfære bevæger triaderne sig fuldstændigt frit. Deres stræben mod de højere værenstilstande foregår i overensstemmelse med tilskyndelsen til liv i Den ene i hvem de lever og har deres væren. Læg mærke til, at disse ord i virkeligheden beskriver eller omhandler *livsprocesser* og ikke formopbygning eller erfaring i former i den sædvanlige betydning.

På nuværende tidspunkt vil en overvejelse af disse utilgængelige sandheder muligvis kunne inspirere jeres tanker, vække jeres intuition og give jer vision og større åndelig perception.

Syvende regel

Denne regel har en meget dyb betydning og er af esoterisk interesse. Den omhandler Shamballas liv og det store råds hensigter. Denne regel er også af en sjælden skønhed og har ganske særlige betydninger, og den giver mig lejlighed til at uddybe et emne, der hverken er særligt kendt eller forstået af esoterikere i de almindelige esoteriske grupper. Det skyldes, at det er først, når den nye cyklus rykker nærmere – og det er ved at ske nu – at en ny og mere fuldkommen lære, en langt mere udvidet horisont og en umådelig forøget perception hos den åndelige iagttager og arbejder, bliver mulig og forståelig. Der er udgivet særdeles mange oplysninger om mestrene i løbet af de sidste hundrede år, og (når vi behandler emnet indvielse og forberedelsen til den store erfaring) er det nødvendigt til en vis grad at forstå de menneskers karakter, som disciplen skal knytte sig til, og typen af den verden og bevidsthed, hvori de lever, røres og har deres væren. Hierarkiet er for mange tænkere en kendsgerning, og hypotesen om, at der findes et Hierarki, er anerkendt i brede kredse. Information om Hierarkiets grader, dets arbejdsmetoder og mål står nu til rådighed for alle. Megen information er blevet accepteret og introduceret af dem, der tror på denne lære.

Før vi begynder vort studium af syvende regel, ønsker jeg at bruge et øjeblik til at pege på nogle af virkningerne fra denne stadigt voksende fond af viden. Den tilhører nu de mange og ikke kun den sjældne og diskrete esoteriker og okkult studerende. Læren er nu ved at trænge ind i massernes bevidsthed, hvor den enten skaber nysgerrighed, lettelse eller håb, spekulation eller kynisk latter, bevidst åndelig stræben eller konstant latterliggørelse – alt efter sindets type og om modtageren er sensitiv over for sandhed eller er naiv godtroende. Men kendskab til, tro på og håb om, at der eksisterer et planetarisk Hierarki, påvirker i dag den samlede menneskelige tænkning på en langt dybere og mere omfattende måde, end selv den mest optimistiske aner. Heri ligger verdens håb, og her findes også et frugtbart område for det åndelige arbejde i de kommende tiår. Det

må alle disciple forberede sig til.

Reglerne, hvormed man kan komme i forbindelse med Hierarkiet, er allerede velkendte for verdens aspiranter og vil snart blive ligeså velkendte for gennemsnitsmennesket. Målene for det hierarkiske arbejde skal tilkendes gives, og naturen af den guddommelige plan skal formuleres på en sådan måde, at hensigten og målet kan præsenteres for menneskeheden. Syntesen af de hierarkiske væseners kæde – lige fra det mindste stofatom op til selve herren for liv – skal udarbejdes. Det skal påvises, at alle guddommelige livsenheder har en indbyrdes relation og en indbyrdes åndelig samhørighed. Det vil efterhånden føre til etablering af en forenet bestræbelse, der vil komme til udtryk som sammensmeltning af det fjerde og femte naturrige og til etablering af et broderskab, der vil udgøre kimen til den kommende manifestation af *Hierarkiet som Guds hjerte* (direkte forbundet med solens hjerte). Dette er selvsagt en uklar formulering, men det er det nærmeste jeg med ord kan sige om den hierarkiske hensigt.

Alle verdens områder – dvs. alle naturriggerne i en forenet indre og ydre relation – vil blive formidlere af faktiske åndelige oplevelser og vil tillige blive de områder, hvor bestemte guddommelige kvaliteter og aspekter, der indtil nu har været hvilende, kan komme til udtryk. Hvad disse kvaliteter er, hvilke guddommelige aspekter der venter på at blive udfældet, og hvilke guddommelige hensigter der ligger latente og venter, kan jeg ikke afsløre, endsige antyde. Tiden er endnu ikke inde.

En stor omvæltning i alle naturriggerne har karakteriseret denne tid og generation. En omfattende tilintetgørelse af alle former af guddommeligt liv og i alle riger, har været den karakteristiske tegn på denne omvæltning. Vor moderne civilisation har fået et dødsstød, som den aldrig vil komme sig over, men som en dag vil blive erkendt som et »frigørende stød« og som et signal til, at det, der er bedre, nyt og mere velegnet for ånden under udvikling, kan komme til syne. Store og gennemtrængende energier og disses fremkaldte kræfter mødtes i en konflikt, som billedligt set løftede mineralriget op til himlen, og som bragte ilden ned fra himlen. Jeg taler om virkeligheden til jer

og ikke blot symbolsk. Mænds, kvinders, børns og også dyrs legemer er blevet tilintetgjort. Planterigets former og mineralrigets styrke er blevet sønderdelt, spredt og knust. Alle planetariske formers sammenhængende liv er midlertidigt blevet usammenhængende. Som en gammel profeti siger: »Ingen sand forenet lyd lyder fra form til form, fra liv til liv. Kun et smertenskrig, en indtrængende bøn om genoprettelse og en invokation om befrielse fra smerte, desperation og frugtesløse anstrengelser udgår herfra og dertil«.

Hele denne omvæltning i verdens åndelige, psykologiske og fysiske »jordbund«, og al denne sprængning af former og af de velkendte konturer i vort planetariske liv *måtte* ske, før Hierarkiet kunne opfattes af den offentlige bevidsthed. Alt dette måtte øve sin indflydelse på menneskenes sjæle, før den nye tidsalder kunne vinde indpas, den tidsalder som vil føre genetablering af mysterierne og rehabilitering af jordens folk med sig. Begge aspekter følges ad. Dette er en af de vigtigste ting, jeg forsøger at meddele. Sprængningen, opløsningen og de fuldstændigt kaotiske forhold, som har eksisteret i de sidste fem hundrede år i alle naturriger, har omsider arbejdet sig ud i parallelle fysiske forhold. Dette er godt og ønskværdigt. Det markerer forspillet til en opbygning af en bedre verden, en konstruktion af mere tilstrækkelige livsformer og af mere korrekte menneskelige holdninger, samt en sundere indstilling til virkeligheden. Det bedste har I endnu til gode.

Alt bringes hurtigt op til overfladen – det gode og det dårlige, det ønskværdige og det uønskværdige, fortiden og fremtiden (for de to er en). Guds plov har næsten fuldført sit arbejde. Åndens sværd har adskilt en ond fortid fra en strålende fremtid, og begge er medvirkende i Guds øjne. Det vil ses, at vor materialistiske civilisation meget hurtigt viger for en mere åndelig kultur. Vore kirkelige organisationer med deres begrænsende og forvirrende teologier vil snart vige for Hierarkiet og dets lære, som er klar, realitetsbetonet, intuitiv og udogmatisk.

Hierarkiet er blevet påkaldt og dets medlemmer er rede til at »stå frem«, til at respondere på menneskehedens påkaldende lyd og til at handle med særlig (omend relativt midlertidig)

»målrettethed«. Dette vil tvinge Hierarkiet – dog af egen fri vilje – til at oprette en ny og mere nær forbindelse med menneskeheden. Denne periode vil slutte, når et magtfuldt jordisk Hierarki rent faktisk, fysisk og i virkeligheden har indflydelse på jorden, når det arbejder i alle naturriggerne og på den måde reelt og i sandhed bringer den guddommelige plan til udtryk. Denne plan føres ud i livet af Hierarkiets seniormedlemmer, der påkalder »lysene, der udfører Guds vilje«. De bliver selv påkaldt af lysbærerne, mestrene. Disse igen bliver påkaldt af aspiranterne og verdens disciple. Således er Hierarkiets kæde blot en livline, ad hvilken Guds kærlighed og liv bevæger sig, fra ham til os og fra os til ham.

Denne dobbelte tanke om relation mellem menneskehed og Hierarkiet, og mellem Hierarkiet og det højeste center, Shamballa, beskrives fuldstændigt i syvende regel på to måder – en for ansøgere og en for disciple og indviede.

SYVENDE REGEL.

For ansøgere: Disciplen må rette sin opmærksomhed mod fremsigelsen af de lyde, der giver genklang i den hal, hvor mesteren vandrer. Han må ikke anslå de lavere toner, der fremkalder vibration i mayas haller

For disciple og indviede: Gruppelivet må udsende invokationens ord og derved fremkalde respons i de fjerne ashramer, hvor menneskehedens chohaner færdes. De er ikke længere mennesker som mestrene, men har, efter at være nået ud over dette mindre stadium, forbundet sig med det store råd på det højeste hemmelige sted. Gruppen må intonere en dobbelt akkord, der giver genklang i hallerne, hvor mestrene færdes – som finder hvile og klinger vedvarende i de strålende haller, hvor de lys, der udfører Guds vilje, færdes.

Skønt disse modsætninger er relativt små, er de meget betydningsfulde. Dette træder tydeligt frem, når I sammenligner instruktionerne til ansøgere til discipelskab og instruktionerne til indviede. De henvender sig til ansøgeren (eller disciplen på prøve) som enkeltindivid og opfordrer ham til at udsende »de

lyde«, der vil blive hørt af mesteren i dennes ashram – for det er den sande betydning af ordene. Den indviede fungerer i en gruppe (altid i en gruppe) og har udviklet eller er ved hurtigt at udvikle gruppebevidsthed. Han må udsende ordet i fællesskab med sin gruppe og som en integreret bevidst del af den. Det er ikke et sammensurium af lyde, men ét tydeligt påkaldelsesord. I må huske, at disciplen er optaget af at opløse de mange lyde til ordet. Når han har gjort det, handler han i virkeligheden ikke længere individuelt, men begynder, hvad angår alle sine handlinger, at virke sammen med gruppen. Det er meget vigtigt for den nye type discipel at forstå. Tidligere blev vægten lagt på det, den enkelte indviede skulle gøre for at kvalificere sig til indvielse og blive en visdommens mester og medlem af det planetariske Hierarki. I den kommende nye cyklus vil vægten blive lagt på *gruppe*-arbejde og aktivitet, på *gruppe*-indvielse og *gruppe*-tilnærmelse til livscentret. Den levemåde og de nødvendige individuelle renselser og tilpasninger, der kræves, er nu så velkendte (i det mindste teoretisk), at de burde være tvunget ned under bevidsthedstærskelen, hvorved deres indflydelse bliver automatisk. Dette bør ligeledes være en stadig tilskyndelse til den tænkning, der gør den indviede til det, han burde være, fordi hans bevidste tænkeevne er fri til gruppefunktion. Det er denne opfattelse, der i højere grad skal kultiveres: »Som et menneske tænker i sit hjerte, således er det«. Den lavere tænkeevne vil blive redskabet for hjertets udtryk, og dets funktion lige så ubevidst som selve hjerterytmen i det fysiske hjerte. Den højere tænkeevnes formål er at blive det område, hvor den indviede bruger sine kræfter på at opfylde det konstante behov, han har for at bygge antahkaranaen.

I denne regel beskæftiger vi os med det arbejde, der skal udføres af en gruppe forpligtede disciple og indviede. De lærer, hvordan de *samlet* kan nærme sig Shamballa (hvilket involverer viljeselementet); det er ligeså meget et mål for Hierarkiet, som det at nærme sig Hierarkiet er målet for den fremskredne del af menneskeheden. Det vedrører de store kraftcentres indbyrdes relation. Dette er et punkt, som de esoterisk studerende bør forsøge at forstå, for det fuldender den hierarkiske plane-

tariske kæde og kaster lys på den højere evolutions vej.

Store omskiftelser og fremskridt har altid fundet sted på livets subjektive side. Det er disse subjektive aktiviteter, der har gjort det vanskeligt for disciple at forstå sandheden og nå til en virkelig erkendelse af det subjektive forhold, der eksisterer mellem Hierarkiet og Shamballa. De pågældende energier er så subtile, og de implicerede væsener så fremskredne og højt udviklede (også set fra en tredje grads indiviets synsvinkel), at det så godt som er umuligt at finde ord, der gør den undervisning forståelig, som jeg ønsker at give. Alt, hvad jeg kan gøre, er at fremkomme med visse udsagn, der (set fra jeres synspunkt) *ikke* kan bevises. De må tillidsfuldt accepteres med det forbehold, at tiden og den enkelte discipels større overblik siden hen vil bevise, om de er sande – eller ej.

Målet med al den skoling, en discipel modtager, er at ændre hans bevidste opmærksomhed fra det niveau, han befinder sig på, til niveauer, der ligger højere end dem i de tre verdener med denne definitive menneskelige udvikling. Hensigten er at lære ham at fungere på de plan, hvor der er bevidst kontakt, men de er endnu så subjektive for ham, at han kun kan acceptere deres eksistens som teori. Den skolede indviede véd, at de skal blive hans naturlige omgivelser, og at han til sidst vil henvise den almindelige og normale menneskelige erfaring til det daglige livs tre verdener. Til sidst vil disse verdener eksistere under bevidsthedstærskelen og ligge i det underbevidste område. Er det nødvendigt for at kunne tjene menneskeheden på rette vis, kan de bevidst fremdrages, men de ligger lige så langt under bevidsthedstærskelen som gennemsnitsmenneskets almindelige emotionelle reaktioner. Det vil altid være muligt at fremdrage (således som den moderne psykoanalyse har vist), og lade dem komme til udtryk og formulere dem i passende tanker – på den måde kan en mental forståelse påvirkes, hvis det anses for at være vigtigt. Man bør imidlertid huske, at størstedelen af disciplens emotionelle liv i stigende grad vil blive mere underbevidst på samme måde som det fysiske plans liv for det sunde, normale menneske fungerer fuldstændigt automatisk og derfor underbevidst. Når disciplen har kæmpet for at udvide sin be-

vidsthed og har lært at stabilisere sin bevidsthed i den åndelige triade, bliver han en del af en større og vedvarende hierarkisk bestræbelse på at kæmpe sig vej opad mod »det rene elektriske lys' bolig«, hvor fornuftens klare kolde lys er den første nøgle til den første dør.

Der findes billedligt set tre døre til Shamballa:

1. Der er *fornuftens dør*, den klare opfattelse af sandhedens dør. Kristus gav nøgleordet til denne lære, da han sagde: »Jeg er Vejen, Sandheden og Livet«. Vi ved meget om *denne vej*, fordi vi har modtaget megen undervisning om den, og denne undervisning fører, hvis den følges, mennesket ind i Hierarkiet. Han bliver da en reel del af Hierarkiet. Som aspiranter ved vi relativt lidt om *denne sandhed*. Sandhed – som vi forstår den, når vi begynder at betræde discipelskabets vej – gælder de store sandheder, der (set fra de oplystes synsvinkel) blot er livets ABC. Disse sandheder er:

Manifestationen af guddommelighed på det fysiske plan.
Avatarernes lære. Den åbenbares i religionshistorien.
Bevidsthedens natur, gennem udviklingen af psykologi.
Læren om treenighed, således som den kommer til udtryk gennem aspekterne og attributterne.

Disse fire udtryk af sandhed vil vise sig at indeholde al den viden, som den indviede skal være udrustet med, når han bestiger forklarelsens bjerg ved den tredje indvielse. De har givet ham en åndelig opfattelse af planen.

Om *dét liv* ved vi intet som helst. Kontemplation over dets betydning er forbeholdt dem, der efter ønske kan gå ind på »livets herres enemærker« – i selve Shamballa. Det eneste, vi kender til det, er dets laveste trin. Det sætter os i stand til at studere den impuls eller det instinkt, som sætter alle livsformer i stand til at fungere, som indeholder principperne om modtagelighed over for kontakter og omgivelser, og som beliver livets ånde. Det er også på mystisk vis forbundet med luften og ilden. Det ville være nytteløst at sige mere om dette emne.

2. Der er også *døren ind til viljen*. Det er en gennemtrængende kraft, som forbinder plan og hensigt, og som i sig har evnen til konsekvent vedholdenhed. Denne vedholdenhed afhænger ikke af formens indhold – hvad enten det er et atoms form, et menneskes form eller en planets form – men af en vital dynamik og uforanderlig hensigt, der ligger latent i bevidstheden hos det planetariske væsen, som, »idet han har gennemtrængt hele dette univers med et fragment« af sig selv, FORBLIVER – større, mere uudgrundelig og »med en hensigt mere uforanderlig« end nogle af hans skabninger, selv de mest fremskredne og dem, der befinder sig nærmest ved ham. Kun de, der ikke på nogen måde hører til vor jordmenneskehed, har en klar opfattelse af hans guddommelige hensigt. Det er de væsener, der kom til denne planet sammen med ham og bliver sammen med ham som »den kærlige hensigts fanger«, indtil den sidste »trætte pilgrim har fundet vejen hjem«.

Denne åndelige vilje har menneskeheden intet kendskab til. Den er skjult og tilsløret af den enkeltes egenvilje og af sjælens gruppevilje. Mennesket bevæger sig gennem disse to erfaringer indtil dets individuelle vilje er udviklet og grundfæstet, fokuseret og reorienteret og dets gruppevilje udfoldes, således at den omfatter den hengivne, bevidste og individuelle vilje. Når denne fusion har fundet sted (ved den tredje indvielse) udfoldes en stor åbenbaring, og for første gang sanser den indviende den universelle vilje for dernæst at kontakte den. Fra dette øjeblik siger den indviende: »Fader, ske ikke min vilje, men din«. Lidt af det, som denne vilje omfatter kan vise sig, når vi studerer denne syvende regel og nogle af de efterfølgende regler.

3. Jeg finder ingen ord, der kan udtrykke den tredje dørs natur. Lad os i mangel af bedre kalde den *døren til den monadiske sans for essentiel dualitet*. Legeme og liv, sjæl og personlighed, den åndelige triade og dens udtryk, Kristus i inkarnation – alle disse dualiteter har spillet deres rolle. Mennesket er gået fra den ene bevidsthedsudvidelse til den anden. Nu når han til den sidste dualitet mellem ånd og stof, før de opløses til noget, der kun svagt og utilstrækkeligt kan beskrives med udtrykkene »isoleret enhed« og »universel syntese«. Den indviende, der har

rang af en visdommens mester og ligeledes (på en højere drejning af spiralen) rang af Kristus, retter alle deres bestræbelser mod at udvikle dette identifikationssystem. Op til den fjerde indvielse er udtrykket »udvidelsessystem« dækkende. Efter denne store indvielse er udtrykket »identifikationssystem« mere passende.

Når den indviede rent symbolsk har passeret de tre døre, møder han alt liv, alle hændelser, alle forudbestemmelser, al visdom, al aktivitet og alt, hvad fremtiden må byde på af tjeneste og fremskridt, med den rene fornuft (ufejlbarlig og uforanderlig), med sand åndelig vilje (fuldstændig identisk med den planetariske Logos' hensigt), og med den højest muligt fokuserede relation. Mysteriet om relation åbenbares for ham. Da bliver hele evolutionsplanen og intentionen hos Den ene i hvem han lever og røres og har sin væren tydelig for ham. Han har ikke mere at lære i dette planetariske system. Han er blevet universel i sin holdning til alle livsformer og er også identisk med Sanat Kumaras »isolerede enhed«. Kun få af de store væsener, der danner den indre gruppe i Shamballas store råd er nu nået længere end han. De »overjordiske tre«, »de strålende syv«, »livene, der legemliggør de niogfyrre ild«, »Aktivitetens Buddhaer«, og bestemte »evige ånder« fra sådanne centre af dynamisk åndeligt liv som Sirius, eller fra det stjernebillede, som til enhver tid danner en triangel med vor sol og Sirius og en repræsentant fra Venus, er meget længere – meget, meget længere – fremme i udvikling. Endvidere er alle indviede af sjette grad og nogle få mestre, som har gennemgået en speciel skoling, fordi de er på første stråle for vilje eller magt (strålen der betinger selve Shamballa), en del af det store råd. Mange mestre og chohaner forlader vort planetariske liv helt og holdent efter at have ydet tjeneste på planeten inden for forskellige områder og efter at have arbejdet med loven om evolution.

Al denne information vedrører de liv, der er langt forud for verdens disciple i udvikling, hvorfor den ikke indeholder meget af betydning for jer bortset fra, at den passer ind i diagrammet over vor planets liv og hensigt og derfor sætter jer i stand til at

opnå et svagt glimt af et tema der indeholder syntese og formål, som alle liv, der er under udvikling til sidst må og skal tilpasse sig.

Det bør altid huskes, at det store tema om LYS ligger bag hele vor planetariske hensigt. Vor planetariske Logos' altdominerende livshensigt er, okkult forstået, det fuldstændige udtryk af fuldkomment LYS. Lys er den store og passionerede opgave i den menneskelige evolutions tre verdener. Alle vegne anser menneskene solens lys for at være væsentlig for en sund levevis. I kan få en vis idé om menneskets ønske om lys, når I, når natten falder på, betragter stråleglansen fra det fysisk skabte lys og sammenligner det med den oplysning, der var på vejene og i hjemmene, før gassen og siden elektriciteten blev opdaget. Kundskabens lys som en belønning for uddannelse er drivkraften bag alle store læreanstalter i alverdens lande og er målet for meget af vor globale organisation. Lysets terminologi styrer endog vor beregning af tid. Elektricitetens mysterium afdækkes gradvis for vore imponerede blikke, og menneskets elektriske natur bliver trin for trin bevist og vil senere vise, at mennesket i hele sin menneskelige struktur og form primært er sammensat af lysatomer, og at lyset i hovedet (så velkendt for esoterikere) ikke er fiktion, en ønsketænkning eller en hallucination, men tilvejebringes definitivt ved forbindelsen eller fusionen mellem substansens eget iboende lys og sjælens lys.

Det vil kunne bevises videnskabeligt. Det vil også vise, at sjælen selv er lys, og at hele Hierarkiet er et stort lyscenter, hvilket er årsag til, at lyssymbolikken styrer vor tænkning og vor tilnærmelse til Gud og sætter os i stand til at forstå noget af betydningen af Kristi ord: »Jeg er verdens lys«. Disse ord er meningsfulde for alle sande disciple og giver dem et tilsvarende mål, som de definerer over for sig selv som det at finde lyset, at tilegne sig lyset og at blive lysbærere selv. Lyset som tema løber som en rød tråd gennem alle verdens hellige skrifter. Tanken om oplysning betinger al den undervisning verdens ungdom får (i hvor begrænset form tanken end anvendes), og tanken om mere lys styrer alle begyndende længsler i den menneskelige ånd.

Vi har endnu ikke ført denne tanke op til det livscenter, hvor Den gamle af dage, Den evige yngling, Sanat Kumara, Melchizedek – Gud, dvæler. Det er fra dette center, at det, der er blevet kaldt livslyset, det overjordiske lys, strømmer. Det er tomme ord, indtil vi som skolede indviede véd, at lys er et symptom på og udtryk for liv, og at udtrykkene lys og liv dybest set er okkulte og på en meget mystisk måde ombyttelige inden for den planetariske grænsning. Uden for denne grænsning – hvem ved? Lys kan betragtes som et symptom, en reaktion på mødet og den efterfølgende fusion mellem ånd og stof.

Hvor dette store punkt for fusion og solkrise (for det er hvad det er, endog når det frembringer en planetarisk krise) kan observeres i tid og rum, kommer der straks et lys, og det er så intensivt, at kun de, der kender sjælens lys, og som kan tåle det hierarkiske lys, kan skoles til at træde ind i og blive en del af Shamballa-lyset og vandre i de »strålende haller, hvor de lys befinder sig, der udfører Guds vilje«.

For at bringe begrebet lidt nærmere: først når personlighedens vilje og sjælens vilje smelter sammen – fremkaldt af kærlighed – vil sjælens lys dominere personlighedens materielle lys. Dette er en vigtig oplysning. Først når monadens vilje og Hierarkiet af sjæles vilje mødes og smelter sammen i »de øvre kredse« (hvis jeg må anvende et så nutidigt udtryk), kan det udstrålende livslys dominere menneskeheden og Hierarkiets sammensmeltede lys. Kun svagt vil man kunne forestille sig denne gruppefusion og forbindelse finde sted.

Det er ligeledes det første tegn på den udstråling fra Shamballa, der forårsager den omfattende åbenbaring af det onde, en udstråling som nu skaber uro i verden, og som har tilvejebragt konfrontationen mellem godt og ondt. Dette tegn på udstråling er den betingende faktor bag det, der kaldes planlægning for efterkrigstiden, og bag de tanker om rekonstruktion og genopbygning af verden, som den bedste menneskelige tænkning er koncentreret om på dette tidspunkt.

Husk endelig, at det onde (det kosmisk onde eller kilden til det planetariske onde) er meget tættere på Shamballa end på

menneskeheden. De store liv dér er fuldstændig fri for blændværk. Deres vision er bemærkelsesværdig i hele sin enkelhed. De beskæftiger sig kun med åndens og stoffets store og enkle dualitet og ikke med de mange former, som fusionen mellem disse to skaber. *Stoffets herredømme over ånden (og dens refleksion, sjælen) er det, der udgør det onde*, og det gælder, hvad enten dette udsagn anvendes om den enkeltes eller gruppens udvikling. De »lys, der udfører Guds vilje«, er fri af det ondes fortryllelse. Det lys de færdes i beskytter dem, og deres egen naturlige og iboende udstråling afviser det onde. Men de »færdes ved siden af det onde, som alle mindre former har tendens til«. De er en del af en stor iagttagende gruppe, der »bevæger sig fremad i tid og rum«. Dens medlemmer iagttager den store krig og konflikt, der foregår på jorden mellem lysets og mørkets kræfter. De har sluppet lysets kræfter fri på jorden, medens det ondes kræfter er iboende selve den substans, som de mange livsformer er opbygget af.

På nuværende tidspunkt arbejder Shamballas store råd, der hidtil har arbejdet gennem Hierarkiet, med *livet* i formen. De må gå frem med største forsigtighed, når de arbejder på denne måde, for disse lys véd, at faren ved *for tidlig direkte kontakt* med menneskeheden og den deraf følgende overstimulering er stor. En af årsagerne til den nuværende verdensomvæltning er, at menneskeheden blev fundet egnet til at kunne modtage »berøring fra Shamballa«, uden at den var nedtrappet via Hierarkiet, således som det hidtil har været sædvane. Beslutningen om at anvende denne berøring (som er et stort eksperiment) blev taget i 1825, da det store råd havde sit sædvanlige hundredeårsmøde. Følgerne kender I. De sker lige for øjnene af jer. Industrialiseringen begyndte at tage form for hundrede år siden og fik et stort skub fremad af denne berøring. Det onde i nationer – aggression, grådighed, intolerance og had – blev vækket som aldrig før og to verdenskrige var følgen, den ene raser stadig (skrevet oktober 1943). Sideløbende skete der en forøgelse af det gode, igen som reaktion på den guddommelige »berøring«, hvilket førte til voksende forståelse, til udbredelse af idealisme, til højnelse af vore uddannelsessystemer og til iværksættelse af

reformer inden for alle områder af menneskets liv. Alt foregår hurtigere, og en sådan vækst har man ikke set i global målestok før 1825. Viden om Hierarkiet spredes ligeledes over hele jorden, ligesom det faktum, at discipelskab og indvielse gælder alle. Som følge deraf er menneskeheden gået fremad og ind i et lys af større styrke. Godt og ondt står tydeligere tegnet, lys og mørke sidestilles på fremragende måde, rigtigt og forkert er tydeligere defineret, og menneskeheden som helhed ser de store problemer om retfærdighed og kærlighed, om synd og separatisme ud fra en global målestok.

Den gamle tidsalder og den kommende nye tidsalder, gamle tænkemåder og nye veje til sandhed og efterfølgende nye og bedre levemåder illustreres klart for menneskenes sind. Garantien for, at det eksperiment lykkes, der begyndte for mere end et hundrede år siden, er (på trods af at meget er uønskværdigt), at så mange nationer har stillet sig på den rigtige side og kun to direkte og fuldstændigt på det ondes side. Det onde er mere koncentreret og derfor midlertidigt mere magtfuldt på det fysiske plan. Det gode er mere diffust og ikke så rent i sin koncentrerede essens, da det bliver farvet af mange uønskede aspekter. Det gode koncentrerer imidlertid meget hurtigt, og det vil sejre. »Lysene, der udfører Guds vilje« venter nu på at kunne give den næste berøring, som vil få genopbygningsarbejdet til at foregå efter de rigtige retningslinjer, men de venter på menneskehedens påkaldende råb og på, at støvet fra kampene og konflikterne skal lægge sig.

De næste to regler vil tydeliggøre opgaverne endnu mere, og når de forklares og uddybes, så de bliver bedre forstået, vil de skitsere processerne og metoderne i det hierarkiske arbejde, der udføres i samarbejde med Shamballas store råd. Hertil skal føjes samarbejde – i det omfang det kan lade sig gøre – mellem alle oplyste mennesker, som arbejder under lysbærerne, mestrene, og under inspiration af de lys, der udfører Guds vilje.

I det foregående har jeg bestræbt mig på at give jer en lille idé om den relation, der eksisterer mellem Hierarkiet og Shamballa. Det gjorde jeg, for at I til en vis grad vil kunne forstå den syntese, der ligger bag hele det planetariske liv, men

også for at denne regel for indviede blev fortolket, som det er tilsigtet, og så meget det kan lade sig gøre for den uindviede bevidsthed, og endelig for at hele begrebet Shamballa og dets umådelige energireservoir, som vi kalder Guds vilje eller liv, kan indtage sin rette plads i den okkulte fremstilling af sandheden. Guds vilje og Guds liv er esoterisk synonyme udtryk, og når det enkelte menneskes livsaspekt og hans åndelige, uselvviske vilje er fuldstændig synkroniseret, da har I et fuldstændigt udtryk for guddommelighed i et menneske, eller det, der esoterisk er blevet kaldt, »Shamballa er fuldbyrdet i ham«.

Dette er naturligvis relativt, men at denne relation kommer til udtryk kan til en vis grad belyse problemet, og aspiranten eller disciplen skal huske, at det er kun gennem de analogier, der findes mellem mikrokosmos og makrokosmos, at indre oplysning kan komme. Og jeg spørger jer, hvordan skal han kunne forstå den relation, der findes mellem de tre store planetariske centre (Shamballa, Hierarkiet og Menneskeheden), når han endnu knapt nok kender sig selv som menneske? Hvordan skal han kunne forstå disse fundamentale og dybe sandheder, når han først lige er begyndt at lære om naturen af den hierarkiske kærlighedskvalitet, og når hans åndelige vilje (der knytter ham til Shamballa) endnu overhovedet ikke er vækket? Og jeg mener overhovedet ikke vækket. Men det generelle billedes svage konturer skal opfattes, og hvert årti vil i fremtiden se aspiranten og disciplen blive mere egnet til at forstå det.

Ottende regel

Vi er nu nået til ottende regel. De foregående syv regler har en bred og generel betydning. De indeholder overvejende grundprincipper, der omhandler gruppeliv, planetariske grupperelationer og den grundlæggende videnskab om invokation og evokation, som ligger bag alle verdensprocesser og er den inspirerende energi bag al evolutionær udfoldelse, og som skaber midlet eller kanalen til kommunikation mellem de store planetariske centre, hvorigennem vor Logos' liv strømmer, og hans hensigter virkeliggøres. Jeg vil minde jer om, at den skabende proces blev indledt med lyd, og at Logos med denne lyd både påkaldte og fremkaldte. Han udsendte råbet og opbyggede og iværksatte responsen, og på den måde blev »røstens herskare« (som *Den hemmelige lære* kalder den) til.

Hovedet (*ideen*), hjertet (*idealet*) og struben (det endelige *idols* skabende formidler, der midlertidigt og flygtigt udtrykker det ideal, som ideen inspirerede til) blev til. Tre store centre manifesteredes i tid og rum, og *på dette trin i den evolutionære cyklus* kalder vi dem Shamballa, Hierarkiet og Menneskeheden.

De syv første regler beskriver disse grundlæggende faktorer, og jeg har søgt at hjælpe jer til at kunne se deres betydning ud fra en indviet bevidstheds synsvinkel.

Vi skal nu meget nøje gennemgå ottende regel. Man kan sige, at de specielle regler for skoling af indviede begynder her, derfor skal de sidste syv regler studeres meget omhyggeligt ud fra denne synsvinkel. Det er ikke tilstrækkeligt med tilfældige og overfladiske analyser. Jeg er klar over, at kun de, der har taget indvielse, vil være i stand til at forstå den esoteriske betydning af de ord, jeg anvender, og af meget af det jeg siger, men det er dem jeg skriver for. Deres antal er allerede nu større end forventet, og de vil blive stadig flere i efterkrigstiden, både på grund af de store bestræbelser, som disciple under skoling udfører for at »nå målet«, og på grund af, at der kommer indviede af alle grader i inkarnation – nogle af dem er børn i dag.

OTTENDE REGEL.

For ansøgere: Når disciplen nærmer sig portalen, må de højere syv vækkes og frembringe respons fra de mindre syv på den dobbelte cirkel.

For disciple og indviede: Gruppen må finde sin egen respons på de syv større grupper, der gennemfører den hierarkiske vilje med kærlighed og forståelse. Gruppen omfatter alle syv, den fuldkomne gruppe. De mindre syv, de større syv og de planetariske syv udgør én stor helhed, og dem skal gruppen kende. Når dette er realiseret og loven om de kompletterende syv forstås, må gruppen forstå de tre og dernæst den ENE. Det kan de gøre ved et forenet åndedræt og en forenet rytme.

Ved hurtig gennemlæsning forekommer denne regel umådelig vanskelig, og man overraskes over dens kompleksitet. Den indeholder så mange grupperinger og syvfoldigheder, at forståelsen i allerhøjeste grad kompliceres. Og det til trods for, at alle mennesker på vor jord beskæftiger sig med den mangfoldighed af enheder og kombinationer af kræfter, som er en del af deres daglige tilværelse, og som skaber deres omgivelser og livsomsændigheder. Livet ville være ganske enkelt, hvis det almindelige menneske kun havde syv faktorer at tage hensyn til, at tilpasse sig, at arbejde med og at anvende. At træde ind i de åndelige værdiers verden og ind i triadens livsområde (hvor den indviede færdes) er et skridt mod større enkelthed. Det svarer til at gå fra den komplicerede multiplikationstabel og aritmetik til den enkelthed, der findes i de symbolske formler, som anvendes i den højere matematik. Det er at gå fra en verden med kalejdoskopiske figurer i konstant bevægelse til meningens verden. Det er en proces, hvor man kommer bag virkningernes verden ind i årsagernes verden og forstår, at en enkelt årsag eller aktiveret energi kan sætte myriader af virkninger i bevægelse. Den indviedes vej er ikke kompliceret, når han først har forstået, at han må frigøre sig fra det tilsyneladende eller fra illusionens verden og stå fri i lysets verden, hvor alt træder tydeligt frem. Så kan han begynde at studere lektierne og påtage sig den skoling, der sætter ham i stand til at håndtere

energi – fordi han har frigjort sig fra kræfternes styring – og til at styre energi i overensstemmelse med den store plan. Komplexiteten findes i nybegynderens tænkning. Den indviede ser ingen kompleksitet.

Lad os definere de syvfoldigheder, der omtales i denne regel. Først vil jeg nævne og definere dem i den rækkefølge de optræder, dernæst vil jeg uddybe dem for at vise, hvor *skolingen* begynder, og hvor reglen skal anvendes, samt vise, at den virkeliggjorte regel i sin natur er en lov, den indviede ikke kan undgå.

Jeg vil her minde jer om det, jeg tidligere sagde om regler, love og krav, da vi begyndte dette særlige studium.

1. De syv større grupper – de syv grupper eller ashramer i Hierarkiet.

HIERARKIET

De udfører den hierarkiske vilje, som er kærlighed.

De arbejder gennem kærlighed og forståelse.

De ledes hver især af en chohan, og en gruppe kaldes en ashram.

Disse hovedashramer har mange ashramer tilknyttet, som hver især ledes af en mester, som er på samme stråle som chohanen, og som til enhver tid er i stand til at virke i hovedashramen.

Den samlede eller fuldtallige gruppe er Hierarkiet, som omfatter syv hovedashramer og de ashramer, der er knyttet til dem.

2. De syv planetariske grupper – de syv stråler, den centrale syvfoldighed af energi.

SHAMBALLA

De virkeliggør Shamballas vilje, som er guddommelig hensigt.

De virker som livsenergi, kvalitet og frembringer tilsynkomst.

De ledes hver især af en af de syv ånder foran tronen. Af en af de syv stråleherrer.

Hver af disse stråler har syv understråler, der forbinder den med alle de andre stråler.

I overensstemmelse med den guddommelige hensigt kan disse syv stråler igen optages i de tre og dernæst i den ene.

3. *De mindre syv* – de syv mennesketyper og de syv rodracer.

MENNESKEHEDEN

De virkeliggør Logos' intelligens, således som den kommer til udtryk gennem kreativitet.

De er ved at lære at arbejde intelligent med stof for at kunne udvikle kærlighed som respons på den guddommelige hensigt – der er vilje eller liv.

Hver af de syv typer er modtagelig for en af de syv stråler og betinges eller styres af sin prototype, sjælen på dens eget plan.

Disse hovedtyper eller menneskeracer har mange underracer og underordnede typer, som udvikles i løbet af evolutionsprocessen. Alle vil til sidst tilkendegive de syv hovedtyper.

Den fuldkomne type er Kristus, det himmelske menneske, som udtrykker alle hovedtyperne, og som er »grundmønsteret i tingene, sådan som de *er*«.

4. *De kompletterende syv* – de syv energicentre i det enkelte menneske.

MENNESKEHEDEN

De virkeliggør tilsammen det planetariske livs forenede kræfter, således som de opfattes af det fuldkomne

individ. Til sidst vil de sætte mennesket i stand til at opnå fuldkommenhed.

De sætter individet i stand til at respondere på stoflige kræfter, sjælsenergi og åndeligt liv, og de virker som et fuldkomment responsapparat for det planetariske liv, det planetariske formål, hensigt og form.

Hvert af de syv centre er modtageligt for en af de syv stråler og dennes kvaliteter i overensstemmelse med sjælsstrålens betingende energi og de kræfter, der kommer fra omgivelserne.

Disse centre udvikles progressivt og under påvirkning af omstændigheder og af loven om de kompletterende syv, men efterhånden vil de alle i et vist omfang udtrykke de syv typer af stråleenergi.

Loven om de kompletterende syv kan formuleres således:

»Loven kræver, at der åbnes adgang til det, der kan fremkalde en forandring.

Loven kræver, at de indstrømmende kræfter dernæst ledes i den rigtige retning.

Loven kræver, at de forandringer, det fører til, fjerner formen, tilfører lyset kvalitet og lægger vægt på liv.

Loven kræver, at dette tilvejebringes af den ene, der arbejder gennem de tre, tilfører de syv energi og skaber den lige linje derfra og hertil og slutter i et punkt, der ignorerer de tre«.

Når dette bliver forstået og anvendes, sker der fire ting:

1. Gruppen må forstå naturen af de tre.
2. Naturen af den ene må opfattes og forstås.
3. Gruppen må arbejde gennem det forenede åndedræt.
4. Gruppen må opnå en forenet rytme.

Overfladisk set, men ikke i realiteten, er dette en forholdsvis enkel analyse af en kompleks regel, som den indviede skal

anvende på sig selv, så snart han har forstået betydningen af de syv grundprincipper. De syv foregående regler danner en ramme, som dette arbejde skal udføres i. De sidste syv regler angår forskellige betydningsfulde områder, som trin for trin åbenbares for den indviede, efterhånden som hans bevidsthed udvides. De har relation til:

1. Det arbejde, som den indviede må udføre i sit indre.
2. Den indviedes grupperelationer og hans absolutte behov for at arbejde med sin gruppe som en integreret og bevidst del af den.
3. Den plads, som invokation og evokation må have som redskaber i hans forpligtede og intelligente tjeneste.
4. Sammensmeltningen af de fire lektier, som aspiranten skal mestre, og af de fire lektier, som den indviede skal færdiggøre for at skabe en fuldstændig fusion mellem personlighed og monade.
5. Betydningen af opstandelse og himmelfart, især den sidste, fordi der indtil nu kun er meddelt lidt om himmelfart.

Der findes bestemte store rammer (for at fortsætte med denne symbolik), som den indviede må lære at arbejde bevidst i og erkende dem som det, de er. Når han først har lært at mestre det, der ligger inden for en speciel ramme, finder han frem til, at den kun er en del, et lille fragment af en endnu større helhed, som han også må lære at fungere og spille sin rolle i.

Først skal han som discipel lære at arbejde inden for *rammen af sin sammensmeltede sjæl og personlighed*. Denne opgave tager først form som karakteropbygning og disciplinering (på prøvestadiets vej), af en kamp efter at se samt af en stræben efter at gøre sjælskontakten kontinuerlig. Det fører til sidst til, at han når det stadium, hvor sjæl og personlighed begynder at smelte sammen, og på dette punkt træder han i teknisk forstand ind på discipelskabets vej. Fra da af er hans opgave at *kende sig selv*, som han virkelig er, at føre energi til de nødvendige centre, der afventer videnskabelig opmærksomhed, at bevidst observere sin egen karakter som personlighed, at handle som et

redskab for sjælen og senere for Hierarkiet, og at lære at kontakte, håndtere og styre energi. Det indebærer, at han skal kende sin indre mekanisme – de syv centre i det vitale legeme – hvorigennem den kontaktede energi skal strømme under sjælens styring, og det betyder også, at han skal fuldkommengøre responsapparatet og den nyligt skabte åndelige mekanisme, som eksoterisk sætter ham i stand til at kontakte den ydre verden og esoterisk til at kontakte sjælens verden. Det bevirker, at der foregår en stadig proces til fuldkommengørelse frem til den tid, hvor der ikke kræves mere inden for den individuelle ramme. Størstedelen af dette arbejde er udført på det tidspunkt, hvor han tager den fjerde indvielse, og det er helt afsluttet, når den femte indvielse gennemgås.

Alt dette kræver meget lang tid, men når den indviede har opnået visse fremskridt, når hans forståelse til en vis grad er oplyst, og når han anvender energi og evner at styre den intelligent, så kan han begynde at arbejde inden for rammen af *de syv hovedgrupper*, det vil sige i Hierarkiet. Han arbejder først i periferien af den hierarkiske aura og senere som en bevidst, accepteret og forpligtet arbejder i en ashram – hvilken ashram afhænger af hans stråletype. Han befinder sig da i en position, hvor han kan se den tætte sammenknytning, der eksisterer mellem de kompletterende syv (hans egne syv centre) og de syv store grupper i Hierarkiet. Han når til erkendelse om, at det er først når hans centre til en vis grad er vakte og afstemte, at det er muligt for ham at arbejde inden for Hierarkiets større ramme, og det er fordi han langsomt ved hjælp af sine egne syv centre – de kompletterende syv – udvikler de større gruppers kvalitet og de syv planetariske gruppers (de syv strålers) livsudtryk under hierarkisk påvirkning.

Således begynder det set fra en ny praktisk og ikke blot teoretisk synsvinkel at gå op for ham, at han er en nødvendig del af gruppehelheden, og at dette indiskutable faktum medfører ansvar og pligter. Han opdager, at hans største ansvar – i åndelig betydning – er, at han, hvad angår de kompletterende syv, ikke tillader, at noget hindrer den frie strøm af kærlighed fra de syv større og senere den frie strøm af liv (inspireret af

hensigt) fra de planetariske syv. Han ved nu, at alle danner en stor tæt sammenknyttet organisation, hvorigennem Guds vilje føres ud i livet. Han ved nu, at han selv er en ganske lille del af den store sammenknyttede helhed, et ansvarligt bevidst atom inden for dens periferi. Når han derefter fortsætter og lærer at underordne sig loven om de kompletterende syv, erkender han, at han – set fra livets synsvinkel og ved sin egen bevidste styring, der gradvist udvikles – kan anvende alle guddommens kræfter, så snart han kan få dem betroet, således som de altid bliver betroet en fremskreden indviet. Han bliver da fri til at samarbejde fuldt ud med den hensigt, der ligger bag planen. Han er gået fra menneskeriget ind i Hierarkiet. Senere vil han fortsætte fra den hierarkiske gruppe ind i Shamballa, eller helt ud af vort planetariske liv, og enten her eller et andet sted vil han begynde med større og mere omfattende tjeneste.

For at komme tilbage til emnet om de øjeblikkelige praktiske opgaver, så konfronteres den indviede med det problematiske arbejde inden for den individuelle ramme, og her beskæftiger jeg mig ikke med kravene til de indvielser, der ligger efter eller over den tredje. Da har den indviede nået det punkt, hvor han forstår det betydningsfulde faktum, at vejen ind til det allerinderste *center* er forsvarligt bevogtet. Ingen kan passere og gå de mere avancerede skridt, der giver adgang til de højere verdener for væren og til uforlignelige kræfter, før han inden for sit eget livs ramme har vist, at han har evnen til at styre energi (hvilket den sorte adept også har), har renhed i sit motiv (hvilket den sorte adept også kan have, hvis man med rent motiv mener en oprigtig og målrettet plan), har dyb kærlighed til menneskeheden (hvilket den sorte adept aldrig har), har uselvskhed og villighed til at følge lyset, hvor det end fører ham hen, har evne til at begynde at arbejde inden for den større ramme i det øjeblik forsøg bliver muligt, har klar vision og åndelig indsigt, har en udviklet intuition og en ufravigelig intention og stærk tillid til fremtiden. Når disse kvaliteter begynder at vise sig, bliver det muligt at tillade, at den indviede kan gøre yderligere fremskridt på vejen.

Det formodes, at han derefter uden risiko kan gå lidt længere

ind i større lys, og han må da – når han har nået den næste prøvelse – igen tilkendegive sit arbejdes berettigelse inden for den individuelle ramme og sin evne til at arbejde inden for den større ramme i gruppen. Han må se det faktum i øjnene, at han, når han fortsætter på den opadgående vej, ikke kan gøre det trygt uden de vogtere, som beskytter vejen for ham, indtil han ved mere. Han må ligeledes lære, at gruppen beskytter ham, og at han kun kan fortsætte i sikkerhed sammen med gruppen. Han begynder at forstå, at gruppen ikke blot er en beskyttelse, men også hans valgte og forudbestemte tjenesteområde. Han begynder sammen *med sin gruppe* at lære betydningen af »det forenede åndedræt«, der hentydes til i reglen, og også at arbejde sammen med gruppen i en »forenet rytme«.

Således bliver hans styrke større og større. Hele tiden støtter Hierarkiet ham i hans udvikling og beskytter samtidig vejen for ham, indtil blændværk ikke længere kan nå ham. Denne individuelle sikkerhed, når han først mellem den anden og tredje indvielse. Indtil da betragtes han stadig som en mulig fare og som ustabil. Derefter kan han lide af illusion, men der er ingen fare for, at han permanent vender om og betræder venstre-håndsvejen for i sjældne tilfælde at finde vej til den sorte loge. Den største tilbøjelighed hos den almindelige indviede er lathed eller langsomhed. Tænk over det.

Jeg vil gerne, at I forstår den meget koncentrerede fremstilling, jeg giver jer. Noget af det véd I allerede, men jeg ønsker, I skal forstå og tilegne jer fremstillingen som en overordnet helhed. Vi skal derefter fortsætte med studiet af det, som *den indviede* skal gøre inden for den individuelle ramme. Jeg vil bestræbe mig på at hjælpe jer til at få en noget større forståelse af loven om de kompletterende syv, således som den indviede bevidsthed vil læse den.

Når vi nu fortsætter vort studium af ottende regel, går vi ind i overvejelser af visse større udfoldelser, større åndelige hændelser og en række større bevidsthedsvækkelser, der har karakter af begivenheder. De indebærer tillige visse store erkendelser og forståelser, som i stadig stigende grad vil påvirke den indviede og føre ham frem til det endelige resultat. Det gælder de

faktorer, der er betingende for tidspunktet for hans resultater, og ikke det arbejde med karakteropbygning og sjælkontakt, der er så nødvendigt på prøvestadiets vej og discipelskabets vej.

Vi er på dette tidspunkt principielt beskæftiget med fortolkningen af loven om de kompletterende syv. Man må huske, at *naturlovene* påtvinges menneskemasserne, og at de ikke kan undgås. Hvis disse love brydes, krænkes eller unddrages, bærer de straffen i sig selv, og heller ikke den kan undgås. Disse store beskyttende love har til hensigt at beskytte de personligheder, som sjælen inkarnerer gennem for at stabilisere og fremme alle store og mulige relationer. Mennesket går som enkeltindivid fra det antagonistiske stadium til at kunne styre disse naturlove, der er guddommelige love, og til at erkende den visdom, der ligger i, at de er uundgåelige. Derefter virker de automatisk på mennesket.

Når styringen af naturlovene er fuldstændig, bliver mennesket aspirant og kommer under *sjælens love*, som er love, der hovedsageligt retter sig mod at etablere det store fællesskab i universet. Blandt esoterikere har der været megen usikkerhed vedrørende disse punkter. De forveksler den disciplin, som personligheden må underkaste sig, når den kommer under sjælsindflydelse, med sjælens love. Sjælens love indeholder intet om personlighedens ubetydelige små affærer – de er uden betydning og ubemærkede af sjælen på dens eget plan – men de omfatter en voksende erkendelse af rette grupperelationer. Disse grupperelationer er baseret på en voksende forståelse af den hierarkiske arbejds metode og af de indbyrdes hierarkiske relationer. Naturlovene angår derfor sjælens aktiviteter i formen og er obligatoriske og accepteres af formnaturen. Sjælens love angår sjælens liv på dens eget plan og den relation, som den sammensmeltede sjæl og personlighed lærer at etablere med andre sjæle og med Hierarkiet. Disse love adlydes bevidst og frivilligt og accepteres ikke kun som obligatoriske og som noget, der påtvinges mennesket af omstændigheder, erfaring og evolution. De har til formål at skabe en tættere relation mellem sjælens Hierarki og menneskeheden som helhed, mellem det

store planetariske center, som vogter kærlighedsprincippet, og det planetariske center, menneskeheden, som nærer og fordeler sindets energi.

Loven om de kompletterende syv er den store synteseskabende *lov om liv eller ånd* og er den lov, som den indviede arbejder med. Det er den lov, han anvender. Efter at have accepteret naturlovene og vist lydighed over for sjælens love går han ind i en positiv fase, hvor han forstår og udøver livets lov. Fordi livets lov er en styrende lov for alle indviede, og fordi vi véd, at livsenergiens eller åndens natur ikke kan opfattes før efter tredje indvielse, er det overordentligt vanskeligt for mig at forklare denne lov skriftligt. I har endnu ikke en indviet bevidsthed. Jeg har derfor måttet udtrykke denne lov i en terminologi om form, hvorimod den indviede forstår den fra en synsvinkel om formløshed.

Denne lov vedrører anvendelse af energi i den åndelige triades verden og ikke fordelingen eller overførslen af denne energi til de tre verdener, som den almindelige menneskehed sædvanligvis lever i. Rigtig anvendelse af denne lov (som styrer energi i den verden, hvor årsagerne indledes) fører automatisk til aktivitet, bevægelse, kraft samt rigtig fordeling af disse kræfter i de tre lavere verdener. Ifølge loven om evolution er de direkte refleksioner af de tre højere verdener og triadens lys og liv. Motivation, anvendelse af visionens øje (som den indviede, der fungerer i årsagerens verden på dette tidspunkt, har rettet mod den menneskelige tilværelses verdener), og den korrekte styring af kraft i samarbejde med den hierarkiske plan, er betingende for alle den indviedes aktiviteter, når han arbejder med denne lov. Tydeligere kan jeg ikke udtrykke det.

Loven om de kompletterende syv beskriver den energi, der strømmer fra de syv planetariske centre til de syv grupper eller typer af mennesker via de syv grupper i Hierarkiet. Den indviedes syv centre er formidlere af denne overførsel. Centrenes opgave er således ikke at sørge for en rigtig overførsel af energi inden for det æteriske legemes syvfoldige konstitution i den enkelte indviede, der virkeliggør sit livsudtryk, men har til opgave at være modtagelig for de syv typer af planetarisk

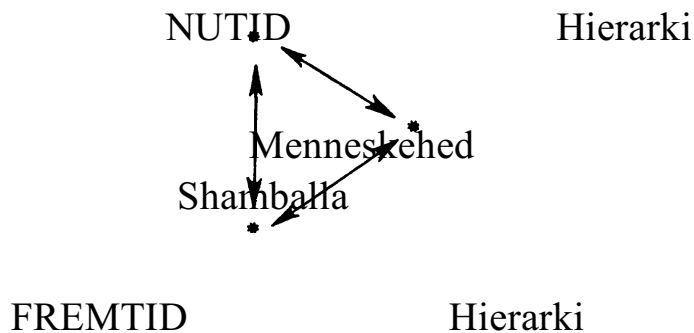
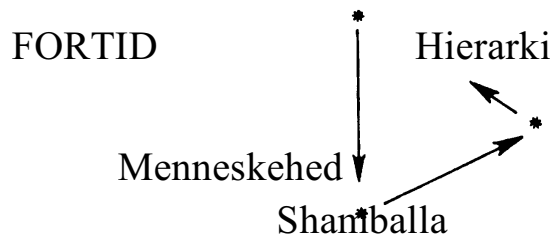
energi, der modtages i ren tilstand. Den kanaliseres derefter gennem de syv centre i den indviedes æteriske legeme og ud i menneskenes verden som genskabende og opbyggende kræfter. Disse levende åndelige energier – som overføres af den enkelte indviede fra de planetariske centre – håndterer han i overensstemmelse med en stor enhedsplan og er den metode, hvormed frelse (for at bruge et gammelkendt ord) kan komme som hjælp til menneskeheden. Det er den »frelsende kraft« i dens forskellige aspekter, hvorom en stor invokation siger: »*Timen for den frelsende krafts tjeneste er inde*« (*Hierarkiets fremtræden*, s. 249). De højt indviede (dem over mestergraden) arbejder med energier fra solsystemets syv planeter, som er aktive på dette tidspunkt. De nærer eller udvikler de syv planetariske centre. Men loven om de kompletterende syv anvendes af indviede under mestergraden, og de arbejder derfor udelukkende med de syv centre i den Enes form, i hvem vi lever, røres og har vor væren.

En af deres første opgaver er at tilvejebringe en fri strøm og rigtige energiforbindelser mellem vor planets tre store centre, der svarer til hoved-, hjerte- og strubecentret i mennesket. De er beskæftiget med at lade energi cirkulere mellem Shamballa, Hierarki og Menneskehed. Denne cirkulation, som for første gang i planetens historie omfatter det højeste center, Shamballa, er endnu ikke fuldt ud etableret. Shamballa har adskillige gange i menneskeheden historie *påvirket* centret, der kaldes menneskeheden. Men der har ikke fundet nogen gensidig påvirkning sted og ingen fri strøm. Menneskeheden har modtaget energipåvirkningen, og denne påvirkning har ført til forandringer i centrets aktivitet, men der er ikke givet »respons tilbage«, som det esoterisk kaldes, og derfor ingen cirkulation. Shamballa-kraften er hidtil blevet overført via Hierarkiet. For første gang og i dette århundrede har der været *direkte* påvirkning. Diagrammet på s. 171 kan måske tydeliggøre dette.

Vi vil til sidst få en fri cirkulation og en veritabel krafthvirvel mellem de tre centre. Den stadig kraftigere udstrålende aktivitet vil være sådan, at den, idet den bevæger sig i *begge* retninger rundt om de tre centre, til sidst vil komme i kontakt med de udstrålinger, der udgår fra de andre fire planetariske

livscentre, og på den måde fuldende samspillet og den indbyrdes relation mellem alle syv. Disse fire omfatter de tre lavere naturriger og et bestemt basiscenter (der svarer til basiscentret i mennesket), som man endnu ikke ved noget om og heller ikke vil få noget at vide om i umindelige tider fremover.

Shamballa

FREMTID Hierarki

Menneskehed

Betydningen af det center, vi kalder menneskeheden, bliver således tydelig. *Den hemmelige lære* har lært os, at menneskeheden har en speciel funktion i forhold til at frelse og genskabe naturen. Den »frelsende kraft« – en cirkulerende kombination af de tre hovedenergier – udsendes af menneskeheden som en gruppeskabende impuls, der efterhånden drager alle livsformer ind i sin magnetiske krafts område og på den måde forbinder dem (eller rettere de enkelte rigers sjæl) med Hierarkiet og Shamballa. Dette er et stort mysterium, der er tæt forbundet

med læren om avatarer eller verdensfrelser – en lære, I kun vil kunne forstå i begrænset omfang.

Det er i denne forbindelse, at de ord, jeg gav jer tidligere, er relevante:

1. »Gruppen må forstå naturen af de tre.« Dette henviser til de tre store centre og til naturen af deres relation og ikke specifikt til treenigheden.
2. »Naturen af den ene må opfattes og forstås.« Dette henviser til, at vor planets liv selv er et center i et endnu større liv, og at det i dag er et af de tre planetariske centre (selv om jorden endnu ikke er en af de syv hellige planeter), som vogter den kraft, der overføres til det større liv, der for vor planetariske Logos er Shamballa, Hierarki og Menneskehed.
3. »Gruppen må arbejde gennem det forenede åndedræt.« Det angår cirkulationsprocessen, for åndedrættet er livet og strømmer gennem alle centrene.
4. »Gruppen må opnå en forenet rytme.« Dette henviser i virkeligheden ikke til disciples gruppearbejde, men til en gruppe af livscentre, som for eksempel de tre større centre eller hele gruppen på syv centre.

Et studium af disse ideer kan føre til indre oplysning, men jeg vil atter minde jer om, at jeg skriver for indviede, der lever senere i dette århundrede eller i det næste.

Jeg vil understrege, at ordet »kompletterende« er meget betydningsfuldt, når loven om de kompletterende syv overvejes. Det bringer en faktor ind af stor interesse, set fra et indvielse-synspunkt. I må huske, at når antahkaranaen er konstrueret og i brug, kan energien strømme frit i en direkte linje mellem den åndelige triade og personligheden. Det vil sige mellem monaden og dens »jordiske anker«. Husk også, at sjælslegemet, formen på det mentale plans højere niveau, som har »indhyllet« sjælen, i sidste instans opløses. Som I véd, sker det ved den fjerde indvielse, og det er en af de bedst forståede kendsgerninger i den okkulte lære. I de tre verdener svarer denne opløsning

af det andet guddommelige aspekts form, sjælen, til opløsningen af det astrale legeme – personlighedens andet aspekt. Derefter står personligheden fri af dets styring. Sensitivitet og reaktion på kontakt i de tre verdener er udviklet til fuldkommenhed, men fastholder ikke længere disciplen som fange.

På et senere stadium af indvielsens vej opløses det kausale legeme også, og den indviede står fri i de tre verdener. Det astrale legeme og det kausale legeme eller sjælslegemet – udtrykt med esoterisk sprogbrug – kompletterer virkeligheden. De har været en midlertidig virkelighed i evolutionsprocessen, men når de har tjent deres formål og udstyret mennesket med visse nødvendige egenskaber, såsom bevidsthed, følelse, sensitivitet og evnen til at etablere og registrere kontakt, så opløses legemerne, men den indviede bliver tilbage og besidder magten over form og en fuldt ud vågen bevidsthed. Han er en sjæl, og fusionen er fuldstændig.

Det, der gælder for den enkelte, gælder også for det himmelske menneske, den planetariske Logos. I løbet af en verdenscyklus kommer der et tidspunkt, hvor der heller ikke længere er brug for Hierarkiet som et legeme, der er organiseret til og fungerer for at realisere bestemte evolutionære mål. Det betragtes da som »kompletterende« og ifølge loven absorberes dets liv, kraft og hele bevidsthed i det planetariske hovedcenter, Shamballa. Denne lange adskillelses- eller tilbagetrækningsproces finder nødvendigvis sted over en meget lang tidsperiode, og den fuldbyrdes først, når evolutionen (som vi kender den) afsluttes, og det planetariske liv (igen som vi kender det) også afsluttes. Denne abstraktionsproces foregår hele tiden. Menneskene bliver disciple og dernæst indviede. Nogle bliver midlertidigt tilbage som hierarkiske arbejdere og vælger at arbejde med evolutionens planetariske kræfter. Andre fortsætter ind i Verdens Herres store rådskammer, og atter andre fortsætter helt ud af vor planetariske indflydelsessfære.

Således er loven om de kompletterende syv altid i kraft. Den virker i de processer, der foregår i de syv centre i det enkelte menneske, som samler energi fra et center og overfører den til et andet, indtil al energi centrerer, kontrolleres og styres i

hovedet. På det stadium, som hinduerne kalder »samadhi«, koncentrerer de vitale energier fra alle centrene i det øverste hovedcenter i det æteriske legeme i området lige over det fysiske hoved. Derved er analogien fuldkommen. Abstraktionsprocesserne er (som I måske kan se) forbundet med livsaspektet, sat i bevægelse af en åndelig viljeshandling og er det »opstandelsesprincip, der ligger skjult i tilintetgørelserens virke«, som et gammelt esoterisk ordsprog siger det. Den laveste manifestation af dette princip ses i den proces, vi kalder døden, hvilket i virkeligheden er en metode til at abstrahere livsprincippet, der er besjælet af bevidsthed, fra formen eller legemerne i de tre verdener.

Således fremkommer den store syntese. Nedbrydning, død og opløsning er i virkeligheden ikke andet end livsprocesser. Abstraktion er tegn på proces, fremskridt og udvikling.

Det er dette aspekt af livets lov (eller loven om syntese, som den også kaldes i visse større forbindelser) den indviede specielt arbejder med, når han anvender loven om de kompletterende syv. Gruppensiden af sagen bliver tydelig, hvis I husker, at den enkelte indviede, når han anvender denne lov, trækker på den samlede viljesenergi, som gruppen udsender i »forenet rytme«. Det er gennem anvendelse af hele gruppens »forenede åndedræt« (så meget som hans individuelle vilje kan assimilere, fokusere, anvende og styre), at han forstærker sin egen vilje og dens styrende kraft. Åndedrættet er, som vi meget vel ved, livet. Det er denne lov som den levende eller opstandne Kristus anvendte i fuldkommen harmoni med Shamballas vilje. Her findes et af mysterierne ved opstandelsesindvielsen, som der er oplyst meget lidt om, og det er selve hjertet i mysteriet om himmelfartsindvielsen. Ved denne sidste indvielse abstraherer eller trækker den levende opstandne Kristus sig tilbage og træder bevidst og permanent ind i det store center, Shamballa. Opstandelsen og himmelfarten er følgerne af det kausale legemes død eller nedbrydning. I kan således se, hvor sande evangelierne er i relation til Shamballas hensigter.

Lad os nu kort fortolke eller rettere omskrive de fire sætninger, hvormed jeg har forsøgt at fortolke denne lov eller så

meget af den, som det er muligt at formulere i ord, til oplysning for fremtidens indviede.

1. Loven kræver, at der åbnes adgang til det, der kan fremkalde forandring.

Når I husker det, jeg har sagt andre steder, er det tydeligt, at det, der skal have adgang, er den vitale koncentrerede vilje, som – når den sættes i bevægelse i et enkelt menneske, en gruppe, en nation, et naturrige (et planetarisk center) eller en planet som helhed, dvs. i alle de planetariske centre samtidig – vil føre til uro, nye mål, ny bevægelse og drivkraft, opløftelse og efterfølgende abstraktion. De ændringer, der finder sted i centrene, når det fysiske legeme dør, er endnu aldrig blevet observeret eller beskrevet. De er imidlertid helt tydelige for den indviedes blik og er meget interessante og oplysende. Det er ved at kende centrenes tilstand, at den indviede er i stand til at vide – når han er i færd med at heale – om han bør give legemet fysisk healing eller ej. Han kan se, om abstraktionens viljesprincip, som jeg har henvist til, er aktivt til stede eller ikke. Den samme proces kan man se foregå i organisationer og civilisationer, hvor formaspektet er ved at blive tilintetgjort, så livet kan udskilles, for senere igen at opbygge en mere passende form til sig selv. Det er det samme, der sker i de store indvielsesprocesser, som ikke kun er bevidsthedsudvidelser men har dybe rødder i døds- eller abstraktionsprocessen, der fører til opstandelse og himmelfart.

Det, der forårsager forandring, er *en udladning* (for at benytte et fuldstændig utilstrækkeligt ord) af styret og fokuseret viljesenergi. Den har en så magnetisk kvalitet, at den tiltrækker centrenes liv og tilvejebringer opløsning af formen og frigørelse af livet. Døden indtræder for det enkelte menneske i ordets gængse betydning, når viljen-til-at-leve i et fysisk legeme

forsvinder, og viljen-til-at-abstrahere kommer i stedet. Det kalder vi død. Ved for eksempel død i krig gælder det ikke kun den enkeltes vilje-til-tilbagetrækning, men en tvungen deltagelse i en stor gruppeabstraktion. Fra sit eget sted erkender det enkelte menneskes sjæl afslutningen på en inkarnationscyklus og kalder sit liv tilbage. Det gør den ved en udstrømning af viljesenergi, der er stærk nok til at tilvejebringe forandringen.

2. Loven kræver, at de indstrømmende kræfter dernæst ledes i den rigtige retning.

De indstrømmende kræfter, der virker under denne lov, føres først og fremmest til hovedcentret, derfra til ajnacentret og videre til det center, der har været det styrende og mest aktive center i løbet af livsprincippets inkarnation. Det skifter alt efter det opnåede evolutionstrin og alt efter personlighedsstrålen, og senere tilvejebringer sjælsstrålen en større forandring. Den indviende, der bevidst anvender denne lov, holder abstraktionsprincippet (når det strømmer ind i legemet) fokuseret i hovedet, og det har en så magnetisk kraft, at energien fra de øvrige centre hurtigt samles og trækkes med tilbage. Det, der gælder for det individuelle livsprincipps abstraktion ifølge loven om de kompletterende syv, gælder ligeledes alle former og alle grupper af former. Kristus hentydede til dette abstraktionsarbejde i forbindelse med det tredje store planetariske center, menneskeheden, da han sagde (og han talte som repræsentant for Hierarkiet, det andet planetariske center, hvortil alle mennesker, der tager indvielse, esoterisk »trækkes tilbage«): »Og jeg – når jeg er blevet ophøjet fra jorden, vil jeg drage alle til mig«. Nogle helt andre ord vil lyde ved afslutningen af tidsalderen, når Verdens Herre taler fra Shamballa, så vil livsprincippet blive abstraheret fra Hierarkiet, og alt liv og al bevidsthed vil da fokuseres i det planetariske hovedcenter – Shamballas store råds-kammer.

3. Loven kræver, at de forandringer, det fører til, fjerner formen, tilfører lyset kvalitet og lægger vægt på liv.

Her bringes de tre aspekter – form, kvalitet og liv – i relation til hinanden, og evolutionens mål ses i sit sande lys – LIV. Bemærk denne formulering. Form eller tilsynekomst forsvinder, når den har tjent sit formål. Formen dør. Kvalitet, den store guddommelige egenskab, der udvikles på denne planet, bliver herskende og »bevidst i sig selv« – som de gamle skrifter formulerer det. Den er individuel, men har ingen selvstændig form ud over den større helheds form, hvori den har sin plads. Hverken form eller kvalitet (legeme eller bevidsthed) har nogen betydning i den nye værenstilstand, det er kun livsaspektet, ånden på dens eget plan, der er den herskende faktor. Der kan måske kastes et svagt lys over, hvad dette betyder, hvis I husker, at vore syv plan kun er syv underplan af det kosmisk fysiske plan. Udviklingen af sensitivitet i denne syvfoldige evolution er blevet gennemlevet for at sætte den indviede i stand til at fungere på det kosmiske astralplan, når han er trukket tilbage efter de højere indvielser. Han er fuldstændigt abstraheret fra vort planetariske liv. Kun én ting kan forhindre dette, og det er, hvis han midlertidigt forpligter sig til at tjene inden for den planetariske grænsning. Medlemmer af Hierarkiet, der forpligter sig til et sådant arbejde, har buddhisk bevidsthed, og de nedstammer i lige linje (i okkult betydning) fra den evige pilgrim, Verdens Herre, Buddha og Kristus. Da det er deres frie valg, vedbliver de at være identisk med »den kvalitet, der ses i lyset«, og i den tid, hvor de yder deres frivillige tjeneste, arbejder de med bevidsthedsaspektet for senere at lægge vægten på livsaspektet.

4. Loven kræver, at dette tilvejebringes af den ene, der arbejder gennem de tre, tilfører de syv energi og skaber den lige linje derfra og hertil og slutter i et punkt, der ignorerer de tre.

Lad mig omskrive dette, for det er ikke muligt eller tilladt at kommentere det detaljeret. Den styrede vilje (den enkeltes, menneskehedens, Hierarkiets) og Shamballas store herrer, der arbejder gennem de tre større centre (hoved, hjerte og strube; Menneskehed, Hierarki og Shamballa), sender energi ind i alle

syv centre (til punktet for abstraktion) ved at benytte antahkarnaens lige linje oppefra og nedefter (fra magtcentret, hovedet eller Shamballa), og sender alt opad til et punkt, som ikke er nogen af de tre (Shamballa, Hierarki og Menneskehed), og ignorerer dem, for de skal ikke længere begrænse livet. Dette punkt ligger helt uden for manifestationen. Abstraktionen er fuldkommen.

Tænk over denne lære om abstraktion. Den beskriver alle livsprocesser og vil give jer meget om den evigt smukke hemmelighed om døden, der er indgangen til liv.

Niende regel

Når vi fortsætter studiet af disse regler, bliver det stadig vanskeligere at fortolke og forklare dem. Vi er nået til den del af reglerne, der kræver en indviet bevidsthed for at blive forstået helt og fuldt. Vi studerer begreber, som vi endnu ikke har noget dækkende sprog for. Vi har kort betragtet visse af de *lavere* aspekter af livslovene, således som den indviede ser og fortolker dem med sin normale bevidsthed, der er hans åndelige triade. Fremstillingen jeg gav jer skulle holdes inden for rammerne af det bevidsthedsområde, vi kalder »manasisk bevidsthed«, som er den abstrakte tænkeevne. Jeres forståelse af mine ord afhænger helt af, hvor udviklet jeres abstrakte tænkeevne er, og af, hvor fint konstrueret antahkaranaen er.

Vanskelighederne bliver endnu større, når vi nu skal til at studere niende regel. Den var virkelig vanskelig, da den blev præsenteret i sin lavere form for aspiranter. Denne regel lyder, som I måske husker:

Disciplen må forenes med de andre selv i den cirkel, de udgør tilsammen. Men kun én farve må forene dem, hvorved deres enhed kommer til syne. Først når gruppen opfattes og kendes, kan energien udsendes på klog vis.

Der findes tre hovedideer i denne lettere regel:

1. Ideen om fuldstændig identifikation med alle andre selv.
2. Ideen om en ensartet åndelig fremstilling over for verden, når enheden er etableret.
3. Ideen om, at gruppekraften kan anvendes som en virkelig og fokuseret energi, når de to første er opnået.

Nybegynderen taler højt og ivrigt om at identificere sig med andre, og han bestræber sig meget på at finde sin gruppe og blive ét med den. Alligevel er begrebet dualitet hele tiden til stede – han og alle andre selv, han og gruppen, han og gruppeenergien, som han nu kan benytte. Sådan er det imidlertid ikke

i virkeligheden. Når der er opnået sand identifikation, findes der ingen følelse af dette og hint. Hvor sammensmeltningen er fuldstændig, findes ingen opfattelse af individuel aktivitet i gruppen, fordi sjælens vilje er identisk med gruppens og virker automatisk. Hvor sand enhed er til stede, virker den enkelte som kanal for gruppeviljen og gruppeaktiviteten uden selv at tilstræbe det – det er ganske enkelt en spontan reaktion.

Jeg har fremhævet dette, fordi det i reglen for disciple og indviende i endnu højere grad vil være tilfældet, og resultaterne tilvejebringes ved hjælp af en bevidst anvendelse af viljen, som er guddommelig syntese i handling. Den gruppe der her hentydes til er altså ikke en speciel mesters ashram, men består af alle de ashramer, der tilsammen afspejler Shamballas hensigt og udfører planen inden for den hierarkiske bevidstheds aktive sfære.

Mestres ashramer findes på alle bevidsthedstrin i den åndelige triades trefoldige verden. Nogle mestre beskæftiger sig i særlig grad med sindsaspektet i alle former, og derfor betinges deres ashramer af manasisk bevidsthed. Disse ashramer er for de indviende, som har taget fjerde indvielse, men som endnu ikke er mestre. Det er hovedsagelig adepter på tredje og femte stråle, og de arbejder med manas eller sindet, der udvikles i alle former. De udfører et grundlæggende og meget betydningsfuldt arbejde, men forstås kun lidt. De lever som følge deraf deres liv med store ofre, og deres tjeneste i denne særlige sammenhæng er ofte relativ kortvarig. Visse aspekter af deres udviklede bevidsthed må stilles i bero og kommer midlertidigt ikke til udtryk, for at de kan arbejde med substans og specielt med bevidstheden i de atomer, der danner formerne i alle naturriggerne under det menneskelige. De udfører kun lidt arbejde i forbindelse med menneskeheden, bortset fra et arbejde med visse fremskredne medlemmer af menneskeheden, der virker inden for videnskaben. De tiltrækker kun mennesker til deres ashramer, som er på tredje og femte stråle, og som kan fortsætte deres arbejde ved at blive sat ind i særlige og specielle problemstillinger.

Ashramerne, der tilhører mestre på alle stråler, som specielt

arbejder med menneskeheden, findes fortrinsvis på den triadiske bevidstheds buddhiske niveauer. Der hersker »den kærlige forståelses« tone, men endog disse ord skal fortolkes esoterisk og ikke i forhold til den almindelige og selvfølgelige betydning. Det gælder ikke kun »jeg forstår, fordi jeg elsker« eller, at »dit« forstår kærligt »noget andet«. Det gælder noget langt dybere, der omfatter tanken om identifikation, om deltagelse og om forståelse af syntese – kærlige vellydende ord, som ikke forstås af ikke-indviede.

På de atmiske niveauer, den åndelige viljes niveauer, findes ashramerne for de mestre, som fortolker Shamballas vilje, og som har fået overdraget det hverv at meddele hensigten med og tilrettelæggelsen af de projekter, hvormed denne hensigt kan fuldbyrdes. Ligesom mesteren R., Civilisationens Herre, står som leder af ashramerne som helhed på de manasiske niveauer, så overvåges alle ashramer på de buddhiske niveauer af mesteren K.H. med min (mesteren D.K.) og tre seniordisciples og indviede disciples hjælp. Målet er udvikling af gruppebevidsthed og kærlig forståelse, for at de former, der er betinget og forberedt dertil under mesteren R.'s overopsyn, kan blive modtagelige og stadigt mere virkelighedsbevidste gennem udviklingen af den indre lysmekanisme, der vil betinge og udvikle den ydre kontaktmekanisme. Ashramer på de atmiske plan ledes af mesteren M., som nærer viljesaspektet i de udviklede former, og som (som *Den gamle kommentar* udtrykker det) »føjer mørke til lys, så stjernerne kommer til syne, for i lyset stråler stjernerne ikke, og i mørket spredes lyset ikke, men er blot fokuserede strålende punkter«. Symbolikken er tydelig, selv om I ikke forstår den fulde betydning.

Den levende Kristus forbinder, sammensmelter og forener alle disse grupper af ashramer, idet han står som overhoved for alle ashramer, som mestrenes mester og som mellemlid mellem Shamballa og Hierarkiet og mellem Hierarkiet og menneskeheden. Får I større indsigt i disse overjordiske tilstande, hvis jeg fortæller, at han fuldendte og afsluttede sit arbejde som mellemlid mellem menneskeheden og Hierarkiet, da han sidst var på jorden, og at han nu arbejder på at blive et højere mellemlid,

der kan tilvejebringe en tættere forbindelse mellem Hierarkiet og Shamballa i vor tid. Dette formidlende arbejde, som er baseret på en sammensmeltning af den åndelige vilje (som han allerede har udviklet) med den universelle vilje (som han er ved at udvikle), er for ham et mål, der vil blive opfyldt, når han tager den niende indvielse. Dette er store mysterier, og jeg kan kun antyde dem for at give jer en fornemmelse af hele systemets syntese samt en fornemmelse af den tilskyndelse-til-det-gode, der gennemtrænger alle aspekter af det planetariske liv lige fra det mindste substansatom til de mellemliggende levende former og videre op til den planetariske Logos selv.

Alt for ofte betragtes viljen som en kraft, der anvendes, når ting skal udføres, aktiviteter sættes i gang og planer udarbejdes. Denne generelle og lette definition fremsættes af de mennesker, der opfatter vilje som deres egen selv-vilje og deres vilje til egen individuel forbedring – i begyndelsen anvendes viljen selvisk og misforstået, men med tiden – efterhånden som evolutionen udfører sit velgørende arbejde – anvendes den uselvisk. Viljen vil til den tid blive fortolket set ud fra den hierarkiske plan, og det enkelte menneskes opgave bliver da at ændre sin egen-vilje, så den kan forenes med gruppens vilje, idet gruppen selv er et aspekt af den hierarkiske bestræbelse. Det bliver et stort skridt fremad og vil efterhånden føre til en bevidsthedsændring. Den sidste sætning er meget vigtig.

De fleste aspiranter befinder sig i dag på dette stadium. Vilje er i virkeligheden noget helt andet end de udtryk, der eksisterer af den i den menneskelige viden, idet menneskene forsøger at fortolke den guddommelige vilje ud fra deres nuværende evolutionstrin. Nøglen til forståelse (den nøgle det vil være lettest for jer at forstå) findes i ordene »udslettelse af alle former«. Når substansens tiltrækningskraft er overvundet og begæret dør ud, bliver sjælens tiltrækkende kraft dominerende, og den vægt, der så længe har været lagt på den individuelle form, levevis og aktivitet, ændres til gruppeform og gruppehensigt. De lavere tiltrækninger og mindre interesseområder erstattes derefter af den tiltrækkende kraft fra Hierarkiet og fra mestrenes ashramer. Når disse senere indtager deres retmæssige plads i bevidsthe-

den, så bliver Shamballas dynamiske »dragen« mærkbar, fuldstændig uden relation til form eller former, til en gruppe eller grupper. I esoterisk forstand er det kun en gruppefølelse af »velbefindende«, der erkendes, fordi den opfattes som viljen-til-det-gode. Ingen former kan da fastholdes, ingen gruppe eller ashram kan da begrænse den indviedes bevidsthed, og alle forskelle af enhver art forsvinder. Denne indledning gives i et forsøg på at klare jeres tanker, før vi studerer niende regel grundigt og når frem til dens egentlige betydning.

NIENDE REGEL.

Gruppen må vide, at der ikke findes andre selv. Gruppen må vide, at der ikke findes farve, kun lys. Mørket vil erstatte lyset, skjule alle forskelle og udslette alle former. Derefter vil gruppen – ved spændingspunktet og det mørkeste punkt – se et punkt af klar kold ild, og i den ild (i ildens midtpunkt) kommer den ene indvier til syne, han hvis strålende stjerne kunne ses, da døren blev passeret første gang.

Det største problem for aspiranter og disciple inden den tredje indvielse er at forstå identifikationens natur fuldt ud. Den vedrører (dybest set) selvets relation til andre selv og alle selvs relation til det altomfattende SELV. Den er forbundet med dualitetsmysteriet, som de beskæftiger sig med, men i samme øjeblik teorien om ubetinget enhed bliver til virkelig viden, så træder de ind i syntesens verden. Vort nuværende sprog har ingen ord for denne type af erkendelse, og det er derfor umuligt at formulere begreber til fortolkning af den tilstand af væren, der er resultatet. »Identifikation med« er det udtryk, der kommer nærmest den oprindelige tanke, men ikke før mennesket forstår at identificere sig som en enhed med blot ét menneske, er det overhovedet ikke muligt for ham at tænke »identifikation med« på en konstruktiv måde. Den fuldstændige fusion af de negative og positive aspekter, der sker i et ægteskab i det øjeblik, hvor livet formidles og overføres, bliver den eneste håndgribelige og

alligevel utilfredsstillende illustration af den livsfordelingsproces, der finder sted, når et enkelt menneske eller en gruppe rent faktisk og ikke kun teoretisk véd, at der »ikke findes andre selv«.

Identifikation (for at benytte det eneste ord, der egner sig til vort formål) er forbundet med dynamisk liv, med bevidst ekspansion, med fuldbyrdelse, med skabende deling samt proces. Det er en proces, der handler om bevidst og konstruktivt at deltage i de aktioner og reaktioner, der kommer fra det ene liv, i hvem vi lever, røres og har vor væren. Identifikation har relation til det netværk af livskanaler, der holder den planetariske Logos' formaspekt i funktion som en »guddommelig fremstilling«. Bemærk ordvalget. Den er forbundet med cirkulationen af det »liv i større fylde«, som Kristus henviste til, da han talte om sin missions sande natur. Det bør siges, at da han udtalte denne sætning, gik hans mission op for ham, og han gjorde et første forsøg på at tjene Shamballa i stedet for Hierarkiet, som han allerede dengang var leder af. Senere beskriver han, så godt han kunne, omfanget af denne erkendelse i de så velkendte ord for kristne: »Jeg og Faderen, vi er ét«. Det samme forsøgte han at belyse i Johannes-evangeliets syttende kapitel. Der findes ingen anden passus i verdenslitteraturen, der har nøjagtig den samme kvalitet. Enhed, forening, syntese og identifikation er i dag ord, der er knyttet til bevidsthed, og de er udtryk for det, der i øjeblikket er uopnåeligt for størstedelen af menneskene. Dette Kristi manifest eller erklæring er det første forsøg på at beskrive reaktionen på kontakt med Shamballa, og det kan kun fortolkes rigtigt af indviede med en vis position og erfaring. Begrebet enhed, der fører til samarbejde, upersonlighed, gruppearbejde og realisering samt til et stadigt engagement i planen, er nogle af de udtryk, der kan anvendes til at beskrive sjælsbevidsthed i relation til Hierarkiet. Disse reaktioner på de forenede ashramer, som udgør Hierarkiet, bliver stadigt kraftigere og betinger på gavnlig måde bevidstheden hos de førende medlemmer, der befinder sig forrest i den menneskebølge, der nu er i evolutionsprocessen.

Hinsides denne bevidsthedstilstand findes der en tilstand af

væren, men den ligger lige så fjernt fra Hierarkiets medlemmers bevidsthed, som deres ligger fra størstedelen af menneskenes. Prøv at forstå dette, selv om jeres hjerne og evne til tankeformulering afviser muligheden for en så ophøjet tilværelse. Bliv ikke modløs på grund af denne manglende evne til at forstå. Husk, at denne tilstand af væren er det mål, som mestrene stræber imod, og som Kristus selv først nu er ved at nå.

Dette er årsagen til, at symbolikken om lys og mørke anvendes i ordene: *Gruppen må vide, at der ikke findes farve, kun lys. Mørket vil da erstatte lyset.*

Ligesom det enkelte menneske må gennemgå det stadium, hvor al »farve« forsvinder fra livet, når han forlader det blændværk, som betinger det astrale plan, sådan må også grupper, der forbereder sig til indvielse, gennemgå den samme stærke proces. Blændværk forsvinder, og for første gang vandreren gruppen (hvilket også er tilfældet for det enkelte menneske) i lyset. Efterhånden som gruppen går fremad, lærer dens enheder samlet lektien (som den moderne videnskab tydeligt definerer), at lys og substans er synonyme udtryk. Substansens virkelige natur som et område for og formidler af aktivitet bliver tydelig for gruppens indviede medlemmer. H.P.B. hentydede hertil, da hun sagde, at den sande okkultist udelukkende arbejder med kræfter og energier.

Den næste lektie, som den samlede gruppe forstår, er betydningen af ordene »mørke er ren ånd«. Denne omfattende og vidtspændende erkendelse og forståelse (kald den hvad I vil) er så overvældende og altomfattende, at alle sondringer og forskelle forsvinder. Disciplen erkender, at de blot er et resultat af substansens aktivitet i dens egenskab af formskaber, og at de følgelig er illusion og ikke-eksisterende set fra åndens side, ånden, der hviler i sit eget center. Det eneste, der mangler, er erkendelsen af selve den rene væren.

Denne erkendelse må nødvendigvis komme til disciplen som en gradvis åbenbaring og i en nøje tilrettelagt rækkefølge. Enhver kontakt med indvieren fører den indviede nærmere til det rene mørkes centrum – et mørke, som er det helt modsatte af det mørke, som den ikke-indviede og uoplyste forstår det.

Det er et center eller punkt af en så intens stråleglans, at alt toner bort, og *derefter vil gruppen – ved spændingspunktet og det mørkeste punkt – se et punkt af klar kold ild.*

Det er en spænding og et punkt, der kun kan nås i en samlet gruppe. Også ved de tidligere indvielser, hvor den indviede beviste sin ret til at være indviet, foregik det i en samlet gruppe. Indvielse foregår under beskyttende tilstedeværelse af indviede med samme position og udvikling. Det er deres forenede fokusering, der sætter kandidaten til indvielse i stand til at se det klare kolde lyspunkt, og deres forenede vilje, der »fører ham rank, stående, uden angst og med åbne øjne frem foran den ene, som fra den allerførste begyndelse har givet ham livets og lysets gaver, og som nu – med løftet stav, omgivet af ilden, åbenbarer betydningen af liv og hensigten med lyset for ham«. Dette ved menneskenes sind intet om, og selv det højeste intellekt kan ikke opfatte, ja end ikke fornemme det.

Med de – for alle esoterikere – så velkendte ord, der så ofte siges eller synges i de højeste åndelige øjeblikke, omtaler nybegynderen det tidspunkt, når »vi står, hvor den ene indvier kan påkaldes, og vi kan se hans stjernes udstråling«. Det giver næring til to ideer: ideen om invokation og om resultatet af denne invokation, som er den stjerne, der pludseligt og uventet stråler frem. Denne stjerne er ganske enkelt et levende lyspunkt. Selv om aspiranten til indvielse benytter invokationen til at bekræfte et fast mål, er den ikke desto mindre et mantra, der på hensigtsmæssig måde har relation til den tredje indvielse. Den påkaldende appel er kun effektiv, når invokationen benyttes sammen med et magtord. Dette magtord meddeles kandidaten (altid en anden grads indviet) af Kristus, som har indviet ham i de to første indvielser, men hvis beskyttende aura (sammen med den indviedes mester og en anden mester eller adept med fjerde indvielse) er nødvendig, før stjernen kan stråle – den ene indiviers fokuserede lys. For første gang kan den indviedes udvidede bevidsthed komme i kontakt med Shamballa og med den ene, der hersker dér, Verdens Herre. For første gang påvirker den fokuserede hensigt, der bragte Sanat Kumara i inkarnation, den indviedes oplyste hjerne, idet den

tilfører hans udrustning, natur og bevidsthed noget nyt og anderledes. Jeg ved ikke, hvordan jeg ellers skal udtrykke disse ideer. Det er en urokkelig overbevisning og fast vilje, der gør, at den indviede kan overvinde al modstand, glemme tid og rum og kun føle en intens styring, der bringer ham to betydningsfulde egenskaber eller grundlæggende erkendelser: en følelse af essentiel væren, der udvisker alle aktioner og reaktioner i tid og rum, samt en fokuseret vilje-til-det-gode, hvis virkning er så dynamisk, at det onde forsvinder. Det onde er, når alt kommer til alt, blot provokerende opfattelser om forskelle, og det fører uundgåeligt til separatistiske handlinger.

Derefter opløstes dualiteterne i syntese, og for første gang forstår den indviede betydningen af de urgamle ord, der ubehændigt er oversat til »isoleret enhed«. For ham findes der i fremtiden intet lys eller mørke, intet godt eller ondt, ingen forskelle eller adskillelse. Stjernen, som strålede frem, som slørede og stod imellem ham og Verdens Herre, Den gamle af dage, ses som indgangen eller døråbningen og som den instans, der tillader indtræden i noget andet og større end blot det planetariske liv. Ved de foregående to indvielser stod nærværelsens engel mellem discipelkandidaten og nærværelsen. Ved de senere indvielser er nærværelsens engel, som er selve Kristus, ét med kandidatens sjæl (den individuelle nærværelsens engel). Den ene indiviers dynamiske kraft strømmer gennem Kristi hjerte som en strøm af lys, der neddæmpes og nedtones af Kristus, for at kandidaten kan tilegne sig dens kraft uden risiko eller fare.

Efter den tredje indvielse må kandidaten møde den ene indivier alene, uden noget beskyttende væsen mellem sig og almagts evige kilde. Kristus er til stede, støttende og opmærksom. Han står lige bag den indviede, således at han kan standse eller fordele den kraft, der passerer gennem den indviedes legeme og centre. På begge sider af kandidaten står en mester. Ikke desto mindre møder han indivieren alene og ubeskyttet. Selv nu, ved denne langt senere indvielse, kan han ikke se »øje til øje«, som talemåden lyder. Han bliver opmærksom på et lyspunkt, der fra at være et punkt med den mest intense

glans, vokser og udvikler sig for hans øjne til en femtakket stjerne. Ved den fjerde indvielse er det ikke en stjerne, der skinner ham i møde, men en triangel. Og i denne triangel vil han lægge mærke til et øje, der betragter ham, og for første gang ser han det allerhøjeste »øje til øje«. Ved den femte indvielse er der ikke noget symbol eller nogen lyssubstans, der beskytter ham. Han står ansigt til ansigt med indvieren, og friheden i Guds stad er hans. Han er endnu ikke medlem af det store råd, men han har ret til at træde ind i Shamballa og herfra fortsætte ind i en tættere relation, hvis det er den skæbne, han har valgt. Muligvis opnår han ikke at blive medlem af det store råd, idet det er forbeholdt relativt få, der kan tage endnu højere indvielser inden for vor planets grænsering – en uhyre vanskelig opgave. Der findes andre og interessante alternativer, som jeg har fortalt jer andetsteds. Den indviede kan forlade det planetariske liv fuldstændigt ad en af de veje, hvor en mester begynder på den højere evolutions vej, og som alt, hvad han tidligere har gennemlevet, har været forberedelse til. Hvilken vej han end går, forbliver mesteren en del af hensigten. Han kender for altid hemmeligheden om mørket, der bringer lys, og »Guds uransagelige vilje« er ikke længere et mysterium for ham. Han forstår den guddommelige idé og kan nu samarbejde med den. Han har nået en erkendelse, der sætter ham i stand til helt og holdent at forstå, hvad der ligger bag den plan, som Hierarkiet har arbejdet for i æoner.

På den måde som disciplen træder ind i *meningens verden* og derved kan fortolke begivenheder, og på den måde som Hierarkiet arbejder i *formidlingens verden* og anvender den plan, som meningens verden har åbenbaret, på samme måde arbejder den højere indviede bevidst i *hensigtens verden*, hvilket planen iværksætter, meningens verden fortolker og *begivenhedernes verden* udtrykker sekventielt og ifølge loven om evolution.

Symbolet for evolutionens dør er en halvmåne. Evolutionsprocessen, når den påvirker menneskets stoflige og substantielle liv, symboliseres af både en tiltagende og en aftagende måne som illustration på et voksende begær og et aftagende begær. Symbolet for meningens verden er lys – et lys, der skinner på

menneskenes vej og belyser begivenheder og skænker åbenbaring. Symbolet for den mellemliggende verden er et kors, der drejer rundt, medens symbolet for hensigtens verden er dobbelt: den femtakkede stjerne samt solens strålende hjerte. Husk, at når vi taler og tænker i symboler, placerer vi noget mellem os og virkeligheden – noget beskyttende, noget fortolkende og betydningsfuldt, men ikke desto mindre noget, der tilslører og skjuler. Efter den femte indvielse er alle slør væk, og intet står mellem den indviede og egentlig væren.

Tiende regel

Vi kommer nu til en af de vanskeligst tilgængelige regler for indviende, men den er samtidig en af de mest praktisk anvendelige og meget nyttig. Den beskriver de æteriske niveauer for aktivitet. Bemærk, at jeg ikke sagde de æteriske niveauer for bevidsthed, for der findes ikke nogen bevidsthed på de æteriske plan. De fire plan, der danner det fysiske plans æteriske niveauer, er den laveste parallel til de fire plan, hvorpå monaden og den åndelige triade er aktive, og – som jeg så ofte har fortalt jer – findes der på disse plan ikke nogen bevidsthed, sådan som vi forstår bevidsthed. Der findes kun en tilstand af væren og aktivitet, som vi ikke har noget dækkende eller beskrivende ord for. De fire højere plan i vort solsystem er de fire kosmisk æteriske plan, og noget af det, som den indviende konfronteres med og skal opnå i sin udvikling, er at kunne fungere og respondere hensigtsmæssigt på den planetariske Logos' liv på disse plan. Det er dybest set det vigtigste område for udvikling og tilegnelse af visdom for alle indviende over tredje grad.

Jeg har her præsenteret et nyt begreb vedrørende indvielse. Det har altid ligget underforstået i læren og er den dag i dag overhovedet ikke omtalt i al det materiale, der findes til undervisning af indviende.

I reglen for ansøgere rådes de til at arbejde på disse niveauer i overensstemmelse med deva- eller engle-evolutionens metoder. Denne regel lyder:

*Røstens hærske, devaerne i deres tætsluttende rækker,
arbejder uophørligt. Disciplen må med flid forsøge at
forstå deres metoder. Han må lære de regler, hvorunder
hærskaren arbejder inden for mayas slør.*

Disse specielle devaer i »deres tætsluttende rækker« er styrende formidlere af den guddommelige energi, der realiserer guddommens hensigter på det fysiske plan. De arbejder kun på æteriske niveauer – enten på vort fysiske plan eller på de kosmisk æteriske niveauer. De er således aktive i mayas verden, der er det

æteriske plan, som vi normalt forstår det, eller på planene for den åndelige triade. De er ikke aktive på de tre tætte fysiske niveauer eller på de astrale eller mentale plan og heller ikke på det højeste eller logoiske plan. Der er de latente og ikke aktive. De er de store »tilskyndende faktorer« i manifestationen, idet de organiserer substans, styrer de mangfoldigheder af liv og væsener, som er de former, hvorigennem Gud udtrykker guddommelighed. De er på en ganske særlig måde en legemliggørelse af den guddommelige hensigt på monadens og triadens plan, ligesom de samlede energier i menneskets æteriske legeme er et resultat af hans indre styring og grundlaget for hans ydre manifestation. For bedre at kunne forstå deva-kræfternes funktion, må mennesket nå til en vis forståelse af sit æteriske legemes kræfter, som er et *resultat* af hans opnåede stadium, hvilket viser sig i hans astrale (emotionelle) og mentale natur og aktiviteter. De viser hans udviklingstrin.

Devaerne er formidlere af den guddommelige vilje, eftersom de er en konsekvens af det udviklingstrin, som vor planetariske Logos har nået i sit liv uden for vor eksistenssfæres syv plan, det kosmisk fysiske plan. De betinges af hans kosmisk astrale og mentale legemer. I en bestemt betydning *er* de formidlere af det universelle sind, skønt de *ikke* er mentale *i den forstand, som vi forstår mental*. De betragtes til tider som blinde kræfter; det skyldes, at de får deres inspiration fra guddommelige bevidsthedsniveauer uden for den menneskelige bevidstheds rækkevidde, uanset hvor høj eller omfattende denne bevidsthed er.

Den energitriangel, vi kalder »de tre Aktivitetens Buddhaer«, styrer dem i manifestationen. De er således tæt forbundet med guddommens tredje aspekt. De er dybest set »øjet i triangelen« – et symbol mange kender i dag. De er det »altseende øjes aktivitet«. Gud *ser* ved deres hjælp, og han styrer den skabende proces gennem dem og den energi, de styrer. De er under fuld kontrol af de tre Aktivitetens Buddhaer, der er de kosmiske prototyper for herrerne for de tre hovedstråler, men ikke sådan som vi normalt forstår det, når strålernes relation til mennesket studeres. De svarer til disse tre stråler og er ansvarlige for hele

det manifesterede univers, men kun inden for det tredje aspekts radius med den universelle tænkeevne.

De kommer fra det kosmisk mentale plan, ligesom energien, der kendetegner andet aspekt, kommer fra det kosmisk astrale plan. Gud er sind. Gud er intelligens i funktion. Gud er skabende aktivitet. *Dette er kvaliteter i deva-evolutionen.* Gud er kærlighed. Gud er relation. Gud er bevidsthed. Dette er *de tre kvaliteter i Kristus-evolutionen.* Denne evolution foregår inden for den skabte indflydelsessfære for det tredje aspekt. Gud er liv. Gud er ild. Gud er ren væren. *Dette er kvaliteter i det åndelige aspekt, guddommens altomfattende aspekt.* Alle tre aspekter fokuserer sig og kommer til udtryk på de kosmisk æteriske plans niveauer og på de æteriske plans niveauer i de tre verdener, menneskeheden kender. Loven om overensstemmelse er ufejlbarlig, hvis man anvender og tilpasser den på rette måde.

Denne brede og generelle beskrivelse må forstås rigtigt, hvis reglen, der gives til disciple og indviede, skal kunne forstås rigtigt.

I har lært, at illusion er den egenskab, den indviede skal overvinde, når han okkult »kommer fri af« de tre verdener via det mentale plan (*Blændværk, et verdensproblem*). I véd også, at blændværk er kendetegnende for det astrale plan, og at disciplen må fordrive dette blændværk for symbolsk at »komme fri«, så han kan gå videre til indiviellsens vej, ligesom den indviede (efter at have overvundet illusion) går videre på den højere evolutions vej. Maya er den betingende faktor på de æteriske niveauer, og disciplen på prøve må undvige og overvinde maya, når han skal »komme fri« af det fysiske plans trældom. Sådan lærer han at betræde discipelskabets vej. Disse karakteristika er imidlertid blot menneskehedens reaktion på aktiviteterne i deva-evolutionen, når devaerne på rette guddommelige måde fortsætter deres opgave med at virkeliggøre den guddommelige vilje. Når deres aktivitetssfære kommer i kontakt med den menneskelige intelligens, er virkningen på menneskeheden (før beherskelse er opnået), at menneskene tvinges »til at vandre i mayas område, at drukne i blændværkets hav og at respondere på illusionens tiltrækning«.

I denne lære får I præsenteret, omend i en noget anden form, det urgamle dualitetsproblem, der også omfatter deva-evolutionens umådelige magt. Den påvirker definitivt menneskeheden. Det skyldes den kendsgerning, at den er et udtryk for Shamballas viljesaspekt. Efterhånden som mennesket udvikler viljesaspektet, lærer han at frigøre sig fra deva-evolutionens aura, og Hierarkiets hovedopgave er at »sørge for et tilflugtssted« til dem, der har frigjort sig fra deva-energiernes hav, som deres legemer nødvendigvis må færdes, leve og have deres væren i, men som de ellers ingen kontakt har med, når de først ved egen hjælp og vilje har frigjort sig »fra englenerne«. Lad os nu studere tiende regel.

TIENDE REGEL.

Reglerne for arbejdet i mayas slør kendes og er blevet anvendt. Gruppen må udvide alle sprækkerne i disse slør og på den måde lukke lyset ind. Lyt ikke mere til røstens hærskere, og lad brødrene fortsætte fremad i lyden. De må kende OM's betydning, og de må høre det OM, der udsendes af ham, der står og venter ved selve midtpunktet i herrens rådschamber.

Jeg vil minde jer om, at vi her betragter det arbejde, den indviede skal udføre. Vi betragter ikke aspiranternes sædvanlige bestræbelser, når de kæmper med at behandle og håndtere de kræfter, der har arbejdet sig vej til den fysiske verden. På alle 48 underplan venter disse kræfter på at trænge igennem til den faste fysiske manifesterede verden. Aspiranten skal altid arbejde fra det ydre til det indre, og han skal altid stræbe efter at styre sit liv oppefra og nedefter, hvis han skal kunne styre disse kræfter, og ikke selv blive styret af dem. Den indviede arbejder imidlertid fra det »inderste af cirklen«, som er cirklen eller området for maya. Hans aktivitet skal derfor foregå fra selve hjertet i mysteriet om disse kræfter. Dette kan han gøre, fordi han *kender* den type af energi, som han skal kæmpe med, og han skal forstå naturen af de kræfter, hvormed han må og skal

håndtere »maya-energierne« for på den måde at kunne beherske det æteriske plan. Han ved også, hvor ét slør ender og et andet begynder, og fra hvilket niveau han med held kan bringe de hvirvlende og levende energier i overensstemmelse med det guddommelige mønster.

Det skal også understreges, at de energier, som den indviede projicerer ind i mayas verden, bliver styret af ham fra de forskellige centre i hans eget legeme og fra det centrale energipunkt i netop det center, han benytter. Den indviede arbejder fra den centrale »juvel i lotusen«, og disse syv centrale brændpunkter, disse syv såkaldte juveler, er parallelle til juvelen i den egoiske lotus. Det betyder, at et vellykket arbejde »inden for mayas slør« altid indebærer anvendelse af viljesaspektet samt en bevidst anvendelse af det mål af Shamballa-kraft, som den indviede er i stand til at tilegne sig og anvende, *fordi* han er begyndt at arbejde som den åndelige triades fokuserende formidler og ikke længere som en sjæl eller en personlighed, der er under sjælskontrol. Dette er et meget betydningsfuldt punkt at huske.

Den kraft, den indviede anvender må strømme langs antahkaranaen, og svarende til arten af det arbejde, der skal udføres, benytter han specielle strenge eller tråde i regnbuebroen. Der findes fire mayaslør, som nødvendigvis er opbygget af syv kræfter, og de frembringer (i tid og rum) det faktiske og fænomenale aspekt af den store illusion i tre former, *illusion*, *blændværk* og *maya*. De forskellige aspekter af den kraft, der er nødvendig for at skabe de ønskede virkninger i mayas slør, kan strømme gennem syv energipunkter, og de svarer til de syv stråletyper eller -kvaliteter. Men den vigtigste type energi, den indviede arbejder med på det fysiske plan, er den syvende, der er energien eller strålen for ritual, ceremoni eller lov og orden. Arbejdet, der udføres inde i slørene, drejer sig om omordning, organisering og koordinering af de kræfter, der er til stede som maya. Dette vil i tid og rum tilvejebringe de former, som Hierarkiets planer kan materialiseres igennem samt skabe grundlag for, at alle formers sjæle kan underkastes den nødvendige erfaring, så de kan fortsætte frem mod opfyldelsen af Guds

vilje.

Maya er ikke noget, der skal tilintetgøres, spredes, opløses eller nedbrydes. Maya er i virkeligheden et aspekt af tid, og for den indviede omfatter det den mængde af skabende kræfter, han skal arbejde med. De bringes til at skabe former og til aktivitet, og de legemliggør i et flygtigt, forbigående øjeblik det fænomenale punkt i evolutionen, som Guds liv har nået. Arbejdet for den indviede, der handler under hierarkisk inspiration, består i at ændre de nuværende former til mere passende former, som kan imødekomme de krav, det nedstigende liv og dets dynamiske aktivitet stiller. Vi beskæftiger os således med den guddommelige evolutionsproces' fortættede aspekt. Vi beskæftiger os med relationen mellem røstens herskare og den LYD, der betinger evolution, og med det overvågende arbejde Hierarkiet udfører, når det støtter sjælens arbejde, sjælen der findes i alle former, der er opbygget af røstens herskare og af devaer i deres tætsluttende rækker.

Det overvågende styrende arbejde, som Hierarkiets mestre og deres grupper samt de indviede i disse grupper udfører, tages sjældent i betragtning. Det er imidlertid et yderst vigtigt arbejde, og der refereres direkte til det i denne regel. Dybest set er Hierarkiets opgave at »lukke lyset ind«, men denne gang ikke i betydningen åbenbaring, vision eller illumination. De er alle tre aspekter af sjælslys. Den indviedes arbejde består i at hjælpe med opbygningen af det planetariske legeme af lyssubstans, som til sidst vil åbenbare guddommens natur og herrens herlighed. Det er den planetariske parallel til det lyslegeme, som Kristus og alle de gudesønner, der har opnået fuldkommenhed, til sidst manifesterer sig gennem. Det er et legeme skabt ved hjælp af viljesenergien, og det er iværksat og »holdes i væren« af viljen. Det udtrykker sig eksoterisk igennem projektionen af denne viljesenergi via det centrale punkt i hver af de syv chakraer eller lotuser.

Når disse regler for indviede studeres, må man hele tiden huske, at de primært omhandler anvendelsen af viljen eller første aspekt, dvs. at energi fra monaden benyttes via den åndelige triade og forbindes med personligheden via antahkara-

naen. Andre fortolkninger og paralleller er altid mulige, men disse reglers vigtigste betydning er forbundet med det første guddommelige aspekt. I må således, når I reflekterer, funderer, studerer og sammenligner, hele tiden huske:

1. De syv stråletyper.
2. Monaden, den åndelige triade og den trefoldige personlighed. De danner ligeledes en anden syvfoldighed.
3. De syv grupper af mestre.
4. De syv centre og deres syv centrale punkter eller juveler.
5. De fire mayaslør.

Hertil kunne føjes flere andre syvfoldigheder, men de er ikke nødvendige for den indviende, der bevidst har nedbrudt alle de lavere syvfoldigheder, idet han nu arbejder med de syv hovedenergier, deres syvfoldige aktivitetsområde og det syvende aspekt af det virkeliggørende instrument, enten det er planetarisk eller individuelt.

Forenklingen går hurtigt, når man nærmer sig åndens mål. Viljen beskæftiger sig altid med det væsentlige og ikke med manifestationens detaljer. Kærlighed beskæftiger sig med de øjeblikkelige evolutionære principper, medens intelligens beskæftiger sig med detaljen og dens logiske koordinering som respons på impulsen og den tiltrækkende kraft fra den guddommelige kærlighed og åndens dynamiske impuls.

Lad os nu tage denne tiende regel sætning for sætning efter disse indledende bemærkninger. Der er fem sætninger, og den første lyder:

1. Reglerne for arbejdet i mayas slør kendes og er blevet anvendt.

De studerende bør huske, at Hierarkiets arbejde konstant betinges af det menneskelige hierarkis evolutionstrin. I den første tid af menneskehedens historie fandt tænkning og fremskridt praktisk talt ikke sted, derfor var der ingen eller kun ringe indvirkning på de kræfter og energier, der var aktive på de

æteriske niveauer. I den periode befandt de sig i en relativ rolig tilstand, undtagen når de blev aktiveret af bestemte og planlagte påvirkninger fra Hierarkiet. Ethvert udslag, der kom fra menneskeriget, skyldtes alene en impuls eller indvirkning fra masserne. Der kom ikke mange udslag, fordi der fandtes ingen koordinerede relationer mellem enheder og grupper i den menneskelige familie. Senere, da menneskene samlede sig i familier og dannede stammer, og da enkelte stammer forbandt sig med andre stammer for at danne større stammer, der blev til vordende nationer, voksede denne virkning fra masserne, men der var stadig kun lidt tænkning eller styring forbundet med den. Tænkningen var stort set instinktiv. I virkeligheden var det æteriske plan i sin natur mere en slags støbeform – om jeg så må sige – som omgav en værdifuld skabning, og som dybest set var beskyttende og isolerende samt kun tilførte ganske lidt energi.

På atlantisk tid var planet, hvorpå menneskeheden modtog størstedelen af sin vejledning eller udvikling af en sådan art, at den emotionelle, impulsive natur og det voksende begær i betydelig grad blev aktiveret. Derved begyndte de virkelige vanskeligheder i mayas verden. Hidtil havde kun to energier været mærkbare på det æteriske plan: Den første var selve livsenergien, der via sutratmaen strømmede gennem det æteriske plan for at skabe leveduligheder på det fysiske plan, og den anden var energien fra Hierarkiet som helhed, som skabte et langsomt men vidtrækkende skønt i nogen grad negativt system af de almindelige tilstedeværende kræfter. Men derefter begyndte en tredje og meget stærk kraft, der var frembragt af menneskeheden, at påvirke de æteriske kræfter. Menneskene begyndte i denne tidlige periode af sin historie at begære, men dette begær var ikke som hidtil rent dyrisk i sin natur, hvor det kom fra den tætte fysiske substans (og derfor *ikke* forbundet med et princip), men det var besjælet af en ny type af energi og var – i virkeligheden – menneskets første forsøg på at give udtryk for det højeste guddommelige aspekt. Begær er den laveste refleksion af viljesaspektet i den menneskelige bevidsthed.

Denne kraftfulde begærvibration blev vækket af menneskene, der endnu ikke havde nogen form for åndelig vision. Deres instinktive reaktioner var rent materielle (hvilket var rigtigt i denne specielle tidsperiode), og disse reaktioner tiltrak sig opmærksomhed fra visse rent onde energier eller væsener. Disse væsener benyttede sig af situationen for at tilfredsstille deres magtbegær – atter en fordrejning af viljespektet eller det første aspekt. Således grundlagdes Den sorte loge. Den levede af menneskets begær og var som en kæmpemæssig overskyggende vampyr. Den fordærvede menneskenes tilværelse og fik begæret til at stige langt ud over, hvad Hierarkiet normalt forventede eller havde med i planlægningen. Der blev på den måde skabt falske mål og normer og bygget en barriere mellem det laveste planetariske center, menneskeheden, og »midtpunktet« eller centret i midten, Hierarkiet. Man kan således tydeligt se, at følgende energier blev frigjort i mayas verden:

1. Det dyriske begærs instinktive kraft. Den var ikke i sig selv forkert, og den opløses med tiden og er normalt under kontrol.
2. Strømmen af nedstigende liv ses i to aspekter:
 - a. Det livsaspekt, der giver væren.
 - b. Det livsaspekt, der bevarer form.
3. Den stadige indvirkning af sjælens tiltrækkende kraft, som tilskyndes af Hierarkiet, og som bliver mere og mere kraftig som tiden går.
4. Det materielle begærs drivende kraft fokuseret i Den sorte loge, der både nærer det menneskelige begær og gør en bestemt livsform tiltrækkende for menneskeheden.
5. Menneskelig udvikling på astrale områder, hvor den kommer til udtryk som bestemte veldefinerede energier eller styrede kræfter:
 - a. Materielt begær efter besiddelser.

- b. Begær efter det andre ejer. Det hentyder budet »du må ikke stjæle« til.
- c. Personlighedsmål og -ambitioner; de er en form for fokuseret begær, som har en tvingende og livsbetingende natur.
- d. Aspiration, som fører til vision og til den mystiske vej.
- e. Renselse, den bevidste håndtering af begær på prøvestadets vej.
- f. Indvielse. Som I véd tages de to første indvielser på astralplanet, og de fører til fuldstændig frigørelse både fra blændværkets plan og fra mayas verden.

I hele denne periode fortsattes organiseringen af det æteriske plan, påvirket af indflydelser fra de nævnte energier og kræfter, samt visse andre latente eller kraftfulde energier, som vi ikke skal beskæftige os med lige nu. Såvel Den hvide loge som dens modstander, Den sorte loge, fik større og større styrke. Gradvis antog kræfterne ordnet form, og de fire »mayaslør« eller syv adskillende energier blev klart defineret. Da denne opdeling var færdiggjort, afsluttedes to store planetariske begivenheder (hvis jeg kan kalde dem det):

1. Der blev esoterisk »formet« syv centre i det menneskelige legeme (fem op langs rygraden og to i hovedet). De syv lotuser eller chakraer fungerede, nogle kraftfuldt, medens andre stadig lå latente. Disse syv centre kunne nu ses med det clairvoyante syn.
2. Mestrenes syv ashramer, der er opdelt i syv grupper (svarende til de syv stråler), blev etableret efter tilskyndelse fra Shamballa, og på dette tidspunkt blev de organiseret på mentalplanets højere niveauer, hvor de gradvis fik tilført nye medlemmer fra menneskeheden egne rækker, efterhånden som menneskene en efter en opnåede indvielse.

Sideløbende med, at Den sorte loge iværksatte, nærede og opretholdt sin aktivitet, opstod blændværket på astralplanet, og menneskeheden bidrog til og responderede uafladeligt på dette

stadigt tættere blændværk. Efterhånden som evolutionen fortsatte, og det menneskelige intellekt begyndte at gøre sig gældende, begyndte »de fire af mayas slør« og det store »tæppe af blændværk« at betinge mentalplanet. Derefter opstod illusion, og forskellen mellem sandt og falsk, mellem godt og ondt og mellem venstrehåndsvejen og indvielsens vej blev synlig for tidens fremskredne menneskehed. Disse forskelle havde Hierarkiet altid kendt, men nu blev menneskene konfronteret med dem og erkendte dem. Menneskeheden anvendte nu den store kraft, der ligger i et intellektuelt valg, og den ariske race (som er den korrekte betegnelse for den nye intelligente menneskehed) fødtes.

I forløbet af tidsaldrene bidrog menneskene mere og mere både til problemet og til opløsningen af maya, blændværk og illusion. Den menneskelige tankes kraft begyndte at gøre sig mærkbar. Menneskene søgte i stadigt større antal ind på frigørelsens vej og fortsatte videre ind i Hierarkiet. De blev aktive og oplyste modstandere til Den sorte loge og intelligente brugere af energi, der kan projiceres nedad og anvendes til at tilintetgøre de fire slør, til at fordrive blændværk og til at nedbryde illusion. Menneskeheden responderede mere og mere sensitivt på påvirkninger – såvel subjektive som objektive – og det begyndte at blive effektivt og nyttigt for Hierarkiet at samarbejde med menneskene, hvilket nødvendiggjorde nogle forandringer i Hierarkiets metoder, således at nogle af de hierarkiske medarbejdere blev frigjort til andre og anderledes aktiviteter, hvilket i høj grad komplicerede problemet for Den sorte loge og truede dens sikkerhed og status.

En af følgerne ved denne mentale udvikling var, at disciplene blev sendt ud i menneskenes verden. De sendtes ud i stort antal, og fordi de bevarede den bevidste forbindelse med den ashram, de var tilknyttet, kunne det betros dem at leve blandt menneskene som mennesker og at medbringe deres kraft til at påvirke problemet om maya og blændværk og at gøre det nedefra og opefter. Dette arbejde skulle udføres af disciple, som kunne leve under pres og som på trods af alle vanskeligheder kunne leve værdigt og forberede sig til og tage den indvielse,

som for dem var det næste skridt. For adskillige århundreder siden kunne kun få betros dette. I dag (1944) findes der mange i alle lande, skønt kun få i Tyskland på grund af koncentrationen i dette ulykkelige land af Den sorte loges kraft og på grund af misbruget af Shamballa-kraften. Denne kraft er blevet isoleret og dens destruktive aspekt benyttet i Tyskland, og det er sket uden en sideløbende aktivitet af Hierarkiets kærlighedsenergi. Det er dette faktum, der har gjort det umuligt (siden 1933) for Den hvide loges disciple at komme til Tyskland. Alle andre steder er koncentrationen af aktive disciple større end nogensinde før i menneskenes historie.

Jeg har understreget dette, fordi den anden sætning: »Gruppen skal udvide alle sprækkerne i disse slør«, henviser til disciple og de grupper, som de overalt har samlet omkring sig. Det er disse mange grupper, som varierer i strålekraft, der i efterkrigstiden vil føre verden ind i den nye tidsalder. Det er det pres, de har udøvet på det fysiske plan, der har fremskyndet krisen mellem Den store hvide loge og Den sorte loge. Deres opgave er at lukke lyset ind, og hvor lyset kommer, må Den sorte loge fjerne sig og forsvinde. Den næres af blændværk og illusion og anvender mayas slør som beskyttelse. Studerende bør undgå at sætte navn på de fire slør og at skelne mellem dem. Slørene er i sig selv forgængelige og kan variere. De ændrer sig alt efter de syv strålers indflydelse. Det er ikke muligt eller praktisk at skelne det ene fra det andet, undtagen når det ses fra Hierarkiets side, og de skal nedbrydes (sådan var det ikke tidligere) fra det tætte fysiske plan, og denne nedbrydning skal udføres af personligheder og individer, der lever i fysiske legemer. Dette er en ret ny fremgangsmåde, for hidtil har kun nogle ganske få disciple og indviede været i stand til at arbejde på denne måde. I dag udfører hundred- ja tusindvis af disciple et arbejde, hvor de lærer at anvende de urgamle regler for arbejdet i mayas slør. Lad mig give jer nogle af disse regler eller formler, der findes i *Mestrenes bog om regler* i min oversættelse, nogle er uoversættelige:

1. Fokusér kraften i juvelens centrum og find det slør, den kan

- nå.
2. Før kraften fra centrum til centrum og planlæg.
 3. Se nøje efter, hvilken form energien har bag det slør, der skal angribes. Der findes en sprække i sløret. Find den og se.
 4. En vej fører gennem slørene og giver adgang til adskillige gårde. Gå ad denne vej, anvend destruktion og rens gården for affald. Vekslerernes gård er den sidste.
 5. Mød de nedadgående kræfter og find den strøm, der er din.
 6. Pas på den onde kraftstrøm, der forsøger at reparere sprækkerne. Send den energi, du kender, mod denne strøm. Den førte dig fra ashramen ind i slørene. Anvend den og driv det onde tilbage til det astrale plan.
 7. Arbejd med lyd og vid, at den er kilden til magt. Anvend først røsten. Anvend dernæst OM og senere lyden. De tre tilsammen er tilstrækkeligt.

Der findes andre regler, men disse vil give dig de store erkendelser, der er nødvendige for at kunne udføre denne type arbejde. Det er de regler, som den dristige discipel absolut skal kende. De er blevet anvendt, og de bør ikke fortolkes af den lavere tænkeevne, men ved hjælp af den indviede bevidsthed.

Den anden sætning lyder:

2. Gruppen må udvide alle sprækkerne i disse slør og på den måde lukke lyset ind.

Vi kommer nu til en direkte gruppeformaning eller -instruktion. Gruppens hjælp påkaldes på en måde, der nærmest lyder som en ordre. Meningen med ordlyden i denne formaning er, at i den ny æra og i tiden mellem fortiden (hvor fremtrædende disciple arbejdede i mayas slør) og den nye tidsalder (hvor menneskeheden selv kan fungere bevidst på det æteriske plan), er der behov for de esoteriske gruppers arbejde under ledelse af den nye gruppe af verdenstjenere. De vil have evnen til at erkende forskellen mellem de forskellige slør. Det er den næste nødvendige udvikling. Grupperne skal fokusere energien i selve centret for gruppeværen. Gruppen skal føre kraften fra

punkt til punkt og fra slør til slør. Gruppen skal projicere den tilintetgørende energi og samlet blive klar over, hvad hvert slør skjuler. Gruppen skal udføre i alt syv renselseshandlinger. Gruppen skal møde, acceptere og fordele den nedstigende åndelige energi, som til sidst vil fuldende det udførte arbejde. Gruppen skal – ved at anvende den nedstigende strøm – drive det ondes kræfter tilbage til astralplanet og samlet arbejde med den første stråles tre aspekter. Disse er typiske for røsten, OM og lyden.

Her ser I i virkeligheden en vigtig formel for gruppeaktivitet og en meget virkningsfuld metode (når først gruppen kan arbejde sammen som en enhed) til at rense og reorganisere de aktive kræfter i nutidens verden. Som det er nu, raser disse kræfter og går over gevind. De findes i den æteriske substans, og deres virkning er næsten håndgribelig, faktisk og synligt til stede og under Den sorte loges herredømme. Denne loge anvender den løgnagtige propagandas *røster*, dødens *ord* (som jeg ikke vil give jer, fordi OM, livets ord, er tilstrækkeligt), samt *lyden* for det mest tætte aspekt i manifestation – magtlyden i mineralriget. Dette fører til en tilstand uden fortilfælde og skaber en unik koncentration af både det godes og det ondes kræfter på det æteriske plan. Opgaven for alle grupper, der arbejder under visdommens mestre, består i at lukke lys ind ved at benytte de sprækker, som allerede eksisterer i mayas slør.

Tre større sprækker i slørene bør nævnes. Der henvises symbolsk til dem i *Biblen*, skønt deres egentlige betydning ikke er omtalt eller forstået.

Den første større sprække blev lavet ved indførelsen af Guds lov, hvilket symbolsk illustreres for os i *Det gamle testamente* i historien om Moses. Han gik op på Guds bjerg og modtog dér De ti bud. De udtrykker den guddommelige lov, sådan som den kan tilpasses menneskeheden, og sådan som den er nødvendig, for at de kræfter, der vil tilintetgøre, rense og reorganisere, kan projiceres. Moses, lovgiveren, trængte igennem til en af hallerne i mayas slør og mødte dér herrens herlighed. Den havde en sådan stråleglans, at som *Den gamle kommentar* udtrykker det:

»Han, som var blandt de første til at trænge ind i slørene, absorberede lyset og vidste ikke, hvordan han skulle sende det videre. Hverken han eller de var rede, men lyset var der og også de to styrende øjne. Men kun ét kan anvende lyset og projicere det og sende det ud på dets opgave. Det andet må forblive blindt, og det var lovgiveren klar over. Han slørede derfor lyset, anvendte en lille del af det, som han havde hjulpet med at tilintetgøre, og dernæst steg han ned fra bjergets top, tilbage til jordens mørke.«

Den anden og absolut vigtigste sprække skabtes med det andet aspekts kraft, da Kristus lod mesteren Jesus tage fjerde indvielse, hvorved deres fælles påvirkning besejrede døden. Vi læser, at templets forhæng blev flænget i to dele fra øverst til nederst. Lovgiveren assisterede ved den første sønderrivning, der var højdepunktet i den tredje indvielse, og der skete en tilsvarende herliggørelse. En lignende begivenhed fandt sted ved Kristi forklarelse på bjerget, da han overskyggede eller rettere arbejdede gennem mesteren Jesus. Der fandt en stor og vigtig sønderrivning sted ved sejren over døden og ved den store forsegelse eller korsfæstelse. Når loven overholdes og fortolkes på rette måde, definerer den menneskets plads på det mentale plan og tilskynder til, at der skabes en sprække i det æteriske slør, der adskiller det æteriske legeme i dets firfoldige aspekt fra den faste fysiske form. Sønderrivningen af det andet slør på tidspunktet for korsfæstelsen lukkede lys ind på det andet niveau af det æteriske plan, og en ny type oplysning blev i stort omfang spredt ud over jorden. Lov og kærlighed kunne nu trænge ind i menneskehedens bevidsthed på en ny og direkte måde, fordi menneskets hjerne blev involveret på grund af substansen i den æteriske genpart af den fysiske hjerne. Instinktet for selvopretholdelse (et af lovens laveste aspekter) og dispositionen for sensitivitet (følelse eller emotion, en af de laveste former for kærlighed) kunne nu udtrykkes på en mere forståelig måde.

Endnu en sønderrivning af sløret fandt sted, men havde en

relativ mindre betydning, da Saulus fra Tarsus så herrens herlighed og blev til apostlen Paulus. Hans fremdrift, stærke målrettethed og oprigtighed, da han vandrede på »vejen til Damaskus«, tvang ham til at trænge igennem et af de adskillende slør. Himlens kongerige tåler voldsom kraft, og den voldsomme indtager det med magt. Den kraft, der virkede i Saulus, drev ham gennem det slør, som forhindrede vision, og sprækken han derved afstedkom, gav ham en ny åbenbaring. Det siges, at han var fuldstændig blindet i tre dage, hvilket de esoteriske optegnelser bekræfter. Dette er en velkendt analogi til de tre dage i graven, og den anerkendes af esoterikere. Det svarer ligeledes til at trænge ind i den tredje himmel, hvilket Paulus senere i livet bevidnede. Han forstod lovens natur, hvilket hans senere breve viser. Det var på grund af hans kærlighed, at han nåede frem til indvierens fødder, og på den måde benyttede han sig af de to tidligere sprækker i sløret. Medens han således nåede frem til lyset, skrev han det brev, der har været så megen polemik om – brevet til hebræerne. Heri beskriver han, at resultatet af sønderrivningen af det tredje slør giver et nøgleord til og er udtryk for det første og højeste aspekt, ligesom de to tidligere sprækker førte til åbenbaringen af det tredje aspekts og det andet aspekts guddommelige kvaliteter. Dette første aspekt ses som syntese, som de helliges menighed og som forbundet med Verdens Herre, Melchizedek. Læs dette brev i lyset af disse ord, og læg mærke til, hvordan en stor indviet bestræbte sig på at åbenbare nogle kendsgerninger, der er iboende viljes- eller magtaspektet. De lå imidlertid langt ud over den tids disciples og aspiranters fatteevne, men i dag kan de være en reel del af menneskehedens erkendelse. Lov, kærlighed, forening og syntese – alle disse store energier er trængt ind i den menneskelige bevidsthed og er nu den platform, som den nye civilisation kan grundlægges på, og hvorfra man igen kan tage skridt til at nærme sig Gud og skabe nye menneskelige relationer.

Der eksisterer nu tre store sprækker samt adskillige mindre og ikke så betydningsfulde, som jeg ikke behøver at omtale. Tre store Guds sønner gjorde i indvielsesøjeblikket en stor indsats for den menneskelige bevidsthed ved deres målbevidste

vilje-til-lov, vilje-til-kærlighed og vilje-til-syntese. Menneskeheden fik derved hjælp til lettere at gå frem ad »den oplyste vej«, og til at gå igennem mayas haller ved hjælp af det lys, der strømmede gennem de sprækker, som var lavet i de adskillende slør af fuldkomne guddommelige mennesker i deres mest sejrri-ge øjeblik. Der mangler stadig at blive lavet en fjerde stor sprække som følge af de frigjorte energier og det gode, som de tre tidligere sprækker har gjort muligt at opnå. Denne fjerde større sprække vil blive foretaget af menneskeheden selv, når den står med »samlet hensigt« og er fokuseret gennem de grupper, der virker i det ydre for mestrenes ashramer. Derfor vil sløret blive flænget på det tidspunkt, hvor Hierarkiet igen antager fysisk form på jorden.

Husk altid, at denne lære er symbolsk. Slør i ordets egentlige betydning eksisterer ikke. De har karakter af modsatrettede kræfter og energier, der optræder som hæmmende faktorer for aspiranten, når han prøver at gøre fremskridt, og for hele menneskefamilien når den gør fremskridt på evolutionens vej. De har ingen grundlæggende relation til bevidsthed, for i de fleste tilfælde »ligger disse slør på den jordiske tilværelses side og ikke på lysets side«. De er dybest set fysiske kræfter, og skønt de er et resultat af menneskets egen indsats og aktivitet ned gennem tiderne, er de stort set uerkendte og usete hindringer for dets fremskridt. De er den laveste koncentration af kræfter, der er kommet fra andre og højere aktivitetsniveauer end det fysiske, sådan som I forstår fysisk substans. Man kunne bruge en misvisende, men sand formulering ved at sige, at de ligger mellem det subtile indre menneske – mentalt og astralt – og dets *fysiske hjerne*. Det er dem, der forhindrer hjernen i at registrere årsagernes og meningens verden. Denne indre verden kan være emotionel eller mental i sin fokusering og i sin nedfældning af kraft på det æteriske plan. Den kan være det samlede resultat af personlighedsintegration, og den kan være en kombination af energier, eller den kan være domineret af sjæl-senergiens indvirkninger. Når de ved evokation er blevet nærværende, kan de okkult trænge igennem, uddrive eller nedbryde de adskillende tilslørende kræfter og på den måde efterhånden

skabe koordination mellem sjæl og hjerne.

Disse slør er som gardiner for visionens vinduer. De forhindrer opfattelse af det, der ligger hinsides rummet eller området for almindelig eller middelmådig erfaring, og de forhindrer lyset i at trænge igennem.

Det arbejde, som de tre nævnte Guds sønner udførte, vedrører ikke sønderrivningen af slørene i deres eget indre liv og kræfter for at tilvejebringe en uhindret og klar sjælsskontakt, og den vedrører heller ikke oplysning og erfaring på det fysiske plan. Det havde de for lang tid siden selv erfaret i specielle og individuelle tilfælde. De tjente menneskeheden og flængede de slør, der afholdt menneskeheden som helhed fra at få den højere åndelige erfaring og fra at kunne registrere Hierarkiets faktiske eksistens. Deres tjeneste var universel, og den muliggjorde fortsatte menneskelige fremskridt, for det havde ikke været muligt for menneskene at se og forstå nødvendigheden af at tilintetgøre hindringerne for lys, før der kan komme mere lys ind. Den almindelige aspirant opfatter ikke slørene, før der kommer lidt lys til syne i sprækkerne i »forhindringernes tæppe«.

Kristi storhed, og det enestående i det han udrettede, består i, at han var den første, der gennemførte en sønderrivning af slørene fra »øverst til nederst«. Dette kunne han gøre, fordi han handlede som verdensfrelser og var uafhængig og uden for menneskeheden. Han var fri af menneskefamiliens aura og – atter et citat fra *Den gamle kommentar*, så godt som det nu kan lade sig gøre at oversætte disse arkaiske tekster:

»Han arbejdede fra det høje, og fra det fjerne strømede kraften ind og tvang sig vej til de adskillende kræfter, idet den drev dem ud i en trefoldig retning fra det punkt, der er højest, til det højre og til det venstre, hvorved han lod den kraft strømme ind, som opløste sig selv som lys, som kærlighed og som opløftende energi. Således arbejdede den ene, hvis komme alle mennesker venter. Han er et menneske, men arbejder ikke som et sådant. Han virker som et guddommeligt lys, som en uforlignelig energi og

som frelseren i menneskenes verden.«

Lad mig atter citere fra samme kilde og give jer slørenes urgamle navne:

»Lige ved det jordiske plan findes impulsens slør og dernæst koncentrationens hal. Efter det følger fordrejningens slør, der er forbundet med blændværkets verden på samme måde, som impuls er med kraft. Hinsides dette slør findes valgets hal. Og dernæst kommer et andet slør, adskillelsens slør, og hinsides det er de blindede menneskers hal – de mennesker, som er blindet af lyset, men ser mod det sidste slør, aspirationens slør. Fire slør, tre haller og mange mennesker.«

Jeg vil overlade til jer selv at anvende dette afsnits udsagn om sandhed og om koncentreret virkeliggørelse. Jeg minder jer om, at koncentration betyder én ting for aspiranten og en helt anden for den indviede, ligesom den indviedes valg ikke ligner disciplens valg. Den nævnte blindende kraft rækker helt fra det dybe åndelige mørke, som det almindelige menneske befinder sig i, over den blindhed som Saulus fra Tarsus var eksponent for, op til den tilstand, der overvælder den højeste indviede, når han venter på at træde ind i herrens rådskammer.

Blindhed er et forspil til indvielse, uanset hvilken grad den har. Det er først ved den sidste og højeste indvielse, at »tendensen til blindhed« endegyldigt hører op. På evolutionens tidlige stadier er blindhed naturlig, medfødt, uundgåelig og uigennemtrængelig. I tidsaldre vandrer mennesket i mørke. Så kommer det stadium, hvor den almindelige blindhed er en beskyttelse, men det er også en fase, hvor den kan overvindes. Teknisk set er den blindhed, jeg her hentyder til, noget andet. Fra det øjeblik, hvor mennesket fanger det første svage glimt af dette »noget andet« og begynder at se sig selv i forhold til denne svagt sansede og fjerne virkelighed, er den blindhed, som jeg har talt om, en blindhed, der er *pålagt* den ivrige aspirant *af sjælen*, sådan at lektierne i bevidst erfaring, i discipelskab og

senere i indvielser kan tilegnes og blive udtrykt korrekt. Dette betyder, at den ivrigt søgende beskyttes mod at gøre for hurtige og overfladiske fremskridt. Den indre lærer og senere mesteren ser efter dybde og dyb »rodfæstelse« (om jeg så må sige). Nødvendigheden af »okkult blindhed« samt en klog håndtering og endelig eliminering af den er dele af det pensum, der pålægges kandidaten. Frimurerbroderskabet erkender denne sandhed, men fortolker den ikke rigtigt. Ved en af de vigtigste og højeste indvielser træder kandidaten ind med åbne øjne og uden bind for øjnene. Halvvejs gennem ceremonien blindes han, og i den tilstand gennemgår han frygtelige prøver, der er symbolske for et bestemt højt stadium på vejen.

Esoterisk set skaber blindhed således grundlag for lærdom og er knyttet til læren om øje, hals eller hjerte. Det har *ikke* relation til en tåget vision, til forståelse af halve sandheder eller til aspiranten, der famler sig frem, når han skal lære om sig selv eller får øje på målet og søger at gå vejen. Det er en velkendt tilstand, som alle begyndere udsættes for, og som de ikke kan undgå, fordi den er iboende deres natur. Okkult blindhed er åndeligt fremkaldt og »mørklægger« det glørværdige og lovede resultat og belønning. Disciplen henvises til sit eget selskab. Han ser intet andet end sit eget problem, sit eget lillebitte erfaringsområde og sin – for ham at se – svage og begrænsede udrustning. Det er dette stadium, profeten Esajas hentyder til, når han taler om at give »mørkets skatte« til den kæmpende aspirant. Øjeblikkets skønhed, det glørværdige i den forhåndenværende mulighed og behovet for at fokusere på opgaven og den tjeneste, der er mest betydningsfuld, er belønninger for at gøre fremskridt i det tilsyneladende uigennemtrængelige mørke. For den indviede er denne blindhed endnu mere esoterisk. For ham er der absolut intet lys tilbage – intet jordisk lys eller noget andet lys i de tre verdener overhovedet. Der findes kun mørke. Mystikeren har givet dette stadium navnet »sjælens mørke nat«. Den virkelige mørke nat (som mystikerens mørke nat kun er et tåget spejlbillede af, paradoksalt udtrykt) betegner en meget ophøjet tilstand af væren og et meget ophøjet stadium i udviklingen. Det var i dette dybe mørke, at Kristus trængte

ind, da han overskyggede en af sine mestre, mesteren Jesus på korset. Det vil være nyt for mange, men det har ikke kunnet åbenbares før nu. Det refererer til den lethed, hvormed en mester deltager i den subjektivt oplevede erfaring hos de disciple, han har forberedt til indvielse. Det refererer også til Kristi endnu højere identifikation med de indviede, som er ved at tage den fjerde og femte indvielse, som for eksempel mesteren Jesus i den nævnte erfaring. Kristus er ikke længere indvieren, men hans relation til den indviede svarer til mesterens relation til disciplen. Det er en mærkelig fase med »identisk medvirken«, der ikke fremkalder nogen reaktion fra mesteren eller mestrenes mester, Kristus, undtagen i det omfang, det sætter den guddommelige deltager i stand til at konfrontere sig med et andet mørkt område, som tilslører og skjuler en endnu mere overjordisk herlighed. Det foregående afsnit ligger langt ud over den almindelige studerendes fatteevne, men vil blive forstået af dem, hvis øjne er åbne for derefter at blive blindet.

De studerende må huske, at de fire slør på det æteriske plan kun er de lavere symbolske modsvarigheder til visse store områder for guddommeligt udtryk, og at man altid må nærme sig herligheden gennem mørket. Sådan er loven. Disse højere tilslørende faktorer må omtales og specificeres, men der kan ikke gives yderligere oplysning om disse mysterier, det adskilende mørke, som den indviede møder:

Første slør. Det, som disciplen konfronteres med, når han kæmper med tærskelens vogter og bliver vidende om nærværelsens engel, skønt han endnu ikke ser den.

Andet slør. Det, som den indviede møder ved den fjerde indvielse, og som tvinger ham til i sin blindhed at råbe: »Min Gud, min Gud, hvorfor har du forladt mig?« Disse ord, som Kristus udtalte på dette tidspunkt som deltager, er blevet glemt af den ortodokse, men bevaret af esoterikeren. H.P.B. hentyder til dem i *Den hemmelige lære*.

Tredje slør. Den mystiske blindhed som overvælder den indviede, når han – som legemliggørelse af alle den åndelige

triades kræfter – står over for monaden og drives fremad af første aspekts »stærke vilje«. Dette må jeg ikke skrive om. Det vedrører den sjette og syvende indvielse.

Fjerde slør. Det »ukendte uigennemtrængelige tomrum, opløsning af det yderste mørke«, som de, der er i Verdens Herres råds-kammer og er fokuseret i Shamballa, møder når tiden er inde til, at de skal »opløse« vort planetariske livsudtryk og erfaring fuldstændigt. De må da lægge alle den åndelige og menneskelige erfarings syv plan bag sig og fortsætte videre ud i områder for liv og væren, som vi ikke har ord for, og som vi ikke kan forestille os. De forlader de syv plan gennem det fjerde slør på de kosmisk fysiske æteriske niveauer (på det højeste plan af vore syv plan) og fortsætter til det kosmisk astrale plan. Der opløser de dets eksistens, som de tidligere opløste eksistensen af det astrale plan, der for os alle er en meget velkendt illusion. Den indviede fortsætter videre til det kosmisk astrale plan og finder – Hvad? Hvem ved? Jeg ved det ikke.

Sådan tjener slørene sine formål. Blindhed nærer og beskytter, hvis den er iboende og naturlig, sjælspålagt eller fremkaldt åndeligt. Hvis den er viljesmæssigt selvpålagt, hvis den bruges som et alibi for en påstået endegyldig viden, hvis den er påtaget for at undgå ansvar, da kommer synd ind i billedet, og der opstår vanskeligheder. Må I alle blive beskyttet herimod.

Trin for trin har lysets brødre og andre, der bevidst går den oplyste vej, fjernet sig fra formens tiltrækningskraft. Røstens hærs-kare kan ikke længere aflede deres skridt og illusionens slør ikke længere blokere for deres vision og fremskridt. Den indviede har opnået en relativ frihed og står fri for meget af det, der hidtil hindrede hans fremskridt. Formens, blændværkets og den tillokkende verden tiltrækker ham ikke længere. Han forstår betydningen af den formaning, som denne tiende regels tredje sætning indeholder:

3. Lyt ikke mere til røstens hærs-kare, og lad brødrene fortsætte fremad i lyden.

Når man udlægger dette esoterisk, kan sætningen formuleres på følgende måde: Røsterne og røsten toner bort. AUM erstattes af OM, og broderen står i centrum af dette OM.

Verdens mange røster, de kødelige og djævelens er ikke længere fremtrædende. Der findes intet i den indviedes bevidsthed, som kan respondere på dem. Stilhedens røst dør ligeledes ud, og selve ordet kan ikke høres. Kun LYDEN bliver tilbage. Det er den lyd, som giver genlyd i de formløse verdener. Det er den lyd, som den åndelige triade responderer på, og som den indviede er en del af, for lyden, som han skaber, når han går fremad på sin skabende vej, er en del af den universelle lyd. Det bør understreges, at han, der står i selve centrum af Shamballas råds-kammer, udsender alle ord samt ordet, og han intonerer lyden. Dette glemmes ofte. Det vil være ham, der intonerer AUM, og alle ting bliver til. Det vil være ham, der intonerer ordet OM, og Gud kommer til syne på jorden inkarneret i menneskeheden. Det vil være ham, der intonerer LYDEN og med dette udadgående åndedræt holder alle ting i live, og i dens kadences stigen og dalen findes den skabende proces' cykliske rytme. Det vil være ham, der vil trække lyden tilbage og centrere vibrationen i sig selv, og som en dag vil afslutte denne periodiske manifestation og føre lyden videre til andre steder i rummet og holde den i ro med det tilbageholdte åndedræt, indtil en senere manifestationscyklus dæmmer. Da vil åndedrættet igen fungere, hvorved et nyt erfaringsområde stilles til rådighed for de liv, der i en cyklisk rytme igen søger manifestation. Hele inkarnationens historie ligger skjult i forståelsen af LYDEN og dens opdeling i OM og AUM.

Når vi kan identificere lyden og ikke længere »bevæges« af OM, da udtrykker den indviede sig som en kristus og gør sig synlig, enten i fysisk form eller på de plan, som vi kan kalde »ikke synlige områder«. Han vil da besidde og anvende de energier, som den åndelige triade vogter, og som kommer til udtryk som Guds vilje og hensigt. Skønt den indviede ikke er en del af den planetariske ledelse, og skønt han ikke er medlem af Shamballas råd (for det er der kun et begrænset antal indviede der er), så har han ikke desto mindre ret til at færdes på

samme plan og til at forberede sig til de højere udviklingsprocesser, der vil give ham adgang til det kosmisk astrale plan. Det vil sætte ham i stand til at »se igennem« og til at forstå det »kosmiske blændværk«, hvilket vil give ham en skjult nøgle til en verden, der kan føles og sanses på en måde, som vor følelsesrespons og vor emotionelle og intuitive sensitivitet blot er tågede og fordrejede genspejlinger af. Dette har en vis betydning og bør huskes, hvis den rette sans for proportioner skal udvikles. Den indviende har her på jorden lært, at astralplanet i virkeligheden ikke eksisterer – i det mindste ikke for dem med de højere indvielsesgrader. Denne viden er det første skridt mod en forståelse af hemmeligheden om opløsning, mod en sand forståelse af grundlaget for den evige eksistens af modsætningernes par, og mod den viden, som ligger bag betydningen af opløsning. Denne sætning siger jer sandsynligvis ikke meget, men den indeholder ikke desto mindre en sandhed, som den planetariske tilværelses prøver, erfaringer og indvielser forbereder den indviende til. Han udrustes derved med de kvaliteter, der sætter ham i stand til at kontakte det kosmiske onde og dog forblive uberørt, sådan at han efterhånden kan påtage sig sin rolle i arbejdet med at bringe Den sorte loge og dens broderskab til et ugudeligt endeligt. Den sorte loge har sine rødder på det kosmiske astralplan, ligesom Den hvide loge og dens broderskab har sine på det kosmisk mentale plan. Det er i virkeligheden kun midlertidigt, for at visse planlagte aktiviteter på stjernen Sirius kan blive fuldbyrdet og afsluttet. Dette er der ofte blevet hentydet til i mine bøger.

»Den højere evolutions vej« fører til det kosmisk astrale plan, og det mål, der bringer et menneske dertil, er den grænseoverskridende vision, som gives ved nogle af de højere indvielser. Den kvalitet, der gør det muligt for mennesket at arbejde som en skabende faktor i Den store hvide loge, er en udviklet buddhisk evne. Mennesket rejser på »lydens vinger«, for at bruge en velkendt og dog lidet forstået metafor. Det kan først ske, når det kan:

4. ... høre det OM, der udsendes af ham, der står og venter ved

selve midtpunktet i herrens rådskammer.

Dette er seriøse og højtidelige tanker og ikke til megen gavn for den almindelige læser. Det er imidlertid væsentligt (som almindelig læser) at undgå den overbevisning, at opnåelse af den højeste indvielse på denne planet markerer afslutningen på eller fuldbyrdelsen af et stort og sidste stadium. Den markerer blot en begyndelse til en højere betydning. Dette er et esoterisk værdifuldt udsagn. Ligesom opnåelsen af fysisk kontrol frigør nybegynderen til at lære højere lektier som forberedelse til de større indvielser, således frigør overvindelsen af betingelserne på vort planetariske livs syv plan den indviede (ligesom Buddha og Kristus) til et arbejde i stadigt højere og endnu vigtigere betingende tilstande. Deres egentlige arbejde som medlemmer af Det store hvide broderskab er først ved at begynde, og tryllebundne og forundrede begynder de svagt at forstå den virkelige hensigt med eksistensen af Den store hvide loge. Det er derfor meget vigtigt, at vi bestræber os på at forstå kontinuiteten i åbenbaringerne og det enestående og umådelige fremtidsperspektiv, der ligger i det under, som trin for trin, grad for grad og plan for plan udfolder sig for den indviede bevidsthed.

Her bevæger vi os ind på så avancerede områder, som end ikke den fremskredne menneskehed har den svageste idé om. Vi berører hensigter og mål, som Hierarkiets fremskredne medlemmer står overfor. Vi beskæftiger os med ideer og begreber, som vi ikke har nogen terminologi for, og som er af en sådan art, at den menneskelige tænkning er ude af stand til at registrere dem. Hvad siger for eksempel ordene »guddommelig hensigt, Shamballa, Verdens Herre, registrerings- eller bevidsthedstilstande, der ikke har relation til sansning, sådan som den udtrykker sig igennem bevidsthed, logen på Sirius«, og lignende begreber jer? Jeg vil vove at påstå, at de i virkeligheden ikke siger jer noget, og det er, fordi målet for alle, der læser disse ord, er kontakt med sjælen, at erkende og at blive erkendt af Hierarkiet samt indvielse. Hvis jeg siger, at lyden »OM, som den intones af ham, der står inden for Shamballas grænser« betyder, at den ene lyd O, rund og fyldig, intones, og at den

afsluttende tone M udelades, siger det så jeres intelligens noget? Igen vover jeg at påstå, at det gør det ikke. Det er derfor ikke så vigtigt, at jeg uddyber denne del af reglerne. Jeg ville bruge mine kræfter bedre, hvis jeg i et vist omfang belyser betydningen af ordene »herrens råds-kammer«. Måske har tre begreber taget form i jeres tanker i forbindelse med Shamballa, hvis I har søgt den sande esoteriske indstilling:

1. At menneskeheden eksisterer som et stort intelligent energi-center i det planetariske livs substans.
2. At det åndelige center, hvor tiltrækkende, sammenhængende magnetisk energi er fokuseret, og hvorfra den strømmer i to retninger:
 - a. mod de tre verdener og de fire naturriger,
 - b. mod Shamballa og de to højere riger i manifestation,

er det vi normalt kalder Hierarkiet, gudsriget, centret for kærlighed og formidlende forståelse (bemærk de to sidste ord).

3. At der findes endnu et center, som hverken er åndeligt eller menneskeligt, men er kendetegnet ved guddommelighed. Guddommelighed er udtryk for viljen og hensigten hos ham, i hvem vi lever, røres og har vor væren. Det center, hvor Guds vilje er fokuseret, og hvorfra den dynamisk sendes ud for at udføre hensigten, er Shamballa.

Tiden er nu inde, hvor esoterikere må skelne mellem ordene »åndelig« og »guddommelig«. Det er *ikke* det samme, og de har heller ikke samme betydning. Kvaliteten i åndelighed er kærlighed. Kvaliteten i guddommelighed er vilje. Der er tydelig forskel mellem de to, og det mellemliggende princip (eller det, der forbinder og forener de to kvaliteter) er visdom. Buddha udtrykte *i tid og rum* denne visdom. Det betyder, at der kun var en relativ og begrænset manifestation af dette sammenkædende princip. Han vidste ikke, at det største han opnåede var en naturlig og (på det tidspunkt, ikke nu) ubevidst erkendelse af

forskellen mellem kærlighed og vilje samt en evne til i sit indre at kunne udtrykke en sammenkædende og sammensmeltende energi, som kunne føre og som også førte kærlighed og vilje, sjæl og monade, sammen. Samtidig (og senere fuldt og helt i Palæstina) tilkendegav Kristus – som undervisning for menneskeheden – foreningen af kærlighed og intelligens, af sjæl og personlighed. Disse kendsgerninger er det meget vigtigt at lægge sig på sinde.

Guddommelighed i denne betydning og form er derfor uforståelig for disciple, idet det er målet for så fremskredne individer som Kristus og besiddes kun af den gruppe liv eller fokuserede integrerede væsener, der er samlet omkring Sanat Kumara, Verdens Herre.

Som jeg tidligere har nævnt, er Sanat Kumara for den planetariske Logos, hvad personligheden plus sjælen er for disciplen. Han er også den sammenholdende kraft i planeten og holder med sin udstrålende påvirkning alle former og substanser i den planetariske form sammen, således at de udgør en sammenhængende, belivet og fungerende helhed. En parallel hertil ses, omend i meget mindre målestok, i Kristi udstrålende påvirkning, når den gennemtrænger, beliver og opretholder den kristne kirke i dens mange aspekter som en samlet enhed. En endnu mindre analogi kan ses i den påvirkning en discipel udøver, når han står i en gruppes midte og opretholder den i en sammenhængende og nyttig manifestation. Midt mellem de to symboler for vilje og kærlighed, der begge er til stede i manifestationen (Kristus og disciplen), findes opgaven for verdensdisciplen (menneskeheden), for påvirkningen bliver større og mere vidtrækkende end disciplens, men dog ikke så kraftig og omfattende som Kristi påvirkning.

Sammenhæng, der påvirker liv, former og substanser, er et udtryk for vilje og hensigt, motiveret af kærlighed og virkeliggjort med intelligens i udførelsen af de planer, hvorigennem hensigten kommer til udtryk. Når I når frem til at have samme styrke, som et væsen som Sanat Kumara har, vil I se, at hans individuelle styrke forøges og suppleres med den samlede kapacitet hos en gruppe af liv, der – skønt de ikke er så langt

fremskredne som han på den evolutions vej, der ligger foran de planetariske Logoi – dog er langt, langt forud for de mest udviklede medlemmer af det åndelige Hierarki. Det er disse liv, der danner den inderste cirkel i Verdens Herres rådskammer. Deres normale kontakter er ydreplanetariske og meget sjældent af planetarisk natur. De er i direkte forbindelse med den planetariske Logos på hans eget høje plan, det kosmisk mentale plan. Dette store og ukendte væsen anvender Sanat Kumara på samme måde som sjælen anvender en midlertidig personlighed, når denne personlighed befinder sig på et avanceret niveau for indviet bevidsthed. Dette er blot en parallel og analogi og skal ikke forklares detaljeret set ud fra relationer.

Disse livs store karakteregenskaber er vilje eller hensigt. De virkeliggør, har bevidst viden om og forstår på intelligent måde den motiverende idé, som den planetariske Logos – der arbejder bevidst på sit eget høje plan – søger at virkeliggøre og opnå i sin planlagte inkarnation gennem en planet. Når han er i inkarnation fungerer han på det kosmisk fysiske plan og virkeliggør de syv principper, som vi kender, og alt er fokuseret i og gennem individualiteten Sanat Kumara, realiseret og tilført energi gennem de syv planetariske centre. De tre Aktivitetens Buddhaer (som også er medlemmer af det store råd) er udtryk for modsvarighederne på de kosmiske niveauer til de latente energier, der findes i de tre permanente atomer i de tre verdener for menneskelig stræben. Det er atter en farlig parallel at anvende, for – som symbol – er den ikke en sand analogi.

De syv ånder foran Guds trone er også medlemmer af rådet, og de står hver især i tæt forbindelse og kontakt med en af de syv hellige planeter i vort solsystem, og de kan derfor trække på de energier, som disse virkeliggør.

Det er således tydeligt, at vi ud fra dette kan slutte, når vi drager en sammenligning, at kun få af vort Hierarkis medlemmer indtil nu har været i stand til at nå den tilstand eller det stadium i udvikling, som berettiger dem til at være en del af det store råd, eller som gør det muligt for dem at respondere på det O, som Sanat Kumara lader lyde med et hundrede års mellemrum. Det er denne lyd, der samler de modtagelige enheder i

rådet. Dette råd holder møde med et hundrede års mellemrum, og hvad angår vor nutidige menneskehed, er disse møder blevet afholdt – på vilkårlige datoer – i 1725, 1825 og 1925.

På disse møder aflægges rapporter af dem, der er ansvarlige for den planetariske udvikling i visse forudbestemte retninger. Der tages beslutninger om nye udviklingsretninger. Der stilles bestemte typer kosmisk energi og solenergi til rådighed til gennemførelse af de planer, som virkeliggør hensigten. Bevidsthedsevolutionen i de tre verdener får nødvendigvis størst opmærksomhed.

Jeg vil bede jer huske, at dette ikke alene refererer til menneskeriget og dets udvikling, men også til de tre riger under det menneskelige, som set fra mange synsvinkler er ligeså betydningsfulde som menneskeriget. Denne udtalelse er vanskelig at acceptere for menneskeheden.

Det er disse store mål, som langsomt dukker op i den indviedes bevidsthed, når han trin for trin går fremad på indvielsens vej. Selv om læseren umuligt kan forstå disse mål, har jeg ønsket at gøre opmærksom på dem her, fordi indvielse ellers kunne blive betragtet som opnåelse af en relativ statisk tilstand, og at den ville føre den indviede ind i et evigt dødvande eller en ufremkommelig blindgyde. Indvielse er i virkeligheden en erkendelse af de mål, som Shamballa har virkeliggjort. Det er ikke en proces, der alene gør et menneske til medlem af det åndelige Hierarki. Indvielse (sådan som kandidaten forstår den) er i virkeligheden uvæsentlig og en forberedelse til den højere evolutions vej.

Jeg kan ikke fortælle jer meget mere om denne regel. Emnet er, som I kan se, for avanceret selv for den indviede, som om få årtier vil læse og studere disse vejledninger. At jeres vision må blive større og jeres evne til tænkning og jeres abstrakte refleksion må vokse, er mit håb og ønske for jer.

Ellevte regel

Jeg vil på dette sted i gennemgangen af de fjorten regler for indviede tale om gruppeindvielse. Disse regler må grupper, der forenet søger at udvide gruppebevidstheden, lære at arbejde efter. Det er grunden til, at jeg hidtil har undladt detaljeret at relatere disse regler til de syv centre eller mere specifikt til de syv store sol-indvielser. Af disse syv angår kun de fem den almindelige menneskehed. De to sidste indvielser angår kun dem, der er villige til at efterkomme visse usædvanlige krav og til at yde den specielle indsats, som berettiger dem til navnet: »Sejrherrer via den klare rene vilje«.

Gruppeindvielse er ikke let at opnå, især fordi den i praksis endnu er et uprøvet eksperiment og derfor i væsentlig grad et pionerarbejde. Hierarkiet erkendte på et tidligt tidspunkt, at en sådan udvikling var uundgåelig, hvis menneskehedens evolutionære vækst viste sig tilfredsstillende. Alligevel har det taget tusinder af år blot at få det skitseret som en mulighed, som en hypotese, og der er endnu kun foretaget indledende forsøg. Det første mål med disse forsøg (der foregår i det stille forskellige steder i verden) er at se, om en gruppe af disciple kan arbejde sammen på en sådan måde, at mestrene kan se en indre sammensmeltning finde sted. Resultaterne har indtil nu ikke været opmuntrende. For det første har det været svært at finde disciple på omtrent samme evolutionstrin, hvis stråler »skinner tilstrækkeligt igennem«, og som kan opvise en egenskab eller udføre en fælles opgave (om jeg så må sige), som de er enige om, og som er vedkommende nok til at holde dem sammen og stærk nok til at afbalancere personlighedsforskelle, fortrin og barrierer. Det har endnu ikke været muligt. Gruppe efter gruppe er blevet prøvet og undersøgt af forskellige mestre i forskellige dele af verden, og hidtil er disse forsøg mislykket. Når jeg bruger ordet »mislykket«, mener jeg mislykket set ud fra det planlagte mål. Set i forhold til den enkelte discipels individuelle vækst er det ikke nødvendigvis mislykkedes. Set fra den ukyndige almindelige offentligheds side vil offentliggørelsen af *Discipleship in the New Age* i de kommende år vise sig at

være epokegørende.

Det vil være værdifuldt at overveje, hvad gruppeindvielse indebærer, og at gøre det på en saglig og ikke sentimental og forhåbningsfuld måde.

Et af de problemer, Hierarkiet står over for i denne forbindelse, er at få elimineret sentimentalitet – denne mærkelige emotionelle reaktion og relation, der knytter en gruppes medlemmer sammen i »kan lide eller ikke lide«. Når der er tale om »kan lide«, etableres en alt for stærk personlighedsrelation i forhold til det, der tjener gruppen bedst. Gruppens ligevægt forstyrres. Når der er tale om »kan ikke lide«, så sker der en stadig påvirkning af denne *indre kritiske holdning*, og der opstår kløfter. Er det ikke rigtigt mine brødre, at jeres relation til andre ofte påvirkes af billigelse eller misbilligelse? Når denne indstilling er til stede, mangler det første skridt hen imod gruppefusion. Det er det, vi mener med sentimentalitet, og denne emotionelle reaktion må som et første skridt på vejen forsvinde. Jeg taler denne gang ikke om upersonlighed. For nogle mennesker er upersonlighed blot en mekanisme, der bruges til flugt fra ansvar. For andre betyder upersonlighed undertrykkelse og er ensbetydende med så hårdt arbejde, at disciplen må ofre al sin tid på at opnå upersonlighed, hvorved det med garanti ikke lykkes. Det, du ihærdigt stræber efter, og som optager unødigt plads i din tænkning, bliver med tiden et fængsel, der bør nedbrydes. Sådan er den okkulte lov. Upersonlighed er kun mulig for den discipel, der virkelig véd, hvordan han skal vise kærlighed, og for ham der ser sit liv og dets drømmebillede (inklusive alle tilknyttede personer) i den åndelige triades lys.

Det er, hvad ellefte regel først og fremmest handler om, og I vil ikke kunne forstå betydningen af denne regel, med mindre I har en vis forståelse af, hvad sande grupperelationer er. Sådanne relationer er ikke baseret på personlighed eller upersonlighed, på at kunne lide eller ikke lide, på kritik eller ikke-kritik, men på en virkelig forståelse af »guddommelig indifferens«, åndelig ubundethed og en dyb, vedholdende uforanderlig kærlighed. Mange oprigtige aspiranter vil synes, at det er et

paradoks at sidestille disse ord. Men en forståelse af okkulte paradokser fører til frigørelse. Aspirantens første lektie består i at erhverve disse grundholdninger for at kunne deltage i gruppeindvielse.

Det andet, som den stræbende gruppe må forstå, er nødvendigheden af at kunne anvende nedbrydningskraften.

En gruppe føres sammen som følge af karmisk lov, ashramisk nødvendighed og sjælsstyring. Derved får de overvågende mestre mulighed for at underkaste villige aspiranter en helt bestemt skoling, men også et ligeså definitivt spændingspunkt, der betegner store vanskeligheder. Der er i virkeligheden ikke meget, der knytter disse mennesker sammen ud over en overbevisning, en fælles aspiration, og et mål de samlet fastholder. Det mest karakteristiske for sådan en gruppe er åndelig selvished. Dette udsagn vil måske virke overraskende, men underkaster I jeres eget hjerte en grundig analyse, vil jeg vove at påstå, at I vil opdage, at det er ikke guddommelig kærlighed til menneskeheden, der har fået jer til at finde vej ind i en ashrams ydre gruppe, men et ønske om udvikling, fremskridt og frigørelse. Det første skridt er derfor at erkende dette og derefter det ofte misforståede påbud: Udryd begær. Dette skal være disciplens første nedbrydende handling. Det er ikke det, disciplen søger, ønsker eller begærer, der skal betinge ham og drive ham til det, vi kunne kalde »ashramisk føjelighed«, men det er verdens nød, der skal være det altoverskyggende motiv. Således begynder disciplen at frigøre sig fra begær ved at udsulte det. Han bekæmper ikke aktivt begæret med henblik på at fjerne det, han prøver ikke at omdanne det (som disciplen på prøve), men han holder op med at give det nogen som helst opmærksomhed; han undlader at give det den opmærksomhed, der er nødvendig for at stimulere det, for som altid følger energi tanke. Han er optaget af nøden i verden og af den tjeneste han kan yde, og så godt som utilsigtet bliver resultatet, at begæret dør af mangel på næring.

I kan således tydeligt se, at det vil tage tid for alle medlemmer i en gruppe at nedbryde det individuelle begær, og at gruppen ikke kan gå fremad på indvielsens vej som en enhed, før

denne fælles frigørelsesproces til en vis grad er gennemført.

Det næste skridt er nedbrydningen af de bånd, der knytter gruppemedlemmernes personligheder sammen. De må brydes, og relationen mellem gruppemedlemmerne skal baseres på sjælsaktivitet, en fælles forpligtelse over for ashramens mester og en fælles tjeneste for menneskeheden. Der opnås en grad af frihed i grupperelationen, hvilket vil vise sig som specielle planlagte og fælles aktiviteter i den ydre verden og vil tillige berige ashramens liv. Indtil dette stadium er nået, svarer gruppens aktivitet til aktiviteten hos en discipel på prøve og ikke til en forpligtet discipels aktivitet. En spontan tilskyndelse til et gruppearbejde, som er affødt af gruppebevidstheden, og som samler hele discipelgruppen til tjeneste ved et spændingspunkt, er det første tegn på, at gruppen er rede til yderligere undervisning, til en intensivering af gruppens kræfter og til en nærmere relation til mesteren. Gruppen gennemfører dette uafhængigt af mesterens påbud som et resultat af, at gruppens forenede sjælliv gør sig effektivt gældende. Disse to åndeligt nedbrydende forløb – nedbrydningen af begær og alle personlighedsbånd – er de to første og uundgåelige resultater af ægte gruppearbejde.

Den tredje egenskab, som fuldstændigt skal rykkes op med rode og tilintetgøres, er alle reaktioner på anerkendelse, hvad enten denne anerkendelse kommer fra menneskenes verden, fra andre disciple eller fra en mester. Evnen til at arbejde uden at få nogen anerkendelse, til at se andre uberettiget kræve belønning for en handling, og endog til at lade som intet, når andre gør krav på resultaterne af det gode, som den enkelte discipel eller hans gruppe har igangsat, er den hierarkiske arbejders adelsmærke. Mestrene får ingen anerkendelse for det arbejde, deres disciple udfører, skønt de giver den oprindelige impuls og giver både råd og vejledning. Disciplen udfører planen. Han påtager sig ansvaret. Han betaler prisen eller får de karmiske følger – gode eller dårlige – af den indledte aktivitet, og det er ham, der bliver kendt af mængden. Men disciplen har – så længe han *søger* anerkendelse og tænker i resultater samt responderer på verdens reaktion på sit individuelle arbejde – langt at gå endnu for at nå de højere indvielser. Hele problemet

bliver endnu vanskeligere, når det drejer sig om en hel ashramisk gruppe, fordi omverdenen, der skal modtage tjeneste, endnu ikke anerkender gruppetjeneste, og det er en hindring for hele gruppens absorption i den indre ashram.

Det er dog ikke umulige mål, ellers ville jeg ikke tage jeres eller min tid på at beskrive dem. Gruppen kan leve op til den okkulte nødvendighed, hvis de samlet erkender indsatsens omfang og udelukkende stræber efter at være fuldt ud optaget af tjeneste – en så dyb optagethed, at den udelukker alle andre erkendelser, især de personlige. Vi ser atter (som det ofte er tilfældet), at når en gruppe når frem til et fælles spændingspunkt, så forsvinder de uvæsentlige reaktioner, og de uønskede egenskaber nedbrydes automatisk.

Disse tre former for arbejde med henblik på nedbrydning kræver omhyggelig overvejelse, og I kan tydeligt se – fordi det udføres i overensstemmelse med tilintetgørelsesaspektet – at metoden er anvendelse af gruppevilje. I vil ligeså tydeligt kunne se, at gruppevilje kun kan vokse frem i overensstemmelse med loven om okkult kontinuitet, når og hvis gruppen fungerer intelligent og viser tilstrækkelig kærlighed.

Vi kommer nu til den tredje faktor ved gruppeindvielse, og det er de bevidst erkendte forskelle i enheden. Ikke alle disciple i en gruppe forbereder sig til den samme indvielse. Dette kan ofte være svært for nogle gruppemedlemmer at acceptere. Min tidligere udtalelse om, at en gruppe er sammensat af mænd og kvinder, der alle befinder sig på samme evolutionstrin, er en generalisering og betyder blot, at de alle har nået et punkt, hvor de er forpligtet og uafbrudt engageret i ashramens arbejde under en speciel mester.

Arbejdet kræver en bred vifte af egenskaber og evner for at kunne være effektiv på manifestationens ydre plan. Det kræver personer, der står i nær kontakt med mesteren, dvs. indviede med en vis status. Det kræver ligeledes personer, der med lethed kan forbinde sig med den indre ashram, dvs. seniordisciple, omend ikke nødvendigvis højt indviede. Det kræver også personer, der ikke er så langt på disciplenskabets vej, for de har eller kan etablere en tæt forbindelse med den almindelige

menneskehed i det daglige liv. En sådan gruppe disciple virker som følge heraf som et miniatrehierarki, og et *hierarki består af forskellige grader for at kunne råde over en bred vifte af effektive relationer*. Tænk over det. I kan nu se, hvorfor det er nødvendigt at eliminere personlighedsreaktioner, for kun på den måde kan grupperne fungere som en koordineret enhed, hvor de forskellige medlemmer erkender hinandens status uden at blive jaloux eller føle sig mindreværdige. Arbejdet udføres derefter med inspiration, koordination og praktisk anvendelse som grundlag. Gruppens seniormedlemmer og dem med den højeste status (hvad den end er) tilskynder til udførelse af planen, sådan som de modtager den fra mesteren. De mere erfarne blandt disciplene koordinerer dernæst planen i gruppen, idet de forbinder den med ashramen og antyder måden, hvorpå den kan præsenteres for menneskenes verden. De forpligtede og viede nybegyndere, der endnu er uerfarne, udfører planen på det fysiske plan. Det kræver, som I kan se, en smidig og effektiv koordination, en rigtig opfattelse af helhedsbilledet og en tilpasning af arbejdet til det umiddelbare behov. Det er en vanskelig opgave for en gruppe af meget individualistiske disciple (og alle disciple er individualister) at tage de første skridt til nye holdninger og til sådanne indbyrdes relationer, der kendetegner Hierarkiet som en helhed.

En anden vigtig faktor i gruppeforberedelsen til indvielse er at opøve tavshed. Vi stiller til tider os selv – når vi har ashramens funktion til debat – det spørgsmål: Hvordan kan vi lære vore disciple, at tavshed faktisk *ikke* er at afholde sig fra at tale. Rigtig mange disciple tror, at det er sådan, og at de skal lære ikke at tale, hvis de skal gøre sig håb om at tage indvielse. Nogle ville gøre vel i at tale mere, end de gør – om det rigtige. Den tavshed, der påbydes i en ashram, handler om at afstå fra bestemte tankebaner, om at udelukke drømmerier og om ikke at anvende den skabende imagination på forkert måde. Talen styres således ved kilden, fordi tale er et resultat af visse indre kilder til ideer, tanker og imagination. Tale er så at sige fulde indre reservoirer, der har nået en vis mætningsgrad og derfor flyder over til det fysiske plan. At tilbageholde tale og at under-

trykke ord, når man har erkendt, at det man vil sige er forkert, uønskværdigt, uklogt eller spild af energi, vil ganske enkelt øge den indre opdæmning og til sidst føre til et endnu voldsommere verbalt udbrud på et senere tidspunkt. Det kan også føre til alvorlige og katastrofale tilstande i disciplens astrale legeme. Tankens tavshed skal dyrkes og, mine brødre, jeg mener ikke stille tænkning. Jeg mener, at visse tankebaner skal nægtes adgang. Bestemte vaner i tænkningen skal ophøre, og bestemte måder at nærme sig ideer på må ikke udvikles. Dette kan gennemføres ved en proces, hvor gamle tanker erstattes af nye og ikke ved voldsom undertrykkelse. Den indviede lærer at holde sit tankeapparat i en bestemt effektiv tilstand. Hans tanker sammenblandes ikke med hinanden, men opbevares (hvis jeg kan beskrive det så billedligt) i adskilte afdelinger og er omhyggeligt arkiverede med henblik på senere anvendelse. Der findes visse tankelag (igen symbolsk udtrykt), som ashramen holder tilbage og som aldrig tillades at nå disciplens eller den indviedes sind, når de ikke arbejder bevidst i ashramen. Andre tankelag har relation til gruppen og dens arbejde og har frit spillerum inden for gruppens grænsning. Atter andre er af mere verdslig natur og styrer disciplens daglige liv og relationer til personligheder, til sager i et civiliseret liv og til begivenheder på det fysiske plan. Dette er kun antydninger af, hvad jeg mener, men det er tilstrækkeligt til at vise (hvis I mediterer på rette måde) lidt af, hvad der menes med den indviedes tavshed. På de tilladte kontaktniveauer er tale fri og uhindret. Der er ikke givet nogen tilkendegivelse om, at der uden for disse områder eksisterer sfærer med tankeaktivitet. Således er den indviede discipels tavshed.

Vi har således kort, men tankevækkende overvejet fire egenskaber, som en gruppe, der forbereder sig til indvielse, må udvikle, overveje og opnå samlet. Det er:

1. At opnå en indbyrdes og usentimental relation i gruppen.
2. At lære at anvende de nedbrydende kræfter konstruktivt.
3. At opnå evnen til at arbejde som et miniaturehierarki og som gruppe være et eksempel på en enhed med forskelle.

4. Kultivere kraften i den okkulte tavshed.

Efter disse indledende bemærkninger skal vi nu overveje den næste regel.

ELLEVTE REGEL.

Gruppen må sammen flytte ilden fra lotusblomstens juvel ind i triaden, og gruppen må finde det ord, der kan gennemføre denne opgave. Gruppen må ved hjælp af den dynamiske vilje tilintetgøre det, der er skabt ved midtvejs-punktet. Når brødrene har nået spændingspunktet i den fjerde store udviklingscyklus, da vil denne opgave blive udført.

Når man læser denne regel, er det tydeligt, at den handler om fjerde indvielse og den deraf følgende nedbrydning af det kausale legeme – det legeme, hvormed monaden først skabte personligheden, og dernæst et instrument, hvorigennem det andet guddommelige aspekt kunne komme til udtryk. Vi beskæftiger os her med en af de store indvielser. Jeg vil minde jer om, at denne indvielse, set fra Hierarkiets side, er den anden store indvielse, og ikke den fjerde, som mennesket anser den for at være. Den tredje indvielse betragtes teknisk set som den første store indvielse. De store indvielser er først mulige efter personlighedens transfiguration.

Hvad er det, der fører til nedbrydningen af sjælslegemet? Det, der formidler tilintetgørelsen, er viljens andet aspekt. Viljens tredje eller laveste aspekt, som virker gennem sindet eller det manasiske princip, var den opretholdende faktor i personlighedens lange udviklingscyklus. Det var princippet om intelligent syntese, som holdt livsprincippet intakt og individualiseret gennem den lange række af inkarnationer. I denne cyklus viste viljen sig først som det lavere menneske. Dernæst fokuserede den sig i tankens søn, den guddommelige agnis-hvatta, sjælen, og blev mere og mere en magtfaktor. Senere, når

disciplen bygger antahkaranaen og på den måde etablerer en direkte kommunikationskanal mellem monaden og personligheden, fusioneres den lavere tænkeevne med den abstrakte eller højere tænkeevne (det sublimerede og lutrede manasiske princip), og gradvis bliver sjælen – for at bruge et mærkeligt, men følelsesmæssigt ladet ord – *overhalet*. Den har nu tjent sit formål. Kærlighed og lys kommer til udtryk i livet på det fysiske plan. Der er ikke længere som tidligere behov for personlighedslegemet eller sjælslegemet. Deres plads kan nu overtages af den åndelige triade og monaden. Begge de lavere aspekters egentlige liv (som af natur er skabende og udtrykker kærlig intention vedrørende hensigten) kan nu trækkes tilbage. Trefoldighed er, set fra de tre periodiske legemer – monade, sjæl og personlighed – blevet til dualitet, og monaden (der reflekteres i triaden) kan nu virke på de lavere plan gennem en bestemt skabt personlighed eller et »spændingspunkt« i de tre verdener. Det er det reglen henviser til, når den studeres i forhold til den individuelle indvielse, medens det liv, hvori sjælen »overhales«, og hvori dens grænsning nedbrydes er så fundamentalt vanskeligt, at det kaldes korsfæstelsens eller forsagelsens liv.

Vi beskæftiger os imidlertid med fortolkningen af reglen, således som den påvirker en gruppe, der forbereder sig til en fælles indvielse af dens medlemmer. Det er ved at holde sig til den urgamle sentens om, at »således som det er i makrokosmos, således vil det være i mikrokosmos«, og ved at anvende loven om analogi, vil vi efterhånden komme til at forstå. Jeg kan ikke håbe på, at I har fået mere ud af det end de antydede betydninger, men det må nu stå jer klart, hvorfor jeg har beskæftiget mig med de fire kvaliteter, som en gruppe i fællesskab skal udvikle forud for indvielsen. Det vil vise sig nyttigt at forbinde disse kvaliteter med forskellige sætninger eller påbud i denne ellefte regel. Vi vil betragte dem enkeltvis. Lad os nu se på den første sætning.

1. Gruppen må sammen flytte ilden fra lotusblomstens juvel ind i triaden.

Først vil jeg minde jer om, at ild altid betegner det første aspekt, og at dette, som I véd, er livsaspektet. Lad mig hertil føje det velkendte faktum, at »vor Gud er en fortærende ild«, og minde jer om, at første aspekt er tilintetgøreraspektet. I har straks forbundet de to første kvaliteter – som vi har beskæftiget os med – med korsfæstelsen, som er et symbolsk udtryk for den fjerde indvielse. At opnå en uselvsk og upersonlig indbyrdes relation i gruppen var den første forudsætning, og ordet »sammen« angår i denne regel gruppens arbejde, når den – som en tæt sammentømret enhed – kan gå fremad. Denne overførsel af livet eller ilden vil være et resultat af en forenet handling, som gruppen har udført, når den fuldt ud har udviklet indre enhed. Overførslen kan ikke finde sted, før dette er sket, ligesom en indviet ikke kan tage denne specielle indvielse, før der endegyldigt er tilvejebragt en fuldstændig sammensmeltning af de tre legemer og sjælen og opnået en guddommelig indifferens over for alle lavere reaktioner i de dele, der udgør det sammensmeltede og indbyrdes forbundne instrument. Det gælder også for gruppen.

Gruppens liv må komme til udtryk på det fysiske plan i en samlet gruppe. Gruppen vil besidde et sensitivt *følelsesapparat*, der svarer til det astrale legeme, og gruppens sind vil være velordnet og fungere rytmisk. Gruppens »personlighed« vil være aktiv, endog guddommelig aktiv på det tidspunkt, hvor dette særlige stadium er opnået. Gruppens sjælen vil også stå i fuldt flor som udtryk for den indre ashram, og i selve gruppelivets hjerte, der er tilsløret og skjult af den ydre personlighed og af den vibrerende kærlige sjæl, findes et punkt af levende ild eller liv, som – når tiden er inde og de rette betingelser er til stede – vil blive overført til den indre ashram, der findes på triadens niveauer. Det kan måske eller måske ikke betyde nedbrydningen af gruppens kausale legeme og etableringen af en direkte forbindelseslinje mellem den rene ashram og en gruppe disciple. Det vil utvivlsomt – på de stadier, der går forud for dette ønskværdige mål – betyde en afgørende forandring i fokuseringen, samt en gradvis etablering af et spændingspunkt, der langsomt realiseres på de højere niveauer.

Denne etablering vil fortsætte, indtil overførslen er tilendebragt.

Alt imens dette finder sted, bliver ilden i gruppelivets hjerte mere og mere vital og følgelig mere og mere *åndeligt* nedbrydende. Den anden egenskab, vi talte om, den konstruktive planlagte anvendelse af nedbrydningskræfterne, kan nu ses i aktivitet. Det er disse kræfter, der oftest er ansvarlige for de omvæltninger, kløfter, splittelser og ulykker, som så ofte karakteriserer gruppelivet i dets første stadier. Ilden stimuleres da af den åndelige triade og påvirkes ikke bevidst af selve gruppen. Esoterisk set bliver gruppen »en brændende grund«, og megen tid kunne spares og megen unødigt sorg, smerte og lidelse undgås, hvis gruppemedlemmerne kunne forstå, hvad der sker med dem og blot stå fast indtil det tidspunkt, hvor »lutringen ved ild« er fuldbyrdet, og livsprincippet i gruppehertet kan skinne med både glans og udstråling. Det er denne tålmodige udholdenhed, der er så stort behov for hos medlemmerne i en gruppe, der forberedes til indvielse. Når først den hensigt, der ligger bag alle ulykkelige begivenheder og nedbrudte personer, forstås, kan der gøres hurtige fremskridt – igen ved hjælp af den enkle udøvelse af guddommelig indifferens. Denne guddommelige indifferens var den fremtrædende egenskab hos mesteren på korset på Golgata. De syv ord fra korset angik hans omsorg for andre, hans mission, nøden i verden og relationen til Faderen eller til monaden. Men disciple og aspiranter er så intenst optaget af sig selv, af deres virkning på andre, deres trængsler og smerte eller af at kritisere deres brødre eller sig selv! Målet eller hovedformålet vægtes ikke tilstrækkeligt i deres bevidsthed. Gruppens personlighed fungerer ofte med stor styrke, men sjælens sammensmeltende kærlighed mangler, og den tilintetgørende indstrømning af livet i juvelens hjerte får ikke lov at strømme ind og øve sin indflydelse. Det blokeres og afbrydes af forholdene i gruppen, og mesteren vil ikke betro gruppen teknikken til overførsel, før der i det mindste findes en vis fælles vilje til at virke *sammen*, hvilket er nødvendigt for at flytte gruppens liv til højere bevidsthedsniveauer og ind i ashramen på buddhiske niveauer. Det er, hvad der menes med

reglens næste sætning:

2. Gruppen må finde det ord, der kan gennemføre denne opgave.

Hvordan er denne teknik til overførsel? Den består af tre stadier, som gruppen skal nå frem til i samklang. Det første er stadiet for en forenet spænding eller for opnåelse af et sådant brændpunkt af planlagt og fokuseret hensigt, at gruppen ufravendt er orienteret mod den umiddelbare opgave, der skal udføres, og hvor gruppen set fra en synsvinkel om hensigt fungerer som et individ. Dette er måske det sværeste stadium, men det skal mestres, før der opnås hjælp fra mesteren i den indre ashram. Han er for gruppen, hvad monaden er for den discipel, der ustandselig prøver at tilvejebringe den esoteriske »forsagelse af det kausale legeme«. Dette spændingspunkt skal fastholdes i en høj vibrerende aktivitet i hele overførselsprocessen. Jeg vil minde jer om, at det mest fremtrædende kendetegn ved Jesus af Nazaret i perioden forud for korsfæstelsen var fuldkommen tavshed. Det er her, vi kan se, hvor virkningsfuld den fjerde egenskab kan være. Gruppen er på dette stadium så optaget af den opgave, der ligger foran den, og så bevidst om nødvendigheden af at bevare en fælles og ensartet spænding, at »det hemmelige steds tavshed« sænker sig over den, hvilket gør at arbejdet kan skride hurtigt fremad. Når dette punkt er nået, manifesterer den tredje egenskab sig som evnen til at arbejde som et miniatuerehierarki, og dette bliver stadigt mere mærkbart.

Nu følger resultatet af alle disse indledende stadier, og det kommer spontant og automatisk. Jeg vil understrege, at gruppen står ikke forventningsfuldt og venter på at få et ord. Den søger ikke og kæmper ikke for at opdage et ord. Den tager ikke et ord til sig, som bliver foreslået af en hjælpsom discipel, og »styrker det«. Ordet er et resultat af spændingspunktet. Det kommer fra tavsheden og viser sig som det første ved, at tem-

poet i gruppe-»lyden« eller -tonen langsomt stiger. Som I véd, har alle individer og alle grupper af individer deres egen særlige tone eller lyd, som er den skabende formidler af det fokuserede gruppeliv.

Her berører vi atter grænsen til den kommende videnskab om invokation. Denne gruppelyd, der stiger efterhånden som spændingen øges og stabiliseres, har en påkaldende virkning og drager efterhånden en respons frem fra den indre ashram, som følge af dennes relation til den ydre gruppe. Når mesterens respons registreres i gruppebevidstheden og hans styrke føjes til gruppens, ændres kvaliteten af den lyd gruppen udsender, den uddybes og varieres, beriges og lyder derefter uden for gruppelivets grænsning. Lyd tager form som ét ord. Dette ord, der er et resultat af gruppens aktivitet, fokusering og spænding samt mesterens hjælp, tilvejebringer tre ting:

1. Det skaber en fusion mellem den ydre gruppe og den indre ashram.
2. Det gør det muligt for gruppelivet at blive overført ad gruppeantahkaranaen og fokuserer det en gang for alle i mesterens ashram.
3. Resultatet af denne overførsel er dobbelt:
 - a. I okkult betydning *dør* den ydre gruppe.
 - b. Gruppens *sjæl*, der nu er forenet med livsaspektet på højere niveauer end dem det kausale legeme eksisterer på, er ikke længere særlig vigtig. Den store forsagelse finder sted, og det kausale legeme – som har tjent sit formål – dør og nedbrydes. Sådan døde Kristus på korset, ifølge den teologiske udlægning. Imidlertid døde han ikke, han lever stadig, og *ved hans liv* frelses alle sjæle.

Det er vanskeligt for esoterisk studerende at forstå, at vægten i de fremtidige oplysningsskoler vil blive lagt på livsaspektet og ikke på kontakt med sjælen. Målet vil være overførsel og ikke forening. Nutidens aspiranter og disciple er stort set et resultat af den gamle form for undervisning og er blomsten af de processer, menneskeheden har været igennem. Dette er en

afgørende overgangsperiode. I overført betydning er verdens disciple og aspiranter nu på samme stadium, som den gruppe vi beskæftiger os med – det stadium, hvor livet overføres fra den ydre form til den indre væren. Heraf kommer også de vanskeligheder, I alle står overfor, og det er en vanskelig opgave for jer at forstå det realistiske i det, jeg forsøger at forklare jer. Problemet med sjælskontakt er noget I kan fatte og forstå, i det mindste teoretisk. Det er ikke lige så let at forstå problemet ved overførsel af liv fra det nuværende højest opnåede punkt til et vagt og mystisk åndeligt punkt. Men husk, at jeg forventer ikke, at I kan forstå det, for jeg skriver for dem, der kommer efter jer, og for dem af jer, der vil reinkarnere med jeres nuværende selv.

Læg mærke til, hvordan de fire egenskaber (side 227), vi har studeret, har gjort det muligt for gruppen at nå frem til at kunne sige ordet. Dette ord, der nu ytres af dem som gruppe under inspiration af mesteren (og jeg bruger med vilje ordet »inspiration«), er sendt ud. Det er nået hinsides området for den umiddelbare gruppeindflydelse. Det har øvet sin begyndende indvirkning på gruppens sjæl og har vitaliseret livsaspektet med ny kraft, juvelen i sjælens lotus. Nu opstår muligheden for at opfylde det tredje store påbud, som denne regel indeholder:

3. Gruppen må ved hjælp af den dynamiske vilje tilintetgøre det, der er skabt ved midtvejspunktet.

At skulle opfylde det krav der her stilles betyder, at gruppen står over for sin største prøve i dette overførselsarbejde. Gruppemedlemmerne har sammen bevaret spændingspunktet. Sammen har de skabt antahkaranaen. Sammen har de ved hjælp af gruppelyden påkaldt sig mesterens og hans ashrams opmærksomhed. Samlet har lyden antaget form af et ord, og dette ord har indvirket på gruppens livsaspekt i gruppensjælens form. Det har tilført det energi, således at nedbrydningen af det kausale legeme nu kan foregå. Tendensen i gruppen vil da helt normalt være at spænde af efter at have udsendt det uigenkaldelige ord og alt synes at være godt forsvarligt og fuldbyrdet. Men det er det ikke i virkeligheden. Med deres forenede kærligheds kraft

har gruppen mestret personlige vanskeligheder og sammen udviklet de fire egenskaber. Den har også fundet ordet, der kan påvirke sjælen – for ordet er altid beslægtet med andet aspekt, og derfor kan det nå sjælen og belive den, det andet aspekt i sig selv.

Men nu skal gruppen i de sidste stadier af det store overførselsarbejde nå et nyt spændingspunkt og et nyt fælles resultat. Den må benytte den dynamiske vilje, første aspekts energi, og derved tilvejebringe den endelige nedbrydning af det kausale legeme. Livet i det kausale legeme er blevet stimuleret og vitaliseret og forsøger nu at bryde ud af sin begrænsende form. Sjælens legeme udsættes for pres indefra, men dernæst – både når det drejer sig om den enkelte indviede og den indviede gruppe – skal det endelige slag komme udefra ved en samlet viljeshandling. Det svarer til Kristi høje råb på korset, da han råbte: »Det er fuldbragt«. Det siges, at med disse ord blev templets forhæng sønderrevet fra øverst til nederst, og Kristi liv steg op til Faderen. Tænk på disse ords betydning. »Det, der er skabt ved midtvejspunktet er der ikke længere behov for«. Der er ikke længere behov for et mellemliggende princip eller mellemlid mellem mennesket og Faderen. Monaden og personligheden er fuldstændig forenet og har opnået den fuldkomne relation. Trefoldighed har givet plads for dualitet, og den højere evolutions vej ligger åben for den indviede.

Det ses tydeligt, at denne fase i en gruppes fuldbyrdelse indtil videre kun kan være et håb. Det ligger langt fremme for nutidens grupper, ligesom den fjerde indivielse ligger langt fremme for den almindelige aspirant eller discipel. Men grupper må have deres mål og stræbe mod en vision, ligesom det enkelte menneske må. Jeg lægger grunden til den fase, hvor livet leves i grupper, og hvor der vil være en fælles stræben, som vil blive så karakteristisk for den kommende æra. Jeg vil understrege yderligere tre ting:

For det første vil disciplen lettere kunne forstå, hvordan han kan udvikle evnen til at anvende gruppeviljen dynamisk, når han kan erkende, at det betyder, at spændingspunktet udvides til at omfatte hans overbevidsthed, og også at livsaspektets frigørelse fra det kausale legemes begrænsninger fører til en ny

invokationscyklus og en påkaldende aktivitet. Dette tilvejebringer en indstrømning af den guddommelige viljes tilintetgørelsesaspekt, og som følge deraf til fuldstændig nedbrydning af det kausale legeme.

For det andet må man ikke regne med, at alle i gruppen er disciple, der er ved at tage fjerde indvielse. En gruppe kan være sammensat af disciple og indviede af alle grader, dog må der i gruppens personsammensætning være mindst én discipel, der har taget korsfæstelsesindvielsen. Denne nødvendighed symboliseres for os i den nære relation, der eksisterede mellem Jesus, da han tog denne indvielse, og Kristus, som havde taget den på et tidligere livsstadium. Jo mere forskellig gruppen er, jo rigere er dens liv og muligheder. Glem ikke det. Jeg kan give jer et lille vink vedrørende dette vanskelige emne. Når gruppen har nået resultaterne fra det første spændingspunkt, dvs. før ordet toner frem, så giver ashramens indviede af fjerde grad deres støtte og gør meget for, at gruppen kan nå sit mål.

For det tredje vil jeg gøre jer opmærksom på, at I bemærker, at jeg har givet jer meget i en kort form, og at jeg har tilføjet megen ny information om den fjerde indvielse. Det, jeg har sagt, er anvendeligt både for den enkelte aspirant og for gruppen, der søger indvielse. Læs opmærksomt det jeg har sagt, men husk, at det endnu ikke er muligt for jer at skelne mellem det der er symbolsk, og det der er virkeligt. På den måde beskyttes indvielseshemmelighederne omhyggeligt.

En enkel regel angående forståelse og opnåelse står altid ved magt. Den store forsagelse bliver først mulig, når de mindre forsagelser praktiseres og styrer disciplens og gruppens liv. At forsage ambition og alle personlighedsbånd, samt at forsage alt som hindrer fremgang, når det åbenbares for sjælens øje, lægger en sund grund til den sidste store overførsel, som er baseret på forsagelsen af det, som i æoner har været ensbetydende med skønhed, sandhed og godhed, og som har set ud til at være det allerhøjeste mål for alle forhåbningsfulde anstrengelser. Bestræbelsen efter at se det, som ligger forude og bag den tilsyneladende afsluttende sjælsfusion, konfronterer på dette tidspunkt disciplene, blandt dem nogle af jer. Det er mit oprigtige håb, at I alle må trænge gennem dette sjælens slør og til sidst se dette

slør »sønderrevet fra øverst til nederst«, så I bliver i stand til med dem af samme grad at sige, »det er fuldbragt«. Så vil den højere evolutions vej åbne sig for jer så vel som for andre, og I vil se herrens herlighed i et nyt lys – et lys, der vil kaste skygge over alle tidligere mål og visioner.

Tolvte regel

Den regel, vi nu skal arbejde med, fører os ind i den ydreplanetariske energis verdener, ind i en større bevidsthedsverden, som de højere indviede stræber imod, og som på en speciel måde er forbundet med både fortid og fremtid. Denne regel kunne også kaldes formlen, der styrer den nye gruppe af verdenstjeneres arbejde.

De tre sidste regler for indviede og disciple handler om den nye tidsalders arbejde og den kommende åbenbaring, som både vil skabe og muliggøre dette arbejde. De er derfor af allerstørste betydning for os. Trin for trin har vi i de elleve regler, vi har studeret, set den indviede eller disciplen gå fra positionen som en accepteret discipel, der står foran nærværelsens engel, til det høje punkt, hvor den åndelige vilje frigøres til fuld tjeneste, og hvor fuld forståelse er opnået ved den fjerde indvielse. Det er det punkt, hvor atma eller ren ånd hersker, hvor den åndelige triade udtrykker monadens natur, og hvor identifikationen med guddommens hensigt har hævet sindets illumination og tillige forbedret samarbejdet ved hjælp af ren kærlighed til planen. Disse ord er forsøg på at antyde den vej frem, som – for den indviede bevidsthed – er det nødvendige forberedende stadium, før den højere evolutions vej betrædes, ligesom prøvestadiets vej er det nødvendige forberedende stadium, før man kan accepteres i en ashram. Kort sagt kan de elleve regler, som vi allerede har behandlet, betragtes som regler, der styrer den indviedes bevidste aktivitet i følgende stadier og relationer.

1. Stadiet med den brændende grund og etablering af en oplyst grupperelation. Dette åbenbares ved hjælp af sindet, der fungerer som et aspekt af gruppesindet.
2. Stadiet med ashramisk erkendelse og etablering af en fremadrettet gruppelytme. Disse gensidige aktiviteter skaber en nødvendig gruppespænding.
3. Stadiet, hvor gruppelyden udsendes, og hvor evnen til at påkalde guddommen etableres, hvilket fører til, at den samlede gruppe erkender, at »Gud er ild«.

4. Stadiet, hvor de mindre ild udslettes ved hjælp af førnævnte erkendelse, og hvor der etableres en speciel gruppereaktion på den guddommelige hensigt eller vilje. Dette fører til sidst til, at loven om karma og genfødsel ophører og ikke længere betinger livet i de tre verdener.
5. Stadiet med triadisk perception og etablering af åndelig kontakt, hvorved både formens og sjælens liv ophører. Dualitet opleves ikke længere.
6. Stadiet med identifikation med livsaspektet og etablering af en fuldstændig guddommelig integration i den større helhed. Den indviede fortsætter fremad i liv og ikke i bevidsthed – et begreb og en sandhed, som I endnu ikke har mulighed for at forstå.
7. Stadiet, hvor gruppen udsender ordet og etablerer en direkte relation til Shamballa, som en integreret del af Hierarkiet. Det betyder, at en dobbeltakkord slås an.
8. Stadiet med respons på de syv strålelivs højere aspekter og etablering af kontakt med de tre og den ene. Dette udføres ifølge loven om de kompletterende syv.
9. Stadiet med den åndelige ophævelse, som det kaldes. Dette skaber en ny bekræftende holdning og resulterer i en erkendelse af den ene indiviers sande natur.
10. Stadiet, hvor alle slør spredes, og hvor evnen til at arbejde med lysenergi etableres, således at man får belønning i form af en ny færdighed, der betyder, at der kan arbejdes med bevidsthedsaspektet i alle former.
11. Stadiet, hvor den guddommelige hensigts dødsaspekts kræfter kan benyttes til at gennemføre den guddommelige hensigt, samt til som gruppe at etablere en fuldstændig identifikation med den guddommelige vilje. Dette markerer den store forsagelsesperiode, der fører til den endelige overgang ud af det fjerde skabende hierarki, menneriget.

Dette er en kort og utilstrækkelig sammenfatning af de mere generelle og lettere forståelige resultater af lydighed over for disse regler. Den indviede er fri og bliver derfor en dynamisk

faktor i det arbejdende Hierarki. Tolvte regel bliver tydelig for ham, ikke kun på grund af den erkendelse hans oplyste sind fremkalder, men også på grund af de højere guddommelige kvaliteter, der er forbundet med den planetariske Logos' vilje og hensigt.

I kan naturligvis tydeligt se, at kun de, som er nået til stadi-erne, der beskrives i tiende og ellefte regel, vil være i stand til at forstå, hvad jeg mener. Jeg advarer jer igen om, at den tilsyneladende betydning af de tre sidste regler ikke er den sande åndelige betydning, fordi vi i disse regler beskæftiger os med det arbejde, Hierarkiet har planlagt, skal udføres i den næste store cyklus, Vandbærerens tidsalder. Vi vil derfor behandle de aktiviteter og planer, som vil indvarsle og modne den nye kultur og civilisation, der langsomt vil udvikle sig, når verden har ryddet op efter verdenskrigens prøvelser (1914-1945). Reglen lyder:

TOLVTE REGEL.

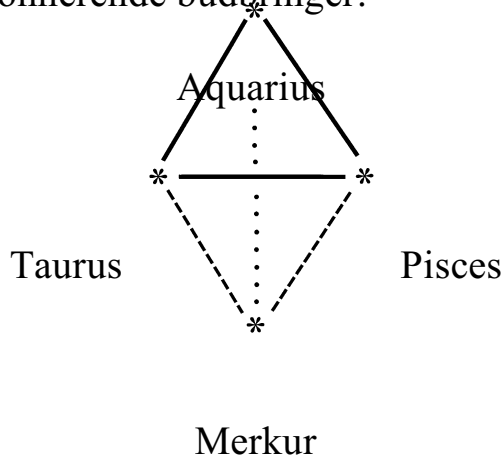
Gruppen må tjene, således som Aquarius (Vandbærerens tegn) anviser. Merkur vil skynde på gruppen på den opadgående vej, og Taurus (Tyrens tegn) vil bringe illumination og opnåelse af vision. Frelserens tegn vil blive set oven over gruppens aura, når den møjsommeligt arbejder i Pisces (Fiskenes tegn).

I husker, at reglen for ansøgere understregede:

1. Hændernes anvendelse i tjeneste som healing, velsignelse og invokation.
2. Budbringerens kendetegn på fødderne. Det hentydede til anvendelse af intuitionen, der styres af Merkur.
3. Anvendelsen af »øjjet«. Dette er i virkeligheden ikke det tredje øje (hvilket dybest set kun er et symbolsk udtryk), men evnen til at kunne anvende den udviklede sjælskraft. Det er den kraft, der findes mellem sindets kraft og den rene viljes dynamiske elektriske energi.

Denne regel har præcis det samme budskab til den indviede, men på et uendeligt meget højere trin, og lydighed (om jeg så må sige) over for denne regel tiltrækker Aquarius-energi, ræsonnerende kraft fra Merkur og illumination fra Taurus, således at det hierarkiske arbejde kan udføres på en planet og i en planetarisk cyklus, der har været betinget af Pisces i mere end to tusind år.

Jeg beder jer tænke over dette, for når I forstår det, har I formlen til Hierarkiets arbejde, når det skal rekonstruere verden efter den nedbrydning, der er foregået siden år 1900. I har også her en stor energitriangel, der virker igennem Merkur, gudernes fornuftige, ræsonnerende budbringer:

Hierarkiet betinges altså på dette tidspunkt af tre store stjernebilleder:

1. Aquarius. Det, der vogter »livet i større fylde«, som Kristus talte om, og som han nu på en ny og dynamisk måde kan trække på for at gennemføre den nødvendige genoprettelse. Denne energi er den »iværksættende kraft med universel karakter«. Den betinger fremtiden.

2. Taurus. Det, der åbenbarer visionen, »gudernes øje«, det, der giver illumination. Det vedrører nutiden.
3. Pisces. Inspirationen fra verdensfrelseren og tillige frelsens område. Det er det kraftfelt, de to andre kræfter må arbejde i. Det er skabt af fortiden.

Når disse tre stjernebilleder sender deres energier ind i Sanat Kumaras store ashram, Hierarkiet, koncentrerer og tilbageholdes de dér, indtil de frigives af »Merkur som en hurtig skitse« til det menneskelige bevidsthedsområde. Målet med denne frigivelse er at vække intuitionen (der som I véd styres af Merkur) og at oplyse den fremskredne menneskehed. Det er gennem intuitive mennesker, at viden om planen overføres til menneskeheden, således at genopbygningsarbejdet kan udføres.

På særlig måde opfatter vor tids indviede bevidsthed, at Hierarkiet hovedsageligt får liv og energi fra Aquarius, hvorved der tilføres et hidtil ukendt aspekt af guddommens livsenergi. Dette er naturligvis ikke let for jer at forstå og vil da også først til fulde kunne forstås ved afslutningen af Vandbærerens tidsalder.

Den indviede ser, at den nye gruppe af verdenstjenere virker under Taurus' illuminerende kraft, hvor resten af menneskeheden stadig påvirkes af Pisces. Hermed hentydes til den »overskyggende regnsky af ting, som kan vides«, der svæver over menneskeheden, ligesom Hierarkiet overskygger den nye gruppe af verdenstjenere, og ligesom sjælen overskygger menneskets personlighed. I har således både indre oplysning og lys til rådighed til løsning af kommende problemer. Lyset venter blot på at trænge igennem den nye gruppe af verdenstjenere under påvirkning af Taurus, der nærer al indre oplysning. Samtidig har I menneskeheden, der er blevet betinget og gjort sensitiv af Pisces' energi i løbet af de sidste to tusind år. I har altså en situation fuld af store åndelige løfter, og i denne kombination af energier findes de kræfter, der vil føre Hierarkiets aktiviteter ud i livet, betinge dets indviede, påvirke enhver ashram, bringe

lys ind i det nuværende mørke, og – som man allerede kan se – vække menneskeheden nuværende bevidsthed fra Fiskenes tidsalder til en ny forståelse.

Det er i den nye gruppe af verdenstjenere, at skoling af de disciple, der er behov for i mestrenes ashramer, finder sted på dette tidspunkt i verdens historie. Det er et nyt hierarkisk foretagende. I denne gruppe lærer accepterede disciple endvidere at arbejde på samme måde som Hierarkiet. Hierarkiet arbejder i området for den menneskelige tilværelse. Den nye gruppe udgør et lignende område for den nye discipel. De indviede fra de forskellige ashramer iagttager til tider denne gruppe for at studere kvaliteten og karakteren hos de disciple, der er engageret i verdens frelse, for det er gennem disse disciple, at Hierarkiet udfører sine planer. De indviede udfører deres vigtigste arbejde på de mentale niveauer og bag kulisserne, og derfor er deres magt stor. Det gælder især dem, der har taget tredje indvielse. En vis procentdel af dem er dog aktive i dagligdagens verden.

I må altid huske, at på dette tidspunkt er *Hierarkiets vigtigste arbejds metode at videregive inspiration*. Mestrene holder ikke offentlige foredrag og underviser heller ikke i verdens storbyer. De arbejder udelukkende gennem deres disciple og indviede. Det vil dog blive mere og mere muligt for dem at træde frem blandt menneskene og vække anerkendelse, efterhånden som påvirkningen fra Vandbærerens tidsalder bliver mere fast etableret. I mellemtiden må mestrene fortsætte med at arbejde »i den universelle ashrams stilhed«, som det kaldes, og derfra inspirere deres arbejdere, og disse må så i deres samtid og på deres måde inspirere den nye gruppe af verdenstjenere.

Bemærk derfor, at Aquarius' indvirkning på Hierarkiet har til formål (sådan som I fra jeres særlige evolutionstrin kan se det) at indføre Shamballas energi, som dybest set er selve livsenergien, der virkeliggøres ved hjælp af viljen. Det har naturligvis ført til store tilpasninger i selve Hierarkiet, og vil fremover gøre det i stadig højere grad. Hierarkiet har indtil nu som den vigtigste energitype anvendt kærlighedsenergien, som

I véd. Nu skal den livgivende viljesenergi føjes til. Nye metoder, nye måder at løse menneskelige problemer på og nye arbejdsgange skal forsøges. Eksperimenter med de indstrømmende kræfter vil høre til dagens orden, skønt eksperimenterne vil være baseret på en meget omfattende viden og blive iværksat med visdom og forståelse. Det nutidige menneskes reaktioner på urgamle kræfter gør forsigtighed så nødvendig. Menneskeheden er ofte uforudsigelig på grund af den frie vilje. Det er det, der ligger bag den discipelundervisning, som jeg allerede har givet jer megen oplysning om. De nye teknikker og fremgangsmåder, der ændres fra at gælde den enkelte til at gælde en samlet gruppe, vil skabe mange forskellige udviklingsmetoder. Det er disse ændrede måder og metoder til at gribe de grundlæggende problemer an på, der ligger bag de nye evner hos disciplene. Det er også det, der gør det muligt for disciple at opleve, at de kan arbejde hurtigere og med en usædvanlig livskraft. Jeg ville ønske, at alle disciple nu begynder at skole sig i at respondere på den Vandbærer-energi, der strømmer ind i Hierarkiet. Nogle af jer kan gøre det som accepterede disciple og som medlemmer af min ashram. Udnyt denne mulighed for at tilføre ny energi – det gælder alle, som via deres sjæl har etableret forbindelse med Hierarkiet, som er medlem af en ashram, eller som aspiranter befinder sig i periferien af Sanat Kumaras store ashram, Hierarkiet. Denne påvirkning fra Aquarius fører hovedsagelig til, at Hierarkiets relation til Shamballa styrkes, hvorved alle medlemmer i hans ashram påvirkes, lige fra Kristus ned til den nyligt accepterede discipel.

Det er gennem disciplene, at den nye gruppe af verdenstjenere bringes ind under den nedstrømmende Vandbærer-påvirkning. Dette gælder den individuelle sag og afhænger overvejende af evolutionstrinet. Nogle medlemmer af den nye gruppe af verdenstjenere vil ikke kunne respondere på nogen måde. Andre vil respondere i den udstrækning deres åndelige status tillader det. Denne indstrømning af Vandbærer-energi er en af de faktorer, som gør det muligt for Kristus at fuldende sin opgave som verdensfrelser og verdenslærer, og den gør det også muligt for ham at tage den indvielse, der ligger umiddel-

bart foran ham, og som han har forberedt sig til i næsten tre tusind år – det er en meget ophøjet og speciel indvielse. Det er også denne påvirkning, der har gjort mesteren R. i stand til at overtage Mahachohanens kappe og blive Civilisationens Herre – en civilisation, der vil blive betinget af den syvende stråles rytme.

For øvrigt er det denne Vandbærer-påvirkning, der har givet Den sorte loges adepter magt til at skabe den altomfattende død over hele verden. Disse onde væsener har responderet på Shamballas viljesenergi og på den livgivende vitalitet, men de har anvendt den med deres egne onde hensigter og med den magt de har, alt efter deres placering på det ondes kosmiske stige. Derfor kom krigen. Jeg nævner blot dette som et slående eksempel på den ofte misforståede kendsgerning, at den samme energi eller identiske kraft vil fremkalde samme resultater i bevidstheden hos såvel Kristus som Anti-krist. Det er rigtigt, at det er den samme energi, men formerne den indvirker på er så utroligt forskellige, at den i det ene tilfælde intensiverer viljen-til-det-gode og i det andet viljen-til-det-onde. Energi er i sig selv fuldstændig upersonlig.

Den gruppe, der »tjener som Aquarius byder«, er Hierarkiet, og den gruppe, der »fremskynder udviklingen på den opadgående vej«, er den nye gruppe af verdenstjenere. Denne gruppe styres af Taurus, og det er den guddommelige energi fra Taurus, der bringer gruppen »indre oplysning og vision«. Denne gruppe er billedligt set »tyren, der farer fremad med sit ene øje fast rettet mod målet og det strålende lys«. Men hvad er dette mål? Det er ikke oplysningen af selvet, for det er sket langt tidligere. Målet er at skabe et lyscenter i menneskenes verden og at holde visionen op for menneskesønnerne. Glem det aldrig, og den nye gruppe af verdenstjenere må forstå sin opgave og acceptere de krav, menneskeheden stiller til den. Hvad er disse krav? Lad mig nævne dem og derefter bede jer forstå dem i al deres enkelhed og handle efter dem.

1. At modtage og overføre indre oplysning fra sjælsriget.
2. At modtage inspiration fra Hierarkiet for derefter at træde

- frem for at inspirere.
3. At holde visionen om planen op for menneskenes øjne, for »hvor der ingen vision er, går folket til grunde«.
 4. At fungere som mellemlid mellem Hierarkiet og menneskeheden, som modtager lys og kraft, og derefter inspireret af kærlighed anvender begge dele til opbygning af morgendagens verden.
 5. At arbejde i Pisces, at opnå indre oplysning gennem Taurus og til en vis grad blive modtagelig over for Aquarius' impuls, der kommer fra Hierarkiet.

Disse mål er ikke kun den enkeltes mål, men hele gruppens. Alle, der responderer på Aquarius' livgivende kraft og Taurus' lysgivende kraft, kan og vil arbejde i den nye gruppe af verdensstjerner, selv om de aldrig har hørt om deres medarbejdere under dette navn og ikke har okkult viden. Husk det!

Hierarkiet vil anerkende den nye gruppe af verdensstjerneres vellykkede arbejde, og beviset på denne anerkendelse vil være tilsynekomsten af et symbol i gruppens aura – hele gruppens aura. Dette symbol vil blive projiceret af Hierarkiet, specielt af Kristus. Hvilket symbol det bliver, kan jeg ikke sige. Gruppen har endnu ikke fuldt ud fortjent det, hvorfor det kun er muligt at se et svagt og utydeligt omrids fra det niveau, hvor mestrene arbejder. Det kan ikke ses fra det niveau, hvor selve gruppen arbejder. Det vil blive en »frelserens tegn«, og det vil indeholde et kendetegn (signatur som middelalderens okkultister kaldte det) på en ny type frelse eller redning. Indtil nu har frelserens tegn været korset, og frelsens egenskab har været frigørelse fra substansen og fra stoffets tiltrækningskraft og dets greb – en frigørelse, som kun kan opnås med store omkostninger. Fremtiden rummer i stilhed andre måder til menneskehedens frelse. Sorgens bæger og lidelsen på korset er næsten afsluttet. Glæde og styrke vil komme i stedet. I stedet for sorg vil vi få glæde, som vil vise sig som lykke og til sidst føre til lyksalighed. Vi vil få en styrke, som ikke kender andet end sejr og ikke vil vedkende sig ulykke. Også Den sorte loge kendte til denne ændring af metoden til frelse, og den etablerede hurtigt grupper

af unge, knyttet sammen af mottoet »glæde gennem styrke, og styrke gennem glæde«. Det synes at være en lov for gruppeudvikling at modtage anerkendelse fra det onde, før anerkendelsen kommer fra det gode. Men »efter gråd kommer glæde, og den glæde kommer i morgen«. Foreløbig befinder vi os kun i morgengryet – morgengryet til Vandbærerens tidsalder. Lysets kulmination er uundgåeligt på vej imod os.

Denne regel fortæller os, at »gruppen arbejder i Pisces«. Det betyder ganske enkelt, at det område den nye gruppe af verdenstjenere arbejder i, er menneskeheden, som i de sidste to tusind år har været betinget og styret af energi fra Pisces. Som I véd, er det denne energi, der skaber formidling og udvikler sensitivitet i individet. Det arbejde, der er udført af og gennem denne energi, er udført så fremgangsrigt, at det har skabt en mellemgruppe af tjenere. Denne gruppe virker som mellemlid mellem Hierarkiet og menneskeheden, og den har udviklet menneskehedens sensitive respons på kontakter til en sådan grad af sensitivitet, at responsen på den nye gruppe af verdenstjeneres aktiviteter er meget virkelig og ikke kan afvises.

Det bør huskes, at Pisces' energi, som gruppen, der virker som mellemlid, skal arbejde med, er helt modsat de energier, der strømmer ind fra Hierarkiet og fra den nye gruppe af verdenstjenere. Det skyldes, at dette stjernebilledes energier drages tilbage sammen med den sjette stråle energi, som den på ejendommelig vis har »sammenfald med«, som det kaldes esoterisk. Deraf kommer de nuværende vanskeligheder. Påvirkningen fra Pisces, der er ved at høre op, den langsomme tilbagetrækning af sjette stråles kraft, Aquarius' energi, der strømmer ind via Hierarkiet (og på nuværende tidspunkt hovedsagelig påvirker selve Hierarkiet og det mentale og astrale plan), er de faktorer, der oprindeligt har været årsag til alle vore nuværende vanskeligheder. I denne indviklede situation ser I en planetarisk tilkendegivelse af betydningen af indre årsager, der frembringer ydre virkninger. Hierarkiet er imidlertid langsomt ved at indføre både Shamballa- og Vandbærer-energien. Mestre selv må lære at anvende de nye indstrømmende energier i planens tjeneste, ligesom det enkelte menneske i hver eneste

inkarnation må lære at arbejde med og anvende de tilgængelige astrologiske kræfter, der påvirker et af hans legemer eller hele hans personlighed. Sådanne energier kan, som I ved, anvendes til både det gode eller det dårlige. Det er ikke muligt for mestrene at anvende energi til gavn for det onde, men de må naturligvis kunne beherske de nye teknikker og de nye arbejdsmetoder, som de nye betingelser kræver. De kan enten påvirke selve Hierarkiet eller føre til reaktioner i det fjerde rige og i de andre naturriger, idet de tilvejebringer hurtige ændringer, hvad angår retning og holdninger.

Disse kræfter og energier – fra zodiaken eller fra de syv stråler – er strømmet ind i og gennem vort planetariske liv i utallige æoner. Hver gang de cyklisk kommer til syne, er der sket ændringer i formerne og substansen i de tre verdener, som de rammer og gennemtrænger, samt i graden af den evolutionære respons og de sensitive reaktioner på påvirkningen. Modtageligheden og reaktionerne hos den menneskelige familie som helhed eller hos den enkelte i denne helhed vil være anderledes end i den foregående cyklus, og det er sådanne faktorer, Hierarkiet må kæmpe med ved cyklisk at ændre sin egen teknik og sine arbejdsmetoder for at kunne imødekomme det ændrede behov. Husk det. Det har aldrig været tydeligere for mestrene end nu. Krigen kan måske betragtes som et oprør fra naturens forside mod de gamle betingelser, og fra Den sorte loges side som et oprør mod de nye tiltagende og betingende faktorer. Mellem disse to kræfter – den ene sensitiv og fremadrettet og parat til det, der er nyt og bedre, og den anden reaktionær, statisk og besluttet på at få et kvælende greb om livet i formen – står Hierarkiet ved midtvejspunktet

- a. og støtter med al sin kraft den side, der er ny, åndelig og ønskværdig.
- b. og tilpasser sig samtidig de nye betingelser og de nye faktorer.
- c. som en mur af stål, ubrydelig og ubevægelig mellem menneskeheden og det ondes kræfter.

Dette har været en epoke med kriser, men også det store øjeblik, som Hierarkiet har forberedt sig på lige siden det blev grundlagt på jorden. Ned gennem tidsaldrene er menneskene langsomt blevet skolet og forberedt til indvielse. De er blevet undervist i at udvikle indviet bevidsthed og har derefter indtaget deres plads i Hierarkiets rækker og er – senere – fortsat til det højere center, Shamballa.

Parallelt med det enkelte menneskes udvikling er der også sket en stor, omend langsom udvidelse af hans bevidsthed, og han er gået gradvis og støt fremad og ind i lyset. Det er nu blevet muligt at danne den nye gruppe af verdenstjenere – mænd og kvinder der er sensitive over for den indre og nye vision og over for de indstrømmende kræfter og energier. Alle grupper, hvad enten det er Hierarkiet, den nye gruppe af verdenstjenere eller selve menneskeheden, kæmper hver især med deres egne indre problemer med hensyn til respons, erkendelse og ansvar. Samtidig drives de frem og udad i to retninger: mod det, som er højere, og som antyder en bedre og mere åndelig fremtid med alt, hvad det indebærer, og mod det, som er forankret i og knyttet til fortiden, som er ved at krystallisere, og som er reaktionært og blindt i sin selvished og materielle natur og iværksat for at bevare det gamle, der burde forsvinde, og for at bekæmpe det, der er nyt.

Som aspiranter ved I alle, at der eksisterer en sådan tilstand i den konflikt, som udkæmpes mellem sjælen og personligheden i det indre, og som kommer til udtryk i det ydre. Man kan se de samme betingende faktorer komme til udtryk i alle grupper, organisationer, verdensreligioner og nationer, så vel som i planeten som helhed. Hierarkiet erkendte for millioner af år siden, at en sådan krise- og konfliktperiode var uundgåelig. Den letteste måde at håndtere den på ville have været at gribe ind med mindre konflikter, sådan som man gjorde tidligere. Shamballa og Hierarkiet kunne i fællesskab have afsluttet denne verdenskrise, men den ville være opstået igen og igen, indtil menneskeheden selv havde afsluttet den én gang for alle på det fysiske plan.

Den beslutning, som USA og England har taget i denne

situation, om at besejre og fremtvinge en betingelsesløs overgivelse af de angribende nationer, der repræsenterer Den sorte loge, er symbolsk og symptomatisk for menneskeåndens fremskridt. (Skrevet i september 1944). Denne gang afstår Hierarkiet fra ydre handlinger, men inspirerer i stedet og overfører den nødvendige energi og overlader det til menneskeheden at finde sin egen vej til frihed, ud af Fiskene og ind i auraen af Vandbærerens aktivitetsområde under ledelse af dem, der er modtagelige for den indre oplysning, som Tyren bringer.

Kan I se denne plans skønhed med dens synteseskabende og kulminerende anvendelighed? Kan I se, hvordan den nuværende krise blot er et resultat af foregående evolutionære cyklers fremgang, hvor menneskeheden mestrede bestemte lektier? Hele planlægningen for efterkrigstiden, den udbredte reaktion på idealer (på trods af alle de onde og reaktionære kræfters bestræbelser), og det sydende oprør, der når gennem alle den menneskelige bevidstheds niveauer, samt den inspiration, som ødelæggelse og lidelse giver – alt dette sprænger døren til hidtil lukkede områder i menneskenes sind, og der åbnes for indre oplysning, hvorved ondartede gamle tilstande fejles af vejen. Dette symboliseres for os ved tilintetgørelse af ældgamle byer og ved sammenblanding af racer som følge af krigen. Det er også tegn på fremskridt og virker som forberedelse til store bevidsthedsudvidelser. Disse udvidelser af menneskenes forståelse vil i løbet af de næste et hundrede og halvtreds år fuldstændigt ændre menneskets måde at tænke på, og de vil ændre religionernes fremgangsmåder og føre til forståelse og fusion. Når dette arbejde er udført, vil vi få en æra med fred i verden, og den vil være symbolsk for menneskeåndens tilstand. Menneskene vil da tage fat på den store opgave, vi alle står over for i den nye tidsalder – at skulle sprede og opløse blændværk og tilvejebringe klarere lys på astralplanet, på samme måde som bedre fysiske betingelser vil blive tilvejebragt på det fysiske plan. Alt er planlagt og ordnet. De rigtige energier og kræfter vil være tilgængelige, for Hierarkiet arbejder altid i overensstemmelse med loven om cykler og med loven om cyklisk compensation. Mestrene ved præcis, hvad der skal

gøres med hensyn til de rigtige tidspunkter og til det, der kaldes »den rumlige udvidelseskris«». De kalder det ombyttelighed mellem tid og rum – en vending uden mening for jer, men det anes allerede svagt.

De to regler, vi mangler at studere, drejer sig om Hierarkiets arbejde i Vandbærerens tidsalder. Derfor henvender de sig specielt til de mere fremskredne disciple og til indviede. Vi har på mange måder set, at Hierarkiet på dette tidspunkt, fordi det er Sanat Kumaras ashram, på en speciel måde og i en ny betydning er ved at komme under indflydelse af hans viljesnatur. Det betyder, at Hierarkiets medlemmer, der kender planen for den øjeblikkelige cyklus, som de og menneskeheden står overfor, påvirkes på en måde, så de får en ny og mere »tidssvarende« opfattelse af den guddommelige hensigt, der ligger bag planen og motiverer den. Guds vilje bliver tydeligere for dem. Den viser sig mere detaljeret. Eftersom vor planetariske Logos nærmer sig højdepunktet i den indvielse, han er ved at tage, kommer hans ashram, Hierarkiet, uundgåeligt til (som en del af den almindelige udvikling) at føle virkningerne. Fra Kristus og ned til den nyeste og sidst accepterede discipel bliver alle på hver sin plads i tiltagende grad mere modtagelig for »Guds vilje«. Det foregår ikke ved, at de blindt følger sig, men ved forståelse og »sjælsstyrke«. Denne modtagende holdning hos Hierarkiet vil føre til store, nødvendige og uventede forandringer. Jeg har tidligere omtalt, at nogle af disse sker nu, og andre følger senere. Følgende tanker kan måske tjene til at tydeliggøre hele begrebet:

1. Den bestemte teknik, der anvendes i undervisningen af disciple, der skal indvies og optages i de forskellige ashramer, som udgør Verdens Herres store ashram, er blevet ændret. Mestrene interesserer sig ikke længere for et enkelt menneske hist og her, som stræber efter at gøre fremskridt på vejen, og som viser sig egnet og tydeligvis er parat til det, der kaldes »evokation af den indviede bevidsthed«. Hierarkiet kan nu med større og større klarhed se, at med Vandbærerens tidsalders komme må og vil gruppeforberedelse, gruppeindvielse og

gruppeaccept erstatte de gamle metoder. De gamle metoder, der blev bygget op omkring en direkte relation mellem en mester og en discipel, nåede den højeste grad af anvendelighed tidligt i Fiskenes tidsalder. I næsten to tusind år har disse metoder vist sig at være så vellykkede, at intensiteten i menneskenes respons nu er sådan, at hundredevis er rede »til optagelse«. At så mange står rede giver mestrene et vanskeligt problem, og de må derfor reorganisere deres planer og justere deres teknikker.

2. Ikke blot er der sket den ændring, at hvor det tidligere var det enkelte menneske, der nærmede sig Hierarkiet, så er det nu hele grupper, men det har vist sig muligt at give en vis del af undervisningen objektivt og i den ydre verden. Derfor er den nye gruppe af verdenstjenere blevet etableret. Det er først og fremmest en gruppe, der – når den arbejder på den daglige tilværelses ydre fysiske plan – kan bevare en tæt ashramisk integration. Gruppen er således i sig selv et tjenesteområde for accepterede disciple, der søger at tjene, og den er ligeledes et samlende punkt for alle øvrige aspiranter, hvor de kan blive prøvet i praksis, og hvor deres motiver og vedholdenhed kan testes, før de endeligt accepteres. Det er noget nyt, for dermed flyttes ansvaret for at forberede aspiranter til accepteret discipelskab over på den forpligtede discipels skuldre og væk fra den accepterende mesters direkte bevågenhed. Mesteren frigøres på denne måde til andre tjenesteområder. Det er i sig selv et af de tydeligste tegn på, at evolutionsprocessen er vellykket, hvad menneskeheden angår. Dette »skift« blev indledt af Kristus selv. Han arbejdede meget ofte med menneskene gennem andre og nåede menneskeheden gennem sine tolv apostle, idet han betragtede Paulus som erstatning for Judas Iskariot. Buddha forsøgte at anvende samme system, men relationen i hans gruppe rettede sig først og fremmest til ham og ikke så meget til menneskenes verden. Kristus sendte sine apostle ud i verden for at give fårene føde, for at søge, for at vejlede og for at blive »menneskefiskere«. Disciplenes relation til Kristus var kun sekundær som deres mester, den gjaldt først og fremmest en krævende verden. Denne indstilling er stadig herskende i Hierarkiet, dog er hengivenheden over for Kristus ikke mindre. Det, Buddha indstiftede symbolsk og lagde kimen til, voksede

og blev faktisk og eksisterende på grund af Fiske-tidsalderens krav.

3. Den tredje store forandring er sket i relationen mellem Hierarkiet og Shamballa. Da I helt naturligt kun vil være i stand til at forstå en lille del, vil jeg prøve at udtrykke den bagved liggende betydning for jer i symbolsprog. Den energi, der udgår fra Shamballa, deler sig i to direkte og markante strømme. Den ene strøm, der virkeliggør den dynamiske hensigt, strømmer nu ind i Hierarkiet og dets syv hovedashramer. Den anden strøm, der virkeliggør den betingende dynamik eller den oplyste entusiastiske vilje, når menneskeheden direkte via den nye gruppe af verdenstjenere. Hidtil er en blandet strøm af Shamballa-kraft – hvad angår type og egenskaber – strømmet ind i Hierarkiet og ind i alle Hierarkiets grupper. Nu strømmer den betingende kvalitet, eller det som det almindelige menneske forstår ved ordet »vilje«, ind i den nye gruppe af verdenstjenere, hvorimod den dynamiske hensigts energi, der deler sig i syv forskellige strømme, strømmer ind i hvert af de »syv modtagende punkter«, som er mestrenes ashramer inden for Hierarkiets grænsning. Disse syv typer hensigt kommer til udtryk gennem de syv energier, som vil reorganisere og på ny definere de hierarkiske opgaver og således indvarsle den nye tidsalder. De syv hensigter kan kaldes:

a. *Sanat Kumaras ukendte, usete og uhørlige hensigt.* Det er selve livets hemmelighed, som kun han kender. I begyndelsesfasen af denne nye tilkendegivelse virker den gennem Manuen og mesteren Morya. Det er den, der tilslører det centrale mysterium, som alle esoteriske skoler – hvis de er tro mod den impuls, der indledte dem – til sidst vil åbenbare. Hvad det er, ved vi endnu ikke, men der hentydes til det i trettende regel.

b. *Den hensigt, der ligger bag åbenbaringen.* Det er måske et forholdsvis nyt begreb for jer, der er vant til at betragte åbenbaring som et mål i sig selv. I betragter den sjældent som et resultat af Sanat Kumaras indre hensigt. Vægten har hidtil været lagt på åbenbaring, der er blevet betragtet som et resultat af det arbejde, disciplen har udført med sig selv, og som har sat ham i stand til at blive en modtager af åbenbaringer. Bag alle

guddommelige successive åbenbaringer ned gennem tidsaldrene findes der dog en betydningsfuld hensigt. Alle som én vil de vise sig at være aspekter af den store åbenbaring. Det er gennem åbenbaringsprocessen, at det guddommelige langsomt er ved at bryde frem i den menneskelige bevidsthed. Det er en syvfoldig åbenbaring, og hvert af de syv naturriger åbenbarer ét aspekt af den, og disse syv bliver åbenbaret i syv eller fjorten mindre åbenbaringer eller faser.

Tænk over dette og lær at skelne mellem *vision*, som er så meget af den guddommelige åbenbaringsstrøm, en discipel kan opfatte i tid og rum, og *åbenbaring* som er syntesen af den guddommelige udtryksfulde hensigt. Den er forbundet med viljen-til-det-gode, som igen er en fuldstændig tilkendegivelse af guddommens kærlighedsnatur.

c. Den (indtil nu) uopdagede hensigt som fremkaldte vor planetariske Logos' skabende aktivitet. Den aktiverede det tredje aspekt af den guddommelige treenighed. De sædvanlige årsager, som det begrænsede menneskesind anvender som forklaring på det, vi kalder »manifestation«, og som også anvendes til at forklare dualismen i al eksistens samt relationen mellem stof og ånd, er på ingen måde den rigtige forklaring på den guddommelige hensigt. De er baseret på menneskets egen grundlæggende dualitet, og de er den højeste forklaring på hans egen guddommelige natur, som han kan opnå på dette tidspunkt. Det bør huskes. De er menneskets respons på den anden stråle for gensidig tiltrækning, som strålen for kærlighed-visdom til tider kaldes. De er ikke en tilkendegivelse af hans respons på Guds vilje, og de viser blot, hvor begrænset hans definition af den guddommelige hensigt er. Som I vil bemærke, definerer de i virkeligheden intet. Jeg kan heller ikke hjælpe jer med at erkende dette tredje aspekt og Verdens Herres evige hensigt. På samme måde som en sjæl søger at inkarnere for at udføre en fastlagt plan og for at tage en af de højere indvielser, således inkarnerede Sanat Kumara også gennem denne planet for at udføre de fastlagte planer (som han kender, da han er en kosmisk sjæl på de kosmisk mentale niveauer), og for at tage en af de højere indvielser, der findes på den indvielsesvej, som

de store besjælende liv på de planetariske sfærer betræder. Han kunne tage denne særlige indvielse gennem den erfaring, der kunne opnås i et legeme, der var sammensat, var udtryksfuldt og befandt sig på det specielle bevidsthedstrin, der var gældende for hele planetens manifestation. Hertil krævedes et instrument, hvori cellerne og atomerne i hans legeme (alle liv i alle riger), og de integrerede organismer i dette legeme (de forskellige naturriger) befandt sig på netop det særlige evolutionstrin, som de alle nu befinder sig på.

Så langt kan jeg gå for at give jer en antydning, og heraf kan I se, at for at kunne opfatte og forstå mere af hans guddommelige hensigt, så må I også være ved at forberede jer til denne særlige indvielse, som for jer – ud fra jeres begrænsede viden om faste planer – er en mikrokosmisk parallel til hans kosmiske intention. Hvilken indvielse det er, kan jeg ikke sige. Den eneste hjælp, disse antydninger kan give (med hensyn til den syvfoldige guddommelige hensigt og overvejelsen af dem) er, at I, disciplene, udvikler evnen til at tænke abstrakt – en evne der er meget nødvendig, før I kan begynde at betræde vejen til den højere evolution. Den menneskelige ånd forberedes hertil gennem de fem indvielser, der ligger åbne for menneskeheden (således som den er sammensat i dag).

d. *Den mystiske hensigt, der har nødvendiggjort, at princippet om smerte blev aktiveret.* Lidelse og smerte er væsentlige krav for at kunne opfylde denne hensigt fuldt ud. Evnen til at lide, der er karakteristisk for menneskeheden, er det fjerde naturriges, menneskerigets, unikke bevidste reaktion på omgivelserne. Denne hensigt er forbundet med evnen til at tænke og til bevidst at relatere årsag og virkning. Den er en proces på vejen til noget, man end ikke kan drømme om i dag. Og når jeg siger det, min broder, så mener jeg præcis, hvad jeg siger. Denne evne til at respondere med smerte findes ikke (i den betydning mennesket forstår det) i noget af rigerne under det menneskelige, og heller ikke i rigerne over det menneskelige, og den fandtes heller ikke i det forrige solsystem og vil heller ikke forekomme i det næste. Smerte er forbundet med et aspekt af den skabende intelligens, et aspekt der er karakteristisk og

særegent for menneskeheden.

Dette aspekt fandtes ikke i det forrige solsystem, hvor de andre aspekter af den skabende intelligens fungerede. I vort solsystem er det blevet udviklet og ført fra latens til potens i forbindelse med substansen i de menneskelegemer, hvori den menneskelige sjæl høster erfaring. Det indeholder hemmeligheden om skønhed i manifestation, og det første der kommer til udtryk kan ses i den kreative fuldkommenhed, der findes i visse faser af den kunst, som kun mennesket, og mennesket alene, er ansvarlig for. Ingen andre naturriger skaber former, frembringer harmonisk forbundne farver og lyd, undtaget det menneskelige, og hele denne form for skabende kunst er et resultat af æoners konflikter, smerter og lidelser. Jøderne, som er et produkt af det tidligere solsystems menneskeheden, og som udgør en inkarneret rest fra dette solsystem, har gennemgået hele lidelsesregisteret og står forrest, hvad angår nutidens skabende kunstarter, især det der er skabt på gruppebasis, såsom visse af de store film og opdagelser inden for den videnskabelige forskning.

Der findes, som I alle kan se, en nær relation mellem Sanat Kumaras fjerde hensigt, det fjerde naturrige, menneskeriget, og den fjerde stråle for harmoni gennem konflikt. Ved den fjerde indvielse fuldkommengøres en afbalanceret relation mellem disse tre, hvilket fremkalder den fulde skønhed i den individuelle sjæls skabende og planlagte udformning, eller – på et andet niveau i indvielsesprocessen – i den universelle sjæls eller Verdens Herres fastlagte udformning. Årsagen til, at der nu er en relativ pause i produktionen af menneskeskabt kunst af meget høj karat, er, at den fjerde stråle for tiden er midlertidigt ude af fuld inkarnation. Lidelsens cyklus nærmer sig sin afslutning, og vi skal senere – når den fjerde stråle igen er i fuld objektiv aktivitet – se, at kunstarterne vender tilbage på en meget højere drejning af spiralen, end det er sket i den senere tid.

e. Den femte store hemmelighed, der ligger bag Sanat Kumaras hensigt, har på en speciel måde relation til den cykliske manifestation af alt, hvad der eksisterer i de tre verdener for

menneskelig evolution. Den vedrører det, der langsomt arbejder sig frem i manifestation gennem den lavere konkrete tænkeevne, når den styrer begær og bringer substans og stof i overensstemmelse med den guddommelige tankes retning. Summen af den menneskelige tænknings højeste faser på alle områder påvirker *materielt* det, som kommer til syne på det fysiske plan i alle naturriggerne, og det, som fremskynder civilisationer og kulturer og det, som (på dette tidspunkt) responderer bedst, når menneskets *øjeblikkelige* sensitivitet er udsat for kosmisk påvirkning.

Det er alt, hvad der kan siges, når vi forsøger at sammenfatte det grundlæggende begær, mønster i og hensigt med den guddommelige aktivitet ned gennem tiderne. Vi véd, at det endnu er alt for tidligt at lade planen komme til udtryk og at frembringe dens skønhed i manifesteret form og at skabe i overensstemmelse med Guds tanke. Men tidsalder efter tidsalder har mennesket med sin evne til at tænke og sin skabende imagination udarbejdet et mønster, som langsomt udfolder sig, og som vil fortsætte dermed. I enhver stor verdenscyklus vil man se fremkomsten af stadig større skønhed, og man vil se, at menneskets omsorg for naturriggerne under det menneskelige har så subtile virkninger, at meget ukendt bringes frem i lyset, og at planetens flora og fauna ændres som forberedelse af vejen til den underfulde tid, hvor Hierarkiet igen i det ydre vil styre planen på jorden og bistå menneskeheden i at arbejde på den guddommelige udformning med større forståelse.

Her ser vi endnu en årsag til, at Hierarkiet må ændre planer. Mestrene må forberede sig til denne planlagte og umiddelbart forestående tilsynskomst. De bliver nødt til at ændre deres arbejdsteknikker for i tilstrækkelig grad at kunne imødekomme de krav, der stilles til dem. Det er langt lettere for dem at arbejde som illuminerede sind med deres disciples mentale substans, end det vil være for dem at arbejde nede på det fysiske plan med at relatere fremskredne menneskers sind og hjerne med hinanden. Mennesker glemmer ofte, at ved hvert skridt menneskeheden tager fremad, ændres de krav, der stilles til Hierarkiet, nye behov skal imødekommes, nye teknikker anvendes, nye

eksperimentelle metoder indarbejdes. Da jeg skriver for disciple og indviede, vil jeg bede dem være opmærksom på dette. Deres mentale skoling slutter ikke, selv om de når visse åndelige indledende mål.

Denne femte hensigt er derfor tæt forbundet med hele emnet »Guds klædning« og med fremkomsten i manifestationen af hans »robe af skønhed«, således som den skabes og frembringes af menneskeheden, der virker som mellemlid for ideerne fra rigerne over de menneskelige til rigerne under de menneskelige, der således påvirkes og aktiveres til et skabende samarbejde.

f. Det er vanskeligt for mig overhovedet at give en idé om den hensigt, vi behandler her, fordi den kommer til udtryk i den relation, der findes mellem betydningen af *begær*, *vilje*, *plan* og *hensigt*. Disse ord er symboler, som mennesket har udviklet i et forsøg på at forstå den logiske hensigt. Han opdager impulserne til begær, og i evolutionens løb lærer han at transmuttere dem til aspiration. Han fortsætter med at famle sig frem i et forsøg på at forstå og finde sig i »Guds vilje«, som den kaldes. Så længe mennesket nærmer sig denne vilje på en negativ, underdanig og føjelig måde, sådan som teologien foreskriver, og som er den metode kirken indskærper, så bliver der ikke kastet lys over denne viljes natur. Det er først, når menneskene kommer i forbindelse med Hierarkiet og gradvis optages i det hierarkiske liv og begynder at tage de højere indvielser, at den sande natur af den guddommelige vilje vil blive forstået, og at Sanat Kumaras *hensigt* vil blive åbenbaret gennem forståelse af *planen* efterfulgt af et samarbejde med denne plan.

Alt dette vil ske, når begær transmutteres til aspiration og dernæst til fast beslutsomhed. Når den indviede har skabt relation mellem disse bevidsthedsfaser i sin egen indre erfaring og har tilladt disse indre erkendelser at påvirke sin ydre erfaring og daglige liv, så vil han tydeligt kunne se den bagved liggende hensigt, og han vil ikke længere arbejde i mørke. Som I ser, mine brødre, kan jeg ikke gøre andet med hensyn til disse vanskelige emner end at antyde, hvad I som individer kan gøre for at blive i stand til at forstå den guddommelige hensigt og

derved se den guddommelige udformning og de guddommelige mønstre, således som de i virkeligheden er. Når I først har taget de nødvendige skridt og levet op til kravene, så forsvinder mysteriet.

g. Den guddommelige hensigts sidste fase er den vanskeligste af alle at antyde noget om, og når jeg siger antyde, mener jeg netop antyde, og ikke noget mere bestemt og klart. Giver det mening når jeg siger, at det ceremonielle ritual i Sanat Kumaras daglige liv, som udføres til musik og lyd og bæres på farvebølger, der brydes mod kysterne i de tre verdener for menneskelig evolution, åbenbarer – i de klareste toner, lyde og nuancer – den dybeste hemmelighed bag hans hensigt? Det giver næppe mening for jer og affærdiges derfor som symbolske skriverier, som jeg benytter for at videregive noget, der ikke kan videregives. Men jeg skriver *ikke* i symboler her, jeg kommer med et præcist udsagn – en kendsgerning. Når skønhed i sin højeste form går op for den menneskelige bevidsthed, overføres en svag fornemmelse af Sanat Kumaras daglige liv. Jeg kan ikke sige mere.

Her findes således et fingerpeg, hvad angår den guddommelige hensigt, og hver af de syv, der supplerer og kompletterer de øvrige seks. Kun ved at forsøge at forstå hele den indre syntese vil vi nå frem til den sande antydning om naturen af den ophøjede bevidsthed, som har skabt vor planet og alt, der er i og på den.

Trettende regel

Vi skal nu fortsætte med mere praktiske og forståelige tanker og behandle trettende regel forholdsvis detaljeret. Den lyder:

TRETTENDE REGEL.

Gruppen må være beredt til at åbenbare det skjulte mysterium. Gruppen må kende den højere betydning af de lærte lektier, som er fire og dog kun én. Gruppen må forstå loven om syntese, enhed og fusion. Den trefoldige måde at arbejde med det, der er dynamisk, vil føre gruppen samlet mod de højere tre, hvor Guds vilje hersker. Transfiguration må efterfølge transformation, og transmutation må forsvinde. OM skal lyde midt i selve gruppen og forkynde, at Gud er alt.

Nøglen til betydningen og nøglen til hemmeligheden i denne regel skal findes i den forberedende regel til ansøgere i den tidligere bog (*Indvielse, menneskelig og solar*). Den er med her, så I kan referere til den, når I studerer den tilsvarende højere regel givet til indviede og fremskredne disciple.

Trettende regel. For ansøgere: Disciplen må lære at forstå fire ting, før det inderste mysterium kan vises ham: Det første er lovene for det der udstråler, det andet er de fem betydninger af magnetisering, det tredje er transmutation eller alkymiens tabte hemmelighed, og det sidste er det første bogstav i det meddelte ord eller i det skjulte egoiske navn.

I denne tidligere regel får disciplen at vide, at der er fire ting, han skal »lære og skal kunne forstå«, før han kan nå til de mysterier, der et for et vil blive åbenbaret for ham, når han går fremad på indvielsens vej, og det er:

1. *Lovene for det, der stråler ud.* Jeg vil gøre jer opmærksom på, at dette ikke henviser til lovene om udstråling. Det, der stråler ud, har sine egne love, som er forskellige fra dem, der frembragte udstrålingen. Studerende bør læse med stadig

større omhu, når de går fremad på den okkulte vej, der fører til den højere evolutions vej.

2. Han skal *studere de fem betydninger af magnetisering*. Det refererer til de fem måder, som loven om magnetisering, virker på. Det er blot et andet navn for loven om tiltrækning.
3. Han skal *forstå, hvad transmutation er*, og hvori alkymiens hemmelige kunst (som nu er tabt sammen med det tabte ord) består. Esoterisk udtrykt er transmutation måden, hvorpå kraft omdannes eller forvandles til energi. Det betyder (for disciplens vedkommende) transmutation eller forvandling eller en gradvis optrapning af personlighedskraft til egoisk energi.
4. Han skal *kende det »skjulte egoiske navn«* eller det første bogstav i det meddelte ord. Her bør man bemærke to ting. »Ordet« henviser ikke til det hellige ord, men til navnet på den planetariske Logos, det skjulte navn på Sanat Kumara, der er verdens sjæl i alle dens faser, det manifesterende ego af Logos på det kosmisk mentale plan. Kun det første bogstav i dette »uudsigelige navn« må videregives til indviede indtil den fjerde indvielse. Dette viser, hvor vidtstrakt et område denne instruktion om den trettende regel dækker.

De højere krav, der svarer til disse fire krav, udtrykkes på følgende måde:

1. *Gruppen må forstå loven om syntese*. (Det er den lov, der styrer *tænkningen* hos de store liv, som udgør Sanat Kumaras råd i Shamballa).
2. *Den trefoldige måde at arbejde med det, der er dynamisk, vil føre gruppen samlet mod de højere tre, hvor Guds vilje hersker*.
3. *Transfiguration må efterfølge transformation, og transmutation må forsvinde*.
4. *OM skal lyde midt i selve gruppen og forkynde, at Gud er alt*.

I kan se, hvilket vældigt område af den esoteriske sandhed dette dækker, og hvor vanskeligt tilgængeligt emnet er for den almindelige okkult studerende. Jeg vil atter minde jer om, at den virkelige betydning kun kan opfattes af den skolede indviede, og at det jeg siger her nødvendigvis må være tilsløret og endog meningsløst for den ikke-indviede, selv om det er lysende klart for dem, der virkelig véd. Jeg minder jer igen om, at jeg udelukkende skriver denne specielle del af *En afhandling om de syv stråler* for indviede, og at aspiranter, der ikke har taget indvielse *ikke* kan forstå eller på rette måde vurdere den indre betydning af disse fjorten regler. Det bør ikke føre til mismod. Det er heller ikke en opfordring til mennesker med indviet bevidsthed om, at de skal bestræbe sig på at forklare, selv om de – på grund af barmhjertighed eller ud fra et ønske om at stimulere indføringen i mysterierne – kunne ønske at gøre det. Ingen sand indviet ville føle sig fristet til det, for han forstår, at det ikke alene er umuligt, men at det også er vitalt nødvendigt for disciplen selv at bearbejde betydninger og meninger på grundlag af sin egen levemåde og at nå til forståelse gennem direkte erfaring. Derefter vil der aldrig opstå spørgsmål, fordi han nu besidder sikker viden. Der findes ikke spørgsmål af nogen art i bevidstheden hos Hierarkiets medlemmer. Den lavere analytiske og konkrete tænkeevne, der stiller spørgsmål og adskiller dette fra hint, er fuldstændig under kontrol og overflødiggjort, men der finder en respons sted på den antydede gruppeaktivitet. De studerende bør mere konkret forstå, at gruppebevidsthed, universel opmærksomhed og derfor synteseskabende bestræbelse, forståelse og helhedsaktivitet er mulig for en mester eller indviet af de højere grader. Her involveres dette solsystems grundtone, specielt på denne planet, jorden, og den vil i det næste solsystem blive erstattet af en form for livsaktivitet, som endnu kun kendes i Shamballa.

Her vil jeg gøre et ophold og tilføje nogle bemærkninger.

Der er visse faser i den undervisning og viden, jeg har givet til verden, der er relativt nye – nye for den moderne esoteriker og okkult studerende, men ikke nye for disciple og indviede. Det kunne måske gavne, hvis jeg nævnte et par af de nye

aspekter af den grundlæggende sandhed, jeg har givet offentligheden. Er disse nye faser af læren udgivet til offentligheden af andre okkulte grupper, er det fordi de har skaffet sig denne viden ved at læse de bøger, A.A.B. har udgivet for mig, eller fordi de er i direkte og bevidst forbindelse med min ashram.

Et eksempel er C.W. Leadbeaters bog »Mestrene og vejen«, som blev udgivet efter min bog, *Indvielse, menneskelig og solar*. Sammenligner man datoen for hans undervisning med datoen for, hvornår min er givet, så vil denne undervisning vise sig at være af nyere dato. Jeg nævner dette uden at have nogen interesse i at skabe polemik blandt okkulte grupper eller den interesserede offentlighed, men som en kendsgerning og en beskyttelse af dette specielle hierarkiske arbejde. Jeg vil minde jer om, at den undervisning, jeg gav i for eksempel *En afhandling om Hvid Magi* og *En afhandling om de syv stråler*, blev givet fortløbende over en årrække forud for bøgernes offentliggørelse. Det samme gælder offentliggørelsen af de tidligere bøger. Alle mine bøger blev skrevet over en lang årrække, før de blev offentliggjort. Alt det, der er af samme type information under andre navne kan føres tilbage til disse bøger. Selv om det benægtes af deres forfattere, vil en sammenligning mellem datoerne for offentliggørelsen og de oprindelige datoer for udsendelsen af instruktionerne (i form af månedlige læse- og studiesæt i Arkanskolen) eller af de bøger, der blev udgivet, før discipelgraden dannedes i Arkanskolen i 1925, endeligt bevise dette. Husk denne tidsfaktor. A.A.B. skriver efter mit diktat i gennemsnit syv til tolv maskinskrevne sider (med enkelt linjeafstand), hver gang hun skriver for mig, men på grund af arbejdets krævende karakter kan jeg ikke diktere til hende hver dag, selv om jeg har fundet ud af, at hun med glæde ville tage imod diktat dagligt, hvis jeg ønskede det. Der går sommetider uger imellem diktaterne. Jeg skriver dette for at beskytte det hierarkiske arbejde i de kommende år og ikke for at beskytte A.A.B. eller mig selv ...

Hvad er det for nyere sandheder, jeg som formidler har ansvar for at videregive til de okkult studerende i verden? Lad mig kort nævne dem efter deres relative betydning:

1. *Læren om Shamballa*. Der er kun blevet oplyst lidt om dette emne. Kun navnet var kendt. Denne lære omfatter:

- a. Information om viljesaspektets natur.
- b. Antydninger om Sanat Kumaras bagved liggende hensigter.
- c. Vejledning vedrørende bygningen af antahkaranaen, som er det første skridt mod at opnå monadisk bevidsthed, og dermed det første skridt mod den højere evolutions vej.

2. *Læren om det nye discipelskab*. Den er revolutionerende i forhold til de gamle skoler for okkultisme. Læren omfatter:

- a. En præsentation af mestrenes nye holdning til deres disciple, hvilket skyldes den hurtige udvikling af princippet om tænkning og af væksten af princippet om den »frie vilje«. Denne ændrede fremgangsmåde erstatter de gamle holdninger, som blev skildret i den teosofiske litteratur, og H.P.B. måtte beklage, da hun erkendte, hvor vanskeligt det var at korrigere det forkerte billede, der var beskrevet i en af hendes meddelelser til datidens esoteriske sektion, at hun nogensinde havde nævnt mestrenes navne. Denne første fremstilling var nyttig, men har nu tjent sit formål. Hvis ikke de skoler, der er baseret på de gamle metoder, ændrer deres fremgangsmåder og deres tilnærmelse til sandheden, vil de forsvinde.
- b. Information om Hierarkiets struktur og om de forskellige ashramer, det består af. Jeg har præsenteret Hierarkiet som Sanat Kumaras ashram i dens syvfoldige form, der således forbinder vilje og kærlighed.
- c. En præsentation af den nye type meditation, som lægger vægt på visualisering og på anvendelse af den skabende imagination. Jeg har præsenteret et meditationssystem, som udelukker den opmærksomhed, der hidtil har været på personlige problemer, og den intense fokusering der før var på relationen mellem disciplen og mesteren. Grundtonen i den nye meditationsform er gruppefusion og gruppetjeneste og ikke den kraftige understregning af discipulens personlige relation til mesteren, og af det, som den enkelte aspirant kan

opnå. Det degenererede til en form for åndelig selvished og separatisme.

3. *Læren om de syv stråler.* Lederne af Det teosofiske samfund havde kendskab til de syv stråler. De blev beskrevet meget abstrakt og vagt i *Den hemmelige lære*, og i en elementær form udgjorde de en del af den esoteriske sektionens undervisning. Strålernes navne, nogen information om deres kvaliteter og om mestrene på de forskellige stråler blev oplyst, men ikke meget mere. Jeg har givet megen information om emnet, og jeg har bestræbt mig på at vise, hvor vigtig denne lære er set fra en psykologisk synsvinkel, fordi den nye psykologi er i sin verden. Hvis den esoteriske lære med tiden skal blive almen tilgængelig i sin fremstilling, vil det blive i en psykologisk form, fordi den esoteriske lære i sin inderste og dybeste betydning angår menneskets og Guds bevidsthedsaspekt.

4. *Læren om den nye astrologi.* Denne lære blev også udsendt til et par hundrede studerende, før den offentliggjordes i bogform. Denne nye astrologi er hidtil blevet ignoreret af de astrologer, der har læst den, idet de ikke kan se noget særligt i den, bortset fra fire astrologer, som har sat megen pris på den, men som ønskede, at jeg udtrykte mig lidt tydeligere. Kunne den fordomsfri astrolog blot indse, at jeg har oplyst nok til at grundlægge den kommende astrologi på et solidt grundlag. Hvor præcist, det jeg har givet er, vil med tiden blive konstateret, når astrologer, der arbejder med fremskredne menneskers og disciples horoskoper, anvender de esoteriske planeter jeg har angivet, og ikke de ortodokse planeter, som normalt anvendes. Nøjagtighed i fortolkning vil selvfølgelig afhænge af astrologernes eget udviklingstrin og også af deres evne til at se, om det er en udviklet person, discipel eller indviet, når de møder ham og skal udarbejde hans horoskop. Hvis de selv er fremskredne disciple, vil de måske have tendens til at bedømme dem, der søger astrologisk vejledning, på et alt for usmidigt grundlag, og derfor ser de ikke, at det er en discipel. Hvis de ikke er fremskredne, betragter de måske mennesker, der er langt fra at være endog rigtige aspiranter, som fremskredne. I

begge tilfælde vil horoskopet vise sig at være unøjagtigt. Der er ingen grund til at se på de esoteriske planeter, når det gælder almindelige mennesker.

5. *Information om den nye gruppe af verdensstjenere* og deres arbejde. Denne information omfatter:

- a. Erkendelse af, at denne gruppe er mellemlid mellem Hierarkiet og menneskeheden.
- b. Karakteren af deres arbejde efterhånden som det påvirker menneskesjælen, og efterhånden som det søger gennem mænd og kvinder af god vilje at betinge den periode, vi lever i.
- c. Triangelarbejdet, som er udtryk for to faser af deres arbejde, dvs. dannelsen af et netværk af lys som kommunikationskanal mellem Hierarkiet og menneskeheden og en lignende dannelse af et netværk af den gode vilje, som er et objektivt udtryk for lysets subjektive indflydelse. Tænk dette udsagn nøje igennem.

6. *Forsøget på at danne en eksoterisk gren af de indre ashramer*. Dette bevidnes af det arbejde, jeg har udført med en speciel gruppe aspiranter og accepterede disciple, hvis instruktioner, som kommer fra min ashram, er nedskrevet i bogen *Discipleship in the New Age* (bind I og II).

7. *Læren om den nye verdensreligion*, hvor vægten lægges på de tre store fuldmåneperioder (i Vædderens, Tyrens og Tvillingernes tegn, som for det meste falder i henholdsvis april, maj og juni) samt de ni (af og til ti) mindre fuldmåner i løbet af året. Denne lære vil føre til, at der etableres en forbindelse mellem Kristi og Buddhas arbejde i tankerne hos åndeligt indstillede mennesker alle vegne, og det vil resultere i en stor udvidelse af den menneskelige aspiration. Dette arbejde er endnu i sin vorden, men det bør ofres stadig større opmærksomhed. Det vil til sidst vise sig at blive den vigtigste sammenkædende enhed mellem øst og vest, især hvis det påvises, at Sri Krishna er en tidligere inkarnation af Kærlighedens Herre, Kristus. Derved vil tre store verdensreligioner – kristendom-

men, hinduismen og buddhismen – blive knyttet tæt sammen, mens den muhamedanske tro vil vise sig at være knyttet til den kristne tro, fordi den udtrykker mesteren Jesu arbejde, da han overskyggede en af sine seniordisciple, en meget fremskreden indviet, Muhamed.

Et nærstudium af alt det her nævnte vil vise jer, i hvilke retninger jeg gerne ser arbejdet udvikle sig i de kommende år. Jeg beder jer studere disse ord nøje, for jeg betragter dette som en vigtig undervisning og som noget, der bør betragtes som et rammeudkast til det arbejde, jeg ønsker bliver udført. Det indebærer, at arbejdet i den fremskredne del af Arkanskolen intensiveres, at der lægges større vægt på fuldmånemøderne, og at triangelarbejdet og den gode viljes arbejde organiseres omhyggeligt som en yderligere bestræbelse på at støtte den nye gruppe af verdenstjeneres arbejde, samt at der gøres forsøg på at erkende medlemmerne i den nye gruppe af verdenstjenere, uanset hvor og hvornår man kommer i kontakt med dem. Det vil så sandelig ikke blive nogen let opgave, mine brødre, hvis I kun ser efter dem, som tænker og arbejder på jeres måde, eller som erkender Hierarkiet som I gør, eller hvis I udelukker dem, der arbejder på en anden måde, end I gør, inden for religiøse eller andre områder. Glem ikke som et eksempel herpå, at den store arbejderbevægelse blev sat i gang af en af mestrene, og at den nu realiseres fra hans ashram.

Vi kommer nu til en detaljeret analyse af trettende regel. På de foregående sider oplyste jeg om visse almene principper, og jeg skitserede et nyt aspekt af det arbejde, jeg har påtaget mig at udføre for menneskeheden – efter Hierarkiets direktiver. Undervisningen, jeg gav dér, er meget vanskelig at forstå. Indtil videre kan kun meget lidt af det være til virkelig nytte for hovedparten af aspiranter, men en bred og generel idé kan tage form og blive den uundgåelige forudsætning for en senere undervisning. Jeg beder jer huske, at den lære, jeg har givet nu, er et mellemlid, ligesom den lære, H.P.B. gav under min vejledning, var forberedende. Den lære, som Hierarkiet har planlagt skal gå forud for og betinge den nye Vandbærer-tidsalder

og inddeles i tre dele:

1. Forberedende, givet 1875-1890. nedskrevet af H.P.B.
2. Mellemlid, givet 1919-1949. nedskrevet af A.A.B.
3. Åbenbarende, vil komme efter 1975. vil blive givet globalt over radioen.

I begyndelsen af det næste århundrede vil en indviet træde frem og fortsætte denne undervisning. Det vil blive under den samme »impression«, for min opgave er endnu ikke fuldført, og denne række af brobyggende afhandlinger mellem menneskets materielle viden og de indviedes videnskab skal gennemgå endnu en fase. Resten af dette århundrede skal, som jeg har fortalt jer andetsteds (*Nationernes skæbne*, side 104), vies til genopbygning af det tempel, mennesket lever i, til rekonstruktion af menneskehedens livsform, til oprettelse af den nye civilisation på den gamles grundlag og til reorganisering af strukturerne i verdenstænkningen og verdenspolitikken, samt til omlægning af distributionen af verdens ressourcer i overensstemmelse med den guddommelige hensigt. Da og først da vil det være muligt at fortsætte åbenbaringen.

Det er med dette i tankerne, at jeg går over til at analysere sætningerne i trettende regel, idet jeg begynder med den første:

1. *Gruppen må være beredt til at åbenbare det skjulte mysterium.*

Den beredvillighed, der hentydes til, har ikke noget at gøre med personlig forberedelse eller med den gruppeenhed, jeg så ofte har understreget. Den hentyder ikke til den enkeltes renhed, hengivenhed, mentale udvikling eller grupperelationer, som kommer til udtryk som harmoni og forståelse. Jeg tænker på noget helt andet end disse faktorer, der betragtes som automatiske og selvfølgelige. Jeg hentyder til det, der er et resultat af dem alle, ligesom de igen er et resultat af sjælkontakt. Jeg hentyder til virkninger, som gruppen gennemlever på grund af en tilstedeværende og faktisk monadisk styring, der hele tiden bliver stærkere.

Hvad betyder det? Det betyder, at gruppe-medlemmerne alle befinder sig på et af indvielsesvejens stadier, og at gruppen, som gruppe, er ved at tage indvielse, for *indvielse er en proces* på dette stadium og ikke en begivenhed. Det betyder, at gruppe-antahkaranaen bygges og anvendes bevidst, at den guddommelige hensigt derfor kan anes (omend kun svagt), og at planen adlydes og udføres. Det betyder også, at de tre tråde i »regnbuebroen« nu er så stærke og fast forankrede, at de ikke blot forbinder de to aspekter i den mentale udrustning (den højere og den lavere tænkeevne), men at de også er blevet ført gennem den triadiske bevidstheds tre niveauer. Endvidere betyder det, at de tre tråde er fast forankrede i det, jeg symbolsk har kaldt råds-kammeret i Shamballa.

Dette råds-kammer er *ikke* en lokalitet eller et sted, men en bevidsthedstilstand i det altomsluttende liv. Disse tre forankringspunkter i den planetariske bevidsthedssfære eller (hvis I bedre kan lide og altid husker, at vi taler og tænker i symboler) i den planetariske hjerne har deres mindre modsvarigheder i de tre sensitive punkter i disciplens eller den indviedes hoved, hvilket vil sige i området omkring pinealkirtlen, hypofysen og karotiskirtlen. Som I véd findes de i de områder, vi kalder hovedcenter, ajnacenter og alta major center. Disse modsvarigheder er meget virkelige, selv om de fungerer i mindre målestok. Den indviede når den »fuldkommenhed«, han stræber efter, når triaden i hans hoved kan fungere, og når kærlighed, vilje og intelligens virker som en syntese. Her har vi en relation til den åndelige triade og til de tre punkter i råds-kammeret, hvor de tre Aktivitetens Buddhaer præsiderer, og i hvis ophøjede bevidsthed antahkaranaens tre tråde mødes og bliver aktive på en for jer uforståelig måde. Denne store antahkarana bliver nødvendigvis kun korrekt konstrueret af dem, der selv er ved at konstruere deres egen individuelle antahkarana.

Således kan I se nødvendigheden af, at der efterhånden organiseres en gruppe i verden, som er sammensat på en sådan måde, som er så omhyggeligt udvalgt, og som har en sådan indre relation til hinanden, at alle dens medlemmer er indviede,

der har skabt deres egen »regnbuebro« med forståelse og akkuratesse, og som alle kan arbejde i så fuldkommen enighed, at gruppe-antahkaranaen bliver en uforstyrret kommunikationskanal direkte fra Shamballa til gruppen, *fordi* alle gruppens medlemmer er medlemmer af Hierarkiet. På den måde når de tre planetariske centre frem til at have den nødvendige relation, og endnu en stor triangel kommer dermed til at fungere i sand aktivitet. Når dette sker, vil en åbenbaring, som man end ikke kan drømme om, manifestere sig på jorden. En ny guddommelig kvalitet, som vi ikke har nogen viden om endnu, vil gøre sig gældende, og Buddhas, Kristi og den kommende avatars arbejde vil blive overtaget af én, som både Shamballa og Hierarkiet i fællesskab har ventet på, og som Messias' lære og avatarernes lære kun har været og stadig er tågede fjerne symboler for. De opretholder ideen om denne store åbenbaring i menneskenes bevidsthed, hvilket kan ses i den forventning, som Hierarkiet tilkendegiver, og i det »forberedende arbejde«, som Shamballa nu udfører.

Den gruppe, som denne undervisning er rettet imod, er derfor ikke den gruppe eller de grupper, der først modtager disse papirer. Undervisningen er beregnet til en senere gruppe, der vil forberede vejen. Nogle af de mere fremskredne aspiranter kan blive en del af denne gruppe, hvis de »vandrer ydmygt med deres Gud«. Dette, min broder, er det mest avancerede påbud i noget helligt skrift i verden, og det findes i *Biblen*. Det hentyder ikke til en ydmyghed, sådan som vi normalt fortolker og forstår den. Derimod betegner det evnen til at se alt liv med en guddommelig proportionssans og ud fra en åndelig matematiks synsvinkel, og (paradoksalt nok) uden nogen følelse af dualitet. Den almindelige betydning er ikke rigtig, fordi den rigtige betydning indebærer, at man accepterer og forstår hensigten på en sådan måde, at den hengivne personlighed – styret af monaden via antahkaranaen og i samarbejde med den ene kendte Gud – ikke kun vandrer omkring på jordens veje som en kanal for de tre guddommelige kvaliteter (kærlighed, vilje og intelligens), men også som en kanal for det, som disse tre kvaliteter senere vil sætte ham i stand til at sanse, vide og

åbenbare.

Det er højtidelige og betydningsfulde udsagn. De har et profetisk element i sig, men det er en profeti, som ikke på nogen måde har med menneskehedens frelse at gøre. Profetien angår en aktiv tilsynekomst, der ifølge loven om syntese, vil antyde *det*, som det guddommelige livs tre store planetariske centre i forening agter at åbenbare. Bag de tre guddommelige aspekter ligger der noget af så stor betydning, skønhed og åbenbarende kraft, at alle hændelser til alle tider helt frem til vor tid ved begyndelsen af Vandbærerens tidsalder kun har været de første og indledende forberedelser til.

I denne regel ser vi beskrevet to forberedende skridt og fire store initiativer til eller tilkendegivelser af egnethed, hvis man kan betegne det arbejde, der skal udføres, på den måde. De sidste svarer til de »fire ting, som aspiranten må lære og forstå, før det allerinderste mysterium kan vises for ham«, som det hedder i reglen for ansøgere. Der findes en tydelig relation mellem de to regelsæt, og den skal vi bemærke os, når vi går videre. De to forberedende påbud sammenfatter ganske enkelt virkningerne i disciplens liv, når han har tilegnet sig og lært betydningen af reglerne for ansøgere, men denne gang tilkendes de af en gruppe disciple, der har gennemgået visse indvielser og fungerer som en samlet gruppe. Emnet er enkelt, og dog bedømmes det altid som værende indviklet. Ansøgeren er blevet sjælsbevidst og derfor en indviet. Glem aldrig at *sjælen på sit eget plan er en indviet* af alle grader. Dybest set er indvielse en virkeliggørelse og en erkendelse i hjernebevidstheden af forskellige af den guddommelige bevidstheds sfærer og tilstande, der derefter tilkendes i livet som et faktum – et evigt faktum. Derfor koncentrerer menneskets tanker sig kun om begrebet »grupper«, og det ganske automatisk og uden viden om, at det gør det. Det udtrykker blot denne gruppeintegritet som en del af sin natur, ligesom det i personlighedsstadiet og i æonerne efter individualiseringen naturligt koncentrerer sine tanker om det, der hørte det individuelle selv til.

Så længe en person bevidst bestræber sig på at være gruppebevidst og må skole og disciplinere sig i at arbejde i en gruppe

som en del af gruppen, er han stadig centreret i personligheden. Dette personlighedsudtryk kan være af overordentlig høj karat, og aspiranten eller disciplen kan være en i allerhøjeste grad uselvvisk person, men der er endnu ikke tale om sandt gruppeliv. Overgangsstadiet er meget vanskeligt og ofte forvirrende. Det frembyder sine egne problemer, der er baseret på en nyligt fremkommen fase i den dualistiske bevidsthed. Disciplen reagerer på gruppebetingelser og gruppeproblemer og bringer med lethed sig selv i harmoni med de øvrige gruppemedlemmers bevidsthed. Han er vidende om gruppereaktioner og -aspirationer, men han er stadig sig selv. Han er stadig på vej gennem et indre tilpasningsstadium til en værens- og bevidsthedstilstand, som der ikke har været nogen vejledende præcedens for i nogen af de tidligere relationer. Gruppen og gruppemedlemmerne, der er i stand til at tilpasse sig (og kan gennemføre og efterleve trettende regel for disciple og indviede), er blevet så sammen-smeltet med sjælen (i dem selv og i alle andre selv), at situationen er blevet omvendt. Sådanne mennesker vil nu skulle anstrenge sig for at tænke og reagere som personligheder. Jeg formulerer problemet på denne måde for om muligt at tydeliggøre det for jer.

Når dette stadium af centralisering er nået, kan gruppen begynde at åbenbare det skjulte mysterium. Alt hvad jeg kan fortælle jer om dette mysterium er, at det vedrører hensigten med og årsagen til, at vor planetariske Logos inkarnerede og blev det besjælende liv på vor planet jorden. Det gælder det behov, han har i sin egen natur efter at nå et punkt på evolutionens kosmiske stige, som vil bevirke, at han – som en følge heraf – bliver et besjælende liv på en *hellig* planet. Glem ikke, at vor planet endnu ikke er en hellig planet, selv om den er tæt på den store transformation. Sanat Kumara er nu ved at lære den kosmiske hemmelighed om den transformerende proces, og når *den*, der overskygger ham i denne inkarnation, har gennemgået de nødvendige forandringer i transformations- og transmutionsprocessen, vil en stor transfiguration finde sted, og han vil indtage sin plads blandt dem, der er bemyndiget til at arbejde gennem en hellig planet.

Det er denne proces, der sætter evolutionsprocessen i gang. Evolution er en virkning af dette skjulte arbejde, der gøres på kosmiske niveauer. Først når evolutionen har gået sin gang gennem hele mangfoldigheden af former, cykler, kæder, sfærer, runder, racer og verdensperioder, vil vi vide noget om det skjulte mysteriums sande natur. I Shamballas rådskammer anes den svagt. Buddha og Kristus tilkendegiver de kvaliteter, som – når de er mere almindeligt udbredt – vil antyde dets natur, om jeg så må sige. De opbygger i fællesskab den udrustning på vor planet, der vil gøre åbenbaringen af mysteriet uundgåelig. Dette er en hentydning, der bør give jer meget stof til eftertanke. Mere kan jeg ikke sige, og selv dette vil I kun kunne forstå meget lidt af. Lad os nu fortsætte til det andet forberedende skridt.

2. Gruppen må kende den højere betydning af de lærte lektier, som er fire og dog kun én.

Efterhånden som aspiranter går fremad på prøvestadiets vej, lærer de at se betydningen af deres aktiviteter på det fysiske plan ud fra begærverdenen, dvs. fra det astrale plan. De handlinger de udfører grundlægges på dette plan, og det giver deres handlinger mening. Dette er den elementære okkultismes og sande psykologis ABC. Senere går de ind i den højere meningsverden og ser, at »som et menneske tænker i sit hjerte, sådan er det«. På den måde lærer han langsomt at mestre den lektie, der findes i den kama-manasiske impuls, og i løbet af denne læreproces mister begæret, som er fremkaldt af sindet og virkeliggjort af personligheden, sit greb om aspiranten. Endnu senere, når sjælen begynder at dominere, lærer han betydningen af kærlighed at kende og absorberer langsomt, ofte ved at blive herre over smerte, betydningen af eller meningen med gruppeaktivitet, grupperelation og gruppeindvielse. Han står derefter rede til (som denne regel udtrykker det), på dette stadium at lære den højere betydning af de fire lektier, processer eller studier, som ikke desto mindre kun er én lektie. De fire lektier, som han har lært indtil nu, har forberedt ham til de fire lektier,

som han – der er en indviet, hvis bevidsthed er fokuseret i den åndelige triade – nu må mestre. Sammenfattet kan man sige, at de udgør de fire faser i en aktivitet, som vil føre ham til et spændingspunkt, der vil antyde det næste mulige indvielsesstadium. Fire ord kan anvendes som udtryk for disse processer: Udstråling. Magnetisering. Transmutation. Information. Lad mig kort nævne nogle af de elementære betydninger, som disse ord har for den indviede bevidsthed:

1. *Udstråling*. Den indviede er et udstrålende center af lys og kærlighed. Denne udstråling har to virkninger:
 - a. Den har gjort ham til en væsentlig og vital faktor for enheden i mesterens ashram.
 - b. Den har sat ham i stand til at samle sin egen gruppe, hvorved han kan begynde at danne sin egen ashram.

Verdensgruppens medlemmer, som vil åbenbare det skjulte mysterium, vil alle i større eller mindre grad blive »udstrålende centre«. De vil således være både invokative og evokative. I denne tanke findes nøglen til loven om syntese, enhed og fusion, som er givet i trettende regel for indviede.

2. *Magnetisering*. Den indviede, der udstråler lys og kærlighed, bliver selv magnetiseret af det højeste af de på nuværende tidspunkt kendte guddommelige aspekter – liv. Det kommer til udtryk gennem vilje og hensigt og er derfor dynamisk af natur. Den indviede forsynes konstant med liv, og han kan derfor arbejde med den tilskyndende lov om evolution, der (som det formuleres i den regel vi overvejer) vil »føre gruppen samlet mod de højere tre«. Ser I ikke, hvordan de forskellige undervisningsfaser fører fra det ene til det andet og danner en stor stige, der fører til virkeligheden? Jeg beder jer være opmærksomme på, at i de fjorten regler for ansøgere og i de fjorten regler for disciple og indviede, har I de to store grundlæggende kurser i de fremtidige mysterieskoler, som jeg har forberedt verden på i *Breve om Okkult Meditation*.

3. *Transmutation*. Det hentyder her til en opnåelse og ikke en proces. Opgaven med at transmutere den lavere natur til den højere og begær til kærlighed og med at transformere personlighedens hensigt til gruppeliv og -væren har ført til en fuldstændig transfiguration, der gør hele transmutionsprocessen overflødig. Men – og det skal understreges – på grund af denne opnåelse er transmutionskunsten nu det redskab, som den indviede kan anvende til at transmutere det, som ikke er ham selv, og på den måde bevidst og med ren hensigt fremme evolutionens mål. Transmutation »forsvinder« ud af hans eget liv, men de kræfter, der er blevet transmutteret til åndelig energi, begynder nu at få en dynamisk transmutterende virkning i den verden af former, som han vælger at arbejde og tjene i, alt efter sin stråle og ashramens målsætning.
4. *Information*. Dette omtales i Johannes' Åbenbaring i *Det nye testamente*, hvor det siges, at den indviede får en hvid sten, og at der i stenen er skrevet »et nyt navn«. Dette navn er »det skjulte egoiske navn«. Jeg ved ikke, hvordan jeg skal forklare den højere betydning. Denne information betegner et klimaks i opnåelsen af det spændingspunkt, hvor ikke kun ordet men også lyden kan høres. Glem aldrig, at OM blot er et symbolsk ytret ord, der har til formål at frembringe to store spændingspunkter i sindene på dem, der går vejen – to store spændingspunkter, hvor:
 - a. Disciplen får det »skjulte egoiske navn«. Det er for hans vedkommende ordet for hans sjælsstråle.
 - b. Den lyd, han har hørt, og som OM er et symbol på. Det er det første bogstav i den planetariske Logos' syvfoldige navn. Der må ikke gives mere om emnet, og det er jeg heller ikke i stand til.

Disse to indledende oplysninger giver jer en idé om, hvor vanskelig tilgængelig den lære er, som videregives i reglerne for indviede. Den forståelse og det udtryk af de fire regler for ansøgere, som disciplen, der nu fungerer i en gruppe, tilkende-

giver, kan sammenfattes i ordet: Væren. Hvad betyder det så for jer? Væren i sig selv kan kun forstås af dem, som er blevet monadisk »levende«, som fungerer i den åndelige triades tre verdener med endnu større positivitet end den, hvormed den højt udviklede personlighed fungerer i den menneskelige evolutions tre verdener, og som til en vis grad har forstået den hensigt, hvormed Sanat Kumara har ladet sig inkarnere for gennem en styret tilværelse at virkeliggøre sin hensigt.

Vi vil nu tage de fire store påbud op, som den indviede discipel får, når han forbereder sig til at arbejde under åndens love som en bevidst sjæl gennem personligheden med den hensigt at kunne tjene. Der er mange indviede, der arbejder uden personligheden som kontaktleger, men dem vil vi ikke beskæftige os med i vore studier. Vi vil kun beskæftige os med de disciple, der kan arbejde som en gruppe på det fysiske plan, og som på den ene side kan opfylde den ashramiske hensigt og på den anden side forberede sig til at betræde den højere åndelige evolutions vej. Det første store påbud i denne trettende regel lyder:

3. Gruppen må forstå loven om syntese, enhed og fusion.

Som I véd, er loven om syntese den samme som loven om åndelig eksistens, og den er en af de tre hovedlove for vort solsystem, så vel som for vor planet. Det er en grundlæggende kosmisk lov, der kommer fra kilder, vi intet ved om, hvilket også gælder loven om tiltrækning og loven om økonomi. Jeg behandlede dem udførligt i *En afhandling om Kosmisk Ild*, og jeg har oplyst meget om dem og antydte mere. Jeg kan kun fortælle jer lidt om loven om syntese. Det er den lov, der styrer den åndelige triades aktiviteter, og den er en betingende lov for monadisk liv. Den virker hverken gennem kærlighedsenergien eller gennem princippet om økonomi. Fuldbordelse af disse love er nødvendig, før det bliver muligt at forstå loven om syntese, og under loven om syntese mestres illusionens og blændværkets verdener og mayas kontrol opløses. Under loven om tiltrækning åbenbares kærlighedens natur først og fremmest

gennem begæret efter formliv, dernæst gennem tiltrækningen til sjælen og den deraf følgende opløsning af dualiteterne sjæl og personlighed. Dette tilvejebringer en enhed, som – når tiden er inde – tjener til at åbenbare en større potentiel dualitet – sjæl og ånd. Denne grundlæggende dualitet skal også opløses, således at kun den essentielle, universelle planetariske dualitet, ånd-stof, bliver eksisterende i tid og rum.

Loven om syntese refererer til denne relation og til den virkelige natur af H.P. Blavatskys forbløffende påstand om, at »stof er ånd i manifestationens laveste form, og ånd er stof i sin højeste form«. Det er denne syntese gruppen må lære, og denne relation den må begynde at forstå, foruden den må mestre en sontring (for der er en sontring) mellem syntese, enhed og fusion, når tiden er inde.

For jer kan det se ud som om de tre ord beskriver det samme, men således er det ikke. *Fusion* har altid relation til en bevidst sammensmeltning af sjæl og substans, indtil der er opnået et ligevægtspunkt. Ved dette punkt muliggøres *enhed*, men ligevægtspunktet kommer ud af balance, når der opnås et spændingspunkt. Dette finder sted i tre klart definerede stadier, når fusionen mellem personligheden og sjælen tilvejebringes som et resultat af den indsats, disciplen selv har indledt: først og fremmest på prøvestadiets vej, dernæst på discipelskabets vej og til sidst ved den tredje indvielse, på indvielsens vej. Det er vigtigt, at I altid husker, at den tredje indvielse, transfigurationen, set fra Hierarkiets standpunkt er den første store indvielse, selv om den er den tredje set fra aspirantens begrænsede synsvinkel. Dernæst fortsætter den indvielse med at lære betydningen af, hvad enhed i virkeligheden er. Det er først muligt, når den monadiske påvirkning bevidst kan registreres, og når der er tale om en bevidst bygning af antahkaranaen. Jeg understreger her ordet »bevidst«, for meget af arbejdet hen imod fusion og fuldbyrdelse foregår ubevidst under den grundlæggende lov om evolution, som er en lov fra Shamballa, der beskriver virkeliggørelsen af guddommens uransagelige vilje. Arbejdet, der nu skal udføres på de tre stadier af vejen, skal disciplen indlede ved egen vilje, så det kan udføres bevidst efter intelligent

planlægning. Det skal først og fremmest gennemføres ved beslutsomhed, dernæst ved hjælp af den åndelige vilje og som det sidste som et virkeliggjort aspekt af hensigten.

Fusion kan således betragtes som en individuel åndelig integrationsproces, der i fuld vågen bevidsthed forbinder de tre guddommelige aspekter i mennesket. Enhed kan betragtes som den indviede discipels bevidste tilpasning til den større helhed, når han optages i gruppen på grund af hans lydighed over for sjælens love, og når den styrer hans overbevisning om den, i hvem han lever, røres og har sin væren. Dette fortsætter, indtil han ikke ser nogle forskelle, ikke registrerer nogle uoverensstemmelser og ikke tilkendegiver nogen separatistisk reaktion, og alt dette foregår, når det separatistiske instinkt ikke længere findes i ham. Det henviser til hans samhørighed med den energiverden, hvori han færdes, og det gør ham til en uhindret kanal for energi og dermed en integreret og hengiven arbejdende del i hans omgivelser og frem for alt i den gruppe, som han automatisk og ifølge de love, der styrer hans sjæl, er blevet knyttet til. Han har lært alt, hvad han kan lære af de differentieringsprocesser, han har været underlagt i æoner. Intelligensprincippet styrer ham og kærlighedsprincippet motiverer ham, og som følge heraf har han opnået enhed. Men, mine brødre, det er enheden med hans stråle, med hans ashram og med planen. Det er enheden med Hierarkiet, der eksisterer i sine syv store grupper og tre hovedgrupper eller afdelinger med tjeneste og aktivt arbejde som formål. Det er sand fuldbyrkelse og frigørelse. Men der skal læres mere, hvis vejen for den højere evolution skal betrædes og et valg foretages mellem de syv kosmiske veje – et valg, som mærkværdigvis ikke afhænger af strålen, for alle stråler findes på alle disse veje.

Det kan kun gennemføres ved *syntese*. Denne lov om syntese

»virker gennem de syv, som dog er én. Den peger mod de syv veje, og dog er de på de syv veje én, som indleder det universelle i mange, men bevarer sin integritet, som udarbejder planen, men bevarer hensigten intakt, som ser den mangfoldighed, der er nødvendig under loven om offer,

men underordnes loven om syntese, og som de mange åndedræt udånder og dog er selve livet.«

Med dette forsøg på at formulere en urgammel definition af loven om syntese har jeg sagt alt det, jeg kan om dette emne. Først når disciple bygger antahkaranaen og fungerer som den åndelige triade i det monadiske liv, kommer inspiration, ligesom da de lærte at kontakte sjælen og at fungere som en trefoldig personlighed i sjælen, og resultatet var åbenbaring. Der vindes intet ved yderligere forklaringer. Fortsæt arbejdet med at bygge antahkaranaen og lyset vil skinne på jeres vej og åbenbaring følge jeres skridt.

Det andet store påbud (selv om det er den fjerde sætning i reglen) er:

4. Den trefoldige måde at arbejde med det, der er dynamisk, vil føre gruppen samlet mod de højere tre.

Denne sætning indeholder information, som er ret ny for nutidens indviede, der virker i et fysisk legeme, og betydningen er vanskelig for ham at forstå selv i begrænset grad. Det er derfor nærmest umuligt for mig at videregive blot den allermindste antydning af dens betydning, når det drejer sig om disciple som jer. Alt, hvad jeg kan gøre, er igen at ty til loven om analogi, som kan anvendes af mikrokosmos til at få et glimt af forståelse af de mere indlysende aspekter af makrokosmos.

Jeg vil først sige lidt om ordene »de højere tre« og prøve at tydeliggøre hele dette komplekse begreb. Ordene »højere tre« hentyder til de tre Aktivitetens Buddhaer, der fortsat samarbejder aktivt med Verdens Herre. Som I har fået at vide, står de Sanat Kumara nær og ankom sammen med ham, da han besluttede at inkarnere gennem vor planet, jorden. Det er vanskeligt at forstå deres mystiske og specielle funktioner. De hører ikke til dette solsystem. De har gennemgået menneskestadiet for så lang tid siden og i så fjerne verdenscykler, at denne erfaring ikke længere er en del af deres bevidsthed. De virker som rådgivere for Sanat Kumara, hvad angår hans oprindelige

hensigt, og det er derfor ordene »Guds vilje hersker« forekommer i denne regel. I Shamballas rådskammer er det deres fornemste opgave at overvåge, at rådet bestandigt fastholder hensigten som »forberedelse« (jeg ved ikke, hvordan jeg ellers skal formulere det). De fungerer på en særlig måde som forbindelsesled mellem vort solsystems Logos og det liv, der besjæler stjernebilledet Vægten. De forbinder disse to store energicentre med vor planetariske Logos.

I det forrige solsystem nåede det mentale princip sit højeste udviklingstrin hos tre planeters Logoi. De »højere tre« besidder på en meget speciel måde anden stråles visdomsaspekt, og det kommer primært til udtryk gennem det, der i *Bhagavad Gita* kaldes »dygtighed i handling«. Derfor navnet Aktivitetens Buddhaer.

Sanat Kumara er nu kommet et skridt foran dem på den store kosmiske evolutionsstige, for de er blevet betinget af et aspekt af loven om offer. Der er imidlertid ikke nogen inden for den planetariske bevidsthed og blandt dem, der virkeliggør de guddommelige hensigter, der nærmer sig Den evige ynglings og disse tre buddhaers evolutionstrin. Disse fire store liv realiserer deres planer gennem herrerne for de syv stråler. Tager vi igen loven om analogi, er de for Sanat Kumara, hvad de tre mentale aspekter på det mentale plan er for disciplen og den indviede. De repræsenterer:

Den planetariske Logos' konkrete eller lavere tænkeevne.

Den energi, som vi kalder sjælen, og som disciplen kalder »tankens søn«.

Den højere eller abstrakte tænkeevne,

men alt dette ses fra kosmiske niveauer og har kosmiske betydninger. Det var deres aktivitet, som (efter lang tids evolution) førte til individualiseringen og bragte menneskeheden i inkarnation. I mystisk forstand kan man derfor sige, at de tre Aktivitetens Buddhaer er ansvarlige for:

1. *Individualiseringshandlingen*. Opgaven for denne specielle

buddha, der på den tid var ansvarlig for denne betydningsfulde aktivitet, har været midlertidigt hvilende siden lemurisk tid. Når han er aktiv, arbejder han gennem den syvende stråle og han drager den nødvendige energi fra to stjernebilleder: Krebsen og Tvillingerne.

2. *Indvielseshandlingen*. Jeg beder jer bemærke ordet *handling*. Jeg hentyder ikke til nogen proces. Hans arbejde begynder først ved den tredje indvielse, hvor den planetariske Logos er indvieren. Ved denne indvielse begynder viljesaspektet at fungere. Buddhaen bag indvielsesprocessen er overordentlig aktiv på nuværende tidspunkt. Han arbejder gennem Kristus og herren for anden stråle, og han drager den nødvendige energi fra stjernebillederne Stenbukken og Vandbæreren.
3. *Identifikationshandlingen*. Den indebærer det, der kaldes et »kosmisk glimt«, hvor den indviede ser det, der ligger i den kosmiske hensigt, hvorefter han begynder at fungere ikke kun som en planetarisk enhed, men som et kosmisk brændpunkt. Den Aktivitetens Buddha, der er ansvarlig for denne type af planetarisk aktivitet, arbejder med herren for første stråle og fungerer som en forpost for den bevidsthed, der besjæles af stjernebillederne Vædderen og Løven. Hans arbejde er først nu ved at få betydning.

Jeg erkender, at denne information kun siger jer lidt, og at den ligger ud over det, I kan forstå, men sådan var det også med meget jeg gav jer i *En afhandling om Kosmisk Ild*. Den har dog den værdi for jer, at den viser den forbindelse og det samspil, der findes mellem alle dele af vort solsystem, vort univers og zodiaken. For æoner siden blev der gennem disse tre store buddhaer etableret – og den fastholdes stadig – en grundlæggende relation mellem vor planet, tre af de syv hellige planeter og seks af de store stjernebilleder – de tre og de seks, som på helt enestående vis angår det fjerde naturrige. Andre planeter og stjernebilleder er også knyttet til den menneskelige familie, men deres relation er på en mere aggressiv måde (om jeg så må sige) knyttet til de tre riger under det menneskelige, og dem skal vi ikke beskæftige os med her. Deres relation til menne-

skeriget har jeg beskrevet i denne afhandlings astrologiske del: *En afhandling om de syv stråler, bind III (Esoterisk astrologi)*.

Bemærk, at jeg her har antydnet eksistensen af fem triangler:

1. Den, der fremkommer ved vekselvirkning mellem energierne i de tre Aktivitetens Buddhaer, som danner en triangel, der er tæt forbundet med planeten Saturn.
2. Triangelen bestående af de tre stråler, som de tre buddhaer arbejder igennem.
3. De tre planeter, som er forbundet med de tre herrer for tre stråler, og som de udtrykker deres tilskyndende energi igennem.
- 4.-5. To sammenflettede triangler, der er skabt af de seks stjernebilleder, som de tre Aktivitetens Buddhaer drager den nødvendige energi fra, og som de på en unik måde er forbundet med gennem deres individuelle karma. Disse to sammenflettede triangler er oprindelsen til den sekstakkede stjerne, som er så velkendt blandt de mange okkulte symboler.

Ud fra loven om analogi findes der en anden overordentlig vigtig triangel i menneskelegemet, og den har (esoterisk set) tilknytning til det emne, vi behandler:

1. *Ajnacentret*, der formidler den styrende energi i det aktivitetslegeme, som vi kalder personligheden.
2. *Strubecentret*, der er særligt aktivt i dag hos alle mennesker, hvilket er bevis for, hvor vellykket Aktivitetens Buddhaers skabende arbejde er. Dette center har sin egen lille symboliske triangel, som jeg beder jer lægge mærke til: skjoldbrusk-kirtlen og biskjoldbruskkirtlerne.
3. *Centret ved rygsøjle's basis*. På et bestemt trin i udviklingsprocessen bringes det til aktivitet af den energi, der udgår fra de Aktivitetens Buddhaer, der er de mindst aktive på dette særlige tidspunkt. Det er en energi, der strømmer imod det fjerde rige, men *ikke* imod noget enkelt menneske. Disse store liv arbejder gennem større grupper, da deres kraft

ellers ville være destruktiv.

Guddommens hensigt findes naturligvis i en mental erklæring, og det er med denne mentale erklæring som grundlag, at de tre Aktivitetens Buddhaer gennemfører deres arbejde. Jeg kan ikke udtrykke det tydeligere. Der kommer et tidspunkt i alle individers erfaring, hvor det er absolut nødvendigt, at de hver især formulerer denne mentale erklæring. Hver enkelt indviet vil ved hjælp af den udtrykke sin egen forståelse af den guddommelige hensigt, som planen har åbenbaret for ham.

Det kan han kun gøre gennem gruppeerfaringen og i samarbejde med sin gruppe, samt når gruppen som helhed har nået en lignende erkendelse, og de *sammen* har berørt den yderste grænse af den for menneskeheden højeste åbenbaring af alle. Når det for første gang lykkes dem at gøre dette, vil de som gruppe komme under de højere tres direkte udstrømning og under et aspekt af Shamballas råds-kammer, som indtil da har været ukendt for dem. Det vil betegne et højt indivielsesstadium for gruppen, og virkningen vil være at finde i en interhierarkisk aktivitet. Det betyder, at en begivenhed, der har fundet sted i Sanat Kumaras ashram, dvs. i selve Hierarkiet, arbejder sig ud i gruppemedlemmernes bevidsthed. Det finder sted ved, at alle ashramerne stimuleres ved en bestemt fuldmåne, og det berører relationen mellem ashramerne som helhed og Shamballa, men ikke menneskeheden.

Forstår I noget af det, som jeg måske uden succes forsøger at viderebringe? Der findes en ashramisk aktivitet, som disciple i deres hjernebevidsthed intet kender til, før den tredje indivielse er taget, og dens resultater fornemmes svagt men sanses i stigende grad stærkere. Denne aktivitet er forbundet med samspillet mellem Shamballa og Hierarkiet, men ikke mellem Hierarkiet og menneskeheden. Den vedrører hensigten og planen, hvor planen er et redskab for hensigten. Virkeliggørelsen finder sted via triaden, som dannes af en mester og hans to seniordisciple, eller den dannes af tre mestre på den samme stråle, som for eksempel mesteren K.H. og hans ashram, jeg og min ashram og en anden tilknyttet ashram.

Det er derfor, at der i alle eksoteriske grupper, der er forbundet med en ashram, altid findes en gruppeleder og to andre, som udgør en modsvarighed eller en analogi til den højere triade. Det er en del af Hierarkiets eksternalisering, der nu for tiden gør hurtige fremskridt.

Det er meget vigtigt og nødvendigt at forstå, hvor vigtig trianglernes funktion er. Heri ligger et vink til studerende, der arbejder inden for politik, hvor alle lande under forskellige navne har en valgt leder, og en indenrigsminister, der har ansvar for de indre anliggender, og en udenrigsminister, der har ansvar for relationerne til udlandet.

Endnu en ting om de tre Aktivitetens Buddhaer kan være af interesse. De har hver især en speciel relation til de tre racer, som har været eller er rent menneskelige: det er den tredje, den fjerde og den femte rodrace, som vi kalder den lemuriske, den atlantiske og den nuværende ariske race (jeg bruger *ikke* ordet »arisk« på den tyske måde). De repræsenterer på en særlig måde disse tre racers sjæl i Shamballa. En ting komplicerer dette spørgsmål for jer, men det er i virkeligheden ganske enkelt. De samme sjæle reinkarnerer i hver race, og hver sjæl bliver derfor skiftevis påvirket af disse tre buddhaer, der hver har sin egenskab. De repræsenterer – i deres laveste aspekt – sindets tre aspekter, som jeg sagde tidligere. Det er:

1. *Den instinktive natur*, der udvikler sig og bliver mental af natur og går videre til at blive en automatisk og underbevidst egenskab, der samtidig antager nogle af de parallelle højere kvaliteter.
2. *Den lavere konkrete tænkeevne* på det mere udviklede stadium overtager gradvis styringen og instinktets plads i menneskets bevidsthed. Aktivitetens Buddhaer præsiderer over det, man kan kalde (med et teknisk okkult udtryk) ahamkara-princippet – sindet, der tjener menneskets selviske interesser og sætter ham i stand til at opnå proportionssans og en finere opfattelse af værdier. Glem ikke, at selvished er et udviklingstrin, og at det er et nødvendigt stadium, hvor menneskeheden lærer prisen på selv-interesse at kende.

3. *Personlighedens sind*. Det tager kontrol over mennesket og fører det frem til at opleve naturen af magt og fremgang og frem for alt af integration. Dette er ligeledes en nødvendig fase forud for stadiet for opvågning.

Disse tre store liv, der har knyttet sig til Verdens Herre, kan betragtes som aspekter af hans personlighed, selv om de *ikke* er det i teknisk forstand. Sanat Kumara er ikke hans rigtige navn. Mestrene kender kun det første bogstav i navnet, medens chohanerne tillige kender det andet bogstav. Den første stavelse i hans navn kendes i Shamballas råds-kammer, men resten af hans navn forbliver indtil videre ukendt. De tre Aktivitetens Buddhaer er (for at give jer en anden definition) for den planetariske Logos, hvad den åndelige triade er for den indviede discipels hengivne personlighed, for sådan er den planetariske Logos' åndelige status. Den af de tre buddhaer, der nu kommer i aktivitet, arbejder med den åndelige vilje.

I den planetariske Logos' legeme er menneskeheden langsomt ved at bygge det, der kaldes antahkaranaen. I virkeligheden er det den tråd, der forbinder Sanat Kumaras hovedcenter og hjertecenter. Tænk over disse ord. Der findes et mysterium her, og jeg kan ikke forklare det meget tydeligere. Efterhånden som menneskeheden bygger eller skaber triangler af lys og god vilje, påkalder de i virkeligheden en respons fra to af Aktivitetens Buddhaer – hvor den ene arbejder gennem viljesaspektet, og den anden gennem kærligheden i menneskeheden, *intelligent* anvendt. Glem ikke, at de tre store buddhaer på en særlig måde er sammenfattende for den transmutterede essens fra det forrige solsystem, hvor målet var intelligent aktivitet. I dag ligger denne essens bag al aktivitet i dette solsystem, men nu motiveret af kærlighed, hvilket ikke var tilfældet i den tidligere manifestation. Buddhaerne danner selv en dybt esoterisk triangel.

De to typer af triangler, som blot en lille håndfuld mennesker er ved at danne, har relation til denne grundlæggende triangel. Der vil på et senere tidspunkt blive konstrueret en tredje type af triangler, men først når de to første er veletableret

i menneskeheden bevidsthed. Så vil alle tre buddhaers aktivitet blive involveret og være til stede, og en stor planetarisk integration vil finde sted. Dette symboliseres i mennesket ved, at de tre centre i hovedet (ajacentret, bramandra-centret og alta major centret) alle fungerer og er fuldt ud og urokkeligt forbundet med hinanden, så de derved danner en lystriangel i hovedet.

Aktivitetens Buddhaer vil trække den essentielle kvalitet (som endnu kun er meget sjælden) ud af de triangler, der nu skabes, og af dem der senere føjes til, og den vil blive anvendt til bygningen af dette aspekt af den planetariske antahkarana.

Lysets og den gode viljes triangler er dybest set påkaldende. De er ABC'en i den kommende videnskab om invokation. Trianglernes styrke afhænger af følelsesdybde så vel som af den vilje, hvormed de skabes. Jeg har her givet de disciple, som igangsætter dette nye projekt, og som står mit hjerte så nær, et nyt og nyttigt vink. Dette arbejde *skal* fortsætte. Det er fordi hele projektet er så nyt og anderledes fra alt, hvad der tidligere er planlagt, at det synes så umuligt at gennemføre. Triangelprojektet udspringer fra så dybt esoteriske kilder, at nogle disciple betragter arbejdet som overordentligt vanskeligt, så de ved deres tænkning komplicerer dets grundlæggende enkelhed. Andre betragter det som den mest enkle ting i verden, og ved at lægge vægten på den eksoteriske og organisatoriske del forhindrer også de den sande type triangel i at blive skabt. Disciple bør være vidende om den sande påtænkte plan og komme frem til måder, hvormed de kan finde den gyldne middevej mellem de vanskeligheder, der dukker op, og de forenklinger der fordrejer.

Måske kan jeg bidrage til at afklare tankerne hos dem, der har ansvaret for de indledende skridt i dette dybt esoteriske engagement. Arbejdet er forskelligt fra det intellektuelle og praktiske arbejde, som den gode viljes mænd og kvinder bliver bedt om at udføre og gerne udfører. Det er ikke det, som nogle oprigtige mennesker betragter som »goodwill«-arbejde eller en del af »goodwill«-arbejdet. Dannelsen af triangler af lys og god vilje angår reservoiret af energi på den indre og æteriske livssi-

de, og det vil automatisk og med fuld cirkulerende effekt føre til fremskridt i det eksoteriske arbejde, der udføres af mænd og kvinder af god vilje. Det er ikke den gode vilje i sig selv, men dannelsen af energitriangler i planetens æteriske legeme, der bevidst kvalificeres med god vilje. De to faser af arbejdet kompletterer nødvendigvis hinanden, men de må ikke betragtes som ét. Trianglerne af lys skal kvalificeres af eller blive redskaber for den gode vilje, og de to grupper er tæt forbundet. Mænd og kvinder af god vilje behøver ikke at vide noget om disse triangler, med mindre det anses for klogt og de individuelt er udviklede nok til at reagere korrekt, men deres arbejde inden for den gode viljes område vil være fremgangsrigt eller ikke (jeg taler om langsigtede mål) alt efter, hvor intens hensigten er, og hvor dyb den kærlighed er, som de to grupper af triangelmedlemmer udviser.

De, der har ansvaret for det skabende arbejde på det ydre område, må begynde med det esoteriske arbejde. Jeg skriver her for disciple, hvoraf nogle er medlemmer af min ashram, og for den nye gruppe af verdenstjenere. De har ansvaret for at gennemføre arbejdet som planlagt. De to triangelgrupper, der allerede er dannet, opbygger i virkeligheden en tankeform af dette arbejde, som vil fremkalde respons fra de sande bygherrer.

Det bliver derved tydeligt, at dette skabende arbejde – med dets intelligente og praktiske hensigt og dets egenskab til, når det fungerer rigtigt, at forene de eksoteriske og esoteriske arbejdere i et åndeligt forehavende – i virkeligheden har sin oprindelse i selve Shamballa og – med hensyn til hensigt og formål – blev opfattet af mestre på første og anden stråle, hvor først og fremmest anden stråle disciplen og anden stråle mesteren havde lettest ved at forstå det. Senere når et vedholdende og systematisk arbejde er blevet udført, og ideen er almindeligt kendt af offentligheden, vil denne aktivitet udgøre en vigtig del af den nye verdensreligion og blive forstået bedre. Den vil have sin egen indre gruppe, som vil arbejde helt subjektivt og opbygge triangler af lys og god vilje. Dernæst vil den arbejde objektivt med en effektiv subsidiær aktivitet og styre aktivite-

ten hos dem, der opbygger det organisatoriske aspekt af triangler af praktisk god vilje på jorden.

Tiden er endnu ikke inde. I dag ser vi skabelsen af en generel tankeform eller kim, der vil spire og indeholde dette begreb. Senere når det sande ydre arbejde begynder, vil dets styrke blive objektivt tilkendegivet, fordi Aktivitetens Buddhaer efterhånden vil blive bevidst om eksistensen af tankeformen i sin natur som lys og i sin kvalitet som god vilje. Da vil de sende deres liv ind i den, når der opstår behov for det, og når nødsituationer kræver det. Efterhånden vil »Guds vilje herske«, som vor regel udtrykker det. Mænds og kvinders arbejde med den gode vilje i hele verden vil foregå parallelt med alt dette, men vil i sig selv være fuldstændigt objektivt, verdensomspændende og forbløffende udbytterigt.

Disciple må lære at tænke ud fra begrebet gruppesyntese. Det indebærer, at de skal tilegne sig dybere subjektive relationer og en øget sensitivitet over for højere indtryk og indre inspiration. Åndens vertikale liv og relationernes horisontale liv skal i et vist omfang udtrykkes samtidig, før man kan forstå blot lidt af, hvad disse regler betyder.

Vi har betragtet Shamballa, og jeg har givet jer nogle oplysninger (som hidtil ikke har været meddelt i ord) angående Sanat Kumaras råds-kammer og dets medlemmer. Jeg vil afslutte dette emne ved at minde jer om to kendsgerninger:

1. Shamballa er en bevidsthedstilstand eller en sensitiv bevidsthedsfase, hvor der forekommer en intens og dynamisk respons på den guddommelige hensigt – en respons, der muliggøres af den syntese af hensigt og åndelig relation, der findes mellem dem, der er knyttet til Sanat Kumara.
2. Dybest set er broderskab et stort mysterium, som først nu er ved at blive løst, og det kun på de to højeste niveauer af det kosmisk fysiske plan – de plan, vi kalder det logoiske og det monadiske.

Jeg er klar over, at I forstår broderskab ud fra billedet om den ene fader og hans børn. Denne forståelse er i sig selv så be-

grænset og upræcis, at den hovedsagelig tjener til at fordreje sandheden. Alt, hvad I på nuværende tidspunkt kan opfatte, findes udtrykt i dette begreb. Det nærmeste vi kan komme en beskrivelse af den sande relation lyder som følger: Broderskab er et udtryk for den relation, som den planetariske Logos (på det kosmisk mentale plan) har til sin personlighed, når den kommer til udtryk gennem planeten med alle dens livsformer på det kosmisk fysiske plan. Denne relation fokuseres gennem Sanat Kumara, der er dette store livs individualiserede sind. Sagt på en anden måde, er den planetariske Logos på sit eget plan det samme for Sanat Kumara, som sjælen er for den menneskelige personlighed på det fysiske plan i de tre verdener. Ordet »broderskab« er således en utilstrækkelig betegnelse for summen af relationer og de forbindelser, der er etableret. »Fællesskab«, der så ofte anvendes til at udtrykke en lignende tanke, er i virkeligheden den måde, hvorpå et vagt anet broderskab søger at gøre sin tilstedeværelse gældende. Ordene »fællesskab med Kristus« viser, at dette begreb subjektivt er kommet til stede på det mentale plan, og at det med tiden vil blive fulgt af konkret manifestation på det fysiske plan. Det er denne idé, som ligger bag de så ofte anvendte ord »idé, ideal og idol«, og som også er ansvarlige for den tiltagende ansvarsfølelse, der karakteriserer alle menneskelige fremskridt på livets vej. Det er denne grundlæggende idé, som styrer rådskammeret i Shamballa, og som er den motiverende impuls bag det planetariske livsudtryk. Det er også den, der karakteriserer det ideal, som Hierarkiet står for, og som iværksætter planen. Det er denne åndelige planlægning, der resulterer i stadigt større »former for relationer«. I vor tid synes det at tage endelig form i konkretiseringen af det guddommelige projekt: Rette menneskelige relationer.

Jeg har skrevet disse indledende bemærkninger, fordi det er denne højere forståelse af broderskab, som betinger den guddommelige hensigt, og som fører til den åndelige planlægning, der vil give jer en nøgle til det tredje store påbud, vi nu skal behandle. Dette påbud er formuleret på følgende måde:

5. *Transfiguration må efterfølge transformation, og transmutation må forsvinde.*

Jeg vil atter minde jer om, at vi i disse fjorten regler må nærme os vort emne fra den indviede bevidstheds synsvinkel og ikke fra den sammensmeltede sjæl-personligheds synsvinkel. Det er den højere tilnærmelse, der her hentydes til, og det er problemet for den indviede gruppe og ikke for den enkelte i gruppen. Derfor er det så vanskeligt at formulere denne lære i ord. For den almindelige aspirant til accepteret discipelskab kan de tre ord, som specielt kendetegner dette tredje store påbud (som symbolsk er det femte påbud i reglen), defineres på følgende måde: Det er de ideer, der gælder for en aspirant til mysterierne, når han står over for indvielse. Lad os tage ordene i den rækkefølge de står i i trettende regel.

1. *Transfiguration* – det trin på indvielsens vej, hvor den tredje indvielse gennemleves, hvor personligheden oplyses af sjælens fulde lys og de tre personlighedslegemer transcenderes fuldstændigt, idet de ganske enkelt er blevet til former, hvorigennem åndelig kærlighed kan strømme ud i menneskenes verden og frelse gennem at skabe.
2. *Transformation* – den evolutionsproces, som gennemleves på discipelskabets vej, hvor disciplen omformer sin lavere trefoldige »tilsynekomst« eller personlighed og begynder at fremvise guddommelig »kvalitet«. Hans fysiske legeme begynder at adlyde direktiverne fra hans sind, der er ved at blive modtageligt for det højere sind ved hjælp af sjælen, og hans emotionelle natur bliver modtagelig for buddhi eller intuition. Efter den tredje indvielse forsvinder den fuldstændigt, og det buddhiske legeme bliver det vigtigste redskab til sansning. Når tiden er inde vil sindet på samme måde blive omformet ved hjælp af presset fra det højere sind, når det stræber efter at virkeliggøre monadens viljesnatur.
3. *Transmutation* – er den metode, hvormed det lavere optages i det højere, hvormed kraft omdannes til energi, og hvormed de tre lavere centres energi føres op i de tre højere centre

(hoved, hjerte og strube), og denne metode vil siden sætte den indviede i stand til at centralisere alle energierne i de tre styrende centre i hovedet. Denne transmutterende proces sker under pres fra dagliglivets erfaringer og sjælskontaktens magnetiske virkning og forløber som et uundgåeligt resultat af selve evolutionen.

Disse tre åndeliggørende processer er velkendte, i det mindste teoretisk, for alle åndelige aspiranter. De er udtryk for sjælpersonlighedens intention og effektive samspil. Processen forløber også som en parallel aktivitet til opgaven med at bygge antahkaranaen, idet koordinationsmetoden spiller en stor rolle i transmutationsprocessen.

Det er imidlertid ikke disse holdninger, processer og fortolkninger, den indviede beskæftiger sig med, men med disse processers betydning i forbindelse med den fuldkommengjorte antahkarana og med monadens »intention«. Med andre ord: Hvad betyder transfiguration og transformation for Hierarkiets medlemmer, når de står foran den højere evolutions vej? Hvad kan disse ord betyde for dem, hvor sjælen, det mellemliggende princip, ikke længere har nogen faktisk betydning?

Betänk et øjeblik, at den indviede, der har gennemgået den første store indvielse (transfigurationen) og de to tidligere indvielser (fødslen og dåben i de kristne mysterier), har skabt antahkaranaen for at etablere en direkte relation mellem monaden og personligheden, mellem det universelle bevidstheds- eller identifikationscenter og formen i de tre verdener. Antahkaranaen er konstrueret som en aktiv kontaktkanal og virker som sådan. Sjælen som i tidsaldre har styret de forskellige og vekslende personligheder eksisterer ikke længere, og det kausale legeme er forsvundet, idet det opløses i det øjeblik, hvor den indviede (ved den fjerde indvielse) råber: »Min Gud! min Gud! Hvorfor har du forladt mig?« Salomons tempel, det åndelige tempel, »en bolig, ikke gjort med hænder, en evig i himlene« er der ikke længere behov for. Det har tjent sit urgamle formål, og det – der er blevet anset for evigt – må forsvinde i lyset af DET, som evigheden blot er en fase af, og som senere skal åbenbares.

Alt, hvad den indviede nu har tilbage, er to punkter af levende hensigt, og dem kalder vi ånd-stof eller liv-tilsynekomst. Den indviede skal nu lære at forstå den indre betydning (ikke den indlysende og let forståelige mening), at ånd er stof på sit højeste trin, og stof er ånd på sit laveste trin. Det medfører, at der sker et frit samspil mellem liv-energi – bevidst anvendt som et resultat af uendelige processer – og stof-kraft via antahkaraanen. »Regnbuebroen« bliver en kanal for monadens eller livsenergiens indvirkning på substansen, således at substansen, der tager form efter den planetariske Logos' cykliske mål, i stadig højere grad kan blive farvet eller kvalificeret af den universelle energi. Disse sætninger viser tydeligt, hvor utilstrækkeligt sproget er i stand til at give en opfattelse af Hierarkiet og dets intention.

De to ord, *transfiguration* og *transformation*, betyder således noget helt andet for den indviede, end de gør for disciplen, medens *transmutation* er ude af betragtning for den indviede, da der ikke længere er noget i ham, der kræver *transmutation*. Følgelig kan vi slå fast at:

1. *Transmutation* vedrører den livskraft, der kommer til udtryk på den menneskelige tilværelses og evolutions tre lavere plan.
2. *Transformation* vedrører på en meget speciel måde sindets tre aspekter på det mentale plan:
 - a. Den lavere tænkeevne.
 - b. Tankens søn, sjælen.
 - c. Den højere tænkeevne.
3. *Transfiguration* vedrører den åndelige triades liv på dens egne tre identifikationsniveauer.

Hertil kan føjes, at:

1. *Transmutationens* tre lavere plan er de faste, flydende og luftformige underplan af det kosmisk fysiske plan.

2. Det mentale plan er et unikt sted (eller en unik bevidsthedstilstand), hvor de lavere plan er genstand for impression fra de tre højere. De højere tre og de lavere tre er underlagt en bestemt esoterisk og mystisk proces, og det er på dette plan, at transmutationen fuldendes – set fra den indviedes synsvinkel.
3. Den åndelige triades tre plan er de sfærer, hvor transformationen foregår. Denne transformation har intet at gøre med transformationen af personligheden, men har en unik relation til Hierarkiets indre arbejde og til denne levende og udviklende intensitets virkning på Hierarkiets medlemmer. Der er således involveret fem plan i disse to faser af det guddommelige arbejde.
4. De to højeste plan (det monadiske og det logoiske) er plan til transfiguration, set fra den højere indviedes synsvinkel. Bevidstheden styrer *på dette tidspunkt* ikke længere transmutationsprocesserne, idet de nu forløber automatisk, og selv om den indviede (der arbejder med former i de tre verdener) har sit redskab på det ydre fysiske plan, så er hans eget arbejde og hans egen hierarkiske aktivitet udelukkende triadisk og monadisk med en støt voksende modtagelighed over for den logoiske hensigt.

Lad os nu betragte transfigurationens og transformationens faser, så langt det er muligt i en eksoterisk undervisning, og lad os håbe, at »transmutation må forsvinde« for alle disciple – meget hurtigt på grund af det store behov for hierarkiske arbejdere i dag.

Man vil måske spørge: Hvad er det for et arbejde, mestrene selv udfører på den åndelige triades tre plan? De studerende er helt klar over, at mange af mestrene er beskæftiget med evolutionsprocesserne i de tre lavere verdener naturrigger. Men de glemmer, at hovedparten af mestrene ikke er beskæftiget hermed. Har I nogensinde tænkt over, hvad det er, der tilskynder en mester til at fortsætte med at arbejde i de tre verdener med sit sind fokuseret på evolutionsprocesserne? Har I nogensinde tænkt på, hvad det ellers kunne være, der vakte og krævede

hans interesse? Menneskeheden er med sin selvcentrerede holdning tilbøjelig til at tro, at menneskelige behov, og *som en naturlig følge* de andre naturrigers behov, er det eneste, der tilskynder Hierarkiet til at fortsætte sit frelsende og stimulerende arbejde. Men det er kun en del af det arbejde, de udfører. Under udførelsen af deres arbejde i de tre verdener udvides mestrenes bevidsthed hele tiden på grund af arbejdets karakter, og som følge heraf bliver arbejdet mere og mere omfattende. Således er virkningen på mestrene, når de arbejder på menneskeheden eller de andre naturrigers vegne. Der er tale om en definitiv og evolutionær virkning. Men på den åndelige triades tre højere niveauer styrer en anden type evolutionær impuls deres aktiviteter. Jeg har andetsteds fortalt jer, at bevidstheden (som vi forstår den) bliver transcenderet, og at et nyt aspekt af universel sansning kommer i stedet. Denne udvikling har jeg givet det utilstrækkelige navn *identifikation*. Det er et ord, der omfatter bevidsthed, påkalder viljen, er dynamisk af natur, vidtspændende i kontakten og tillige baseret på læren om ikke-separatisme.

Dette er imidlertid kun begyndelsen på en helt ny udviklingsfase. Opfattelsesniveauet vil til sidst blive helt automatisk. Det bliver ligeså automatisk og ureflekteret som dyreinstinktet i mennesket. Det fungerer, men mennesket styrer det ikke bevidst. Det er en beskyttelsesmekanisme. Monadens viljesaspekt erstatter men ophæver ikke kærlighed (der er blevet instinktiv). En målrettet, kraftfuld identifikation erstatter den inklusivitet, der indtil nu har været følt og praktiseret. Måske kan I forstå det, jeg mener, når jeg påpeger, at cirklen med punktet i midten er symbolsk for det fuldkomne menneske. Mennesket kompletteres. Han er inklusiv både vertikalt (sjælskontakt) og horisontalt (menneskelige relationer) men står dog i centrum af sin bevidsthed og af sin selvpålagte grænsning. Her vil han aldrig bevæge sig væk fra, men han véd hele tiden alt, hvad der foregår inden for hans indflydelsessfære. Det er symbolet på en mester på et specifikt udviklingstrin.

Men mesteren selv er *ikke* statisk. Hans arbejdsområde er klart, og hans kontaktverden – den menneskelige, og den under

og over den menneskelige – er også klar. Inde i grænseringen, i sansningens verden og i relation til den kærlige forståelses verden, står han som mester.

Det er præcist på dette punkt i tid og rum, at transformationsarbejdet begynder for mesteren – en transformation, der tilvejebringes ved hjælp af den udfoldelse og udvikling, der er blevet mulig på den åndelige triades tre niveauer. Når denne transformation finder sted, spirer en ny aktivitet frem, der til sidst vil gøre det muligt for mesteren at bryde igennem den planetariske grænsring og derved nå frem til døren til den højere evolution.

Det, jeg nu vil sige, kan måske blive mere forståeligt med følgende symbol. Mesteren er nu trængt igennem til et andet kosmisk niveau, men han befinder sig stadig i det ene livs aura. Nu åbenbares det kosmisk astrale plan for ham. Han ser først og fremmest årsagen til, hvorfor sansningen måtte udvikles, og hvorfor den dernæst måtte anvendes og mestres og gøres virkningsløs og det på en sådan måde, at den bliver ubevidst. Der findes intet blændværk på det kosmisk astrale plan, og kun de, der behersker sansereaktioner på alle niveauer af det kosmisk fysiske plan og er fuldstændig fri for dem, kan derefter – med den oplyste vilje og med kraften fra den gådefulde egenskab identifikation (hvis jeg kan kalde et faktisk udtryk noget sådant) – styre det laveste aspekt af det kosmiske begær på det kosmisk astrale plan. Det skal nødvendigvis afstemmes med det, som de er uigenkaldeligt forbundet med. Denne identifikation er derfor den guddommelige hensigts højeste udtryk på det kosmisk fysiske plan, også selv om den er det laveste aspekt af det kosmisk astrale begær. Derfor handler denne regel, mine brødre, om transformation af bevidsthed til identifikation. Jeg kan ikke sige mere. Jeg har ingen ord eller symboler, hvormed jeg kan udtrykke den sande mening.

Ved at anvende identifikation som fremgangsmåde bygger mesteren det, som er den åndelige modsvarighed til den manasiske antahkarana. Den antahkarana, der nu kan ses, er en projektion fra en mesters ashram. Der findes således syv veje til den højere evolutions vej. Disse syv veje svarer til de syv

ashramer på de syv stråler, og de har relation til de syv indvielser, til de syv principper i mennesket og til alle andre syvfoldigheder. Det er den viljekraft, mesteren udvikler, når han er ved at:

1. Opnå den femte indvielse.
2. Arbejde med skabende frelse i de tre verdener.
3. Tilegne sig ashramisk hensigt og konsekvent gruppeaktivitet.
4. Manifestere stråleenergi.
5. Tilkendegive en færdighed, som kun kendes af indviede, der er nået ud over den tredje indvielse.

Dette tilvejebringer en fokuseret intention, der gør det muligt for mesteren at opnå den såkaldte transformation, og senere at projicere sin åndelige viljes dynamiske impuls på en sådan måde, at det lykkes ham at trænge igennem den planetariske grænsering. Han opnår da frihed fra verden og ikke kun frihed i verdenerne.

Det er tydeligt, at jeg taler om den sjette indvielse. Når denne indvielse er taget, transcenderer chohanen den åndelige triades tre verdener og fokuserer sig som »en projicerende formidler af den oplyste vilje«, således som den kommer til udtryk på det monadiske plan. Dette udviklingsstadium er i virkeligheden den indvielse, der kaldes himmelfarten, og dens sande betydning vil blive åbenbaret gennem den kommende verdensreligion.

Som et resultat heraf følger det, der kaldes den sande transfiguration. Den gør det muligt for den indviede at fungere på det logoiske eller højeste plan på det kosmisk fysiske plan. Dette kaldes – i den kristne terminologi – »at sidde i himlen ved Guds højre hånd«. Der transfigureres det menneske, der har taget den syvende indvielse. Den første kontakt kommer i overensstemmelse med det, mennesket har projiceret som resultat af transformationen, og den bliver skabt af det, der for altid har overskygget Sanat Kumara. Chohanen har nu taget den syvende indvielse.

6. OM skal lyde midt i selve gruppen og forkynde, at Gud er alt.

Jeg har ikke til hensigt at fortolke denne sidste sætning i trettende regel. Dens betydning ligger langt over det, I i jeres mest ophøjede øjeblikke kan forstå. Den omtaler transmutationen af OM til den oprindelige LYD, der fører til en bestemt grundlæggende transformation og resulterer i en transfiguration, som omfattes af hele planeten og har tilknytning til en bestemt stor planetarisk indvielse. Disse emner beskæftiger vi os ikke med. Det er kun nogle få af de mere fremskredne mestre, der beskæftiger sig med disse emner. Derfor vil vi vente, til vi har løst vore åndelige problemer, til vi har transmutteret vor lavere natur og gennemlevet de lavere aspekter af begge transformationer og derfor er blevet rede til den tredje indvielse – transfigurationen.

Fjortende regel

Denne sidste regel for disciple og indviede er én stor sammenfatning. Jeg vil atter påpege (som jeg så ofte har gjort), at den åbenlyse mening – ligegyldigt hvor sublim – ikke er den, vi skal beskæftige os med. Det er altid betydningen bag meningen, det indviede sind er optaget af. Det vil være klogt af de studerende at huske en række ord, der beskriver ideer: Symbol, mening, betydning, lys, hvor lys betragtes som en udstrålende skabende energi – symbolets organisator, meningens åbenbarer og betydningens kraft.

Vi har studeret reglerne og er trængt dybt ind i betydningernes verden. De fleste af jer er dog endnu ikke nået ud over »famle«-stadiet i meningens verden. Årsagen er, at I endnu ikke har taget tredje indvielse. Jeg beder jer også huske, at *symbolverdenen* gælder det personlige livs verden eller den fænomenele verden, når den refererer til den menneskelige evolutions tre verdener. *Meningens verden* er den verden, hvori sjælen lever og røres med hensigt og forståelse, og *betydningens verden* er den åndelige triades verden, som først giver mennesket fuld frihed efter tredje indvielse.

Ordene i denne fjortende regel er tilsyneladende så enkle, at I uden besvær kan forstå dem. Jeg vil forsøge at vise jer, at deres rigtige mening er endog overordentlig dyb og esoterisk.

FJORTENDE REGEL.

For ansøgere: Lyt, mærk, se, anvend og vid.

For disciple og indviede: Vid, udtryk, åbenbar, nedbryd og opstå.

Følgende relationer bør bemærkes, for det første ord indeholder kimen til det næste osv.

ASPIRANTER INDVIEDE

.....	lyt	
.....	vid	
.....	mærk	
.....	udtryk	
.....	se	
.....	åbenbar	
.....	anvend	nedbryd
.....	vid	
.....	opstå	

Læg mærke til, at ansøgeren til sidst når til kundskab og begynder at vide, og at disciplen eller den indviede begynder med at vide, og at han, gennem sin evne til esoterisk at udtrykke det han véd, er i stand til at åbenbare lyset og ved hjælp af dette lys at tilintetgøre al illusion, blændværk og maya. Han tilvejebringer opstandelsen på det fysiske plan – en opstandelse fra den død, som livet på det fysiske plan uundgåeligt medfører.

De fem ord til ansøgeren er faktisk relativt enkle. De fleste aspiranter forstår til en vis grad deres mening. De ved, at det nævnte ord lyt intet har at gøre med den fysiske høresans, og at den berøring, der skal udvikles, har at gøre med sensitivitet og ikke med det fysiske legemes sanseopfattelse. De véd også, at det syn, der skal forædles, er evnen til at se skønheden bag formen, til at erkende den subjektive guddommelighed og til at registrere den kærlighed, der udtrykkes ved hjælp af symboler. Aspiranten skal lære de elementære lektier, som er at anvende sjælsenergi i det daglige livs opgaver og at etablere de betingelser, som åbner mulighed for sjælsviden. Dem behøver jeg kun at omtale i det omfang, de er nødvendige for at forklare betydningen af de fem ord, der gives den indviede discipel.

Lad os tage disse fem ord enkeltvis og prøve at forstå deres betydning. Men allerførst vil jeg understrege, at vi her beskæftiger os med *monadiske træk*, med det der skaber syntese af betydninger og med det, der bidrager med vital betydning til det indviede liv. Jeg opfordrer jer til, når I læser mine ord, at

trække jer ind i jer selv og prøve at tænke, føle og opfatte på det for jer højst mulige bevidsthedsniveau. Det vil være meget frugtbart og give jer rigelig belønning. I kan ikke forstå den fulde hensigt bag disse ord, men jeres opmærksomhed vil begynde at reagere på triadisk impression. Jeg ved ikke, hvordan jeg ellers kan formulere det, begrænset som jeg er af sproget. I vil muligvis ikke registrere noget bevidst, for den almindelige discipels hjerne er endnu ikke sensitiv over for monadisk vibration. Selv om disciplen er i besiddelse af nogen modtagelighed, mangler vi de nødvendige ord til beskrivelse af den sansede idé eller begreb. Det er derfor umuligt at beskrive de guddommelige ideer på en rigtig måde og at føre dem ned i meningens verden og derfra ind i symbolernes verden. Det, jeg vil sige, vil derfor få større betydning ved slutningen af dette århundrede, når menneskene er kommet over krigens kaos og grusomhed, og når de nye og højere åndelige indflydelser strømmer uafbrudt. Mine brødre, jeg skriver for fremtiden.

1. Vid.

Hvad er forskellen mellem det aspiranten véd og den viden, den indviede discipel har? Forskellen fremkommer ved, at der er tale om to forskellige opfattelsesområder. Den første besked aspiranten får lyder: »Kend dig selv«. Den næste, at han skal kende relationen mellem form og sjæl, og at det område hans viden dækker er de tre verdener samt det niveau på det mentale plan, hvor hans sjæl er fokuseret. Den indviede discipel kender relationen mellem periferien og centret, mellem den ene og de mange, og mellem enhed og mangfoldighed. Ansøgeren beskæftiger sig med trefoldighed: ham selv som vidende, hans område for viden, og det der er formidler af viden, sindet. Den indviede discipel er ude over at registrere trefoldighed og er optaget af dualiteten i manifestationen, af livsenergi, når den påvirker eller har relation til stof-kraft og til ånd og substans. Den indviedes viden har intet med bevidsthed at gøre, sådan som sindet opfatter denne faktor i evolutionsprocessen. Hans viden er knyttet til intuitionsevnen og til den guddommelige

opfattelse, som ser alle ting som *iboende*. Måske kan man på den enkleste måde forklare den indviedes viden ved at sige, at det er en direkte viden om Gud, der således kommer til udtryk i mystiske vendinger. Aspirantens viden er knyttet til det aspekt af guddommen, vi kalder sjælen i formen. Udtrykt på en anden måde kan jeg sige, at aspiranten beskæftiger sig med viden om sjæl og stof, medens den indviede beskæftiger sig med sjæl og ånd.

Hvis jeg fortæller jer, mine brødre, at den indviedes viden drejer sig om det, der frembringes af LYD og ikke af AUM eller OM, vil jeg have koblet disse bemærkninger sammen med meget af det, jeg tidligere har sagt i analysen af de fjorten regler. Aspirantens »lytten« er nu blevet transformeret til en faktisk erkendelse af det, lyden har skabt. Jeg hentyder ikke her til skabelsen af fænomenernes verden eller til meningens verden, som dybest set er den plan eller det mønster, der ligger bag den fænomenale verden, men til den hensigt eller det formål, som motiverede den skabende lyd. Jeg beskæftiger mig med den tilskyndende energi, der har betydning for den aktivitet og den liv-kraft, som lyden koncentrerer i Shamballa.

Det er ikke menneskeheden fejl, at den guddommelige hensigts betydning først nu kan komme tydeligere frem i den indviede discipels bevidsthed. Det er et spørgsmål om hastighed og bevægelse i rummet, og det angår relationen mellem Hierarkiet, der arbejder med planen, og Shamballa, der er modtager (ved hjælp af lyden) af den skabende energi, som det er den guddommelige hensigt at anvende ved at skabe et perfekt udtryk af den guddommelige idé. Det første ord i fjortende regel hentyder til viden om denne relation og dens virkninger.

Det var da denne betydning voksede frem i Kristi bevidsthed – en oplyst, lutret og guddommelig fokuseret bevidsthed – at han måtte råbe: »Fader, ske ikke min, men din vilje«. Han fik et glimt af den gryende guddommelige hensigt med menneskeheden og (gennem menneskeheden) med planeten som helhed. På det hierarkiske udviklingsstadium, som Kristus havde nået, og som gjorde ham til Hierarkiets overhoved og alle mestres mester, var hans bevidsthed fuldstændig ét med planen. Anven-

delsen af planen på livet i de tre verdener, dens mål med at etablere gudsriget på jorden og fremkomsten af det femte naturrige, var for ham blot opfyldelsen af loven, og hele hans liv var og havde været rettet mod denne opfyldelse. Han kendte og forstod fuldt og helt planen, dens mål, teknikker og metoder, dens love og deres anvendelse, dens objektive virkninger, de hindringer der skulle overvindes, energien (kærlighedsenergien) der skulle anvendes, og den voksende relation og samspil mellem Hierarki og menneskehed, mellem den planetariske Logos' hjertecenter og det skabende center. Ved højdepunktet for denne opnåede viden og i det øjeblik, hvor han fuldt ud accepterede, at han måtte ofre sit liv for, at planen kunne opfyldes, fandt med ét en stor bevidsthedsudvidelse sted. Betydningen, hensigten og formålet med det hele, omfanget af den guddommelige idé, som den eksisterede i »Faderens« sind, voksede frem i hans sjæl (ikke i hans sind, men i hans sjæl). Han så endnu dybere ind i betydningen af guddommelighed, end det nogensinde før havde været muligt. Meningens verden og fænomenernes verden tonede bort og esoterisk set mistede han alt det, der var hans. Disse ord kan I nødvendigvis ikke forstå. På det tidspunkt havde han hverken det skabende sinds energi eller kærlighedsenergien tilbage. En ny type energi blev tilgængelig – selve livsenergien, der var gennemtrængt af hensigt og aktiveret ved hjælp af intention. For første gang blev viljens relation, der hidtil var kommet til udtryk i hans liv gennem kærlighed og gennem arbejdet med at skabe grundlaget for den nye verdensorden samt med at åbne gudsriget for al fremtid, tydelig for ham. På dette tidspunkt vandrede han gennem forsagelsens Getsemane.

Der ligger en hentydning gemt her. Biblen beretter, at Kristus nåede denne høje tilstand i Getsemane, og i et kort øjeblik får vi et indblik i et aspekt af eller et forløb i den sjette indvielse. Det var denne begivenhed og åndelige krise i Kristi liv (som fandt sted, da han overskyggede sin discipel, Jesus), der gjorde det muligt for Jesus på sit eget åndelige udviklingsniveau at tage den fjerde indvielse, korsfæstelsen eller den store forsagelse. Tallene fire og seks er tæt forbundne, og den mindre forsag-

gelse (den er kun stor set fra en *menneskelig* synsvinkel) gør til sidst den højere forsagelse mulig, og omvendt. Mange steder i Biblen findes der to parallelle historier. Discipelskabets mindre verden drager nytte af det, som den, der tager de højere indvielser, opnår, og på den måde tilkendegives den dybe enhed, der for evigt eksisterer i Hierarkiet og – som fokuseres gennem Kristus – den syntese, der er ved at blive skabt mellem Hierarkiet og Shamballa. Det sker for første gang i menneskets historie i denne æra. Opdagelsen af denne frembrydende syntese mellem vilje og kærlighed skabte en afgørende virkning i Kristi bevidsthed og gav ham en viden om meget, som hidtil havde været skjult for ham.

Det er dybe mysterier. Værdien består for disciplen under skoling i erkendte og velovervejede relationer.

Som I véd, styrer disse regler gruppeliv, og de er nøglen til de love, som alle planetariske grupper arbejder under. Det hierarkiske liv var, gennem sit hovedaspekt kærlighed, et velkendt bevidsthedsområde, som mestrene og mesteren over dem alle, Kristus, var fortrolig med. Men der lå yderligere »viden« foran selv denne »Guds fuldkomne søn«. Det store væsens natur og sind, der blev tilkendegivet af Verdens Herre i Shamballa, blev nu åbenbaret for ham.

Det er denne levende realisering af væren og identifikation med den planetariske Logos på det kosmisk mentale plan, som lagde grunden til den bevidsthed, der udviklede sig i Kristus på den højere evolutions vej. Derfor er erfaring, opfattelse og væren nøgleord for:

1. Evolutionens vej.
2. Udviklingsmåden på vejen.
3. Stadiet for guddommelig fokusering på VEJEN.

Med andre ord: Individualisering, indvielse og identifikation.

Relationen mellem aspirantens lytten og den indviede discipels viden udtrykkes for os på følgende måde i et gammelt skrift:

»Den der søger hører utydeligt gudslivets svage hvisken. Han føler, at det hviskende åndedræt forstyrrer vandene i hans rumlige liv. Denne hvisken trænger igennem. Da bliver den til de mange vandes lyd og til de mange stemmers ord. Forvirringen er stor, men han må fortsætte med at lytte.

At lytte er kimen til lydighed, o discipel på vejen.

Stemmen lyder højere. Pludseligt dæmpes stemmerne og lytten bliver til viden – viden om det, der ligger bag den ydre form, og opfattelsen af det, der skal gøres. Der findes orden. Mønsteret ses tydeligt.

At vide er kimen til bevidst handling, o discipel på vejen.

Lytten og viden toner også bort, og det de frembringer bliver synligt. Væren og forening med den ene finder sted. Identitet kendes – ikke på dette plan, men i den højere sfære, hvor livets større sønner færdes og taler. Kun væren er tilbage. Arbejdet er udført.«

2. Udtryk.

Nu kommer vi til det andet ord i den fjortende regel for disciple og indviede – ordet »udtryk«. Det kan ikke forstås rigtigt, uden man forstår det ord, der tidligere blev givet aspiranter – ordet »mærk«. Jeg beder jer bemærke, at alle de ord begynderen får henviser til noget, han skal gøre i forhold til sig selv, noget han skal foretage sig, som gør ham bedre egnet til at gøre fremskridt eller til at opnå større forståelse, så han kan fungere som et bedre og mere sensitivt redskab. Det kan kaldes skolingens »introverte stadium«, fordi den vordende discipel derved får større viden om sig selv. Han forstår, at han, mikrokosmos, er nøglen til makrokosmos. Han har i sig en nøgle til fremtiden og besidder den åbenbaring, som må være til stede før esoterisk handling. I modsætning til dette betegner ordene til disciplen og den indviede, at der er opnået en evne til at arbejde ud fra et meget dybt esoterisk center på en dybt okkult måde. Hermed mener jeg, at den indviede, der arbejder, som vi har set, ud fra

en bestemt viden, ikke længere er selvcentreret, men nu beskæftiger sig med den, i hvem han lever, røres og har sin væren. Hans interesse er helheden og ikke delen. Han interesserer sig for det, der påvirker hans omgivelser (et aspekt af den levende vibrerende helhed) og ikke ham selv. Hans opgave er en hierarkisk opgave – at frelse andre – og ikke hans egen frelse.

Hvis I vil lægge mærke til jeres egne nuværende holdninger og handlinger, vil I opdage, at de primært (jeg kunne tilføje, næsten nødvendigvis) centrerer sig om jer selv, jeres egne erkendelser, jeres egen forståelse af sandheden og jeres eget fremskridt på vejen. Men når I opnår indviet status, daler selvinteressen og forsvinder helt, hvorefter, som et gammelt ord siger, »kun Gud er tilbage«. Kun det bliver tilbage i bevidstheden, som er DET, som er skønhed, godhed og sandhed, som ikke er form men kvalitet, som er det, der ligger bag formen, og det der angiver skæbne, sjæl, plads og status. Tænk over disse ord, for de fortæller jer, hvad I senere i evolutionsforløbet vil lægge vægt på.

Ved at analysere ordet »udtryk« kan jeg, tror jeg, beskrive forskellen noget tydeligere. Når begynderen på vejen grubler over betydningen »udtryk«, så koncentrerer han sig om sin evne til at give udtryk for den sandhed, som han teoretisk erkender, men som han endnu ikke kan give form. Dette er et værdifuldt arbejde, fordi det nærer hans aspiration, centrerer hans opmærksomhed på sig selv og øger hans naive selvinteresse. Det fører ofte problemer med sig, som for eksempel en følelse af fiasko eller en fejlagtig opfattelse af succes, eller til en manglende udvikling af proportionssans.

Når den indviede derimod tager dette påbud om at udtrykke ind i sin bevidsthed, har det for ham intet med hans egne behov eller krav at gøre, men med andres behov for de udtryk af sandheden, der kan føre dem videre på vejen. Dette ord er således et påbud til ham om at være skabende. Den indviede skaber – men ikke til sig selv – noget, som er hans individuelle bidrag til alle de skabende former, hvormed Hierarkiet søger at skabe »en ny himmel og en ny jord«. Han beskæftiger sig ikke

med, hvad han selv som sjæl udtrykker gennem personligheden. At lade sjælen komme rigtigt til udtryk i de tre verdener er blevet en sædvane for ham, og tilsynekomsten af hans kvalitet (for igen at anvende de oprindelige ord – liv, *kvalitet* og tilsynekomst) er blevet en automatisk proces og ikke noget han planlægger. Han er imidlertid optaget af en række aktiviteter, som jeg vil opstille således:

1. Bevarelsen af kontakten med Hierarkiet, som har ført til direkte bevidst sjælskontakt, fordi kontakten nu er en sædvane.
2. En ubrudt og konsekvent viden om sin ashramiske *plads*. Jeg hentyder ikke til et sted, men til en status – som er noget ganske andet.
3. Refleksion over koncentration om den hierarkiske plan, eftersom hans bestemte ashram har påtaget sig ansvaret for en del af den. Han søger intelligent og effektivt at tage del i dette ansvar.
4. Erkendelse af det umiddelbare bidrag ashramen kan yde, og af hans eget bidrag som en integreret del af det. Det fjerner den visionære mysticisme og frembringer den praktisk arbejdende okkultist.
5. Et studium af hans specielle stråles skabende metoder, og en imaginær visualisering af det, der vil komme til udtryk, når det ønskede skabende arbejde har taget passende form.
6. Bevidst projektion af hans bidrag til det ydre fysiske plan. Han påtager sig og gennemfører til sidst et konkret projekt.
7. På den måde spiller han sin rolle i at føre ashramens skabende værk ud i den fysiske verden.

Kimen til dette skabende arbejde blev lagt af ashramen, så det modnedes præcist på det tidspunkt og sted, hvor menneskehedens behov skulle imødekommes. Behovet er muligvis ikke det menneskeheden tror, den har brug for, men derimod det, som Hierarkiet dybest set anser for nødvendigt, og som vil føre til de nødvendige fremskridt for menneskeheden på ethvert specielt tidspunkt. For eksempel tror nutidens menneskehed, at dens

største behov er fred og materiel komfort, og den arbejder vagt for at opnå begge dele. Hierarkiet véd, at menneskehedens største behov er at kunne erkende, hvor meningsløs fortidens separatisme har været, samt hvor vigtigt det er at dyrke den gode vilje. Ashramiske arbejdere anvender alle deres kræfter på at nå disse mål. Derfor består den skabende opgave for de arbejdende disciple og indviede i at udforme en fremstilling (synliggørelse) af de nødvendige sandheder på en sådan måde, at menneskehedens erkendelse kan blive så sund, at den kan handle på rette vis. Hierarkiske arbejdere må derfor *udtrykke* det sande behov i en form, der passer til menneskehedens evne til at registrere det i det givne øjeblik.

Arbejdet med at skabe udtryk vedrører som følge heraf ikke den indviedes personlige udvikling og fremskridt. Han er blevet optaget i ashramen *på grund af* sin udvikling og *på grund af* det bidrag, han burde kunne yde til ashramens skabende hensigt. Det, han som nybegynder »mærkede« for åndeligt selv at kunne vinde ved det (og med sundt motiv), skal nu komme til udtryk i den indviedes tjenesteområde, og det kræver alt, hvad han har i sig og lader intet tilbage til det separate selv.

En stor skabende aktivitet, der involverer alle større og mindre ashramer, planlægges nu i den hierarkiske forsamling, og det er alle ventende og opmærksomme disciples opgave at føre denne skabende plan vellykket frem ved at lade den komme til fuldt udtryk på det fysiske plan. Det må de gøre gruppevis og gennem fælles aktiviteter, som vil tilkendegive et fuldstændigt udtryk af alt, hvad de hver især har opnået og høstet i de tidligere stadier af deres udvikling. Således ser I, at helt fra Gud skaberen af alt der ER og ned til den mest ydmyge discipel i det hierarkiske center råder temaet kreativitet, samtidig med at den (igen okkult forstået) er et udtryk af den guddommelige intention. Som det er nu, er det, som mennesker kalder skabende arbejde, i virkeligheden et udtryk af dem selv, af deres opfattelse af skønhed som *de* ser den, af sandhed som *de* forstår den, af psykologi som *de* fortolker den og af naturen, som *de* videnskabeligt fortolker den. Kvaliteten og naturen af deres udtryk vil svare til deres åndelige udvikling og intelligen-

te opfattelse – men det vil være *deres*.

Når det drejer sig om hierarkiske arbejdere, er situationen en anden. De arbejder på at bringe det til udtryk, som ashramen gennem gruppen af arbejdere søger at udtrykke, ligesom de søger at lade planen komme til udtryk, eller så meget af den, som de kan opfatte. De er optaget af det sjælsudtryk, hvorpå denne sjæl skal kendes i den kultur og civilisation, der umiddelbart skal udvikles. De kan arbejde fuldstændigt fri af selvinteresse, og det de skaber påberåber de sig ikke æren af, og de betragter det som et udtryk af den hierarkiske aktivitet. De er fri for tendensen til at identificere sig med det de udtrykker, og går – når de har skabt det, som deres ashramiske impuls har tilskyndet dem til – videre til et nyt udtryk af den dynamiske altid foranderlige hensigt. De beskæftiger sig ikke med formen, men med livet, med organisme hellere end med organisation, med ideer hellere end med idealer, og med den egentlige sandhed hellere end med omhyggeligt formulerede teologier.

Kristus *udtrykte* dette i sig selv og afholdt sig fra at give det form. Han var selv sandheden, selv om det han udtrykte (på grund af dets iboende liv) uundgåeligt antog form og i høj grad har bestemt og farvet menneskelig tænkning og planlægning og vil fortsætte hermed i stadig højere grad. Når essensen i kristendommen kommer frem til fuldt udtryk (og derved nedbryder kirkevældet), ser I en enestående illustration af sandheden i det, jeg forsøger at pege på. I den kristne kirke har menneskene udtrykt deres egen opfattelse, og ikke Kristus'. De har påtvunget sandheden deres egne fortolkninger, og de har skabt en massiv organisation i alle lande, men der eksisterer ikke nogen levende organisme. I den nye verdensreligion, der er på vej, vil kristendommen komme til udtryk gennem Kristusåndens skabende aktivitet med verdensdisciplene og de indviede som mellemed. Da vil vi se den hierarkiske sandhed komme til fuldt udtryk – som Kristus i dag er symbol på og eksponent for.

Nybegyndere og aspiranter har »mærket« det, som Kristus stod for, og de har så forsøgt at påtvinge resten af verden deres forståelse af det, som de kontaktede. Vidende, disciple og

indviede udtrykker det, som han repræsenterede (kærlighedsvisdom). De gør det automatisk og rent vanemæssigt, først inde i sig selv og efterhånden i en bestemt planlagt skabende aktivitet i den ydre verden.

Der ligger således, mine brødre, foran alle sande aspiranter et mellemliggende stadium, hvor de ikke er selvcentrerede, lever automatisk et åndeligt liv og optages i Hierarkiet gennem en ashram. Det er et stadium, hvor planen kan læres. Når denne udviklingsfase er afsluttet, kan disciplen begynde at arbejde skabende i overensstemmelse med hierarkisk aktivitet.

Når vi overvejer det næste ord på listen, må vi huske det, vi har talt om vedrørende ordene »mærk« og »udtryk«. Man kan sige, at de ord, som aspiranter og ansøgere får, er sæden eller kimen til de begreber, der antydes i ordene til indviede og disciple. Først når de første ords betydninger mestres i de tidlige faser af discipelskabet, vil den oplyste tjeneste, der er baseret på de sidste ord, blive mulig. I den indviedes nye indstilling til udviklingen af esoterisk forståelse er overgangen fra individuel selvinteresse til en universel bevidsthedstilstand hele tiden underforstået. Med tiden vil denne bevidsthed således komme til at styre den individualiserede tjeneste – den enkelte discipels tjeneste på det fysiske plan. Sammensmeltningen af disse to indstillinger – som omfatter erkendelse og specialiseret tjeneste – gør den indviedes opgave specielt vanskelig. Han skal fastholde to indstillinger samtidig med, at han underkaster sig den nødvendige skoling for at kunne blive i stand til at tage det næste skridt fremad på vejen. Det er kun, så længe denne tilstand varer, at den indviede har en fornemmelse af trefoldighed. Det er meget vigtigt at lægge mærke til dette. Husk det, når vi behandler de to næste ord: »se« og »åbenbar«.

3. Åbenbar.

Målet med den rent menneskelige evolution i denne planetariske cyklus er *syn*, der kulminerer i åndelig opfattelse, som er sjælens største gave til personligheden, når der er skabt kontakt. Den overfører den tiltrækkende kærlighedssans, viser

tingenes natur, åbenbarer meningens verden og giver så store gaver som lys, kundskab og en endelig indre oplysning. Sådan er målene for mystikeren, aspiranten og den forpligtede discipel. Den største fysiske gave er synet, og det er det også på en højere drejning af spiralen i sjælens verden. Når disciplen har opnået *en vis grad af vision og har sit mål »i sigte«*, kan han optages i en ashram, hvor han vil blive gjort bekendt med *åbenbaringernes natur*. Menneskene har tendens til at forveksle vision og åbenbaring, derfor vil jeg forsøge at afklare jeres tanker noget, hvad det angår, for den forrige sætning er af største betydning. Aspiranter plejer at tro, at det mål, de bevæger sig frem imod, er sjælskontakt med en hierarkisk position som et sekundært mål og tjeneste som et tredje. Sådan er det imidlertid ikke.

Målet for aspiranten er en ikke-separatistisk bevidsthed samt en erkendelse af universel inklusivitet. Det andet mål er evnen til at åbenbare denne virkeligheds natur, dvs. enhed. Det tredje mål er evnen til at tage de skridt i de tre verdener, som vil gøre det lettere for menneskeheden at forstå disse grundprincipper. Bemærk, hvordan denne sidste definition af målet uundgåeligt fjerner hele den faktor, der omfatter selv-interesse. Man kan derfor sige, at åbenbaring angår enhed og intet andet. Rent praktisk erkendes denne sandhed først, når disciplen forsøger at gøre to ting: at virkeliggøre sandheden individuelt, og at bringe naturen af den planetariske enhed og af ikke-separatisme ind i menneskenes tænkning og liv overalt.

Aspirantens opgave er at *se lyset*. Først når det er blevet et faktum i hans bevidsthed, kan han begynde at forstå den skjulte åbenbaring, som det lys, han har kontaktet og anvendt, kan åbenbare. Dette er endnu en nøglesætning, I kan tænke over.

Jeg beskæftiger mig ikke med temaet lys, vision og illumination. Jeg har udførligt behandlet disse emner i tidligere bøger, og de har også til alle tider været genstand for det, som mystikerne så ivrigt har søgt efter. Også i de hellige skrifter og alle nationers litteratur findes megen information. Det er emnet åbenbaring og den indviedes opgave med at åbenbare, jeg beskæftiger mig med. Disciplen må som repræsentant for ash-

ramen åbenbare den grundlæggende enhed, der ligger bag al skabelse, for menneskeheden. Det gør han først og fremmest ved at virke som et klart stykke glas, hvorigennem alle kan se enhedsskabelse som en realitet, og således som den kommer til udtryk i det praktiske liv. Når han gennem sit eget liv og med sine egne ord har bevist, at han er en bevidst deltager i denne grundlæggende enhed, går han videre til at praktisere ashramiske metoder for at gøre denne fundamentale sandhed endnu mere tydelig. Her kan I se, hvorfor vi – som en hierarkisk teknik – gjorde den brede offentlighed opmærksom på eksistensen af den nye gruppe af verdenstjenere. Denne gruppe er et faktisk udtryk for en eksisterende enhed, der er baseret på de samme motiver, såsom erkendelse, orientering (mod den åndelige verden og mod tjeneste for menneskeheden), og på de samme metoder og ideer. Og det på trods af, at de sædvanligvis ikke har forbindelse med hinanden på det fysiske plan, og at der ikke findes en ydre organisation og anerkendelse. Enheden er subjektiv og af den grund uimodtagelig for alle antydninger af separatisme.

Den indre organisation, som vi har givet navnet den nye gruppe af verdenstjenere for genkendelsens og identifikationens skyld, kan ikke brydes eller mindskes på nogen måde, da den er funderet på det store princip om evolutionær vækst, som – når den opnås – er tegn på en registreret viden om enhed. Når gruppen først er opdaget og blevet kendt, vil den ikke gå tabt eller møde modstand. Når først et menneske har set og oplevet den, bliver den en kendsgerning i hans bevidsthed på linje med hans opfattelse og anvendelse af det fysiske legeme. Dette legeme kender han som en sammensat organisme, der som en enhed fungerer ved hjælp af livsprincippet. Det er et uomtvisteligt faktum i det intelligente menneskes opfattelse.

Derfor – når syn er opnået og lyset strømmer ind, så forekommer alt livs enhedsskabelse som en enkel og direkte selvfølgelighed. Først oplever disciplen det som vidunderlige, forklarende og instinktive glimt af virkeligheden, og efterhånden som der gøres fremskridt, kommer disse glimt hyppigere, indtil han har opnået en konstant opfattelse og forståelse. Til

sidst fremkalder det en motiverende impuls til alle handlinger.

Hvilken åbenbaring forsøger verdens indviede og disciple at bringe menneskeheden netop nu? Hvilket aspekt af denne essentielle enhed bestræber de sig på at gøre enkel og tydelig? Noget af det mest enkle i verden er at sige (som for eksempel Krishnamurti), at alt liv er ét, og at kun enhed eksisterer. Det er en enkel formulering af en urgammel sandhed og er i dag en okkult talemåde. Men i bevidstheden er liv endnu ikke ét, hvor sandt dette end er. Årsagen hertil er, at *liv er kærlig syntese i handling*, og det ser vi ikke meget af i dag. Vi har liv i aktivitet, men kærlighed, som er baseret på en erkendt enhed, og som fører til, at syntese kommer til udtryk, mangler stadig. Mange er dog i stand til at se den i horisonten, for i denne tid opnår mange synet og kan se lyset strømme ind. Åbenbaring vil komme, når verdens disciple og indviede kan kunsten at åbenbare.

Opgaven er enkel. På nuværende tidspunkt er det vigtigste aspekt af den grundlæggende enhed bag alle former, og det som alle nutidens arbejdere umiddelbart skal lægge vægt på, at gudsriget, det planetariske Hierarki, er en *kendsgerning*. Beboerne i dette rige og medlemmerne af dette Hierarki kommer fra alle nationer, alle politiske partier, alle sociale grupper, alle religiøse grupper eller sekter og alle organisationer – uanset hvilke mål de har – og de kommer fra alle områder af kloden, hvilket er en tilkendegivelse af den bagved liggende enhed. Når menneskene ser denne enhed i de rette proportioner, vil det føre til en virkelig syntese.

Derfor opfordres nutidens hierarkiske arbejdere til at lægge mere vægt på at fortælle, at Hierarkiet er en *kendsgerning*. Hvis det gøres i stort omfang og organiseres på rette måde, vil det i stor målestok tilintetgøre den nuværende verdensstruktur på det religiøse, økonomiske og politiske område, og det er allerede ved at ske. Et større pres fra alle, der erkender, at det indre subjektive gudsrige er virkeligt, vil føre til forbløffende resultater. Dette rige samler ved hjælp af sin store magt (en syntese-kvalitet, kunne I blot forstå det) mænd og kvinder fra alle nationer og fra alle dele af verden. De drages til det, ikke fordi

de er ortodokse eller religiøse i almindelig accepteret forstand, men på grund af deres *kvalitet*. Samtidig med at deres antal vokser, sker der en modsatrettet bevægelse. Menneskene retter sin opmærksomhed udad på det fysiske plan, og gør det som gruppe for at vise den faktiske natur af den enhedsverden, det er lykkedes dem at trænge ind i. De tilkendegiver således enhed og syntese på en så enkel måde, at alle mennesker kan forstå det. Den nye gruppe af verdenstjenere er gudsrigets forposter, det levende bevis på eksistensen af en verden af åndelig enhed.

Ordene til alle ansøgere lyder, at de skal *se* Kristus, som han er, for (som *Det ny testamente* formulerer det) »som han er, således er også vi i denne verden«. Ordene til disciple og indviede lyder, at de skal synliggøre alle verdens grupper af åndelige arbejdere samt tilkendegive naturen af Kristus-bevidstheden, som ikke kender til separatisme, og som ser alle mennesker som Guds sønner, der er på vej til at udtrykke sig som sådan. Dette er meget ønskværdigt, idet der er behov for at fremhæve, at menneskeheden som helhed er ved at nærme sig guddommelighed. Disse arbejdende disciple og indviede betragter alle som værende ét og som brødre, og de tilbageviser alle menneskeskabte teologier (religiøse, videnskabelige, politiske og økonomiske) og siger til alle mennesker: »Vi er alle Guds børn, vi er alle lige guddommelige, og vi er alle på vej mod åbenbaringen af guddommelighed på det fysiske eksistensplan. Det er det, vi åbenbarer, der er vigtigt, og det, der åbenbares for os, har mindre betydning, skønt det har sin berettigelse i skolen og i processen til fuldkommenhed«.

Der findes en gammel katekismus, der forsøger at sondre og tydeliggøre forskellen mellem vision og åbenbaring for begynderen, der står på grænsen til at blive accepteret. Den anvendes ikke meget, fordi nutidens ansøger begynder på en meget højere drejning af spiralen end ansøgeren på den tid, hvor den blev forfattet. Jeg vil imidlertid citere et par af spørgsmålene og svarene som instruktion til nutidens aspiranter.

EN KATEKISMUS

Hvad ser du, o discipel på vejen?
Ikke andet end mig selv, o mit livs mester.

Se nærmere på dig selv og tal igen. Hvad ser du?
Et lyspunkt, der tiltager og aftager og gør mørket mørkere.

Se med et intenst begær mod mørket og grib muligheden, når lyset bryder frem. Hvad ser du nu?
Et frygteligt syn, o mit livs mester. Jeg kan ikke lide det. Det er ikke sandt. Jeg er ikke dette eller hint. Denne onde selviske ting er ikke mig. Jeg er *ikke* den.

Tænd med vilje, kraft og aggressivt begær lyset og fortæl udførligt om den vision der må komme. Hvad ser du?
Hinsides mørket, som åbenbares for mig ved lysets hjælp, ser jeg en lysende form, der kalder på mig. Hvad er det for et væsen, der står så imødekommende i mørket og lyset? Er det og kan det være mig selv?

Hvad kommer til syne for dig, når du står på VEJEN, o discipel, medtaget og træt og alligevel triumferende i lyset?
En strålende skinnende form som er mit selv, min sjæl. En mørk og skyggeagtig skabning, men gammel og vis, erfaren og bedrøvet. Det er mit selv, mit lavere selv, min urgamle prøvede skikkelse på jordens veje. De to står ansigt til ansigt, og imellem dem findes den brændende grund ... De bevæger sig og smelter sammen ... Vejen ender. VEJEN ligger åben foran dem. Synet er opnået, og i lyset toner virkeligheden frem.

Hvad kan du nu åbenbare, o tjener på vejen?
Åbenbaring kommer gennem mig, o livets herre. Jeg ser den ikke.

Hvorfor kan du ikke se den? Hvad hindrer dig i det?
Intet hindrer mig. Jeg søger ikke at se, for jeg har set. Min opgave er åbenbaring. Jeg søger intet for mig selv.

Hvad kommer til dig for at blive åbenbaret? Hvad har du at åbenbare?

Kun det, der har eksisteret i æoner og har været her i evigheder. Nærværelsens enhedsskabelse og kærlighedens område, den levende, elskende, vise og altomfattende Ene, som omslutter alt, som er alt, og som ikke lukker noget ude.

Hvem er denne åbenbaring for, o tjener i de levende skabningers verden?

For alle, som er indesluttet i den levende, kærlige nærværelse. For dem der, skønt den er dem ganske ukendt, opretholder denne nærværelse, og som for altid skal holde ud – således som denne nærværelse gør.

Og hvem er de, som lever i denne nærværelse, men ikke véd det?

De er mig og dig, og stadig er de mig selv, og alle jeg møder. Det er den ene i enhver form, som måske tror, at formen er alt. Den som lever i tid og rum og ikke ser livets lys i formen, den som skjuler sig i den, bag slørene, mellem de fire og fem (de fire naturriger og gudsriget. A.A.B.) og ikke ser andet. For dem skal jeg åbenbare sandheden.

Hvordan vil du udføre denne den sværeste af alle opgaver, o triumferende discipel?

Ved at vise, at jeg selv er sandheden. Ved at leve som et fragment af nærværelsen og ved at se den i alle dens facetter. Og på den måde bringes åbenbaring ind i de fire ved hjælp af det femte.

Det er alt, hvad jeg kan sige på nuværende tidspunkt om ordet og påbuddet til den indviede: Åbenbar. Jeg vil gerne understrege, at det er ikke hans opgave at åbenbare symbolernes verden. Det er de fem sanser og det mentale princip udmærket i stand til. Det er ikke hans opgave at åbenbare meningens verden. Den vil disciplen nå og vil kunne fortolke, efterhånden som han udvikler sjælsbevidsthed. Det er hans opgave at åbenbare

betydningens verden, virkelighedens og den essentielle sandheds verden. På grund af den vellykkede evolutionsproces bliver den sidstnævnte opgave stadigt større, og der er behov for flere og flere indviede åbenbarere i den nære fremtid. Glem ikke, at menneskemassernes invokative appel samt den intelligente formulering af krav fra dem, der er forberedt til at gå intelligent fremad, uundgåeligt vil fremkalde den nødvendige respons og de åbenbarere af virkeligheden, der er behov for.

Det næste ord, vi skal studere, er for mig et af de mest vanskelige at forklare. Årsagen til min vanskelighed er, at I alle er besjælet af de ordinære tanker vedrørende disse ord, som I kender så godt, og derfor er det næsten umuligt for mig at videregive de betydninger, de har set ud fra en indviet bevidstheds synsvinkel. Identificerede som I er med formaspektet og livet i de tre verdener, er det svært for jer at forstå den tilstand og den type bevidsthed, som er kendetegnende for dem, der er fri af alle disse altdominerende kræfter, som betinger menneskene i de tre verdener. Det fører til fejlagtig orientering og forhindrer det, der i virkeligheden menes med åndelig perception. Det almindelige menneskes indstilling og også den almindelige discipels er, at man ser fra periferien ind mod centrum, og at man er lukket inde i livets skal og er ikke vidende om virkeligheden, således som Hierarkiets medlemmer er.

Når jeg derfor fortæller jer, at disse ord til indviede, som udgør det jeg har kaldt fjortende regel, har en betydning, der er helt forskellig fra den, I er vant til, så giver jeg jer et yderst vanskeligt problem. Jeg erkender, at en virkelig forståelse ikke er mulig for jer, men I kan opnå meget blot ved *at bestræbe jer* på at forstå. Det I mener, når I taler om den abstrakte tænkeevne er ikke helt i overensstemmelse med kendsgerningerne. Bestræbelsen på at tænke abstrakt er i virkeligheden en bestræbelse på, så vidt det er muligt, at tænke som en indviet, der har transcenderet den konkrete tænkeevne. Han tænker, eller rettere er vidende om livet og ikke om formen, om væren og ikke om det, der forankrer væren på det fysiske plan – han er ikke bevidst, sådan som I forstår bevidsthed. Glem ikke, at jeg andre steder har fortalt jer, at bevidsthed, sådan som personligheden

og sjælen opfatter den, ikke kan sammenlignes med den form for levende bevidsthed, som kendetegner den indviede, der dybest set lader monaden komme til udtryk gennem den åndelige triades tre aspekter. Dette er specielt tilfældet i forbindelse med de to ord, vi mangler at analysere: Nedbryd og opstå.

4. Nedbryd.

Hvilken nedbrydning er det, som disciplen og den indviede (ifølge denne sidste regel) bliver bedt om at tilvejebringe? Hvad er han nødt til at nedbryde? Hvorfor beordres denne tilintetgørelse?

Lad mig begynde med et grundlæggende udsagn: Tilintetgørelse eller evnen til og ønsket om at nedbryde, som er karakteristisk for det uudviklede menneske, det almindelige menneske og disciplen på prøve, er baseret på følgende tilskyndende påvirkninger:

1. Manglende selvkontrol på et eller andet punkt.
2. Begær efter at få ens ønsker opfyldt ved at fjerne alle hindringer.
3. Voldsomme emotionelle reaktioner.
4. Hævn, had, havesyge og lignende fejl baseret på manglende åndelig udvikling.
5. Bestræbelse på at fjerne hindringer i en selv, som fx dem der beskrives i reglen for disciple på prøve: Udryd begær.
6. En bevidst tilintetgørelse af alt, der forhindrer sjælskontakt.
7. Nedbrydningen af alle de bånd, som fastholder det åndelige menneske i de tre verdener.

Alle disse motiver til tilintetgørelse har relation til begær, emotion og aspiration, og de realiseres (hen imod slutningen af den cyklus der fører til, at prøvestadiets vej betrædes) af den lavere konkrete tænkeevne. De hører hjemme i den typiske historie, som alle oprigtige aspiranter kender så godt, og som ses som det de er på et lavere livsniveau hos det menneske, der betaler prisen for denne type tilintetgørelse. Jeg føler ikke, at

det er nødvendigt at uddybe denne nedbrydningsmetode yderligere for de studerende, der læser denne afhandling. Denne type tilintetgørelse vedrører hovedsagelig formlivet i de tre verdener, den individuelle aspiration og virketrang (fra det laveste famlende fysiske begær op til aspiration efter bevidst sjælsliv) samt forsøg og erfaring på de tre plan for det almindelige menneskes tilværelse.

Men når dette ord »nedbryd« – som en kommando – gives til dem, der er medlemmer af Hierarkiet, eller til dem, der fra periferien af Hierarkiet nærmer sig dettes aktivitetscentrum og derved får en tættere kontakt til en ashram, er betydningen en helt anden.

Tilintetgørelsen vi her taler om er aldrig en følge af begær. Den er et udslag af den åndelige vilje og dybest set en handling, der udføres af den åndelige triade. Det indebærer, at der skal tages forholdsregler, så intet kan hindre Guds vilje. Hierarkiet har ansvaret for at fremme sådanne tilstande, der virker nedbrydende på det, der vil hindre den guddommelige hensigt i at materialisere sig som planen. Derfor er denne tilintetgørelse primært forbundet med relationen mellem Shamballa og Hierarkiet, og ikke med relationen mellem Hierarkiet og menneskeheden. Det er et formidabelt esoterisk udsagn og dets betydning må tænkes meget nøje igennem. Denne form for tilintetgørelse har kun en sekundær relation til den tilintetgørelse af formlivet, som I kender. Når der tages skridt til at iværksætte den guddommelige hensigt, kan virkningen måske blive nedbrydningen af former i de tre verdener, men det er en virkning og kun en sekundær tilintetgørelse. Andet er blevet nedbrudt på et højere niveau og uden for de tre verdener. Dette kan, når tiden er inde, føre til en form-reaktion, som vi kan kalde død. Men formens død var ikke det primære mål og var end ikke taget i betragtning, for det var ikke inden for nedbryderens bevidsthedsområde.

Den højere tilintetgørelse, vi taler om her, har relation til tilintetgørelsen af visse *bevidsthedstyper*, som kommer til udtryk inden for store områder eller som vældige tankeformer. De kan være betingende for menneskets tænkning. Måske er

det enkleste billede, jeg kan bruge på denne form for tilintgørelse, de store ideologier, der ned gennem tiderne har betinget eller stadig betinger menneskeheden. Disse ideologier skaber kraftige virkninger i de tre verdener. Denne type tilintgørelse påvirker de civilisationer, der er betingende for menneskeheden i lange tidsperioder, såsom de klimatiske tilstande, der prædisponerer de fire rigers former med bestemte egenskaber i tid og rum, og de omskiftelser, der forekommer i de store verdensreligioner, i verdenspolitikken og i alle andre »styrende former for tænkning«. Blev det, jeg forsøger at forklare, forståeligt i større eller mindre grad?

Det, der nedbrydes, er således visse gruppeformer, og det i stor målestok. Det kræver, at nedbrydningen tilvejebringes af den åndelige vilje, og ikke blot sjælens beslutning om at trække sig tilbage og forlade formen eller et basalt men fejlagtigt ønske om at ville leve videre, som er det vi tænker på, når vi taler om døden i de tre verdener. Manglen på vilje-til-at-leve, som vi taler så meget om, har reelt ingen relation til selve viljen. Den skildrer kun en svag eller fordrejet refleksion i de tre verdener, og den har en meget tættere relation til begær og aspiration end til ren vilje i åndelig forstand.

Guds hensigt (for at anvende en velkendt formulering) iværksætter planen. Denne hensigt er det motiverende liv bag alt, der udgår fra Shamballa, og det er den, der giver impuls til alle Hierarkiets aktiviteter. Hierarkiets opgave er at formulere planen for alle livsformerne i de tre verdener og de fire naturrigger. Denne plan vedrører i tid og rum på ingen måde det enkelte menneske eller et mikrokosmisk væsens liv i nogle af naturriggerne, idet den udelukkende beskæftiger sig med helheder, med tidscykler og med omfattende planer for de levevilkår, som mennesket kalder historie, med nationer og racer, med verdensreligioner, med store politiske ideologier og sociale organisationer, der alle frembringer permanente ændringer i typer, i opbygninger, i områder på planeten og i cykliske manifestationer. Derfor er det indlysende, at disse planer næsten er umulige at fatte med menneskets begrænsede opfattelsesevne. Set fra en indiviets synsvinkel er betydningen imidlertid tydelig,

idet han har udviklet eller er ved at udvikle en mere omfattende opfattelsesevne og kan se og tænke og fornemme det evige NU. Til tider skaber og forankrer den indviede en livskim, til tider opbygger han en form, der kan huse hans levende ideer med deres betingende egenskaber, til tider tilintetgør han dem definitivt, når de har tjent deres formål. Der hentydes nødvendigvis altid til form. Når det gælder den indviede, hentydes der imidlertid til den »formløse form«, som altid er et subjektivt aspekt i den konkrete verden. Man må huske, at esoterisk set er alle former i de tre verdener konkrete, i modsætning til formerne i den åndelige triades to højere verdener.

Vi taler om tilintetgørelse af den formløse struktur, som den grovere struktur er opbygget på. I vil forstå noget af det, når I tænker over relationen mellem det fysiske plans fire underplan, de fire æteriske niveauer, og de tre underplan, vi kalder de faste fysiske plan. De udgør vort tætte fysiske plans to aspekter. Det er blot en refleksion af de tre verdeners tre plan og de fire plan fra det buddhiske plan op til det logoiske plan, som udgør det kosmisk fysiske plan. Tilintetgørelsen, som den indviede beskæftiger sig med, angår de subjektive verdener på de fire højere plan og de tre verdener for menneskeligt liv og for andre livsformer, såsom de tre naturriger under det menneskelige.

I den menneskelige familie indtræder døden, når sjælen trækker sin bevidsthedstråd og livstråd tilbage. Denne dødsproces findes imidlertid kun i de tre verdener. Sjælen har sit hjemsted på mentalplanets højere niveau, som I véd. I forbindelse med de formudtryk, som jeg har omtalt – cykler, civilisationer, kulturer, racer, naturriger osv. – tilvejebringes tilintetgørelsen fra endnu højere kilder end de tre verdener, som de manifesteres i. Denne tilintetgørelse finder sted under ledelse af Shamballa, efterhånden som viljen fremkaldes i Hierarkiet, i en speciel ashram eller i et medlem af Hierarkiet, for i de tre verdener at skabe forudbestemte resultater, der er i overensstemmelse med Guds hensigt. Man kan sige – hvad der til en vis grad er esoterisk rigtigt – at den tilintetgørelse, der tilvejebringes ved at adlyde dette fjerde ord i fjortende regel, gælder et aspekt af planen, sådan som det har virket i de tre verdener

ifølge det guddommelige formål og hensigt.

Denne tilintetgørelse er udadtil ikke så afgørende som et menneskes død på det fysiske plan, selv om denne dybest set ikke er en så hurtigt afsluttet proces, som man sædvanligvis tror. Den fysiske form kan dø og forsvinde, men der følger en indre proces, hvor de finere legemer dør, og dødsprocessen er ikke afsluttet, før det astrale og det mentale legeme er opløst, og mennesket står frigjort i sit kausale legeme eller sjælslegeme. Sådan er det også i meget større målestok, når faser af den guddommelige plan dør eller tilintetgøres på Hierarkiets foranledning i overensstemmelse med den guddommelige hensigt. Opbygnings- og tilintetgørelsesprocessen overlapper hinanden. Døende civilisationer er til stede i deres sidste former, samtidig med at nye civilisationer dukker op. Cykler kommer og går og overlapper hinanden, og det samme gælder for strålers og racers opdukken og forsvinden. Det almindelige menneske opfatter ganske enkelt døden som en forsvinden fra det fysiske plan – planet for tilsynekomst.

Den form for tilintetgørelse, vi taler om, drejer sig imidlertid mere om tilintetgørelse af *kvalitet* end af former, selv om disse kvaliteters forsvinden fører til den ydre forms død. Det liv, som i udstrakt grad har givet udtryk for den hierarkiske plan, og som trækker sig tilbage, absorberer kvaliteterne og bringer dem med sig over i en senere inkarnation som evner, der kan manifesteres på ny i bedre egnede former. Det er imidlertid sjælen, der dræber formens liv i de tre verdener, og det er livsaspektet – i denne højere og mere omfattende form for tilintetgørelse – som nedbryder den iboende kvalitet, der kan være en civilisations form, en bestemt ideologi eller en races eller nations karakter – kun det væsentlige bevares, alt andet forsvinder.

Det fjerde ord har en nær relation til den fjerde indvielse, hvor det kausale legeme eller sjælslegemet – denne smukke, ukonkrete, kvalitative identitet, der har motiveret og realiseret mennesket i de tre verdener – nedbrydes på sit eget plan. Viser dette eksempel ikke til en vis grad, hvor vanskeligt det emne vi beskæftiger os med er? Tænk på det som en illustration af en form for tilintetgørelse, så bliver det muligvis lettere forstå-

ligt.

Denne højere form for tilintetgørelse manifesterer sig ikke, fordi loven om tiltrækning har aktiveret den, sådan som det er tilfældet med døden, der tilvejebringes af sjælen. Den hører derimod direkte under loven om syntese, en lov der er gældende i den monadiske livssfære og derfor yderst vanskelig for jer at forstå. Den har sit udgangspunkt uden for de *fem verdener* for menneskelig og overmenneskelig evolution, ligesom tilintetgørelse af formen i de tre verdener har sit udgangspunkt i sjælen, der fungerer uden for den lavere konkrete tænkeevnes verden, den astrale verden og det fysiske plan. Denne oplysning vil også kunne hjælpe jer til at forstå.

Hvis det er tilfældet, kan I tydeligt se, at kun indviede, der har taget femte indvielse og højere indvielser, kan benytte denne særlige dødsform fuldt ud – for monadisk kraft bliver først tilgængelig efter tredje indvielse, og den første vellykkede anvendelse er tilintetgørelsen af den indviedes kausallegeme. Det er lønnen for transfigurationen.

I forbindelse med den indviedes anvendelse af det, vi kan kalde ren vilje, bør man huske, at denne rene vilje virker i manifestationen gennem et af den åndelige triades tre aspekter. Denne aktivitet er betinget af den hovedstråle, den indviede er på, set ud fra hans monadiske stråle. Alle åndelige mennesker er på en af de tre hovedstråler, for de fire mindre attributstråler absorberes til sidst i den tredje stråle for aktiv intelligens.

Hvis den indviede er på første stråle og arbejder i Manuens afdeling, vil han anvende og give udtryk for det iboende viljesaspekt gennem den atmiske natur eller den åndelige triades højeste aspekt, som vi giver det utilstrækkelige navn »guddommelig vilje«. Studerende glemmer ofte, at den åndelige triade, der er relateret til monaden på næsten samme måde som den trefoldige personlighed er relateret til sjælen, udtrykker Shamballa-energiens tre hovedaspekter, som alle tre er udtryk for den planetariske Logos' vilje og hans essentielle hensigt. Når den indviede er på anden stråle og derfor arbejder i Kristi afdeling, vil han anvende viljen gennem buddhi, den åndelige triades andet aspekt. Når han er på tredje stråle og i Mahacho-

hanens – Civilisationens Herre – afdeling, vil han arbejde gennem det højere sind, den åndelige triades laveste aspekt. Men glem dog ikke, at ingen af disse aspekter kan betragtes som højere eller lavere, for alle er lige guddommelige. I vil komme til at forstå disse ideer, når I fx kan se, at når buddhi eller intuitionen kommer til udtryk i det åndelige menneskes bevidsthed, så vil det føre til, at viljen anvendes til at gennemføre Shamballas hensigter inden for religions- eller uddannelsesområdet og til at redde eller frelse livsaspektet i alle former i de tre verdener, men det har ikke relation til det enkelte menneske eller til hans egne personlige problemer. Kommer den til udtryk gennem det højere sind, bliver viljen anvendt i forbindelse med civilisationer og kulturer som tredje afdeling er ansvarlig for, og Guds vilje vil blive udført i både omfattende og generelle planer. Kommer viljen til udtryk gennem triadens atmiske aspekt, vil den virke i relation til racer, nationer og naturriger samt til store planetariske arrangementer, som på nuværende tidspunkt er ukendte for mennesket. Syntesen af dette billede vil kunne ses tydeligt, når det studeres omhyggeligt.

Samtidig må man huske, at den rene viljes tilintetgørende aspekt kommer til udtryk gennem monaden og virkeliggør Shamballas hensigt og er en af de store manifestationer af kærlighedsnaturen hos Den ene i hvem vi lever, røres og har vor væren. Det er også en garanti for, at vi endeligt og uundgåeligt opnår fuldkommenhed, illumination og guddommelig fuldbyrdelse.

Denne tilintetgørelse udføres af den indviede som forberedelse til at kunne respondere på det femte ord, som han får ved den femte indvielse, og som vi har givet det utilstrækkelige navn: Opstå.

Før vi overvejer dette ord, vil jeg påpege, at disse fem ord har en klar forbindelse til de fem indvielser, og de giver den indviede nøglen til det arbejde, han skal udføre mellem indvielsesprocesserne. Arbejdet har intet at gøre med den skoling og disciplin, han (nødvendigvis) udsætter sin personlighed for. Ordene er derimod knyttet til det arbejde, han skal yde udadtil.

Dette arbejde drejer sig om det, jeg kunne kalde bestemte essentielle realiteter, der er forbundet med Shamballas hensigt og med hans evne til at reagere eller respondere på monadens vilje. Som I véd, er denne evne ikke en indarbejdet og fungerende kendsgerning før efter tredje indvielse, men ikke desto mindre udvikler den indledende sensitivitet sig (hvis jeg kan bruge dette ord i denne forbindelse) langsomt og parallelt med de to andre aktiviteter – nedbryd og opstå – som han har forpligtet sig til:

1. Disciplinering af hans lavere natur, således at den indviede bevidsthed, der er under udvikling, ikke møder nogle hindringer og barrierer.
2. Hierarkisk præget tjeneste for planen.
3. Udvikling af monadisk sensitivitet.

Det kunne måske være interessant her med henblik på denne tredje udvikling – modtagelighed for den rene vilje – at betragte disse fem ord i relation til de fem indvielser, som er *teoretisk* velkendte for jer.

Ordet *vid*, der i relation til den indviede bevidsthed angår den indviedes vished og dybe overbevisning om, at Kristus i hjertet er en kendsgerning. Ordet kan også knyttes til en reaktion, der udgår fra offerbladene i den egoiske lotus – de blade, som består af monadens viljeskvalitet, og som forbinder sjælen med den frembrydende monade. Den første svage skælven som følge af presset fra den monadiske »skæbne« (jeg ved ikke hvordan jeg ellers skal udtrykke dette begreb) gør sig mærkbar, men den registreres *kun* af den indviedes sjæl og på sjælsbevidsthedens niveau. Den registreres aldrig af mennesket på det fysiske plan, der tager første indvielse, for dets hjerne kan ikke respondere på denne høje vibration. Teoretisk, og som følge af undervisningen i den tidløse visdom, véd det åndelige menneske (i inkarnation), at det dybest set er den iboende Kristus, og det at opnå Kristus-bevidsthed har været og er hans mål. Den viden, der hentydes til her, angår noget endnu højere – sjælens selv-identifikation på dens eget plan og den selv-erkendelse,

som forbinder dette selv med den omsluttende helhed, monaden. For at formulere det symbolsk kan jeg sige, at sjælen, Kristus, efter den første indvielse *véd*, at de uundgåelige processer til en Kristus-tilkendegivelse på jorden er sat i gang, og at opnåelsen af »det fuldvoksne menneske i Kristus« ikke kan forhindres. Opmærksomheden, der hidtil har været rettet mod denne opnåelse, ændres nu, og sjælen *på dens eget plan* (ikke i dens jordiske bevidsthed) beslutter sig for at »gå til sin fader« eller til at tilkendegive guddommens højeste aspekt, viljesaspektet.

I Bibelen er der beskrevet fire hændelser i Kristi liv, hvor denne udvikling i hans bevidsthed, denne monadiske centralisering (jeg ved ikke hvilket ord jeg ellers skulle bruge, for vi har endnu ikke udviklet en terminologi vedrørende monaden og viljesaspektet), begynder at vise sig og kan ses som en direkte udviklingsproces. Jeg har tidligere af og til hentydet til disse beskrivelser, men her vil jeg til jeres oplysning samle alle fire:

1. Hans udtalelse til forældrene i templet: »Vidste I ikke, at jeg bør være i min Faders hus?« Jeg vil bede jer bemærke, at:

- a. Han var tolv år gammel, og derfor var den opgave, han som sjæl havde været optaget af, afsluttet, for tolv er tallet for fuldbyrdet arbejde. Symbolikken med de tolv år erstattes nu af symbolikken med de tolv apostle.
- b. Han var i Salomons tempel, og det er altid et symbol på sjælens kausale legeme, og han talte således på sjælniveauet og ikke som det åndelige menneske på jorden.
- c. Han tjente som et medlem af Hierarkiet, for hans forældre fandt ham, da han underviste præsterne, farisæerne og sadukæerne.
- d. Han talte som eksponent for substansaspektet (han talte til sin moder) og som sjæl (han talte til sin fader), men ingen af dem bestemte over ham. Han fungerede nu som monaden i videste forstand.

2. Hans udtalelse til disciplene: »Vi drager nu op til Jerusa-

lem«, hvorefter vi læser, at det var han fast besluttet på. Det var et vink om, at han nu havde et nyt mål. Det eneste sted med fuldstændig »fred« (betydningen af ordet Jerusalem) er Shamballa. Hierarkiet er ikke et fredscenter i dette ords sande betydning, som intet har at gøre med emotioner, men med ophør af den type aktivitet, vi kender så godt i manifestationens verden. Hierarkiet er som en veritabel hvirvel af aktivitet og energier fra både Shamballa og menneskehed. Set fra den sande esoterismes synsvinkel, er Shamballa et sted for »afklaret beslut-somhed og ligevægtig, rolig vilje«, som *Den gamle kommentar* udtrykker det.

3. Kristi udråb: »Fader, ske ikke min vilje, men din«, viste hans monadiske og erkendte »skæbne«. Betydningen af disse ord er ikke, som det så ofte hævdes af kristne teologer og tænkere, en accept af smerte og af en ubehagelig fremtid. Det er et råb, der er fremkaldt af realiseringen af den monadiske bevidsthed og fokuseringen af livsaspektet i helheden. Sjælen fornægtes i dette udsagn, og monaden erkendes klart og endegyldigt som et centralt punkt. Studerende bør huske, at det var ikke Kristus, der gennemgik korsfæstelsen som følge af denne episode, men det var mesteren Jesus, der blev korsfæstet. Kristus havde forlængst opnået korsfæstelseserfaringen. Forsagelsen var et højdepunkt i verdensfrelserens liv, men den var ikke en del af mesteren Jesu erfaring.

4. Kristi sidste ord til apostlene, der var samlet i det øvre kammer (symbol på Hierarkiet), var: »Og se, jeg er med jer alle dage indtil verdens ende«, eller til cyklens afslutning. Her talte han som overhoved for Hierarkiet, som er hans ashram, og han talte også som monaden, idet han udtrykte sin guddommelige vilje til uophørligt og uendeligt at gennemtrænge eller præge verden med sin overskyggende bevidsthed. Han udtrykte universalitet og den uophørlige kontinuitet og kontakt, der er karakteristisk for monadisk liv – for selve livet. Det var også en overmåde stærk bekræftelse, der blev udsendt på viljesenergien, som gør alle ting nye og alle ting mulige.

Hvis I omhyggeligt studerer disse fire udsagn, vil I se, hvilken

viden der refereres til i det påbud, som i fjortende regel gives til den indviede ved første indvielse, påbudet om at *vide*. Det er ordren om at nyorientere sjælen mod monaden og ikke en ordre om at nyorientere personligheden mod sjælen, som man så ofte tror.

Ordet *udtryk* betyder i sin dybeste mening og når det gives ved anden indvielse ikke, at det er sjælens natur, der skal komme til udtryk. Det er (foruden mange andre meninger) et påbud om at udtrykke monadens viljesnatur og om at kunne »føle« og virkeliggøre den hensigt, der ligger bag planen, som et resultat af en udviklet sensitivitet. Lydighed over for planen fører til, at den skjulte hensigt åbenbares. Sådan kan man formulere det store mål, der tilskynder selve Hierarkiet. Efterhånden som den indviede lærer at samarbejde med planen og viser det i sit tjenesteliv, foregår der i hans indre og parallelt med denne aktivitet, som han har viet sin personlighed og sjæl til, en begyndende realisering af faderaspektet, af viljens natur, af Shamballas eksistens og faktiske natur samt af universaliteten og af alle leveformer, der beskrives med ordet »væren«. Han véd og begynder at udtrykke den rene væren som ren vilje i aktivitet.

Når han har taget den tredje indvielse, bliver den indviede vidende, ikke blot om betydningen af påbudet om at *vide* og om sin iboende evne til at udtrykke monadens viljesnatur, når Shamballas hensigt skal udføres, men også om, at han (gennem sin sammensmeltede personlighed-sjæl) nu befinder sig i en position, hvor han over for Hierarkiet kan »åbenbare«, at han er i kontakt med den monadiske kilde, han oprindeligt kom fra. Han kan nu adlyde påbudet om at åbenbare, fordi transfigurationen er fuldbyrdet. Han åbenbarer nu ikke kun sjælen, men alle tre aspekter mødes i ham, og han kan åbenbare livsaspektet som vilje og ikke kun sjælsaspektet som kærlighed eller stofaspektet som intelligens. Som I véd, er det den første store indvielse set fra den større loge på Sirius, fordi det er den første indvielse, hvor *alle* tre aspekter mødes i den indviede. De første to indvielser – som menneskeheden ofte betragter som store indvielser – er i virkeligheden mindre indvielser set fra Sirius' synsvinkel, fordi relationer i mennesket, der er »under disciplin

og skoling«, endnu kun er en *tendens*. Der er blot tale om en voksende erkendelse af Faderen og en langsomt voksende respons på monaden samt en voksende sensitivitet over for viljesaspektets pres. Ved den tredje indvielse er denne udvikling sket i tilstrækkeligt omfang til at kunne fortjene at blive kaldt »åbenbaring af herligheden«, og transfiguration-indvielsen finder sted.

Ved den fjerde indvielse begynder viljens nedbrydende aspekt at gøre sig gældende, og sjælslegemet – det kausale legeme eller herrens tempel – nedbrydes ved en viljeshandling, fordi også sjælen betragtes som en begrænsning af det, der hverken er legeme eller sjæl, men står stærkere end begge de to. Det fuldkomne menneskes bevidsthed er nu fokuseret i monaden. Vejen til Jerusalem ligger nu åben. Det er en symbolsk måde at sige, at antahkaranaen er bygget, og at vejen til den højere evolution – som de højere indviede står overfor – nu ligger åben for ham.

De tre aspekter af viljen, som er fokuseret i den åndelige triade, er nu fuldt ud kommet til udtryk, og den indviede besjæles af hensigten, men står over for endnu større evolutionære udviklingsmuligheder. Dem behøver jeg ikke at tale om, for de drejer sig om guddommelige aspekter, der endnu er ukendte for mennesket. Årsagen til, at dette er totalt ukendt, er, at legemerne i alle mennesker før den tredje indvielse indeholder alt for meget »urent« stof til, at de kan registrere indtryk fra disse guddommelige kvaliteter. Kun det »legeme (mayavirupaen), der er skabt« af en fjerde grads indviet, kan begynde at registrere disse guddommelige indtryk, og det er derfor spild af vor tid overhovedet at tænke over, om de eksisterer. Selv jeg, en mester, og derfor en indviet af relativ høj grad, sanser dem kun svagt, og det er fordi, jeg er ved at lære at adlyde det femte ord, som vi nu kort, meget kort, vil beskæftige os med.

5. *Opstå.*

En af de største fordrejninger og noget af det mest misvisende i den teologiske undervisning har været fortolkningen af ordet »opstandelse« i den kristne udlægning. Ordet opstandelse er i

mange tilfælde blevet anvendt som gjaldt det legemets opstandelse, og også til at fortolke det selvsk motiverede ønske om udødelighed. Endvidere anvendes det om Kristi fysiske opstandelse, efter at han angiveligt døde på korset. Opstandelse er dybest set læren om stoffet, der »opløftes« til himlen. Det er ikke læren om en evig beståen af menneskets fysiske legeme, sådan som mange fundamentalister formoder i dag, hvor de venter på det opløste fysiske legemes genkomst. Her lærer vi om forskellige »livs leveformer« og om en tilstand i »uforanderlig væren«. Denne uforanderlige væren er monadens natur, og det er den bevidsthedstilstand Kristus opnåede, da han trådte frem som verdensfrelser og derved garanterede ved hjælp af kraften fra det, han opnåede som personlighed-sjæl, at vi kan opnå den samme tilstand, for vi er i samme grad og dybest set Faderens sønner eller udtryk for monaden, den ene. Det betyder imidlertid ikke opstandelsen af en personlighed i et specielt legeme, der blev anvendt i en speciel inkarnation.

Hele begrebet om opstandelse er den nye og meget betydningsfulde åbenbaring, der er på vej til menneskeheden, og den vil blive grundlaget i den nye verdensreligion.

I vor umiddelbare fortid har grundtonen i den kristne religion været død, symboliseret for os i Kristi død, og meget fordrejet af Paulus, fordi han forsøgte at blande den nye religion, som Kristus gav os, med jødernes gamle blodige religion. I den kommende cyklus vil denne fordrejede lære om døden få sin rette plads, og den vil blive kendt som en disciplinerende tilskyndelse til at give afkald og som en hjælp til at gøre en ende på stoffets greb om sjælen. Det store mål i al religiøs undervisning vil være åndens opstandelse i mennesket og efterhånden i alle livsformer fra det laveste evolutionære punkt til den højeste monadiske erfaring. I fremtiden vil man lægge vægt på »Den levende Kristus-natur« – beviset vil være den opstandne Kristus – og på viljens anvendelse til påkaldelse af denne »levende udfoldelse«. Transfiguration-indvielsens herlighed og glans vil efterhånden få sin rette plads, og det, der menes med »udfoldelse af liv«, vil vagt kunne anes i og være af en skønhed, vi slet ikke kan forestille os.

Retningen eller vejen til opstandelse er den »strålende vej«,

vi har givet det særlige navn – antahkaranaen. Denne vej leder lige og direkte fra det ene store planetariske center til det næste – fra menneskehed til Hierarki, og fra Hierarki til Shamballa. Dette er vejen til opstandelse. Det er en vej, der er sammensat af den intelligente substans' lys, af kærlighedens strålende tiltrækkende substans, og af den karmiske vej, der er gennemtrængt af den ubøjelige viljes essens. Glem ikke, at karma dybest set er den planetariske Logos' betingende vilje, når han beordrer alle ting hen imod selve livets endelige mål gennem processerne for leveformer, kærlig forståelse og intelligent aktivitet.

Derfor handler påbudet om at opstå, som den indviede forstår det, udelukkende om at anvende viljesnaturen og Shamballa-aspektet til at give impuls til hierarkisk tiltrækning og aktivitet. Det angår ikke den opadstræbende aspirants eller discipels individuelle liv, uanset hvilken grad han har, bortset fra enkelte tilfælde, og når store guddommelige makrokosmiske impulser nødvendigvis har mindre mikrokosmiske virkninger. Alle disse imponerende ord, som vi nu har beskæftiget os med, har relation til den indviedes samarbejde med Shamballas *vilje*, og derfor er de, mine brødre, for jer kun vage antydninger.

Anden del

Strålerne og indvielserne

Indledende bemærkninger

Nu hvor vi er nået til sidste del af *En afhandling om de syv stråler*, har jeg tre ting i tankerne, som jeg mener, det er nødvendigt at pege på. Disse tre ting vil ikke kun gøre denne afhandling til en lærebog om den nye psykologi, men også til en vital faktor i menneskets bevidsthed, fordi de påviser, at indvielse er en kendsgerning. Disse tre er:

1. Jeg har til hensigt at belyse emnet indvielse for at forberede menneskenes verden til mysteriernes genindførelse.
2. Jeg vil give en klar undervisning om centrene set fra både den planetariske og den enkelte aspirants synsvinkel.
3. Jeg vil bestræbe mig på at relatere de syv stråleenergier til de fem og de syv indvielser, og til de tre og de syv centre på en ny og mere interessant måde.

Dette er en stor opgave, og den er ikke let at løse, fordi der allerede er givet megen information om indvielse. Emnet er betænkeligt velkendt. Hermed mener jeg, at der allerede findes visse forudfattede opfattelser i menneskenes tanker, og at mange af dem ikke er realitetsbetonede og derfor bør afvises eller allerhelst omfortolkes. Jeg har behandlet emnet indvielse på en bred og generel måde i en af mine første bøger: *Indvielse, menneskelig og solar*. Der findes spredt i mine bøger en mængde information, som bør uddrages og samles til en vejledning for disciple, der skoles med henblik på indvielse.

I *Discipleship in the New Age, bind I*, skrev jeg meget mere om dette emne og gav også informationer af dyb esoterisk natur om mestrenes ashramer. Bogens andet bind indeholder også meget nyt og burde bidrage til at bringe hele dette emne meget nærmere den offentlige forståelse. I de instruktioner, som jeg nu giver, vil jeg bestræbe mig på at behandle områder, der ikke allerede er behandlet, og på at se emnet indvielse ud fra en synsvinkel om de syv stråler, ud fra virkningen på de planetariske og individuelle centre samt ud fra et synspunkt om esoterisk skoling af den accepterede aspirant eller discipel. (Disse instruktioner blev påbegyndt i marts 1946 og afsluttet i marts 1949).

Dette sidste bind af *En afhandling om de syv stråler* vil med

tiden ændre menneskenes tankemæssige indstilling til mysterierne og til *åndelig overførsel*, som er et af de navne, mestrene har givet indvielsens grundlæggende mysterium. Når tiden er inde, vil vore uddannelsescentre, især dem der beskæftiger sig med voksenuddannelse, tage fremtidig indvielse med ind i deres vurdering af deres studerende som noget helt normalt og naturligt, og med dette som udgangspunkt vil de studere deres kandidater for at kunne råde og indstille dem. I disse institutioner vil der blive undervist i den sande esoterismes elementer – men til den tid vil de ikke blive betragtet som esoteriske.

Det må stå jer klart, at denne lange afhandling er en form for et forberedende projekt, der dækker et overmåde stort informationsområde. De to første bind beskrev menneskets syvfoldige natur samt den påvirkning, som de syv grundlæggende energier eller stråler har på hans udvikling og historie og (noget mere kortfattet) på den verden, hvori han lever og på de omgivelser, som hjælper ham og er betingende for ham. I det tredje bind beskæftigede vi os med stjernebilledernes og planeternes påvirkninger på mennesket og vor planet, Jorden, og vi brugte megen tid på at overveje den esoteriske astrologi. Strålerne, tegnene, stjernebillederne og planeterne er alle indbyrdes tæt forbundne, og mennesket er modtager af de energier og kræfter, som de udsender og spreder. Det gør mennesket til det, han i sit inderste væsen er på ethvert givet tidspunkt, mens han er i inkarnation.

Dernæst overvejede vi emnet healing, fordi det er nødvendigt at forstå de psykologiske og fysiske begrænsninger, der hæmmer mennesket i frit at kunne give udtryk for sin guddommelighed. Vi beskæftigede os med en vigtig betingende faktor, som menneskeheden må se i øjnene og forstå, hvis den nogensinde skal gå videre fra den almindelige evolutions vej til discipelskabets og indvielsens vej. Mennesket skal blive vidende om strålevirkningerne, om den rolle centrene spiller i hans fremskridt og udvikling, om det spil af energier og kræfter, som skaber vanskeligheder og sygdomme, og som samtidig kan kurere dem og tilvejebringe menneskets frigørelse.

Fra at beskæftige os med begrænsninger gik vi over til et helt nyt emne og et helt nyt begreb med hensyn til menneskets uddannelse, når han har nået et relativt højt fremskredent udviklingsstrin. Jeg gav jer den nye undervisning om antahkarana-

en og om den måde eller metode, hvormed den indviede kan forbinde ikke blot sjælen og personligheden i en stor fusion til en enhed, men også monaden, sjælen og personligheden. Denne undervisning har ført alt, hvad der er givet ned gennem tiderne, et skridt videre frem og har antydnet det næste udviklingstrin, der ligger forude for disciplen. Som Hierarkiet havde forudset, så er tiden inde til at kaste mere lys over den endeløse vej.

Der er længe blevet givet undervisning om de fem indvielser, som alle aspiranter står overfor, og denne undervisning står til rådighed for alle. Den har sagt de fleste mennesker meget lidt og menneskemasserne intet overhovedet, og intelligentsiaen har betragtet den som noget vagt og visionært nonsens. Nogle få har vedgået, at disse indvielser måske findes, og andre mener, at det ganske enkelt er en symbolsk måde at vise menneskeheden, at den står over for en afsluttende opnåelse. Atter andre har accepteret denne lære og ser indvielserne som mål, og de har taget de nødvendige skridt til at vise det sandfærdige i deres anskuelse. Det har de bevist ved at blive indviede og ved at opnå status som visdommens mestre, hvorved de har kunnet indtage deres plads i Hierarkiet. Der er således noget velkendt ved disse mål og ved den tjeneste, de kan føre til, samt fuldbyrdelse af de hierarkiske muligheder. Det viser, at vi har nået et tidspunkt, hvor visse svage antydninger om det, der ligger bag mysterierne, og om det, der kan ses forude af dem, der har opnået indvielse, i nogen grad er blevet tydeligere. Derfor begyndte jeg med at informere om tre faser:

I. Jeg gav undervisning om den måde, hvorpå broen over kløften mellem de tre lavere verdener og den åndelige triades verden bygges. Herved blev det tydeligt, at der var tre grupperinger eller bevidsthedsniveauer, som skulle erkendes:

1. De tre verdener for menneskelig evolution.

- a. Det mentale plan.
- b. Det astrale plan.
- c. Det fysiske plan.

2. Det mentale plans tre niveauer.

- a. Den konkrete eller lavere tænkeevnes niveau.

- b. Det niveau, som sjælen befinder sig på.
 - c. Den abstrakte eller højere tænkeevnes niveau.
3. De tre verdener for overmenneskelig evolution, den åndelige triades tre niveauer: atma-buddhi-manas.

Mellem de højere tre og de lavere tre, der omfatter hele mentalplanet, var der en tydelig kløft, et brud i kontinuiteten af den bevidste kontakt, og der fandtes intet område, der kunne virke som kanal til indstrømning af de højere energier. Derfor var der behov for undervisning om bevidst bygning af antahkaranaen, således at aspiranten selv kunne bygge broen over kløften mellem den mentale enhed og det manasisk permanente atom, mellem personligheden (forenet med sjælen) og den åndelige triade.

II. Jeg fandt det også nødvendigt at berøre naturen af den højere evolutions vej, som der var hentydet til, men som der absolut ingen information var givet om. Det er den vej, som åbner sig for en visdommens mester, og som fører til identifikationsstadier og bevidsthedsniveauer, der ligger langt uden for vor planetariske sfære. Når mesteren følger denne vej, bliver han i stand til selv at trække sig væk fra vort planetariske livs syv plan og at frigøre sig fra alt, hvad vi forstår ved materiel eksistens. Glem ikke, at vore syv plan kun er syv underplan af det kosmisk fysiske plan.

III. Derfor åbnede jeg for spørgsmålet, om der muligvis findes højere individer, som Hierarkiets medlemmer står overfor. I den forbindelse er det nyttigt at huske, at:

1. Shamballas råds-kammer er et mål for Hierarkiets medlemmer, men *ikke et blivende sted*.
2. De syv veje, der ligger forude for en mester, kommer han ind på ved at betrede den højere evolutions vej.
3. Den såkaldt tredje indvielse, transfigurationen, er den første betydningsfulde indvielse, set fra Hierarkiets synsvinkel. Den markerer det øjeblik i tid og rum, hvor den indviede virkeligt og for første gang ser døren, der giver adgang til denne højere vej. Da vil han – hvis han vælger den vej, Kristus valgte (og det er der ikke grund til at tro, at han ikke vil) – »holde sig Jerusalem for øje som sin vandrings mål«.

Dette er noget af det, jeg har hentydet til i tidligere bøger. Emnet er blevet berørt af tidligere lærere på en lidt vag og mystisk måde, men af mig på en noget mere præcis måde. Jeg har i sinde at være lidt mere direkte i denne del af bogen.

En lære må, hvis den er sand, ligge på linje med fortidens og inden for bestræbelsernes rækkevidde i nutiden samt give håb om videre oplysning til dem, som det er lykkedes for eller er ved at lykkes for at nå de angivne mål. Der må tilkendegives en åndelig fremtid. Det er det, der er behov for nu, for mange er ved at nå de mål, Hierarkiet har sat, og andre arbejder hen imod dem. Det ses ofte, at nogen tager indvielse, og det sker langt hyppigere i dag end nogensinde før i menneskehedens historie. For dem, det er lykkedes for, må det næste skridt fremad og den nye åndelige tillokkelse præsenteres tydeligt. Evolution er ikke statisk, og død kan ikke være belønning for en levende indsats. At være statisk, at have opnået alt, hvad der kan opnås, og at være helt stillestående, ville være den fuldstændige død, og der findes ingen død, mine brødre. Der findes kun fremgang fra herlighed til herlighed, en fremadskridende bevægelse fra punkt til punkt på den guddommelige vej og fra åbenbaring til åbenbaring samt mod de punkter og åbenbaringer, som måske er dele af Guds eget mål. Hvilke mål, der er på den højere vej, ved I endnu intet om, og hvilke guddommelige kvaliteter og mål, som måtte blive åbenbaret for mesteren og Kristus, når de betræder den vej, der fører dem helt ud af det kosmisk fysiske plan, kan I ikke vide eller forstå, og hvis I kunne, ville I ikke forstå meningen. »Øjet har ikke set og øret ikke hørt« de ting, som Gud vil åbenbare for dem, der betræder vejen til det inderste centrum, og for dem, der elsker. Det urgamle skrift kan udlægges på følgende måde: Det er umuligt at forstå det fremtidige under, som den planetariske Logos vil udfolde for dem, der har udviklet det andet guddommelige aspekt, *kærlighed*, og som derfor er fuldgyldige medlemmer af Hierarkiet, det center, hvor kærlighedsenergien er forankret.

Det er interessant at konstatere, at det er udviklingen af kærlighedsnaturen, der åbner den dør, der fører til den højere evolutions vej, og at intet andet kan åbne den. Denne vej fører mesteren fra det kosmisk fysiske plan til det kosmisk astrale plan eller til et kosmisk bevidsthedsniveau, hvor den kosmiske impuls, vi kalder kærlighed, udvikles.

Da denne afhandling ikke er skrevet som instruktion for Hierarkiets medlemmer, men udelukkende for aspiranter, disciple og indviede under tredje indvielse, vil meget af det, jeg siger, naturligvis i et vist omfang være »blindspor« eller sløret af symbolik, og meget, som jeg kunne sige (hvis der fandtes passende ord), vil forblive usagt. De, der har øjne at se med og øren at høre med, vil læse mellem linjerne og fortolke mine symboler, fingerpeg og antydninger korrekt. For mange vil det, jeg har at sige, have ligeså lidt mening, som *En afhandling om Kosmisk Ild* har for den almindelige læser, og som hele emnet om indvielse har for det uvidende og uudviklede menneske. Meget burde imidlertid være praktisk anvendeligt for den kæmpende discipel, og jeg vil gerne på disse sidste sider tilskynde hans tjenesteiver, uddybe hans forståelse og stimulere hans evne til at elske samt oplyse hans sind. Det er, hvad jeg forsøger at gøre. Han skal for sit eget vedkommende nærme sig dette emne med stor ydmyghed, med en meditativ og eftertænk-som indstilling og afstå fra at materialisere de begreber, der præsenteres for ham, hvilket nemt kan ske. Han skal afstå fra at drage læren ned til sit fysiske bevidsthedsniveau. I disse ord har jeg oplyst noget meget grundlæggende.

Kærlighed og lys er de store åbenbarere, og hvis den studerende oprigtigt prøver at forstå og drage nytte af det, jeg bestræber mig på at belære om, så skal han elske alle mennesker mere inderligt, og han skal sørge for, at hans lys skinner et mørkt sted, for »i det lys skuer vi lys«. Det er det mindre indre lys, der åbenbarer det større lys, og når sjælens lys kombineres med det lavere menneskes lys, så sætter det forenede og sammensmeltede lys aspiranten i stand til at se døren, der fører til den højere evolutions vej.

Ved behandlingen af vort emne vil jeg, som det er min sædvane, opdele det jeg vil sige i punkter:

Aspiranten og indvielsesmysterierne.

Indtræden ad de to døre.

Indtræden i ashramerne.

Indvielsesprocessens dobbelte liv.

Videnskaben om antahkaranaen.

Aspiranten og de større indvielser.

Relationen mellem de syv stråler og indvielserne.
Indvielsernes betydning.

Aspiranten og de syv centre.

Jeg har her og andre steder i mine bøger oplyst jer om alt, hvad det på nuværende tidspunkt er muligt at oplyse om de planetariske centre og strålerne, heri medregnet nationernes og racernes stråler. I kan finde et væld af informationer skjult i mine forskellige bøger, hvis I søger grundigt, og hvis stoffet samles til et sammenhængende hele. Jeg foreslår, at I studerer og sammenligner, læser og søger *emneorienteret* og uddrager alt, hvad jeg har sagt om de forskellige nationer, deres styrende stjernebillede og planetariske herskere, fordi det vil lette jeres forskning af relationen mellem de planetariske centre og de systemiske centre, de hellige planeter og de energier, der strømmer gennem dem fra de stjernebilleder, de i esoterisk forstand »styrer«. Det er et af okkultismens paradokser, men det kan forstås, når den studerende husker på, at centrene i hans æteriske legeme styrer i samme grad, som de er modtagelige eller ikke-modtagelige over for de påvirkninger, der udstråler fra planeten via de planetariske centre. Det ville ikke være klogt af mig at oplyse om relationen mellem de planetariske centre og menneskets centre. Der er endnu ikke nok kærlighed til stede til at afbalancere en sådan viden og til at modvirke et eventuelt misbrug med dets frygtelige konsekvenser. Grunden til, at jeg nævner dem, er, at jeg vil vise vort emnes organiske helhed, for menneskelivet omfatter det abstrakte og subjektive så vel som den manifesterede verdens ydre fysiske niveauer.

I de forløbne år har jeg fremsat to erklæringer om Hierarkiet. Den ene fastslår, at det – som følge af den store renselse af jorden, der fandt sted i verdenskrigen (1914-1945) og ved den lidelse, som menneskeheden var udsat for (med en efterfølgende rensende virkning, som vil vise sig senere) – vil være muligt for Hierarkiet at træde frem og at fungere åbenlyst på det fysiske plan. Det vil betyde en tilbagevenden til den situation, der fandtes i atlantisk tid, hvor (med en bibelsk symbolik) Gud selv vandrede blandt menneskene – guddommen var til stede i fysisk form, fordi Hierarkiets medlemmer ledede og styrede menneskehedens anliggender så langt, som den iboende frie

vilje tillod det. Dette vil atter ske på en højere drejning af spiralen. Mestrene vil igen vandre åbent blandt menneskene. Den anden fastslår, at Hierarkiet vil genoprette de urgamle mysterier, de urgamle milepæle, som frimurertraditionen så omhyggeligt har bevaret og på betryggende måde opretholdt i sine ritualer, hvor de nu afventer genopstandelsesdagen.

Disse urgamle mysterier fik menneskeheden oprindeligt af Hierarkiet, og Hierarkiet modtog dem fra Den store hvide loge på Sirius. De indeholder nøglen til den evolutionsproces, der ligger skjult i tal og ord. De tilslører hemmeligheden om menneskets oprindelse og skæbne og skildrer for ham i riter og ritualer den lange, lange vej, han må gå. De indeholder også, når de fortolkes og fremsættes rigtigt, den lære, som menneskeheden behøver for at kunne gå fra mørke til lys, fra det uvirkelige til det virkelige og fra død til udødelighed. Den sande frimurer, der forstår blot en smule af, hvad det han deltager i betyder, vil genkende denne ældste af alle orientalske bønner som den, der giver nøglen til de tre grader i den blå loge. Jeg nævner frimureriets formål her, for det har en nær relation til genoprettelsen af mysterierne, idet frimureriet ned gennem tiderne har opbevaret nøglen til den længe ventede genoprettelse, til den platform, hvorpå den genoprettede lære kan baseres, og til den struktur, som i magtfulde ritualer og ordnede detaljerede riter kan udtrykke historien om mennesket, der vandrer på vejen tilbage.

Mysterierne vil også blive genoprettet på andre måder, for de indeholder meget ud over det, frimureriets ritualer kan åbenbare, eller de religiøse ritualer og ceremonier kan afsløre. De gemmer i deres lære og formler nøglen til den videnskab, der kan opklare mysteriet om elektricitet – det mysterium, som H.P.B. talte om. Skønt videnskaben allerede har gjort store fremskridt i den retning, er den endnu kun på begynderstadiet, og først når Hierarkiet er synligt til stede på jorden, og når mysterierne, som mestrene vogter, gives åbent til menneskene, vil den sande hemmelighed om og naturen af det elektriske fænomen blive åbenbaret.

Mysterierne er i virkeligheden den sande kilde til åbenbaring, og det er først, når sindet og viljen til det gode er forbundet og betinger menneskelig adfærd, at rækkevidden af den kommende åbenbaring vil blive forstået, for først da kan men-

neskeheden få betroet disse hemmeligheder. De vedrører de evner, der sætter Hierarkiets medlemmer i stand til at arbejde bevidst med planetens og solsystemets energier og til at styre planetens kræfter. Hierarkiet vil overføre de almindelige psykiske evner (som man i dag nærmer sig på en uforstandig måde og stort set ikke forstår) til deres retmæssige plads og vejlede menneskene i at bruge dem fornuftigt.

Mysterierne vil genoprette farver og musik, sådan som disse virkelig er i verden, og det på en sådan måde, at nutidens kunst og den fremtidige skabende kunst vil stå i samme forhold til hinanden, som det et barn bygger med træklodser står i forhold til bygningsværker som de store katedraler i Durham eller Milano. Når mysterierne er genoprettet, vil de – på en måde som det endnu er umuligt for jer at forstå – virkeliggøre religionens natur, videnskabens formål og uddannelsens mål. De er ikke, hvad I tror i dag.

Jorden forberedes nu til denne store genoprettelse. Kirkerne og frimureriet står i dag over for menneskehedens kritiske sinds domstol, og kendelsen har lydt fra massernes sind: begge har fejlet i deres guddommeligt bestemte opgaver. Det erkendes overalt, at der må tilføres nyt liv og ske store forandringer i de menneskers holdning og skoling, der arbejder gennem og i disse to organer for sandhed. Disse forandringer er endnu ikke blevet foretaget, for det vil kræve en ny vision og en ny indstilling til livserfaring, og det vil først den kommende generation kunne opnå. De og kun de alene kan tilvejebringe de nødvendige ændringer og tilføre nyt liv, men det kan gøres og vil blive gjort:

»Det, der er et mysterium, skal ikke længere være det, og det, der har været tilsløret, vil nu blive åbenbaret. Det, der har været tilbagetrukket, vil komme frem i lyset, og alle mennesker vil se, og sammen vil de glæde sig. Den tid vil komme, hvor fortvivlelse har udført sit velgørende arbejde, hvor alle ting er tilintetgjort, og hvor menneskene gennem lidelse har prøvet at være betaget af det, som de kastede bort i deres tåbelige stræben efter det, som var lige for hånden og let at opnå. Da de besad det, viste det sig at være dødens redskab – dog menneskene søgte liv og ikke død.«

Sådan siger *Den gamle kommentar*, når den beskriver den cyklus, menneskeheden nu gennemlever.

Den første indvielses prøver, hvad angår menneskeheden (verdensdisciplen), er næsten overstået, og tidspunktet nærmer sig for Kristus-fødslen som et udtryk for det fjerde naturrige, og fuldbyrdelsen af det fjerde skabende hierarkis arbejde er forestående. Heri er der ingen modsigelser, for fødslen kan vare længe, og formen kan gennemgå en smertefuld proces i lang tid, men Kristus vil blive født, og Kristi natur og hans bevidsthed vil trænge ind i og farve alle menneskelige anliggender. Det er denne betingelse – så nær og ønskværdig, forudsagt og ventet gennem lang tid – der vil muliggøre Hierarkiets tilbagevenden og genoprettelsen af mysterierne.

Disse begivenheder afhænger ikke kun af, om menneskeheden er egnet til at skabe den rette baggrund, eller af det uundgåelige i selve evolutionsforløbet. Hierarkiets tilsynekomst, og det som dets medlemmer vil fuldbyrde, har derudover (hovedsageligt) relation til Hierarkiets eget indre liv og åndelige impulser, og har ingen relation til menneskeheden. Hierarkiet følger sin egen åndelige udviklingsretning som en parallel aktivitet til de tjenester, det udfører på jorden i forbindelse med den planetariske evolution. Menneskene er så tilbøjelige til at betragte deres egne liv og skæbner samt den menneskelige bevidstheds udvikling som det eneste af altoverskyggende betydning på jorden og i planetens evolutionære processer. Disse faktorer *er* betydningsfulde, men de er ikke de eneste vigtige faktorer, ligesom menneskeheden ikke står alene og isoleret. Menneskeheden indtager en position i midten mellem naturriggerne under og over det menneskelige, og hver af disse grupper af liv i udvikling har deres egen betydningsfulde skæbne – betydningsfuld for alt, hvad der findes inden for gruppens grænsning. De har valgt deres egne fremgangsmåder, metoder og veje til fuldbyrdelse. Ligesom det enkelte menneske skal lære kunsten eller videnskaben om relationer til andre mennesker og til hans omgivelser, sådan skal menneskeheden *som helhed* lære sin relation til det, der ligger over den og foran den, og det der ligger under den, og det den har lagt bag sig. Det kræver en proportionssans, som kun kan opnås gennem det mentale princip i mennesket, dvs. for de mennesker, der begynder at blive mentalt polariseret. Denne proportionssans vil

åbenbare menneskenes plads på evolutionsstigen og føre dem frem til erkendelse af de andre naturrigers særlige skæbne og specielle mål, inklusive det femte naturrige, gudsriget, vor planets åndelige Hierarki.

Hierarkiet selv befinder sig også for tiden i en åndelig krise. Dets indviede står foran døren, der fører til den højere evolutions vej, og alle Hierarkiets medlemmer venter på at tage et fælles skridt fremad, som er parallelt med – på dets eget niveau – det skridt fremad, som menneskeheden også er bestemt til at tage.

Men, mine brødre, her er noget af interesse. Under den store lov om synteseskabende udtryk (som vi kalder loven om syntese, den lov der styrer det første guddommelige aspekt) må Hierarkiet bevæge sig fremad på en sådan måde, at bestræbelserne omfatter så vel det fysiske plan som de højere plan. Den aktivitet, der arrangeres, skal omfatte så vel den menneskelige evolutions tre verdener som den åndelige triades tre verdener. Glem ikke, at disse to verdener overlapper hinanden på det mentale plan, og det berettiger til det velkendte udtryk »de fem verdener for overmenneskelig evolution«. Derfor er det nødvendigt, at Hierarkiet træder frem og viser en forenet evne til at arbejde fra det fysiske plan og op til det højeste, før de samlet kan træde ind ad døren til vejen. For at tale symbolsk, er denne eksternalisering af Hierarkiets medlemmer en tjeneste, der er en offerhandling, men den er også en symbolsk gestus. Hierarkiet inkarnerer atter på jorden, og det er første gang siden den sidste inkarnation i atlantisk tid. Der er imidlertid tale om gruppeinkarnation og ikke om inkarnation af de enkelte medlemmer. Dette er måske en underfundig pointe, I har vanskeligt ved at forstå.

Hierarkiets fremtræden og genoprettelsen af mysterierne er således ikke noget, der gennemføres for menneskehedens skyld, eller fordi menneskene har fortjent en tættere kontakt, har ret til en belønning eller er så åndelige nu, at Hierarkiet kan få glæde og nytte af at hjælpe dem. Billedet er helt anderledes. Det, der træder frem i menneskenes bevidsthed som det vigtigste, er i virkeligheden sekundært i relation til den hierarkiske krise, vi nu betragter. Tilsynekomsten på det fysiske plan og det deraf følgende liv i tjeneste (som indebærer faktorer af overordentlig stor betydning for menneskene) er udtryk for den

iboende åndelige impuls, som tilskynder Hierarkiet til at handle i to retninger, men med én samlet hensigt, der omfatter alle fem plan for overmenneskelig evolution, hvilket nødvendiggør en inkarnationsproces for den samlede gruppe.

Hierarkiet har sit eget liv og sine egne målsætninger og hensigter, sin egen evolutionære rytme og sine egne åndelige udvidelser. Det er ikke de samme som menneskerigets. Disse målsætninger og rytmer vil de tænkende mennesker blive mere fortrolige med, efterhånden som Hierarkiet nærmer sig det fysiske plan.

Hierarkiets omfattende og planlagte aktivitet er forbundet med åndelige tilskyndelser, der har rødder i Shamballa. Dér stimuleres livsaspektet meget intenst af aktiviteten fra Frigørelsens Herrer, som er trukket ind i den planetariske aktivitet på grund af anvendelsen af Den store invokations anden strofe, som blev anvendt magtfuldt af Hierarkiets medlemmer. De anvendte heller ikke denne strofe på mennehedens vegne eller for at frigøre menneskeheden. Den havde også stor betydning for Hierarkiet og var en del af et krav fra Hierarkiet om at få tilladelse til at gå vejen. Fordi tiden for tjeneste var inde, tillod frigørelsen af »den frelsende kraft«, at der på samme tid blev åbnet for indstrømning af en energi, som dog aldrig nåede menneskeheden, idet den ikke var beregnet til rent menneskelig anvendelse, men den blev holdt tilbage af Hierarkiet med henblik på at stimulere de syv store ashramer til fornyet liv, således at hele Kristi ashram blev i stand til at hæve sig til et højere åndeligt niveau og nærmere den dør, der fører til liv.

Disse udtalelser skjuler dybe hierarkiske mysterier og har på ingen måde relation til de mysterier, som vil vedrøre menneskeheden, når Hierarkiet eksternaliseres. Disse mysterier vil ikke blive åbenbaret for menneskene. Det er kun tilladt med en generel beskrivelse af bestemte mystiske aktiviteters virkninger på Hierarkiet. De tjener til at vise den stadige pulseren af den evolutionære rytme, som gennemtrænger alle atomer, former, grupper og centre på vor planet, og som har indvirkning på alle eksistensformer fra de laveste til de allerhøjeste. Alle steder overalt findes der intet andet end fremskridt og en stadig vandrung fremad ind i et klarere lys og større liv.

I disse instruktioner behandler jeg hele emnet om indvielse ud fra en bred, generel og definitions-mæssig synsvinkel, og jeg

har ikke til hensigt at gentage det, jeg sagde i *Discipleship in the New Age*, bind II. Vi vil gå noget anderledes frem i denne sidste del af vor afhandling. Vi vil begrænse os til strålernes virkninger på den indviede og til den relation, der findes mellem stråleenergiene og de forskellige indvielser, som jeg allerede har skildret. I denne del har jeg heller ikke til hensigt at beskæftige mig med den videnskabelige aktivering af centrene eller de tekniske måder, hvorpå de kan bringes i den ønskede balance og aktivitet. Det har jeg tidligere skrevet det nødvendige om i mine forskellige bøger, der alle indeholder megen information. Ved at opdele og sprede læren på denne måde beskyttes den og kan derfor ikke udgøre en fare for det almindelige publikum. Den nære fremtids studerende må selv finde frem til læren i de mange bøger og omhyggeligt søge efter detaljerne i videnskaben om centrene og efter information om deres natur og processer. Hele emnet om centrene er farligt, hvis det misforstås. Centrene udgør en trussel, når de vækkes for tidligt eller får tilført for megen energi, og hele dette emne kan vise sig yderst farligt for det menneske, der er tilskyndet af nysgerrighed, og for den uvidende, der eksperimenterer. Tiden er endnu ikke moden til en fuldstændig koordineret fremstilling af emnet. De studerende advares mod at offentliggøre en klart formuleret redegørelse om emnet som et resultat af deres egen udforskning af mine bøger. Ikke desto mindre bør den sande aspirant have den nødvendige information.

Mysterierne åbenbares ikke primært ved, at der bliver givet oplysninger om dem og deres processer, men *ved den virkning, bestemte processer har, og som foregår i disciplens æteriske legeme*. De sætter ham i stand til *at vide* det, der er skjult, og de udstyrer ham med en mekanisme, der kan åbenbare, og de gør ham vidende om, at han i sig har visse udstrålende og magnetiske kræfter og energier, der virker som kanaler for aktivitet og metoder, hvorved han kan tilegne sig det, som det er den indviedes privilegium at eje og anvende.

Disciplen på prøvestadiets vej begynder sin søgen efter indvielsens dør og efter det, han vil kontakte, når han er gået ind ad denne dør med en bestemt udrustning og mekanisme. Denne mekanisme samt den lethed, hvormed han anvender den, har han opnået gennem mange inkarnationscykler. En inkarnation er en bestemt afgrænset periode (set fra sjælens side), hvor

eksperiment, erfaring og udtryk er nøgleord i hver enkelt inkarnation. I hver inkarnation fortsættes eksperimentet, erfaringen uddybes og udtrykket knyttes tættere til den latente guddommelighed, der er under udvikling.

I en meget højere fortolkning og med betoningen lagt på en langt mere omfattende mulighed kan de samme tre ord anvendes til at beskrive den indvielses fremskridt på vejens sidste stadier, og det vil vi kort beskæftige os med i dette afsnit. Jeg vil bede jer huske disse tre ord, når I læser og tænker over alt det, jeg siger. Disciplen og den indviede nærmer sig alle individer med den tanke, at det er et guddommeligt eksperiment, men med et videnskabeligt aspekt, fordi en indvielse er et højdepunkt i en fuldbyrdelse, og et heldigt udfald bygger på en række eksperimenter med energi.

Efter at have høstet frugten af ovenstående eksperimenteren, følger en vis periode, hvor der finder en erfaring sted i at benytte de relaterede kræfter. Det sker i perioden mellem to indvielser. Det kan dreje sig om en periode på mange liv, eller det kan være en relativ kort periode. Resultaterne af indvielseseksperimentet og erfaringen med de energier, den indviede har erhvervet, viser sig som evnen til at kunne udtrykke guddommelighed på en mere fuldstændig måde end før. Det betyder, at han i højere og højere grad kan fungere som en guddommelig skaber i relation til den hierarkiske plan, som en person, der yder tjeneste med kærlighedens tiltrækkende energier, og som en person, der – tilskyndet af Shamballas vilje – bestemmer, hvilken fase eller aspekt af den guddommelige hensigt, han selv skal arbejde med i relation til manifestationen af den planetariske Logos. Bemærk, at jeg *ikke* siger i relation til menneskeheden. Den indviede arbejder inden for mange områder af den guddommelige skabelse, hvoraf menneskeheden kun er et af disse områder.

For det første vil disse tre ord henvise til den måde, hvorpå vi kan nærme os vort emne. Hvad jeg end siger, så vil disse ord være underforstået.

For det andet ønsker jeg, at vi sammen overvejer de forskellige aspekter af vort delemne ud fra de syv stråler. Hermed mener jeg, at disciple på forskellige stråler alle har det samme mål, foretager de samme eksperimenter, gennemgår den samme erfaring og når til guddommeligt udtryk på lige fod. Imidlertid

vil deres kvaliteter, deres fremgangsmåder, deres reaktioner og deres specielle karakteristika være forskellige på grund af deres stråletype. Det er en højst interessant og forholdsvis ukendt fase af vort studium af indvielse. Indvielse har været en skjult begivenhed, og der er intet blevet skrevet om strålernes betydning. Det har jeg til hensigt at råde bod på.

Hver af de syv indvielser er for eksempel en eksemplificering eller en åbenbarer af en af de syv strålekvaliteter eller tendenser. En indvielse styres og betinges altid af en bestemt stråle, og det er en af de faktorer, disciple må lære og forstå, når de forbereder sig til en indvielse, for strålen er afgørende for, om behandlingen og håndteringen af bestemte typer guddommelig energi bliver vellykket.

De enkelte indvielser fører til en fuldt fungerende aktivitet i et af de syv centre, ikke som en opvågnen eller stimulation, men som »et hjul, der drejer om sig selv«. Dette er et gammelt testamentligt udtryk, der er helt utilstrækkeligt, men jeg kan ikke finde et andet og bedre. Formuleringen er fuldstændig vildledende og helt utilstrækkelig og vil forekomme jer at være uden mening, undtagen for den indviende, der har oplevet det.

Det er velkendt for esoteriske astrologer, at der kommer en livscyklus, hvor disciplen vender på livshjulet (det zodiakale hjul), og fra at gå med uret rundt i zodiaken begynder han at gå mod uret. Han lærer, at substansaspektet i hans natur stadig er betinget af de kræfter, der efter tur og i ordnet rækkefølge strømmer igennem den i overensstemmelse med hans horoskop og den zodiakale eksoteriske omløbsmåde. På samme tid modtager disciplen energistrømninger fra det modsatte hjul, hvorpå han, som sjæl, befinder sig. Han modtager således to energistrømme, der går i hver sin retning, og deraf kommer den voksende konflikt i hans liv og omgivelser. Det er det, der ligger til grund for indvielsesprøverne.

Dette gælder i lille målestok centrene i disciplens æteriske legeme. Disse centre viser den samme dobbelte aktivitet, så snart han er begyndt at betræde discipelskabets vej, og når han er kommet ind på indvielsens vej. Det zodiakale hjul er dybest set selv et kosmisk center. Det er en tolvbladet lotus. Det er tillige en tolvbladet lotus i en tusindbladet lotus hos et ukendt kosmisk væsen – den ene, der i mine tidligere bøger hentydes til som DEN ENE, OM HVEM INTET KAN SIGES.

Mangfoldigheden af de zodiakale påvirkninger har med tiden en dobbelt indvirkning: en på Shamballa (det planetariske hovedcenter) og en på Hierarkiet (det planetariske hjertecenter). Virkningen føles også i den indviedes hoved- og hjertecenter. Den sidste dobbelte aktivitet registreres af den indviede af de højeste grader, når han gennemgår den ottende og niende indvielse. De øvrige syv indvielser styres af de syv stråler.

I har altså:

1. indvielse – Fødslen

Sakralcentret	7. stråle		Det fysiske plan
Begyndelser	Relation	Seksual-magi	

2. indvielse – Dåben

Solar plexus centret	6. stråle		Det astrale plan
Helligelse	Blændværk	Hengivenhed	

3. indvielse – Transfigurationen (forklarelse)

Ajnacentret	5. stråle		Det mentale plan
Integration	Styring	Videnskab	

4. indvielse – Forsagelsen

Hjertecentret	4. stråle		Det buddhiske plan
Korsfæstelse	Offer	Harmoni	

5. indvielse – Åbenbaringen

Basiscentret	1. stråle		Det atmiske plan
Tilsynekomst	Vilje	Hensigt	

6. indvielse – Beslutningen

Strubecentret	3. stråle		Det monadiske plan
Fiksering	Intelligent samarbejde	Skabende virke	

7. indvielse – Opstandelsen

Hovedcentret	2. stråle		Det logoiske plan
Den evige pilgrim	Kærlighedsvisdom	Tiltrækning	

8. indvielse – Overførslen

Hierarki	Fire mindre stråler		Planetarisk
Valg	Bevidsthed	Sensitivitet	

9. indvielse – Afvisningen

Shamballa	Tre hovedstråler	
	Systemisk	
Syv veje	Væren	Eksistens

Det er ikke muligt for jer at forstå den syntese, der styrer de fire sidste indvielser, og vi har endnu ikke ord, der dækker disse erfaringer. Det er kun muligt at antyde visse åndelige retninger og tendenser, og da denne del skrives primært for dem, der har taget eller forbereder sig på at tage en indvielse, kan jeg kun håbe, at det giver nogen mening til de personer, der er rede.

Et grundigt studium af ovenstående opstilling burde give jer en helt anden idé om emnet indvielse. Den opfattelse, der skal erstatte den nuværende, handler om gruppeindvielse og ikke om en enkelt aspirants indvielse. Tidligere valgte Hierarkiet – for at bringe ideen om indvielse ind i menneskenes sind – metoden (som nu er forældet) med at stille den oprigtige disciple indvielse i udsigt. De lagde i begyndelsen vægt på det særlige ved indvielse, på at den var en belønning, på dens ritual og ceremonier og på dens plads på evolutionsstigen. Eftersom indvielse nu er en kendsgerning, som mange har forstået og nogle opnået, er det i dag muligt at åbenbare det, der altid har været underforstået – at indvielse er en gruppebegivenhed. Hvis klar tænkning havde erstattet den selviske individuelle stræben, ville gruppeindvielse have været indlysende af følgende årsager, som er en bestanddel og en forudsætning for hele situationen:

1. Sjælen – i sin egen natur – er gruppebevidst og har ingen individuelle ambitioner eller individuelle interesser, og den er overhovedet ikke interesseret i sin personligheds mål. Det er sjælen, der er den indviende. Indvielse er en proces, hvorigennem det åndelige menneske i personligheden bliver bevidst om sig selv som sjæl, med sjælsevner, sjælsrelationer og sjælshensigt. I det øjeblik et menneske erkender den, om det så kun er i lille målestok, er det gruppen, han er vidende om.
2. Kun det menneske, hvis identitetsfølelse begynder at udvikle sig og at blive inklusiv, kan »tage indvielse« (som det fejlagtigt kaldes). Hvis indvielse var en rent personlig præstation, ville den kaste mennesket tilbage i den separatistiske be-

vidsthed, som han netop stræber efter at komme fri af. Det ville ikke være et åndeligt fremskridt. Alle skridt på indvielsesvej øger gruppeerkendelse. Indvielse er dybest set en ekspanderende række inklusive erkendelser.

3. Indvielse giver aspiranten adgang til medlemskab af Hierarkiet. Det indebærer, esoterisk set, opgivelsen af alle separatistiske personlighedsreaktioner gennem en række progressive forsagelser. De kulminerer ved den fjerde indvielse og understreges igen på mystisk vis i den niende indvielse.

Efterhånden som den indviede går fra den ene indvielse til den næste, går det lidt efter lidt op for ham, hver gang han tager et skridt på vejen, eller han trænger ind i mysteriernes hjerte sammen med dem, som befinder sig på samme udviklingstrin, og som arbejder sammen med ham mod det samme mål, at han ikke er alene, og at de yder en fælles indsats. Det er i virkeligheden en ashrams grundtone, der betinger dens sammensætning. Den består af disciple og indviede på forskellige trin i indvielsesforløbene. De er nået til deres ashramiske bevidsthedsniveau *sammen*, og de vil fortsætte *sammen*, indtil de når den fuldkomne frigørelse. Det sker, når det kosmisk fysiske plan synker ned under bevidsthedens eller den sensitive opmærksomheds tærskel og ikke længere indeholder noget af interesse for den indviede.

Det er en af de nye faktorer i de hierarkiske metoder og teknikker, som jeg har fået ansvar for at bringe til offentlighedens kendskab med henblik på at korrigere den fejlagtige undervisning, der gives af personer, der er skolet i de (såkaldte) ortodokse okkulte skoler. Mesteren K.H. gav, i et af de få (ganske få) indlæg i *The Mahatma Letters*, som er de oprindelige og ikke blot H.P.B.'s arbejde, et vink til datidens aspiranter, da han sagde, at mange af dem var »åndeligt selviske«. Denne åndelige selviskhed har fået den almindelige esoterisk studerende til at underlægge sig indvielse og gøre den personlig og individuel. Men en af de allerførste forudsætninger for indvielse er en klar og koncis erkendelse af ens egen gruppe, ikke gennem ønsketænkning, men gennem et faktisk samarbejde og virke på det fysiske plan. Jeg sagde *gruppe*, min broder, og ikke organisation, for det er to helt forskellige ting.

Husk derfor, at gruppeindvielse er en kendsgerning, og lad

være med at tænke på *din egen* forberedelse til indvielse. Nogle grupper forberedes til indvielse, hvor følgende faktorer er styrende – hvad angår den enkelte:

1. En gruppe af mænd og kvinder, hvis sjæle er på samme stråle samles subjektivt til gruppeskoling af en mester på samme stråle.
2. Sådanne mennesker får mulighed for på det fysiske plan at komme i kontakt med nogle af dem, som de subjektivt er forbundet med, hvorved de gensidigt kan give udtryk for en følelse af gruppesolidaritet. Den subjektive relation sikres gennem den objektive kontakt. Genkendelse er således en indledende indvielsesprøve, hvilket man bør huske.
3. De mennesker, der skoles og er forbundet på den måde, befinder sig, hvad angår den indvielse der skal tages, på samme evolutionstrin. De tager den samme indvielse og underkastes de samme prøver og vanskeligheder. Disse prøver og vanskeligheder beror på personlighedsstrålen, som kan være – og sædvanligvis er – en helt anden end sjælsstrålen. Det er personlighedsstrålen, der arbejder på at forhindre kontakt, på at vildlede genkendelsen, på at forsinke processen og på at misfortolke informationer. Så længe en discipel under skoling er fokuseret i sin personlighed, vil gruppeindvielse ikke være mulig for ham, og hans genkendelse af medaspiranter vil være flygtig og vil hurtigt blive forstyrret af den kritiske lavere tænkeevne, og en mur af tankeformer, som personligheden har skabt om gruppemedlemmerne, vil forhindre, at gruppen samlet kan gå ind ad indvielsens dør.
4. Gruppeindvielse kan ikke opnås af en gruppe under skoling, før medlemmerne som gruppe har udviklet deres specielle »åndelige opgave«. Det er åndens lov, at discipelen må træde tomhændet frem for indvieren, men at gruppemedlemmerne som gruppe samlet skal yde noget, der beriger ashramen. Det kan være i form af et velgennemtænkt projekt på linje med planen, hvorved de bekræfter deres forståelse af planen og viser den indviede gruppe, de befinder sig i, og de seniordisciple, hvis kontakt er blevet dem givet, at de allerede har vist deres egnethed til at blive accepteret og gjort det gennem tjeneste. Det skal være en gruppeopgave, en gruppetjeneste og et gruppebidrag. Den enkeltes specifikke bidrag er

ikke synligt.

Tanken om gruppeindvielse skal huskes, for den vil farve alt det, jeg søger at oplyse jer om, og den vil fremskynde dagen for jeres egen accept.

Ingen får adgang (under indvielsesprocesserne) til Kristi ashram (Hierarkiet) før grupperelationer og gruppeaktiviteter er blevet grundlæggende i hans tænkning og levemåde. Nogle velmenende aspiranter fortolker gruppeideen som en instruktion til dem om, at de skal bestræbe sig på at danne grupper – deres egen gruppe eller egne grupper. Det er ikke den idé, der fremsættes i Vandbærerens tidsalder, der i dag er så nær. Det *var* fremgangsmåden i Fiskenes tidsalder, der nu er forbi. Nu er fremgangsmåden en helt anden. Intet menneske forventes i dag at stå som centrum i sin lille verden og arbejde for at blive brændpunkt i en gruppe. Nu består hans opgave i at opdage den gruppe af aspiranter, han skal knytte sig til, og som han skal vandre sammen med på indvielsens vej – et helt andet og langt vanskeligere forhold. Han skal huske meningen med følgende ord fra mestrenes arkiver, som er givet i form af spørgsmål og svar. Spørgsmålene rettes til neofyten, som er ved at få sit første glimt af de grupperelationer, der fører til gruppeindvielse:

»Og ser du døren, o chela i lyset?

Jeg ser døren og hører en stemme, der kalder. Hvad skal jeg gøre, o mit livs mester?

Gå ind ad denne dør og spild ingen tid på at se tilbage på den vej, du har gået. Gå fremad ind i lyset.

Døren er alt for smal, o mit livs mester. Jeg er bange for, at jeg ikke kan komme igennem.

Gå nærmere hen til døren og tag en anden pilgrim, der går på livets vej, i hånden. Gå nærmere hen til døren, og prøv ikke at gå ind alene.

Jeg kan ikke se døren, nu hvor jeg tager brødrene på min højre og venstre side i hånden. Jeg føler mig omgivet af

pilgrimme på vejen. De ligner hinanden, deres tone er den samme. De ser ens ud for mig, og de trænger sig ind på mig fra alle sider. Jeg kan ikke se døren.

Gå fremad på vejen, o pilgrim i lyset, og stå hånd i hånd foran lysets dør. Hvad ser du?

Døren kommer igen til syne, og den ser bred ud, ikke smal som før. Hvad så jeg før? Den lignede ikke den dør, som denne skare af brødre står overfor, der nu står sammen på vejen.

Døren du så før var et fantasibillede skabt af din egen tænkning. En tankeform, som er din egen separatistiske skabelse, der afskærer dig fra sandheden – for smal til, at du kan passere, og dog med uheldig tiltrækning. Kun det menneske, der holder sin broders hånd, kan i sandhed se døren. Kun det menneske, der er omgivet af de mange, der er én, kan træde ind ad den dør, som lukker sig for det menneske, der prøver at gå ind ad den alene.

På lemurisk tid gik de indviede ind alene, en efter en, men dengang lykkedes det kun få at nå målet, og kun en ad gangen fik adgang til mysterierne. På atlantisk tid, da indvielsens dør stod vidt åben, blev aspiranterne til mysterierne lukket ind i grupper på syv, men de havde ikke kontakt med deres gruppebrødre i den fysiske bevidsthed. Vægten blev stadig (i skolingsperioden) lagt på det, den enkelte kunne opnå og tilegne sig. I dag, hvor mennesket gør så hurtige åndelige fremskridt, lukker Hierarkiet hele tiden grupper ind, især i forbindelse med de stråler, der for tiden er i inkarnation. Det betyder, at de tre hovedstråler (som altid er overvejende aktive, selv om de har cykler med større eller mindre aktivitet) har store grupper, der gennemgår den forberedende skoling til en indvielse. Denne gruppeoptagelse er under hurtig udvikling, efterhånden som verden falder til ro i en cyklus med fredfyldt vækst og udvikling efter de voldsomme erfaringer fra verdenskrigen (1914-1945). Det er derfor, at den information, jeg ønsker at give, skal være tilgængelig.

Jeg vil forsøge at tydeliggøre yderligere en ting. Som I ved, består alle ashramer af disciple og indviede på alle evolutions-

trin og af alle grader og rang. De samarbejder alle i fuldkommen enhed, og selv om de står alene på hvert deres trin og grad, er de dog forenet med alle de andre. Hver især har en egen etableret forbindelse, et eget kodet telepatisk samspil og en fælles okkult diskretion og tavshed, der beskytter den ene grads hemmeligheder og viden mod den anden, og mod den, der ikke er moden. På samme måde vil en aspirant, når han på det fysiske plan forsøger at finde dem, der sammen med ham vil dele mysteriet eller ekspansionen ved hans næste skridt, opdage sin egen gruppe, og han vil opdage, at den består af nogle, der ikke har nået hans eget trin i visdom, og af nogle, der allerede er langt foran ham. Han vil på samme tid blive trukket ind i en krafthvirvel og i et tjenesteområde. Tænk dette igennem. På den måde vil han lære de lektier, der kræves af den, som skal arbejde i en ashram, og han vil vide, hvordan han skal være over for dem, som endnu ikke kan dele de sandheder med ham, som han kender, og over for dem, der er trængt dybere ind i mysterierne, end han selv er.

Første afdeling

Aspiranten og indvielsesmysterierne

Vi tager nu første punkt i denne del op og ser på, hvad der i virkeligheden menes med det tit anvendte ord »indvielses dør«, og hvori forskellen består mellem den dør, disciplen står overfor, og den mesteren står overfor.

INDTRÆDEN AD INDVIELSENS TO DØRE

I er naturligvis helt klar over, at ordet »dør« er rent symbolsk. Ordet fortolkes af den almindelige esoterisk studerende og den ortodokse teosof som en indgang, og betydningen for ham er, at den giver ham lejlighed til at gå videre til nye erfaringer og åbenbaringer, som han for det meste betragter som en passende belønning for disciplin og aspiration. Dette er i høj grad en fortolkning baseret på ønsketænkning og har kun sekundær betydning.

Indvielses dør

Den virkelige betydning af udtrykket »indvielses dør« er spærring, at noget spærrer vejen, at noget skal åbnes, eller at noget skjuler eller står imellem aspiranten og hans mål. Dette er en langt mere præcis betydning, som det vil være meget mere nyttigt for aspiranten at forstå. Billedet af et menneske, der vandrer ad evolutionens vej, indtil han pludselig en dag står foran en åben dør, som han glad kan gå ind ad, har ikke det mindste at gøre med sandheden. Den idé, at et menneske med et rart gemyt og en rimelig veludviklet karakter, der er betingende for de teosofiske aspiranter, således som det beskrives i bøger som *The Open Court* og *Discipelskabets vej* (af Annie Besant), er overordentlig misvisende. Disse bøger er meget nyttige og bør studeres grundigt af mennesket på prøvestadiets vej, men de er ikke så nyttige for disciplen, for de får ham til at lægge vægten i den forkerte retning og til at fokusere på det, der allerede burde være udviklet. Naturligvis skal karakteren være udviklet og forhåbentlig stabil i menneskets udrustning.

Men disse egenskaber har stort set ingen indflydelse på indvielse og på at gå ind ad »døren« på vejen. De er tegn på det punkt, der er nået på evolutionens vej som følge af eksperimenter, erfaringer og konstante tilkendegivelser, og de burde være almindelige for alle aspiranter, der har nået det punkt, hvor de står foran discipelskab. Det er områder, der udvikles uvilkårligt, og de viser blot personlighedens reaktion på tid og erfaring. Det er evigt sandt, at ingen kan gå ind ad denne dør, medmindre disse karaktertræk er udviklet, men det skyldes, at aspiranten er nået til et vist udviklingstrin, hvor han automatisk har en vis selvkontrol, mental forståelse og renhed.

Jeg vil understrege, at også den sorte magiker besidder disse kvaliteter, for de er *sine qua non* i al magisk kunst, både sort og hvid. Den sorte magiker går ind ad indvielsens dør to gange, når den åbnes ved de første to indvielser. Han træder ind med sin viljestyrke og det, han karaktermæssigt har opnået, og fordi sjælens gruppebevidste aspekt er aktivt i ham, som det er i hans broder, der søger at få tilknytning til Den store hvide loge. Kærlighedsaspektet mangler imidlertid hos den sorte magiker. Glem ikke, at alt er energi, og at der ikke findes andet. Den energi, som er et aspekt af sjælen, og som vi kalder magnetisk tiltrækning (den gruppe-opbyggende kvalitet), har han ligesom den åndelige aspirant. Han er dybest set gruppebevidst, og skønt hans motiver er separatistiske, er hans metoder gruppe-metoder, og dem kan han kun få fra sjælen.

Her ser I atter en årsag til, at første og anden indvielse ikke betragtes som store indvielser af mestrenes loge. Først den tredje betragtes som en sådan, fordi hele personlighedslivet ved denne indvielse gennemstrømmes af energi, der kommer fra den åndelige triade via »offerbladene« i sjælens viljes- og hensigtsaspekt. Denne type energi kan den sorte magiker ikke respondere på. Han kan, og gør det også, respondere på viden – urgammel og opnået ved hårdt arbejde – som er oplagret i sjælens »kundskabsblade«. Han kan tilpasse og benytte den tiltrækkende energi (nogle studerende kalder den fejlagtigt kærlighed), der er oplagret i sjælens »kærlighedsblade«. Han kan imidlertid ikke respondere på og anvende den guddommelige kærlighedsenergi, der er virksom i den guddommelige plan, som styrer al viden og omsætter den til visdom, og som påvirker og tydeliggør det motiv, der bringer den *kærlige* mag-

netiske tiltrækning i aktivitet og er det, vi kalder sand gruppebevidsthed og gruppesammenhæng. Det er her, at de to veje – mørkets og lysets – bliver vidt forskellige. Indtil tredje indvielse er taget, kan blændværk betinge indstillingen hos dem, der søger at forstå det liv et menneske på vejen har, og de kan forveksle det uægte med det ægte. Den sorte magiker lever et disciplineret liv, der svarer til den åndelige aspirants. Han praktiserer renhed for at beskytte sig og ikke for at kunne blive en kanal for lysets energi. Han arbejder med kraft (den magnetiske tiltrækningskraft) med og i grupper, men han gør det for at nå sine egne selviske mål og for at opfylde sine egne ambitiøse hensigter. Men ved den tredje indvielse kommer der til den sande åndelige indvielse en åbenbaring, der er belønningen for udholdenhed og renhed baseret på den rette motivation; det er åbenbaringen af den guddommelige hensigt, således som sjælen registrerer den, når den kommer til udtryk på det hierarkiske plan, men endnu ikke på monadens. Den sorte broder kan ikke respondere på denne hensigt og på Guds kærlige vilje (for at bruge et kristent udtryk), for hans mål er nogle andre. Her har I den virkelige betydning af det tit anvendte og misforståede udtryk, »vejene skilles«.

Begge grupper aspiranter (den sorte og den hvide) står foran indvielsens dør og tager de nødvendige skridt til at åbne den ved to ensartede omstændigheder. Begge har besejret blændværk efter den anden indvielse, og de ser tydeligt vejen foran sig, men deres mål viser sig at være helt forskellige. Den ene betræder den brede vej, der fører stadigt dybere ned i stoffet og materialismen, ind i mørke og »sort magt«; den anden fører til den lige og smalle vej, til den knivskarpe vej, der fører ind i lys og liv. Den ene gruppe har aldrig frigjort sig fra de principper, der styrede det første solsystem. Det var principper, der udelukkende var forbundet med stof og substans, og de var på det tidspunkt og i den periode (så fjern, at afstanden i år kun kan angives i superastronomiske tal) de faktorer, der betingede den tids indvielser. Visse enheder i menneskeheden – der eksisterede dengang – var så fuldstændig betinget af disse materielle principper, og de var *så overbevist* om, at de ikke var parat til at gå videre for at opnå forståelse af en ny række af principper (der gav større udtryk for den guddommelige natur), at de vedblev at have »fastlåste og selviske materielle hensigter«, og

helt *planmæssigt* skabte de på intelligent måde en fordrejning af den guddommelige vilje. Her har I en hentydning til naturen af det onde, og en forklaring på en del (skønt kun en del) af det mysterium, der ligger i udsagnet, at det onde og det gode er to modsatte aspekter af en og samme virkelighed, og at det onde er det gode, som vi burde have lagt bag os på vejen mod et større og mere inklusivt gode. Glem ikke, at nutidens sorte magikere var indviede i et tidligere solsystem. Når indvielsens dør er klar til at åbne sig for tredje gang, skilles vejene. Nogle følger den selviske hensigt og er fast besluttet på at blive på stoffets separatistiske betingelser. Andre påvirkes tydeligt af den guddommelige vilje, der bliver den motiverende kraft i deres liv. Det var efter instruktion af Den store hvide loge på Sirius, at døren tredje gang blev lukket for de sorte brødre. Det onde, sådan som vi forstår det, findes absolut ikke på Sirius.

For den sorte magiker er indvielsens dør denne tredje gang en uovervindelig barriere og forhindring. For den sande åndelige neofyt betyder døren »overvindelse«. Vi skal ikke beskæftige os mere med de sorte brødres adgang til denne dør, men begrænse os til at betragte Den store hvide loges indvielser.

Indvielsens dør er forbundet med det store problem, som H.P.B. kalder »elektricitetens mysterium«, og selve døren er dybest set et elektrisk fænomen. Når dette er sagt, kan I se, selv om I ikke helt forstår min mening, at det er sandsynligt, at den (da den af natur er elektrisk) kan blive en hindrende kraft, en energi der afviser aspiranten. Det er den korrekte måde at se den på. Det er først når den elektriske energi, som døren består af, og den energi, som mennesket er skabt af, på et bestemt tidspunkt synkroniseres og vibrerer i samklang, at aspiranten kan passere den og gå videre til et større lys. Dette giver jer en forholdsvis ny men temmelig uklar definition af indvielse. Efterhånden som videnskaben når til en bedre forståelse af mennesket som en elektrisk kraft- og lysenhed og af, at hans trefoldige mekanisme er skabt af tre aspekter af elektricitet, vil det føre til en sandere forståelse af, hvad indvielse betyder. De tre ild, som alle ting er skabt af, er elektriske af natur – og symbolsk udtrykt – er det først, når »ild ved friktion« beherskes af »solild«, at de første fire indvielser kan tages, og de kulminerer i den femte indvielse, hvor disse to ild underlægges »elektrisk ild«, der strømmer fra monaden og giver en ny åben-

baring. Denne monadiske proces begynder ved den tredje indvielse. Det kan tilføjes, at den tredje indvielse (der kulminerer i transfigurationen) tages på de tre højere plan af mentalplanet, og at aspiranten derfor i begyndelsen står på mentalplanetets fjerde plan foran døren og søger indvielse. Den elektriske enhed eller det elektriske fænomen, vi kalder det fjerde naturrige, »udstøder« på dette fjerde underplan af det mentale plan den elektriske enhed, der er parat til at blive absorberet i den højere form for elektricitet. Ilden ved friktion dør ud og afløses af solild, og relationen mellem de to højere former for elektricitet etableres.

Det er solild, der danner og også vogter indvielsens dør til de første fire indvielser. Det er den elektriske ild, der danner indvielsens dør til de indvielser, der vogter vejen til den højere evolution.

Der findes fire typer af ild ved friktion, som skaber den »hindrende dør« i forening med den solild, som den dybest set er skabt af. De er:

1. Elektrisk ild, sammensat af to af elektricitetens kræfter: den iboende, inaktive og latente kraft i det fysiske plans atomer i det faste fysiske legeme, og den kraft vi kalder prana, som er et aspekt af den energi, det æteriske legeme består af. Disse to smelter sammen, forenes og danner den »dør«, som det åndelige menneske må passere, når han gennemgår den første indvielse. Denne provokerende energi prøver alle dele af hans fysiske udrustning, og når han består prøven åbner døren sig, og de modsatrettede energier »dør ud« symbolsk, og han kan fortsætte til indvielsens vej, fri af den type blokering. Det fysiske legeme styrer ham ikke længere, hverken ved sine begrænsninger og fejl eller ved de fysiske discipliner, som hidtil har været nødvendige, men som ikke længere er det.
2. Elektrisk energi i det astrale eller emotionelle legeme er det næste, han står over for, når han forbereder sig til at tage den anden indvielse. Hvis I vil, kan I kalde denne energi den samlede sum af alle blændværk. Et blændværk er dybest set en forvirrende, bedragende og illusorisk energiform, som prøver at aflede og vildlede neofyten og som han tiltrækker på grund af urgamle vaner og gammel styring. Han er såle-

des ansvarlig for denne energis gennemslagskraft. Denne type energi tager form, og disse blændværksformer danner tilsammen hindringer ved døren og modarbejder, at aspiranten kan gå videre til vejens næste fase. Han må kunne håndtere denne elektriske ild, før han kan tage den anden indvielse. Disse specielle energier er ikke tankeformer. De driver omkring, er ubestemte og overordentlig omskiftelige. Vand er symbolet på denne type energi, og det er en af grundene til, at den anden indvielse kaldes »dåben« eller den indvielse, hvor mennesket »træder ind i strømmen«.

3. Sindets elektriske energi skaber nu døren til den tredje indvielse, og den hindring, den indviede møder, er hans egen tænknings elektriske fantasier, der stråler med deres eget lys (for de er af den højeste orden og type), men de tilslører det rene lys, der skinner bag dem. De er summen af alle illusioner. Denne »dør« dannes ved, at tre typer energi samles: ild ved friktion, solild (der virker med stor styrke ved denne tredje indvielse) og elektrisk ild fra den åndelige triade, der for første gang påvirker de to andre ild, for alle tre er fuldt aktive i denne indvielseskrise. Alle findes i og er samlet i symbolet for fremskridt, »indvielsens dør«.

Det burde blive mere og mere indlysende klart, hvorfor den indviede altid fremstilles som en person, der arbejder med planetens og systemets kræfter og energier. For ham findes intet andet.

4. Den fjerde type af »ild ved friktion«, som den indviede møder, når han står forberedt til den indvielse, som vi kalder den store forsagelse, er hele den integrerede personligheds elektriske energi. Det, der er resultatet af alle inkarnationer – den højt udviklede, magtfulde og »klart seende« personlighed (som den kaldes) – er den sidste hændelse og den sidste store forhindring.

I evangelierne findes der to store episoder i mesteren Jesu liv, som kaster noget lys over denne fjerde indtræden ad indvielsens dør: transfigurationen og korsfæstelsen. I begge symboliseres personlighedens tre aspekter. I det første tilfælde symboliseres de ved de tre apostle, som forvirrede og meget ydmyge tog del i den tredje indvielse, transfigurationen. I det andet tilfælde beskrives de ved de tre kors – de to røvere og mesteren

i midten. Der er en afgørende forskel i den fjerde indvielse, fordi her er personlighedens fire aspekter (når man regner det faste fysiske legeme for et aspekt, og det æteriske legeme for et andet aspekt af det fysiske legeme) involveret, for denne fjerde udstrømning af ild ved friktion har en kraftig og destruktiv virkning på det faste fysiske legeme. Den store forsagelse indebærer en negligering af det fysiske liv for enhver pris, og denne pris er ofte dets fysiske død.

Den store forsagelse eller den fjerde indvielse har derfor to aspekter: det ydre arrangement eller den objektive begivenhed for øjnene af tilskueren på det fysiske plan, og det subjektive aspekt, der illustreres symbolsk ved de tre kors og dem, der var korsfæstet på dem.

De underforståede betydninger, der dukker frem af denne symbolik, er ikke lette at se, selv om en antagelig mening er tydelig, fordi den skjuler og tilslører en universel virkelighed. Mesteren Jesus trådte ind ad døren til den fjerde indvielse og overvandt de sidste forhindringer, som hans fuldkomne personlighed stillede ham overfor. Han døde på korset. Hans personligheds fire aspekter tog del i denne begivenhed, og alle fire aspekter hindrede ham rent elektrisk i at træde ind ad denne dør, helt frem til det tidspunkt, hvor de blev tilintetgjort – hvilket førte til endelig frigørelse. Der var også en universel symbolik, som ikke havde relation til den indviede mester Jesus.

Symbolikken og dens betydning er knyttet til de tre kors, der stod side ved side, og til relationen mellem dem, der var korsfæstet. Disse tre figurer illustrerer selve menneskeheden og tillige relationen til Hierarkiet, og denne »maleriske begivenhed« er en parallel til den, vi allerede har behandlet – mesteren Jesu indvielse. To store og forskellige individualister – mesteren Jesus og verdensfrelseren Kristus – er impliceret i korsfæstelsen, denne fjerde indtræden ad indvielsens dør, og i fremstillingen af denne begivenhed. To store begivenheder kommer til udtryk, men den kristne kirke har sammenblandet disse to og uden skelnen relateret dem begge til mesteren Jesus. Men den ene begivenhed var en hierarkisk foretelse, og den anden en stor menneskelig krise. Den ene var en indiviets indtræden i døds mysterierne, hvilket involverede alle hans naturs fire aspekter, og den anden var en dramatisk skildring for

menneskeheden af tre grupper, der findes i menneskefamilien:

1. Det onde menneske – skildret som røveren uden anger.
2. Den kæmpende aspirant, der bevæger sig bevidst frem mod frigørelse – symboliseret for os i den angrende røver.
3. Hierarkiet, bestående af alle, som er nået til frigørelse gennem den menneskelige erfaring, og som derved er en garanti for, at den kan opnås.

Studerende bør i tankerne holde dette firfoldige billede og dets trefoldige symbol klart adskilt, for det indeholder både individuel opnåelse og gruppemuligheder. Disse er dog klart adskilt, for i det ene tilfælde er mesteren Jesus deltager, og i det andet og mere esoteriske er deltageren Kristus, der overskygger ham. Det var mesteren Jesus, der »døde« og kom i graven, hvilket var kulminationen på hans lange række inkarnationer og afslutningen – ved nedbrydning – på stoffets greb om ånden. Han gik via graven ind i Hierarkiet, og den kristne kirkes skæbne blev overdraget ham. Dens skæbne ligger stadig i hans hænder. Men i evangelierne antydes det, at det var Kristus, der viste sig efter opstandelsen og ikke mesteren Jesus, bortset fra den ene korte episode, hvor han viste sig for den grædende Maria uden for indgangen til graven. De andre episoder indebærer noget universelt, hvilket antydes ved:

1. Kristus vandrer med to disciple på vejen til Emmaus – et symbol på den grundlæggende dualitet mellem ånd og stof, som den legemliggøres i en verdensfrelser.
2. Kristus viste sig for disciplene i det øvre rum, hvilket symboliserer zodiaken, for Judas Iskariot var der og stod for det tegn, der herskede på den tid. De andre elleve disciple repræsenterede de øvrige tegn, som solen må passere igennem.
3. Pinse. Denne begivenhed viser *ikke* den ortodokse kristendoms sejr (sådan som teologerne tror og belærer os om), men den er et tegn på, at der til alle tider sker en universel udbredelse af kristusbevidstheden i hvert eneste menneskehjerte. Dette vidner og lover ordene: »Og se, jeg er med jer alle dage indtil verdens ende«.

Det er på grund af den dybe esoteriske betydning af opstandel-

sen og himmelfarten og deres vigtigste betydning, som angår kristusbevidstheden, at der så godt som intet berettes i *Det nye testamente* om disse indvielser, bortset fra de mest vage almindeligheder, hvorimod der er et væld af detaljer om de fire andre indvielser. Fire af disse indvielser har relation til »indvielsens dør« – okkult forstået – og fortolkningen af den er vi fortrolige med. Disse fire har også relation til den elektriske »ild ved friktion«, som døren er konstrueret af, og som breder sig til og skaber den brændende grund, som den indviede skal vandre på fire gange for at kunne »træde ind ad denne dør«.

De øvrige to indvielser (noget vagt kaldet opstandelsen og himmelfarten) har relation til den anden såkaldte »dør«. Denne dør er ikke en forhindring på samme måde som den første, og den åbner til den højere evolutions vej. Den første dør lukker symbolsk den indviede ind i »solens hjerte«, mens den anden dør – i yderst mystisk forstand – viser den rute, som skal følges af den frigjorte indviede, der prøver at trænge igennem til den centrale åndelige sol, som alle syv veje i sidste instans fører til.

Døren til den højere evolutions vej

Det jeg skriver nu gælder indviede, der har taget tredje indvielse. Deres personlighed styres af sjælen, og de »vandrer altid i lyset«. Det er derfor indlysende, at der kun er relativt lidt af det, jeg siger her, hvad angår den sande mening, der vil være forståeligt for dem af jer, der endnu ikke har opnået denne tilstand. Nøglen til, at I kan forstå det, ligger i en erkendelse af, at vore syv plan kun er syv underplan af det kosmisk fysiske plan, og at alt, hvad der nu finder sted i den indviedes liv, ganske enkelt frigør ham fra fysisk erfaring (i teknisk forstand fysisk, selv på det atmiske, det monadiske og det logoiske plan), hvorefter han kommer ind i den krafthvirvel, vi kender og forstår som KÆRLIGHED, eller ind på det kosmisk astrale plan. Tonen, kvaliteten og påvirkningen fra det kosmisk astrale plan er kærlighed og er den højere modsvarighed til emotion, som opleves på det astrale plan af den planetariske eller solare manifestation. Vi kan således se, at Hierarkiet definitivt bliver påvirket af energier, der kommer fra det kosmisk astrale plan, mens Shamballa reagerer over for påvirkningerne, der kommer fra det kosmisk mentale plan. Energierne, der her er tale om,

kommer således fra:

1. Det kosmisk astrale plan.
2. Det solare buddhiske plan, der reflekteres på vort planetariske buddhiske plan.
3. Det astrale plan, planet for blændværk i de tre verdener.

I relation til sindet har I:

1. Det kosmisk mentale plan.
2. Det solare atmiske plan, der reflekteres på vort planetariske atmiske plan.
3. Det mentale plan, planet for illusion.

I forbindelse med omtalen af blændværk og illusion (se *Blændværk et verdensproblem*) bør man huske, at årsagen til, at blændværk hersker, og at illusion virker i de tre verdener, er, at menneskene identificerer sig med den faste fysiske hjerne og fortolker livet ud fra erfaringerne i de tre verdener. Der findes ikke noget virkeligt astralplan, når vi taler om personlighedens identifikation, men kun det der kan betragtes som imaginære forestillinger. Alligevel er det, vi kender som astralplanet dybest set og inderst inde, en refleksion af det kosmiske kærlighedsprincip. Men da det dybest set kun er en refleksion, så er det ikke en grundlæggende virkelighed, når det ses fra *den sande discipels synsvinkel*, og må derfor lades ude af betragtning som udtryk for en fundamental sandhed. På samme tid eksisterer astralplanet set fra *mesterens synsvinkel*, fordi det er et udtryk for den kosmiske kærlighed i fast fysisk kosmisk substans. Dets kraft er imidlertid så stor, at der skabes blændværk hos dem, der endnu ikke er frigjort. De studerende bør huske, at fokuseret kraft skaber blændværk, hvor der er forkert identifikation, men virkelighed og sandhed, hvor der er frihed fra formlivet. Derfor findes der temporært intet astralplan for disciplen, der er ved at trække sin identifikation tilbage, men det er et tjenesteområde for den mester, der ikke længere identificerer sin bevidsthed med noget i de tre verdener, idet han forbinder kosmiske kilder med planetariske og solare energier.

Når vi studerer emnet indvielse og de videregående indvielser, er det nødvendigt altid at huske på relationen mellem vore

syv plan og den kosmiske række af plan. Det er ligeledes nødvendigt at huske en kendsgerning, som ofte glemmes, men som har været kendt og er blevet givet videre lige siden nutidens okkultisme begyndte at øve indflydelse på den menneskelige tænkning: de fire plan med de største åndelige påvirkninger, når det gælder menneskeheden, er – dybest set – blot de fire æteriske underplan af det kosmisk fysiske plan. Vort planetariske livs højeste plan, er derfor kilden til al energi og al skabende aktivitet i hele vor planetariske manifestation og erfaring. Disse fire plan er (som I allerede ved):

1. Det højeste plan. Logoisk plan. Vilje
(Adi) Liv Første aspekt
2. Det monadiske plan. Universelt. Kærlighed
Menneskelige monader Andet aspekt
3. Det atmiske plan. Tredje aspekt. Intelligens
4. Det buddhiske plan. Ren fornuft. Intuition

Dette fjerde eller buddhiske plan er en fusion af det andet og tredje, af kærlighed og intelligens, og det skaber forståelse og intuitiv perception.

Alle indflydelser og energier, som flourerer i vor planetariske eksistens, gennemstrømmer og skaber de fire ovennævnte plan og betinger på den måde til enhver tid evolutionsprocessens natur i de tre verdener. Fra en mesters standpunkt er de fire plan sammensat af kræfter, der er grundlæggende modtagelige for og i sidste instans betinget af de energier, som Hierarkiet anvender, og Shamballa styrer. På en ganske særlig måde og under loven om overensstemmelse udgør de tre lavere plan – det mentale, det emotionelle og det fysiske – de tre *faste* fysiske underplan af det kosmisk fysiske plan og betragtes som følge deraf ikke som plan, der virkeliggør principper. H.P.B. siger, at vort fysiske plan (det laveste underplan af det kosmisk fysiske plan) ikke er et princip, og at det også gælder den større helhed. Det faste fysiske plan er stof, der er betinget af et tidligere solsystem, og det responderer næsten automatisk på æteriske energier. De danner de æteriske legemer i alle former, der

er skabt af denne substans »uden princip«, som den okkult kaldes.

Vore syv plans tre lavere plan er, set fra esoterikerens synsvinkel, også en fast kosmisk substans »uden princip«. Det, der kendetegner den sande indviede, er, at han overfører sit liv og identifikationspunkt fra substans og substantielle former »uden princip« til substans og æteriske former »med princip«. Den okkult studerendes tendens til altid at tænke åndeligt abstrakt kan – og gør det ofte – stride mod en forståelse af sandheden og give intelligensen et falsk billede. Det, jeg her har fremhævet, har meget med naturen af de højere indvielser at gøre. Det beder jeg jer huske.

Den tredje indvielse frigør således den indviede fra planene af substans »uden princip« (de lavere underplan af det kosmisk fysiske plan), mens de to næste indvielser gør det muligt for ham at arbejde med intelligens og kærlighed på de to lavere niveauer af det kosmisk æteriske plan – det buddhiske og det atmiske, planene for åndelig kærlighed og intelligent vilje. Den højere evolutions vej går gennem det monadiske og det logoiske plan (de to højeste niveauer af det kosmisk fysiske plan). Når de fire plan af det kosmisk æteriske plan beherskes fuldstændigt og styres okkult, konfronteres den indviede med de syv veje og med at skulle vælge, hvilken han vil betræde. Hans valg er naturligvis afhængig af strålebetingsforhold og tidligere aktivitet, men det er ikke desto mindre et frit valg, fordi alle begrænsninger er fjernet, alle forkerte identifikationer med fysiske former er nu umulige, og den indviedes eneste begrænsning er den, der pålægges ved indtræden på de kosmiske bevidsthedsniveauer, som han stadig er uvant med. Husk derfor hele tiden, at den højeste åndelige opnåelse på og i de syv plan af vort erkendte planetariske liv helt og holdent er betinget af, at de er de syv underplan af det kosmisk fysiske plan, og at de er sammensat af de tre faste fysiske plan (vore tre verdener for menneskelig evolution) og af de fire kosmisk æteriske plan (de fire niveauer af den såkaldte åndelige udvikling). De er betinget af tre kræfter og fire energier. Jeg har understreget dette ved konstant at gentage det, fordi erkendelsen af disse fakta har så stor betydning, for at I kan opnå forståelse af den højere evolutions vej.

Når mesteren har taget femte indvielse, har han – som I ved

– afdækket og mestret menneskehedens almindelige evolutionsområde. Hermed menes de tre verdener for almindelig menneskelig erfaring og de to verdener for overmenneskelig stræben, hvilket tilsammen udgør menneskets fem åndelige aktivitetssområder. Kærlighed og intelligens er nu udviklet til fuldkommenhed i ham, men måden, de kommer til udtryk på og betoningen af dem, kan variere alt efter hans stråler. Han er fuldt ud vidende om viljen eller det første guddommelige aspekt med dets to kvaliteter (der tilslører en tredje) – tilintetgørelse og hensigt. Han er ved at blive aktiv på det andet plan af vort planetariske liv, det monadiske plan, og det store livscenter Shamballa har en definitiv vibrerende indvirkning på ham. Han er også ved at blive (og det er uforståeligt for jer) sensitiv over for en række energier og påvirkninger, som han nu kan registrere på grund af sin tiltagende monadiske polarisation og kontakt med Shamballa.

Det kosmisk astrale plan bliver et klart mål for mesteren. Han begynder at udvikle en stor sensitivitet over for dette bevidsthedsniveau, men den viden, han har om det astrale plan i det planetariske liv, forhindrer ham i at registrere denne rene kosmiske kærlighedsenergi, sådan som han senere vil komme til. Det er denne følelse af begrænsning, der er årsagen til, at han opdager den dør, der åbner til den højere evolutions vej, for den femte og sjette indvielse frigør ham til de atmiske og monadiske bevidsthedstilstande. Disse indvielser svarer for den indvielse på dette udviklingstrin til den første og anden indvielse for disciplen, der søger at betrede de første trin af indvielses vej. De kan derfor betragtes som indvielser på tærskelen – den ene fører til viden om de højere niveauer for bevidst udvikling, som den tredje indvielse (den første store indvielse) indleder, og den anden til de niveauer for impression, kontakt og fremtidig opstigning, der er det syvfoldige mål, mesteren præsenteres for, når den sjette indvielse (den sande himmelfart) er gennemgået. Det er derfor, at denne specielle indvielse kaldes beslutningsindvielsen. Mesteren vælger da, hvilken af de syv veje eller stier han vil følge, fordi hans æonlange erfaring har sat ham i stand til at *vælge enhver af dem* og at vide, at han har valgt rigtigt. Selv om disse syv veje, der tilsammen udgør én vej ud af syv, naturligvis har relation til de syv stråler, er de *ikke* stråleveje, og de styres heller ikke af de syv stråler.

De ligger alle åbne for en visdommens mester, og hans valg vil ikke afhænge af hans stråletype, selv om han vil tage den i betragtning. De har en mere direkte relation til de syv kosmiske plan end til de syv stråler, og det vil vi mere detaljeret beskæftige os med, når vi skal studere de syv ashramer, der er »prøvesområder« for alle de mestre, der står over for beslutningsindvielsen.

Disciple har en tendens til at være mere interesseret i ashramerne i forhold til deres egen udvikling. De glemmer ofte, at mesterens livsudvikling og -hensigt ikke blot er betingende for ashramens kvalitet, men at hans egen udvikling og afgørende beslutninger har en nær relation til den ashram, han er leder af. De studerende har vanskeligt ved at ændre opmærksomheden fra ashramens relation til menneskeheden som helhed og til at forstå, at denne relation er sekundær for en mester, hvis primære opgave det er at virkeliggøre Sanat Kumaras hensigter og at opnå den tilstand af væren, som er kendetegnende for Shamballa. De studerende må huske, at efter beslutningsindvielsen følger der en forberedelsesfase med henblik på det fremtidige arbejde, og at dette afhænger af den type, kvalitet og tjeneste mesteren yder, når han leder og styrer sin ashram. Det vil jeg forsøge at uddybe under den næste overskrift. Det er imidlertid nyttigt for aspiranter til discipelskab, og frem for alt for dem, der forbereder sig til indvielse og derfor allerede arbejder i en ashram, at tilegne sig dette sidstnævnte synspunkt og at begynde at udvikle en ny indre sensitivitet over for impressioner, der kommer fra højere kilder end selve Hierarkiet. Det indebærer, at de vil få en ny og højere form for orientering, og selv om den endnu er umulig at opnå, så er der en klar udviklingsværdi i at prøve at forstå begrebet og i, at den abstrakte tænkeevne og den intuitive perception opfanger og reflekterer over et nyt og fuldstændigt fremmed begreb. Denne højere refleksionsproces er for disciplen, der arbejder i en ashram, hvad aspiration er for den studerende på prøvestadiets vej og på de *tidlige* stadier af discipelskabets vej.

I det sidste tilfælde bliver aspirantens emotionelle legeme modtageligt over for buddhiprincippet, der når ham via den egoiske lotus' kærlighedskronblade. I den mere fremskredne situation bliver disciplen vidende om *muligheden* (for det er ikke andet) for at få en impression, der når ham fra det kosmisk

astrale plan via de monadiske bevidsthedsniveauer. Bemærk, hvad jeg siger – det er kun en mulighed, for på dette stadium har han ingen sikker opfattelse af dette mål. Det er en impression, som for disciplen, der forbereder sig til en af de højere indvielser, svarer til, hvad en okkult teori er for en aspirant på et meget lavere niveau. Den eneste måde, hvormed jeg kan give jer blot den svageste idé om den indviede bevidstheds højere rækkevidde, vil være ved at referere til den lavere *opfattelses-evne*, og ved at fremsætte udefinerbare sandheder i en terminologi, der svarer til det, som er blevet defineret, og som (for disse højere bevidsthedstilstande) er det samme som sædtanker.

Efterhånden som vi studerer denne del af afhandlingen, vil vi få et lille begreb om naturen af Shamballa-bevidstheden, idet de højere niveauer af det kosmisk æteriske plan gennemtrænges af energier, der kommer fra det kosmisk astrale plan og det kosmisk mentale plan. Disse energier, som virker gennem og styres af de store liv, der danner en permanent kerne i Shamballas rådskammer, betinger og er den tilskyndende, motiverende og *forbindende* kraft bag alle evolutionsprocesser på de lavere niveauer.

Hierarkiets liv og bevidsthed er meget forskellig fra livet og bevidstheden hos dem, der danner det store center, der kaldes Shamballa. Udviklingen af sensitivitet over for stadig højere impression, som på ethvert stadium er et resultat af den sidste indvielsesproces, er den eneste måde, hvorpå forskellen og målet bliver synligt. Ligesom de, der læser og studerer disse ideer, beskæftiger sig med begreber og tanker, der er helt ubegribelige og totalt uforklarlige og til tider endda helt uden mening for den almindelige forretningsmand, så findes der også tankeområder og evige ydreplanetariske begreber, der er lige så ukendte og midlertidigt uforklarlige for den indviede, der arbejder i en ashram under en mester. Når den studerende forstår, at den store universelle enhed, som han forbinder med monadisk bevidsthed, blot er en registrering af impressioner, der er lokaliseret – og derfor begrænsede – og defineret på de æteriske niveauer af det kosmisk fysiske plan, så kan han muligvis også forstå betydningen af det under, der vil blive åbenbart for den indviede, der kan transcendere hele det kosmisk fysiske plan (vore menneskelige, overmenneskelige og guddommelige verdners syv plan) og fungere på et andet kosmisk

niveau. Det er, hvad betrædelsen af vejen til den højere evolution til sidst sætter en mester i stand til.

Ved alt dette sammenlignende arbejde og denne analogiske undervisningsmetode dukker en interessant kendsgerning op, dvs. den, at ordet »åndelig« hverken hentyder til (såkaldt) religiøse emner eller til discipelskabets vej eller de større eller højere individers vej, men til *relationer* på ethvert niveau af det kosmisk fysiske plan, dvs. til ethvert niveau lige fra det laveste til det højeste. Ordet »åndelig« henviser til holdninger, til relationer, samt til en fremadrettet bevægelse fra et bevidsthedsniveau (uanset hvor lavt eller tæt, set ud fra et højere kontaktniveau) til det næste. Det har relation til evnen at kunne se en vision, om så denne vision er materialistisk, når den ses fra en synsvinkel om en højere registrering af muligheder. Ordet »åndelig« hentyder til enhver virkning af evolutionsprocessen, efterhånden som mennesket drives fremad fra ét område for sensitivitet og for modtagelighed over for impression til et andet. Det har relation til bevidsthedsudvidelse, således at den udvikling, der sker i organerne til sanseopfattelse i det primitive menneske eller i det vågnende barn, er en fuldt ud lige så åndelig begivenhed som deltagelse i en individersproces. Et såkaldt irreligiøst menneskes udvikling til en sund og effektiv forretningsmand, der har den nødvendige intelligens og udrustning til succes, er lige så meget en åndelig udvikling i den enkeltes erfaring, som det er en åndelig udvikling for en discipel at tage en indvielse i en ashram.

Når tilhængere af den ortodokse kirke postulerer, at ordet »åndelig« betegner en dyb og stærk interesse i ortodoks religion, så er det *ikke* et resultat af kendsgerningerne i et åndeligt liv. En dag, når verden i højere grad ledes af indviende, vil dette fejlagtige postulat blive afvist, og man vil erkende, at al aktivitet, der driver mennesket fremad mod en form for udvikling (fysisk, emotionel, intuitiv osv.) dybest set er åndelig af natur og et tegn på, at det indre guddommelige væsen lever.

Jeg har anset det for at være nødvendigt at understrege dette, fordi det vil blive tydeligt, når vi læser og studerer denne del af afhandlingen, at mesteren – der vandrer fremad til højere områder for impression – ikke kan og ofte ikke vil omtale sin udvikling med et ordvalg, der betragtes som »åndelige« af den religiøst hengivne og af det menneske, der er vant til de formu-

leringer og den terminologi, som anvendes af gejstlige inden for alle trosretninger. Videnskabens opdagelser, min broder, eller produktionen af store værker inden for litteratur og kunst er lige så meget et bevis på »åndelig« udvikling, som mystikerens ekstase, eller en såkaldt okkultists registrering af kontakt med Hierarkiet.

Alle de, der åndeligt nærmer sig et eller andet område, vil nå et punkt i deres erfaring, hvor et mødested vil blive synligt, hvor de samlet vil opdage et fælles mål, hvor den grundlæggende enhed bag de mangfoldige former, metoder og teknikker vil blive anerkendt, og hvor alle pilgrimme selv er vidende om, at de er én gruppe, der tilkendegiver det guddommelige.

Et sådant mødested findes i periferien af Hierarkiet på det stadium, der ligger umiddelbart før, man accepteres i en ashram. Det er interessant at bemærke, at på verdensplan står verdensdisciplen, menneskeheden, i dag på grænsen til denne store opvågnen og fælles registrering af en enhed, som hidtil ikke har været tilfældet. Væksten af en international ånd, inklusiviteten i den videnskabelige indstilling og udbredelsen af omfattende humane hjælpeorganisationer er alle tegn på dette mødested.

Et andet mødested registreres og betrædes (symbolsk udtrykt) efter den tredje indvielse, og endnu et erkendes ved tiden for den syvende indvielse. De registrerer alle udvikling af gruppebevidsthed, så vel som af den enkelte indviedes opfattelse af det, der sker i menneskehedens bevidsthedsaspekt.

Døren til den højere evolutions vej giver ganske enkelt den sensitive indviede adgang til »fortrolighedens sfærer« (som de til tider kaldes), som på dette tidspunkt er kosmiske i deres egentlige betydning og planetariske i deres virkninger, og som giver den indviede det, der kaldes »nøglen til solen« – fordi den er betingende for solsystemet – ligesom indvielsens dør giver aspiranten »nøglen til Guds rige«.

Vi har på de foregående sider behandlet dybe spørgsmål og berørt emner, som er alt for vanskelige for den almindelige studerende eller discipel på prøve at forstå. Tågede erkendelser, baseret på tidligere accepter, er dog en mulighed for nogle af jer. Vi har blandt andet set, at den såkaldte »indvielsens dør« byder på hindringer, hvis hensigt det er at blokere indgangen for at drage aspirantens latente vilje frem. En indviet er en

person, for hvem det er lykkedes at gå ind ad og komme over på den anden side af døren, hvor anerkendelse venter ham. Vi vil nu beskæftige os med selve ashramen som grundtema.

INDTRÆDEN I ASHRAMEN

Dette emne interesserer naturligvis alle aspiranter og vordende disciple meget, men jeg vil ikke i første omgang tale om emnet set ud fra menneskehedens synsvinkel og dens forsøg på at etablere kontakt med ashramen. Jeg vil først og fremmest tale om ashramen som en helhed, som er sammensat af mange ashramer, og som danner et »invokativt område« af relationer for den øverste leder af ashramen, Sanat Kumara, Verdens Herre. Jeg prøver ikke at gå ind i en drøftelse om dette liv, der styrer vor ganske planet. For et endnu større væsen er HAN den, der andre steder henvises til som »den, hvorum intet kan siges«, hvilket svarer til, hvad legemet er for en mester i fysisk inkarnation, og mindre nøjagtigt, hvad jeres personlighed er for jer. Sjælen eller monaden kommer til udtryk gennem personligheden, når disciplen har opnået indviet bevidsthed. Alle kvaliteter, samt kærligheden og hensigten hos dette høje væsen, som der hentydes til i Det nye testamente som »den ukendte Gud«, er fokuseret i Sanat Kumara. Foran menneskeheden ligger flere typer af udvikling, som mennesket i et vist omfang bliver vidende om, når:

1. Hierarkiet som en kendsgerning,
2. naturen af dets relation til Shamballa,
3. og den åndelige natur hos dem, der i ærbødig lydighed responderer på Verdens Herres allermindste ønske,

er blandt de accepterede sandheder, menneskene lever efter. Det vil ske efter Hierarkiets eksternalisering.

Verdens Herre virker som den ene forvarer af viljen og hensigten hos dén, som han er et udtryk for. Dette kan igen forstås som en evokation af den samme relation til den »ukendte Gud«, når jeres personlighed – der giver sjælen og siden monaden fyldestgørende udtryk – betinger jeres opfattelse, viden, planer og hensigt samt styrer jeres livskvalitet og den energi, I giver udtryk for.

Hans manifestationslegeme er planeten med dens syv centre, hvoraf kun tre indtil videre er erkendt af den okkult studerende: Shamballa, hans hovedcenter, Hierarkiet, hans hjertecenter og menneskeheden, hans strubecenter. De øvrige fire centre angår evolutioner, som kontaktes, styres fra og har relation til et af disse tre hovedcentre. Solar plexus centret beherskes af Hierarkiet, hjertecentret af Sanat Kumara, og det har en nær relation til deva-evolutionen, som jeg antydede i *En afhandling om Kosmisk Ild*. Hvor omfattende dette emne er, kan I forstå, når jeg anvender ordet »antydde« om det, jeg tidligere har skrevet om emnet.

Det center, vi kalder Shamballa, styrer det mystiske center, som er en modsvarighed til det, vi kalder »centret ved rygsøjlebasis«. Det er et utilstrækkeligt navn for det reservoir af trefoldig, latent og rolig ild, der befinder sig ved roden af menneskets rygsøjle. Dette center er helt inaktivt, undtagen hos de mennesker, der har taget tredje indvielse. Det planetariske center har relation til de tre ild (elektrisk ild, solild og ild ved friktion), der er kilden til alle formers liv, varme, væde og vækst på vor planet. Det kan synes mærkeligt og uforklarligt for jer, men centret for skabende virke påvirkes og, jeg havde nær sagt, beskyttes af det »center vi kalder menneskeheden«. Hentydninger i de seriøse okkulte bøger om menneskehedens fremtid som frelser for rigerne under det menneskelige har relation til denne kendsgerning.

Verdens Herres ajnacenter er netop begyndt at udtrykke sig på en erkendelig måde gennem den nye gruppe af verdenstjenere. Denne gruppe – der befinder sig mellem Hierarkiet og menneskeheden – er bærer af den energi, som muliggør planen (den plan som Hierarkiet vogter). Denne plan iværksætter hensigten, og senere, når den nye gruppe af verdenstjenere er organiseret og anerkendt som en levende organisme, vil den definitivt modtage energi direkte fra Shamballa via Hierarkiet. Jeg forstår, at denne information ikke har så stor betydning for jer i øjeblikket, men hen imod slutningen af århundredet vil man kunne se, at den forklarer meget.

Selv om Kristus er Hierarkiets overhoved, så er ashramen i virkeligheden Sanat Kumaras, Den gamle af dage. Kristus (jeg benytter et af hans officielle navne) er så sandelig alle mestres mester og koordinator for alt liv i den store ashram sammen

med de to andre hierarkiske overhoveder, Manuen og Mahachohanen. Dette ligger på linje med den information, jeg gav om Hierarkiets opbygning i *Indvielse, menneskelig og solar*. Hierarkiet er Sanat Kumaras ashram, men ned gennem tiderne har han successivt uddelegeret sin autoritet til de såkaldte verdensfrelser. Deres liv virkeliggjorde i hvert enkelt tilfælde målet for den periode, hvor de havde embedet.

For tusinder af år siden, i Hierarkiets første dage, havde hverken Hierarkiets officielle ledere eller mestrene det format, de har i dag. Havde de haft det, havde de været alt for fjernt fra cyklens faktiske liv og derfor uanvendelig for den guddommelige livscyklus, der eksisterede. Menneskehedens vækst og dens evolutionære status (sammenlignet med urmennesket og det primitive menneske) kan i dag ses af kvaliteten i Hierarkiet, *som menneskeheden frembragte*, og som den henvender sig til efter vejledning og undervisning. Det er en interessant oplysning at tænke over. Glem aldrig, mine brødre, at eftersom det er menneskeheden, der har leveret medlemmerne til Hierarkiet – inklusive Kristus, den første fra vor menneskehed, der opnåede guddommelighed – så har vi her en garanti og sikkerhed for menneskehedens endelige succes.

Hierarkiets tre overhoveder:

1. Kristus, der repræsenterer anden stråle for kærlighed-visdom,
2. Manuen, der repræsenterer første stråle for vilje eller magt,
3. Mahachohanen, der repræsenterer tredje stråle for aktiv intelligens,

er ansvarlige over for Verdens Herre for den livsproces og den impuls, der betinger evolutionsprocessen. Dette udsagn fremsætter jeg uden yderligere uddybning, fordi emnet i sin helhed er alt for omfattende og ville kræve en afhandling i stil med *En afhandling om Kosmisk Ild* for blot at blive lidt tydeligere.

Menneskeheden kan først modtage denne type information, når første stråle for vilje eller magt er blevet mere aktiv. Det vil ske, når anden stråle for kærlighed-visdom har nået sit næste cykliske krisepunkt. En stråles krisepunkter er altid tegn på fremgang og har megen glædeskvalitet i sig. Menneskeheden vil da kunne frigøre sig mere fra separatismens ånd, hvorefter

en vis grad af fred, enhed og samarbejde vil betinge de menneskelige relationer. Der finder en konstant forandring sted i den planetariske bevidsthedstilstand, og det er menneskeheden selv, der frembringer den, selv om den iværksættes fra Shamballa. Menneskets bevidsthed, der er under udvikling, fører med tiden menneskeheden ud af det fjerde naturrige og ind i det femte, sjælens Hierarki, og hæver samtidig bevidsthedsniveauet i de tre riger under det menneskelige. Denne række af begivenheder vil i lange tider forblive uforklarlig for mennesket, skønt resultaterne kan ses i den virkning, menneskeheden har på dyreriget, når det knytter dyrene til sig som husdyr, på planteriget gennem specialisering og videnskab, og på mineralriget ved en kompetent anvendelse af metaller og den udbredte anvendelse af jordens mineralske produkter.

I må huske, at herrens rådskammer i Shamballa er en enhed, og at Hierarkiet er en differentiering af denne grundlæggende enhed i syv store ashramer og niogfyrre ashramer, som dannes gradvis. Hierarkiet er imidlertid i sig selv en enhed, for det samlede ashramiske liv er beskyttet af en grænsning, der er skabt af dets udstråling. De syv og de niogfyrre ashramer holdes sammen af helhedens magnetiske samspil. Det er denne udstråling, der ved sin kvalitet påvirker verdens senioraspiranter og gradvis drager dem til sig og til sidst ind i sit magnetiske område. Dette fremskyndes med en klar perception og ved intensivering af livet hos den rigtigt orienterede aspirant. Jeg foretrækker ordet »liv« frem for ordet »vibration«, som ofte benyttes i den nye okkultisme.

Der findes på den måde en dobbelt indstrømning til Sanat Kumaras ashram, og den kontrolleres og styres af de tre hierarkiske ledere:

1. *Fra selve Shamballa.* Det er en strøm af energigivende liv eller det, vi kunne kalde »uhindret oplysning«. Den præger det samlede Hierarki med Verdens Herres hensigt eller vilje på en måde, der er uforståelig for jer. Den skaber endvidere en dynamisk magnetisk impuls, som gør det muligt for de forskellige grader af indviede at organisere planen og få den virkeliggjort gennem ashramerne, således at hensigten gradvis kan blive materialiseret på jorden. Fordi seniorindviede lige fra Kristus og ned til fjerde grads indviede på forskellig måde (efter stråle) er vidende om det evige nu og kan arbejde fri af tidens pres, så

kan de se den indprægede hensigt som en mere fuldkommen helhed end indviede af lavere grad og udvikling kan. Det er denne evne, som gør dem modtagelige over for Shamballa, hvor den »ukendte Guds« levende vilje (for en livscyklus) ses i sin fuldkommenhed og allerede eksisterer. Hierarkiet hæmmes imidlertid i sin aktivitet af tidsfaktoren og den materialistiske fokusering i det »center vi kalder menneskeheden«.

2. *Fra menneskeheden.* Der er en konstant og tiltagende strøm af nyorienteret menneskelig energi, der trænger ind i og hinsides udstrålingens ydergrænse. Denne gennemtrængende energi, der iværksættes af den enkelte aspirant og discipel, er den intelligente aktivitets energi, og det er – hvor lidt I end forstår det – denne konstante indstrømning, som medvirker til, at planen anvendes intelligent på menneskelige forhold. Videnskaben om impression, som styrer Shamballas teknik, virker gennem tre forskellige centre på tre forskellige måder:

- a. Shamballa. dynamisk impression
- b. Hierarki. magnetisk telepati
- c. Menneskehed. udstrålende sensitivitet

men disse tre er blot manifestationer af Guds vilje, således som den virkeliggøres i hans tre store centres aktivitet.

Der er et punkt, jeg vil fremhæve her: når et menneske fra den menneskelige familie træder ind i de indviedes rækker og deltager i en af ashramernes aktivitet, så fører det til, at en af mestrene forlader Hierarkiet og går ind i det allerhøjeste center. Det gælder dog først, når den nyankomne indviede har taget tredje indvielse, og derfor kan tage del i det hierarkiske liv som et monadisk udtryk, der er modtagelig for impression fra Shamballa. Når en mester på denne måde stiger i graderne, står han umiddelbart over for valget mellem de syv veje. Vi skal senere beskæftige os med denne udvikling og beslutning. De syv veje har alle at gøre *med hensigt*, ligesom de syv ashramer alle beskæftiger sig *med planen*. Der er, som I senere vil se, en direkte relation mellem de syv veje og de syv ashramer. Selv om vi ikke skal behandle dette emne, så findes der en tilsvarende overensstemmelse i det tredje store center, menneskeheden. Der findes derfor en mærkværdig indbyrdes relation mellem:

De syv veje
De syv stråler
De syv ashramer
De syv racer

De studerende bør huske, at disse relationer er et resultat af den *involutionære aktivitet* i Verdens Herres livsudtryk. Nøglen til mysteriet om differentiering finder mesteren, når han står over for at skulle vælge mellem de syv veje. På dette høje stadium af viljen opdager han hemmeligheden i den evolutionsproces, som går fra enhed til differentiering, og igen fra differentiering til enhed. Individualisering, indvielse og identifikation er de tre hovedstadier i gudslivets *evolutionære aktivitet* og betinger de tre guddommelige centres kvalitet. De fire beslægtede syvheder, som er nævnt ovenfor, skaber senere en syntese, som vil blive fuldbyrdet på det kosmisk mentale plan. Det ligger naturligvis hinsides mine evner at lære eller forklare jer det, da jeg endnu ikke er en frigjort mester, selv om jeg er et frigjort menneske.

I det menneskelige center bliver mennesket identificeret med sig selv, i Hierarkiet bliver han identificeret med gruppen, og i Shamballa bliver han identificeret med den planetariske HELHED. Når det sker, er han for første gang vidende om, at han står over for andre identifikationer, der ligger hinsides den planetariske grænseregning. Hans valg af vej betinges af hans tidligere identifikations *kvalitet*, der igen er betinget af hans stråletype.

Vi forlader nu disse brede generaliseringer, som i virkeligheden ligger langt ud over vor nuværende opfattelsesevne, men som vil vise sig nyttige i fremtiden. Vi skal nu studere Hierarkiet, således som det eksisterer (i Sanat Kumaras bevidsthed som hans ashram) og udgør »den ædle ottefoldige vej«, som Buddha omtaler, idet Hierarkiet indtager formidlerrollen mellem Shamballa og menneskeheden. Glem aldrig, at Hierarkiet har denne position.

De syv ashramgrupper i Hierarkiet

Årsagen til, at mesteren Morya er overhoved for alle sande esoteriske skoler er, at første stråle for vilje eller magt er for-

bundet med Shamballa. Gennem det esoteriske engagement og det arbejde, disciplene udfører i ashramerne, udvikles viljen, således at hensigten efterhånden kan blive forstået. Han forbin-der de tre punkter i triangelen bestående af Hierarkiet, sjælens verden på mentalplanet og de menneskesjæle, som (på alle stråler) er rede til at få kontakt med Hierarkiet. De har skabt kontakt med deres sjæle, og det er registreret i Hierarkiet. Triangelen ser derfor sådan ud:

Hierarki

Sjælens verden

Menneskehed

Efterhånden som eksternaliseringen af ashramen skrider frem, vil de sjæle på det fysiske plan, der er rede til indre oplysning, finde vejen til den nye gruppe af verdenstjenere. Denne gruppe vil i tiltagende grad påtage sig at være et kraftfuldt forbindelsesled mellem livsenhederne i ashramen og menneskeheden. Fra et synspunkt kan den nye gruppe af verdenstjenere betragtes ikke blot som en forbindende gruppe, men også som en stor transformer, som senere (selv om det endnu ikke kan ses) får to funktioner i relation til ashramen:

1. Den ene er at sætte de »fuldkomne eksternaliserende enheder« (de højere indviede og mestrene) i stand til at nedtrappe deres individuelle styrke i en sådan grad, at de vil være i stand til at arbejde fysisk objektivt på jorden, uden uønskede virkninger på menneskeheden. Jeg hentyder til almindelige og uudviklede mennesker. De studerende bør huske, at kontakt med indviede af høj grad og med medlemmer af en ashram har følgende tre virkninger på menneskeheden:
 - a. På udviklede mennesker, aspiranter, disciple på prøve og disciple er virkningen stimulerende og magnetisk.
 - b. På almindelige mennesker, som kun evner en begrænset respons, men som alligevel er modtagelige for påvirkning og sensitive over for impression, er virkningen ikke nyttig, men ofte destruktiv, fordi deres æteriske legeme ikke

er egnet til at optage og anvende så høje vibrationer.

- c. På den uudviklede del af menneskeheden kaldes virkningen »fortætning eller konkretisering«. Alle deres naturlige kvaliteter (deres tre legemers modificerede substans) størkner, og på den måde skaber de automatisk en barriere mod en indstrømning af disse alt for høje impulser og vibrationer.

2. Den anden funktion er at sætte dem, der er ved at skabe direkte sjælskontakt, i stand til at nyorientere sig og nærme sig ashramens periferi for med udbytte at absorbere Hierarkiets udstråling.

Jeg vil minde jer om tidsfaktoren i relation til Hierarkiet og dets arbejde, som jeg omtalte tidligere. Den er årsag til den almindelige discipels manglende evne til at kunne forestille sig »ashramen« – Kristi ashram – Kristus, der repræsenterer Sanat Kumara. Når den almindelige discipel tænker på mesteren og den udstrålende og magnetiske gruppe, som han er blevet tilknyttet, så tænker disciplen næsten uundgåeligt, at det er »min mester og hans ashram«. Det er på ingen måde sandt. Der findes én stor ashram, Hierarkiet, der rækker ud (når der er sket en passende absorption af lys, forståelse og kraft fra Shamballa, hvor denne indstrømning er tilpasset det hierarkiske behov), når den prøver at hjælpe ikke blot menneskeevolutionen, men alle de andre evolutioner, som menneskeheden i adskillige tilfælde intet kender til. Den store ashrams virkning er også magnetisk, og gennem dens magnetiske kraft (der frembringes ved en indstrømning af første stråle kraft) føres »hengivne livsenheder« – mennesker – ind i ashramen som disciple for at forberede sig til indvielse. Folk er tilbøjelige til at betragte magnetisk kraft som tegn på kærlighed. Den er i virkeligheden tegn på udstråling af kærlighed, når den forædles og styrkes af første stråle energi. *Det er en blanding (om jeg så må sige) af kærlighed og vilje, der skaber udstråling.* Det er Hierarkiets bevidste anvendelse af kraften fra Shamballa, der resulterer i en magnetisk indvirkning og åndelig »tiltrækning«, som drager sjælen, der er inkarneret i legemet, mod ashramen. Denne tiltrækning er rettet mod sjælens verden, der gennem sine manifesterende enheder gennemgår erfaringer i livets skole, og

dog overskygges af sjælen på dens eget niveau. Det er denne overskyggende sjæl, der absorberer og benytter den magnetiske kraft og fra sjælsniveauer overfører den til menneskesjælene.

Der er endnu et punkt, jeg vil fremhæve. Da den lov, der styrer Hierarkiet, er den anden systemiske lov, loven om tiltrækning, tror de studerende ofte, at magnetisme har en anden stråle kvalitet. De har til en vis grad ret, fordi alle systemiske love på dette tidspunkt giver udtryk for Guds liv gennem anden stråle, og det gør vort solsystem til et anden stråle system. Alle andre love og kvaliteter (for en lov er set fra en guddommelig synsvinkel den motiverende og kvalificerende formidler af den guddommelige vilje, sådan som Shamballa forstår den) har relation til anden stråle, når den manifesterer sig gennem vor planetariske Logos. Ikke desto mindre er magnetisk indvirkning tættere beslægtet med første stråles funktion end med anden stråles, og den er et aspekt eller en kvalitet af loven om syntese. Det var første stråles magnetiske kraft, som Kristus hentydede til, da han sagde: »Og jeg – når jeg er blevet ophøjet fra jorden, vil jeg drage alle til mig« (himmelfartsindvielsen. A.A.B.). Han stod da over for de individer, der ville kvalificere ham til at blive det, der esoterisk kaldes »en Shamballa modtager«. I den magnetiske indvirkning findes der mere af viljeselementet og af en hensigt, der kommer til udtryk. Det kan forklares med, at udstrålingen fra Hierarkiet, som definitivt er anden stråle af natur, og som projiceres som tiltrækkende udstråling, iværksættes af det magnetiske aspekt. Dette er – som formuleret i *Den gamle kommentar* – »et brændpunkt af koncentreret ild, der findes i juvelens centrum. Den vækker den kærlighedskvalitet til live, der gennemtrænger herrens ashram. Udstrålingen kan da trænge igennem til andre centre og andre liv og på den måde tjene herren«. Det er dette brændpunkt af koncentreret dynamisk vilje i selve hjertet af Hierarkiet, der i virkeligheden fører planen ud i livet.

For at udtrykke det så enkelt som muligt – for enkelt til at være helt præcist, og dog tæt nok på sandheden til at tydeliggøre og hjælpe – er det denne magnetiske kraft, denne dynamisk aktive og energigivende vilje, som sætter Hierarkiet i stand til at gå frem ad den evige vej. Dens funktioner kan opstilles således:

1. Det er den forbindende energi, der kommer fra Shamballa og »beliver« (bogstaveligt og okkult forstået) Sanat Kumaras ashram. Det er på en måde den højere modsvarighed til den prana, der »beliver« menneskets faste fysiske legeme.
2. Det er den stimulerende faktor, der skaber sammenhæng mellem de forskellige ashramer og er en af kilderne til hierarkisk enhed. Udtrykt på en anden måde, er det tjenesten for planen, som binder de syv ashramer med deres underashramer sammen til én stor ashram. Planen er udtryk for Guds hensigt og vilje.
3. Denne Shamballa-magnetisme forbinder ikke blot ashramerne med hinanden, men den er også den kraft, der vækker ethvert menneskes iboende vilje eller første stråle natur, men det sker kun bevidst og definitivt inden for den store ashrams periferi.
4. På en mystisk måde er den det livskim eller -frø, der vil udvikle sig i det tredje solsystem:
 - a. I det »center vi kalder menneskeheden« bringes intelligensens kraft (udviklet i det forrige solsystem) til at blomstre, og den spirende kærlighedskraft bliver mærkbar.
 - b. I det »center, der er nærmest herren«, kommer intelligens og kærlighedens kræfter til udtryk, og ved den tredje indvielse bliver den magnetiske tiltrækning fra viljens kraft mærkbar.
 - c. I det »center, hvor Guds vilje er kendt«, står den intelligente kærlige mester, der nu responderer på viljens energi, over for de syv veje, ad hvilke denne vilje kan realiseres og »kærlighedsenhederne kan overføres, fordi de også vil og véd«. De kan da blive en del af det tredje solsystem, som vil være helt underlagt påvirkningerne fra det kosmisk mentale plan, ligesom energierne, der kommer fra det kosmisk astrale plan, har haft størst indflydelse i dette solsystem.

Alt dette er naturligvis en utilstrækkelig formulering af en vanskelig tilgængelig sandhed. Det kosmisk astrale plan er ikke en illusion, sådan som det astrale plan, som vi desværre alle er så ulykkeligt bekendt med. Årsagen hertil er den

kendsgerning, at alle vore plan udgør det kosmisk fysiske plan og betragtes derfor – når det drejer sig om menneskeevolutionens tre verdener – som en illusion, for den faste fysiske substans er *ikke* et princip. Det har I ofte fået fortalt. Det kosmisk astrale plan er et reservoir af kærlighedsenergi, der strømmer ind på to af vore plan. De udgør en del af det kosmisk æteriske legeme – det monadiske plan og det buddhiske plan.

5. Det er den, der trænger ind i den udstråling fra Hierarkiet, som menneskeheden er modtagelig overfor. Ingen discipel eller aspirant kan drages inden for Hierarkiets periferi og videre ind i en ashram uden at mærke, at hans viljesnatur bliver påvirket. Det vil udelukkende på dette stadium vise sig som vedholdenhed og beslutsomhed. Vedholdenhed er en livskvalitet, der er forbundet med udødelighed, mens beslutsomhed er det laveste aspekt af viljen. Udviklingen af disse fører til en nyorientering, som bliver til en permanent holdning, og discipelen bliver da modtagelig ikke kun for den »vitaliserede udstråling«, der kommer fra Hierarkiets periferi, men også mere og mere for den »magnetiske tiltrækning«, der kommer fra selve Hierarkiet, og i særdeleshed fra den ashram, han med tiden må finde vej til.

Hvis I nærmere vil studere ovenstående informationer, vil I finde megen oplysning. I bør altid huske følgende store ukomplicerede fakta: de tre store guddommelige aspekter, evolutionsprocessens syvheder, de guddommelige kvaliteter eller principper og relationen mellem energi og kraft. Når disse fastholdes klart i tanken, så har detaljerne kun ringe betydning. Intuitionen assimilerer og relaterer hurtigt detaljen til den manifesterende helhed, når det er nødvendigt.

For at vende tilbage til vort emne, som er den store ashram, der udtrykker sig gennem de syv ashramer. Det er første aspekts magnetiske energi, der findes i hjertet af de syv ashramer, belivet og oplyst af det reservoir af viljesenergi, der findes i selve hjertet af den store ashram. Dette reservoir næres fra det »center, hvor Guds vilje er kendt«, og energien styres i selve Hierarkiet af Kristus og hans to medarbejdere, Manuen og Mahachohanen. De niogfyrre underashramer (som endnu ikke alle fungerer) vitaliseres af viljeskraften fra energireservoiret

ved hjertet af hver stor ashram, og disse får igen næring fra det centrale reservoir. Det svarer til det, der i de menneskelige centre kaldes »juvelen i lotusen«.

Lad os nu studere den store ashrams tilblivelse og dernæst (det vil være mere meningsfyldt for jer) den gradvise tilblivelse af de syv ashramer ved direkte stråleaktivitet. Denne proces ligger langt tilbage i menneskehedens historie, og jeg vil kun berøre den kort. Da de først var dannet, blev det disse syv ashramers opgave at skabe de toogfyrre ashramer. De syv ashramer tilkendegiver strålekvaliteter, og alle niogfyrre tilkendegiver de niogfyrre ild, der hentydes til i *Den hemmelige lære*. Gennem disse ild søger ildens gud at blive kendt.

Efterhånden som vi studerer nogle af de esoteriske detaljer, der er forbundet med livet, kvaliteten og senere med tilsynkomsten af mestrenes ashramer, vil jeg minde jer om visse vigtige punkter, som jeg tidligere har understreget, derved bliver jeres sind på forhånd gjort modtagelig for rigtig tænkning og fortolkning. Det er vigtigt for mig, at I nærmer jer emnet på korrekt vis. Jeg har givet jer flere definitioner på en ashram tidligere i bogen og i mine andre bøger, og jeg vil bede jer huske dem. Forestillingen om en studiegruppe, en gruppe medarbejdere eller et antal mænd og kvinder, der arbejder under opsyn af en mester, kommer alt for let til at farve jeres tanker. En fuldkommen frihed fra al tvang eller fra ethvert opsyn med den daglige aktivitet, en instinktiv reaktion hos alle i ashramen på strålepåvirkning og »den herskende viljes ånde-dræt« (som det kaldes), er noget ganske andet. Jeg har til hensigt at forsøge at give jer et ganske andet indtryk. I næste afdeling om indvielsesprocessens dualistiske liv, vil disse nye begreber måske fremstå mere tydeligt. Jeg ønsker, at I skal huske følgende:

1. Den store ashram, Hierarkiet, består af mange ashramer, der skaber et indbyrdes forbundet »påkaldende område« for Sanat Kumara.
2. Kristus er, bistået af Manuen og Mahachohanen, koordinator for alt liv i den store ashram.
3. Den store ashrams medlemmer kommer i dag udelukkende fra menneskehedens rækker. Det var ikke tilfældet i de tidligere cykler.

4. Den store ashram består af syv store ashramer og toogfyrre mindre ashramer, som dannes lidt efter lidt.
5. Hele ashramen, der er en enhed for det ashramiske liv med dets forskellige grupper, beskyttes af en grænsering.
6. Denne grænsering skabes ved udstråling.
7. De toogfyrre mindre ashramer holdes sammen af helhedens magnetiske samspil.
8. Aspiranter bliver draget ind i og får relation til ashramen gennem dens udstråling og træder til sidst ind i dens magnetfelt.
9. Der flyder en dobbelt strøm af energi eller kraft ind i den store ashram:
 - a. Energigivende liv fra Shamballa eller det, der kaldes »uhindret indre oplysning«.
 - b. Energi af aktiv intelligens fra menneskeheden, således at mestrene bliver i stand til at formulere planen.
10. De syv ashramer beskæftiger sig alle med planen.
11. Mesteren Morya er overhoved for alle esoteriske skoler, som med oprigtighed forbereder aspiranter til ashramisk kontakt og arbejde. Årsagen til, at overhovedet er en første stråle mester, er, at det er viljesaspektet, der udvikles i ashramen.
12. Det er tjenesten for planen, der binder de syv ashramer og disses underashramer sammen til én stor ashram.
13. Det er først i disciplens stråle ashram, at hans vilje udvikles.
14. Guddommens første aspekts magnetiske, dynamiske energi findes i alle syv ashramers hjerter, der næres af et reservoir af viljesenergi, som findes i den store ashrams eget hjerte.
15. De toogfyrre underashramer får energi fra det reservoir af viljesenergi, der findes i de større ashramers hjerte.
16. De syv ashramer udtrykker hver deres strålekvalitet, som er en af de syv stråletyper.

Når I husker disse punkter, vil I kunne erkende og fortolke hele det hierarkiske tema korrekt.

I vor planets tidligste historie fandtes der ikke noget Hierarki. Der fandtes kun to store centre i Verdens Herres livsudtryk:

Shamballa og hans vordende strubecenter, menneskeheden. Shamballa var hovedcentret. Der fandtes ingen menneskehed, sådan som vi kender den, men blot noget der var så primitivt, at det er næsten umuligt for jer at fatte dets betydning, eller hvordan det faktisk så ud. Men Guds liv var til stede tillige med en iboende »tilskyndelse« og en dynamisk »tiltrækningskraft«. Disse to faktorer gjorde menneskemasserne (hvis man kan kalde dem sådan) begyndende invokative, således at de kunne tiltrække visse udviklede og oplyste liv fra høje åndelige centre. De kom i stadigt større antal og »vandrede blandt menneskene« og langsomt, meget langsomt ledte de dem fremad og ind i mere og mere lys. Hierarkiets første historie på vejen til at blive et »formidlende center« fandt sted i to historiske æraer:

Den første æra er den periode, hvor de, der var relaterende, formidlende og oplysende – de modsvarer dem, vi nu kalder mestrene – gik på jorden sammen med menneskene og levede ikke tilbagetrukket og tilsyneladende usynlige, som det nu er tilfældet. Det var deres opgave at bringe menneskehedens primitive intelligens op til et punkt, hvor planen kunne præsenteres for den, hvilket skulle føre til endeligt samarbejde. I okkult sprogbrug bestod deres arbejde i at etablere en forbindelse mellem det endnu ikke åbenbarede andet aspekt (som de var modtagelige overfor) og menneskeheden. Det lykkedes dem, men stoffet og dets kvalitet – den aktive intelligens – var så stærk, at den anden historiske fase fik afgørende betydning.

Den anden æra er den periode, hvor Hierarkiet blev skabt, som vi kender det i dag. Sanat Kumaras hjertecenter fik sit eget liv, dannede sit eget magnetiske område, havde sin egen grænsning og blev et dynamisk formidlende center mellem Shamballa og menneskeheden.

Den okkulte og teosofiske litteratur har ofte hævdet, at Hierarkiet trak sig tilbage som en straf på grund af menneskehedens dårlige moral. Det er kun delvist sandt og er et eksempel på en menneskeskabt fortolkning, der giver os det første eksempel på den frygt-og-straf-psykologi, som – fra da af – har betinget al religionsundervisning. Mestrene, der trak sig tilbage, havde deres Paulus til at fordreje sandheden, ligesom Kristus, deres nuværende øverste leder, havde. Men sandheden var en ganske anden.

Så kom en periode i disse fjerne æoner, hvor en vis procent-

del af menneskene ved deres egne bestræbelser nåede et vist elementært stadium, som på det tidspunkt blev krævet for at få indvielse. Det førte til overraskende resultater:

- a. Det blev muligt for visse af mestrene at »vende tilbage til det sted, de kom fra«.
- b. Det blev nødvendigt at sørge for betingelser, hvorunder disse mennesker, der var »accepteret til at modtage tilgængelig oplysning«, kunne få den nødvendige skoling.
- c. Skabelsesprocessen havde nået det stadium i evolutionen, hvor Verdens Herres centre blev differentieret. Der blev etableret en funktion og en udstrålende aktivitet, og det førte til en stærkere »tiltrækningskraft«, hvilket placerede Hierarkiet i »midten«. Der blev dannet et område af lys og kraft. Alt dette blev muligt, fordi menneskeheden nu kunne frembringe sine egne »oplyste«.

Disse to historiske perioder (ikke begivenheder, bortset fra, at al TID er en række eller et mønster af begivenheder) strakte sig over meget lange cykler. I æon efter æon fortsatte arbejdet, indtil planeten opnåede at have tre store centre som i dag, og de tilkendegiver stor aktivitet og har en nærmere relation til hinanden end nogensinde før. Planeten er nu rede til at gå ind i en tredje historisk periode. I den kommende cyklus vil vi komme til at se de første stadier af den store åndelige sammensmeltning, som al evolution sigter imod. Den vil vise sig som ashramens eksternalisering, således at Hierarkiet (eller det center, hvor Guds *kærlighed* er kendt, og hvor Sanat Kumaras hensigt formuleres i planen) og menneskeheden vil mødes på den fysiske plan og på okkult måde kende hinanden. To centre vil da blive »synlige i lyset« – Hierarkiet og menneskeheden. Når disse to centre kan arbejde perfekt sammen, vil Shamballa tage form og ikke længere kun eksistere i kosmisk æterisk substans, sådan som det er tilfældet nu.

Hvad det betyder, hvordan det vil ske, og hvilke følgevirkninger det vil få, vil først blive åbenbaret i en så fjern fremtid, at vi ikke skal bruge tid på at overveje det. Vi arbejder og lever i de første stadier af den periode, hvor der gøres forberedelser til, at Hierarkiet kan træde frem i menneskenes verden. Denne fremtræden foregår indtil videre kun på de mentale niveauer,

men når en tankeform af Hierarkiets ydre eksistens er skabt af menneskeheden selv, og når det påkaldende råb er intenst nok, da vil den store ashram langsomt komme til syne på det fysiske plan.

På det fysiske plan vil adskillelsen mellem de to centre blive bevaret, men den indre relation og den åndelige fusion vil til stadighed fortsætte indtil:

Sjæl og personlighed er ét,
Kærlighed og intelligens er koordineret,
Fuldbyrdelse af planen er opnået.

Alt dette vil blive tilvejebragt ved hjælp af den påkaldende ånd i mennesket samt ved den indivielsesproces, der foregår i den store ashrams underashramer. Hvad denne kommende proces vil føre til af forandringer i civilisationen, i menneskenaturen og i menneskeåndens gruppeopfattelse i relation til religion, samfund og politik, er det ikke muligt at sige noget om her. Så meget ligger skjult i menneskehedens frie vilje og rigtige valg af tidspunkt. Men at fremtiden indeholder et åndeligt samarbejde og samspil i og uden for den store ashram er sikkert, for det er det, alle sande disciple arbejder for. Den nutidige verdenssituation er derfor af største interesse. Menneskeheden, verdensdisciplen, er ved at komme sig efter en stor prøve, før den tager et stort skridt fremad og bevidst nærmer sig et mere åndeligt liv. Det betyder rent faktisk, at den definitivt nærmer sig Hierarkiet.

I mellemtiden er Hierarkiet ved at indstille sig på en meget tættere kontakt med menneskeheden og på en intern omorganisering, som vil gøre det muligt at lukke et større antal disciple ind i den store ashram. Det vil føre til en realisering af underashramerne og samtidig til forberedelse af at kunne overføre mere viljesenergi via den store ashram til Sanat Kumaras strubecenter, menneskeheden.

De syv store ashramer responderer hver især på en af de syv stråleenergier og er brændpunkter i Hierarkiet for de syv stråler. Den centrale, ældste og mest betydningsfulde ashram opbevarer (på dette tidspunkt) reservoiret af anden stråle energi, fordi denne stråle styrer dette andet solsystem. Det er ashramen for kærlighed-visdom – den ashram, hvor Buddha og Kristus fik deres indivielser, og som de begge arbejder gennem. Vi kan

derfor tydeligt se, at når invokations- og evokationsprocessen styrer samspillet mellem de planetariske centre, så er der endnu en grund til, at den ældste ashram har anden stråle kvalitet. Invokation har relation til udstråling. Evokation har relation til magnetisme. Det er to punkter, der er værd at tænke over.

De andre seks store ashramer blev etableret efterhånden, som det primitive menneskes invokation nåede et så intenst udtryk, at det fremkaldte reaktion fra Shamballa via de strålerepræsentanter, der arbejder med styret energi i de tre verdener. Et »udstrålende kraftpunkt« blev etableret, først i relation til anden stråle ashramen og siden til de andre ashramer. En efter en blev de syv ashramer grundlagt, efterhånden som strålerne cyklisk kom i aktivitet i de tre verdener og til sidst på det fysiske plan. De udviklede sig og udvidedes indtil det tidspunkt – for flere æoner siden – da alle syv ashramer var fuldt organiserede, og der gik en stadig strøm af mennesker, der var i færd med at frigøre sig fra de tre verdener, gennem dem.

I begyndelsen var denne strøm af disciple yderst beskeden. En efter en fandt enkelte aspiranter deres vej ud af menneskehedens rækker og ind til Hierarkiets område. I begyndelsen kunne kun de første to individer gives og det udelukkende ved anden stråles hjælp. Den pågældende periodes verdenslærer forrettede disse individer.

På et tidspunkt, da den syvende stråle for ceremoniel orden (den stråle, der spiller en så vigtig og mystisk rolle i den fase af discipelskabet, der kaldes indvielse) var i cyklisk aktivitet, kom et langt større antal disciple, der var forberedt til indvielse. Indvielsesprocessen blev dengang administreret af en syvende stråle ashram. Denne syvende stråle ashram var den anden, der blev etableret, fordi syvende stråle er den forbindende faktor mellem liv og stof på formsiden. De urgamle arkiver fortæller os, at der atter opstod en stor krise i menneskehedens evolution, og at den nødvendiggjorde en af de sjældne cykliske ændringer, der har kendetegnet Hierarkiets tilbageholdne politik. Menneskene begyndte at vise modtagelighed over for loven om integration, og *personligheden* trådte frem med alle dens muligheder for at udvikle godt og ondt. Mennesket blev en integreret enhed i de tre verdener. Derefter viste der sig en stor mulighed, der gjorde, at mennesket gennem skoling og ved at anvende tænkeevnen kunne skabe kontakt til sjælen. Det var

ikke sket før, bortset fra få tilfælde. Denne krise førte til skabelsen eller rettere til tilsynekomsten af den indvielsesproces, vi kalder den tredje indvielse.

For første gang oplevede Hierarkiet, at det vældige arbejde, der var blevet udført i det menneskelige center igennem millioner af år, var vellykket. Sjæl og personlighed kunne blive og blev sammensmeltet på intelligent måde. Det er en af grundene til, at Hierarkiet betragter den tredje indvielse som den første store indvielse. Den markerede et punkt, der viste en fuldstændig integration mellem sjæl og personlighed. Ved de tidligere indvielser var sjælen til stede, men den styrede stadig kun i enkelte tilfælde. Det var stadig muligt at begå fejl i de tre verdener, og relationen mellem mennesket i de tre verdener og hans sjæl var tåget og stort set kun en mulighed. I vil forstå, hvad jeg mener, når jeg siger, at mange tusinde mennesker i nutidens verden har taget første indvielse og er orienteret mod det åndelige liv og mod at tjene deres medmennesker. Deres liv lader hyppigt meget tilbage at ønske, og det er tydeligt, at sjælen *ikke* konstant er den styrende faktor. Der foregår stadig en stor kamp for at opnå renselse på alle tre niveauer. Disse indvielses liv har mange fejl, og de er meget uerfarne, men i denne specielle cyklus gør de en stor indsats for at opnå sjælfusion. Når den er opnået, tages den tredje indvielse (den første, hierarkisk set). I dag er den trefoldige proces forberedelse, renselse og fusion almindelig praksis for disciplen, og denne proces har været anvendt i utallige år, men da denne fusion foregik første gang, var det en stor hierarkisk begivenhed. Det var en overordentlig betydningsfuld åndelig krise.

Som I véd, var Kristus det første menneske fra det »center, vi kalder menneskeheden«, som nåede dette punkt. Ved den første store tilkendegivelse af det punkt han havde nået (gennem det, der dengang var en ny type indvielse), blev Kristus ledsaget af Buddha. Buddha havde nået det samme punkt før skabelsen af vort planetariske liv, men betingelserne for at tage den tredje indvielse var ikke til stede dengang, og han og Kristus tog indvielsen sammen. Ved denne indvielse, og siden da har det været gældende for alle indvielse på dette trin, stod de i den Ene indvielse, Verdens Herres, nærværelse, og ikke i nærværelse af den indvielse, der dengang var Hierarkiets overhoved. Den tredje indvielse blev taget i en fjerde stråle ashram,

strålen for harmoni gennem konflikt. Denne ashram havde taget form og var begyndt at fungere aktivt nogen tid før. Ifølge loven om overensstemmelse kan I se hvorfor. Det første menneske i det fjerde naturrige, der tog denne indvielse, tog den i en fjerde stråle ashram, og derefter »lå vejen mod korset åben«, esoterisk set. Den indviede stod over for udvidelsesprocessen på korset, og fra korset kunne han betragte de tre verdener. Det blev da muligt at tage fjerde indvielse. Korsfæstelsen lå foran disciplen af tredje grad med sit løfte om fuldstændig frigørelse og endelig opstandelse.

I kan således se, hvilken voldsom krise der fandt sted i relationen mellem menneskeheden og Hierarkiet – en så betydningsfuld krise, at Shamballa blev involveret, og Verdens Herre selv tillod den indviede adgang til højere kontakter. Mellem dette tidspunkt og korsfæstelsen af mesteren Jesus, var sjette stråles, femte stråles og tredje stråles ashramer alle blevet dannet omkring den kerne af lys, som stråleherrerne havde påbegyndt meget tidligere. Punktet af lys og viljesenergi i ashramernes centrum har eksisteret i utallige tusinder af år, men selve ashramerne kunne kun dannes langsomt omkring kernen, efterhånden som de forskellige energityper kom i manifestation og medbragte mennesketyper, der var modtagelige over for stråleenergien.

Da mesteren Jesus tog korsfæstelsesindvielsen opstod en ligeså betydningsfuld, hvis ikke endnu mere betydningsfuld krise. Krisen blev fremkaldt, fordi samtidig med korsfæstelsen af mesteren, tog Hierarkiets overhoved, Kristus, to indvielser på én gang: opstandelsesindvielsen og himmelfarten. Det er den femte og sjette indvielse, når man benytter den kristne terminologi. Det var muligt, fordi første stråle ashramen nu blev aktiv, og det muliggjorde adgang til rådskammeret i Shamballa. Da Kristus opnåede dette, blev han anset for værdig til selv at udforme et nyt princip i evolutionen og til at åbenbare anden stråles natur for verden – det guddommelige kærlighedsprincip (som menneskeheden kalder det), eller princippet om ren fornuft (som Hierarkiet kalder det).

Siden da er alle syv store ashramer blevet etableret fuldt ud, og deres udstrålende aktivitet bliver stadig større. Som I har bemærket, var den rækkefølge, de blev etableret i – på grund af strålernes aktivitet – 2, 7, 4, 6, 5, 3, 1. Ved at give jer denne

oplysning om ashramerne giver jeg jer flere vink, end I umiddelbart vil kunne forstå.

Som I véd, giver alle ashramerne udtryk for en strålekvalitet i dens reneste og mest grundlæggende form. I løbet af processen med at skabe de syv ashramer har de ved hver større krise ændret deres fokus (eller placering) fra det laveste af de tre niveauer af det abstrakte mentalplan frem til i dag, hvor ashramerne findes på det buddhiske plan og ikke mere på mentalplanet. Det markerer det hierarkiske arbejdes højdepunkt, fordi ren fornuft – gennem anden stråle – nu er den fremherskende kvalitet i alle ashramerne. Glem i denne forbindelse ikke, at alle stråler er understråler af anden stråle for kærlighed-visdom, og heller ikke, at det i den første tid af Hierarkiets virksomhed var kvaliteten af den særlige stråle, der virkede gennem en ashram, som først viste sig, og ikke kvaliteten af den store hovedstråle, som de alle var en del af.

Selv om processen endnu ikke er fuldkommen, er alt ved at ændre sig, og den rene fornuft eller sande kærlighed begynder at manifestere sig gennem alle strålernes kvalitet, når disse virker gennem deres respektive ashramer. Den sekundære stråles kvalitet vil ikke dø ud eller på nogen måde mindskes, men alle strålekvaliteter vil bidrage til at realisere ren kærlighed, som er den egentlige og – på dette tidspunkt – Verdens Herres, Sanat Kumaras primære kvalitet.

Efterhånden som århundrederne er gået og strålernes kraft er tiltaget på jorden, er menneskeheden blevet mere og mere invokativ. Det har gjort det nødvendigt for selve Hierarkiet at ekspandere, og det gør det ved at lade hver ashram blive medskaber af seks andre ashramer (kun få af dem er endnu fuldkomne, og nogle er helt på begyndelsesstadiet); på den måde bliver alle niogfyrre ashramer til. Anden stråle er for eksempel knyttet til fem ashramer samt til en, hvor kun kernen eksisterer, og disse ashramer virker under inspiration af og ved påvirkning af den anden stråles centrale ild. I centrum har de alle en anden stråle discipel. Tredje stråle har allerede to underashramer. Den sjette har fire, og så videre. Første stråle er den eneste, der på dette tidspunkt ikke har nogen fuldt fungerende underashram, og det er fordi, viljesaspektet endnu kun forstås i ringe grad, og fordi kun få indviede kan opfylde kravene ved en første stråle indvielse. Det er ikke en afspejling af menneskeheden. Det er

et spørgsmål om et guddommeligt valg af tid og hensigtsmæssighed, og Shamballa er endnu ikke forberedt til en tilgang af første stråle indviende. Tidsaldre må gå, før menneskeheden har udviklet dette viljesaspekt til et stadium på det fysiske plan, der kan berettige til en sammensmeltning af de seks første stråle ild – de reneste ild der findes.

Når I benytter ovenstående information som baggrundsviden og føjer den til det, I véd om nutidens ashramiske arbejde, så vil I få et mere komplet billede af den evokative og åndelige virkelighed. I ved meget (for jeg har fortalt jer meget) om de ashramer, der i dag er åbne, og om det der kræves for at blive accepteret. Det er væsentligt ikke at se indvielsesprocessen som *entydig*. Ned gennem tiderne har menneskene opnået, opnår og vil opnå. Den eneste forskel er, at kravene – efterhånden som menneskets intellekt udvikles – bliver strengere og vanskeligere at opfylde, og den indviende må derfor være af en decideret højere klasse. Nutidens mester er i særdeles høj grad meget mere *vís*, kærlighedsfuld og »okkult fornuftig« end mesteren på atlantisk tid. Dette i sig selv viser et »fornuftigt faktum«, ikke sandt mine brødre?

Når man reflekterer over arbejdet, der udføres i ashramen, og over hvordan det påvirker mestrene, så melder der sig automatisk to ideer:

1. Mestrene er også underlagt begrænsninger. Aspiranter har generelt den opfattelse, at mestrene repræsenterer dem, der har opnået frihed og har frigjort sig, og derfor ikke fastholdes af nogle begrænsende faktorer. Det er ikke sandt, selv om det – relativt set, eller i forhold til menneskeheden – er en kendsgerning, at de begrænsninger, der fastholdt dem, da de var mennesker, ikke længere findes. Men en opnået frihed åbner blot en dør til en anden og større frihed forude, og vort planetariske livs grænsning udgør i sig selv en magtfuld begrænsning. Symbolsk udtrykt, må mesteren finde en udgang et sted i vor planetariske periferis store adskillende mur eller opdage en dør, der vil give ham adgang til den højere evolutions vej med dens mere kosmiske stadier. Denne vej fører dem vidensmæssigt, bevidsthedsmæssigt og erfaringsmæssigt ind i dette »liv i større fylde«, som Kristus talte om. Oprindelsen og kilden til dette liv i større fylde

skal findes på kosmiske niveauer og ikke på de niveauer af det kosmisk fysiske plan, som menneskeheden og mestrene hidtil har været begrænset af.

2. Jeg beskæftiger mig med bevidsthedstilstande og med erfaringer og åndelig virksomhed, der ligger uden for min egen personlige erkendelse. Men på trods af det, véd jeg, der er en mester af femte grad, meget om det, der ligger foran mig, ligesom I, der er aspiranter og disciple, ved meget om Hierarkiet, dets liv, mål og betingende regler. Jeg vil derfor bestræbe mig på at tydeliggøre en lille del af disse fundamentale sandheder for dem af jer, der kan drage nytte af det. Sådanne mennesker vil naturligvis være indviede disciple.

For år tilbage (i 1922), da jeg oplyste om navnene på de syv veje en mester må gå (*Indvielse, menneskelig og solar*), følte de, jeg arbejdede for, at menneskeheden ikke var parat til den information, som jeg nu agter at give. Jeg vil minde jer om, og jeg har altid understreget, at end ikke Hierarkiet præcis véd, hvordan menneskeheden vil reagere, eller hvilke fremskridt de vil gøre inden for en given tidsramme. Siden jeg gav den første eksoteriske information, har verdenskrigen raset, og kræfterne fra det skjulte onde kom frem for en kort periode og blev derefter drevet tilbage, hvorved menneskeheden har fået øjnene op for sandere værdier og har opnået åndelig perception i et helt uventet omfang. Menneskene er blevet vækket så meget af denne overståede kval, at de aldrig igen vil falde i søvn. Muligvis vil de gøre langsomme fremskridt, men nu tænker de og har visioner for første gang i større målestok. Derfor er det nu muligt at give en undervisning, der hidtil har været anset for at være for avanceret. Der findes mange, der lever i dag, der *vil* forstå, og der kommer mange i inkarnation i løbet af de næste halvtreds år, som allerede er begyndt at betræde denne højere vej, og det er for dem, jeg skriver.

Det vil her være lærerigt med visse indledende udsagn, hvis vi skal nå frem til et virkeligt og sandt mål af klar tænkning og forståelse. Hvad de betyder vil blive forklaret, efterhånden som vi studerer de syv veje og de ni indvielser. Jeg vil ikke gøre andet end at nævne dem, men I skal betragte dem som grundlæggende:

1. Vore syv plan – som det er vort idealiserede åndelige mål at mestre – er når alt kommer til alt blot det laveste kosmiske plan, det kosmisk fysiske plan. Set fra en kosmisk synsvinkel er mestrene kun begyndere, og selv de indvielser vi så inderligt ønsker (fra første til sjette) er blot forberedende til de indvielser, der senere skal tages på den højere evolutions vej.
2. Denne højere vej er syvfoldig. De syv veje udgør de syv måder, hvorpå man nærmer sig den ene vej, som de tilsammen danner. Disse syv veje er ikke betinget af strålerne. Hermed mener jeg, at det at betræde en af dem afhænger på ingen måde af den stråle, der tidligere var betingende for mesteren. Mestrene og de endnu højere indviede, som for eksempel Kristus, kan vælge en hvilken som helst vej, der appellerer til den indviede på en sådan måde, at den i hans bevidsthed registreres som fuldstændig rigtig, og han *ved*, at han ikke kan gå andre veje.
3. Ved den sjette indvielse, der kaldes beslutningsindvielsen, foretager den indviede sit sidste valg med hensyn til, hvilken vej han vil gå, og efter denne beslutning er det ikke muligt at vende om.
4. Tre ting vil naturligvis farve enhver beslutning, den indviede tager. Hans stråle, der stadig er betingende for ham, hans hidtidige aktiviteter, da de gør ham egnet til et specielt arbejde, samt en følelse af frihed han ikke tidligere har oplevet. Beslutningen må betragtes som et fremskridt i mesterens første initiativ hen imod frigørelse fra alle strålebegrænsninger. Efterhånden som han går frem på den højere vej, vil han opdage, at han som et resultat af den nye uddannelse og erfaringsområde er i stand til at arbejde på alle stråler.
5. Femte indvielse kaldes sædvanligvis opstandelsen af den ortodokse kristne kirke, men det er ikke dens rigtige navn. Den hedder i virkeligheden åbenbaringsindvielsen, fordi den indviede her får det første syn af den dør, han skal gå ind ad for at komme til de syv veje. Han ser den i et glimt og det er alt, men imellem denne indvielse og den næste, hvor han nødvendigvis må træffe sin beslutning, lærer han at forstå naturen af den energi, som kommer til udtryk på hver enkelt vej, og som til sidst får ham til at foretage en

- afgørende handling.
6. Når han går ind ad den anden store indvielsens dør, begynder den indviede at lære betydningen af og den tiltrækkende kraft fra den centrale åndelige sol, som alle veje i sidste instans fører til.
 7. Femte og sjette indvielse er for mesteren, hvad første og anden er for disciplen – dvs. indvielser på tærskelen og ikke sande indvielser set fra en kosmisk synsvinkel. Den første sande indvielse på den højere vej kaldes opstandelsesindvielsen. Den har ikke tilknytning til femte indvielse.
 8. Den beslutning mesteren træffer, gør det muligt for ham at modtage den nødvendige uddannelse, sådan at han kan betrede den vej, han har valgt, og denne uddannelse foregår udelukkende på det kosmisk æteriske plan – de fire højeste underplan af det kosmisk fysiske plan – det buddhiske, atmiske, monadiske og logoiske plan.
 9. På disse plan vil den åndelige og den guddommelige vilje blive udviklet og taget i anvendelse. De er aspekter af den undefinerbare hensigt, som vi giver det enkle navn: Guds vilje. Intelligens og kærlighed er fuldt udviklede i mesteren, men viljen er stadig vordende, set fra deres standpunkt, som har ansvaret for uddannelsen af mesteren og den højere indviede. Det er først ved hjælp af den guddommelige vilje, at mesteren kan begynde at gøre sig fri af strålebegrænsningerne.
 10. Jeg vil minde jer om et tidligere udsagn om, at Hierarkiet reagerer og responderer på de energier og de påvirkninger, der kommer fra det kosmisk astrale plan. Fra dette niveau af det åndelige liv strømmer sand guddommelig kærlighed ind i Hierarkiet. Shamballa reagerer på det kosmisk mentale plan, og derfor på naturen af og hensigterne i Guds sind. Udtrykket: DEN, der overskygger Sanat Kumara, svarer til sjælen, der overskygger det inkarnerede åndelige menneske.

Når I kan huske disse kendsgerninger, vil lidt lys trænge igennem, og i alle tilfælde vil den opnåede viden (der oplagres i sjælen) være nyttig og tilgængelig næste gang den studerende eller disciplen vender tilbage i inkarnation.

Jeg vil nu fortsætte med at uddybe en tidligere udtalelse. Jeg

sagde, at de »syv ashramer er prøvelsesområder for alle de mestre, der står over for sjette indvielse – beslutningsindvielsen«.

Det skaber en del problemer for de mestre, der ønsker at gå videre. Det er specielt vanskeligt for dem, der har valgt den første vej, vejen til jordtjeneste, og for alle der forbereder sig til sjette indvielse. Denne ændringsproces til en endelig betingende beslutning – bevidst erkendt og i tråd med den guddommelige hensigt og den deraf følgende modtagelighed over for Shamballa – er en stor opgave. Den har relation til udviklingen af at nå frem til forståelse af, hvad vilje er, og af at den angår ånds- eller livsaspektet. Den bevirker, at der sker en gradvis åbenbaring af den planetariske Logos' hensigt og »faste intention«, men derudover har den også relation til kilder og energier uden for planetsystemet samt til de kosmiske tilstande, der er ansvarlige for Sanat Kumaras tilstedeværelse på jorden. Det er *vilje*, der har bragt ham her, og udviklingen af mestrenes og endnu højere indvielses viljesnatur gør, at de kan få indblik i hans indre overvejelser ved hjælp af den højeste form for telepatiske kontakt eller impression, der findes på vor planet. Det er udviklingen af intuitionen, der har gjort sådanne impressioner mulige, og det har intet at gøre med sindets natur.

Denne uddannelse i at kunne tage beslutning gives ved at tvinge mesteren til at træffe grundlæggende ashramiske beslutninger, der vil påvirke verdensarbejdet og omfatte alle i ashramen. Uddannelsen foregår, når han får adgang til mestrenes konklave, hvor der er møde hvert syvende år. På dette konklave træffer mestrene beslutninger, der vedrører alle livsformer i naturriggerne i de tre verdener og deres evolutionære fremskridt. Det efterprøves af grupper, når hele Hierarkiet mødes ved den konference, der afholdes hvert hundrede år, og – på dette tidspunkt – beslutes det, hvilken form for kriser, hvilke bevidsthedsniveauer og hvilke grupper af liv, der skal drages ind og præsenteres for menneskeheden, selv om de andre naturrigger nødvendigvis vil blive impliceret. Årsagen hertil er, at konfrontationen med sådanne planlagte kriser vil fremskynde bestemte erkendelser. Glem ikke, at menneskeheden vokser ved at stå over for kriser. Disse kriser, der er baseret på gammel karma og betinget af det allerede opnåede evolutionstrin samt på tilstedeværelsen i de tre verdener af bestemte hensigtsmæssige stråle-

kræfter, bringes til det punkt, hvor de udløses ved en fælles beslutning på mestrenes konklave.

Disse beslutninger påvirker ikke menneskets frie vilje, for Hierarkiet gør intet for, at mennesket skal nærme sig krisen. Okkult set er Hierarkiets »opmærksomhed med fuldt overlæg rettet mod andre ting« i den periode, hvor mennesket, der har fri vilje, beslutter sig. Derfor påvirker den styrke, der er i Hierarkiets tænkning ikke menneskesindet. Men så snart krisen er en kendsgerning, og menneskeheden er begyndt at handle på en eller anden måde, så retter mestrene, der arbejder gennem deres ashramer, hele deres opmærksomhed mod fuldt ud at yde støtte til alle, der forsøger at lede menneskeheden i den rigtige retning – og det er relativt få blandt de utallige millioner uvidende.

Når disse konklaver hvert hundrede år afholdes ved slutningen af de første femogtyve år i et århundrede, overvåger Verdens Herre sammen med sine rådsmedlemmer beslutningsprocessen for at se, hvor godt Hierarkiets *vilje* passer til det aspekt af den guddommelige vilje, der skal komme til udtryk i de tre verdener som følge af deres beslutning. De overvåger også de specielle mestre, der i løbet af kort tid skulle være parat til sjette indvielse, for at se, hvor meget af den guddommelige vilje de kan registrere, og hvilken natur og kvalitet, der ligger i deres anvendelse af den. Ved at mærke sig denne kvalitet er Shamballas råd i stand til med stor nøjagtighed at fastslå, hvilken af de syv veje en bestemt indviet vil vælge. På den måde bliver de klar over, hvor mange seniordisciple der er brug for til at overtage lederskabet i en ashram, og som konsekvens heraf, hvor mange disciple der kan få adgang til den indvielse, der er den næste for dem. Samtidig får aspiranter, der befinder sig i en ashrams periferi, mulighed for at komme ind og deltage fuldt og helt i ashramens liv.

Alt dette skulle give jer et vist begreb om den syntese, der kommer til udtryk gennem de tre planetariske centre: Shamballa, Hierarkiet og Menneskeheden. De er ansvarlige for at skabe visse betingelser i de andre planetariske centre og for den konsekvente tilkendegivelse af guddommelig hensigt. Sanat Kumaras grundlæggende hensigt er at skabe rette relationer inden for alle områder af sit manifesterede liv. Den opmuntrende faktor i dag er, at menneskehedens egen aktivitet – for første

gang – vedrører temaet om rette menneskelige relationer, og hvordan de tilvejebringes. Jeg beder jer reflektere over dette, for det betyder, at menneskeheden igen for første gang bevidst responderer på Shamballas vilje og hensigt, selv om den ikke forstår, hvad det esoterisk indebærer. Det har langt større betydning, end I kan forestille jer, for det er tegn på nye relationer af åndelig natur, der kan give dybt åndelige resultater.

Mestrenes forberedelse til sjette indvielse er overordentlig vanskelig. De finder det lige så vanskeligt at nå deres mål, som den almindelige discipel gør, når han ser frem mod den indvielse, der ligger umiddelbart foran ham. De skal mestre teknikken med at håndtere den mest magtfulde energi og påvirkning i verden, dvs. intelligensen. De skal trænge ind i elektricitetens mysterium og virkeliggøre den i den skabende proces efter Shamballas forskrifter. De skal lære at arbejde med elektrisk ild på samme måde, som de – meget tidligere – arbejdede med ild ved friktion som personligheder, og med solild som disciple og mindre indviede. På den måde bliver de fortrolige med det, der menes med ordene den »centrale åndelige sol«, ligesom de var fortrolige med den fysiske sol, da de var medlemmer af den menneskelige familie, og med »solens hjerte« som medlemmer af Hierarkiet. Atter kan I se udviklingen af den samme syntese – en syntese, der begynder i den tiltrækkende dynamiske energis brændpunkt, vi kender som solen og dens planeter.

På den måde lærer mesteren i sin ashram »okkult at beslutte« og at betinge det skabende centrum, som han er ansvarlig for. Han skal gøre det i ashramen, omgivet af alle dem, som er under skoling, og som er formidlere af hans vilje. Han er nødt til at handle gennem dem, men de begrænser nødvendigvis den vision, han reagerer på, og de reducerer hastigheden og kvaliteten af den energi, han er brændpunkt for. Denne energi oprettholder det besjælende liv i ashramen så vel som den kraft, disciplene og de indviede skal anvende i deres arbejde ude i verden, naturligvis i samarbejde med den energi, som den enkelte discipel i sit indre »okkult udvikler«, og som han – med sin lavere grad – er ansvarlig for.

Der vil komme mere om dette emne, når vi mere specifikt skal studere de ni indvielser, hvor en anden syntese, der griber ind i viljens syntese, vil blive synlig.

De syv veje mesteren stilles overfor

Det ses nu tydeligt, at mesteren står over for to kriser:

1. Krisen i relation til viljen i form af en beslutning, der ikke kan ændres.
2. Krisen i relation til et nyt fremskridt, som sandsynligvis vil »kaste ham op på en strand i en fjern sfære, hvor hans vilje skal komme til udtryk som kærlighed«. Disse dobbelttydige ord fra *Den gamle kommentar* betyder, at hans beslutning (med én undtagelse) vil fjerne ham fra alt det, han hidtil har kendt.

Flertallet af mestrene træder da ind i områder, hvor der er behov for dem »til at påvirke, styrke og oplyse det, der allerede er sammensmeltet, stærkt og fuldt af lys, men som har behov for det, de bringer for at kunne udtrykke den altomfattende helhed«.

Jeg må lade disse ord være næring nok til jeres refleksion, da der ikke er meget mere, jeg kan sige om dette punkt. For enhver mester og for alle grupper af mestre, *der har opnået beslutningsstadiet*, er arbejdet med Hierarkiet forbi, bortset fra de få, der vælger den første vej. En del af Buddhas fejltagelse havde relation til denne beslutning. Han elskede menneskeheden så meget, at han følte, at han ikke kunne vælge eller ikke ville vælge den vej, han i virkeligheden var bestemt til at følge. Han valgte jordtjenestens vej i stedet – og det var slet ikke hans vej. Det véd han, og når tiden er inde, vil han fortsætte på sin retmæssige vej. Denne episode viser den fuldkomne valgfrihed, der er karakteristisk for sjette indvielse.

De syv veje er, som I véd fra jeres studium af *Indvielse, menneskelig og solar*, følgende:

1. Vejen til jordtjeneste.
2. Vejen til magnetisk arbejde.
3. Vejen til uddannelse til planetariske Logoi.
4. Vejen til Sirius.
5. Strålevejen.
6. Vejen vor Logos befinder sig på.
7. Vejen til ubetinget sønneværdighed.

I den første bog jeg skrev til udgivelse i verden, gav jeg en mere enkel definition på den eksoteriske betydning af disse veje – så enkel, at den kun sagde lidt. Jeg skrev dengang for den brede offentlighed. Jeg vil nu forsøge at viderebringe nogle af de dybere betydninger, da jeg nu skriver for fremskredne disciple og for indviende, som – når de læser mellem linjerne og forstår symbolikken – hver især forstår betydningen svarende til deres evolutionstrin.

Når vi nu nærmer os emnet om de syv veje, vil jeg understrege, at det eneste grundlæggende, der kan fremlægges for jer, er *relation*. Alle syv veje fører til et mål, der derved kommer i berøring med vort planetariske liv. Disse mål udgør – med det liv og de betingelser de repræsenterer – for mesteren en vision af en mulighed. Denne vision er tilstrækkelig stærk til at drage ham ud af den hierarkiske ashram, undtagen i ét tilfælde, og det er, hvis der er ledige pladser i Shamballa, der skal besættes. Den voksende erfaring hos de store liv, der arbejder i Sanat Kumaras råds-kammer, er ikke en del af vore studier. Mange af disse ophøjede arbejdere fandt, som I har læst i *En afhandling om Kosmisk Ild*, vej til vor planet fra vor søsterplanet Venus, hvor de etablerede en relation. Husk også, at alle syv stråler er understråler af den store *kosmiske* stråle for kærlighed-visdom, der altid kommer til udtryk som relation, der iværksættes ifølge loven om tiltrækning. Det er denne form for esoterisk tiltrækning, der drager mesteren ud af hans ashram og betinger hans beslutning samt til sidst fører til, at han går ind ad døren, der åbner til andre sfærer og plan for aktivitet.

Lad os nu meget kort og nødvendigvis utilstrækkeligt betragte disse syv veje ved at tage dem en for en:

1. Vejen til jordtjeneste

Dette er den eneste vej, som Verdens Herre betragter som værende inden for det åndelige område, hvor han kan gribe ind. Han forbeholder sig retten til at forblive i tjeneste for Hierarkiet og som følge deraf for menneskeheden og de subsidiære evolutioner sammen med de mestre, som han til enhver tid betragter som uundværlige for det arbejde, der skal udføres. Det gør han ved at bede dem registrere deres beslutning, når de tager sjette indvielse, og udskyde deres videre færd på en af

vejene, indtil han giver sit samtykke. Han har for nylig givet sit samtykke til Buddha, som har sonet sin meget forståelige fejltagelse og nu vil fortsætte – når det er belejligt for ham – til den vej, der vil føre ham til hans retmæssige udtryksområde. Til sin tid, men ikke lige straks, vil Kristus gå fremad »til det sted, der kalder på ham«, og mesteren K.H. vil overtage rollen som verdenslærer. Alle disse ændringer medfører deres særlige problemer. De skaber ledige pladser i Hierarkiets rækker, som må besættes. De fører til en konstant indstrømning af nye og magtfulde energier, for man må erkende, at disse energier når os ad veje, der fører til vor planet så vel som væk fra den. Vor evolutions invokative tone lyder i fastsatte tidsaldre og cykler og når dem, der venter på en åndelig mulighed og tjeneste. De følger derefter vejen til vor planet. Fra andre sfærer og plan følger de retningen til deres skæbne og intention. Vi kalder dem avatarer, store oplyste, planetariske frelsere eller åndelige regenter. De handler på Sanat Kumaras anmodning, som han har givet på højere kosmiske niveauer.

Det er ikke desto mindre en kendsgerning, at med tiden og i sidste instans vil selv de, der vælger vejen til jordtjeneste og forbliver i det hierarkiske arbejde, få lov at følge en beslutning om at fortsætte til tjeneste uden for planetsystemet. Hierarkiet giver, som vi har set, den nødvendige skoling med henblik på denne mere omfattende tjeneste, og der er et tema i den læreproces, som mestrene underlægger sig, der omhandler udviklingen af viden om de relationer, der ligger hinsides vor planets aura. Det er i virkeligheden en højere og svær forståelig gren af videnskaben om impression, som disciplene på deres lavere niveau skal mestre. Dette aspekt af impression vedrører imidlertid de formløse verdener, hvorimod alle de impressioner, disciplen skal lære at reagere på, stråler ud fra og inden i det kosmisk fysiske plan, som alle vore syv plan er en integreret del af. Vor højeste åndelige verden er en del af den substantielle verden. Mestrene arbejder således med en bevidst modtagelighed eller sensitivitet over for det kosmisk astrale plan, der er kilden til ånd eller kærlighedsenergi. Der findes en grundlæggende forbindelse mellem Hierarkiet (kilden til kærlighed på jorden) og det kosmisk astrale plan, og den er det mål, som de mestre, der vælger jordtjenesten, arbejder hen imod. Strålen for kærlighed-visdom er hovedstrålen i vort solsystem, og der

findes intet bedre område end jorden, hvor man kan lære at beherske de indledende stadier af denne guddommelige udvikling og modtage den nødvendige udvikling og undervisning.

På jorden har mestrene overvundet blændværk og illusion, så for dem eksisterer astralplanet ikke længere. Fordi de er fri af disse »vildfarelser«, ligger muligheden foran dem til at træde ind i Guds hjerte, den rene kærligheds centrum, og til fra dette centrum at betræde kærlighedens vej. De syv veje fører enten til det kosmisk astrale plan eller til det kosmisk mentale plan, alt efter hvilken beslutning der blev truffet ved sjette indvielse. På det kosmisk astrale plan findes intet blændværk, men i stedet en stor hvirvel af energi – den rene kærlighedsenergi – under styring af loven om tiltrækning. Det kan fastslås, at:

Første vej, vejen til jordtjeneste, fører til det kosmisk astrale plan.

Anden vej, vejen til magnetisk arbejde, fører til det kosmisk astrale plan.

Tredje vej, vejen til uddannelse til planetariske Logoi, fører til de højere niveauer af det kosmisk mentale plan.

Fjerde vej, vejen til Sirius, fører til det kosmisk astrale plan.

Femte vej, strålevejen, fører til det kosmisk mentale plan.

Sjette vej, vejen vor Logos befinder sig på, fører til det kosmisk buddhiske plan.

Syvende vej, vejen til ubetinget sønneværdighed, fører til det kosmisk mentale plan.

Tre veje fører således til den kærlige og tiltrækkende energis verden. En vej fører til dens højere modsvarighed, den rene fornufts kosmiske niveau. Tre fører til det guddommelige sinds verden. Fire af vejene forbinder mesteren med hjertet i det store væsen, der fungerer gennem dette solsystem, og tre veje forbinder ham med hans sind. Alle vejene fører til sidst den indviede til den centrale åndelige sol. Alle der arbejder i Shamballa finder vej til dette højeste center ad de tre mest ufremkommelige veje, mens de øvrige når samme mål ad kærlighedens vej.

Udviklingen af viljen har meget med deres beslutning at gøre. Man må ikke tro, at de mestre, der er på første, tredje og femte stråle, følger den vej, der numerisk svarer til strålen, for det er ikke tilfældet. Det er heller ikke sikkert, at de, der hoved-

sagelig er på den anden energivej, har det kosmisk astrale plan som deres mål, for igen – det er ikke tilfældet. Deres respons og beslutning er baseret på en erkendelse af det kosmiske behov – et behov, som I ikke kan vide noget om, lige så lidt som det er muligt for jer at forstå naturen af det kosmiske onde.

Mon der er mere, jeg kan fortælle? hvad angår detaljer i det arbejde, som bliver udført af dem, der indtil frigørelsen vælger at blive på jorden og arbejde i og med Hierarkiet. I ved meget om dette emne, for jeg har oplyst om meget – om langt mere, end nogensinde før. Jeg har ikke beskæftiget mig med Hierarkiets arbejde i relation til andre evolutioner end den menneskelige, og det har to årsager:

Jeres udvikling er stadig sådan, at I endnu ikke kan omfatte eller registrere bevidstheden i eller naturen af rigerne under det menneskelige.

Hierarkiets arbejde i disse riger udføres stort set via menneskeheden og den moderne videnskabelige udvikling.

Der findes mange mestre, der ikke arbejder med menneskeriget, men er fuldt og helt optaget af at udføre den guddommelige vilje i andre riger. Dette arbejde beskæftiger vi os ikke med på nuværende tidspunkt. Når en mester tager sjette indvielse og træffer sin beslutning om at følge vejen til jordtjeneste (enten midlertidigt på Sanat Kumaras anmodning, eller helt til verdenscyklens afslutning) vil han opdage, at han står over for at skulle træffe endnu en beslutning om, hvilket af de fire riger, der vil få mest gavn af hans offer og tjeneste. Vi vil nu betragte:

2. Vejen til magnetisk arbejde

Når jeg har henvist til denne vej, har jeg sagt, at de, der vælger denne vej, arbejder med fohat, eller med vort solsystems grundlæggende energi, som deler sig i syv store energityper. Vor planet med den styrende herre er en integreret del af et endnu større væsens livsudtryk, Sollogos, og det er med den astrale energi, der hører til hans kosmiske natur, at mesteren skal arbejde. Han lærer at styre denne grundlæggende energis strømninger, og på grund af hans tidligere relation til jorden

bliver han en del af det organ, der styrer astral energi inden for den planetariske grænsning. Jeg sagde også, at mange mestre, som har opnået frigørelse på femte stråle, går ind på denne vej, hvilket beviser udtalelsen om, at det ikke er strålen, der er betingende for beslutningen. Disse femte stråle mestre vil (sammen med mange andre, naturligvis) arbejde i en stor anden stråle energihvirvel.

Det bør atter understreges, at i sin oprindelige tilstand er denne rene astralenergi, der ifølge loven ledes ind i vort planetariske liv, fri for alt det, som for tiden forbindes med astralplanet: blændværk og forblindelse, følelsesmæssig tåge og giftige vildledende fænomener. Alle disse velkendte aspekter af det astrale plan har menneskeheden skabt ned gennem tidsaldrene, og de er derfor et stadigt større problem for alle aspiranter. Den pinefulde tumult og kaos på astralplanet har hovedsagelig tre årsager:

Kraften fra det blændværk, der hele tiden udvikles af selvcentrerede og uudviklede mennesker.

Kraften fra de aspiranter og disciple, der forsøger at bekæmpe dette i deres egne og andres liv.

Indstrømningen af ren solar astralenergi, der sker ifølge cyklisk lov og under styring af den mester, der arbejder på den anden vej.

Disse tre faktorer skaber store vanskeligheder, som under den sidste krise – verdenskrigen (1914-1945) – nåede yderst alvorlige dimensioner. Den hierarkiske krise, som jeg tidligere har hentydet til, var involveret, og mange mestre fra de forskellige ashramer besluttede sig for at arbejde på denne anden vej for at ændre kaos til ordnede forhold ved at lade ren astralenergi, ubesmittet af blændværk og i stand til at åbenbare ren kærlighed, strømme ind på det planetariske astralplan. De var eksperter i tidsmæssig fastsættelse og i håndtering af energi.

I kan herved se, hvordan tre typer astralenergi er forbundet:

Vor planets astralkraft, som er karakteristisk for det planetariske astralplan i de tre verdener for menneskelige anliggender.

Den astrale kraft fra Sollogos, den sande kærlighedens gud.

Det kosmisk astrale plans astralenergi.

Disse kræfter symboliseres for den mester, der skal arbejde med dem, ved en triangel. I *Den gamle kommentar* står der:

»Mesteren kaster sig – under den frigørende lov om offer – ind i de hvirvlende strømme i astrallivet hos Dén, som vor herre forbinder sig med i ydmyg glæde. Og mens mesteren arbejder, danner der sig for hans blik en triangel af kraft i flere rosa nuancer. Ved hjælp af sin magnetiske kraft koncentrerer han den nødvendige energi. Så sender han gennem denne triangel af kraft, som var den en åben dør, kærlighedens styrke ind i vor planet, og han må arbejde på denne måde til hans cyklus afsluttes«.

Dette er blot en råoversættelse af nogle meget gamle sætninger, og de er måske ikke helt så symbolske, som de umiddelbart virker. Det er i forbindelse med denne vej, at jeg satte triangelarbejdet i gang. Triangelarbejdets funktion er i virkeligheden at lette arbejdet med at fordele den rene kærlighedsenergi, som strømmer ind i Hierarkiet og menneskeheden, og som kommer til udtryk som lys og god vilje. Denne dybt esoteriske hensigt med trianglerne vil ikke blive forstået af den brede befolkning, men nogle af jer, der læser dette, vil gribe muligheden for at tjene *bevidst* på denne måde.

Vejen til magnetisk arbejde fører først og fremmest mesteren til solens hjerte og derfra videre til det kosmisk mentale plan, idet han passerer og midlertidigt holder pause på det kosmisk astrale plan. Det ovenfor oplyste hentyder i virkeligheden ikke til fremskridt fra et punkt til det næste i ordnet rækkefølge. Det hentyder til høje bevidsthedstilstande og til en form for kosmisk kontakt, som mesteren registrerer fra det sted, han står på denne anden vej, for alle planene gennemtrænger hinanden. Det har til en vis grad været let at forstå i forbindelse med vore syv plan, hvor man kan se, at finere substanser gennemtrænger de mere faste. Det er imidlertid ikke lige så let at forstå, når vi forlader det kosmisk fysiske plan (i vor fantasi, naturligvis) og træder ind på de plan, som vi intet ved om, og hvis sammensætning og substans vi (hvis de er substantielle, sådan som vi opfatter ordet) er totalt uvidende om. Hinsides dette befinder vi

os ikke i en position, hvor vi kan forvise os om sandheden.

Metoden i mesterens arbejde på denne vej er heller ikke let at forstå. Den kan opsummeres med følgende sætninger, som måske kan kaste lys over, hvad de samlet betyder (hver sætning indeholder en idé), og som kræver dyb refleksion:

Isoleret enhed.	mesterens position
En positiv fokusering.	mental indstilling
Lyd, ifølge loven om tiltrækning.	anvendte metoder
Præcipitation.	intentionen ses
Overførslen via trianglen.	den efterfølgende projektion
Ledelsesarbejde ifølge loven om fordeling.	retning mod målet

Disse sætninger kan give en svag idé om en proces, der er baseret på »modtagelse, dernæst retning, der fremkalder afvisning og påvirkning, hvor den afvisende formidling bestemte«.

Et andet aspekt af det arbejde, mesteren på anden vej udfører, er en tilbagetrækning af de faser af blændværket, som ikke længere er kraftfulde nok til at vildlede menneskeheden. De får ikke længere lov til at akkumulere eller forblive på astralplanet. De trækkes derfor ved hjælp af mesterens magnetiske kraft væk fra vort planetariske liv og »absorberes okkult« af mesteren. Blændværkssubstansen, som er lutret og rensset for alt, der betingede den på det planetariske astralplan, og som nu udelukkende har den rene essens i behold, sætter den lov i bevægelse, der trækker dette rensede levn ind på det kosmisk astrale plan.

Den store cirkulerende proces foregår således konstant og tilkendegiver på ny den essentielle syntese, der ligger bag alt liv – det menneskelige, planetariske, systemiske og kosmiske. Denne proces åbenbarer også, at loven om tiltrækning, loven om magnetisk arbejde og den kosmiske lov om syntese er tre aspekter af én lov, som vi endnu ikke har noget navn for.

Det bør nævnes, at de mestre, der arbejder på den anden vej, arbejder i relation til og med kontakt til visse store liv, der arbejder i periferien af stjernebilledet Libra, Vægten. Det skyldes, at de mestre, som kan arbejde med magnetiske energier og med de tre førnævnte love, har opnået et balancepunkt, som gør deres arbejde muligt. Det omfatter også en afbalanceret hold-

ning og styrende kraft, der tillader indstrømning af energier fra Vægten, som ikke kunne komme ind i vort planetariske liv på nogen anden måde. Disse energier fra Vægten kommer ind i vort solsystem via solens hjerte og er særligt velegnede til magnetisk tiltrækning og fordeling.

Disse veje blev gradvist skabt, da vor planetariske Logos skabte jorden og begyndte den *involutionære* skabelsesproces, der langt senere førte til *evolution*. De er derfor alle sammen veje tilbage. Denne anden vej var en af de første, der blev anvendt, og (atter et citat fra *Den gamle kommentar*) »døren der engang åbnedes indad, åbnes nu udad og tillader dem, der har nøglen, at træde ud, fordi de trådte ind ad den dør for mange og lange æoner siden«.

Alle mestrene (og ikke kun dem på femte stråle) får grundig undervisning i at håndtere energier, og derfor fastslår mesteren K.H. over for sine disciple, at okkultisten skal lære at mestre og styre sine egne indre kræfter og energier. Disciplen og den indviende arbejder med hierarkiske energier og med kræfterne i de tre verdners naturrigger. Mesteren bliver instrueret i at håndtere de energier, der findes uden for planetsystemet, men inden for solens grænsning. De mestre, som beslutter sig for at betræde den anden vej, lærer at kontrollere og styre systemiske energier og visse energier, der kommer fra stjernebilledet Vægten og fra en af stjernerne i Store Bjørn. På de mere fremskredne stadier af arbejdet, hvor mesteren er meget længere fremme end ordet antyder, arbejder han bevidst på det kosmisk mentale plan. Hans aktiviteter vil så omfatte relationen mellem energierne fra Store Bjørn og Plejaderne og deres dobbelte relation (en højere modsvarighed til atma-buddhi) til solsystemet og kun af og til til vor jord. Der er tale om store relationer med tæt sammenknytning, gensidig afhængighed og gensidig gennemtrængning.

3. Vejen til uddannelse til planetariske Logoi.

Det er ifølge sagens natur umuligt at sige ret meget om denne vej. De mestre, der betræder den, finder den gennem de forskellige skoler til uddannelse til planetariske Logoi, der findes i visse af de større planetariske systemer, som oplyst i *Indvielse, menneskelig og solar*. Det drejer sig nødvendigvis kun om få

mestre. En lille gruppe af dem bliver tilbage for at studere i vor egen planetariske organisation under Sanat Kumara. Det gør de efter at have taget deres beslutning og efter at være gået ind ad døren i periferien af vor planetariske grænsning. Derefter får de – når de er ude af inkarnation og arbejder gennem den højere telepati – af mestrene i Shamballas råds-kammer og primært af to af Aktivitetens Buddhaer, instruktion af en art, der er fuldstændig uforståelig for os. Når de har lært teknikken og gennemgået bestemte prøver, fortsætter de ind i Venus' planetariske liv, vor jords alter-ego, og der afslutter de den uddannelse, som vort solsystem kan give dem, og til sidst fortsætter de til det kosmisk mentale plan.

Der bør huskes to ting i forbindelse med dette vældige emne:

For det første: Disse mestre arbejder primært med »psyken« eller sjælsaspektet i solsystemet. De beskæftiger sig med de mere subtile bevidsthedsudtryk, med okkult modtagelighed og den fine sensitivitet, der fremkalder øjeblikkelig og præcis registrering af alle sjælsreaktioner i ethvert planetarisk liv. Disse riger er ikke nødvendigvis identiske med dem, der findes på jorden, men de er i alle tilfælde meget store grupper af levende former, som er manifestationer af eller udtryk for en speciel planetarisk Logos' natur. Mestrene som deltager i denne uddannelse beskæftiger sig ikke med individuelle bevidsthedstilstande i nogen gruppe. *Det er helhedens bevidsthed*, og dens modtagelighed over for kosmiske påvirkninger, der lægger beslag på deres opmærksomhed. De er ikke (hvis jeg kan udtrykke det sådan) interesseret i nogen individuel enhed af nogen art eller i dennes individuelle reaktioner, modtagelighed eller følsomhed over for påvirkning. De beskæftiger sig kun med de højere identifikationsprocesser, der er tegn på et fremskredent evolutionært udviklingstrin. Deres arbejde består i at fremme den fortsatte udvikling af identifikation. De begynder med monadens identifikation i vor planetariske sfære med Verdens Herres hensigt og vilje, og de fortsætter – når deres uddannelse har udviklet de ønskede evner – med større identifikationer inden for solsystemet. Vi behøver ikke at gå længere.

Hele deres uddannelse drejer sig om bygning af den planetariske, systemiske og kosmiske antahkarana, for det er via antahkaranaen, at ånden arbejder, at livsprocesserne styres og at viljen fungerer i alle de aspekter af guddommen, der er under

udvikling. Glem ikke, at relationen mellem vor planet og planeten Venus er en planetarisk antahkarana, der fortsætter til solens hjerte og videre til det kosmisk mentale plan. Der findes »regnbuebroer«, der fører de syv strålers syvfoldige energier fra planet til planet, fra system til system og fra plan til plan på kosmiske niveauer. De beslægtede åndelige identiteters vilje projiceres over disse broer, hvorved den syntese skabes, der er karakteristisk for det samarbejdende systemiske liv. Arbejdet for de mestre fra vor planet, der er under uddannelse, består ikke blot i at udvikle en indre sensitivitet over for den systemiske hensigt, men også i at udvikle evnen til at overføre denne hensigt til rådsammeret i Shamballa. I ydreplanetarisk forstand svarer disse mestre til og har relation til gruppen af Nirmanakayaer i vor planet, idet de arbejder kontemplativt med antahkaranaen, der forbinder Hierarkiet med Shamballa og menneskeheden med Hierarkiet.

Når tiden er inde vil disse mestre som planetariske Logoi komme til at beskæftige sig med registrering af en Sollogos' hensigt og vilje. De vil da, ved hjælp af den planetariske og systemiske antahkarana, overvåge en gradvis evolutionær overførsel af den vilje (som nu er deres) til alle de former, som de fungerer gennem på netop den planet, de er ansvarlig for. Det kræver, at de arbejder direkte med sjælsaspektet og med udviklingen af bevidst modtagelighed og af sensitiv reaktion over for alle højere impressioner.

For det andet: Disse mestre er dybest set de styrende byggestre og skabere af alle et planetlivs former – former, der har i sig kvaliteter og hensigter, som vi på dette tidspunkt end ikke kan drømme om. De har i deres indre udviklet en fuldkommen syntese af atma-buddhis to energier, eller af den åndelige vilje og den åndelige kærlighed, som er fuldstændigt forenet og aktivt energigivende på en altomfattende måde, der sjældent opnås af nogen anden gruppe af mestre under uddannelse.

Det må forstås, at Aktivitetens Buddhaer, hvoraf vi kun har tre på vor planet, er aktive på samme måde. De er aktiv kærlighed-visdom eller en fuldkommen syntese af aktiv intelligens, aktiv kærlighed og aktiv vilje. Mestrene på denne tredje vej vil derfor en dag afslutte deres uddannelse til planetariske Logoi med at opnå status som Aktivitetens Buddhaer, og de vil i en periode tjene som sådanne i et planetarisk system, før de

overtager styringen med og ledelsen af deres eget manifestationslegeme.

Uddannelsen af disse mestre på den tredje vej kan beskrives som et intensivt studium af en meget ophøjet form af videnskaben om impression. Den fornemste opgave for en planetarisk Logos er at præge sit syvfoldige manifestationslegeme via dets syv bevidsthedsstadier og de syv centre med sin vilje og intention. De overføres efterhånden som det æteriske legeme bringes i en stadig mere modtagelig tilstand ved, at de syv planetariske centre, først og fremmest de tre hovedcentre, vækkes. Mestre, der får denne uddannelse, opnår at få erfaring i de metoder, der anvendes af de syv hellige planeters Logoi, derfor er uddannelsesperioden overordentlig lang. Det må huskes, at det åndelige menneske – bortset fra tiden i den tætte fysiske inkarnation og derfor betinget af hjernen og dennes specielle begrænsninger – ikke har nogen tidsopfattelse, når først det er adskilt fra det fysiske legeme. Tid er hjernens sekventielle registrering af bevidsthedstilstande og af progressive kontakter med fænomener. Tid, således som menneskeheden forstår den, findes ikke på de indre plan. Der findes kun cykler med aktivitet eller uden aktivitet. For mestrene på den tredje vej antager denne ikke-aktivitet form som cykliske perioder med kontemplation og mental aktivitet efterfulgt af aktive perioder med energistyring, hvor bestemte planetariske Logois og deres formidlers vilje præges på vor planets rådschamber, og senere når uddannelsen er afsluttet, på andre planeter.

Det er disse mestres impulsgivende tilskyndelse, der bygger bro over og sammenkæder monaden på det monadiske plan med den tætte manifestation i de tre verdener på det kosmisk fysiske plan. I denne proces bliver bygningen af antahkaranaen mellem det åndelige menneske i inkarnation og den åndelige triade fremskyndet og færdigkonstrueret, men dette er blot en følge af det langt større arbejde med at forbinde Shamballa med alle naturriggerne og med andre planeter.

Antallet af mestre, der beslutter sig for denne vej, er, som jeg nævnte, ikke stort. Uddannelsen er særlig vanskelig og efterfølges, når lejligheden byder sig til at fungere som en planetarisk Logos, af en offerhandling, der på ubestemt tid indeslutter dem inden for deres manifestationslegemes grænsning, en planet. Dette er årsagen til, at Sanat Kumara altid er

blevet kaldt »Det store offer«.

Bestemte hierarkiske ændringer

Før vi fortsætter betragtningen af de syv kosmiske veje vil jeg gøre et ophold her og tydeliggøre noget for dig, A.A.B. samt besvare nogle af de spørgsmål, du stiller.

For nogle år siden (i 1925) fik verden ved din hjælp *En afhandling om Kosmisk Ild*. I den bog uddybede jeg den meget elementære information, jeg havde givet om emnet i *Indvielse, menneskelig og solar* – en bog der blev udgivet tidligere (i 1922). I begge disse bøger kom jeg ind på de kosmiske veje. Jeg gav – i meget dunkle vendinger – nogen information. Formuleringerne var så dunkle, at kun få kan forstå meningen. Den sande betydning er kun for fremskredne indviede, og set fra deres synspunkt er jeg ikke en af dem, selv om jeg måske er det set fra jeres. I *Indvielse, menneskelig og solar* blev der kun sagt lidt, fordi bogen blev skrevet til den brede offentlighed, og derfor blev kun få ideer antydet for at vise retningen. Nu har jeg i *En afhandling om de syv stråler*, føjet noget til det allerede givne. Denne bog er imidlertid beregnet for et langt større antal end dem, der læser (og fejlagtigt påstår at forstå) *En afhandling om Kosmisk Ild*. Læren i det, jeg vil sige, er omhyggeligt beskyttet. For at undgå forvirring vil jeg her understrege to ting:

1. Det var ikke Hierarkiets hensigt at give yderligere information om disse veje. Man følte, at der var sagt nok om dette naturligtvis uforståelige emne. Men på grund af de dybtgående ændringer i de hierarkiske planer blev denne beslutning ændret. Jeg fik tilladelse til at føje mere til det allerede givne. Det var der to grunde til:

- a. Den vældige udvikling af menneskenes bevidsthed gennem de sidste femogtyve år berettiger til mere information. Mange aspiranter fik adgang til discipelskabets vej og fandt vej ind i ashramerne, og det tvang mange indviede videre til den højere evolutions vej. Det er i sig selv en yderst glædelig hændelse, men den nødvendiggjorde mange ashramiske tilpasninger.
- b. På grund af dette fremskridt, der blev affødt af den menne-

skelige mekanismes tiltagende sensitivitet, og på grund af de beslutninger, som menneskeheden er i færd med at tage (som følge af de skræmmende prøvelser i krigsperioden, 1914-1945), har Hierarkiet – langt tidligere end de havde håbet på eller forventet – forberedt sig på at manifestere sig på det fysiske plan, eller på det de selv kalder »processen til eksternalisering«.

Det har naturligvis ført til problemer, og blandt dem er det rent hierarkiske problem, der drejer sig om, hvordan den indviede af sjette grad kan gå videre på de kosmiske veje. Du vil, når du studerer de tre fremstillinger af læren grundigt, (i *Indvielse, menneskelig og solar, En afhandling om Kosmisk Ild* og *En afhandling om de syv stråler*) komme frem til noget, der for dig ser ud til at være selvmodsigelser eller forskelle. Det er de i virkeligheden ikke, men sådan kan den hurtige læser føle det, også selv om forskellene er mere tilsyneladende end virkelige. Det er der to grunde til:

- a. Beslutningen om at åbne højere indvielser end den femte for den mester, der er parat, og at gøre aspiranternes verden bekendt med deres eksistens. Der er kun blevet meddelt meget lidt om det, der ligger hinsides femte indvielse. Mange indviede er ved at blive mestre, og mange disciple er ved at tage første indvielse, og det stiller de tre store herrer, der styrer Hierarkiet, over for et helt klart problem.
- b. At gøre den sjette og ikke den femte indvielse til beslutningsindvielsen. Her må jeg sige, at der eksisterer et hierarkisk problem: anvendelsen af viljesaspektet i den indviedes udvikling. Man bør huske, at første stråle aspektet er:

En klar og meget kraftfuld energi. Den er den mest magtfulde energi i det planetariske liv, og den holdes omhyggeligt i ave af dem, der er i stand til at anvende den.

Den formidler, hvorved *skabelsens hensigt* til sidst åbenbares.

Den kraft, der gør det muligt for Hierarkiet at berette om planen i de tre verdener.

Den nødvendige dynamik, hvorved den »besluttende« me-

ster kan sætte sin fod på den højere evolutions vej.

På grund af det gode udfald af forsøget med Shamballa-energiens påvirkning af menneskeheden – det blev overvåget, hvordan dens indvirkning var, uden at den blev trappet ned af Hierarkiet – ændredes kursen for menneskets åndelige historie særdeles meget. Dette var ikke forventet, for – som jeg så ofte har fortalt – mestrene véd ikke, hvilken vej menneskeheden vil gå, og de må heller ikke ved handling eller tænkning gribe ind i menneskehedens beslutning. Det blev derfor nødvendigt mere direkte at styre de indviedes indtræden på de syv veje. Der er kun behov for et vist antal for at opfylde den kosmiske hensigt. Det blev derfor besluttet at gøre adgangsreglerne sværere og strengere.

Glem ikke, min broder, at det er ikke første gang det sker. Der blev også foretaget ændringer i atlantisk tid. Adgangen fra dyreriget og for dyremennesket til menneskeriget blev lukket. Siden da har ingen enheder fra det tredje naturrige fået adgang til det fjerde, bortset fra ganske få tilfælde og af helt specielle årsager. Nu har I imidlertid den omvendte situation. Dengang kunne Hierarkiet på grund af sin struktur, og fordi der i virkeligheden kun var relativt få af vor jords menneskehed, der var medlemmer af Hierarkiet, ikke direkte påvirke de mere udviklede mennesker eller skole flere aspiranter. Derfor lukkede de døren. Sådan forholder det sig ikke mere nu, og de syv kosmiske vejes øverste ledere står i dag i samme situation som Hierarkiet dengang. Ordet har lydt til vore tre store herrer – Manuen, Kristus og Mahachohanen – via de tre Aktivitetens Buddhaer, om at de skal skærpe kravene, gøre sjette indvielse og ikke femte til den besluttende, og om at give dem på de syv stråler flere og forskellige valgmuligheder. Det betyder, at mestrene vil stå over for ni valgmuligheder, når de skal tage deres beslutning. Det er derfor ikke nødvendigt for dem at fortsætte ad allerede besluttede veje på bestemte stråler, de kan fortsætte ledet af deres egen inspiration og med større frihed. De er ikke længere afskåret fra det kosmisk mentale plan, sådan som det hidtil har været tilfældet.

Alle disse ændringer har rod i vort planetariske livs vellykkede respons, som på dette tidspunkt kommer til udtryk i menneskeriget, i evolutionsprocesserne og i indstrømningen (siden

1825) af viljesenergien fra Shamballa. Dette skyldes Sanat Kumaras eget fremskridt i sit identificerede liv på den kosmiske vej, som udgår fra det kosmisk mentale plan. Alt, hvad vi kan kontakte og vide har gensidig samhørighed, og udviklingen af det liv, i hvem vi lever, røres og har vor væren, påvirker alle aspekter og områder af hans manifestation, ligesom et menneskes vellykkede åndelige udvikling og evne til at kontakte sjælen fører til utrolige ændringer i personligheden og påvirker alle aspekter og organer i hans lille manifestation på det fysiske plan.

2. Menneskehedens intelligens er nu af en sådan natur, at visse tidligere indvielser ikke længere eksisterer, og menneskeheden har vist, at den selv besidder evner, der vil sætte dens enkelte enheder i stand til at betræde ikke kun den ene eller de to kosmiske veje, som hidtil har været åbne for dem, men dem alle, hvis de får den rigtige skoling. Det har den for tidlige opdagelse af atomenergiens frigørelse tydeligt vist Hierarkiet.

Alle disse faktorer har fremtvunget en omlægning af planerne i Shamballa, samt ved en ekstraordinær konference også i det meget større rådskammer, som vor Sollogos er leder af. Som følge heraf fik medlemmerne af vort planetariske Hierarki tilbudt større muligheder. Jeg ønsker at understrege: mulighederne blev ikke tilbudt eller forelagt det fjerde naturrige, men det femte.

Det er sådanne faktorer, der er årsag til, at det, jeg har sagt her sammenlignet med det, jeg har sagt i tidligere bøger af denne afhandling, kan se ud som uoverensstemmelser og begrænsninger, men det er de i virkeligheden ikke. Selv om mesteren ved tidspunktet for femte indvielse ikke tager sin beslutning, så indstiller han sig på intelligent måde og med nogen forståelse på de valg, han skal tage ved sjette indvielse i relation til den. Han påbegynder også den fornødne uddannelse, og hertil anvendes læren i *En afhandling om Kosmisk Ild*. Han får forevist de nye muligheder, måderne at tage beslutning på, og de begrænsninger, der ikke længere bør være til stede. Jeg vil gerne understrege, at disse ændringer er en kilde til uendelig glæde i Hierarkiet og for de store liv i Shamballas rådskammer, for de viser den styrke og kraft, der ligger i Sanat Kumaras vellykkede og utrolige fremskridt, der som resultat heraf er sket i menneskehedens bevidsthed. Det vil også føre til fremtidige

parallelle beslutninger på det fysiske plan i menneskelige anliggender. Denne dybt åndelige og mysteriøse succes (mysteriøs fordi menneskesindet intet ved om den) var også baggrunden for de onde kræfters voldsomme forsøg på at overtage styringen, og til den fiasko de fik.

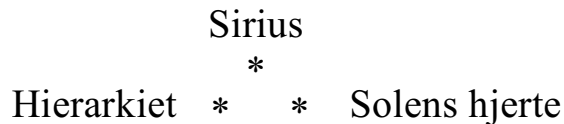
4. *Vejen til Sirius*

Jeg har ofte i mine forskellige bøger antydnet, at solen Sirius er tæt forbundet med vort planetariske liv. Hierarkiet er i høj grad vidende om denne forbindelse og den specielle relation mellem denne fjerde vej og menneskeheden, det fjerde naturrige, men kun lidt kan formidles til den brede offentlighed. Jeg vil imidlertid fortælle jer visse ting, som kan få jeres imaginationsevne (om jeg så må sige) til at blive udbytterig for jer.

Denne store sol, der for vor Sollogos svarer til det åndelige menneskes monade, spiller en særlig rolle, hvad angår vor jord. De, der har en sund sans for okkulte proportioner, kan tænke sig til, at vor lille bitte planet med sin Logos (en af de »ufuldkomne guder« i *Den hemmelige lære*) ville være for lille til på nogen måde at kunne træde ind i bevidstheden hos dette ophøjede oplyste væsen, som er endnu større end vor Sollogos. Men det kan han rent faktisk. Der eksisterer en urgammel relation mellem vor Verdens Herre, Sanat Kumara, og herren for Sirius, og den eksisterer på trods af, at vor planet ikke er en hellig planet. Det bør måske tilføjes, at i den nuværende cyklus er vor planet på grund af de faktorer, jeg nu har gennemgået med jer, hurtigt på vej ud af denne kategori, og på de indre plan og subjektivt betragtes den som en hellig planet. Virkningerne af denne overgang fra ikke-hellig til hellig er endnu ikke fuldt ud blevet objektivt synlige. Mysteriet ved denne relation *åbenbares* delvis ved en af de højere indvielser, og den indviede erkender da, at der findes en god og fyldestgørende årsag til relationen, og at de esoteriske hændelser, relationer og begivenheder, der følger med, blot er konsekvenser:

1. Hovedparten af den frigjorte menneskehed, og derfor et stort antal af de indviede, der skal beslutte sig, vælger denne vej til det kosmiske center.
2. Den relation, der kommer til udtryk, er relationen mellem

Hierarkiet og Sirius, og ikke mellem Shamballa og den vældige sol. Den energi, der fremkaldes som respons på denne relation, når Hierarkiet via solens hjerte og skaber følgelig en overordentlig magtfuld åndelig energitriangel. I har således:

3. Efterhånden som den indviende tager de højere indvielser bliver det klart for ham, at der kommer to store energistrømme ind i vort planetariske liv:
 - a. En energistrøm, der kommer fra det kosmisk mentale plan fra det brændpunkt, som for Sanat Kumara er det samme som den egoiske lotus, sjælen, er for det åndelige menneske. Den bærer vor planets livsprincip med sig og centrerer sig i Shamballa. Derfra spredes den gennem alle former på planeten, og vi kalder den LIV. Det må huskes, at dette livsprincip besidder eller er gennemtrængt af viljen og hensigten fra DET VÆSEN, der overskygger Sanat Kumara, ligesom sjælen overskygger personligheden.
 - b. En energistrøm, der kommer fra solen Sirius. Den strømmer direkte ind i Hierarkiet og bærer det buddhiske princip eller den kosmiske kærligheds princip med sig. Det er et princip, der på gådefuld måde findes i hvert eneste atoms hjerte.

Livsprincippet følger vejene 1.3.5.7, hvorimod den buddhiske strøm følger vejene 2.4.6. Sådan bliver atma-buddhi den sammensmeltede virkelighed, der bringes til fuld udfoldelse i evolutionens løb. Sirius-energien passerer Shamballa og fokuseres i Hierarkiet. Virkningen er ikke mærkbar før efter tredje indvielse, selv om mestrene anvender denne energi, når de skoler disciple til anden, fjerde og sjette indvielse.

4. Alt arbejde i Den store hvide loge styres fra Sirius. Ashramerne er underlagt dens cykliske indstrømning. Den stimulerer ved de højere indvielser, for buddhi-princippet eller den rene kærligheds princip (dvs. kærlighed-visdom) skal

- være aktivt i hjertet hos alle indviede før den store beslutningsindvielse. Det er derfor kun indviede med femte, sjette eller højere indvielser, der kan samarbejde bevidst med det magtfulde buddhiske »liv«, der gennemtrænger alle ashra-mer, selv om den almindelige discipel ikke kan erkende det.
5. Denne Sirius-påvirkning blev ikke erkendt og kun en be- grænset del af den blev fokuseret i Hierarkiet, inden Kristus kom og åbenbarede Guds kærlighed for menneskeheden. Han er et udtryk, par excellence, for en Sirius-indvielse, og det er til dette høje sted, han til sidst vil drage – uanset hvil- ke pligter eller hierarkiske forpligtelser, der venter ham andre steder mellem denne fjerne tid og nu. Buddha skulle oprindeligt have valgt den fjerde vej, men han står nu over for andre planer, som han sandsynligvis føler vil kræve hans valg.
 6. Sanat Kumara betræder ikke vejen til Sirius, men – for at tale i symboler, der ikke er alt for tilslørede – Lucifer, mor- genens søn, *har* nær relation til den, og derfor vil et meget stort antal mennesker blive disciple i Sirius-logen. Det er den sande »Blå loge«, og for at blive kandidat i logen skal den indviede af tredje grad blive en ydmyg aspirant til alle de sande og egentlige indvielser, der venter ham »i den større solskin«.
 7. Intet af det nævnte er tegn på forskelle mellem Shamballas og Hierarkiets anskuelse, og det er heller ikke tegn på, at der er kløfter eller forskellige mål og målsætninger. Hele emnet afspejler sig i mindre relationer på jorden, såsom mellem:
 - a. Den åndelige triade og personligheden.
 - b. Den mentale enhed og det manasisk permanente atom.
 - c. Atma-buddhi.
 - d. Kristus og Buddha.

Disse, til en vis grad usammenhængende oplysninger, kan give jer en generel idé om den betydningsfulde relation mellem vor ubetydelige lille planet og det umådeligt store udtryk for gud- dommelighed, dvs. livet der manifesterer sig gennem Sirius. Det er et liv, som er mere organiseret og vitalt langt ud over, hvad et menneske kan opfatte, og som er frit i et fuldstændigt

ubegrænset omfang, igen langt ud over det mennesket evner at forstå. Princippet om frihed er en levendegørende energi, der kan trænge gennem substans på en enestående måde. Dette guddommelige princip repræsenterer et aspekt af den påvirkning, som Sirius udfolder på vort solsystem og specielt på vor planet. Dette princip om frihed er en af guddommens egenskaber (ligesom vilje, kærlighed og sind), som menneskeheden endnu kun ved lidt om. Den frihed, menneskene kæmper for at opnå, er et af de laveste aspekter af denne kosmiske frihed, som er beslægtet med visse store evolutionære udviklinger, der sætter livet eller åndsaspektet i stand til at frigøre sig fra substansens indvirkning, kontakt og indflydelse.

Det er princippet om frihed, der sætter Sanat Kumara i stand til at være på jorden og dog holde sig fri af alle kontakter, bortset fra kontakten med dem, der har betrådt vejen til frigørelse og nu står fri på det kosmisk fysiske plan. Det er det, der gør det muligt for den indviede at opnå en tilstand af »isoleret enhed«. Det er det, som ligger bag dødens ånd, og som danner den motiverende kraft i denne store befriende formidler. Det er det, der sørger for, at der findes en »vej af kraft« mellem Hierarkiet og den fjerne sol Sirius, og det inspirerer til den »frihedskultur« eller frigørelseskultur, som visdommens mestre arbejder med. Det er det, der skabte den gærende uro og den malstrøm af konflikt i meget fjerne tidsaldre, og som i nutiden er blevet kendt på resultaterne af loven om evolution i alle naturriggerne. Det er det, som er »substansen«, eller som ligger under eller bag alle fremskridt. Den gådefuldt »anvendte påvirkning«, denne »trækken væk« fra formen (som vi ganske enkelt kan kalde det) kommer fra Sirius, og vi har intet navn for den. Det er den lov, som de tre kosmiske love – loven om syntese, om tiltrækning og om økonomi – blot er aspekter af. Ingen af disse tre underordnede love pålægger Verdens Herre nogle regler eller begrænsninger. Loven om frihed foreskriver derimod visse restriktioner, hvis man kan anvende sådan en selvmodsigende frase. Den er ansvarlig for, at han kendes som det »Store offer«, fordi han (under styring af denne lov) skabte vort planetariske liv og alt, hvad der er i det og på det, for at lære at anvende denne lov med fuld forståelse, fuldt bevidst og alligevel på samme tid bringe frigørelse til myriader af former i sit skaberværk.

Loven om økonomi påvirker i dag hele menneskeheden i alle faser af dens liv. Loven om tiltrækning begynder at få en vis kontrol specielt i det arbejde, Hierarkiet påtager sig at udføre, og mange indviede og seniordisciple er ved at blive opmærksomme på betydningen af loven om syntese og reagerer på dens påvirkning. Senere vil mesteren, når han fortsætter ad en af de syv veje, arbejde med loven om frihed. Det er ikke, hvilket I vel gætter, dens sande navn, for dybest set er frihed og frigørelse *virksomheder* af dens aktivitet. Denne enestående og gådefulde lov styrer livet og livene på Sirius, og denne ukendte »sfære af fungerende og intelligent aktivitet« svarer til loven om økonomi på vor planet – den laveste af de love, der styrer eksistens i planetarisk form.

Loven om økonomi omfatter, som I ved fra mine tidligere bøger, mange mindre eller subsidiære love. Man kunne derfor sige, at det gør loven om frihed også. Først når flere guddommelige egenskaber erkendes som fakta og opfattes som aspekter, er det muligt at oplyse navnet på den lov, der indeholder loven om frihed, for der findes ikke noget ord i vort sprog, som er tilstrækkeligt dækkende. Ovenstående oplysninger vil imidlertid forbinde Sirius og vor lille planet, jorden, i jeres tanker.

Frimureriet, der oprindeligt blev etableret langt tilbage i tidernes morgen og lang tid før det jødiske religionssystem, blev organiseret under direkte Sirius-påvirkning og formet så vidt det var muligt med bestemte Sirius-institutioner som forbillede, og også med en svag lighed med vort hierarkiske liv – set i lyset af det evige nu. Dets »Blå loge« med de tre grader har relation til de tre store grupper af liv på Sirius, for der findes ikke naturrigger, som dem vi har. Disse grupper modtager alle dem, der vælger den fjerde vej, og skoler dem i måden at eksistere på og i den type liv, der findes på Sirius. Jeg kan tydeliggøre det for jer ved at sige, at de mindst udviklede Sirius-liv er – set fra vort standpunkt – alle indviede af meget høj grad. Frimureriet er derfor på en speciel måde forbundet med den fjerde vej. Ned gennem tiderne er frimureriets traditioner blevet bevaret, har ændret sin terminologi fra tid til anden, nyfortolket sine magtord og følgelig bevæget sig længere og længere væk fra sin oprindelige skønhed og hensigt.

Nu er tiden inde til – under cyklisk lov og som forberedelse til den ny tidsalder – at frimureriet med åndelig forståelse skal

foretage visse ændringer. Den nuværende jødiske farvning af frimureriet er fuldstændig forældet og er blevet bevaret alt for længe, for den er nu enten jødisk eller kristen, men den skal ikke være nogen af delene. Den blå loges grader er udelukkende jødiske i formuleringer og ordlyd, og det bør ændres. De højere grader er hovedsageligt kristne, selv om de er fyldt med jødiske navne og ord. Det bør også ophøre. Denne jødiske farvning er i dag en af de største hindringer for, at intentionen med frimureriet kan komme til fuldt udtryk, og det bør ændres samtidig med, at man bevarer kendsgerningerne, enkelthederne og strukturen i frimureriets symbolik intakt. Uanset hvilken form den nye terminologi får (og denne ændring vil uundgåeligt komme), så vil også den forsvinde, når den har tjent sit formål. Således vil den cykliske transformation fortsætte indtil det tidspunkt, hvor hovedparten af menneskeheden står på den fjerde vej og skal gennemgå indvielsesprocessen på Sirius, som vor A .: L .: grad er en svag afglans af.

5. Strålevejen

Evolutionens historie på jorden består, set fra menneskeheden synsvinkel, af fremskridt, kraftige revolutionerende beslutninger og kriser, der når et klimaks. Uden en sådan historie ville vi ikke forstå den fremgang, der er sket og den stadige omend gradvise vækst af et sensitivt respons på omgivelserne, på kontakt og på impression af mental og åndelig art. Evolutionshistorien er i virkeligheden, hvis man ser den fra et okkult synspunkt, en historie om åndens frigørelse ved hjælp af stadigt mere udviklede former, som – gennem regelmæssig udvikling og på åndens forlangende – imødekommer dens behov i enhver cyklus og på alle vækststadier, som en følge af substansens respons på åndelig påvirkning og impression.

Denne påvirkning og impression har relation til sammenkædningen af substans og ånd, form og stof, og er tæt forbundet med strålernes cykliske tilsynekomst, med deres forskellige strålepåvirkninger, strålekvaliteter og *stråleintentioner*, for de bidrager alle til evolutionsprocessen, efterhånden som de cyklisk kommer ind i og ud af manifestation. Det bør forstås, at enhver stråleherre, i den tid han følger sin egen udviklingsvej, har bestemte kvaliteter at give udtryk for, og bestemte livsa-

spekter at udvikle og manifestere. Den virkning stråleherrernes eller strålelivenes hensigter har på vor planet er, set fra deres synsvinkel, noget der blot følger med og sker uden at være planlagt, fordi den skyldes bestemte cykliske, cirkulerende og kosmiske aktiviteter, som de for evigt er engageret i. Deres intention og formål har således ikke på nogen måde relation til menneskeheden – noget menneskene meget ofte glemmer.

Den sjette grads indviende arbejder imidlertid med disse stråleintentioner, når han fortsætter på den femte vej eller strålevej. Først forbindes hans beslutning med stråleherrens intention, og til sidst med alle stråleherrernes intention på en mærkelig og unik måde. Mesteren på denne vej arbejder på at forstå stråleherrernes intention og livsformål. Mange første stråle sjæle finder ind på denne vej, for der er en tæt forbindelse mellem *beslutningen* ved sjette indvielse og denne femte vej. Det er at forvente af to grunde: for det første, fordi alle mestre er på en af de tre hovedstråler, og for det andet fordi alle mestre skal udvikle en forståelse af den kosmiske hensigts verden. Det er en forbindelse baseret på anvendelse af viljen. Det er viljen til magt, viljen-til-kærlighed og viljen-til-at-vide samt de fire andre viljesaspekter (*En afhandling om de syv stråler, bind III, Esoterisk astrologi, side 538-542*), som danner det *elementære* grundlag for uddannelse på denne femte vej. Sjæle fra andre stråler når samme mål og vælger af og til denne vej, men den er ikke den mindste modstands vej for dem, som den tit er for mestre på første stråle.

Mestre fra første og anden stråle betræder den ofte, og de har hver deres specielle fremgangsmåde, teknik og type af erkendelse:

1. Første stråle sjæle må betvinge deres »isolerede enhed« og studere skønheden og værdien af differentiering. Denne uddannelsesperiode følges af en mystisk proces, der kaldes »mangeartet identifikation«. Bemærk, hvordan adjektivet beskriver de mange og det mangfoldige, medens navneordet angiver enhedsbegrebet og det særegne. Disse to ord, som tilsyneladende er modstridende men esoterisk betydningsfulde, udtrykker et aspekt af den indvielse, der skal erfares på denne strålevej.
2. Anden stråle mesteren, der beslutter sig for at gå denne vej,

må betvinge sine tiltrækkende, magnetiske tendenser og lære betydningen af »isoleret intention med en mangfoldighed af mål«. Jeg ved ikke, hvordan jeg ellers skal oversætte denne arkaiske sætning, som beskriver målet for mesterens uddannelse på denne vej. Det eksklusive skal blive det inklusive i en helt ny erkendelsesverden, medens det inklusive skal mestre eksklusivitetsteknikken og blive »eksklusiv« inden for et nyt erkendelsesområde. Det er en »eksklusivitet«, som ikke har det mindste element af det store adskillelsens kæteri i sig.

Jeg vil ikke så meget som antyde typen eller kvaliteten af stråleherrernes intentioner, som mesteren med sjette indvielse må lære at forstå. Den uddannelse han får afsluttes med en endnu mere omfattende beslutning, som vil placere ham i en gruppe af liv på en hellig planet eller i et solsystem, der svarer til Shamballa på vor lille planet. Shamballa besidder vor planetariske Logos' vilje eller hensigt. Målet som disse indviende, der er uddannet på strålevejen, til sidst når, findes i en aktivitetssfære, hvor sublimе hensigter og guddommelige intentioner er fuldført.

6. Vejen vor Logos befinder sig på

I bør huske, når vi nu skal studere dette vældige emne, at Sollogos i udvikling står lige så langt fra vor planetariske Logos, som vor planetariske Logos står over en accepteret discipel. Og dog er de to knyttet sammen til en subjektiv enhed og har mål, der ligner hinanden. I bestemte punkter på den højere evolutions vej mødes og sammensmeltes deres to energibaner. Vor Sollogos spiller også en særlig interessant rolle i udviklingen af hele vort planetariske liv. For at tydeliggøre det, selv om det er symbolsk tale, kan Sanat Kumara betragtes som en personlig discipel af Sollogos med alt, hvad det indebærer af kosmisk ansvar.

Det var tidligere i dette studium vanskeligt for os at forstå den vej, der betrædes af de mestre, der har besluttet at betræde vejen til uddannelse til planetariske Logoi. Det er derfor langt vanskeligere og i praksis umuligt at sige noget om den vej, der betrædes af de store væsener, som er under uddannelse til

Sollogos. Sanat Kumara er en af dem. Ikke alle planetariske Logoi betræder vejen til Sollogos, for lige så ophøjede positioner venter dem andre steder i universet. Som jeg nævnte i *En afhandling om Kosmisk Ild*, er de mestre, der betræder denne vej, endog meget sjældne, og hidtil har de måttet træde ind på denne vej via engle- eller deva-evolutionen, for derefter at blive overført til den femte vej eller strålevejen. Der er imidlertid sket ændringer, og en mester kan nu fortsætte direkte til denne sjette vej uden at gå ind i deva-evolutionen.

På denne sjette vej skal mestrene under uddannelse arbejde med devaerne, som overvejende er formidlere i bevægelse i den skabende proces af en solar skabelse. De mestre, der træder ind på denne vej, deltager til sidst og som en del af deres uddannelse i en af de hellige planeters råds-kammer, før de går videre til den gruppe, som leder vor Sollogos. Det er dog kun en midlertidig fase, selv om det tidsmæssigt i begge tilfælde drejer sig om umådelige perioder, set fra menneskehedens synspunkt. De arbejder med principper, der er ukendte for os på jorden, selv om to af disse principper senere vil blive åbenbaret. Mange af dem er styrende faktorer i andre sfærer og planetsystemer, som er mere fremskredne end vort. Mesteren under uddannelse optræder da som vogter af disse »energigivende principper« eller som formidler. På den måde var Venus vogter af det, vi kalder det mentale princip, og gav det som gave til den vordende menneskehed.

7. Vejen til ubetinget sønneværdighed

Som jeg tidligere har understreget, kan jeg ikke oplyse særligt meget om denne gådefulde vej, der fører ind i en triangel (om jeg så må sige), der er dannet af tre energibaner, hvis effektivitet vibrationsmæssigt er forskellig og meget vekslende. Denne triangel er noget i retning af en åben dør, der byder på en enestående og uforudset mulighed for dem, der opdager denne vej. Ligesom en af de syv veje skabte en endelig relation til Plejaderne, så relaterer denne vej vort solsystem til stjernebilledet Store Bjørn. I har således en triangel, som er sammensat af en energistrøm fra Store Bjørn, en energistrøm fra solens hjerte eller fra vor Sollogos, og en grundlæggende bane af de syv energistrømme, der kommer fra vore syv hellige

planeter. Denne triangels kraft og effektivitet er derfor enestående og tydelig. Den skaber relationen mellem vort system, vore planeter og universet. Denne »åbne« triangel er en mulighed for de liv, der – fra den anden side af den triangel, som vort solsystem med sit indhold præsenteres for – søger at hjælpe vort solsystem og føre de ikke-hellige planeter frem til den grad af frigørelse, som er deres særlige mål. Alle store avatarer træder ind i vort system ad denne triangulære dør og »finder det sted, hvor de kan tjene«.

Den ene, om hvem

intet kan siges

Sollogos

Den planetariske Logos

Det er indstrømningen af energi fra kilder uden for solsystemet, der skaber de syv kosmiske veje. Der findes ingen gruppering, der hedder de syv solare veje. I de fleste tilfælde fører vejene væk fra vort solsystem.

Når I vil studere den mere vanskeligt tilgængelige lære (mere tilsløret og symbolsk end dette), vil I opdage visse udsagn, som for esoterikeren vil kaste meget lys over de mere enkle fremstillinger i denne *Afhandling om de syv stråler*. De er mere enkle, fordi der kun informeres om punkter, der i sig har kimen til eventuel oplysning af den brede offentlighed. *En afhandling om Kosmisk Ild* er ikke skrevet for den brede offentlighed. Den er helt klart en fremstilling af sandheden for den indviede discipel. *Dens linje er utvetydigt en første stråle og en tredje stråle fremstilling, mens denne afhandling utvetydigt har en anden stråle fremgangsmåde*. Det er et udsagn, som kræver omhyggelig overvejelse, og som endnu ikke er blevet erkendt.

Blandt de ændringer, der var nødvendige på grund af den unormalt hurtige udvikling af menneskeheden med en optrapning af disciplenes kvaliteter som følge, ses den kendsgerning, at mesteren – når han står over for den sjette indvielse, hvor han skal tage en umådelig stor beslutning – ikke længere som hidtil træder ind på vejen helt blind. Han får nu en åbenbaring

af det sande fælles mål for de syv veje, og ligeledes en vision af de forskellige mellemliggende, varierende individuelle mål. Derfor er den femte indvielses navn »åbenbaringsindvielsen«. Han kan derefter tage sin beslutning med åbne øjne og uden at være blindet af herligheden.

Endnu et punkt kræver forklaring her. For de indtrædende disciples vedkommende er hele standarden i den mentale udrustning så meget højere end før på grund af menneskets mentale og intuitive udvikling, at det har fremtvunget tilsvarende ændringer i selve Hierarkiet. Mestrene, der nu betræder den højere evolutions vej er også meget højere udviklede. Viljespektet er i særlig høj grad til stede (selv om I ikke kan erkende det), og det er en helt ny faktor, som er meget betingende. Kærlighed og intelligens kendetegnede mestrene indtil for tre hundrede år siden. Kærlighed, intelligens og vilje kendetegner dem i dag. Dette er endnu en årsag til de omfattende forandringer, der er foretaget, og det er interessant at se, at størstedelen af forandringerne skyldes menneskenes respons på det hierarkiske arbejde. Det er menneskeheden, der har fremtvunget disse meget vidtrækkende ændringer. Menneskeheden har ligeledes fremtvunget åbenbaringer, som menneskene hidtil først kunne forvente at opleve om tusindvis af år, eller når den sjette rod-race var blevet til. Et eksempel på dette kan ses i den omfattende information, der gives i forbindelse med den anden vej. I min tidligere beskrivelse af de syv veje i *Indvielse, menneskelig og solar* nævnes der intet om et betingende stjernebillede. I *En afhandling om Kosmisk Ild* nævner jeg, at der strømmer energi ind i vort system fra en ukendt kilde via stjernebilledet Tvillingerne. I denne sidste bog nævner jeg, at stjernebilledet Vægten, der afbalancerer, er involveret. Derfor findes der på denne vej til magnetisk arbejde to sammensmeltede indflydelser, Tvillingernes og Vægtens. I har således:

Tvillingerne

Vægten

Vort solsystem

Tvillingernes dobbelte energi bringes til et balancepunkt ved hjælp af indflydelsen fra Vægten, og denne afbalancerede og dobbelte energi frigøres derefter i vort solsystem. Denne indstrømning af afbalancerende energier danner den anden vej. Jeg har givet jer megen information i dette udsagn.

Jeg har bedt A.A.B. om at indføje et afsnit fra *En afhandling om Kosmisk Ild* sidst i denne instruktion, for læren om de syv veje er som en konkluderende kommentar. Jeg vil ikke uddybe det yderligere, men besidder I evnen til åndelig imagination og til refleksion, kan I forstå meget. Jeg har også bedt A.A.B. om at tilføje de syv opstillinger, jeg tidligere har givet, for at komplettere og afrunde denne trefoldige fremstilling. Jeg tilskynder jer ikke til at studere eller bruge megen tid på at overveje de syv veje. Jeres indtræden på en af disse veje ligger langt, langt fremme, og det ville være spild af tid. Jeg vil blot minde jer om, at alle bestræbelser på at leve rigtigt, smukt og nyttigt, på at kontrollere sindet og på at opnå kærlig forståelse, lægger grunden til, at den rigtige beslutning tages ved den sjette indvielse. En dag vil I stå i denne enestående valgsituation, og det er det, I gør her og nu, der er betingende for, hvilken vej I vil gå.

Uddrag af En afhandling om Kosmisk Ild, side 1135-1154

På et bestemt stadium, som ikke kan defineres, bliver de syv veje til fire veje på grund af det faktum, at vort solsystem er af fjerde orden. Denne sammensmeltning sker på følgende måde:

De indviede på første vej »kæmper sig vej« til den sjette vej.

De indviede på den anden vej »alkymiserer sig« over på den syvende vej.

De indviede på den tredje vej går videre til den femte vej ved at »trænge gennem sløret«.

Så er der kun den fjerde vej tilbage. Den betrædes af alle dem, der når deres mål gennem en kombination af hengivenhed og aktivitet, men stadig mangler den fulde udvikling af det manasiske princip. Da vort solsystem er et kærlighed-visdomssystem, hvor astral-buddhisk udvikling er i fokus, omfatter fjerde vej størstedelen af menneskeheden. I vort planetariske Hierarki er der flere »medfølelsens herrer« end »visdommens mestre«. Førstnævnte må derfor alle følge vejen til solen Sirius

og dér blive udsat for en kolossal manasisk stimulering, for Sirius er kilden til manas. Dér må mystikeren tage hen og blive det, der kaldes »en gnist af mahatisk elektricitet«.

De syv veje vedrører ikke naturen eller afbalanceringen af modsætningernes par. De vedrører kun enhed, det der bruger modsætningernes par som ingrediens i frembringelsen af LYS.

FØRSTE VEJ. VEJEN TIL JORDTJENESTE.

Egenskaber..... Vis medfølelse.
Kilde..... Stjernebilledet Dragen, via Vægten.
Metode..... Tolv kosmiske identifikationer.
Hierarki. Det sjette.
Symbol..... En grøn drage, der udgår fra centrum af en strålende sol. Bag solen ses to søjler, der rager op over den. Mellem søjlerne er der en lukket dør.
Opnået kvalitet... . Lysstyrke.

ANDEN VEJ. VEJEN TIL MAGNETISK ARBEJDE.

Egenskaber..... Modtagelighed for varme og kendskab til rytme.
Kilde..... Et ukendt stjernebillede, via Tvillingerne.
Metode..... Indtræden på den brændende grund.
Hierarki. Det tredje og fjerde.
Symbol..... Et ligbål, fire fakler og en femtakket stjerne, der stiger op mod solen.
Opnået kvalitet... . Elektrisk hastighed.

TREDJE VEJ. VEJEN TIL UDDANNELSE TIL PLANETARISKE LOGOI.

Egenskaber..... Kosmisk syn, deva-hørelse og psykisk koordination.
Kilde..... Betelgeuse, via tegnet Skytten.
Hierarki. Det femte.

Metode. Prismatisk identifikation.
 Symbol. Et farvet kors med en stjerne i centrum.
 I baggrunden en flammende sol, og over
 den et sensa-ord.
 Opnået kvalitet. . . . Kosmisk æterisk syn eller syvfoldig
 clairvoyance.

FJERDE VEJ. VEJEN TIL SIRIUS.

Egenskaber. Kosmisk henrykkelse og rytmisk salig-
 hed.
 Kilde. Sirius, via solen, som tilslører et zodiak-
 tegn.
 Hierarki. Skjult bag tallene 14 og 17.
 Metode. Dobbelt rotationsbevægelse og rytmisk
 dans på kvadratet.
 Symbol. To elektriske ildhjul, der roterer om-
 kring et orange kors med en smaragd i
 midten.
 Opnået kvalitet. . . . Ikke givet.

FEMTE VEJ. STRÅLEVEJEN.

Egenskaber. En fornemmelse for kosmisk retning.
 Kilde. Polarstjernen via Vandbæreren.
 Hierarki. Det første og det andet.
 Metode. Elektrisk isolering og opsamling af pol-
 magnetisme.
 Symbol. Fem ildkugler i en cirkel. Cirklen består
 af en slange med isoleringens mantra
 indgraveret i sin knop.
 Opnået kvalitet. . . . Kosmisk stabilitet og magnetisk ligevægt.

SJETTE VEJ. VEJEN VOR SOLLOGOS BEFINDER SIG PÅ.

Ikke oplyst. Ikke oplyst.

SYVENDE VEJ. VEJEN TIL UBETINGET SØNNEVÆRDIGHED.

Ikke oplyst. Ikke oplyst.

Analyse af den spændte verdenssituation

Den spænding, der findes i verden i dag (skrevet i april 1947), specielt i Hierarkiet, er af en sådan art, at den vil føre til en anden og måske endelig verdenskrise, eller den vil fremme det åndelige liv på planeten i en sådan grad, at den med længsel ventede nye tidsalder med nye tilstande vil blive meget fremskyndet. Jeg beder jer tænke nøje over det, jeg her har sagt, og huske det jeg tidligere har fortalt om spændingspunkter. Den nuværende spænding er et stort problem for disciplen under skoling, og derfor er dette tema i denne instruktion særdeles relevant.

Der findes meget blændværk i nutidens verden, og en stor del er koncentreret i Rusland på grund af dette folks unge alder og grundlæggende politiske uerfarenhed. USA er også ungt og uerfarent, men ikke i samme omfang som det russiske folk. I dag lider russerne af blændværk i relation til magt, til planlægning, til det, de betragter som et stort ideal (hvilket det også er), til prestige og til den uundgåelige – men kortvarige – totalitarisme. Denne totalitarisme er også deres svageste punkt, fordi den ubarmhjertigt fører til menneskeåndens oprør. Menneskeånden findes i nøjagtig samme omfang i Rusland som i ethvert andet land i verden.

Frihed er dybest set en åndelig egenskab, der ligger bag hele evolutionsprocessen. Alle mennesker alle vegne bør altid huske, at frihed er en styrkende og betingende virkelighed. Den har overlevet æoner med modstand fra selviskhedens underkuende princip, og på dette tidspunkt har den i høj grad ansvaret for den kamp, vi alle deltager i.

Det land, der er mest fri for selviskhed, er Storbritannien. Det er erfarent, gammelt og derfor modent i sin tænkning. Det har lært meget på relativ kort tid og har en sund dømmekraft. Det mest selviske land i verden i dag er Frankrig, tæt fulgt af USA (selv om de er selviske på vidt forskellige måder). Begge er materialistiske selviske og opslugt af kapitalisme. Rusland er også selvisk, men det er en selviskhed, der gælder et fanatisk ideal, som fastholdes af et umodent, meget ungt folk. USA's selviskhed skyldes også ungdommelighed, men de vil til sidst

modnes gennem erfaring og lidelse. Lykkeligvis for dette store folks sjæl venter der USA megen lidelse. Frankrigs selvished er mindre tilgivelig. Frankrig er alt for gammelt og erfarent. Igen og igen har det været offer for Tysklands væbnede styrker, hvilket det højlydt beretter om til omverdenen. Frankrig glemmer, at det hyppigt overfaldt Centraleuropa i Middelalderen, og at Napoleons erobringer er forholdsvis nutidig historie. Dets onde skæbne (sådan opfatter det det selv) giver det ikke desto mindre muligheden for at blive åndelig i sit liv og sine holdninger, i stedet for groft og intellektuelt (omend strålende) materielt. Det har endnu ikke lært sin lektie og viser endnu så godt som ingen tegn på at ville gøre det. Det må det lære ved hårde prøver, økonomiske afsavn og bekymring. Resultatet vil blive stabilitet.

Verdensdisciplens, menneskehedens, skæbne ligger i USA's, Storbritanniens, Ruslands og Frankrigs hænder. Menneskeheden har gennemgået de forberedende prøver til den første indvielse. De har været hårde og ubarmhjertige og er endnu ikke helt overstået. Karmas herrer (der er fire) arbejder i dag gennem disse fire stormagter. Det gælder imidlertid en karma, der søger at frigøre, som al karma gør. I den kommende krise vil der blive opnået sand vision og ny frihed samt større åndelig horisont. Krisen behøver ikke igen, hvis den bliver håndteret rigtigt, at nå en ultimativ voldsomhed.

Problemområdet er – hvilket er velkendt – det nære østen og Palæstina. Jøderne har ved deres illegale og terroristiske aktiviteter lagt grunden til store vanskeligheder for dem, der forsøger at fremme verdensfreden. Et jødisk medlem af min ashram påpegede (og jeg roser ham for hans sjælssyn), at jøderne igen delvist har åbnet døren for det ondes kræfter, som oprindeligt virkede gennem Hitler og hans onde stab. »Forseglingen« af denne dør var ikke udført grundigt nok, og det er en del af visdommen at opdage dette i tide. Disse onde kræfter virker gennem en ond triangel, hvor ét punkt findes i zionistbevægelsen i USA, et andet i Centraleuropa og det tredje i Palæstina. Palæstina er ikke længere et helligt land og bør ikke betragtes som et sådant.

Jeg vil bede jer huske disse faktorer, når I analyserer verdensbilledet. Dette billede er ved at tage form og bør identificeres. Det omfatter jøderne (som ikke er en nation men en

religiøs gruppe), det nære østen og Rusland. På de kort, der findes i det åndelige Hierarkis arkiver, befinder hele området i det nære østen og Europa – Grækenland, Jugoslavien, Tyrkiet, Palæstina, de arabiske stater, Ægypten og Rusland – sig under en meget tung og mørk sky. Kan denne sky opløses ved hjælp af Storbritanniens, USA's og hovedparten af De Forenede Nationers rette tænkning og planlægning, eller må katastrofen bryde ud over verden? Er denne opgave alt for vanskelig at håndtere på rette måde for den uerfarne discipel – menneskeheden?

I det jeg her har skrevet, ser I billedet af den virkelige situation. Storbritannien er midlertidigt svækket og ineffektiv (bortset fra befolkningens klare tænkning og politiske modenhed). USA, som er uvant med at have magt, er noget arrogant, har et stort mereværdskompleks og er uerfarent, men har dog på samme tid overordentlig gode hensigter og er grundlæggende sundt. Det er folkemasserne, der har en sund tankegang, og ikke deres repræsentanter i kongressen.

Det er ikke min opgave at fortælle jer, hvad der vil ske, selv om Hierarkiet véd det. Menneskeheden må, som alle disciple, lades fuldstændig fri til at klare sin egen skæbne. Menneskeheden har endnu ikke lært den vanskelige lektie, som alle disciple må mestre: lektien om det dobbelte liv for det menneske, hvis sjæl fungerer, og hvis fysiske hjerne konstant er vidende om dette faktum.

DET DOBBELTE LIV I INDVIELSESPROCESSEN

I de mange bøger jeg har skrevet, har jeg sagt relativt lidt om hjernen og dens relation til personligheden og sjælen. Det er ikke muligt her at uddybe emnet ret meget, men jeg vil komme med nogle udsagn, uden hvilke det vil være meget svært at forklare den dobbelte livsproces. Jeg kan sammenfatte det, jeg vil sige, i følgende tre punkter:

1. Hjernen er et meget fintfølede apparat, der modtager og sender:
 - a. Den er modtagelig for information, der sendes til den via sanserne fra det emotionelle plan og fra sindet.

- b. Ved hjælp af hjernen bliver det personlige lavere selv vidende om sine omgivelser, om karakteren af sine ønsker, og om sine mentale egenskaber så vel som om de emotionelle tilstande og tanker hos de mennesker, det kommer i kontakt med i sine omgivelser.
2. Hjernen er i høj grad betinget af det endokrine system, og det i langt højere grad end endokrinologerne bryder sig om at indrømme:
- a. Den er stærkt betinget af de tre store kirtler, som er tæt forbundet med hjernesubstansen. Det er hypofysen, pinealkirtlen og karotiskirtlen.
 - b. De danner en triangel, men er praktisk talt ikke forbundet i det primitive menneske, kun lejlighedsvis forbundet i det almindelige menneske, og tæt forbundet i det åndelige menneske.
 - c. Disse kirtler er de objektive modsvarigheder til de tre energicentre, ved hvis hjælp sjælen, eller det iboende åndelige menneske, styrer sit fysiske legeme.
 - d. Hvor der er en tæt forbindelse mellem de tre kirtler – sådan som det i højere og højere grad er tilfældet hos disciple – etableres der altid en triangel af cirkulerende energier.
 - e. Denne triangel bliver, gennem karotiskirtlen i den forlængede marv, forbundet med andre kirtler og centre.
3. Hjernen bliver som afsender et kraftigt styrende organ:
- a. Som modtager og afsender af ren energi eller rent liv benytter den karotiskirtlen, der styres af alta major centret, og den etablerer en tæt relation til hjertet og hjertecentret.
 - b. Som modtager af mental energi eller af energi fra sjælen, bliver ajnacentret den styrende formidler. Det er det center, der styrer hypofysen.
 - c. Disse energier modtages via hovedcentret, der styrer pinealkirtlen. Emotionel energi kommer ind i personlighedssystemet via solar plexus centret, hvor den enten styres eller transmutteres og højnes.

Det er denne trefoldige mekanisme i hovedet – både objektiv og subjektiv – der benytter den fysiske hjerne som modtager og afsender. Det er denne mekanisme, der bringes til skabende aktivitet og under styring af disciplen, der er under skoling eller under forberedelse til indvielse. Jeg har ikke før betonet dette, og jeg ønsker heller ikke at gøre det, for det er ikke godt for en discipel eller aspirant bevidst og forsætligt at beskæftige sig med mekanismen i hovedet. Disciplen skal lære at styre og anvende sindet bevidst. Han skal opøve sindet til at kunne modtage meddelelser fra tre kilder:

Det almindelige livs tre verdener, hvorved sindet bliver i stand til at handle med »sund fornuft«.

Sjælen, hvorved disciplen, en ashramisk medarbejder, bliver bevidst oplyst af sjælens visdom, som efterhånden erstatter den kundskab, der er opnået i de tre verdener, idet denne kundskab bliver til visdom, når den anvendes rigtigt.

Den åndelige triade, der virker som mellemed mellem monaden og personlighedens hjerne. Dette finder til sidst sted, når sjælen og personligheden forenes og sammen-smeltes til én fungerende enhed, og den erstatter det vi mener med det fejlagtige udtryk »*sjælen*«. Herefter bliver den oprindelige trefoldighed til dualitet.

Det har været nødvendigt at komme med disse forholdsvis elementære bemærkninger for at tydeliggøre disse punkter, hvis der skal kunne komme en sand forståelse af, hvad disciplens eller mesterens dobbelte liv består af, og på hvilken måde de er forskellige.

En prøve i indvielsesprocessen kommer helt uventet. Forventede prøver, som man kan forberede sig til, er ikke sande prøver i ordets egentlige esoteriske betydning. Her gælder det en prøve – der pålægges med stadig større strengthed, efterhånden som den ene indvielse efter den anden tages – for at se præcist i hvor høj grad den indviende er i stand til at fastholde eller bevare de registrerede fakta fra de forskellige bevidsthedsverdener og -plan i sin hjernebevidsthed. Det vil sige de tre verdener for menneskelig stræben, sjælsbevidsthedens verden, eller dem begge og ashramens verden, eller igen disse og Hi-

erarkiets egen aktivitet, når de betragtes som en stor komplet helhed, eller igen alle disse og verdenen for triadisk erfaring indtil det punkt bliver nået, hvor det er muligt at registrere og fastholde en egentlig bevidsthedskontinuitet, som kommer direkte fra Verdens Herres råds-kammer til de mestre, der fungerer i et fysisk legeme og derfor må benytte den fysiske hjerne. I hvert enkelt tilfælde *skal* prøven (for at blive rigtigt bestået) omfatte hjernebevidstheden. De fakta, der registreres på de subtile plan, skal på samme tid registreres, erkendes og fortolkes korrekt på det fysiske plan.

I kan se, at dette er en stor og meget nødvendig indikation på, hvordan bevidstheden udvikles. En mester skal efter ønske til enhver tid være bevidst på et hvilket som helst plan. Det må også være indlysende for jer, at der er tale om en voksende og stadigt større perception, som stadierne mellem indvielserne forbereder den indviede til. Gradvis må hver af de fem sanser samt den sunde fornuft (sindet), tilkendegive den højere modsvarigheds effektivitet, dvs. effektiviteten af et subtilt apparat under udvikling. Gennem dette apparat kommer den indviede i berøring med stadigt større områder af den guddommelige »sindstilstand« eller med den planetariske bevidsthed, indtil »det sind, der er i Kristus« virkelig bliver den indviedes sind med alt, hvad disse ord indebærer af mening og esoterisk betydning. Bevidsthed, sensitivitet, opfattelse, planetarisk forbindelse, universel bevidsthed – det er de ord, vi må studere og efterhånden uddybe i deres sande esoteriske betydning.

Her har I fået et bredt og generelt billede, der omfatter målet, midlerne eller måden, prøvelsespunktet og den fysiske hjerne. Det er fire faktorer, som ikke har fået megen eller slet ingen opmærksomhed i okkulte bøger om indvielser. De er ikke desto mindre af største betydning. Jeg behandler dem her på grund af det udviklingstrin, som menneskenes sind nu har nået, på grund af deres stadigt tættere relation til den fysiske hjerne, og på grund af, at så mange aspiranter nu er rede til at betræde discipelskabets vej, vejen med forberedende skoling. De befinder sig nu i en position, hvor de kan arbejde bevidst i en dobbelt og konstant proces mod åndelig og fysisk erkendelse.

Disciplens dobbelte liv

Jeg har opdelt emnet i to dele, fordi den dualitet en mester udfolder, og den en discipel udviser, *ikke* er identiske eller udtryk for det samme på forskellige trin. Når man i begyndelsen nærmer sig emnet, forekommer det at være relativt enkelt, men en nærmere overvejelse vil vise store og uventede uligheder.

I forbindelse med disciplens dobbelte liv er de involverede faktorer den trefoldige *personlighed* (med en vågnende og iagttagende bevidsthed centreret eller fokuseret i hjernen), *sjælen* som i begyndelsen ser ud til at være det højst opnåelige mål, men som senere blot ses som et system eller en samling af åndelige egenskaber samt den åndelige triades laveste aspekt, den *abstrakte tænkeevne*. Disciplen føler, at han har opnået noget, hvis han kan opnå en umiddelbar og sammensmeltet bevidsthed af disse tre. Han forstår også, at dette indebærer en udvikling af antahkaranaen. For et menneske, som netop har fået tilladelse til at betræde discipelskabets vej, og som er ved at finde sin plads i en ashram, synes alle disse faktorer at være så vanskelige, at de vil lægge beslag på alle hans kræfter.

Således er situationen på nuværende tidspunkt, og indtil disciplen når frem til tredje indvielse, vil disse mål og en bevidst fusion af dem samt en erkendelse af de guddommelige bevidsthedsplan, som han får adgang til, indikere den opgave, der vil holde ham fuldt og helt beskæftiget. Til den erkendelse det medfører, må han føje en voksende evne til at arbejde på de involverede bevidsthedsniveauer, idet han altid må huske, at et plan og en bevidsthedstilstand er synonyme udtryk, og at han gør fremskridt, bliver vidende, bygger antahkaranaen og skoles til hierarkisk medarbejder i en ashram, gør sig fortrolig med nye og større åndelige omgivelser, udvider sin horisont, stabiliserer sig på vejen samtidig med, at han lever på det fysiske plan som et intelligent menneske i menneskenes verden. Han tilkendegiver ikke tegn på besynderlige særheder, men træder frem som et menneske af god vilje, med menneskekærlig intelligens, med uforanderlig godhed og med en fast og uforanderlig åndelig hensigt. Er det ikke et lidt for stort mål for en discipel? Ser det ikke ud, som om det næsten er umuligt at nå? Kan I forpligte jer over for et sådant tilbud og nå et vellykket resultat?

Det kan I ganske sikkert, for tidsfaktoren gør sig gældende, og disciplen kan vælge at lade sig betinge af den, og det gør

han sædvanligvis i discipelskabets første tid, fordi han ikke véd andet, men det åndelige livs sattviske eller rytmiske natur gør efterhånden hurtige fremskridt, hvilket ændrer hans indstilling. Derefter arbejder han uden nogen virkelig fornemmelse af tid, bortset fra den virkning, den har på andre mennesker og på hans medarbejdere på det fysiske plan.

I begyndelsen registrerer han langsomt det, han sanser eller ser på de subtile plan eller på sjælsplanet. Det, han er kommet i kontakt med og den viden han har opnået, er længe om at trænge igennem fra de højere niveauer til hans fysiske hjerne. Når han konstaterer dette faktum, tjener det til at nedbryde hans tidsfornemmelse, og han tager rent symbolsk det første skridt på den tidløse vej. Han opnår også evnen til at arbejde hurtigere og med større mental koordination end det almindelige intelligente menneske. På den måde lærer han, at tidsbegrænsninger er en hjerneopfattelse, og han lærer, hvordan han skal afbalancere tiden og arbejde på en måde, så han inden for en bestemt tidsramme når mere, end det er muligt for et almindeligt menneske at nå, uanset hvor meget han anstrenger sig. At kunne mestre tiden og at kunne tilkendegive åndelig hurtighed er tegn på, at discipelskabets dobbelte liv er ved at erstatte personlighedens integrerede liv, og det leder så igen til en stadig større syntese og højere integration.

Det dobbelte liv, som alle disciple lever, fører også til, at den mentale fortolkning kan ske hurtigere, og det er meget væsentligt for at opnå en rigtig registrering af det fænomenale liv på forskellige højere plan og i bevidsthedstilstande. Glem ikke, at alle vore plan er underplan af det kosmisk fysiske plan og er derfor af natur fænomenale. Når de kontaktes og registreres, og når denne viden sendes til den fysiske hjerne via sindet, skal de altid ledsages af en sand fortolkning og af en korrekt erkendelse af »tingene, som de er«. Det er her, aspiranten og det psykiske menneske tager fejl, for deres fortolkning er næsten altid helt forkert, og det tager sin tid (da det sker i en cyklus med begrænsning) at kunne fortolke og virkelig registrere det på intelligent måde, som bevidstheden har kontaktet. Når tidsfaktoren ikke længere styrer, kan de fortolkninger hjernen registrerer ikke undgå at blive korrekte. Jeg har her givet jer en meget vigtig oplysning.

I kan således se, at ved den tidlige indvielsesproces tager

både den indviende og de nuværende mestre tidsfaktoren i betragtning. Et eksempel på, hvor langsomt informationen trænger igennem fra indvielsens plan til den fysiske hjerne er, at meget få aspiranter og disciple registrerer *det faktum*, at de allerede har taget den første indvielse, Kristus-fødslen i hjertekulen. At de har taget den kan bevises ved, at de – ved deres kærlighed til Kristus, uanset hvad de kalder ham, og ved deres indsats for at tjene og hjælpe deres medmennesker – med fuldt overlæg har valgt at betræde vejen. Alligevel bliver de overraskede over at høre, at den første indvielse ligger bag dem. Det er først og fremmest tidsfaktoren, der er årsag til den manglende evne til præcist at kunne »føre tidligere begivenheder igennem« og dernæst en falsk beskedenhed (indskærpet af den kristne kirke i dens forsøg på at holde folk undertrykt ved hjælp af begrebet synd), og en intens fremadrettet forventningsfuld opmærksomhed hos den almindelige aspirant. Når der er opnået et sandt perspektiv og et afbalanceret synspunkt, samt når en vis viden om det evige nu er begyndt at trænge ind i forståelsen, vil fortid, nutid og fremtid forsvinde fra bevidstheden til fordel for *inklusiviteten i det øjeblik der ER*. Derefter vil de begrænsninger, der findes i tid, ophøre, og karmaloven vil ikke længere have indvirkning – den har for øjeblikket nær relation til fortid og fremtid. Disciplens dobbelte liv vil da slutte og blive erstattet af en mesters kosmiske dualitet. Mesteren er fri af begrænsninger i tid, men ikke i rum, fordi rum er et evigt væsen.

Dette viser, hvor nødvendigt det er på dette trin af den almindelige aspirants skoling konstant at understrege behovet for *koordination*, eller behovet for at oprette en direkte kanal fra hjernen til det ønskede kontaktpunkt. Med tiden må der til en sådan udvikling af koordination føjes bygningen af antahkaranaen og dennes anvendelse i et voksende koordinationssystem. Antahkaranaen skal fuldendes, og der skal etableres direkte kontakt med den åndelige triade, når den tredje indvielse er taget. Derefter følger den fjerde indvielse med tilintetgørelsen af det egoiske eller kausale legeme eller sjælslegemet, fordi sjælen og personligheden smelter fuldstændigt sammen. Disciplens dobbelte liv afsluttes hermed.

Mesterens dobbelte eksistens

Jeg beder jer bemærke forskellen mellem de to overskrifter. I den ene hentyder jeg til disciplens *dobbelte liv*, men i den anden til mesterens *dobbelte eksistens*. Forskellen er bevidst og tilsigtet. Disciplen lever i de tre verdener og tilkendegiver indtil tredje indvielse, at hans liv har nøje relation til sjælen og personligheden og derfor til fænomenernes verden og til forskellige niveauer af det tætte kosmisk fysiske plan.

Mesteren fungerer på PLANET FOR VÆREN og tilkendegiver det faktum, at han evigt ER, at han *eksisterer* som et guddommeligt aspekt på de formløse niveauer af de kosmisk æteriske plan. Derved afviger det helt fra disciplens liv, hvilket man ikke har skænket megen opmærksomhed. Eksistens, væren, essentielt liv, dynamisk energi og elektrisk ild er alle kendetegnende for de højere indvielser. De skaber de grundlæggende forskelle mellem mesterens konstitution og hans levemåde og konstitutionen og levemåden hos dem, som lever, som befinder sig i en tilblivelsesproces, som udtrykker kvalitet, og som forener og sammensmelter solild og friktionsild. Væren og eksistens er ikke det samme som tilbliven eller modificeret tilsynekomst. Det er stort set et spørgsmål om betoning. En mester har skabt en syntese i sit indre af alt det, den fremskredne discipel længes efter at kunne udtrykke, dvs. al den ekspansion, der er mulig, og at kunne fokusere på det dynamiske livsaspekt samt evnen til at stå urørlig i ren væren. Her er det atter svært for mig at udtrykke det, som der ingen ord findes for.

Hvad angår mesteren, så har alle de guddommelige aspekter været i stand til at komme til udtryk i tilknytning til denne specielle tid, i denne specielle runde og kæde (når vi anvender den gamle symbolik i *Den hemmelige lære*) og gennem en speciel race. Disse guddommelige egenskaber – set ud fra tid og rum – skal opfattes som relative. Senere cykler og tidsperioder vil vise disse aspekter i stadigt mere fuldkomne former. Men relativiteten i disse emner angår ikke rigtigt os, for fuldkommenhed er – set fra nutidens discipels synsvinkel – netop det, vi nu forstår ved fuldkommenhed. Mestrene ved imidlertid, at der er mulighed for at opnå en højere, dybere og mere intensiv manifestation af guddommelighed, men det bekymrer dem ikke og medfører ingen belastning, ængstelse eller ivrig stræben. De kender virkningerne fra loven om det uundgåelige, og

det gør disciplene ikke. Denne lov (tillige med loven om tjeneste) frigør mestrene ved den sjette indvielse til et mere omfattende erfaringsområde, idet de har så udviklede guddommelige værdier og egenskaber, at de véd, at deres udrustning er tilstrækkelig til opgaven, og at de uden tøven og bekymring kan tage de næste nødvendige skridt.

Det er vanskeligt for den discipel, der kæmper med blændværk og illusion, at forstå, at efter de højere indvielser findes der ingen bekymring eller emotionel og selvcentreret reaktion i forbindelse med det arbejde, der ligger forude, eller i forbindelse med manifestationens forside. Det er stort set umuligt for neofyten at forestille sig en tid, hvor han vil være fri af alle de reaktioner, som fremkaldes af livet på de tætte kosmisk fysiske plan og af alle livets begrænsninger i de tre verdener. I dag er aspiration en stadig kilde til bekymret spørgen, til pinefulde overvejelser og overspændte åndelige ambitioner med begrænsninger som konsekvens samt til øjeblikke med følelse af nederlag og af mangel på resultater. Mesteren har lagt alt dette bag sig, fordi han véd, at selv denne såkaldt »åndelige modtagelighed« er en form for selvcentreret indstilling. Efterhånden vil de – og disciple burde fatte mod og håb på baggrund af denne oplysning – lægge hele denne lidelsesfulde reaktion på åndelig tilskyndelse bag sig. Mesteren kender loven og er helt fri for at bekymre sig om tidsfaktoren, hvad ham selv angår. Han tager kun tiden i betragtning, hvis den påvirker virkeliggørelsen af planen i de tre verdener.

Mesterens dobbelte eksistens omfatter det, vi kunne kalde to poler: den monadiske bevidsthed, hvad det end er, og den selvskabte form, han kan benytte som medlem af Hierarkiet og medarbejder i de tre verdener for menneskelige anliggender. Jeg vil minde jer om, at der findes mange grupper og typer af mestre, og de fleste af dem er ganske ukendte for de okkult studerende enten på grund af deres eget arbejde, på grund af rygter, eller på grund af viden om de mange evolutionsprocesser, hvor den menneskelige blot er en blandt mange. Det er ikke alle mestre, der arbejder i de tre verdener, og ikke alle mestre der behøver eller har et fysisk legeme. Det er ikke alle mestre, der »har rettet deres opmærksomhed mod det mørke lys' område, men mange har i æoner rettet opmærksomheden mod den åndelige eksistens' kolde klare lys«. Det er ikke alle mestre, der

bringer eller afkræves de ofre, som et arbejde for det fjerde naturrige medfører. Ikke alle frigjorte eller begrænsede sjæle danner gudsriget i den betydning ordet har for os. Dette udtryk begrænser sig til den sjæl, der beliver enheder i den menneskelige familie. Ikke alle mestre arbejder under den store Aktivitetens Buddha, som er ansvarlig over for Sanat Kumara for virkeliggørelsen af planen i forbindelse med menneskeheden. Han arbejder gennem de tre store herrer i Sanat Kumaras evige ashram, men hans to brødre har hver især et lige så betydningsfuldt arbejde, og er – som han – ansvarlige over for rådskammeret. De arbejder også hver især gennem en energitriangel med grupperede subsidiære kræfter, der virker i syv afdelinger og er differentieret i niogfyrre mindre afdelinger, præcis som i den ashram vi kalder Hierarkiet. Glem ikke, at der findes mange hierarkier, hvoraf det menneskelige hierarki blot er ét.

Hele emnet er meget indviklet og dog på samme tid så enkelt, at når man først virkelig har fattet den planetariske opbygnings enkelthed, og den konkrete tænkeevnes analytiske vurderinger er overvundet, så træder den frigjorte mester ind i en verden for åndelige bestræbelser, som er fri for former og symboler eller de tilsløringer, der skjuler den grundlæggende sandhed og det bagved liggende mysterium.

Væren er enkel, fri, ubegrænset og uhindret, og i den verden færdes og arbejder mesteren. Tilbliven er kompleks, indespærende, begrænset og fyldt med hindringer, og i den verden lever, færdes og har disciplen og de mindre indviede deres tilværelse. Mesteren arbejder samtidigt i to verdener eller bevidsthedstilstande. Det vil sige i en verden, der er forbundet med ren eksistens, med det uhindrede liv på de plan, som monaden og Hierarkiet styrer. Intet andet end planen lægger beslag på hans opmærksomhed. Med sikker hånd beskæftiger han sig med den »enkelthed som er Shamballa« og dets indflydelsessfære eller indflydelsesaura, og »med relationsområder, der næres af Kristi ashram«. Jeg citerer her en af mestrene, der forsøgte at forklare en discipel, hvor enkelt det liv er, som en mester giver udtryk for.

VIDENSKABEN OM ANTAHKARANAEN

Når vi nu begynder at studere »det dobbelte liv i indvielsespro-

cessen«, vil jeg bede jer lægge mærke til de ord, der anvendes, og især til hvad de betyder i relation til *indvielsesprocessen*. Det handler, som vi skal se, *ikke* om disciplens bestræbelser på samtidigt at leve den åndelige verdens liv og det praktiske liv i tjeneste på det fysiske plan, men udelukkende om disciplens forberedelse til indvielse, og derfor om hans mentale liv og holdninger.

Denne oplysning angår primært hans mentale livs to store aspekter og ikke den relation, der findes i hans liv mellem sjæl og personlighed. Det er derfor rigtigt at se en dobbelthed i disciplens bevidsthed og at begge aspekter eksisterer side om side:

1. Det bevidsthedsliv, hvor hans sjælsholdning, sjælsviden og sjælsbevidsthed kommer til udtryk gennem personligheden *på det fysiske plan*. Han lærer at registrere og udtrykke det *bevidst*.
2. Det intenst private og rent subjektive liv, hvor han – den sjælgennemtrængte personlighed – er orienteret på det mentale plan, bringes i stadig tættere forbindelse:
 - a. Hans lavere konkrete tænkeevne og hans højere abstrakte tænkeevne.
 - b. Ham selv og mesteren for hans strålegruppe, således at han udvikler den ashramiske bevidsthed.
 - c. Ham selv og Hierarkiet som helhed, idet han bliver stadig mere bevidst om den åndelige syntese, der ligger bag de forenede ashramer. På den måde nærmer han sig bevidst og til stadighed denne solashrams udstrålende center, Kristus selv, den første indvier.

Dette indre liv med dets tre mål, der langsomt åbenbares, angår dybest set forberedelsen til indvielse.

Der findes ingen indvielse for disciplen, før han bevidst er begyndt at bygge antahkaranaen, hvorved han bringer den åndelige triade og sindet, som er det højeste aspekt i de tre verdener, i nær relation til hinanden. Senere bringer han sin fysiske hjerne frem til en tilstand, hvor den bliver en registrerende formidler på det fysiske plan. Derved sker der igen en tilkendegivelse af en klar koordination og en direkte kanal fra

den åndelige triade direkte til hjernen via antahkaranaen, som har forbundet den højere og den lavere tænkeevne.

Det kræver meget arbejde, stor dygtighed i fortolkning og en stærk visualiseringskraft. Jeg vælger mine ord med omhu. Denne visualisering vedrører ikke nødvendigvis form og konkrete mentale forestillinger. Den vedrører en billedlig og symbolsk sensitivitet, der på forklarende måde udtrykker en åndelig forståelse, som overføres af den vågnende intuition – den åndelige triades formidler. Betydningen af dette bliver tydeligere, efterhånden som arbejdet skrider frem. Det er vanskeligt for det menneske, der begynder at konstruere antahkaranaen, at forstå betydningen af visualisering, da den synes at være forbundet med en tiltagende modtagelighed over for det, den ashramiske gruppe overfører til ham, til hans begyndende vision af den guddommelige plan, sådan som den eksisterer i virkeligheden, og til det, som han bliver betroet som *virksomheden* eller resultatet af de på hinanden følgende indvielser. Jeg foretrækker ordet »virkning« for ordet »resultat«, for den indviende arbejder i tiltagende grad mere bevidst med loven om årsag og virkning på andre plan end det fysiske. Vi anvender ordet »resultat« til at udtrykke følgerne af denne store kosmiske lov, når de viser sig i de tre verdener for menneskelig evolution.

Det er i forbindelse med denne bestræbelse, at han opdager værdien, anvendelsesmulighederne og hensigten med den skabende imagination. Den skabende imagination er alt, hvad han til sidst har tilbage af det aktive og intense magtfulde astrale liv, som han levede i så mange inkarnationer. Efterhånden som evolutionen skrider frem, bliver hans astrallegeme en mekanisme, der omdanner begær til aspiration, og aspiration omdannes derefter til en voksende og udtryksfuld intuitiv evne. At denne proces er virkelig viser sig ved, at den grundlæggende kvalitet, som altid har været iboende selve begæret, træder frem: sjælens imaginative kvalitet, der virkeliggør begær og bliver en stadigt højere skabende evne, efterhånden som begær ændres til højere og højere stadier og fører til stadigt højere erkendelser. Denne evne påkalder til sidst sindets energier, og med tiden bliver sindet sammen med imaginationen en stor påkaldende og skabende formidler. Det er på den måde, at den åndelige triade bringes i kontakt med den trefoldige personlighed.

Jeg har i tidligere bøger fortalt, at astralplanet dybest set ikke eksisterer som en del af den guddommelige plan. Det er udelukkende et produkt af blændværk, af kama-manas – et blændværk, som menneskeheden selv har skabt, og som den i praksis helt og holdent har levet i siden den første atlantiske tid. Virkningen af en tiltagende sjælskontakt har ikke blot været at fordrive blændværkets tåger, men den har også tjent til at konsolidere og effektivisere anvendelsen af imaginationen med dens overvældende kraftige skabende evne. Denne skabende energi benytter disciplen, når den er iværksat af et oplyst sind (med dets tankeformskabende evne), til at skabe højere kontakter end til sjælen, og til at bringe det ind i en symbolsk form, som han bliver vidende om gennem energibanen – antahkaranaen – som han vedholdende og videnskabeligt skaber.

Man kunne sige (også symbolsk), at han ved hver indvielse afprøver broen, hvorved han gradvis iagttager styrken i det, som han har skabt inspireret af den åndelige triade og ved hjælp af sit sinds tre aspekter (den abstrakte tænkeevne, sjælen eller tankens søn og den lavere konkrete tænkeevne), kombineret med den sjæls gennemtrængte personligheds intelligente samarbejde. På de tidlige stadier af hans invokative arbejde anvender han den skabende imagination. Det gør det muligt for ham lige fra begyndelsen at handle, *som om* han var i stand til at skabe på den måde. Når den *som om* imaginative viden ikke længere er anvendelig, bliver han bevidst vidende om det, som han – håbefuldt og i åndelig forventning – søgte at skabe. Han opdager, at det rent faktisk eksisterer, og véd, på trods af al polemik, at »tro er en *substans* i de ting, vi håber på, og et *vidnesbyrd* om de ting, vi ikke kan se«.

Bygning af antahkaranaen

Vi skal ikke her beskæftige os med den indledende lære i videnskaben om antahkaranaen, for den studerende kan finde den i bogen *Undervisning i den nye tidsalder*. Denne første præsentation bør studeres inden I går i gang med lærens mere fremskredne stadier, som begynder her. Lad os nu trin for trin overveje denne videnskab, som allerede har vist sig at være en nyttig kilde til eksperimenter og undersøgelser.

Menneskesjælen er (i modsætning til sjælen, når den fun-

gerer på sit eget plan, fri for menneskelivets begrænsninger) indespærret og underkastet de tre lavere energiers styring i de fleste af sine erfaringer. På prøvestadiets vej begynder sjælens dobbelte energi at blive stadigt mere aktiv, og mennesket forsøger at anvende sit sind bevidst og at give udtryk for kærlighedsvisdom på det fysiske plan. Det er i al sin enkelthed målet for alle aspiranter. Når man bevidst og klogt begynder at benytte de fem energier i tjeneste, grundlægges der en rytme mellem personligheden og sjælen. Det er, som om der etableres et magnetfelt, hvor disse to vibrerende og magnetiske enheder eller grupperede energier svinges ind i hinandens påvirkningsområde. Det sker kun en gang imellem og sjældent i de tidlige stadier. Senere sker det oftere, og på den måde dannes der en kontaktvej, der til sidst bliver den mindste modstands vej, »den velkendte vej til fremskridt«, som den til tider kaldes. På den måde konstrueres den første halvdel af »broen«, antahkaranaen. Når den tredje indvielse er taget, er denne vej fuldendt, og den indviende kan »efter eget ønske fortsætte til højere verdener, og lægge de lavere verdener langt bag sig, eller han kan komme tilbage og fortsætte på den vej, der fører fra mørke til lys, fra lys til mørke, og fra de laveste verdener til lysets riger«.

Sådan bliver de to én, og den første store forening på vejen tilbage fuldendes. Nu skal et andet stadium af vejen betrædes, og det fører til en anden og endnu mere betydningsfuld forening, fordi det fører til fuldstændig frigørelse fra de tre verdener. I må huske, at sjælen er en forening af tre energier, som de lavere tre er en refleksion af. Den er en syntese af selve livsenergien (hvilket viser sig som livsprincippet i formernes verden), af intuitions- eller åndelig kærlighedsvisdoms- eller forståelsesenergi (hvilket viser sig som sensitivitet og følelse i det astrale legeme), samt af det åndelige sind (hvis refleksion i den lavere natur er sindet eller intelligensprincippet i formverdenen). Disse tre omtales i den teosofiske litteratur som atma-buddhi-manas – den højere trefoldighed, som reflekteres i de lavere tre, og som fokuseres gennem sjælslegemet på de højere niveauer af det mentale plan, før den stiger ned i inkarnation – som det esoterisk kaldes.

Når vi ser på begrebet med nye øjne, kan vi sige, at de energier, der beliver det fysiske legeme, atomets intelligente liv, de sensitive emotionelle stadier og det intelligente sind, til sidst vil

smelte sammen med og blive transmutteret til de energier, der beliver sjælen. De er det åndelige sind, der overfører oplysning og den intuitive natur, der bringer åndelig perception samt guddommelig levemåde.

Efter den tredje indvielse føres »vejen« hurtig videre og »broen« færdiggøres, hvorved den højere åndelige triade på fuldkommen måde forbindes med den lavere stoflige refleksion. Sjælens tre verdener og personlighedens tre verdener bliver én verden, hvori den indviende arbejder og fungerer. Han opfatter dem ikke som forskellige, og selv om han ser den ene verden som inspirationens verden og den anden verden som sit tjenesteområde, er de for ham én stor aktivitetsverden. Det subjektive æteriske legeme (eller det vitale inspirationslegeme) og det tætte fysiske legeme er symboler på disse to verdener på det ydre plan.

Hvordan bygges denne forbindende antahkarana? Hvor er de spor, disciplen skal følge? Her beskæftiger jeg mig ikke med prøvestadiets vej, hvor de vigtigste fejl bør elimineres og de vigtigste dyder udvikles. I mange af de tidligere instruktioner er der opstillet regler for, hvordan dyder og kvalifikationer til discipelskab dannes, og også for nødvendigheden af selvkontrol, tolerance og uselvskhed. Men det er elementære stadier og burde tages for givet af de studerende. De studerende burde ikke blot være optaget af at etablere discipelskabets karakteregenskaber, men også af de mere omfattende og vanskelige krav, der gælder for dem, hvis endelige mål er indvielse.

Det er »brobyggernes« arbejde, vi beskæftiger os med. *Lad mig først forsikre jer om, at den virkelige bygning af antahkaranaen først sker, når disciplen definitivt begynder at fokusere sig på de mentale niveauer*, og når hans sind som følge heraf fungerer intelligent og bevidst. Han skal på dette stadium opnå en mere præcis idé, end han hidtil har haft, om den forskel, der findes mellem tænkeren, tankeapparatet og selve tanken, og han må begynde med den dobbelte esoteriske funktion, som er:

1. Erkendelse af og modtagelighed for IDEER.
2. Den skabende evne til bevidst at bygge tankeformer.

Det kræver nødvendigvis en stærk mental indstilling og en

nyorientering af sindets opfattelse af virkeligheden. Når disciplen begynder at fokusere sig på det mentale plan (og det er hovedformålet med meditationsarbejdet), så begynder han at arbejde i mentalt stof og at opøve tankens kraft og anvendelsesmuligheder. Han opnår en delvis tankekontrol. Han kan vende sindets søgelys i to retninger, mod den menneskelige stræbens verden og mod sjælsaktivitetens verden. Ligesom sjælen baner sig en vej ved at projicere sig selv som en tråd eller energistrøm ind i de tre verdener, således begynder disciplen også bevidst at projicere sig ind i de højere verdener. Hans energi strømmer ved hjælp af den kontrollerede og målrettede tanke ind i det højere åndelige sinds verden og ind i intuitionens rige. Derved opstår en modsatrettet aktivitet. Denne respons mellem den højere og den lavere tænkeevne omtales symbolsk som lys, idet der skabes en »oplyst vej« mellem personligheden og den åndelige triade via sjælslegemet på samme måde, som sjælen kommer i direkte kontakt med hjernen via tænkeevnen. Denne »oplyste vej« er den illuminerede bro. *Den bygges ved meditation.* Den konstrueres ved en konstant bestræbelse på at tiltrække intuitionen, ved at underordne sig og være lydhør over for planen (som man begynder at opfatte, så snart intuitionen og sindet er i kontakt) og ved bevidst at lade sig optage i den tjenende gruppe med henblik på at blive assimileret i helheden. Alle disse kvaliteter og aktiviteter er baseret på en god karakter og på de kvaliteter, der er udviklet på prøvestadiets vej.

Indsatsen for at nå frem til intuitionen kræver styret okkult (men ikke aspirerende) meditation. Det kræver en skolet intelligens, således at grænselinjen mellem en intuitiv erkendelse og den højere psykisme tydeligt kan ses. Det kræver en konstant disciplinering af sindet, således at det »vedvarende kan holde sig i lyset«, samt udvikling af en kultiveret rigtig fortolkning, således at den opnåede intuitive viden kan iklæde sig de rigtige tankeformer.

Det bør også her slås fast, at konstruktionen af broen, ved hvis hjælp bevidstheden med lethed kan fungere både i de højere og de lavere verdener, *først og fremmest gennemføres ved hjælp af en klart styret livstendens*, samt ved visse planlagte, omhyggeligt tidsbestemte og styrede initiativer med en ny retning og med et nyt fokus, hvilket til stadighed vil føre mennesket i retning af de åndelige realiteters verden. I den sidste

proces vurderes de sidste måneders og års *fremgang* nøje. *Virksomheden* af fremgangen i det daglige liv og i den legemlige mekanisme studeres omhyggeligt, og *viljen til at leve* som et åndeligt væsen bringes ind i bevidstheden med en målrettethed og beslutsomhed, der lover øjeblikkelige fremskridt.

Bygningen af antahkaranaen foregår med sikkerhed hos alle oprigtigt studerende. Når arbejdet udføres intelligent og med fuld opmærksomhed om den ønskede hensigt, og når aspiranten ikke kun er vidende om processen, men tillige arbejder ihærdigt og aktivt på at fuldføre den, så går arbejdet hurtigt fremad, og broen bliver bygget.

Det er klogt at acceptere, at menneskeheden nu befinder sig i en position, hvor den kan begynde den bestemte proces, det er at konstruere forbindelsen eller broen mellem de forskellige aspekter af menneskets natur, sådan at der i stedet for adskillelse bliver enhed, og i stedet for en omskiftelig letbevægelig opmærksomhed, som rettes hid og did på den materielle tilværelses område, samt på følelsesmæssige relationer, så vil vi få lært at kontrollere sindet, få bygget bro over splittelserne og efter ønske opnå en styring af den lavere opmærksomhed på præcis den ønskede måde. Således kan alle menneskets åndelige så vel som naturlige aspekter fokuseres, hvor der er behov.

Dette brobyggende arbejde er allerede delvist udført. Menneskeheden som en helhed har allerede bygget bro over kløften mellem den emotionelt-astrale natur og det fysiske menneske. Det bør bemærkes, at brobygningen skal udføres i bevidsthedsaspektet, og at den vedrører kontinuiteten af menneskets forståelse af livet i alle dets forskellige aspekter. Den energi, som bevidstheden benytter til at forbinde det fysiske menneske og det astrale legeme, er fokuseret i solar plexus centret. Udtrykt symbolsk findes der i dag mange, der arbejder på broen ved at sammenkæde sindet med de to aspekter, der allerede er forbundet. Denne energitråd udgår fra eller er forankret i hovedet. Nogle mennesker, naturligvis færre i antal, arbejder støt og roligt på at sammenkæde sjælen og sindet, som så igen sammenkædes med de to andre aspekter. Sjælsenergien er, når den er forbundet med de andre tråde, forankret i hjertet. Meget få mennesker, verdens indviede, har fuldbyrdet alle de lavere synteser og er nu optaget af at tilvejebringe en endnu højere forening med den trefoldige virkelighed, der benytter sjælen

som sit udtryksmiddel, ligesom sjælen bestræber sig på at benytte sin skygge, det trefoldige lavere menneske.

Disse adskillelser og foreninger har med former at gøre, rent symbolsk, og de benyttes til at beskrive hændelser og begivenheder i energiernes og kræfternes verden i forbindelse med de tildragelser, menneskene impliceres i. Det er disse foreninger, vi hentyder til, når vi betragter emnet indvielse.

Det vil her være nyttigt at gentage nogle få udsagn fra en tidligere bog:

Den studerende må lære at *skelne mellem livstråden og bevidsthedstråden*, (sutrataen og antahkaranaen). Den ene er basis for udødelighed, og den anden er basis for kontinuitet. Forskeren må være opmærksom på denne subtile forskel. Den ene tråd (sutrataen) beliver og forbinder alle former til én fungerende helhed, og den virkeliggør den vilje og hensigt, som et væsen ønsker kommer til udtryk, det være sig et menneske, Gud eller en krystal. Den anden tråd (antahkaranaen) giver respons til kende – fra bevidstheden i formen – over for et stadigt større kontaktområde i omgivelserne. Sutrataen er den direkte ubrudte og uforanderlige livsstrøm, som symbolsk kan betragtes som en levende energistrøm, der strømmer direkte fra centrum til periferien, fra kilden til tilsynekomsten i fænomenernes verden. Den er *livet*. Den frembringer den individuelle proces og alle formers evolutionære udfoldelse.

Det er derfor livets vej, der strækker sig fra monaden til personligheden via sjælen. Den er sjælstråden, og den er én og udelelig. Den overfører livsenergien og finder sin endelige forankring i det menneskelige hjertecenter, og i et centralt punkt i alle former for guddommeligt udtryk. Intet andet end liv forbliver. Bevidsthedstråden (antahkaranaen) er et resultat af foreningen mellem liv og substans, eller mellem de grundlæggende energier, der udgør den første differentiering i tid og rum. Herved opstår noget andet, som dog først fremtræder som en tredje guddommelig manifestation, når foreningen af de grundlæggende dualiteter har fundet sted.

Hos mennesket er livstråden, sølvtråden eller sutrataen dobbelt. Den egentlige livstråd, som er en af de to tråde, der udgør sutrataen, er forankret i hjertet, mens den anden tråd, som legemliggør bevidsthedsprincippet, er forankret i hovedet. Det ved I allerede, men jeg føler, at det kan ikke gentages for

tit. På evolutionens vej må mennesket gentage det, Gud allerede har gjort. Mennesket må selv skabe, så vel i bevidstheden som i livets verden. Som en edderkop spinder mennesket forbindende tråde og skaber på den måde kontakt til sine omgivelser og opretholder livet og vinder erfaring. Edderkop-symbolet anvendes ofte i de urgamle okkulte bøger og i indiske skrifter i forbindelse med denne menneskelige aktivitet. Disse tråde, som mennesket skaber, er trefoldige og udgør sammen med de to grundlæggende tråde, som sjælen har skabt, fem typer energi, som gør mennesket til et bevidst menneskeligt væsen.

De trefoldige tråde, mennesket har skabt, er forankret i solar plexus centret, hovedcentret og hjertecentret. Når astrallegemet og den mentale natur begynder at fungere som en enhed, og sjælen ligeledes er bevidst tilknyttet (glem ikke, at den altid er ubevidst tilknyttet), føres en forlængelse af denne femfoldige tråd – de to oprindelige og menneskets tre – til strubecentret, og når det sker, kan mennesket blive en bevidst skaber på det fysiske plan. Fra disse store strømme af energi kan mindre strømme udsendes ved brug af viljen. Det er på denne viden, at al fremtidig intelligent psykisk udvikling skal baseres.

I det her fremførte med alt, hvad dette indebærer, har I en kort og utilstrækkelig skildring af videnskaben om antahkaraanen. Jeg har bestræbt mig på at udtrykke det i en form – symbolsk om I vil – som kan give jer en generel forestilling om processen. Vi kan lære meget ved at bruge vor billedskabende og visuelle forestillingsevne. Denne brobygning skal finde sted:

1. Fra det fysiske til det vitale eller æteriske legeme. Det er i virkeligheden en forlængelse af livstråden mellem hjertet og milten.
2. Fra det fysiske og det vitale legeme, som vi ser som en helhed, til det astrale eller emotionelle legeme. Denne tråd udgår fra eller er forankret i solar plexus og føres opad ved hjælp af aspiration, indtil den forankrer sig i den egoiske lotus' kærlighedskronblade.
3. Fra det fysiske og astrale legeme til det mentale legeme. Ved en viljeshandling forankres den ene ende af tråden i hovedet og den anden i den egoiske lotus' kundskabskronblade.

Den fremskredne menneskehed er ved at forbinde de tre lavere aspekter, som vi kalder personligheden, med selve sjælen gennem meditation, disciplin, tjeneste og styret opmærksomhed. Når dette er opnået, vil der være etableret en direkte forbindelse mellem den egoiske lotus' offer- eller viljeskronblade, hovedcentret og hjertecentret, hvorved der skabes en syntese af bevidsthed, sjæl og livsprincip. Processen med at etablere denne sammenkædning og indbyrdes relation, og forstærkningen af den bro, som derved konstrueres, fortsætter til tredje indvielse. Kraftlinjerne er da så indbyrdes forbundne, at sjælen og dens udtryksmekanisme er en enhed. En højere sammen-smeltning og fusion kan derefter finde sted.

Måske kan jeg forklare naturen af denne proces: Jeg har her og andre steder oplyst, at sjælen forankrer sig to steder i legemet:

1. Der er en energitråd, som vi kalder livs- eller åndsaspektet, forankret i hjertet. Som bekendt anvender den kredsløbet som sit fordelingssystem, og ved hjælp af blodet tilfører livsenergien alle de fysiske organer fornyet kraft og den energi, der koordinerer dem og holder legemet »helt«.
2. Der er en energitråd, som vi kalder bevidsthedsaspektet eller evnen til sjælsviden, som er forankret i hovedcentret. Den kontrollerer den responsmekanisme, som vi kalder hjernen, og ved hjælp af denne styrer den aktiviteten og fremkalder bevidsthed i hele legemet ved hjælp af nervesystemet.

Disse to energifaktorer, som mennesket kender som viden og liv, eller som intelligens og levende energi, er dets væsens to poler. Opgaven for ham nu er bevidst at udvikle det midterste eller afbalancerende aspekt, som er kærlighed eller *grupperelation*. (Se *Undervisning i den nye tidsalder*, side 40, 44-46, 101-102).

Antahkaranaens natur

En af vanskelighederne ved studiet af antahkaranaen er, at det arbejde, der indtil nu er udført på antahkaranaen, er foregået helt ubevidst. Menneskenes mentale natur giver derfor i begyn-

delsen så godt som intet respons på denne form for skabende arbejde og denne konstruktion af broen. Vi bliver i praksis nødt til at skabe en ny terminologi for at kunne forklare disse begreber, for der findes ingen ord, der kan definere, hvad vi mener. Ligesom de nutidige videnskaber har udviklet deres egen helt nye terminologi i løbet af de sidste fyrré år, sådan må også denne videnskab udvikle sit eget specielle ordforråd. I mellemtiden må vi gøre det, så godt vi kan, med de ord, vi har til rådighed.

Endvidere vil jeg bede dem, der studerer disse emner, om at forstå, at de med tiden vil nå frem til en forståelse, og at alt, hvad de på nuværende tidspunkt kan gøre, er at stole på den uforanderlige tendens i den underbevidste natur, når den søger at trænge igennem til bevidsthedens overflade, hvilket den gør som en refleks i forbindelse med etableringen af bevidsthedskontinuiteten. Den lavere naturs refleks svarer til den udvikling på discipelskabets vej, der sker af kontinuiteten mellem det overbevidste og bevidstheden. Det er altså en del – i tre stadier – af integrationsprocessen, som for disciplen beviser, at alt liv (hvad angår bevidsthed) handler om *åbenbaring*. Tænk over dette.

En anden af vanskelighederne ved studiet af disse esoteriske videnskaber, der handler om det, der kaldes den »bevidste udvikling af de guddommelige erkendelser« (som er sand bevidsthed), er menneskeheden meget gamle vane med at verdsliggøre al viden. Alt, hvad mennesket lærer, anvendes – som århundrederne går – i naturens fænomenale verden og i naturprocesserne og ikke i erkendelsen af selvet, den vidende, seeren og iagttageren. Når mennesket derfor betræder vejen, må han lære sig at anvende viden i forhold til den selv-bevidste identitet, eller til det selv-beherskede, selv-indviende individ. Når han kan gøre det, transmutterer han viden til visdom.

Tidligere talte jeg om »viden-visdom«, der er synonyme for »kraft-energi«. *Anvendt viden er kraft, der kommer til udtryk. Anvendt visdom er energi i handling.* Disse ord udtrykker en stor åndelig lov, som det kan betale sig at tænke grundigt over. Viden-kraft angår personligheden og de materielle værdiers verden. Visdom-energi kommer til udtryk gennem bevidsthedstråden og skabelsestråden, når de danner en vævet dobbelt tråd. For disciplens vedkommende er de en sammenkædning af

fortiden (bevidsthedstråden) og nutiden (skabelsestråden), og sammen danner de det, der på vejen tilbage sædvanligvis kaldes antahkaranaen. Det er ikke helt korrekt. Visdoms-energitråden er sutratmaen eller livstråden, for *sutratmaen* kaldes også, når den er sammensmeltet med bevidsthedstråden, *antahkaranaen*. Måske bliver det lidt tydeligere, hvis jeg gør opmærksom på, at disse tråde, selv om de eksisterer evigt i tid og rum, er helt forskellige og holdes adskilt, indtil mennesket er blevet discipel på prøvestadiets vej og derfor blevet vidende om selvet og ikke kun om ikke-selvet. Der er livstråden eller sutratmaen og bevidsthedstråden – den ene forankret i hjertet og den anden i hovedet. I alle tidligere århundreder er skabelsestråden i et af sine tre aspekter langsomt blevet vævet af mennesket. Det vidner menneskets skabende aktivitet gennem de to sidste århundreder om, og det betyder, at skabelsestråden i dag generelt ses som en enhed, hvad angår menneskeheden som helhed og specielt den enkelte discipel, og som en stærk og tæt vævet tråd på mentalplanet.

Disse tre store tråde, som i virkeligheden er seks, når skabelsestråden deles i sine bestanddele, danner antahkaranaen. De indeholder fortidig og nutidig erfaring og erkendes derved af aspiranten. Det er først på selve vejen, at udtrykket bygningen af antahkaranaen bliver rigtigt og passende. Det er i denne forbindelse, at der mange gange opstår forvirring i den studerendes sind. Han glemmer, at det kun er en skønsmæssig forskel, når det lavere analyserende sind kalder denne energistrøm for sutratmaen, en anden energistrøm for bevidsthedstråden og en tredje energistrøm for skabelsestråden. Dybest set er de tre tilsammen antahkaranaen, der er ved at blive dannet. Det er ligeså meget et skøn at kalde den bro, disciplen bygger fra det lavere mentalplan via den egoiske centrale hvirvel af kraft, for antahkaranaen. Men med henblik på et forståeligt studium og rent praktisk *vil vi definere antahkaranaen som en forlængelse af den trefoldige tråd, tre sammensmeltede energier, (hidtil er den vævet ubevidst gennem livserfaring og bevidsthedens respons på omgivelserne) som personligheden under impuls fra sjælen bevidst projicerer over den kløft i bevidstheden, der hidtil har eksisteret.* Da kan der ske to ting:

1. Den magnetiske respons fremkaldes fra den åndelige triade

(atma-buddhi-manas), som er monadens udtryk. En trefoldig åndelig energistrøm sendes langsomt mod den egoiske lotus og det lavere menneske.

2. Personligheden begynder så at bygge bro over den kløft, der findes på siden mellem det manasiske permanente atom og den mentale enhed, mellem den højere abstrakte tænkeevne og den lavere tænkeevne.

På discipelskabets vej og rent teknisk kaldes denne bro mellem personligheden i dens tre aspekter og monaden i dens tre aspekter for antahkaranaen.

Denne antahkarana er et produkt af sjælens og personlighedens fælles bestræbelse, idet de tilsammen arbejder *bevidst* for at skabe denne bro. Når den er fuldført, så findes der en perfekt kontakt mellem monaden og dens udtryk på det fysiske plan, den indviende i den ydre verden. Den tredje indvielse markerer afslutningen på denne proces, og der er da en direkte forbindelseslinje mellem monaden og det lavere personlige selv. Den fjerde indvielse markerer den indviedes fuldstændige erkendelse af denne relation. Den sætter ham i stand til at sige: »Jeg og Faderen, vi er ét«. Det er dette, der er årsag til, at korsfæstelsen eller den store forsagelse finder sted. Glem ikke, at det er sjælen, der korsfæstes. Det er Kristus, der »dør«. Det er ikke mennesket. Det er ikke Jesus. Det kausale legeme nedbrydes. Mennesket er *monadisk* bevidst. Sjælslegemet har ikke længere noget nyttigt formål. Der er ikke længere behov for det. Der er intet andet tilbage end sutratmaen, hvis kvalitet er bevidsthed – en bevidsthed, der stadig bevarer sin identitet, selv om den er smeltet sammen med helheden. En anden kvalitet er den skabende evne, der gør, at bevidstheden efter ønske kan fokuseres på det fysiske plan i et ydre legeme eller en ydre form. Dette legeme skaber mesteren med viljen.

Men i den opgave, der vedrører udfoldelse, evolution og udvikling, skal menneskets sind kunne forstå, analysere, formulere og skelne. Derfor er betydningen af de midlertidige differentieringer meget vigtig og nyttig. Vi kan således konkludere, at disciplens opgave er:

1. At blive vidende om følgende situationer (hvis jeg kan bruge et sådant ord):

- a. Proces kombineret med kraft.
- b. Status på vejen eller en erkendelse af de kvalificerende påvirkninger eller energier, der står til rådighed.
- c. Fusion eller integration af bevidsthedstråden med skabelsestråden og livstråden.
- d. Skabende aktivitet. Den er væsentlig, for det er ikke blot gennem udviklingen af en skabende evne i de tre verdener, at det nødvendige brændpunkt skabes, men den fører også til bygningen af antahkaranaen, dens »kreation« eller »skabelse«.

2. At konstruere antahkaranaen mellem den åndelige triade og personligheden – i samarbejde med sjælen. De tre punkter for guddommelig energi kan symboliseres på følgende måde:

Tre aspekter

Manasisk permanent atom

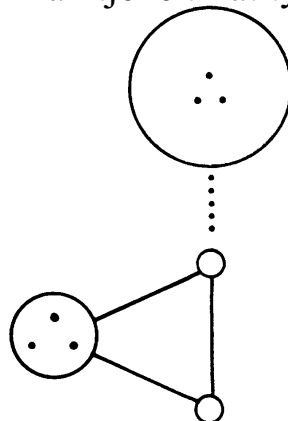
Egoisk lotus

Antahkarana

Mental enhed

I dette enkle symbol har I et billede af disciplens opgave på vejen.

Et andet diagram kan tjene til at tydeliggøre det:

åndelige triade med energi

Monade, der forsyner den

Sjæl, kausallegeme, der kommer til udtryk gennem sindets tre aspekter

Antahkarana

Personligheden, der re-

flekterer den trefoldige
sjæl

Disse diagrammer viser »indvielsens ni« eller transmutationen af ni kræfter til guddommelige energier:

Broen mellem sindets tre aspekter

Der er et punkt, jeg ønsker at forklare tydeligere, hvis jeg kan, fordi der hersker stor forvirring om det i aspiranternes sind – således er det nødvendigvis.

Lad os derfor et øjeblik tænke over præcis, hvor aspiranten står, når han begynder bevidst at bygge antahkaranaen. Bag sig har han en lang række inkarnationer, hvis erfaringer har ført ham til det punkt, hvor han bliver i stand til bevidst at vurdere sin tilstand og nå til en vis forståelse af sit udviklingstrin. Som følge deraf kan han forpligte sig til – i samarbejde med sin stadigt mere vågne og fokuserede bevidsthed – at tage det næste skridt, som er det accepterede discipelskab. Hans opmærksomhed er nu rettet mod sjælen. Han har gennem meditation og mystiske oplevelser, lejlighedsvis kontakt til sjælen, og det sker stadigt hyppigere. Han bliver til en vis grad skabende på det fysiske plan, både i sin tænkning og sine handlinger. Af og til har han, selv om det er sjældent, ægte intuitive oplevelser. Sådanne intuitive oplevelser tjener til at forankre den »første spinkle tråd, der spindes af væveren ved en fohatisk indsats«, som *Den gamle kommentar* udtrykker det. Det er den første tråd, der projiceres fra den åndelige triade som respons på personlighedens udstråling, og det er et resultat af den tiltagende magnetiske kraft i begge disse aspekter af monaden i manifestation.

Når personligheden bliver tilstrækkeligt magnetiseret, set fra en åndelig synsvinkel, vil I tydeligt kunne se, at dens tone eller lyd vil strømme ud og fremkalde respons fra sjælen på dens eget plan. Senere vil personlighedens tone og sjælens tone i forening have en afgørende tiltrækkende indvirkning på den

åndelige triade. Den åndelige triade har selv haft en voksende magnetisk indvirkning på personligheden. Dette begynder på det tidspunkt, hvor den første *bevidste* sjælskontakt finder sted. Triadens respons overføres på dette tidlige stadium nødvendigvis via sutratmaen og fører uvægerligt til, at hovedcentret vækkes. Det er årsagen til, at læren om øjet nu begynder at blive erstattet af læren om hjertet. Læren om hjertet fører til okkult udvikling. Læren om øjet – der er læren om visionens øje – fører til mystisk erfaring. Læren om hjertet er baseret på sjælens universelle natur, der er betinget af monaden, den ene, og den omfatter virkeligheden. Læren om øjet er baseret på den dualistiske relation mellem sjæl og personlighed. Her involveres de åndelige relationer, men der ligger også en dualistisk indstilling eller erkendelse af modpolerne underforstået heri. Dette er meget vigtigt at huske, efterhånden som denne nye videnskab bliver kendt i bredere kredse.

Efterhånden når aspiranten til det punkt, hvor de tre tråde – livstråden, bevidsthedstråden og skabelsestråden – fokuseres og erkendes som energistrømme og anvendes velovervejende af den aspirerende discipel på det *lavere mentalplan*. Esoterisk set »indtager han sin plads, og idet han ser opad, ser han det forjættede land med dets skønhed, kærlighed og fremtidsvision«.

Der findes *en kløft i bevidstheden*, men ikke i virkeligheden. Sutratma-tråden af energi bygger bro over kløften og danner en spinkel relation mellem monaden, sjælen og personligheden. Men bevidsthedstråden går kun fra sjælen til personligheden – i involutionsforstand. Set fra en evolutionær synsvinkel (for at benytte en paradoksal vending) eksisterer der kun en meget begrænset *bevidst relation* mellem sjæl og personlighed, når det gælder personligheden på tilbagevejens evolutionære bue. Et menneskes hele bestræbelse går ud på at blive vidende om sjælen og på at transmutere sin bevidsthed til sjælsbevidsthed, mens han fortsat bevarer personlighedsbevidstheden. Når fusionen af sjæl og personlighed styrkes, bliver skabelsestråden stadigt mere aktiv, og på den måde sammenkædes de tre tråde mere og mere, blandes og bliver herskende, og aspiranten er derefter rede til at bygge bro over kløften og til at forene den åndelige triade og personligheden ved hjælp af sjælen. Det kræver en direkte indsats for at udføre guddommeligt skabende arbejde. Nøglen til forståelse ligger måske i tanken om, at

relationen mellem sjæl og personlighed hidtil primært er skabt af sjælen, når den stimulerede personligheden til aktivitet, vision og ekspansion. På dette stadium bliver den integrerede, hurtigt udviklende personlighed bevidst aktiv, og (i samklang med sjælen) begynder den at bygge antahkaranaen – en fusion af de tre tråde og en projektion af disse til det mentale plans »højere og videre horisonter«, indtil både den abstrakte og den lavere tænkeevne er forbundet med en trefoldig tråd.

Det er denne proces vore studier handler om. Tidligere erfaring i relation til de tre tråde anses rent logisk for at være foregået normalt. Mennesket står nu fast og holder sindet vedvarende i lyset. Han har nogen viden om meditation, er meget hengiven, og han har erkendt det næste skridt. Kendskabet til processen bliver større og mere tydelig, og der etableres en stadigt voksende sjælsskontakt. Der forekommer lejlighedsvis glimt af intuitiv perception fra triaden. Alle disse erkendelser er ikke til stede hos alle disciple, nogle er til stede og andre er ikke. Jeg forsøger at give et generelt billede. Den individuelle anvendelse og fremtidige virkeliggørelse skal disciplen selv udvikle i erfaringens smeltedigel.

Målet, som den almindelige discipel har arbejdet hen imod tidligere, har været sjælsskontakt, som til sidst fører til det, der kaldes »hierarkisk inklusion«. Belønningen for disciplens indsats er adgang til en mesters ashram, større mulighed for at tjene i verden, og at han kan tage bestemte indvielser. Det mål, som de højere disciple arbejder hen imod, har ikke kun sjælsskontakt som sit primære mål (for den er til en vis grad opnået), men bygningen af broen fra personligheden til den åndelige triade med efterfølgende monadisk forståelse, og åbningen af vejen for den indviende til den højere evolution i dens forskellige forgreninger og med dens forskellige mål og målsætninger. Sondringen (jeg sagde ikke »forskellen«, hvilket I bedes bemærke) mellem de to veje kan ses i følgende sammenligninger:

Begær – aspiration

Første og anden indvielse
 Universel kærlighed og intuition
 Lysets vej
 Kontaktpunktet
 Planen
 De egoiske kronblades tre lag
 Hierarkiet

Sind – projektion

Tredje og fjerde indvielse
 Universel vilje og sind
 Den højere evolutions vej
 Antahkaranaen eller broen
 Hensigten
 Den åndelige triade
 Shamballa

I virkeligheden har I her to store veje, hvorpå I kan nærme jer Gud eller den guddommelige helhed. Begge veje forener sig ved den femte indvielse til én vej, der forener alle veje i sig. Glem ikke, hvad jeg har sagt adskillige gange om, at de fire mindre stråler til sidst vil smelte sammen med den tredje stråle, og at alle fem til sidst smelter sammen med den anden og den første stråle. Husk også, at alle disse stråler eller måder af væren er aspekter eller understråler af den anden *kosmiske* stråle for kærlighed og ild.

Jeg vil her fremhæve endnu nogle relationer. I er bekendt med, at sindets tre aspekter eller de tre brændpunkter for mental perception og aktivitet findes på mentalplanet:

1. *Den lavere konkrete tænkeevne.* Den kommer fortrinsvis til fuldkomment udtryk gennem den femte stråle for konkret videnskab, idet den afspejler den lavere fase af guddommelighedens viljesaspekt og bevarer i sig al viden så vel som den egoiske hukommelse. Denne lavere konkrete tænkeevne har relation til den egoiske lotus' kundskabskronblade og er i stand til at opnå decideret sjælsillumination, der til sidst viser sig at være sjælens søgelys. Den kan bringes under kontrol gennem koncentration. Den er forgængelig i tid og rum. Gennem et bevidst skabende arbejde kan den forbindes med det manasiske permanente atom eller den abstrakte tænkeevne.
2. *Tankens søn.* Det er selve sjælen, styret af det andet aspekt af alle syv stråler – hvilket jeg indtrængende beder jer registrere. Den reflekterer den lavere fase af guddommens kærlighedsaspekt og bevarer i sig resultaterne af al akkumuleret viden, som er visdom oplyst af intuitionens lys. Den kan også beskrives som kærlighed, der benytter sig af erfaring og viden. Den udtrykker sig mest fuldkomment gennem sit iboende væsens kærlighedskronblade. Ved viet og hengiven tjeneste aktiverer den den guddommelige plan i de tre verdener for det menneskeligt opnåelige. Den er derfor forbundet med den åndelige triades andet aspekt og bringes til at fungere aktivt ved meditation. Den styrer og benytter den viede

personlighed til at nå sine egne åndelige mål via det oplyste sind, der tidligere blev omtalt. Den er evig i tid og rum.

3. *Den abstrakte tænkeevne.* Den åbenbarer sig mest fuldkomment under påvirkning af den første stråle for vilje eller magt, der reflekterer det højere aspekt af den guddommelige vilje eller af det atmiske princip. Den bevarer i sig, når den er fuldt udviklet, guddommens hensigt og bliver derved ansvarlig for planens virkeliggørelse. Den tilfører viljeskronbladene energi indtil det tidspunkt, hvor sjælens evige liv er absorberet i det, der hverken er forgængeligt eller evigt men endeløst, grænseløst og ukendt. Den bringes til bevidst funktion ved bygningen af antahkaranaen. Denne »strålende regnbuebro« forener den illumerede personlighed, der er fokuseret i det mentale legeme og motiveret af sjælens kærlighed, med monaden eller det ene liv, hvorved det bliver muligt for den guddommelige manifesterende Guds søn at give udtryk for betydningen af ordene: Gud er kærlighed, og Gud er en fortærende ild. Denne ild, der styrkes af kærlighed, har brændt alle personlighedskvaliteter bort, og tilbage er kun et rensed instrument, som er farvet af sjælsstrålen, og som ikke længere har behov for et sjælslegeme. Personligheden har på dette tidspunkt fuldstændig absorberet sjælen, eller for at sige det endnu mere præcist, sjæl og personlighed er blevet fusioneret og sammensmeltet til ét instrument, som det ene liv kan benytte.

Dette er blot en illustration eller en symbolsk anvendelse af ord for at kunne udtrykke det fælles mål i den materielle og åndelige evolution, der i denne verdenscyklus skal afsluttes ved, at sindets tre aspekter på mentalplanet udvikles. De kosmiske betydninger vil ikke blive oplyst på nuværende tidspunkt, så det gavner os ikke at opholde os ved dem. Efterhånden som denne proces skrider frem, træder tre store aspekter af den guddommelige manifestation frem på livets verdensscene og på det fysiske plan. Det er Menneskeheden, Hierarkiet og Shamballa.

Menneskeheden er allerede det herskende naturrige. At Hierarkiet eksisterer, og at dets fysiske tilsynekomst er umiddelbart forestående véd efterhånden hundrede tusinder af mennesker i dag. Dets erkendte tilsynekomst vil senere sætte sce-

nen til de nødvendige forberedelsesfaser, som vil føre til ekso-
terisk ledelse af Verdens Herre, når han fra sin evigtlange
tilbagetrukthed i Shamballa træder frem i det ydre ved afslut-
ningen af denne verdenscyklus.

Dette er en omfattende og nødvendig illustration, der præ-
senteres for at give begrundelse for og styrke til at tage næste
skridt fremad i menneskets evolution.

Jeg søger at understrege, at først når aspiranten endeligt
indtager sin plads på mentalplanet og i stadig højere grad fast-
holder sin »bevidsthedsfokusering«
dér, bliver det muligt for ham at gøre virkelige fremskridt i arbejdet med den guddom-
melige brobygning, med invokationsarbejdet og med etablerin-
gen af en bevidst kontakt mellem triaden, sjælen og personlig-
heden. Antahkaranaen bygges bevidst i perioden fra de sidste
stadier af prøvestadiets vej til den tredje indvielse.

Når vi betragter denne proces, er det i de første stadier nød-
vendigt at erkende sindets tre aspekter, efterhånden som de
kommer til udtryk på mentalplanet og frembringer de forskelli-
ge bevidsthedstilstande på dette plan. Det er interessant her at
bemærke, at mennesket står sikkert på de lavere niveauer af det
mentale plan, når han har nået det udviklede menneskelige
stadium (integreret, aspirerende, målrettet og hengivent). Han
står da over for dette plans syv underplan med de tilsvarende
bevidsthedstilstande. Han træder således ind i en ny cyklus,
hvor han – denne gang udstyret med fuld selvbevidsthed – skal
udvikle syv mentale bevidsthedstilstande. Mennesket besidder
dem alle medfødt eller iboende, og, når han mestrer dem, fører
de til en af de syv store indvielser. Disse syv bevidsthedstil-
stande er – idet vi begynder med den første eller laveste:

Det mentale plan

1. Lavere mental bevidsthed. Udvikling af sand mental percep-
tion.
2. Sjælsbevidsthed eller sjælsperception. Det er ikke sjælens
perception af personligheden, men en registrering af det,
som sjælen selv opfatter. Det registreres senere af den lavere
tænkeevne. Denne sjælsperception er derfor det modsatte af
sindets sædvanlige holdning.
3. Højere abstrakt bevidsthed. Udfoldelsen af intuitionen og

den lavere tænkeevnes erkendelse af den intuitive proces.

Det buddhiske plan

4. Vedvarende, bevidst, åndelig bevidsthed. Det er det buddhiske eller intuitive niveaus fuldendte bevidsthed. Det er denne perceptive bevidsthed, der er Hierarkiets mest fremtrædende karakteregenskab. Menneskets livsfokus ændres til det buddhiske plan. Det er det fjerde eller midterste bevidsthedsstadium.

Det atmiske plan

5. Den åndelige viljes bevidsthed, som den kommer til udtryk og erfares på atmiske niveauer eller på den guddommelige manifestations tredje plan. Jeg kan kun sige lidt om denne bevidsthedstilstand. Stadiet for nirvana-bevidsthed vil kun sige den almindelige discipel lidt eller intet.

Det monadiske plan

6. Monadens inklusive bevidsthed på dens eget plan, det andet plan for vor planetariske liv eller solare liv.

Det logoiske plan

7. Guddommelig bevidsthed. Det er viden om helheden på de højeste plan af vor planetariske manifestation. Det er også et aspekt af solar bevidsthed på det samme plan.

Når vi stræber mod at få en svag forståelse af naturen af det arbejde, der skal udføres for at bygge antahkaranaen, kunne det være klogt som et indledende skridt at betragte naturen af den substans, som den bevidste aspirant må anvende, når han skal bygge »broen af skinnende mentalt stof«. Det orientalske udtryk for dette »mentale stof« er *chitta*. Det findes i tre typer substans, der er grundlæggende identiske, men kvalificeret eller betinget forskelligt. Det er en grundlæggende lov i dette solsystem og altså i vor planets livserfaring, at den substans, hvorigennem guddommeligheden (i tid og rum) kommer til udtryk, er karmisk betinget. Den er imprægneret med de kvaliteter og

aspekter, der er resultater af tidligere manifestationer, som det væsen, i hvem vi lever, røres og har vor væren, har haft. Det er den vigtige kendsgerning, der ligger bag den treenighed eller triade af aspekter, som alle verdensreligioner har gjort os fortrolige med. Denne treenighed er følgende:

1. <i>Faderaspektet</i>
Viljesaspektet.
Hensigt. | Det er Guds bagved liggende plan.
Den egentlige årsag til væren.
Livshensigt, der motiverer evolutionen.
Den synteseskabende lyds tone. |
|--|--|
- Benytter sutratmaen*

2. <i>Søn-aspektet</i>
Kærlighedsaspektet.
Visdom. Forståelse.
Bevidsthed. Sjæl. | Kvaliteten sensitivitet.
Naturen af relationer.
Evolutionismetoden.
Den tiltrækkende lyds tone. |
|---|--|
- Benytter bevidsthedstråden*

3. <i>Moderaspektet</i>
Intelligensaspektet.
Helligånden. | Substansens intelligens.
Formnaturen.
Respons på evolutionen.
Naturens tone. |
|---|---|
- Udvikler skabelsestråden*

Det mentale plan, der skal bygges bro over, er som en stor strøm af bevidsthed eller af bevidst substans, og det er over denne strøm, at antahkaranaen skal bygges. Det er det begreb, der ligger bag denne lære og bag symbolikken om vejen. Før et menneske kan betræde vejen, må han selv blive vejen. Han må konstruere denne regnbuebro, denne oplyste vej, ud af sit eget livs substans. Han spinder den og forankrer den, som en edderkop spinder en tråd, den kan bevæge sig ad. Hvert af hans tre guddommelige aspekter bidrager til denne bro, og tidspunktet for bygningen viser sig ved, at hans lavere natur:

1. Bliver orienteret, regelmæssig og skabende.
2. Erkender og reagerer på sjælskontakt og -styring.
3. Er sensitiv over for den første impression fra monaden.
Denne sensitivitet viser sig ved:

- a. Ærbødighed over for »Guds vilje« eller den større helhed.
- b. Udvikling af den indre åndelige vilje, der overvinder alle forhindringer.
- c. Samarbejde med Hierarkiets hensigt, der er Guds fortolkende vilje udtrykt i kærlighed.

Jeg har opstillet disse tre respons på alle de guddommelige aspekter, fordi de har relation til antahkaranaen og skal defineres og betinges på mentalplanet. De findes dér og kommer til udtryk i substans som:

1. Den lavere konkrete tænkeevne.
Den modtagelige sunde fornuft.
Formnaturens højeste aspekt.
Refleksionen af atma, den åndelige vilje.
Strubecentret.
Viden.
2. Det individualiserede sind.
Sjælen eller det åndelige ego.
Midterprincippet. Buddhi-manas.
Monadens refleksion i mental substans.
Åndelig kærlighed-visdom.
Hjertecentret.
Kærlighed.
3. Den højere abstrakte tænkeevne.
Overføreren af buddhi.
Refleksionen af den guddommelige natur.
Intuitiv kærlighed, forståelse, inklusivitet.
Hovedcentret.
Offer.

Der findes naturligvis andre sammensætninger af disse aspekter i manifestation, men de nævnte viser relationen mellem monade-sjæl-personlighed, efterhånden som de kommer til udtryk gennem bestemte fokuserede kraftpunkter *på mentalplanet*.

I menneskeheden er det vigtigste dog på nuværende tidspunkt i menneskets evolution at forstå behovet for at skabe relation – bevidst og effektivt – mellem den åndelige triade, sjælen på dens eget plan og personligheden i dens trefoldige

natur. Det foregår ved *personlighedens skabende arbejde, triadens magnetiske kraft og sjælens bevidste aktivitet, idet den trefoldige tråd benyttes.*

I kan her se, hvorfor esoterikere har lagt så megen vægt på fusion, forening og sammensmeltning. Først når dette er intelligent forstået, kan disciplen begynde at væve trådene til en lysbro, der til sidst bliver den oplyste vej, som han skal krydse for at kunne træde ind i de højere verdener for væren. På den måde frigør han sig fra de tre verdener. Det er i denne verdenscyklus først og fremmest et spørgsmål om fusion og om (vågen og fuldstændig bevidst) at kunne give udtryk for tre vigtige bevidsthedstilstande:

1. *Shamballa-bevidstheden.*

Viden om helheden og livshensigten.
Erkendelse af og samarbejde med planen.
Vilje. Retning. Enhed.
Triadens påvirkning.

2. *Den hierarkiske bevidsthed.*

Viden om selvet, sjælen.
Erkendelse af og samarbejde med guddommelighed.
Kærlighed. Tiltrækning. Relation.
Sjælens påvirkning.

3. *Den menneskelige bevidsthed.*

Viden om sjælen i formen.
Erkendelse af og samarbejde med sjælen.
Intelligens. Handling. Udtryk.
Den viede personligheds påvirkning.

Mennesket, der til sidst bygger antahkaranaen over mentalplanet, forbinder eller knytter de tre guddommelige aspekter sammen, således at de ved efterfølgende indvielser knyttes tættere sammen til ét stort guddommeligt udtryk i fuldkommen og udstrålende manifestation. Sagt på en anden måde, så betræder disciplen vejen tilbage, bygger antahkaranaen, vandrer ad den oplyste vej og opnår frihed på livets vej.

En af de ting, der er det vigtigste for den studerende at forstå, er den dybt esoteriske kendsgerning, at antahkaranaen bygges ved en bevidst indsats *i selve bevidstheden* og ikke blot ved forsøg på at være god eller ved at give udtryk for god vilje

eller ved at tilkendegive uselvskhed og høj aspiration. Mange esoterikere synes at betragte betrædelse af vejen som et bevidst forsøg på at overvinde den lavere natur og på, at livet kommer til udtryk i form af rigtig levevis, tænkning, kærlighed og intelligent forståelse. Således er det også, men *det er også meget mere*. En god karakter og en god åndelig aspiration er grundlæggende forudsætninger. Men de tages for givet af den mester, der har en discipel under skoling. At grundlægge, forstå og udvikle dem er målene på prøvestadiets vej.

Men at bygge antahkaranaen er at sammenkæde de tre guddommelige aspekter. Det kræver intens mental aktivitet og forudsætter, at man har forestillingsevne og kan visualisere samt gør et dramatisk forsøg på at bygge en oplyst vej i mental substans. Denne mentale substans består – som vi har set – af tre kvaliteter eller naturer, og den levende lysbro er en sammensat skabelse, der rummer:

1. Kraft, der fokuseres og udsendes fra personlighedens fusionerede og sammensmeltede kræfter.
2. Energi, der drages fra det egoiske legeme ved en bevidst indsats.
3. Energi, der tiltrækkes fra den åndelige triade.

Det er imidlertid dybest set den integrerede og engagerede personligheds opgave. Esoterikere må ikke have den negative indstilling, at alt, hvad de behøver at gøre, blot er at afvente en eller anden handling fra sjælen, og at det automatisk vil ske, efter at et vist mål af sjælskontakt er opnået, samt at denne aktivitet følgelig og med tiden vil fremkalde respons både fra personligheden og triaden. Dette er *ikke* tilfældet. Arbejdet med at bygge antahkaranaen udføres først og fremmest af personligheden støttet af sjælen, og med tiden fremkalder det en reaktion fra triaden. Nutidens aspiranter udviser alt for megen inert.

Man kan også se sagen fra en anden vinkel. Når personligheden begynder at transmutere viden til visdom, så fokuseres personlighedslivet på mentalplanet, fordi transmutationsprocessen (med dens stadier: forståelse, analyse, erkendelse og anvendelse) er en fundamental mental proces. Personligheden begynder ligeledes at forstå betydningen af kærlighed og at fortolke den ud fra tanken om det bedste for gruppen og ikke ud fra

tanken om det personlige selv eller begær, og heller ikke ud fra tanken om aspiration. Sand kærlighed forstås kun rigtigt af den mentale type, der er åndeligt orienteret. Personligheden når også til at forstå, at i virkeligheden findes begrebet offer ikke. Offer er sædvanligvis blot et begær i den lavere natur, som aspiranten villigt udholder, men i denne fase er det en misfortolkning og begrænsning. Offer er i virkeligheden fuldkommen konformitet med Guds vilje, fordi menneskets åndelige vilje og den guddommelige vilje (sådan som han forstår den i planen) stemmer overens. Der skabes en tiltagende identifikation med hensigten. Derfor ses og erkendes egen-viljen, begæret og de intelligente aktiviteter, der er dualistisk motiverede, kun som det lavere udtryk af de tre guddommelige aspekter, og bestræbelsen er da at udtrykke dem i relation til sjælen og ikke som hidtil i relation til den hengivne og rigtigt orienterede personlighed. Det bliver i sin virkelige betydning først muligt, når livet fokuseres i mentallegemet, og når centrene i både hoved og hjerte bliver aktive. I denne proces anses de forskellige stadier i karakteropbygningen for essentielle og virkningsfulde, og de gennemleves villigt og bevidst. Men når grunden er lagt til en god karakter, og når en intelligent aktivitet er fast etableret, så skal der rejses noget endnu højere og mere subtilt på denne grundstruktur.

Viden-visdom skal erstattes af intuitiv forståelse. Det er i virkeligheden en inklusiv deltagelse i guddommens skabende aktivitet. Den guddommelige idé skal blive det mulige ideal, og dette ideal skal udfoldes og manifesteres i substansen på det fysiske plan. Skabelsestråden, der nu til en vis grad er færdig, skal bringes til bevidst funktion og aktivitet.

Begær-kærlighed skal fortolkes i relation til den guddommelige tiltrækning, der omfatter den rette eller forkerte anvendelse af energier og kræfter. Gennem denne proces kommer disciplen i berøring med guddommen som en helhed, der gradvis åbenbares. Delen kommer gennem den magnetiske udvikling af sin egen natur efterhånden i berøring med alt, der ER. Disciplen bliver vidende om denne samlede sum i stadigt mere levende bevidsthedsudvidelser, der fører til indvielse, erkendelse og identifikation. Dette er indvielsens tre stadier.

Bevidsthedstråden vågner, og i samarbejde med skabelsestråden og livstråden deltager den fuldt ud bevidst i den gud-

dommelige skabende plan – en plan, der motiveres af kærlighed og udføres intelligent.

Retning-vilje (to ord, der beskriver den orientering, der skabes ved forståelse af de to processer: viden-visdom og begær-kærlighed) etablerer den endelige orientering for personligheden og sjælen, der er fusioneret, sammensmeltet og forenet, mod den åndelige triades frihed. Derefter resulterer det bevidste forsøg på at anvende disse tre energier i, at antahkaranaen dannes på mentalplanet. Bemærk, at jeg på dette tidlige stadium i processen understreger ordene »orientering« og »forsøg«. De antyder ganske enkelt den indviedes endelige kontrol over substansen.

Et af tegnene på, at mennesket ikke længere befinder sig på prøvestadiets vej, er, når han fra aspirationens og hengivenhedens rige træder ind i den *fokuserede viljes* verden. Et andet tegn er, at han begynder at fortolke livet ud fra energier og kræfter og ikke ud fra kvalitet og begær. Dette markerer et afgørende skridt fremad. Disciplen anvender i sit liv i dag for lidt af den åndelige vilje, der burde følge rigtig orientering.

I fremtiden vil videnskaben om antahkaranaen og dens lavere modsvarighed, videnskaben om social evolution (som er menneskehedens fælles eller forenede antahkarana) blive kendt som videnskaben om invokation og evokation. Det er i virkeligheden videnskaben om magnetisk forbindelse, hvor den rette relation tilvejebringes ved hjælp af gensidig invokation, der frembringer en responsproces, som er en evokation. Det er denne videnskab, der ligger bag al bevidst opvækkelse af centrene og disses indbyrdes relationer. Den ligger bag kontakten fra menneske til menneske, fra gruppe til gruppe og i sidste instans fra nation til nation. Det er denne invokation og den efterfølgende evokation, der til sidst forbinder sjæl og personlighed og sjæl og monade. Den er det mest betydningsfulde mål for menneskehedens bøn til Gud, til Hierarkiet og til de åndelige magter i kosmos, uanset hvad man kalder dem. Bønnen fortsætter. Menneskehedens invokation kan, vil og må fremkalde respons fra det åndelige Hierarki og i stor skala give den første tilkendegivelse af denne nye esoteriske videnskab – esoterisk, fordi den er baseret på lyd. Derfor anvendes OM. Jeg kan ikke her komme ind på denne videnskab. Vi må begrænse os til vort emne, som er videnskaben om antahkaranaen.

Broen som mellemed til koordination

Ordet »koordination« anvendes meget i moderne esoterisk skoling. Jeg vil understrege, at aspiranten ved at skabe denne koordination kun etablerer det første stadium i sin erkendelsesproces. Han skaber i sin egen bevidsthed en erkendelse om, at hans essentielle *dualitet* er et faktum. Jeg vil også understrege, at det kritiske aspekt i denne proces først nås, når forskellen mellem den integrerede og stærke personlighed og sjælen er klart defineret og erkendt. Det er en okkult talemåde at sige, at *aspiranten* skal kendes på *∴* eller trefoldighed, *disciplen* på eller erkendt dualitet, og den *indviede* på eller enhed. Bemærk, at symbolet for dualitet for den uudviklede menneskehed er , hvor adskillelsen mellem den højere og den lavere natur skildres. I disciplens tilfælde er det , der viser »vejen over« eller den smalle knivskarpe vej mellem modsætningernes par, der senere bliver til antahkaranaen. Disse symboler – så enkle de er – udtrykker og viser umådelige sandheder til det oplyste sind.

Relativt set, og når talen er om den mentale bevidsthed, så findes erkendelsen om dualitet kun i de tre verdener og på mentalplanet. Når den tredje indvielse er taget, så mærkes og eksisterer kraften fra det lavere modsætningernes par ikke længere. Både en frigjort bevidsthed og en uindskrænket viden – uindskrænket, hvad angår den indviede, der færdes inden for den planetariske Logos' grænsering (men ikke uindskrænket, hvad angår det større liv, der færdes inden for andre og endnu større definerede grænser) – forstås og kommer til udtryk. Inden for den planetariske grænsering færdes den indviede frit og føler ingen begrænsninger i sin bevidsthed. Dette er årsagen til, at de højere niveauer på vore planetariske og systemiske plan kaldes formløse. Det er dette , der er det sande symbol på koordination, fordi det omfatter følelsen af dualitet, men samtidig viser vejen gennem det, der kaldes »begrænsningens mure«.

Det ville være en god ting for de studerende at betragte bygningen af antahkaranaen *som en udvidelse af bevidstheden*. Denne udvidelse er det første egentlige forsøg, der med fuld viden gøres på vejen for at bringe den monadiske påvirkning ind, så den til sidst bliver direkte. Denne proces er den indivi-

duelle parallel til den nuværende indstrømning af kraft fra Shamballa, som jeg har omtalt andre steder. Dette højeste energicenter på vor planet har nu en direkte virkning på det center, vi kalder menneskeheden. Det sker ved en direkte koordination og ikke via Hierarkiet, som det hidtil har været tilfældet. Når den individuelle antahkarana er påbegyndt på vellykket måde, og der blot findes en spinkel tråd af levende energi, der forbinder den trefoldige personlighed med den åndelige triade, så muliggøres indstrømningen af vilje-energi. Det kan på de tidlige stadier være meget farligt, da den ikke opvejes af sjælens kærlighedsenergi. Kun en af trådene i antahkaranaens trefoldige tråd går gennem den egoiske lotus. De andre to tråde er direkte forbundet med triaden, og derfor til sidst med monaden, kilden til det triadiske liv. Dette gælder den enkelte så vel som menneskeheden som helhed, og virkningerne af denne koordination kan på dette tidspunkt tydeligt ses i verden.

Denne ganske uventede responsaktivitet har for Hierarkiets vedkommende nødvendiggjort en forøget aktivitet for at afbalancere følgerne af en for tidlig indstrømning af viljekraften. Efter den tredje indvielse, når sjælslegemet, det kausale legeme, begynder at opløses, kan relationen eller forbindelseslinjen skabes og blive direkte. Den indviede »står da i kærlighedens hav, og denne kærlighed strømmer gennem ham. Hans vilje er kærlighed og han kan arbejde sikkert, for guddommelig kærlighed vil farve al hans vilje, og han kan tjene klogt«. Kærlighed og intelligens bliver da viljens tjenere. Sjælsenergi og personlighedskraft bidrager til monadens erfaring i de tre verdener for livstjeneste, og da er den evige opgave for det inkarnerende åndelige menneske endelig fuldført. Han er beredt til nirvana, der blot er en vej til nye åndelige erfarings- og guddommelige udviklingsområder – hidtil uforståelige, selv for den indviede af tredje grad. Denne vej åbenbares først, når antahkaranaen er bygget og fuldendt, og når mennesket er lige så bevidst fokuseret i triaden, som han nu er fokuseret i den trefoldige lavere natur.

Da og først da bliver den guddommelige naturs *sande dualitet* tydelig, og den illusoriske dualitet forsvinder. Da har I åndstof og liv-form. Den trefoldige erfaring for bevidstheden under udvikling er kun en forberedelse hertil. Gennem bevidstheden under udvikling kender den indviede betydningen af liv og

formernes anvendelsesmuligheder, men han føler sig ikke identificeret med dem, selv om han har sammensmeltet disse dualiteter til en bevidst syntese i sit indre. Et forsøg på at beskrive denne sindstilstand i ord begrænser og forvirrer og fører til klare selvmodsigelser, og det er et af de mærkelige paradokser i den okkulte videnskab. Siger disse kendsgerninger jer noget? Giver de mening i jeres sind? Jeg tror det ikke. I besidder endnu ikke den nødvendige udrustning, som en sådan type underforstået viden kan virke gennem, eller som kan fremkalde en forstående reaktion ved erkendelsen af jeres sande *selv*-bevidsthed. Jeg fremsætter blot en esoterisk påstand. Senere kommer forståelsen af sandheden og den energitilførsel, der altid er en følge, når en abstrakt sandhed fuldt ud værdsættes og assimileres. Men endnu er tiden ikke inde til, at den nævnte oplysning kan forstås fuldt ud. Disciple og aspiranter vokser ved hjælp af en vision, der præsenteres for dem – en endnu uopnåelig vision, men helt klart en udvidelse af det kendte og tidligere opfattede. Sådan er evolutionsmetoden, for den giver altid et pres fremad mod det, der blev opfattet.

I dag finder der, ved menneskelig indsats og hierarkisk bestræbelse, en stor koordination og sammenkædning sted, og monade-sjæl-personlighed får en mere direkte relation til hinanden, end det før har været muligt. En årsag til dette er, at der nu er mange flere indviede af tredje grad i inkarnation på planeten end nogensinde før. Der er mange flere disciple, der forberedes til den tredje indvielse. Og i denne tredje menneskerace, den ariske (her bruger jeg ordet i dets egentlige betydning og ikke i dets vanærende germanske betydning), er personlighedens tre aspekter nu så stærke, at deres magnetiske påvirkning og skabende indvirkning gør bygningen af antaharanaen til et uforligneligt mål, så der skabes en sammenkædning og koordination af de tre aspekter i mennesket. Det samme gælder planetens tre guddommelige centre, som besidder disse guddommelige kvaliteter: Shamballa, Hierarki og Menneskehed. De er nu så nært koordinerede, at der er sket en fusion af energier, hvilket forårsager en indstrømning af den åndelige vilje, så vel som en påvisning af tilintetgørelsesaspektet.

Jeg har her antydnet meget, der kan have interesse. Jeg har gjort opmærksom på målet og antydnet en vej. Jeg har antydnet relationen (i bevidsthed) mellem Hierarki og Shamballa. Det er

tegn på et stort og kritisk øjeblik i menneskelige anliggender og en mulighed, der er uden fortilfælde i historien. Behovet for en passende værdsættelse heraf er indlysende, og det burde opdine alle, der læser det, til en fornyet indsats og anstrengelse. De studerende må søge at møde alle planetariske forandringer og muligheder med tilsvarende forandringer i deres egne liv. De må søge at antage de nye holdninger og de nye skabende fremgangsmåder, som vil føre ikke alene til bygningen af den individuelle antahkarana, men også til fusionen mellem de mange »udstrålende tråde«, der rent symbolsk danner de »forbindende kabler«, der vil forbinde de planetariske centre, og skænker materialet, der kan overføre guddommens brændende vilje og forudbestemte hensigt. Det vil tilvejebringe rekonstruktion af de manifesterede verdener, og I kan alle hver især tage del i denne opgave.

Lad os nu fortsætte til næste punkt i denne del og studere teknikken til konstruktionen af antahkaranaen. Det vil blive en intens praktisk undervisning, som alt, hvad jeg hidtil har sagt, skulle være et solidt grundlag for.

Konstruktionsteknikken

Jeg har til hensigt at være meget praktisk. Bygningen af antahkaranaen (som udføres bevidst på discipelskabets vej) er en proces, der foregår efter bestemte urgamle og prøvede regler. Når disse regler følges korrekt, er begivenhedernes forløb og de ønskede resultater uundgåelige og uafvendelige. Jeg kunne sige meget, som kun ville være til ringe gavn for den almindelige aspirant, da det drejer sig om de subjektive virkeligheder, som han – selv om de eksisterer og er okkulte kendsgerninger i en naturlig proces – endnu ikke kan erkende. Min opgave er at præsentere processen på en sådan måde, at lærere hen imod slutningen af dette århundrede vil tænke, tale og undervise *om brobygningen*, og på den måde nærme sig de grundlæggende udsagn, som har en afgørende betydning for det, vi her overvejer. Jeg vil her meget kortfattet minde jer om nogle få af dem:

1. Viden-kraft kommer til udtryk gennem bevidsthedstråden og skabelsestråden.
2. For disciplen er disse to tråde en fusion af fortidig viden

- (bevidsthedstråden) og nutidig viden (skabelsestråden).
3. Selve livstråden eller sutratmaen er tæt forbundet med disse to. I har således atma-buddhi-manas (sidstnævnte er formidler af skabelse), der til en vis grad fungerer bevidst i aspiranten.
 4. Fusionen af personligheden og sjælen er i gang, men når den har nået et vist punkt bliver det tydeligt, at viljens kreativitet eller skabende aktivitet er nødvendig for at bygge bro mellem den åndelige triade og personligheden via sjælen.
 5. Teknisk set kaldes den bro, der skal konstrueres, antahkaranaen.
 6. Broen skal bygges af aspiranten, der er fokuseret på mentalplanet, fordi der skal benyttes mental substans (i tre kvaliteter), og de tre aspekter af sindet – det manasisk permanente atom, tankens søn eller egoet og den mentale enhed – er alle inddraget i processen.

Det ville være klogt af de studerende at lære, at processen med at bygge antahkaranaen er en af de metoder, hvormed mennesket, treenigheden, bliver en dualitet. Når arbejdet er fuldført og antahkaranaen endeligt bygget – hvilket skaber en fuldstændig koordination af monaden og dens udtryk på det fysiske plan – så tilintetgøres sjælslegemet (det kausale legeme) fuldstændigt og endegyldigt af monadens ild, der strømmer ned via antahkaranaen. Der findes således en fuldstændig gensidighed mellem monaden og den fuldt bevidste *sjæl på det fysiske plan*. Der kræves intet »guddommeligt mellemlid« længere. »Gude-sønnen, der er tankens søn« dør. »Templets forhæng flænges i to stykker, fra øverst til nederst«. Den fjerde indvielse er taget, og derefter kommer åbenbaringen af Faderen.

Det er det sidste og mest vidtrækkende resultat af bygningen af den bro, der i virkeligheden er en etablering af en lysbane mellem monaden og personligheden som et fuldstændigt sjælsudtryk – mellem ånd og stof, mellem fader og moder. Det er helt tydeligt, at »ånden er steget op på stoffets skuldre« til det høje sted, hvorfra den oprindeligt kom, samt at den har opnået erfaring og megen viden og alt, som livet i en materiel form kunne give, samt alt, som en bevidst erfaring kunne skænke. Sønnen har udført sit arbejde. Frelseren eller mellemliddet har afsluttet sin opgave. I bevidstheden er det et faktum, at alle ting

er ét, og at en menneskeånd med forsæt og forståelse kan sige: »Jeg og Faderen, vi er ét«.

Ovenstående er et kort og sandsynligvis uforståeligt udsagn, undtagen teoretisk set, men det skitserer den opgave, der ligger forude, og det arbejde, som disciplen, der er ved at konstruere antahkaranaen, påtager sig. Der er en nær forbindelse mellem fjerde indvielse, kvaterniteten i sin udviklede tilstand – det vitale legeme, det emotionelle legeme, sindet og sjælen – og det fjerde tekniske trin i den bevidste bygning af »regnbuebroen«. I har derfor:

1. Kvaterniteten, den skabende faktor på jorden.
2. Den fjerde indvielse, korsfæstelsen.
3. Det fjerde tekniske stadium i bygningen af antahkaranaen:
 - a. Sutratmaen, livstråden.
 - b. Bevidsthedstråden.
 - c. Skabelsestråden, der er trefoldig.
 - d. Den tekniske antahkarana, der er broen mellem den trefoldige personlighed og den åndelige triade.
4. De fire stadier på vejen tilbage:
 - a. Selve evolutionsstadiet.
 - b. Prøvestadiets vej.
 - c. Stadiet for discipelskabets vej.
 - d. Stadiet for indvielsens vej.

Det er dog et og samme væsen, der tager del i og er ansvarlig for alle de forskellige aspekter, trin og stadier – de eksperimenterende, de erfaringsdannende og det, der kommer til bevidst udtryk i hvert af disse stadier eller levemåder, frem til den fjerde indvielse. Så erstattes selve bevidstheden af liv, og forbliver dog sig selv. Føj til ovennævnte oplysning, at det er det fjerde naturrige, der gennemgår alt det, der her er anført, og at det er betinget af den ene sutratmas fire aspekter. Når det først er forstået, så vil symbolikkens skønhed og de numerologiske relationer træde tydeligere frem.

Konstruktionen af antahkaranaen – fortid

Når det gælder fortiden er en uddybning ikke nødvendig, da det er indlysende, at kun det menneske, der har gennemlevet mange inkarnationer og derved erhvervet stor erfaring, er udrustet til at påtage sig brobygningsarbejdet. Processen kræver megen videnskabelig erfaring i livskunst, og kun et højt skolet og fordomsfrit menneske kan med fornuft og uden risiko bygge broen mellem det højeste og det laveste. Hver enkelt af de større menneskelige racer har været ansvarlig for at tilkendegive og beskæftige sig med trådene, der tilsammen danner antakaranaen:

1. I det *gamle Lemurien* var livstråden, selve sutratmaen, den dominerende faktor i livsudtrykket. Det fysiske legeme, den animale forms natur, og den tætte ydre faktor var brændpunktet for det frodige, produktive og vitale liv.
2. I det *gamle Atlantis* begyndte bevidsthedstråden at fungere på en måde, der ikke var erkendt i Lemurien. Grundtonerne var sensitivitet, opfattelse og – som følge deraf – begær og reaktion. Aktiv sensitivitet som et forstadium til fuld bevidsthed kendetegnede mennesket. Det astrale legeme var en styrende faktor. Sindet var forholdsvis passivt, undtagen hos menneskehedenens førende medlemmer. Menneskeheden var i denne verdenscyklus overordentlig psykisk og mediumistisk. Menneskene var »sensitive« i ordets nutidige betydning. Bevidsthedstilstanden var astral, og menneskene var – som race – clairaudiente og clairvoyante, selv om de ikke på nogen måde var i stand til at fortolke det, de kom i kontakt med. De var ikke i stand til at skelne astrale fænomener fra det almindelige fysiske liv (specielt ikke i den midterste periode af racens historie), og det fortolkende sind åbenbarede intet for dem. De levede og følte udelukkende. Sådan var deres livshistorie. To af trådene fungerede, og der var én, der slet ikke fungerede. Broen var *ikke* bygget.
3. I vor *nutidige ariske race* – ny hvad racens historie angår – kommer den tredje tråd, skabelsestråden, aktivt til udtryk og i anvendelse. Jeg vil minde jer om, at disse tråde har eksisteret lige fra begyndelsen af menneskets eksistens, og at disse tre energistrømme har været fuldt og helt til stede fra begyndelsen af menneskets bevidsthed. Men i den længste

del af menneskets historie lige frem til vor tid har menneskene været uvidende om dem, men de har helt ubevidst gjort brug af dem, og det fortsætter de med. Processen, hvor den skabende evne og mulighed erkendes, foregår i to faser eller stadier:

- a. Det stadium, hvor det mentale princip udvikles og udfoldes, og mennesket bliver en mental skabning. Det fører til, at den mentale enhed bliver fuldt aktiv, til integration af personlighedens tre aspekter og til en efterfølgende opfattelse af tankens søn eller af sjælen.
- b. Det stadium med skabende aktivitet, hvor skabelsestråden anvendes fuldt ud. Det er karakteristisk for den ariske race, at det er personligheden, der anvender tråden. Det er først i løbet af de sidste fem tusind år, at den gradvis er blevet menneskeheds mest fremtrædende egenskab. Selv om der i de to tidligere racer og i den ariske races første stadier blev opført store monumenter overalt på planeten, var de ikke et resultat af datidens menneskers tanker, men af, at det planetariske Hierarki påvirkede dem, der var sensitive over for højere impression, med den skabende vilje. Den modtagelige sensitivitet over for skabende impression var den mest fremtrædende egenskab i den senere atlantiske bevidsthed og den første ariske periode. Den erstattes nu af en individuel skaberevne, og følgelig af en bevidst skabelse af antahkaranaen, der er et resultat af den fusionerede og sammensmeltede trefoldige tråd.

Denne korte sammenfatning af de tidlige processer skal blot virke som en baggrundssyntese for alt det arbejde, I nu skal udføre, så I kan få et næsten visuelt begreb om den metode, hvormed mennesket har nået stadiet for bevidst liv, fuld selvbevidsthed og skabende udtryk. De var alle udtryk for den guddommelige energi, der strømmede ind i menneskets mekanisme via sølvtråden af guddommelig kraft. Det kan betragtes som en trefoldig tilkendegivelse af det vertikale liv, der bliver det horisontale liv gennem et skabelsesarbejde. Da bliver mennesket i sandhed korset. Når det imidlertid lykkes for ham at konstruere regnbuebroen (hvilket kun kan gøres, når mennesket

er på det faste kors), så viger korset til sidst for linjen. Det sker efter den fjerde indvielse – korsfæstelsen. Kun den vertikale linje, »der når fra himmel til helvede«, bliver tilbage. Målet for den indviede (mellem den fjerde og den syvende indvielse) er at opløse linjen i cirklen og på den måde opfylde loven og »afrundingen« af evolutionsprocessen.

En anden sammenfatning af hele processen findes i *Strofer til disciple*, som jeg udgav for nogen tid siden (juni 1930), og som også findes andetsteds i denne bog.

»I korset er lyset skjult. Det vertikale og horisontale skaber ved gensidig friktion, et vibrerende kors funkler, og der opstår bevægelse. Når det vertikale bliver ét med det horisontale, følger pralaya. Evolution er en horisontal bevægelse frem mod en vertikal positivitet. I hemmeligheden om retning findes den skjulte visdom. I læren om absorption findes den helbredende evne. Evolution er det punkt, der bliver en linje, og den linje der bliver et kors. I korset, der drejer horisontalt, findes frelsen og den pralayske fred.«

Det bør nævnes, at kun meget få mennesker i dag er på det lemuriske bevidsthedstrin, hvor det er livstråden med dens fysiske virkninger, der er den herskende faktor. Mange, rigtig mange mennesker befinder sig på det atlantiske udviklingstrin med »aurisk sensitivitet«. Få – meget få i forhold til mængden af mennesker – benytter resultaterne af den trefoldige energikonstruktion i deres egen aura af viden og deres påvirkningsområde for at kunne bygge, konstruere og benytte den bro, der forbinder det mentale plans forskellige aspekter. De *skal* anvende disse tre aspekter samtidigt og siden overflødiggøre dem på en sådan måde, at personligheden og egoet forsvinder, og kun monaden og dens form på det fysiske plan bliver tilbage. I denne forbindelse kan min tidligere oplysning om formens natur være nyttig og føre til øget indsigt og forståelse:

Det fysiske plan er en nøjagtig afspejling af mentalplanet. De tre laveste underplan afspejler de abstrakte underplan, og de fire æteriske underplan afspejler de fire konkrete mentale plan. Manifestationen af egoet på mentalplanet (eller det kausale legeme) er ikke et resultat af energi, der udgår fra de permanen-

te atomer som en kerne af kraft, men er et resultat af forskellige kræfter og primært gruppekraft. Dets skabelse er først og fremmest karakteristisk ved anvendelsen af en ydre kraft og fortaber sig i den planetariske karmas mysterier. Det samme gælder menneskets laveste manifestationer. Det er et resultat af en refleksvirkende handling og er baseret på kraften fra den gruppe æteriske centre, som mennesket (som en samling af mindre liv) virker igennem. Disse centres aktivitet fremkalder en respons som vibration i det fysiske plans tre laveste underplan, og vekselvirkningen mellem de to er årsag til, at partikler af det, som vi fejlagtigt kalder »fast substans« tiltrækkes af eller samler sig omkring det æteriske legeme. Denne type aktiveret substans suges op i hvirvler af kraft, der udgår fra centrene og kan ikke undslippe. Disse kraftenheder hober sig op alt efter energiens retning rundt om og i det æteriske hylster, indtil dette er skjult men samtidig gennemtrænger kroppen. Det skyldes en ubønhørlig lov, selve stoffets lov, og kun de – som udtrykkeligt er »yogas herrer« – undslipper virkningen fra deres egne centres vitalitet, og de kan – gennem sit væsens bevidste vilje – undslippe den uimodståelige kraft fra loven om tiltrækning, der virker på det laveste kosmisk fysiske underplan.

En afhandling om Kosmisk Ild, side 731-732

Jeg har tidligere fortalt jer, at astrallegemet er en illusion. Til sidst opdager mennesket, der har opnået den indviedes bevidsthed, at det ikke eksisterer. Når buddhi hersker, toner den lavere psykiske natur bort.

Når antahkaranaen er bygget og den mentale enhed er erstattet af det manasisk permanente atom, og kausallegemet nedbrydes, så ved adepten, at den lavere tænkeevne i mentallegemet også er en illusion, og for ham eksisterer det ikke. Så er der – for så vidt angår hans individuelle bevidsthed – kun tre brændpunkter eller forankringer (ingen af disse udtryk formår at dække den fulde mening):

1. *Menneskeheden*, hvori han med viljen kan fokusere sig gennem det, der teknisk kaldes »mayavirupa« – en legemlig form, som han skaber for at kunne opfylde den monadiske hensigt.

Han giver da fuldt og helt udtryk for alle det bevægelige kors' energier.*

2. *Hierarkiet*. Her finder han, som en enhed, der omfatter al buddhisk bevidsthed, sin plads og tjenestemetode, der er betinget af hans monadiske stråle.

Han giver da udtryk for det faste kors' værdier.*

3. *Shamballa*. Dette er det højeste fokuseringspunkt, der er anstrengelsernes mål for alle indviede af højere grader, og kilden til sutratmaen og dens differentieringer, som han nu bevidst kan arbejde gennem.

Her er han stadig korsfæstet, men på det kardinale kors.*

Vi kan derfor konstatere, at opgaven, som menneskevæsenet på alle udviklingsstadierne har været beskæftiget med, er brobygningen over kløften mellem:

1. Det bevægelige kors og det faste kors.
2. Menneskeheden og Hierarkiet.
3. Den lavere trefoldighed, personligheden, og den åndelige triade.
4. Monaden på dens eget plan og den ydre objektive verden.

Dette udfører han med forsæt, visualisering, projektion, invocation og evokation, stabilisering og opstandelse. Vi vil nu studere disse forskellige stadier.

Konstruktionen af antahkaranaen i den ariske race – nutid

Jeg vil nu komme med nogle få bemærkninger om den forholdsvis nye proces – bygningen af antahkaranaen. Den proces har været kendt og fulgt af dem, der blev skolet med henblik på at få tilknytning til Hierarkiet, men den brede offentlighed har ikke før fået oplysning om den. Den studerende bør notere sig to væsentlige ting: Den ene er, at medmindre han husker, at vi

*

En forordning om de syv stier; bind III, Esoterisk astrologi, kapitel VI

beskæftiger os med *energi*, og med energi der skal anvendes videnskabeligt, så vil hele denne undervisning være formålsløs. For det andet må han huske, at vi beskæftiger os med en teknik og en proces, der er afhængig af *den skabende imagination*. Når disse to faktorer bringes sammen (bevidst og velovervejet) – energisubstansen som den ene faktor, og den planlagte impuls som den anden – har I påbegyndt en skabende proces, der vil give store resultater. Mennesket lever i en verden af forskelligartede energier, der til tider kommer til udtryk som dynamiske, positive energier, eller som modtagende, negative energier, eller som magnetiske, tiltrækkende kræfter. En forståelse af denne oplysning vil bestyrke H.P.B.'s udtalelse om, at »stof er ånd i dens laveste form«, men det omvendte er ligeså sandt. Hele processen går ud på at etablere konstruktive relationer mellem negative og positive energier og den deraf følgende udvikling af magnetisk kraft. *Dette er den skabende proces*. Det gælder for både en Sollogos', en planetarisk Logos' og et menneskes aktivitet – de eneste bevidste skabere i universet. Det gælder således også den discipel, der forsøger at bringe monaden og det menneskelige udtryk ind i en konstruktiv relation i de tre verdener for menneskelig evolution.

Der har været lagt megen vægt på sjælens liv og dens udtryk på det fysiske plan. Det har været nødvendigt og en del af den evolutionære udvikling af menneskets bevidsthed. Sjælens rige må til sidst vige for åndens herredømme. Hierarkiets energi skal blive en kraft, der kan modtage energi fra Shamballa, ligesom menneskehedens kraft skal kunne modtage energi fra sjælens rige. I dag foregår alle tre processer samtidigt, selv om Hierarkiets modtagelighed over for det andet aspekt af energien fra Shamballa først nu er begyndt at blive mærkbar. Hierarkiet har i lang tid kunnet modtage det tredje eller skabende aspekt af energien fra Shamballa, og i en meget fjern fremtid vil det kunne respondere på første aspekt af samme energi. Den guddommelige manifestations trefoldige natur vil ligeledes komme til udtryk som en dualitet. Disciplen får en vag forståelse heraf, når han erkender, at han (efter tredje indvielse) må lære at fungere som en dualitet – monade (ånd) og form (stof) – i direkte kontakt med bevidsthedsaspektet, den formidlende sjæl, som absorberes i begge aspekter af det guddommelige udtryk, men som ikke selv fungerer som en midterfaktor. Når dette er

opnået, vil han kunne forstå den sande natur af nirvana og begynde at betræde den endeløse vej, der fører til den Ene. Det er den vej, hvor dualiteten forenes til en enhed, og den vej Hierarkiets medlemmer søger at træde ind på, og som de forbereder sig til.

Det indledende skridt til tilvejebringelse af denne dualitet er bygningen af antahkaranaen, og den foregår ikke *bevidst*, før disciplen forbereder sig til den anden indvielse. Som jeg før har nævnt, så findes der bogstaveligt talt tusinder, der forbereder sig på denne måde, for vi kan gå ud fra, at alle oprigtige og sande aspiranter og disciple, som ufravigeligt arbejder for åndelig fremgang (med rent motiv), og som urokkeligt er orienteret mod sjælen, har taget første indvielse. Det betyder ganske enkelt i symbolsk tale fødslen af den vordende Kristus i hjertet. Der findes ligeledes mange, der forbereder sig til at begynde den opgave, det er at bygge regnbuebroen, og som under påvirkning af den tidløse visdom forstår nødvendigheden og betydningen af den åbenbaring, som denne proces bevirker. Jeg har en klar og anvendelig hensigt med det, jeg skriver her. Min opgave har i meget lang tid været at give information i bogform om det næste stadium for menneskehedens intelligente og åndelige erkendelse. Derfor – endnu engang – er det væsentligt at forstå metoden til bygning af antahkaranaen, hvis menneskeheden skal gøre fremskridt som planlagt, og i denne vandring fremad skal disciplene og aspiranterne danne fortroppen, hvilket de også gør. Menneskeheden vil lidt efter lidt som en helhed blive vidende om den indstrømmende åndelige tilskyndelse. En overvældende impuls mod åndeligt lys og mod en større nyorientering vil finde sted. Det som gælder den enkelte discipel, der må vende om på livets hjul og betræde vejen mod uret, gælder også menneskeheden, og det vil menneskeheden gøre. De to tredjedele, som er evolutionens mål i denne verdenscyklus, er allerede begyndt at gøre det.

I denne proces bliver det tredje guddommelige aspekt – som er den skabende aktørs – aktivt. Det var det også i den skabende proces, hvor det drejede sig om det konkrete univers. Det vil det også være, når den individuelle discipel bliver den skabende formidler. I æoner har han bygget og anvendt sine manifestationslegemer i de tre verdener. Da kom et tidspunkt, hvor fremskredne mennesker begyndte at skabe på mentalplanet. De

drømte drømme. De fik en vision. De kontaktede ubegribelig skønhed. De kom i kontakt med Guds sind og vendte tilbage til jorden med en idé. De gav denne idé form og blev skabere på mentalplanet. De blev kunstnere i en eller anden form for skabende arbejde. I forbindelse med den opgave, det er at bygge antahkaranaen, må disciplen også arbejde på de mentale niveauer, og det han konstruerer dér vil være af en så fin substans, at det hverken kan eller vil komme til syne på de fysiske niveauer. På grund af hans faste målretning vil det, han bygger, »strække sig opad mod livscentret«, og ikke »nedad mod bevidsthedscentret eller mod det synlige lys«.

Her ligger vanskeligheden for begynderen. Han skal så at sige arbejde i mørket, og han befinder sig ikke i en situation, hvor han kan bevise, at det han forsøger at konstruere eksisterer. Hans fysiske hjerne er ude af stand til at registrere hans skabelse som værende et faktum. Han må udelukkende stole på den kendte teknik til udførelse af det skitserede arbejde og tillidsfuldt fortsætte. Det eneste bevis på, at det bliver vellykket, kan være meget lang tid om at vise sig, for hjernens sensitivitet er indblandet, og ofte er hjernecellerne, selv om der er tale om en virkelig vellykket proces, ikke af en kaliber, der kan registrere den. De mulige beviser på dette stadium kan være et glimt af den åndelige intuition eller en pludselig forståelse af viljen-til-det-gode i en dynamisk form og i gruppeform. Det kan også blot være en evne til at forstå og til at få andre til at forstå visse åndelige og okkulte grundprincipper. Det kan være »evnen til at modtage åbenbaring« og til at tilpasse den og udbrede den, så den bliver effektiv.

Jeg forsøger at gøre et umådeligt stort emne tydeligt, men ordene er utilstrækkelige. Jeg kan ikke gøre andet end at skitsere processen og metoden for jer, og som følge deraf udtrykke håb for fremtiden. I kan kun eksperimentere, følge reglerne, have tillid til erfaringen hos dem, der underviser, og dernæst tålmodigt vente på resultater.

Byggeprocessens seks stadier

Jeg har brugt seks ord til at beskrive denne proces og den tilstand, den fører til. Det vil være lærerigt at studere dem ud fra deres okkulte betydning – en betydning, der almindeligvis

ikke ses, undtagen af den skolede discipel, der har lært at trænge ind i meningens verden og at se fortolkninger, der ikke er synlige for neofyten. Måske vil metoden til konstruktion af antahkaranaen, samt de metoder, hvormed antahkaranaen bygges, træde tydeligere frem, når vi har analyseret disse ord.

Ordene betegner en byggeteknik eller en proces med energi-håndtering, der skaber kontakt mellem monaden og et menneske, som stræber efter fuld frigørelse, og som ønsker at betræde discipelskabets og indiviellsens vej. Den kan skabe en kanal af lys og liv mellem det højere og det lavere guddommelige aspekt og danne en bro mellem det åndelige livs verden og den daglige tilværelses verden på det fysiske plan. Det er en teknik, hvormed den højeste form for dualitet tilvejebringes og det trefoldige udtryk for guddommelighed elimineres, hvorved der sker en intensivering af det guddommelige udtryk og bringer mennesket nærmere sit endelige mål. Disciple bør altid huske, at sjælsbevidsthed er et mellemstadium. Det er også en proces, hvorved – set fra naturriggerne under de menneskelige – menneskeheden selv bliver det guddommelige mellemlid og overfører af åndelig energi til de liv, hvis bevidsthedsstadier ligger under selvbevidsthed. Menneskeheden bliver for den samlede sum af disse liv, hvad Hierarkiet er for menneskeheden. Denne tjeneste bliver først mulig, når et tilstrækkeligt antal mennesker udmærker sig ved den højere dualitets viden og bliver stadig mere sjælsbevidste og ikke blot selvbevidste. De kan derefter gøre denne overførsel mulig, og den udføres ved hjælp af antahkaranaen.

Lad os derfor studere de seks aspekter af den grundlæggende byggeteknik og prøve at nå frem til deres okkulte og skabende betydning.

1. *Intention*. Hermed menes ikke mental beslutsomhed, ønske eller målbevidsthed. Ideen er mere bogstaveligt en fokusering af energi på mentalplanet ved det højest mulige spændingspunkt. Det betyder, at der frembringes en tilstand i disciplens bevidsthed, som svarer til den Logos havde, da han i mere vidtrækkende målestok koncentrerede den nødvendige energi-substans inden for en grænsning (som definerer hans ønskede indflydelsesområde) for at bringe sin hensigt i manifestation. Det må disciplen også gøre, han må samle sine kræfter (for at bruge et almindeligt udtryk) i sin mentale bevidstheds højeste punkt og fastholde dem der i en absolut spæn-

dingstilstand. Nu kan I se hensigten bag nogle af de meditationsprocesser og teknikker, som beskrives med ord, der ofte benyttes i meditationsomrids: »hæv bevidstheden til hovedcentret«, »fasthold bevidstheden i det højest mulige punkt«, »forsøg at fastholde tanken vedvarende i lyset«, og mange andre lignende sætninger. De handler alle om at bringe disciplen til et punkt, hvor han kan opnå det ønskede spændingspunkt og den ønskede energifokusering. Det vil sætte ham i stand til bevidst at begynde konstruktionen af antahkaranaen. Det er denne tanke, der uden at blive forstået i virkeligheden ligger bag ordet »intention«, som de romersk katolske og engelsk katolske præster anvender, når de forbereder folk til nadveren. De giver imidlertid udtryk for en anden retning, for den retning, de ønsker, er ikke vendt mod monaden eller ånden, men mod sjælen i et forsøg på at tilvejebringe en bedre karakterudrustning i personligheden og en intensivering af den mystiske tilnærmelse.

I »intentionen« hos den discipel, der bevidst arbejder med at bygge regnbuebroen, er de første nødvendige trin:

- a. At opnå rigtig orientering, hvilket må ske i to stadier: først mod sjælen som ét aspekt af den energi, der anvendes ved bygningen, og dernæst mod triaden.
- b. En mental forståelse af den opgave, der skal udføres. Det indebærer, at sindet anvendes på to måder: til at være modtagelig over for buddhiske eller intuitive impressioner og til at virke med den skabende imagination.
- c. En proces, hvor energier tiltrækkes, og hvor kraft absorberes, så de nødvendige energier holdes inde i et afgrænset mentalt område forud for processen med visualisering og projektion.
- d. En periode med klar tænkning vedrørende processer og intentioner, således at den hengivne brobygger tydeligt kan opfatte, hvad der bliver udført.
- e. Den stabile bevarelse af spændingen uden for stort fysisk pres på hjernecellerne.

Når dette er fuldbyrdet vil der vise sig et brændpunkt af mental energi, som ikke eksisterede før. Sindet vil blive holdt vedvarende i lyset, og der vil også ske en koordination af en mod-

tagelig opmærksom personlighed og en sjæl, der er orienteret mod personligheden, og i en tilstand med konstant, styret perception. Jeg minder jer om, at sjælen (da den lever sit eget liv på sit eget bevidsthedsniveau) ikke altid og konstant er vidende om sin skygge, personligheden, i de tre verdener. Når antahkaranaen er blevet bygget, *skal* denne viden være til stede parallelt med personlighedens intention.

2. *Visualisering*. Indtil nu har aktiviteten været af mental art. Den skabende imagination har været relativt passiv. Disciplen har været beskæftiget i sindet og på mentale niveauer og har »hverken set op eller ned«. Men nu er det rette spændingspunkt nået. Reservoiret eller forrådet af nødvendig energi er blevet holdt tilbage i det omhyggeligt afgrænsede område, og brobyggeren er rede til næste skridt. Fra dette punkt fortsætter han med at konstruere udkastet til den opgave, der skal udføres, ved at arbejde med imaginationen og de muligheder, der findes på det højeste niveau af hans astrale eller sensitive legeme. Det har intet at gøre med emotioner. Som I véd, er imagination det laveste aspekt af intuitionen, hvilket altid bør huskes. Sensitivitet, som et udtryk for det astrale legeme, er modpolen til buddhisk sensitivitet. Disciplen har rensat og forfinet sine imaginationsevner, således at de nu er modtagelige for impression fra det buddhiske princip eller modtagelige for intuitiv perception – en perception, der er helt anderledes end det sete og enhver anden mulig registreret vision. Nøjagtigheden af de »planer«, der er lagt for bygningen af antahkaranaen og visualiseringen af lysbroen i al dens skønhed og fuldkommenhed, vil svare til det astrale legemes modtagelighed over for den buddhiske impression.

Den skabende imaginations vibrationer skal gradvis øges, således at den kan påvirke det »energiforråd« eller den energisubstans, der er samlet til bygningen af broen. Imaginationens skabende aktivitet er den første organiserende påvirkning, der indvirker på og inden for det område af akkumulerede energier, som disciplen med sin »intention« fastholder i en spændingstilstand. Tænk over dette okkulte og betydningsfulde udsagn.

Den skabende imagination er en aktiv energi, der drages op og ind i en relation til spændingspunktet. Det fører til øjeblikkelige virkninger i mental substans. Derved forøges spændingstilstanden, og jo kraftigere og klarere visualiseringsprocessen

er, jo smukkere og stærkere vil broen blive. Visualisering er den proces, hvorved den skabende imagination aktiveres og bliver modtagelig for og tiltrukket af spændingspunktet på mentalplanet.

På dette stadium beskæftiger disciplen sig med to energier: den ene er passiv og fastholdes inden for en grænsning i et yderst kraftigt spændingspunkt, og den anden er aktiv, billedskabende, udadrettet og kan modtages af brobyggerens sind. I den forbindelse bør man huske, at den guddommelige treenheds andet aspekt er det formopbyggende aspekt, og på samme måde er det – ifølge loven om analogi – det andet aspekt af personligheden og det andet aspekt af den åndelige triade, der er blevet skabende aktive. Disciplen fortsætter nu med andet stadium af sit byggearbejde, og her træder den numeriske betydning tydeligt frem. Han må arbejde langsomt på dette tidspunkt og prøve at forestille sig, hvad han ønsker at udføre, hvorfor han skal gøre det, hvordan stadierne er i hans arbejde, hvilke virkninger hans planlagte aktivitet giver, og hvilke materialer han skal arbejde med. Han bestræber sig på at visualisere hele processen, og herved etablerer han en direkte kontakt (hvis det lykkes) mellem den buddhiske intuition og det astrale legemes skabende imagination. Som følge heraf har I på dette tidspunkt:

En buddhisk impressionsaktivitet.

Spændingen af det mentale legeme, og den nødvendige energisubstans fastholdes i projektionspunktet.

Imaginationsprocesserne i astrallegemet.

Når disciplen har skolet sig selv til at blive bevidst vidende om samtidigheden i dette trefoldige arbejde, fortsætter det fremgangsrigt næsten automatisk. Det gør han gennem evnen til at visualisere. Der etableres en strøm af kraft mellem modsætningernes par (astral-buddhisk), og når den strømmer gennem reservoiret af kraft på mentalplanet, skaber den en indre aktivitet og organisering af den substans, der findes dér. Derefter opstår der en stadigt stigende kraft, indtil tredje stadium er nået, hvor arbejdet forlader subjektivitetsfasen og går over i den objektive virkelighedsfase – objektivt set fra det åndelige menneskes standpunkt.

3. *Projektion*. Disciplen er nået til et meget kritisk punkt i sit arbejde. Mange aspiranter når dette særlige stadium og opdager, at de, selv om de har udviklet en god evne til at visualisere og ved hjælp af denne evne har konstrueret den ønskede form og organiseret den substans, der skal anvendes i den senere fase af byggeprocessen, er ude af stand til at komme videre. Hvad er årsagen? Først og fremmest en manglende evne til at anvende viljen i projektionsprocessen. Denne proces er en kombination af vilje, vedvarende og bestandig visualisering og anvendelse af strålens magtord. Indtil dette stadium i processen har metoden været ens for alle syv stråler. Men på dette tidspunkt sker der en ændring. Enhver discipel, som det er lykkedes at organisere brosubstansen, som har aktiveret viljesaspektet, og som er ved at blive bevidst vidende om processen og udførelsen, fortsætter nu med at føre den organiserede substans fremad, således at der fra det center af kraft, det er lykkedes ham at akkumulere, kommer en stråle af lyssubstans eller en projektion til syne. Den projiceres med et magtord, ligesom i den logoisk skabende proces. Det er i virkeligheden en modsat proces af den, da monaden udsendte den livstråd, der til sidst forankrede sig i sjælen. Sjælen blev i virkeligheden skabt ved hjælp af denne forankring. Derefter fulgte den proces, hvor sjælen selv sendte en dobbelt tråd ud, der til sidst forankrede sig i hovedet og i hjertet på det trefoldige menneske, personligheden. Disciplen er fokuseret i det center, som han har konstrueret på mentalplanet, og han aktiverer alle sine ressourcer (den trefoldige personligheds og sjælens i fællesskab). Han projicerer nu en lysstråle mod monaden.

Det er ad denne stråle den endelige tilbagetrækning af kræfterne finder sted, de kræfter, som på den nedadgående eller involutionære vej fokuserede sig i personligheden og sjælen. Antahkaranaen er i sig selv, når den er fuldendt ved hjælp af den bro, disciplen har bygget, det endelige middel til abstraktion eller den store tilbagetrækning. Det er antahkaranaen, den indviende beskæftiger sig med ved den fjerde indvielse, der til tider kaldes den store forsagelse – forsagelsen af eller tilbagetrækningen fra formliv, både det personlige og det egoiske. Efter denne indvielse kan ingen af disse aspekter længere fastholde monaden. »Templets forhæng« flænges i to fra øverst til nederst – det forhæng, der adskilte ydergården (personlig-

hedslivet) fra det hellige sted (sjælen), og fra det allerhelligste (monaden) i templet i Jerusalem. I kan naturligvis tydeligt se analogierne og det, der er underforstået.

For at kunne tilvejebringe den nødvendige projektion af de akkumulerede energier, der er organiseret af den skabende imagination og samlet i en usædvanlig stærk spænding ved fokuseringen af den mentale impuls (et aspekt af viljen), påkalder disciplen derefter sin sjæls ressourcer, der er oplagret i det, der teknisk kaldes »juvelen i lotusen«. Det er monadens forankring – hvilket ikke må glemmes. De sjælsaspekter, som vi kalder viden, kærlighed og offer, og som er det kausale legemes udtryk, er kun virkninger af denne monadiske udstråling.

Derfor må disciplen, før broen kan bygges rigtigt og »projiceres på den opadgående vej og skabe en sikker rejse for pilgrimmens trætte fødder« (som *Den gamle kommentar* udtrykker det), begynde at reagere som respons på den lukkede lotusknop eller juvelen i midten af den åbne lotus. Det gør han, når offerbladene i den egoiske lotus er ved at opnå kontrol i hans liv, når hans viden er ved at blive transmutteret til visdom, og hans kærlighed til helheden vokser. Hertil skal føjes »evnen til at forsage«. Disse tre egoiske kvaliteter frembringer, når de virker med en vis styrke, en forøget aktivitet i sjælslivets allerinderste center, lotusens hjerte. Det bør erindres, at det, der i den egoiske lotus svarer til de tre planetariske centre, er:

Shamballa. Juvelen i lotusen.
Hierarkiet. De tre grupper af kronblade.
Menneskeheden. . . . De tre permanente atomer i lotusens aura.

De studerende bør også tænke på, at de skal frigøre sig fra den sædvanlige tanke om, at offer er at opgive eller forsage alt det, der gør livet værd at leve. Offer er, teknisk udtrykt, opnåelse af en tilstand af lyksalighed og ekstase, fordi det er en erkendelse af et andet guddommeligt aspekt, der hidtil har været skjult af sjæl og personlighed. Det er forståelse og erkendelse af viljen-til-det-gode, som gjorde skabelse mulig og uundgåelig, og som var den virkelige årsag til manifestation. Tænk over dette, for det er en helt anden betydning, end vi normalt tillægger offer.

Når disciplen har høstet erfaringens frugter i form af viden og er ved at lære at transmuttere den til visdom, når hans mål er

at leve oprigtigt og virkeligt, og når viljen-til-det-gode er det højeste mål i hans daglige liv, så kan han begynde at fremkalde viljen. Dette vil gøre sammenkædningen af den lavere og den højere tænkeevne, af ånd og stof og af monade og personlighed til et endeligt og eksisterende faktum. Dualitet kommer herefter i stedet for trefoldighed, og den kraft, der findes i det egoiske legemes centrale kerne, nedbryder – ved den fjerde indvielse – de tre omgivende udtryk. De forsvinder, og så har den såkaldte nedbrydning af det kausale legeme fundet sted. Det er den virkelige »anden død« – formens ubetingede død.

Det er praktisk talt alt, hvad jeg kan fortælle jer om projektiionsprocessen. Det er en levende proces, der sker i det bevidste daglige liv og giver erfaring og afhænger af, om de guddommelige aspekter i livet på det fysiske plan kommer så meget til udtryk, som det overhovedet er muligt. Når der gøres et forsøg på at nærme personlighedslivet til sjælens krav og på at anvende intellektet til gavn for menneskeheden, så begynder kærligheden at styre, og betydningen af det »guddommelige offer« forstås bedre og bedre og bliver et naturligt og spontant udtryk for den individuelle intention. Derefter bliver det muligt at projicere broen. Vibrationshastigheden øges på den guddommelige manifestations lavere niveau og bliver kraftig nok til at fremkalde respons fra de højere. Når magtordet kendes og anvendes rigtigt, kan broen bygges hurtigt.

De studerende behøver på ingen måde at blive modløse på grund af denne illustration. Der kan ske meget på de indre plan, længe før disciplen bliver klar over det, hvis den rigtige hensigt og den okkulte intention (kombineret hensigt og spænding) er til stede, og hvis det stadium er nået, hvor broens struktur er skitseret.

4. *Invokation og evokation.* De tre førnævnte stadier markerer i virkeligheden de tre stadier i personlighedens arbejde. De øvrige tre kommer til udtryk som respons fra det åndelige livs højere niveau. Ud over at komme med en kort antydning er det meget lidt, jeg kan beskrive. Opgaven med invokation, der er baseret på intention, visualisering og projektion har disciplen omhyggeligt udført, og derved har han i det mindste til en vis grad opnået en klar perception af det arbejde, han har udført på to systematiske måder i sin åndelige levevis og i sit videnskabelige, tekniske og okkulte arbejde. Han er derfor selv invoka-

tiv. Virkningen af hans levemåde registreres på de højere bevidsthedsniveauer, og han anerkendes som »et invokativt spændingspunkt«. Denne spænding og dette reservoir af levende energi, som er selve disciplen, sættes i bevægelse af den projicerede tanke ved anvendelse af viljen og af et udtalt ord eller udtryk, der indeholder magt.

Resultatet er nu, at den styrke, han har udviklet og dennes indflydelsesradius, er tilstrækkelig stor til at fremkalde en respons fra den åndelige triade. Den sendes da mod det aspekt af antahkaranaen, som disciplen har konstrueret, og som livets sjæl og legeme kan bevæge sig ad. Faderen (monaden), der arbejder gennem tråden, træder nu frem for at møde sønnen (sjælen, der er beriget af personlighedslivets erfaring i de tre verdener), og fra de højere niveauer projiceres en energi, som til sidst vil skabe kontakt med den lavere projektion. Således bygges antahkaranaen. *Det laves spænding fremkalder det højeres opmærksomhed.*

Dette er det tekniske forløb i invokation og evokation. Begge guddommelige aspekter nærmer sig gradvis hinanden, og lidt efter lidt bliver begges vibration gensidigt stærkere. Der kommer da et øjeblik, hvor der i meditation etableres kontakt mellem de to projektioner. Det er ikke en kontakt mellem sjæl og personlighed (målet for den almindelige aspirant), men det er en kontakt mellem den sammensmeltede sjæls- og personlighedsenergi og energien fra monaden, der virker gennem den åndelige triade. Det skaber ikke et krisepunkt, men det er en slags lysflamme, en realisering af frigørelse og en erkendelse af det esoteriske faktum, at mennesket selv er vejen. Der findes ikke længere nogen fornemmelse af personlighed og sjæl eller af ego og form, men blot af den Ene, der fungerer på alle plan som et åndeligt energipunkt og når til den éne sfære for planlagt aktivitet ved hjælp af lysets vej. Når vi behandler denne proces, er ord helt utilstrækkelige. På dette meget avancerede stadium findes der ingen form, der tiltrækker monaden til manifestation. Der findes ingen måde, hvorpå stoffet eller formen kan fremkalde en respons fra monaden. Tilbage findes kun den store tiltrækning fra *hele* menneskeheden bevidsthed, og denne kan respondere via den fuldbyrdede antahkarana. Nedad – eller rettere over – denne bro, kan nedstigning ske efter ønske for at tjene menneskeheden og for at udføre Sham-

ballas vilje.

Dette er et udsagn om den endelige fuldbyrdelse. Men før dette kan finde sted i sin fuldkomne færdiggørelse, er der en lang periode, hvor broens to aspekter gradvis nærmer sig hinanden – det højere aspekt, der udgår fra den åndelige triade som respons på den monadiske impuls, og det lavere aspekt, der udgår fra personligheden bistået af sjælen – over den kløft, der findes i sindet. Til sidst opnås der kontakt mellem det monaden projicerer, og det disciplen er ved at projicere, og derefter følger femte og sjette stadium.

5. og 6. *Stabilisering og opstandelse*. Broen er nu bygget. Dens tråde er måske tynde og fine i begyndelsen, men tid og aktiv forståelse vil langsomt væve tråd efter tråd til broen, så den stabiliseres og styrkes og bliver brugbar. Den skal nødvendigvis bruges, for nu findes der intet andet forbindelsesled mellem den indviede og den Ene, som han nu véd er ham selv. Han stiger fuldt bevidst til sfæren for monadisk liv. Det er en opstandelse fra personlighedslivets mørke grotte til guddommeligens strålende lys. Han er nu ikke længere blot en del af menneskeheden og et medlem af Hierarkiet, men tilhører den store skare, hvis vilje er bevidst guddommelig, og som er planens vogtere. De er modtagelige for impression fra Shamballa og ledes af Hierarkiets overhoveder.

»Friheden fra de tre centre« er deres. De kan efter ønske give udtryk for menneskehedens trefoldige energi, Hierarkiets dobbelte energi og Shamballas ene energi.

Det er, mine brødre, disciplens mål, når han begynder at arbejde på at bygge antahkaranaen. Tænk over disse ord og fortsæt arbejdet.

(I nogle *Taler til disciple*, kommer Tibetaneren med følgende bemærkninger som passer specielt godt her. A.A.B.).

»Det, I har størst behov for, er en *intensivering af jeres indre åndelige aspiration*. I bør arbejde mere direkte ud fra det, der kan kaldes et spændingspunkt. Studér det, jeg har sagt, om spænding og intensitet. Det er intensiteten i hensigten, der vil forandre jer fra at være en tungnem og ganske tilfreds aspirant til at blive discipel, hvis hjerte og sind brænder. Måske foretrækker I at gå stadigt fremad – uden nogen gruppeindsats – og at udføre jeres arbejde for mig og gruppen som en velordnet del af det daglige liv, hvor det kan indpasses næsten som I vil, og

hvor åndens liv får sin rimelige andel, hvor tjenesteaspektet ikke udelades, og hvor jeres liv afbalanceres omhyggeligt og forløber uden særligt stort pres. Når dette er tilfældet, kan det være jeres personligheds valg eller jeres sjæls beslutning for et specifikt liv, men det betyder, at I *ikke* er disciple, der underordner alt andet discipelskabets liv.«

»Jeg vil gerne understrege to ting. For det første: Hvis I kan ændre jeres spænding, således at I drives af åndens liv, vil det medføre en inspirerende niveauforandring i jeres indre liv. Er I forberedt på det? For det andet: Der vil ikke ske nogen ydre forandring i jeres relation til omverdenen. Jeres ydre forpligtelser og interesser skal fortsat opfyldes, men jeg taler om indre orienteringer, om dynamiske indre beslutninger og om en indre organisering beregnet på tjeneste og offer. Måske foretrækker I den langsommere og lettere vej? Hvis det er tilfældet, er det helt jeres egen sag, og I er stadig på vej. I er stadig konstruktive og nyttige personer. Her præsenterer jeg jer ganske enkelt for en af de kriser, der kommer i alle disciples liv, hvor der skal foretages valg, der er betingende for en cyklus, *men kun for én cyklus*. Det er først og fremmest et spørgsmål om hastighed. Det drejer sig om at eliminere det uvæsentlige og om at koncentrere sig om det væsentlige – om de indre væsentlige ting, der vedrører sjælen og dens relation til personligheden, og om de ydre ting, der vedrører jer og jeres omgivelser.«

»Jeg vil give jer tre nøgleord, som I skal tænke dybt over i de næste seks måneder. Vil I i de næste tre måneder tænke over ét hver måned i hovedet, og i de næste tre måneder gruble over dem i hjertet. Disse nøgleord er:

1. Nødvendighed for hurtighed.
2. Grundlaget for tænkning og levevis skal reorganiseres.
3. Udtryk oprigtighed, offer og enkelhed.«

(*Discipleship in the New Age, bind I, side 538*).

Vi kan lidt efter lidt se gruppeantahkaranaen komme til syne i form af de mange lystråde, som verdens aspiranter, disciple og indviede væver – det er den bro, der gør det muligt for menneskeheden som helhed at kunne abstrahere fra stof og form. Bygningen af antahkaranaen er den største og højeste tjeneste, som alle sande aspiranter kan yde.

Den umiddelbart forestående opgave

Det jeg nu vil sige er en generalisering. Jeg vil gerne beskrive, så tydeligt som muligt (idet jeg beder jer huske, at alle generaliseringer dybest set er rigtige, men detaljerne forkerte), det punkt, hvori menneskeheden nu befinder sig i relation til antahkaranaen. Det kan siges, at hele målet for en normal evolution er at føre menneskeheden frem til det punkt, hvor der etableres en direkte forbindelseslinje mellem personligheden og den åndelige triade via sjælen – eller rettere ved at anvende sjælsbevidstheden som mellemed til at opnå denne bevidsthed. Dette fuldbyrdes ved tredje indvielse. Vi vil nu et øjeblik beskæftige os med monaden.

Jeg vil minde jer om, at relationen mellem personlighed og sjæl er analog med relationen mellem triaden og monaden. Dette er en analogi, der i alt væsentligt er rigtig set fra bevidsthedens synspunkt, men ikke fra formens. Det, der som det sidste finder sted ved det mest fremskredne udviklingsstadium, er en fuldkommen fusion af den forenede personlighed og sjæl med den forenede monade og åndelige triade. Først når denne helt og fuldt er opnået, er der tale om den fuldstændige frigørelse fra al formkontrol af de liv, der besjæler vort solsystem. Læg jer dette på sinde og forstå betydningen af ordet *tjeneste*, der så ofte benyttes i den okkulte videnskab, og forstå også det faktum, at den umiddelbart forestående opgave for aspiranter og disciple består i:

1. At etablere foreningen af sjæl og legeme ved koordination.
2. At bygge antahkaranaen ved at anvende de seks metoder eller fremgangsmåder, jeg tidligere har skitseret, og således fremkalde respons hos triaden. Tanken om koordination-invokation-evokation er de tre hovedbegreber, I bør fastholde i sindet, når vi fortsætter dette studium.

Grunden til, at jeg giver information om noget, der tidligere blev betragtet som en del af forberedelsen til tredje indvielse, er, at menneskeheden nu befinder sig på et punkt i sin udvikling, der berettiger til en fuldstændig ændring af Hierarkiets undervisning om fremgangsmåden til opnåelse af guddommelighed. Det betyder ikke, at den tidligere lære afskaffes, men at

den flyttes til de tidligere stadier på discipelskabets vej, medens læren, der gives på disse stadier, nu bliver det arbejde, som aspiranter på prøvestadiets vej skal udføre. Vægten har været lagt på renselse, på behovet for udvikling af kristuslivet, på den mystiske vision og filosofi. Okkulte sandheder er givet menneskeheden, og de har fremkaldt stor interesse, megen kritik og diskussion. De har appelleret til alle typer sind, og de er blevet fordrejet og misbrugt. Ikke desto mindre har de hjulpet fremskredne aspiranter til at kunne gå videre til discipelskabets vej, samtidig med at de accepterede disciple har kunnet gøre yderligere fremskridt. Når sandhederne først er etableret på vejen, bliver de selvfølgelige og kan anvendes og bekræftes af den enkelte, og de leder uundgåeligt discipelen til indvielsesportalen.

Menneskeheden *som helhed* står nu ved selve indgangen til discipelskabets vej. Menneskehedens blik er rettet fremad for at få en vision, hvad enten det drejer sig om sjælen, en bedre måde at leve på, en forbedret økonomisk situation eller bedre indbyrdes relationer racerne imellem. At en sådan vision ofte er fordrejet, er materialistisk orienteret og kun ses delvis, er desværre sandt, men i en eller anden form eksisterer der hos masserne i dag en mærkbar forståelse af det »nye og ønskværdige« – af noget hidtil ukendt. Tidligere var det privilegium at have vision forbeholdt intelligentsiaen eller de udvalgte. Nu er det menneskemassernes. Menneskeheden som helhed er derfor forberedt til en generel koordinationsproces, og dette er den *åndelige årsag*, der ligger bag verdenskrigen. »Sorgens skarpe sakse må adskille det virkelige fra det uvirkelige. Smertens piskeslag må vække den trætte sjæl til intenst liv, livets rødder må rykkes op af det selviske begærs jord, og derefter står mennesket frigjort«. Sådan siger *Den gamle kommentar* i en af sine mere mystiske strofer. Således peger den profetisk mod afslutningen af den ariske race – ikke afslutningen i betydningen fuldendelse, men en afslutning af en cyklus med mental fuldkommengørelse som forberedelse til en cyklus, hvor sindet på rette vis anvendes som et redskab til koordination, dernæst som sjælens søgelys og som det, der styrer personligheden.

For masserne er det næste skridt – under de mere langsomme evolutionsprocesser – en koordination af sjæl og form, således at der i bevidstheden kan ske en sammensmeltning – der følger en mental forståelse – af kristusprincippet, så det fuldt ud kan

komme til udtryk i menneskeheden. Det er noget, der helt tydeligt kan ses træde frem nu, hvis man har øjne at se med. Det ses tydeligt i den store interesse, der er for god vilje, hvilket efterhånden vil føre til fred. Ønsket om fred kan enten baseres på individuel eller national selvished, eller på et oprigtigt ønske om at se en lykkeligere verden, hvor mennesket kan leve et mere rigt åndeligt liv og basere sine bestræbelser på sandere værdier. Det kan også ses i hele den planlægning, der foregår med henblik på en ny verdensorden, der baseres på menneskelig frihed, på troen på menneskenes rettigheder og på rette menneskelige relationer. Det viser sig endvidere i de store humanitære bevægelser, i hjælpeorganisationerne, samt i den udbredte udvikling af menneskets tænkning gennem netværket af uddannelsesinstitutioner verden over. Kristusånden er tydeligt til stede, men den manglende erkendelse af denne kendsgerning skyldes i høj grad den udbredte menneskelige tilbøjelighed til kun at forklare og fortolke den ud fra en teologisk terminologi, hvor den religiøse fortolkning kun er én måde at forstå virkeligheden på. Der findes andre måder, der er lige så vigtige. Alle de store veje, som menneskene kan nærme sig virkeligheden på, er åndelige af natur og er fortolkere af den guddommelige hensigt, og hvad enten det er religiøse kristne, der taler om gudsriget, eller det er kærlige mennesker, der fremhæver broderskabet mellem mennesker, eller det er lederne mod det onde, der står forrest i kampen for en ny verdensorden eller for de fire friheder eller Atlanterhavserklæringen, så giver de alle udtryk for Guds kærlighed i form af den tiltagende kristusånd.

Menneskeheden har som masse nået et punkt, hvor den er på vej ud af mørket. Den har selv fremkaldt reaktionen fra de onde kræfter, og dette er årsagen til disses forsøg på at hæmme menneskeåndens fremskridt og på at stoppe den fortsatte march mod det gode, det sande og det smukke.

Aspiranter og disciple på prøve er optaget af en bestemt proces, hvor de fokuserer deres bevidsthed i sjælen. Denne proces har to faser:

1. En intensivering af personlighedslivet, således at dets højeste individualistiske evner udvikles.
2. En fremadskridende proces ind i lyset og bevidst sjælskontakt.

Det drejer sig om det indledende stadium af koordinationsprocessen, og metoden er en fokuseret og koncentreret indsats, der svarer til sjælens stråle og livshensigt. Det kan tage form som et dybt engagement i et videnskabeligt arbejde eller en dyb koncentration om et åndeligt arbejde i verden, eller det kan være en fuldstændig helligens sig til en humanitær indsats – det kan være mange typer arbejde. Jeg beder jer lægge nøje mærke til denne oplysning. I alle tilfælde *skal* den motiverende kraft skabe forbedringer. Den skal anvendes med yderste anstrengelse, men aspiranten eller disciplen på prøve vil – med det rette motiv og den rette indsats for samtidig at udvikle en god karakter og en stabil hensigt – til sidst opdage, at det er lykkedes ham at etablere en endelig sjælsskontakt. Han vil have opdaget, at vejen til kontakt mellem sjæl og hjerne via sindet er blevet åbnet, og at han har mestret det første stadium i den nødvendige koordinationsproces.

Når dette er opnået, går mennesket videre til discipelskabets vej og kan påtage sig det arbejde, jeg skitserer i denne afhandling. Således kan I se, hvordan hele menneskefamilien har nået et centralt og meget vigtigt punkt på evolutionens vej. Den vej, der ligger lige foran alle – hver på sit eget trin – er at stå med ret orientering, uden at lade sig afskrække af omstændighederne, og dernæst uforfærdet gå fremad.

Jeg har givet jer de seks metoder til bygning af antahkaranen, og når vi går videre til næste punkt, vil jeg bede jer se tilbage på dem med korte mellemrum. De strålemetoder, vi skal beskæftige os med, er de metoder, som i enestående grad er mulige på de syv store udstrålende energilinjer, og som forskellige stråletyper vil anvende i byggeprocessens seks stadier. Alle disciple på alle syv stråler benytter den samme byggeteknik, som er intention, visualisering, projektion, invokation og evokation, stabilisering og opstandelse. Teknikken i de to første er den samme for alle stråler, men når projektionsstadiet nås, bliver stråleteknikkerne forskellige, og det er disse teknikker eller metoder til strålearbejde, kombineret med de syv magtord, vi nu vil behandle.

De syv strålemetoder, der benyttes i konstruktionsprocessen

Frem til stadiet for projektion, anvendes de samme metoder af

alle disciple på alle stråler. Deres intention er den samme, og alle skal føle det samme pres og være nået det samme punkt i forberedelser, før broen kan konstrueres med den nødvendige energi fra to kilder – personligheden og sjælen. Ved en sådan fokusering og efterfølgende spænding, der fremkalder den åndelige triade, hvorved den dobbelte bygningsproces indledes fra begge sider af broen (om jeg så må sige), fortsætter arbejdet regelmæssigt. Det andet stadium gælder anvendelsen af den skabende imagination. Dette er meget vanskeligt for første stråle og syvende stråle aspiranter. Ingen af disse typer har let ved at organisere den materielle energi, at styre energistrømmene eller at se deres mål klart med sindets øje. Det er en proces, de har uhyre vanskeligt ved. De skal dog gøre det på en eller anden måde, fordi den visuelle imagination er en væsentlig faktor i bygningsprocessen og et af de vigtigste redskaber i den fokusering, der går forud for projektionen.

Der findes tre hovedaktiviteter i projektionsprocessen:

1. Efter passende fokusering og omhyggelig, efterfølgende og systematisk forestilling af »regnbuebroen«, kalder disciplen – ved en præcis og særlig indsats – sin naturs viljesaspekt ind, så meget som det er muligt for ham i denne inkarnation. Det er i denne forbindelse at de forskellige strålemetoder træder frem, og forskellen betinges af strålelivets kvalitet.
2. Disciplen skal hele tiden bevare den trefoldige bevidsthed, ikke blot teoretisk men også faktisk, således at han kan anvende de tre parallelle tankebaner eller tre aktive energistrømme samtidigt:
 - a. Han er vidende om, at han som personlighed og sjæl er i færd med at bygge broen. Han mister ikke i et eneste sekund sin bevidste identitetsfølelse.
 - b. Han er vidende om den fokuserede spænding, som det er lykkedes ham at skabe, og om, at tre energistrømme har bidraget hertil – personlighedens fokuserede energi, afbalanceret i den lavere konkrete tænkeevne, sjælens indstrømmende magnetiske energi, der kommer fra de tolv kronblade i tre lag samt fra det inderste lag i den egoiske lotus, og energien fra »juvelen i lotusen« – og alle strømmer de ind i spændingspunktet i den lavere tænkeevne på

de mentale niveauer.

- c. Han er vidende om så meget af sin stråleenergi, som hans bevidsthed kan opfatte. Det er hans egoiske stråleenergi og ikke personlighedskraft. Han bestræber sig på at se sig selv som et specielt energipunkt, der er farvet af hans stråleliv, og han husker omhyggeligt på, at den egoiske stråles energi er den hovedenergi, hvorigennem monaden forsøger at komme til udtryk, og på, at hans trefoldige egoiske legeme er en refleksion af og tæt forbundet med den åndelige triades tre aspekter. Det er denne relation og dens bevidste samspil og virkning, der fremkaldes ved bygningen af antahkaranaen, og som til sidst (når den er magtfuld nok) bringer »juvelen i lotusen« til udstrålende aktivitet.
3. Når disse tre stadier for erkendelse er fuldført så langt, som disciplen føler sig i stand til, da og først da begynder han specifikt at forberede sig til at kunne anvende sin strålemetode som forberedelse til »projektering af lyd« eller magtord.

Som I kan se af det nævnte, er der tale om en bestemt planlagt proces af videnskabelig karakter, og den skal følges ligeså omhyggeligt som den procedure enhver videnskabsmand følger, når han forsker og søger en avanceret kemisk formel. Den eneste forskel er, videnskabeligt udtrykt, at hele processen udføres på subjektive niveauer og i et bevidsthedsområde, hvor der kræves en bevidsthed og en koncentration, der ikke er nødvendig, når man arbejder mere konkret på det ydre bevidsthedsplan. I begyndelsen synes det at være kompliceret, når disciplen forsøger at mestre de forskellige stadier i processen, men det vil altsammen foregå fuldstændigt automatisk, når først det mestres. Her er et kort sammendrag af processen frem til den endelige projektion:

- I. Intention, skaber fokusering og spænding.
- II. Visualisering, skabt af:
 1. Den buddhiske aktivitet – »impression«.
 2. Spænding i det mentale legeme.

3. Imaginationsprocessen i det astrale legeme.

III. Projektion:

1. Påkaldelse af viljesaspektet.
2. Bevarelse af en trefoldig bevidsthedstilstand for at:
 - a. Disciplen konstant kan være vidende om sin egen identitet.
 - b. Han kan være vidende om et fast spændingspunkt.
 - c. Han er sin sjælsstråle eller sjælsenergi aktivt bevidst.
3. Han begynder at anvende en bestemt stråleenergi korrekt.
4. Når alt dette er fuldført, så anvender han det magtord, der udfører hans vilje.

Denne korte opstilling skulle hjælpe til at forstå processen, og I kan se, hvordan det ene stadium afløser det andet, og hvordan det, når først disciplen er fortrolig med processen, bliver muligt at udføre det indledende arbejde hurtigt.

Når de særlige metoder for disciplens stråleenergi når det punkt, hvor de skal anvendes på en bestemt måde, er det ikke så enkelt, som det lyder. Om byggeprocessen bliver vellykket afhænger af disciplens evne til at udrette tre ting:

1. Holde sindet vedvarende i lyset, det vil sige fastholde spændingspunktet på det højest mulige punkt på ethvert givet tidspunkt i disciplens udvikling og byggeaktivitet.
2. Registrere bevidst sjælskontakt, der tilvejebringer en tiltagende fusion mellem sjæl og personlighed, sådan at der efterhånden kan opnås fuldstændig enhedsskabelse. Teknisk betyder det, at sjælsstrålens og personlighedsstrålens energi smelter sammen, altid med sjælsstrålen som den dominerende.
3. Den specifikke og detaljerede metode skal fastholdes i sindet, idet den skal anvendes til at bygge broen svarende til den specielle stråleteknik og med det mål for øje at forbinde (på en ny og betydningsfuld måde, faktisk og ikke blot

teoretisk) den åndelige triade og personligheden.

Herefter absorberes sjælen som en enhed langsomt i og af personligheden, idet den mere og mere bliver *sjælen i inkarnation*. Til sidst etableres der relation mellem ånd (monade) og personlighed (form og stof) med et ganske lille men evigt bestående bevidsthedspunkt. Personligheden er vidende om begge disse faktorer, men bevarer dog sin egen identitet. Denne sidste erkendelse er et resultat af sjælens arbejde gennem æoner. Paradoksalt nok siger vi, at sjælen absorberes eller forsvinder, men dybest set forbliver den bestandigt, for i dette solsystem findes der intet andet end denne bevidsthed om *væren*.

Jeg vil berøre endnu et punkt, før jeg tager de syv projektiionsmetoder op. Broen, der skal bygges, kaldes ofte for »regnbuebroen«, fordi den består af alle syv strålers farver. Specifikt udtrykt og set fra disciplens synsvinkel består den bro, han bygger mellem personligheden og den åndelige triade af syv energitråde eller syv kraftstrømme. Han anvender alle syv stråler, hvilket han kan gøre, fordi hans personlighed igen og igen (i den lange inkarnationscyklus) har været på alle syv stråler mange gange. Men til sidst hersker hans sjælsstråle, og i regnbuebroen »høres hans strålers farve vibrere, og hans stråles tone ses«. Den bro, menneskeheden som helhed bygger, er én bro, der er sammensat af alle de individuelle broer, som er bygget af mange disciple. Den dannes derfor til sidst af syv energitråde eller energistrømme, der kommer fra de syv egoiske grupper (en gruppe for hver stråletype). Det skabende arbejde, som udføres af alle mennesker, der har nået stadiet for sjælsskontakt, bidrager til denne bro. Deres fremherskende lystråde sammenkædes til en helhed, hvorved de mindre tråde tabes af syne i det strålende lys fra den syvfoldige bro, som *menneskeheden* til sidst fuldender.

Selv i den endeligt færdiggjorte bro – ved afslutningen af denne verdenscyklus – vil ét strålelys og en strålefarve dominere, den anden stråle med fjerde stråle som en subsidiær stråle. Fjerde stråle kan symbolsk kaldes for menneskehedens »store kabel«, fordi den er det fjerde skabende hierarkis dominerende tone. Lad os nu fortsætte med at studere de syv strålemetoder en for en.

Når vi behandler de syv stråleteknikker samt deres magtord,

er det meget vigtigt at huske, at vi udelukkende beskæftiger os med viljesaspektet. Det kræver, at der er sket en højere koordinationsproces og en evokation af et guddommeligt aspekt, der hidtil har ligget relativt passivt, undtagen i det omfang viljen reflekteres i offerbladenes aktivitet i den egoiske lotus og i dennes fordrejede skygge i sindets natur. I kan som følge heraf se det nødvendige i, at den, der bygger antahkaranaen, befinder sig på et ret højt åndeligt udviklingsstadium. Det betyder, at der skal være en antydning af den (for ikke at sige i det mindste) mellem sindet, offerkronbladene og det atmiske princip. Det kan være den tyndeste tråd, man kan forestille sig, tusind gange tyndere end et spindelvæv, men den skal være der. Når den fra esoterikerens synsvinkel er en konkret realitet, vil I have følgende direkte kontakt:

Monaden og dens tre aspekter

Offerkronbladene	Det atmiske princip Det manasiske permanente atom Antahkaranaen Den mentale enhed Hovedcentret
------------------	--

Centret ved rygsøjlels basis

Når denne direkte kontakt er fuldendt, markerer det en fuldstændig enhed i det åndelige arbejde, om jeg så må sige, og det bringer mennesket på det fysiske plan i fuldstændig harmoni. Denne enhed fuldbyrdes ved den fjerde indvielse, den store forsagelse, hvor det første aspekt begynder at dominere de to øvrige.

Så toner sjælslivet, sådan som vi hidtil har kendt det, bort, og kausallegemet nedbrydes. Summen af erindringer, kvaliteter og opnåelser absorberes derefter i monaden. Ordene: »Jeg og min fader er ét« bliver sande. Astrallegemet nedbrydes også i den samme store forsøgelsesproces, og det fysiske legeme (som et automatisk redskab for det vitale legeme) er der ikke længere behov for, selv om det består og tjener en hensigt, når det kræves af monaden. Som formaspekt har I nu monaden, den åndelige triades sfære og det æteriske legeme på det fysiske plan. Jeg minder jer om, at den bevidste eksistens' niveauer,

som vi betragter som formløse, kun er det relativt set, for vore syv plan er de syv underplan af det kosmisk fysiske plan. Når dette punkt er nået, befinder bevidsthedscentret sig i viljesnaturen og ikke længere i kærlighedsnaturen. Aktivitet og kærlighed er stadig til stede i fuldt mål, men den indviedes opmærksomhed er fokuseret i guddommens viljesaspekt.

I en urgammel bog i mestrenes arkiver står følgende:

»At bevare værdier er opgaven for den indviede på første stråle. At opnå positivitet er målet for den indviede på anden stråle. Den, der arbejder på tredje stråle, skal nå vejen, der går herfra og dertil.

Den indviede på fjerde stråle når viljesaspektet, når konflikten ses i rette proportioner og ikke skaber unødigt bekymring. Disse fire opnåelser er målet for menneskene og behersker alle på det lavere bevidsthedspunkt. Strålen for vision og anvendelse viser den direkte vej, fremkalder viljen til at følge den og sammensmelter Guds kærlighed, menneskets kærlighed og alt, der lever med det formål, der ligger bag alt, og den syvende stråle giver alt, hvad den har til dette formål og til dets jordiske fuldbyrdelse.«

Det har ikke været let at omsætte disse vanskeligt tilgængelige ideer, der er skrevet i det mest arkaiske sprog og med den mest arkaiske symbolik, til nutidige ord og sætninger. Jeg har blot kunnet videregive den generelle idé – dvs. beskrive de syv strålers samarbejde i guddommens byggeprocesser og deres planlagte samspil i lille målestok, ganske lille sammenlignet med den store helhed. Mennesket responderer inden for menneskehedens cirkel, der er indesluttet i Hierarkiets større cirkel, og bliver vidende om denne fusion og anvender kraften fra begge disse grupper af liv ved hjælp af antahkaranaen. Det øjeblik, hvor disciplen nærmer sig dette bevidsthedspunkt, og antahkaranaen er fast forankret (selv om den endnu kun er uhyre spinkel), bliver han vidende om den større cirkel, der omslutter de andre to – Shamballa, det hemmelige sted, hvor Guds vilje formuleres for den nærmeste og for en meget fjern fremtid.

Med denne vision og indledning går vi over til de syv teknikker, der skal anvendes til projektionsstadiet i byggeproces-

sen.

Første stråle . . . Vilje eller magt

For at kunne forstå første stråle teknikken, må man forstå strålens grundlæggende kvalitet. Den er *dynamisk*. Punktet i centrum er den første stråle for magt, og dens teknik består i aldrig at forlade centrum, men i at arbejde dynamisk fra dette punkt. Måske er det ord, der bedst beskriver dens virkemåde *inspiration*. Faderen inspirerer stofaspektet eller moderen til respons, hvis I kan lide den symbolik, men opnår dette ved selv at forblive ubevægelig. Fra det punkt, hvor han er, arbejder bygmesteren (menneskelig eller guddommelig) ikke med loven om tiltrækning, sådan som anden stråle gør, men med loven om syntese og med viljens sprog, der er baseret på en klart formuleret hensigt og program. I forstår derfor, at første stråle personligheden skal forvise sig om (det gælder i virkeligheden alle disciple), hvilket aspekt han selv er af en bestemt stråle. Det er ikke muligt for nogen discipel, der ikke har taget tredje indvielse at skaffe sig viden om sin monadiske stråle, men alle disciple, der er i færd med at bygge antahkaranaen, og som har nået projektionsstadiet, *burde kende deres sjæls- og personlighedsstråle og huske, at deres fusionerede eller sammensmeltede kraft skal anvendes ved projektionen*. Monadens energi kan fremkaldes, men den fører til en nedstrømning mod dens arbejdende redskab, og deltager ikke selv i projektionsarbejdet. Projektionen er et arbejde med »skygge og refleksion«. *Den gamle kommentar* siger i denne forbindelse, hvor den beskriver de enkelte strålers magtord:

»Når der ingen skygge er, fordi solen er kommet fri, og ingen refleksion, fordi vandet ikke mere findes, da er der ikke andet tilbage end dén, der står og styrer liv og form med øjnene. Den trefoldige skygge er nu én. Selvets tre eksisterer ikke mere. De højere tre stiger ned, og alle ni er én. Afvent tiden.«

Når sjælsstrålen dominerer personlighedsstrålen bliver selvet den styrende formidler bistået af det lavere selvs stråle. De tre legemers stråler er ikke længere aktive, og kun sjælens og

personlighedens grundlæggende dualitet er tilbage, og der findes ingen mindre differentiering.

Når vi betragter de syv stråler, forsøger jeg i hvert enkelt tilfælde at gøre tre ting:

1. Informere om projektionsteknikken. Denne teknik har fire stadier:
 - a. Det forberedende stadium, hvor bevidstheden bliver fokuseret i sjælsstrålen.
 - b. Et mellemstadium, hvor den projicerende formidler intenst opfatter »spændingspunktet« og det færdige produkt af visualiseringsprocessen.
 - c. En fokuseret viljeshandling, der svarer til den stråle, hvorfra en strøm af lys eller levende substans med imagination og skaberkraft udsendes eller projiceres fra den mentale enhed, så langt det overhovedet er muligt, mod den åndelige triade ved konstant at anvende den skabende imagination.
 - d. Denne strøm af lys (denne tråd eller bro) illustreres dernæst som farvet af de to stråle kvaliteter, og den holdes stabilt i samklang i den åndelige triades lys – ikke i sjælens lys. Det svarer til det meget tidligere udviklingsstadium, hvor sindet blev holdt vedvarende i lyset. Sindet fastholdes varigt på denne måde, men sindet (som redskab for sjælen og personligheden) er ikke længere passivt, men bliver selv et aktivt fastholdende redskab.

2. En kort beskrivelse af magtordets virkning. Når der er opnået tilstrækkelig stabilitet, udtaler disciplen et magtord, der tjener til at føre lyset stadig videre og op. *Når det udtales korrekt*, skabes der tre virkninger:
 - a. Det holder kanalen fri for alt, der kan hindre den åndelige triades nedstrømmende lys.
 - b. Det når (ved hjælp af sin vibrerende aktivitet) det center af kraft, vi kalder den åndelige triade, der midlertidigt er fokuseret i det manasisk permanente atom og fremkalder en respons i tråden af nedstrømmende triadisk lys.
 - c. Det skaber en vibration gennem hele antahkaranaen, som

på sin side fremkalder respons fra »regnbuebroen«, der er bygget af alle andre disciple. Sådan fremmes arbejdet med konstruktionen af *menneskehedens* antahkarana.

Jeg gør her to ting ved at tale i symboler. Der findes bogstaveligt talt hverken op eller ned, højere eller lavere, som I véd, og de separate handlinger, som de okkulte videnskaber beskriver, findes heller ikke. Men sandheden må præsenteres på denne måde på grund af disciplens sindsbevidsthed. Jeg har endvidere i et let forståeligt sprog beskrevet en proces, som, hvis den følges korrekt, vil sætte jer i stand til at gøre reelle fremskridt i den *forberedende forståelse*, som kræves af alle, der håber en dag at tage indvielse.

3. Det fører os frem til det tredje punkt, indvielsens natur. Indvielse kan i virkeligheden opdeles i tre store bevidsthedsudvidelser.
 - a. Udvidelsen af den viede personligheds bevidsthed til sjælsbevidsthed. Den fuldendes endeligt ved tredje indvielse.
 - b. Den fusionerede og sammensmeltede bevidsthed udvides til den åndelige triades bevidsthed, som fuldendes endeligt ved femte indvielse.
 - c. Den udvidelse af bevidstheden, som mestrene arbejder hen imod, og som fuldbyrdes endeligt ved den syvende indvielse.

Nutidens studerende har gjort store fremskridt med at styre personligheden, og der findes nu så mange disciple i verden, at Hierarkiet i dag lægger vægt på de bevidsthedstilstande, der følger efter tredje indvielse. Derfor gives læren om antahkaranaen ud til offentligheden.

Under de næste overskrifter har jeg i skematisk form beskrevet læren om de seks stadier, således at I kan få et visuelt billede af den påtænkte proces. Det at følge processen er naturligvis en anden sag, og om den lykkes afhænger af, at forståelsen af processen ikke kun er teoretisk. Det afhænger af jeres evne til mere konstant at leve i meningens verden, end I hidtil har gjort, af jeres kendskab til jeres sjæls- og personlighedsstråle og af jeres evne til at fokusere i jeres sammensmeltede bevidsthed,

og fra dette punkt – holde tanken vedvarende i lyset – udtale det magtord, som vil bringe den lystråd, I har skabt, videre mod den åndelige triade.

OMRIDS TIL REFLEKTIV KONTEMPLATION OVER KONSTRUKTION AF ANTAHKARANAEN

I. Det, der bør huskes.

Dette konstruktionsarbejde drejer sig om at håndtere energi. De studerende bør tænke over forskellen mellem energi og kraft.

Det afhænger af, hvordan den skabende imagination anvendes. De studerende vil have gavn af at reflektere over relationen mellem imaginationen og intuitionen og af disses relation til sindet.

Arbejdet med at bygge antahkaranaen skal udføres med så megen bevidst forståelse som muligt.

II. De seks trin eller metoder til bygning af antahkaranaen.

1. Intention.

a. Opnåelse af rigtig orientering:

mod sjælen,
mod den åndelige triade.

b. En mental forståelse af det arbejde, der skal udføres, er nødvendigt.

c. En grænsning af bevidst samlede energier skal skabes og fastholdes i en spændingstilstand.

d. En periode med klar tænkning over dette intentionsforløb skal forsøges.

e. Herefter følger bevarelsen af et spændingspunkt.

2. Visualisering.

a. Anvendelsen af den skabende imagination eller den billedskabende evne.

b. Respons på intuitiv eller buddhisk impression.

- c. Opmærksomheden rettes mod to energier:

Energien fastholdes i et spændingspunkt inden for den tidligere skabte grænsning.
Den aktive billeddannende energi bringes i aktion af bygmesterens sind.

3. Projektion.

- a. Viljen inddrages ved hjælp af en metode, der stemmer overens med disciplens stråle, sjælsstrålen.
- b. Samtidigt fastholdes tre tankebaner:

Viden om den sammensmeltede personlighed og sjæl.
Viden om det fokuserede spændingspunkt.
Viden om stråleenergien i viljesaspektet.

- c. Anvendelse af en af de syv strålers projektionsmetoder svarende til disciplens stråle.
- d. Anvendelse af et magtord.

4. Invokation og evokation.

- a. Den sammensmeltede sjæl og personlighed er nu invokativ, og deres forenede intention er kommet til udtryk i de foregående tre stadier.
- b. Derefter kommer en respons fra den åndelige triade, som denne intention, der er fremskyndet af en viljeshandling fra et spændingspunkt, har fremkaldt.

5. Stabilisering.

Den tilvejebringes ved lang tålmodig anvendelse af de fire foregående processer og efterfølges af bevidst anvendelse af antahkaranaen.

6. Opstandelse og himmelfart.

Det er, når bevidstheden frigør sig fra sjælens og personlighedens begrænsninger (set fra monadens synsvinkel) og indtræder i den åndelige triade.

Jeg vil nu kort berøre et meget vigtigt punkt i forbindelse med

alle magtord. Jeg ville gerne kunne give jer disse ord i deres urgamle sensaform, men det er ikke muligt i skriftlig form, idet de kræver en urgammel og særegen udtale eller tone. Det anså man førhen for at være meget vigtigt. Nu undervises disciple i at arbejde langt mere på *meningens indre plan*, og ikke som hidtil gøre sig afhængig af den lydlige ydre aktivitet. Husk, at nu skaber I ikke på det ydre plan. Den fysiske lyd eller de fysiske lyde er derfor relativt uvæsentlige. Det, der betyder noget, er disciplens evne til at *føle* magtordets mening, når han stille intonerer det. Det er *kvaliteten* i hans idé, der fører til den rigtige virkning, og ikke den måde han skaber en lyd på ved hjælp af sine stemmebånd og sin mund. De studerende har lært, at når de lytter til et AUM, der intoneres uhørligt, så virker det med større kraft, end når det intoneres højt. Dette gjaldt forberedelsen til intoneringen af disse magtord. De har lært betydningen af OM, selv om de ikke forstod det. Det var allsammen forberedelse til at kunne anvende stråleordene. Det er tanken bag formen, den registrerede følelse angående ordene, og forståelsen af deres betydning, der er vigtig. Det er evnen til at tænke, til at føle og til stille at udsende ordet fra kvalitet til kvalitet, fra mening til mening, fra natur til natur og fra form til ånd, der betyder noget, idet I altid skal huske, at det, der findes på det fysiske plan, *ikke* er et princip. Det er ikke den fysiske lyd, der fører til en vellykket bygning af antahkaranaen. Det er kvaliteten af en speciel type subjektiv natur (sjælsstrålen, når den dominerer personlighedsstrålen), der tiltrækker det, der er endnu mere subjektivt, og det er det der i sandhed fuldender arbejdet. I bør huske, at sjælsnaturen, set fra den åndelige triade, er helt objektiv. Dette er et udsagn om en okkult kendsgerning, som I vil forstå bedre, når tænkere, videnskabsmænd og psykologer erkender menneskets natur (således som den beskrives i de okkulte videnskaber).

Det jeg ønsker at understrege er, at jeg ikke her vil give et særligt ord, for det ville være nyttesløst. OM er nyttesløst for de fleste mennesker, selv om skolede studerende nu er ved at drage nytte af det. Denne generelle nyttesløshed skyldes ikke kun, at menneskene ikke bruger ordet korrekt, men også fordi de – endog når de anvender det – ikke fastholder dets betydning i deres bevidsthed. Således er det med et magtord. Hvad ville det gavne, hvis jeg forsøgte at give første stråles ord, som

(når det præsenteres i sin symbolske skrevne form) ser omtrent sådan ud – UKRTAPKLSTI? Nogle lyde i denne ordform er udeladt, fordi de ikke kan skrives, da de hverken er vokaler eller konsonanter. Korrekt intoneret danner ovenstående tre ord. Men jeg kan, så vidt det er muligt, beskrive den tilsvarende *mening* på engelsk, og det er denne mening, som jeg beder jer huske på, når I mentalt intonerer magtordet og visuelt forsøger at se det udføre det esoteriske mirakel – brobygningen.

Første stråle disciplen skal således opfylde kravene, så godt han overhovedet kan, og følge de fire stadier i projektionsteknikken (s. 493-497, 512-513). Når han omhyggeligt har fulgt disse studier som en fast rutine, skal han bevidst gøre et forsøg på at skabe fusion mellem personlighed og sjæl, hvilket han til en vis grad skal opnå, for at disse sammensmeltede faktorer kan fastholdes vedvarende i det triadiske lys. Der er nu tilvejebragt et nyt fokuseret intentionspunkt, og det fører til en ny og endnu mere dynamisk spænding. I den fuldkomne stilhed der følger, projiceres antahkaranaen og drives frem af magtordet. Den symbolik, der er forbundet hermed, ligger bag frimureriets anvendelse af ordene, der oversat lyder: »Så må det ske«. De fremsiges med højre hånd fremstrakt og betegner logens udtrykte vilje, logen som selv er et symbol på den allerhøjstes vilje og hensigt.

Betydningen af det magtord, der anvendes på dette tidspunkt, hvor projektionen er gennemført, kan sammenfattes i ordene: »JEG BEKRÆFTER KENDSGERNINGEN«. Det er det nærmeste jeg kan komme den tidligere nævnte ordform. En lidt dybere refleksion over disse ord vil vise, at når de udtales med en forståelse af meningen, så har de en voldsom kraft. Disciplen, der intonerer dem, antager og hævder så at:

1. Den åndelige triade er en kendsgerning.
2. Relationen mellem den fusionerede og sammensmeltede personlighed og sjæl er en kendsgerning.
3. Antahkaranaen er ligeledes en kendsgerning.
4. Det dobbelte udtryk af manifestationens grundlæggende dualitet – personligheden eller formen og monaden eller ånden – er en kendsgerning.
5. Monadens vilje er en faktor, der skal fremkaldes.
6. Den vidende, målbevidste éne er afhængig af kontakt med

instrumentet for sin vilje på det fysiske plan.
7. Arbejdet er udført.

Dette faktiske postulat er ikke tro, men viden og overbevisning, og det er denne erkendte overbevisning disciplen sætter sin lid til, handler efter og stoler på. Det bliver til en handling, der ikke ændrer sig eller forandres. Betydningen af det nævnte syvfoldige udsagn vil træde tydeligere frem, når disciplen tænker over forskellen mellem tro og overbevisning. Denne guddommelige assertion er baggrund for universets fortsatte eksistens. Denne guddommelige assertion er et konkret udtryk for summen af al viden og kærlighed, og første stråle disciplen må begynde at anvende denne teknik, idet han baserer den på sin guddommelige rettighed – assertion. Tænk over dette udsagn. Det er en Shamballa-teknik og alle første stråle sjæles etablerede ret, rettighed og privilegium.

Anden stråle . . . Kærlighed-visdom

Også her er de to første stadier, intention og visualisering, omhyggeligt blevet gennemført, og de fire stadier i projektionen er blevet ført helt op til det højest mulige punkt. Anden stråle sjælens levende lys (det mest levende i dette anden stråle solsystem) dominerer formens lys og stråler mod det triadiske lys. Dernæst følger et øjeblik med intens koncentration og anden stråles særlige magtord udtales. Ud fra dette ord tager det dobbelte symbol SXPRLXS form i disciplens sind og betegner assertionen: »JEG SER DET STØRSTE LYS«. Dette udsagn har relation til den centrale åndelige sol og ikke til solens hjerte. Det indebærer, om jeg så må sige, den mest intense bestræbelse på i dette lys at se relationerne i helheden, og det er en af de stærkeste oplevelser, som disciplen kan blive udsat for. Det er ikke vision og heller ikke aspiration efter at se visionen. Det er det fuldkomne syn, og frimureriets symbol »Guds øje« og det »altseende øje« er udtryk herfor. Det medfører, at disciplen oplever lyset fra det guddommelige ansigt. Sjælens lys er en svag refleksion af dette lys. Disciplen har lært betydningen af sol- og månelys (sjælens og formens lys), men dette er noget andet. Det er det lys, der udsletter selve virkeligheden, og som åbenbarer den højere oplyste vej, der fører til nirvana. Den

projicerede antahkarana er det første stadium på denne vej, der erkendes bevidst af disciplen.

Jeg står her over for en vanskelig opgave med at forklare disse magtord for jer, fordi det dybest set er det ord, som blev kød eller sjælen i inkarnation, der *registrerer magt*. Det er symbolet (formaspektet) og magten (åndaspektet), der virker som en stor skabende formidler og bygger bro over alle barrierer og separate bevidsthedstilstande, og som derved skaber fuldstændig enhed.

De bestemte vokaler og konsonanter, som jeg har anført, er det nærmeste, jeg kan komme en forklaring af disse ord. De er blevet anført for første og anden stråle. Jeg vil ikke give jer andre, da det ikke vil gavne jer. Jeg vil kun informere jer om de betydninger, om de involverede begreber og om den mening, som disse arkaiske ordformer (som jeg har forsøgt at illustrere med angelsaksiske bogstaver) er udtryk for. Efterhånden som menneskeheden kommer længere og længere ind i meningsverden, får disse ordformer mindre og mindre betydning, og kun den koncentrerede tanke, der er baseret på en forstående opfattelse, kan opnå resultater. Vi er ved at bane os vej ind i denne forholdsvis nye arbejdsform.

Tredje stråle . . . Aktiv intelligens

Processerne med intention og visualisering er blevet fulgt, og igen er projektionsteknikkens fire stadier blevet fuldført. I det højeste spændingspunkt intonerer disciplen tredje stråles magtord. Det er ikke let for disciplen på denne stråle at opnå tavshedens nødvendige brændpunkt. Hans intense omskiftelighed fører til mange ord eller stor mental aktivitet, ofte tilskyndet af en blændværksimpuls. Det mindsker kraften i det, han forsøger at udføre. Men når det er lykkedes ham at opnå »mental stilhed«, hvor han blot er et punkt af intelligent koncentration, så kan han benytte magtordet med stor virkning. Det vanskelige består i, at han skal overvinde tendensen til at anvende det med den tanke i bevidstheden, at det skal give resultater på det fysiske plan. Han arbejder altid ud fra den guddommelige kvalitet, der kendetegner stof, ligesom anden stråle disciplen altid arbejder ud fra kvalitet, og første stråle disciplen ud fra åndens positivitet. Men når han først intuitivt forstår og

faktisk opfatter, at ånd-stof er én virkelighed, og når han først i sit indre har opnået sublimering af stoffet, så kan han frigøre sig fra alt det, som mennesket forstår har relation til form. Da kan han sige magtordet, der vil muliggøre hans fuldstændige identifikation med ånden, via antahkaranaen. Dette ord er »JEG ER SELVE HENSIGTEN«.

Med hensyn til de øvrige magtord, der er forbundet med de fire attributstråler, vil jeg blot opremse dem, da det er meget lidt, jeg kan sige om dem. De kan forstås i lyset af det, jeg har sagt om de tre magtord, der anvendes på aspektstrålerne.

Fjerde stråle . . . Harmoni gennem konflikt

»TO SMELTER SAMMEN TIL ÉN.«

Femte stråle . . . Konkret viden eller videnskab

»TRE SIND FORENES.«

(Her gøres det faktum gældende, at det universelle sind, den højere tænkeevne og den lavere konkrete tænkeevne smelter sammen ved hjælp af den projicerede antahkarana).

Sjette stråle . . . Hengivenhed eller idealisme

»DET HØJESTE LYS STYRER.«

Syvende stråle . . . Ceremoniel lov og orden

»DET HØJESTE OG DET LAVESTE MØDES.«

Bemærk, at der i alle disse magtord træder to tydelige tanker frem. For det første, at målet med al aktivitet er en fuldstændig fusion af de tre aspekter, og for det andet, at viden herom kommer gennem bygningen og anvendelsen af broen mellem den åndelige triade og personligheden. Bemærk, at de alle er klare assertioner baseret på viden, der fører til overbevisning. De forskellige retninger vedrørende bekræftelse, der i dag findes over hele verden, er blot menneskehedens fordrejede bestræbelser på at nå til den bekræftende position, som sjælen

og personligheden i forening naturligvis altid har, og det viser en slags instinktiv reaktion på en ny erkendelse, der er ved at komme ind i menneskeheden via dens disciple og indviede.

Vi har stort set afsluttet studiet af antahkaranaen, men jeg ønsker at uddybe de tre sidste stadier i den byggeproces, som vi tidligere behandlede og skitserede. De tre stadier blev behandlet meget kort på grund af deres abstrakte natur. De er imidlertid en del af de seks byggemetoder. De tre første blev behandlet mere detaljeret end de sidste tre, og jeg føler, at det kunne være formålstjenligt, hvis jeg gav mere undervisning om især invokation og evokation, for det vil – bevidst og ekso-terisk – betinge den nye verdensreligion, ligesom den hidtil har betinget den esoterisk og ubevidst.

Invokation og evokation (fortsat fra side 497-499):

Disse to ord beskriver det mystiske noget – udstrømning, lydløs bøn, indre tilskyndelse mod lyset – som er iboende alle former, som skaber samspil og relation, og som er årsag til, at en bevidsthed, der er under udvikling, gør fremskridt og presses fremad på vejen og trænger ind i lyset. Det gælder for en plante, der presser sig op fra jordens mørke og ind i solens lys, for et barn der tilskyndet af livsimpulsen udfrier sig fra moder-skødet, for mennesket der trænger ind i større vidensområder og lever et virksomt fysisk liv, for aspiranten der baner sig vej fra lærdommens hal ind i visdommens hal, for disciplen der trænger ind i sjælslysets og sjællivets område, for den indviede der går fra grad til grad i frigørelsens Hierarki, for Kristus der går videre til Shamballas råds-kammer og for Verdens Herre selv, der gennemgår de processer, der vil føre ham ind i det guddommelige livs riger – riger, som end ikke den højest indviede på vor planet har noget begreb om. Alt er dele af et stort system af invokation og evokation, bøn og respons, og alt er karakteristisk for den »levemåde«, der styrer hele det trindelte hierarki for væren på vor planet.

Denne evolutionære fremtrængen ad den oplyste vej, fra mørke til lys, fra det uvirkelige til det virkelige og fra død til udødelighed, er en iboende trang i alle former. Det er en af de mest subtile og en af de mindst forståede love i universet, fordi den har relation til livsprincippet, som vi endnu intet ved om. Den *ligger bag* loven om evolution og bag loven om karma og

er i virkeligheden loven om den planetariske Logos' livshensigt. Den er et udtryk for hans dynamiske intention, når denne tvinger al substans i manifestation og i tid og rum til at handle og reagere i overensstemmelse med hans vilje. Han sætter således sin form – planeten, der er sammensat af alle syv naturriger – i stand til at udtrykke den logiske intention, så længe »det store åndedrag vedvarer«. Tid og rum er de to aspekter af dette åndedrag. Det påvirker det allermindste atom og det mest ophøjede væsen i hans bevidsthedssfære og hans livs virkeområde. Det påvirker rigerne under det menneskelige, ubevidst for dem, og omtales (i relation til dem) til tider som »loven om solens liv«. Menneskefamilien reagerer, efter at stadiet for personlighedsintegration er nået, med voksende viden om den guddommelige hensigt. Når først antahkaranaen er konstrueret og de højere indvielser er taget, så samarbejder den indviede i fuld forståelse og med fuld intention med denne hensigt. Han reagerer ikke mere udelukkende på sine egne indre tilskyndelser, der hele tiden tvinger ham til at påkalde det højere livs- og bevidsthedsaspekt, som han fornemmer forude. Han ved nu. Han ser. Han deltager i planen. Han forbinder sig med den guddommelige intention gennem sin forståelse af læren eller videnskaben om spænding. Han gør den guddommelige intention til sin, så meget som han kan fatte af den. Dette gensidige samspil frembringer formens foranderlighed og den guddommelige naturs uforanderlighed, hvilket er karakteristisk for de frigjorte bevidstheder, der har frigjort sig fra formens fængsel.

Jeg har et andet sted sagt (*Kristi Tilsynkomst*, side 150-151) at: »Definitionen på religion, som i fremtiden vil blive mere præcist formuleret end nogen sinde af teologerne, kan udtrykkes som følger:

Religion er navnet eller betegnelsen for menneskehedens invokation (påkaldelse) og den større livsenheds evokation (svar) på denne påkaldelse.

I virkeligheden er det delens erkendelse af sin relation til helheden, samt et konstant voksende krav om større bevidsthed om denne relation. Det, at kravet fremsættes, fremtvinger helhedens erkendelse. Det er indvirkningen fra menneskehedens vibration, specielt rettet mod det store liv, (hvoraf menneskehe-

den er en del), som fremkalder dette livs »altomfattende kærlighed«, der som svar påvirker den mindre vibration. Det er først nu, at indvirkningen fra den menneskelige vibration svagt kan fornemmes i Shamballa. Hidtil har den kraftigst virkende aktivitet kun nået Hierarkiet. Religion, videnskaben om invokation og evokation for så vidt angår menneskeheden, er en mentalt polariseret menneskeheds tilnærmelse (i den kommende nye tidsalder). Før i tiden appellerede religion udelukkende til følelserne. Den drejede sig om relationen mellem den enkelte og virkelighedens verden, om relationen mellem den søgende aspirant og den guddom, han søgte. Teknikken bestod i at gøre sig egnet til den guddommelige åbenbaring, i at opnå en fuldkommenhed, der ville garantere denne åbenbaring, og i at udvikle en sensitivitet og en kærlig respons over for det ideelle menneske, virkeliggjort for vor tids menneskehed i Kristus. Kristus kom for at afslutte denne epokes emotionelle tilnærmelse, der havde eksisteret lige siden Atlantis' dage. Han tilkendegav selv den eftertragtede fuldkommenhed og viste menneskeheden et eksempel – fuldt manifesteret – på alle de latente muligheder i mennesket *frem til denne dag*. Det blev menneskehedens udtrykkelige mål at opnå fuldkommen kristusbevidsthed.«

Alle tidligere læreres og gudesønners aktivitet var blot en præsentation af forskellige aspekter af den guddommelige fuldkommenhed, som Kristus besad fuldt ud. Men han gjorde langt mere end det. Hvis det havde været alt, hvad han opnåede, ville han have vist menneskeheden et billede af en statisk fuldkommenhed, en kulmination af den fuldkommenhed, som menneskets evolutionære status på det tidspunkt krævede. Han ville i virkeligheden have vist os en skikkelse, der var meget højt udviklet, men samtidig standset i sin udvikling. Det var naturligvis umuligt, men den religion, han grundlagde, har aldrig erkendt dette faktum eller tænkt over, hvad der lå bag Kristus, af hvilken natur *hans* subjektive baggrund var, hvad han havde opnået, og om han havde endnu flere muligheder. Det var måske uundgåeligt, at det blev udeladt, fordi tanken om evolution var ukendt relativt længe i den menneskelige bevidsthed. Den ortodokse religion har været optaget af at nærme sig på en emotionel og aspirerende måde til denne fuldkomne skikkelse. Den har ikke set ud over skikkelsen til den virkelig-

hed, han repræsenterede. Dette forudså Kristus selv som en mulighed, og han forsøgte at imødegå det, da han over for sine disciple understregede, at de kunne udføre »større ting«, end han havde gjort, fordi han gik »til Faderen«. Han pegede med disse ord ikke på sig selv men på den Ene, der var ansvarlig for hans væren, og på den højere evolutions vej – et emne, som kirken aldrig har behandlet tilfredsstillende. I førnævnte ord hentydede han til en tilstand af væren, som han aldrig havde vist på jorden, fordi menneskene ikke var parat, og også fordi han selv kun var »på vej«.

Den højere evolutions vej har også to faser, ligesom den oplyste vej. I de første stadier af kristusbevidsthedens udvikling og til og med tredje indvielse, transfigurationen, betræder aspiranten og den indviede discipel første del af discipelskabets vej. Når den højere evolutions vej (som vi endnu kun har dette lidt uhåndterlige navn for) betrædes, træder den indviede discipel ind på antahkaranaens vej og de højere indvielsers vej. Med dette udsagn vil jeg igen minde jer om, at tredje indvielse af Hierarkiet betragtes som den første betydningsfulde indvielse, medens de to foregående indvielser kun betragtes som forberedende. Skolingen som forberedelse til dem, og de bevidsthedsudvidelser der følger, åbenbarer sjælens natur for den indviede, den guddommelige bevidstheds omfattende og universelle rækkevidde, og hans relation til faderen, monaden. De sætter ham i stand til at blive sjælen i manifestation i en sådan grad, at hans bevidsthed endeligt og uforanderligt bliver sjælsbevidsthed. Ved fjerde indvielse er der ikke længere behov for sjælslegemet, det kausale legeme, og det nedbrydes, opløses og tilintetgøres fuldstændigt, hvorved den indviede er fri til at betræde den højere evolutions vej og til at følge i Kristi fodspor. Han var den første i vor planets menneskehed, der banede sig vej (er det ikke et meget brugt udtryk?) til åbenbaring af de højere sfærer.

Jeg minder også om, at på dette stadium i menneskenes evolution, eksisterer alle disse faser samtidigt. Det forklarer i det store og hele de relative forskelle og vanskeligheder, der kendetegner alle verdens religioner og alle relationer. Masserne har behov for emotionelle bønner, og deres mål, der ligger et stykke ude i fremtiden, er sjælsbevidsthed og sjælskontrol. Det er den mystiske vej, og vejen med de første og indledende

stadier af videnskaben om invokation og evokation. Det er den metode, der skal benyttes af den almindelige menneskehed på dette tidspunkt, for menneskene er i det store og hele atlantiske i deres fremgangsmåde og natur. De må lære at betræde vejen ved selv at blive vejen og på denne måde udvikle den mekanisme og de evner, der er iboende det guddommelige sind, som »spinder den forbindende lystråd og forbinder alle væsener inden for den planetariske grænsning i sit indre«.

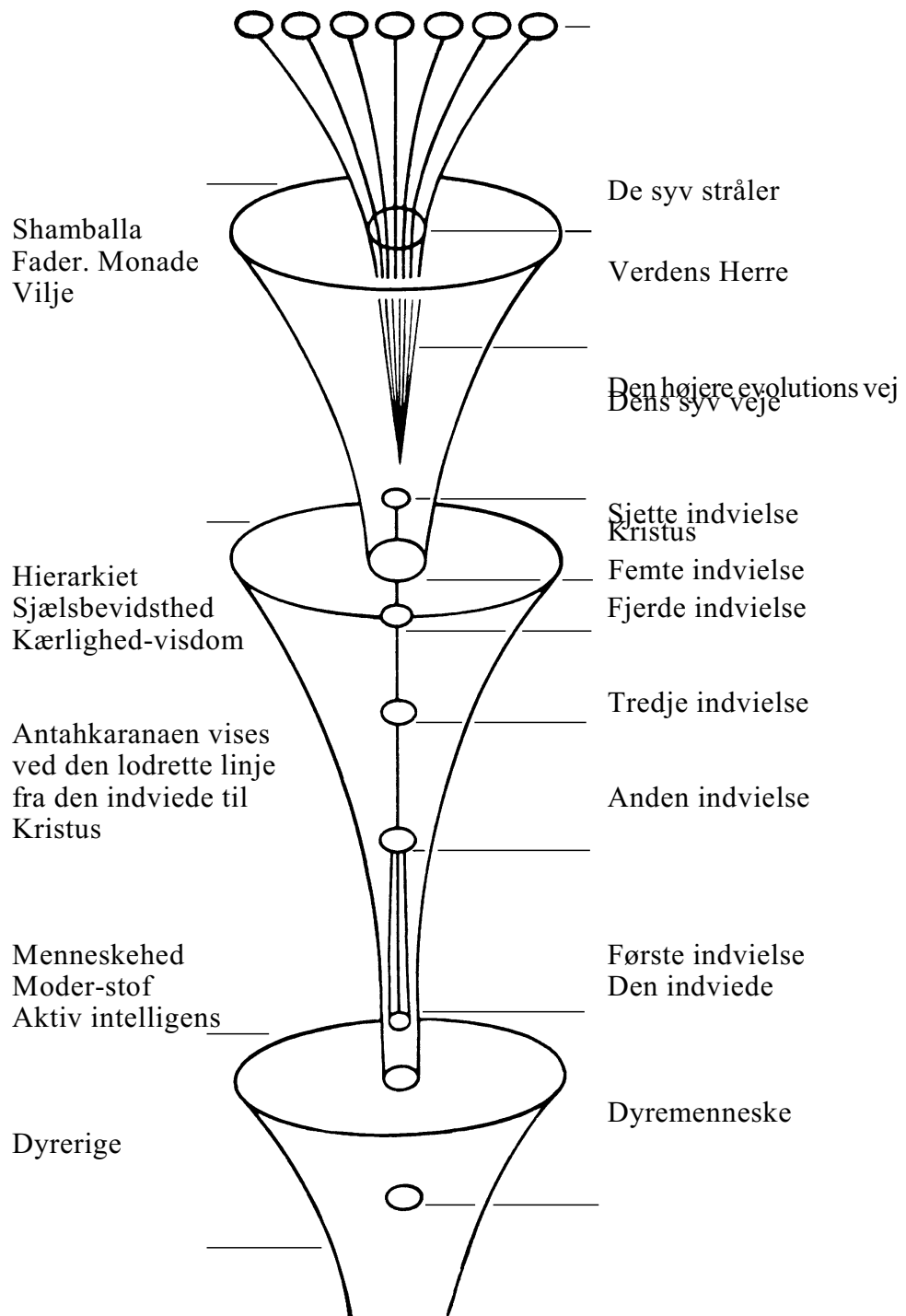
Ved at blive vejen, rent symbolsk, og ved at nyorientere sig, når aspiranten, der forsøger at betræde den oplyste vej til renelse og discipelskab, et punkt, hvor dette lys og denne vej har ført ham til et bestemt mål. Det lys, som han har udviklet i sit indre, og som han hurtigt lærer at anvende, åbenbarer den højere evolutions vej, og at der findes et endnu større mål længere fremme – et mål, som Kristus kalder »Faderens hus«.

Ved den fjerde indvielse bliver han for første gang i sin erfaring vidende om, at der findes en lagune eller en kløft, der skiller ham fra hans fjerne mål. Det udgjorde størstedelen af lidelsen på korset. Der skete en fusion af lidelse i dette ophøjede øjeblik, hvis jeg skal forsøge at forklare, hvad der skete. Mesteren Jesus, der her blev korsfæstet, følte hvor lidelsesfyldt menneskets nød var, og han forsagede sit eget liv og gav alt, hvad der var hans (atter rent symbolsk) for at afhjælpe denne nød. Kristus, som på dette tidspunkt overskyggede sin store discipel, gennemgik samtidig en stor indvielseserfaring. Lidelsen i hans inderlige længsel efter åbenbaring og større oplysthed (for at forbedre sin udrustning som verdensfrelser) åbenbarede for ham nye muligheder, som hele hans natur – da han blev konfronteret med dem i Getsemane have og siden på korset – veg tilbage for.

Dette mysterium er for stort for jer, og det er umuligt for jer at forstå, hvad jeg taler om, og derfor er det klogt at fastslå den kendsgerning i jeres bevidsthed, at mesteren Jesus tog den fjerde indvielse og Kristus tog den sjette indvielse ved korsfæstelsesindvielsen. Mesteren Jesus nåede den højeste erfaring på den oplyste vej, medens Kristus gjorde den sidste indsats, som satte ham i stand til endeligt at fuldende og krydse »regnbuebroen« og »gå til Faderen« (som han sagde til sine disciple), og således fortsatte han videre til det første stadium på den højere evolutions vej.

Aspiranter og disciple skal huske, at videnskaben om invo-

kation og evokation gik ind i en ny fase, da Kristus kom og viste sig for menneskeheden. Han gav da den lære, som sammenfattede hele den fortidige lære, og som antydede de nye aspekter i den fremtidige lære. Han åbnede døren til den højere evolutions vej, der hidtil havde været lukket, ligesom Buddha var indbegrebet af alt, der kunne opnås på den oplyste vej af viden og visdom. Kristus forankrede ved at åbne denne »større dør på den anden side af den mindre dør« – hvis jeg kan sige det på denne utilstrækkelige måde – Guds vilje på jorden, specielt i relation til menneskenes bevidsthed. Han hævede hele videnskaben om invokation og evokation op til mentalplanet og gjorde det muligt at nærme sig det guddommelige på en ny måde. Det er svært at give jer et symbol, der kan tydeliggøre dette i jeres sind, men følgende kan måske bringe nogen oplysning:

Det må huskes, at intelligens og kærlighed var til stede på jorden, intelligens i større omfang end kærlighed, og at opgaven for alle de store verdensfrelser (der fra tidernes morgen og helt frem til vor tid er kommet fra det hemmelige sted) har været at forankre, organisere og iværksætte disse guddommelige aspekter, energier og egenskaber samt at fremme deres udvikling i den planetariske Logos' legeme. De tilkendegav også fra tid til anden over for deres samtids menneskehed det punkt i udviklingen, der var nået. Disse repræsentanter for guddommen har været af alle grader, forskellig rang og på forskellige trin af åndelig udvikling. De er blevet valgt på grund af deres evne til at respondere på invokation, til at manifestere visse guddommelige kvaliteter og til at trække dem til sig, der havde de samme guddommelige egenskaber latent, og som derfor kunne nedtrappe verdensfrelserens lære og fortolke den guddommelige inspiration, så den i videst muligt omfang svarede til menneskelige værdier. Mange af dem er blevet glemt, selv om deres arbejde var vellykket. Andre er blevet til myter af menneskets tankeformskabende evne, men derved huskes deres arbejde stadig, og dette vidner monumenter og tradition konstant om. Større gudesønner besad en styrke og en kærlighed til menneskeheden, som selv efter mange århundreder vækker menneskehedens opmærksomhed og til stadighed er betingende for millioner af menneskers reaktioner.

Vyasa – den oprindelige Vyasa, som var det store væsen, der blev kaldt frem ved de første dyremenneskers invokation – er stadig mere end blot et navn, selv om han har forladt vort planetsystem for millioner af år siden. Han åbnede en dør til menneskeriget ved sin respons på invokationerne fra dyrerigets højere rækker. Hans arbejde førte til den proces, vi kender som individualiseringen. Ned gennem tiderne er disse gudesønner kommet som følge af menneskelig invokation. De har så på deres måde påkaldt bestemte aspekter af den guddommelige natur, der lå dybt skjult i menneskeheden – aspekter, der hidtil har haft relation til bevidsthed og til delens modtagelighed over for helheden. Senere kom *Herkules* og åbnede døren til discipelskabets vej, og hans arbejde er bevaret for os i Herkules' tolv arbejder. De sammenfatter de forskellige prøver som alle disciple udsættes for forud for de forskellige indvielser. *Sri Krishna* kom og åbnede den dør, som menneskeheden passerer

til anden indvielse. *Buddha*, en endnu større skikkelse, kendt som »Den oplyste«, kom og viste menneskeheden den oplyste vejs natur, dens åbenbaringer og dens virkninger i bevidstheden. Han viste os den mystiske vejs ypperste opnåelser. Dernæst kom *Kristus* og udførte et trefoldigt arbejde:

1. Han åbnede døren til den tredje indvielse.
2. Han forankrede »Guds vilje i kærlighedens støbeform« på jorden (som det esoterisk kaldes).
3. Han viste vejen gennem »nåleøjet«, der giver adgang til rejsen gennem pyramiden (symbol for den åndelige triade i dette tilfælde. A.A.B.), som fører videre til den vej, der ender i Shamballa.

Hans arbejde var i sin natur en stor fuldbyrdelse. Han tilkendegav i sig selv to guddommelige aspekter, og gav derved »form og substans til kærlighed«. Dette var i tidens løb blevet næret af adskillige mindre verdensfrelser, hvoraf Sri Krishna var den største.

Kristus afsluttede Buddhas arbejde ved at manifestere kærlighedsnaturen i al dens fylde og åbnede på den måde mulighed for, at kærlighed-viddom fuldt ud kunne komme til udtryk i dets dobbelte aspekt – hvor Buddha tilkendegav det ene og Kristus det andet aspekt. Men hans største arbejde er der endnu ikke blevet lagt vægt på inden for tænkningens og det religiøse område – åbenbaringen af den højere evolutions vej. Det kræver, at den rene guddommelige vilje vinder indpas, og at det åndelige Hierarki får relation til Shamballas store råd. Det kan således tydeligt ses, at han var den første, der fuldt ud åbenbarede – fra stadium til stadium – Hierarkiet for menneskeheden og Shamballa for Hierarkiet. Det gjorde han i kraft af, at hans antahkarana var konstrueret til fuldkommenhed, og på den måde lettede han arbejdet for alle fremtidige aspiranter og disciple. Han gjorde det muligt for dem at fortsætte uhindret, når de påbegyndte hvert enkelt stadium på den planetariske antahkarana. Han præsenterede den »første tråd af levende substans, oplyst af kærlighed, intelligent vævet og belivet med viljen«, og han var det første menneske fra vor menneskehed, der vævede på den planetariske antahkarana. Heri ligger den sjette indvielses hemmelighed, og det er okkultisten endnu ikke

blevet opmærksom på.

Følgende er en sammenfatning. Hele evolutionssystemet er baseret på *en række opstigninger*. Disse opstigninger er et resultat af en invokationsproces, invokationsteknik, invokationsmetode (vælg selv det ord I ønsker), fra det mindre individ, den mindre gruppe eller det mindre rige og en evokation af det, der er større, mere omfattende og mere oplyst. Det gælder, hvad enten det drejer sig om en enlig aspirant på vejen eller et helt naturrige. De største af de inkarnerende gudesønner er nødvendigvis dem, der kan rumme hele riger eller guddommelige tilstande af væren i deres bevidsthed. Her er forklaringen på, hvorfor invokation fra en gruppe, »der står med samlet hensigt«, kan og har gjort mange gange i vor planets historie fremkalde én, der kan imødekomme det behov, som invokationen gav udtryk for, én der i sit indre besidder den nødvendige vision eller det nødvendige mål.

Bemærk, at jeg her bringer den undervisning, jeg tidligere har givet om emnet, frem til et synspunkt om helhed. Tidligere beskæftigede jeg mig med processen, når den gælder disciplen, der påkalder sin sjæl. Senere førte jeg begrebet videre, og vi beskæftigede os med disciplen, der påkaldte sin fader i himlen, monaden, og her har jeg kort omtalt menneskeheden som en helhed, der står ved et stort invokationspunkt, som omfatter hele menneskeriget. De tre sidste af de seks store stadier i den proces vi behandler, er således: Invokation, der fører til evokation, til åbenbaring (ved femte indvielse) og til beslutning (ved sjette indvielse).

Sammenfattende kan siges, at vi har ført vort studium af de esoteriske aspekter af den mentale udvikling frem til et punkt, hvor vi har hævet hele det åndelige menneske op til områder, der hverken omfatter sjælen eller personligheden. Det er de områder, der gør mennesket til en integreret del af den monadiske erfaring. Vi beskæftiger os således definitivt med indvielseserfaring. At personligheden forbliver som et instrument eller udtrykslegeme for den ene universelle sjæl i dens mange aspekter på det fysiske plan er på behørig måde blevet understreget. At sjælen selv er forsvundet for bevidstheden i den universelle erkendelses hav er også blevet forklaret. At den tilstand af væren, som den indviede nu har nået som følge af de seks stadier med bevidst bygning af antahkaranaen, er blevet detal-

jeret beskrevet. Jeg har i denne forbindelse peget på, at det, der finder sted, ligger langt over det, vi kalder bevidsthed, og kan som følge deraf ikke defineres af det menneskelige intellekt. Vi har behandlet visse høje udviklingsstadier, som det er umuligt at forstå for nogen med menneskelig fatteevne, bortset fra den fatteevne de har, som kan fungere i Shamballas sale. Når disse stadier er gennemgået, er målet for alle evolutionsprocesser nået for menneskehedens vedkommende. Disse begreber dækker vor fremstilling af sandheden og vort emne frem til det nuværende tidspunkt. Vi kan ikke gå videre, det ville være nyttesløst. Den menneskelige konstitution er heller ikke tilstrækkelig til den opgave.

Jeg har i de foregående kapitler ført vort emne frem til det punkt, hvor alt det, der hidtil er oplyst om menneskesindet og dets evner, når et højdepunkt. Jeg har anvist den metode, hvorved sindet, der er skolet i meditation og derfor sjælsbevidst, gennem konstruktionen af antahkaranaen, kan nå højder og stadier for inklusivitet, som vil stille det over for bestemte aspekter af det såkaldt universelle sind, Guds sind, som det almindeligvis kaldes. Det, jeg i virkeligheden har gjort, er meget kort at behandle den måde, hvorpå disciplen eller den indviede, med stadig større kraft kan stille ind på den planetariske Logos' sind, Sanat Kumaras sind. Ligesom disciplen, når han er sjælsbevidst, kan stille ind på mesterens sind, så kan den indviede på en højere drejning af spiralen registrere tankerne hos det guddommelige væsen, hvori vi lever, røres og har vor væren.

Gennem udviklingen af antahkaranaen og en bevidst videnskabelig anvendelse af den, opnår den indviede viden om det, der finder sted i Shamballas råds-kammer. Han kan da begynde at arbejde effektivt som en eksponent for det guddommelige viljesaspekt. Vi har hele tiden begrænset os til at beskæftige os med sindsaspektet i dets tre faser på mentalplanet, og med disses udvidelse til tilstande af væren, der er ukendte for alle bortset fra skolede disciple og indviede. Det har været min intention på den måde at give en teoretisk omend endnu ikke praktisk indsigt i nogle aktivitetsmåder og mulige tilstande af væren, som I en dag kan trachte imod og til sidst opnå.

INDVIELSESPROCESSENS BETYDNING

Før vi går videre til næste punkt, der drejer sig om fusionen af mesterens bevidsthed med hans discipels bevidsthed, vil jeg henlede opmærksomheden på betydningen af det ord, jeg tidligere har fremhævet, »indvielsesprocessen«. Jeg har behandlet emnet indvielse udførligt i mange af mine bøger og bestræbt mig på at fremstille emnet, så det træder klart frem, at det er en normal og uundgåelig procedure i evolutionsprocessen. Indvielse er så ofte blevet fremstillet som en ceremoni, at jeg har følt det nødvendigt at imødegå denne forkerte fremstilling. Hvis I skal forstå det, jeg vil sige, må I udvise al den oplyste forståelse, I er i besiddelse af.

Indvielse er kun en ceremoni, for så vidt der indtræffer et højdepunkt i indvielsesprocessen, hvor disciplen bliver fuldstændig vidende om Hierarkiets medlemmer og sin egen stilling i relation til dem. Denne erkendelse symboliserer han for sig selv – successivt og i stadigt større omfang – som en stor rytmisk ceremoni med en fremadskridende åbenbaring, hvori han som kandidat er centrum på den hierarkiske scene. Sådan foregår det (set fra en ceremoniel synsvinkel) ved de to første indvielser og i relation til Kristus som indvieren. Efter den tredje indvielse mindskes den ceremonielle synsvinkel i hans bevidsthed, fordi de højere indvielser ikke registreres af sindet (med dets evne til at reducere erkendelse til symbolsk form) og på den måde overføres til hjernen, men når til hjernen og registreres dér, via antahkaranaen. Resultaterne af den erfarede udvidelse har nu en så speciel natur, at de ikke kan reduceres til symboler eller symbolske hændelser. De er formløse og forbliver i den højere bevidsthed.

Jeg siger ikke, at den undervisning, der blev givet tidligere af forskellige okkulte grupper eller i min bog *Indvielse, menneskelig og solar*, ikke er korrekt eller ikke fortæller nøjagtigt, hvad kandidaten *tror* er foregået. Det jeg forsøger at pege på er, at det ceremonielle aspekt skyldes disciplens evne til at skabe tankeformer og (hvilket er yderst betydningsfuldt) hans bidrag til den fremtidige eksternalisering af indvielsesprocessens første stadier. Når det er lykkedes et tilstrækkeligt stort antal disciple at skabe relation mellem den åndelige triade og den sjælgennemtrængte personlighed, og de okkult ved »præcipitation« har modtaget energier fra monaden via antahkaranaen, så kan den første og anden indvielse »ceremonielt« finde sted på

jorden.

De højere indvielser kan ikke præsenteres på den måde, da de vil finde sted på mentalplanet ved hjælp af symboler og ikke ved detaljerede ceremonier. Denne symbolske fremstilling gælder tredje, fjerde og femte indvielse. Efter at disse fem store udvidelser har fundet sted, vil indvielserne ikke længere blive registreret som faktiske ceremonier på jorden eller som symbolske visualiseringer på mentalplanet. Det er vanskeligt at finde ord eller formuleringer, der kan forklare, hvad der sker. Det nærmeste jeg kan komme sandheden er »eksistens af illumination gennem åbenbaring«. I denne forbindelse bør I lægge mærke til, at den femte indvielse kaldes åbenbaringsindvielsen. Der findes derfor en række konsekvenser eller resultater af åndelige opnåelser, som kan ses i følgende opstilling:

1. *Faktiske ceremonier*, baseret på eksternalisation.

Første indvielse – Fødslen
Anden indvielse – Dåben

2. *Symbolisk fremstilling*, baseret på åndelig visualisering.

Tredje indvielse – Forklarelsen
Fjerde indvielse – Forsagelsen
Femte indvielse – Åbenbaringen

3. *Illumination gennem åbenbaring*, baseret på levende lys.

Sjette indvielse – Beslutningen
Syvende indvielse – Opstandelsen
Ottende indvielse – Overførslen
Niende indvielse – Afvisningen

Det er tydeligt, at disse tre forsøg på at definere indvielsesprocessen kun viser det ydre formaspekt. Alle indvielser har tre aspekter som alt andet i naturen, for indvielse er en naturproces. Indvielse har først formaspektet, dernæst sjæls- eller bevidsthedsaspektet, og endelig livsaspektet.

Formaspektet når en kulminerende erfaring og viser disciplens forståelse af indvielsesprocessen. Bevidsthedsaspektet

viser på mystisk måde graden af udvidelsen, når disciplen har gennemgået processen. Livsaspektet muliggør ydreplanetarisk kontakt, og antyder derved den mulige fremtid og de eventuelle processer til identifikation. Det bør tilføjes, at den *faktiske ceremoni* giver disciplen adgang til fuldt medlemskab af Hierarkiet, at den *symbolske fremstilling* viser disciplen vejen til Shamballa, og at den *illuminerede åbenbaring* viser den indviende broen mellem vort kosmisk fysiske plan og de indre subjektive og kosmiske verdener. Denne adgang til broen (jeg taler i symboler) åbenbarer eksistensen af den kosmiske antahkarana, der er skabt af Verdens Herre og hans gruppe af ledende medarbejdere.

Denne oplysning om indvielsesprocessen har koordinerende karakter og tjener jer kun i den forbindelse. Den viser den bagved liggende solsyntese, som var den grundlæggende platform, jeg omtalte i *En afhandling om Kosmisk Ild*. Ud over denne betydning er yderligere information til ingen nytte. Imidlertid sætter den jer i stand til at begynde at udvikle den esoteriske sans for syntese.

Disse tre grader til vurdering eller forståelse af indvielsesprocessen antydes i frimureriets arbejde. Det ceremonielle aspekt kan relateres til graderne antagen lærlings grad og S.L.'s grad samt visse kun lidt praktiserede grader, som for eksempel mark graden og en eller to andre. De er udvidelser af den underforståede lære. De indvielser, der hører under den symbolske præsentation, hentydes der til i den sublime tredje grad, mestermureren, i den hellige kongelige bue og i en eller to efterfølgende grader. De højere grader af det skotske ritual er et vagt og tåget forsøg på at vise verdens frimurere de bevidsthedsudvidelser og den vækst ind i lyset, som opleves i de øvrige højere indvielser – de der hører under den proces, der kaldes illumination gennem åbenbaring.

Frimureriets arbejde er et urgammelt og rosværdigt forsøg på at bevare spiren til den åndelige sandhed om indvielse. På trods af fordrejning, et vist tab af de urgamle milepæle og en beklagelig krystallisering, indeholder de sandheden og senere (i den første del af det næste århundrede) vil en gruppe oplyste frimurere på ny arrangere ritualerne og tilpasse de nuværende former og formler på en sådan måde, at de åndelige muligheder, der antydes symbolsk, vil vise sig med større klarhed og en

dybtgående åndelig kraft. Den kommende form for frimureri i den ny tidsalder vil nødvendigvis hvile på en nyfortolket og oplyst kristendom, der ikke har nogen relation til teologi og er universel i sin natur. Den nuværende form, der hviler på et jødisk grundlag, som er næsten fem tusind år gammelt, må forsvinde. Det skal ske, ikke fordi den er jødisk, men fordi den er gammel og reaktionær og ikke har fulgt solens evolutionære gang gennem zodiaken. Solens gang bør (og gør det også) symbolisere menneskets evolution, og ligesom israelitternes synd i ørkenen var, at de vendte tilbage til et religiøst verdensbillede og ritual, som ellers var forbi og slut (folkets religion i tegnet Taurus eller Tyren, symboliseret ved deres falden på knæ og tilbedelse af den gyldne kalv), således er det moderne frimureri på vej til at gøre det samme. De gamle sædvaner og former, homogene og rigtige i det jødiske religionssystem, er nu forældede og bør afskaffes. Det er også rigtigt, at den jødiske race – ved at fornægte Kristus som Messias – er forblevet, i overført og praktisk betydning, i tegnet Aries, Vædderen eller syndebukken. De er nødt til at gå ind i tegnet Pisces, Fiskene, og erkende deres Messias, når han kommer igen i tegnet Aquarius, Vandbæreren. Ellers vil de gentage deres urgamle synd ved ikke at respondere på evolutionsprocessen.

Lad os nu se på, hvad indvielsesprocessen betyder for disciplen, når han søger at leve det dobbelte liv, der kræves. Bemærk, at jeg kalder den en proces i modsætning til den teosofiske definition, der betragter den som en ceremoni, der er en kulmination af en skolingsperiode.

Indvielsesprocessen er i virkeligheden et resultat af tre energiers aktivitet:

1. Den energi, disciplen sætter i gang, når han søger at tjene menneskeheden.
2. Den energi, der bliver tilgængelig for disciplen, efterhånden som det lykkes ham at bygge antahkaranaen.
3. Den energi fra den hierarkiske ashram, som han er ved at blive »absorberet« af eller integreret i.

Det er disse tre energier, med hver sin udtryksmåde og med hver sin skabelse af specifikke resultater, som iværksætter eller beliver indvielsesprocessen. Disse energier fremkaldes af

disciplen selv, og deres tiltagende styrke og kapacitet til at åbenbare afhænger stort set af disciplens beslutning, hensigt og vilje, og af hans vedholdenhed og åndelige integritet. Det er gennem hans forståelse af ordet »proces«, at disciplen opdager den virkelige betydning af det okkulte udsagn, at »før et menneske kan betræde vejen, må han selv blive vejen«. Disciplen finder i tiltagende grad ud af, hvad det vil sige at være en skabende formidler, der anvender de mentale skabende evner og i stadig højere grad (efterhånden som han skaber) efterlever skaberens, Verdens Herres, plan.

De første tre indvielser har på en tydelig og meget mystisk måde at gøre med det skabende arbejde og med det, der kommer til åndeligt udtryk i et menneske af guddommens tredje aspekt, som er intelligent aktivitet. Fjerde, femte og sjette indvielse har tydelig relation til det andet aspekt af kærlighedsvisdom, som det kommer til udtryk gennem skabte former. Syvende, ottende og niende indvielse er okkult »inspireret« af det første guddommelige aspekt, viljesaspektet. Derfor er mennesket først et *fuldkomment* og sandt guddommeligt udtryk ved den niende indvielse. Da forstår han, at alle guddommelige aspekter mødes i ham. På grund af dem er han bevidst, skabende og konstruktiv og i forbindelse med bevidstheden i den Ene, i hvem vi lever, røres og har vor væren. Alt dette er et *resultat* af en proces og en *virkning* af det iboende liv, der findes i alle livsformer lige fra det mindste atom til de store liv, som disciplen ikke kan opfatte som andet end navne.

Denne indvielsesproces styrer disciplens dobbelte liv på tre måder:

1. Den viser sig i de resultater, han når i de tre verdener og i det konkrete og voksende bevis på hans evner inden for klart definerede områder.
2. Den viser sig som virkninger i hans bevidsthed i form af en tiltagende fusion af sjæl og personlighed, så vel som ved en bedre evne til at påkalde indstrømningen af højere lys gennem antahkaranaen.
3. Den åbenbares både gennem den åndelige triade og den sjælgennemtrængte personlighed, når de i fællesskab beviser den guddommelige kærlighedsnatures *liv*. Når denne åbenbaring får fæste i disciplens bevidsthed og betinger hans

bestemte form for tjeneste, så indvier den ham i det mystiske område i den guddommelige bevidsthed, som vi kalder »Guds hjerte«. Det er vor planetariske modsvarighed til »solens hjerte«. Guds hjerte, det vil sige vor planetariske Logos' hjerte, og solens hjerte, det vil sige Sollogos' hjerte, har på mystisk vis relation til hinanden, og det er gennem denne vedvarende relation, at det bliver muligt for menneskene at træde ind i Hierarkiet. Glem ikke, at Hierarkiet giver udtryk for kærlighedsenergien. Relationen gør det også til sidst muligt for dem at forlade det kosmisk fysiske plan og fortsætte på det kosmisk astrale plan.

Alle guddommelige aspekter har tre underordnede aspekter, og på vor planet og på det kosmisk fysiske plan åbenbares det laveste kærlighedsaspekt, som vi kalder viljen-til-det-gode. For menneskeheden, der kæmper på dette kosmisk fysiske plan, opdeler vi ubevidst denne vilje-til-det-gode i tre aspekter, og dem er vi først nu ved at forstå som eksisterende muligheder. Det laveste aspekt kalder vi *den-gode-vilje*, selv om vi kun i ringe omfang forstår holdningen til det universelle mål, som den skaber. Det andet aspekt kalder vi vagt *kærlighed* og håber, at vi kan tilkendegive, at vi virkelig viser kærlighed gennem vor tilknytning til Hierarkiet. Det højeste aspekt kaldes *viljen-til-det-gode*, som vi ikke vil definere, fordi det på ingen måde er muligt selv ikke for indviede med femte indvielse virkeligt at forstå naturen af viljen-til-det-godes natur og dens hensigt, som er betingende for guddommelig aktivitet.

Vægten blev i den tidligere undervisning lagt på *karakter* som en afgørende faktor, når det skulle beslattes, om et menneske kunne »tage indvielse« (som det kaldtes), hvilket er endnu en af de benævnelser, der i høj grad har vildledt aspiranter. Karakter *har* overordentlig stor betydning og er en sådan selvfølge, at det ikke er nødvendigt at uddybe det nærmere – dog kan det nævnes, at det er karakter, der sætter mennesket i stand til at blive discipel og til at sætte sig det mål at kunne træde ind i mesterens ashram og derefter gennemgå indvielsesprocesserne. Det er karakter, der med rette betragtes som det første krav, når et menneske træder fra prøvestadiets vej ind på discipelskabets vej. Men mennesket er stadig langt fra dette mål, og langt fra at blive accepteret som discipel af en mester. Sandheden

kan udtrykkes på denne måde: Når disciplen ikke længere betragter sig selv, og når hans funktion i de tre verdener bliver åndeligt styret (eller er ved at blive det), så står han over for at blive et virkeligt mentalt væsen med sit livs fokus på det mentale niveau, hvor det er under sjælsstyring, og hvor sjælen bliver den, der styrer mennesket på det fysiske plan. Det betyder ikke, at han er optaget af at gøre sin lavere konkrete tænkeevne aktiv, styrende og illumineret, for det sker gradvis og automatisk ved presset fra de højere påvirkninger, der strømmer ind i og gennem ham. Han er optaget af den opgave at blive vidende om aktiviteterne i sin højere eller abstrakte tænkeevne og om den rene fornuft, som styrer og besjæler det buddhiske plan, og som selv er modtageligt for impression fra monaden. Dette plan skal være det, som hans mentale bevidsthed retter blikket imod og fokuserer sin opmærksomhed på. Der skal den polariseres på samme måde som den almindelige menneskeheds bevidsthed i dag er polariseret på planet for emotioner og astral aktivitet, men det er hurtigt ved at skifte til det mentale plan.

Det indebærer en dobbelt aktivitet. Den lavere tænkeevne bliver en vigtig faktor i styringen af disciplens tjenesteaktiviteter. Disse aktiviteter bliver den største motiverende kraft i disciplens liv og er en følge af en voksende fusion af sjæl og personlighed, hvorved han udvikler og udfolder sin sans for inklusivitet. Inklusivitet er den vigtigste nøgle til forståelse af bevidsthed. På samme tid præger den højere tænkeevne den lavere tænkeevne, og de forenes i en højere fusion.

Denne udviklingsproces skaber bestemte store successive fusioner med efterfølgende spændingspunkter. Disse spændingspunkter bliver, når de nås *bevidst*, den igangsættende energi, der sætter disciplen i stand til at »stå i lyset, og i dette lys se større lys. I dette større lys véd og ser, forstår og absorberer han det, der hidtil har været mørkt, hemmeligt og ukendt«. Det er indvielse.

Perioder med søgen, perioder med smerte, perioder med ubundethed og perioder med åbenbaring skaber fusions- og spændingspunkter samt energiprojektion – sådan er historien om indvielsens vej.

Indvielse er i virkeligheden et navn, man har givet åbenbaring eller en ny vision, der hele tiden drager disciplen videre

mod et større lys. Det er ikke noget, der tildeles eller gives ham. Det er en proces med *lys*-erkendelse og *lys*-anvendelse for at kunne træde ind i et endnu klarere lys. Historien om evolutionens vej handler om at gå fra et svagt oplyst område i den guddommelige manifestation til et område med overjordisk herlighed.

I mestrenes arkiver findes der nogle urgamle *Regler for disciple*. Blandt dem findes en der er så gammel og så vanskelig tilgængelig, at det først nu er muligt at gøre menneskeheden opmærksom på den, på grund af vor tids aspirants tiltagende mentale og åndelige perception. Det kan oversættes på følgende utilstrækkelige måde:

»Lyset ses, et lille punkt af lys trænger igennem. Dette lys er varmt og rødt. Det kommer nærmere, mens det åbenbarer de ting der er, og de ting der kan være. Det trænger igennem det tredje center og fjerner alt blændværk og begær.

Et lys ses ved hjælp af det lavere lys – et varmt og brændende lys. Det trænger igennem til hjertet, og i dette lys ses alle former gennemstrømmet af et glødende lys. Nu opfattes de oplyste formers verden, hvor alle forbindes med hinanden ved hjælp af lys. Dette lys' natur er blå og flammende. Mellem det varme og rødlige lys og dette klare lys brænder en glødende flamme – en flamme man må træde ind i, før man kan træde ind i det blå lys og anvende det.

Da opfattes et andet lys, det klare kolde lys, der ikke er lys, men mørke i sin pureste renhed – Guds eget LYS. Det gør alt mørkt bortset fra sig selv. Alle former toner bort og dog er hele livet der. Det er ikke lys, som vi kender lys. Det er den rene essentielle essens af det lys, der åbenbarer sig gennem lys.«

Det var det andet lys, som både Buddha og Kristus hentydede til, da de sagde: »Jeg er verdens lys«. Det er lyset fra Gud selv, verdenernes herre, i hvem livene i Shamballas råds-kammer lever, røres og har deres væren.

Det er erkendelsen af de forskellige »lys« på den oplyste vej, der viser, at aspiranten er rede til indvielse. Den indviede træ-

der ind i lyset på en særlig måde. Det gennemstrømmer hans natur alt efter hans udvikling på ethvert givet punkt i tid og rum. Det sætter ham i stand til at kontakte og se det hidtil usete, og på baggrund af den nyligt erhvervede viden at styre sine skridt videre frem.

Jeg taler ikke i symboler her. Alle indvielser dæmper det lys, der allerede er blevet tilegnet og anvendt, og derefter indhylles den indviede i et højere lys. Hver indvielse sætter disciplen i stand til at opfatte et for ham hidtil ukendt guddommeligt bevidsthedsområde, som for disciplen, når han har gjort sig fortrolig med det og dets særlige fænomener, dets vibrations kvalitet og indbyrdes forbindelser, bliver det normale erfarings- og aktivitetsområde. Sådan (om jeg så må sige) »bliver de levende formers og de formløse livs verdener hans egne«. Atter træder dualitet ind i hans mentale perception, for han kender nu det oplyste område, hvorfra han kom til spændings- eller indvielsespunktet. Gennem indvielsesprocessen opdager han et nyt og mere strålende oplyst område, som han nu kan træde ind i. Det indebærer ikke, at han forlader det aktivitetsområde, han tidligere har arbejdet og levet i. Det betyder blot, at han står over for nye ansvarsområder og muligheder, fordi han – ved sin egen indsats – er i stand til at se mere lys, at vandre i større lys, at vise sin kapacitet mere fyldestgørende end hidtil i det stærkt udvidede område for muligheder.

Indvielse er således en konstant fusion af de lys, som den indviede gradvis træder ind i, og som sætter ham i stand til at se fremad, dybere og mere omfattende. Som en af mestrene har sagt: »Lyset må komme ind vertikalt og spredes eller udstråles horisontalt«. Det danner tjenestens kors, som disciplen er korsfæstet på, indtil Sanat Kumaras kors åbenbares for ham. Da véd han, hvorfor denne planet – af kloge og hensigtsmæssige årsager – er en sorgens, vredens og ubundethedens planet. Når han véd det, véd han alt, hvad vort planetariske liv kan fortælle og åbenbare for ham. Han har transmutteret viden til visdom.

Det er ved dette kors' midte, at fusions- og spændingspunktet skal findes. Fusionspunktet skabes ved, at disciplen på dynamisk måde fokuserer al sin kraft, alle sine mål og begær på mentalplanet. Spændingspunktet skabes, når dette brændpunkts invokative kraft bliver i stand til at fremkalde respons fra det, der påkaldes. For den almindelige aspirant og for disciplen er

dette enten sjælen eller den åndelige triade. Mødet mellem de to fokuserede energier frembringer et spændingspunkt. Disciplen bør ikke fokusere sin opmærksomhed på at frembringe et spændingspunkt. Han skal huske det dobbelte livs aktivitet, hvilket vil sige det, som han på ethvert givet tidspunkt er på baggrund af sin stræben, og det hvormed han kan fusionere og sammensmelte summen af den udvikling, han har opnået. Styrken i hans tænkning i begge disse retninger vil automatisk fremkalde spændingspunktet gennem fusionen af de passende dualiteter. Det er gennem den lavere tænkeevnes aktivitet, at fusion med sjælen tilvejebringes med successive og intensive spændingspunkter. Det er gennem den etablerede aktivitet mellem den højere og lavere tænkeevne, at fusion med den åndelige triade bliver mulig med spændingspunkter, der opstår mange steder langs broen, antahkaranaen. Det er gennem den rene fornufts aktivitet, at fusion med Hierarkiet bliver mulig, og det er denne aktivitet, der frembringer de spændingspunkter, vi kalder *indvielser*. Der findes nødvendigvis endnu højere spændingspunkter, men vi beskæftiger os på dette tidspunkt med dem, der kaldes indvielser.

Lys kan komme ind i jeres sind, hvis I bestandigt husker manifestationens egen grundlæggende dualitet, som er de negative og positive poler, der findes i alle formers bevidsthed. Det opnåede fusionspunkt (resultatet af aktivt, positivt arbejde og stræben) bliver negativt i forhold til det, der er blevet påkaldt, og med dette kan der opnås et andet og positivt spændingspunkt. Indvielse – et dramatisk og større spændingspunkt – betegner dybest set en fusion af de negative og positive aspekter. Det er årsagen til, at det i alle indvielsesprocesser er disciplens vilje, der er aktiv, og den skaber først og fremmest en fusion og (som følge heraf) et spændingspunkt.

Lad mig illustrere det. I arbejdet med at skabe antahkaranaen fokuserer disciplen sig for det første, så meget han nu kan, på et positivt mentalt arbejde på mentalplanet. Fusionen af sjæl og personlighed er da til stede og er et resultat af en positiv aktivitet. Kvaliteten og den vibrerende natur af dette positive brændpunkt bliver da negativ over for den højere vibration eller kontakt, der fremkaldes af *den eksisterende udstråling* og styrke. Responsen fra den modsatte pol er (hvis disciplen blot kunne forstå det) øjeblikkelig og har et omfang, der er betinget

af disciplens udviklingstrin.

Denne invokative-evokative aktivitet skaber et spændingspunkt, men endnu ikke en fusion med den positive pol. Fra dette spændingspunkt arbejder disciplen på at skabe antahkara-naen. Det vil med tiden tilvejebringe den ønskede fusion af den sjælgennemtrængte personlighed og den åndelige triade. Det er den samme proces, der dikterer alle de ønskede fusioner og skaber de spændingspunkter, som er hemmeligheden ved al vækst. Disse fusions- og spændingspunkter bestræber disciplen sig *bevidst* på at tilvejebringe.

Dette er en bred og generel beskrivelse af det, der styrer indvielsesprocessen. Det arbejde, der beskrives her, udføres af alle discipel-indviede af alle grader, endog af Verdens Herre selv. Han fastholder, på sit høje sted, den manifesterede verden af energier i en fusionstilstand, og der opstår successivt spændingspunkter for disse former som følge af en øget guddommelig erkendelse med intelligent aktivitet, kærlighed-visdom og viljen-til-det-gode. Disse spændingspunkter varierer svarende til den guddommelige hensigt og Sanat Kumaras eget individuelle indvielsesproblem, idet han underlægger sig en *kosmisk* indvielsesproces. Et sådant overmåde stort spændingspunkt findes i dag i vor verden. Intentionen bag denne erkendte fusion og spænding er at sætte menneskeheden (som en integreret del af det guddommelige manifestationslegeme) i stand til at gå fremad ind i større lys og nærmere til »kærlighedens hjerte«, som er Hierarkiet. Når det finder sted – og det er ved at ske – vil Hierarkiet selv nærme sig en bevidst fusion med menneskeheden. Det derved opnåede spændingspunkt – og det er endnu ikke til stede – vil fremkalde gudsriget i eksoterisk form på jorden.

Vi skal nu betragte en af de mindre men væsentlige fusioner, som disciplen skal opnå, og som vil fremkalde et eller flere spændingspunkter i hans liv.

Fusion af mesterens og disciplens bevidsthed

Jeg har tidligere nævnt, at disciplens private liv automatisk (når han først er blevet accepteret af mesteren) inddeles i tre stadier:

a. Det stadium, hvor den lavere konkrete tænkeevne og den

- højere tænkeevne er forbundet på en sådan måde, at den lavere tænkeevne ikke kun er sjælsoplyst, men også er modtager af impression fra den åndelige triade.
- b. Det næste og til tider parallelle stadium er hans relation til mesteren, og det indebærer, at mesterens og disciplens bevidsthed forenes. Denne forening skal udvikle sig meget langsomt og forstås bevidst, og den har meget interessante følger.
 - c. Senere kommer det stadium, hvor disciplens bevidsthed gradvis kan bringes i forbindelse med Hierarkiet som en helhed. For at tydeliggøre denne lidt uklare udtalelse kan man sige, at disciplen bliver optaget i Hierarkiet, og at han samtidig på en ny og gådefuld måde *assimilerer* bestemte fælles hierarkiske impressioner.

Disciplen har nu nærmet sig ashramen og vist sin evne til at tjene, og dermed anvender han enhver ashramisk energi, som han kan komme i kontakt med og okkult inkludere. Han er langsomt ved at blive vidende om tre vibrerende impressioner, der afviger en smule fra hinanden, selv om de er farvet af den stråle, de giver udtryk. Først bliver han vidende om sin egen sjæls vibration. Dernæst registrerer han ashramens, som i de tidlige stadier fokuseres mod ham gennem en discipel, der er ældre end ham, og til sidst bliver han vidende om mesterens vibration. Langsomt lærer han at skelne dem fra hinanden og at kende dem som tre forskellige kanaler, hvorigennem energi når ham. De kommer i kontakt med hans bevidsthed på mentalplanet, og senere opdager han, at denne kontakt bliver lettere, når han først kan registrere dem bevidst på det plan, de kommer fra, og det tilsvarende center. Det tager naturligvis tid at udvikle denne evne, og det forventes (indtil han gennemgår den tredje indvielse, hvor større forandringer sker), at han »bevarer impressionen« på mentalplanet.

Udviklingen af sensitivitet over for kontakt og registrering af »det, der er andet end selvet og dog er selvet selv«, er en del af den store videnskab om impression. Denne udvikling foregår i menneskeevolutionens tidlige stadier ved hjælp af de fem sanser og findes også i dyreriget. Jeg vil ikke beskæftige mig med denne velkendte og veludforskede udvikling ud over at nævne, at disse fem (i virkeligheden syv) sanser er åndelige

veje, der fører nærmere til forskellige aspekter af den guddommelige manifestation i menneskeevolutionens tre eller fem verdener. Det bør her understreges, at de syv centre i det æteriske legeme på en gådefuld måde svarer til de syv sanser, for de er modtagelige for vibrationer, der kommer fra verdenssjælen eller menneskesjælen, fra ashramen og fra mesteren, ligesom de til sidst registrerer energierne fra alle syv stråler. De strømmer ind i disciplen og gennem ham som en del af det store cirkulerende system af den syvfoldige guddommelige energi, der er grundlaget for manifestation. Jeg behandlede disse sanser og de cirkulerende energier forholdsvis udførligt i *En afhandling om Kosmisk Ild*.

Jeg har i andre bøger og i læren om antahkaranaen behandlet fusionen af sjæl og personlighed. Jeg vil her begrænse mig til fusionen af mesterens bevidsthed (*når den er tilpasset menneskeriget*) og disciplens. Det er ikke muligt for en discipel under fjerde indvielse at opfatte eller at skabe fusion af hans egen bevidsthed og mesterens højere Shamballa-bevidsthed. Fuldførelsen af den fusion, jeg her taler om, er ikke mulig i de første stadier af disciplens udvikling. Igen ser vi, at den undervisning, der hidtil er blevet givet af okkulte grupper om en mesters relation til sin discipel, har været fejlagtige og et resultat af ønsketænkning.

Disciplen får først tilladelse til at få kontakt med mesterens sind, når hans åndelige liv er blevet en fast rutine, og når han efter ønske kan sprede sjælsenergi ud over sin personlighed. De, der lejlighedsvis og sjældent har sjælkontakt i deres meditationsarbejde, og de er mange, er ikke så privilegerede. Det er kun den discipel, som har skabt en god kontakt til sin sjæl, og som han kan benytte, når han ønsker det, der kan begynde at registrere de impressioner, der kommer til ham direkte fra mesteren.

Aspiranter må ikke forveksle den undervisning, mesteren giver dem i arbejdet for ashramen, med denne senere bevidsthedsfusion. Disciple samles til tider i grupper for at modtage instruktion og er derved beskyttet af gruppeauraen mod den vældige kraft fra mesterens tilstedeværelse. Det er vanskeligt for den almindelige aspirant at forstå, at det er nødvendigt til trods for, at selv disciple i de tidlige stadier af deres optagelse og undervisning i ashramen har en kraftig virkning på dem, de

kommer i kontakt med. Virkningen skabes, uden at den er tilsigtet, og den forårsages af den højere kvalitet, som disciplens vibration eller udstråling har i forhold til den person eller gruppe, han kontakter. Den impression, han iværksætter, frembringer stimulation – en stimulation, som personen ofte finder det vanskeligt at håndtere, da den ikke kun fremkalder gode, men også dårlige virkninger.

Anvendelsen af denne udstrålende energi er en bestemt metode til åndelig tjeneste og aktivitet, men før disciplen har gjort fremskridt, hvad angår viden, og før han kan styre sin udstråling og kun lader de energier strømme fra sig, der passer til behovet, kan han skabe mange problemer både for den enkelte og for gruppen.

I kan således tydeligt se, at en mesters tilstedeværelse har en kraftig virkning, når det drejer sig om en individuel discipel. Jeg har anvendt de separatistiske ord »individuel discipel«, fordi de antyder årsagen til de eventuelle vanskeligheder eller endog farer, der kan opstå. Sådanne vanskeligheder er altid mulige, så længe der stadig findes separatistiske eller selvcentrerede instinkter i disciplen. Det tager lang tid for en discipel at opnå den uselvskhed og den inklusive ånd, der vil sætte ham i stand til at være i nærheden af mesteren, uden at det frembyder hindringer for en direkte kontakt med mesterens sind. Den kontakt, der fører til den ønskede fusion, sker i følgende klart definerede stadier:

1. Af og til vil der i disciplens meditationer i et øjeblik med høj spænding eller i en krise (forbundet med tjenesteaktiviteterne) ske en momentan fusion af disciplens og mesterens sind. Dette kan kun forekomme, når den mentale fokusering er så stabil og intentionen så fast styret, at de emotionelle reaktioner eller de personlige tankers indtrængen er udelukket.
2. Senere i hans skoling vil mesteren måske forsøge uventet at præge hans sind og på den måde skole ham i at erkende det, vi kan kalde et direkte kald fra ashramens centrum.
3. Når disciplen beviser sin værdi og viser, at han intet ønsker for det separate selv, findes der ingen hindringer for samspillet mellem de to sind – ashramens mesters og disciplens – og der er derfor heller ingen risiko for overstimulering, selvtilfredshed eller opdukken af kvaliteter, som kunne

forstyrre ashramens rytme. Der kan (når mesteren vil det) finde en tankestrøm sted mellem de to. I begyndelsen udføres impressionen udelukkende af mesteren, og disciplen er blot et redskab, der kan præges af ideer og instrueres i en særlig retning, som kan gavne menneskeheden. Han kan imidlertid ikke frembringe nogen tankestrøm, der kan strømme tilbage til mesteren. Senere, når disciplen går fremad i lyset og samtidig er en tjener, kan det tillades ham at nå mesteren med sin egen reaktion på impressionen.

4. Dernæst følger det sidste stadium, hvor disciplen bliver betroet at være den, der tager initiativ til impression og kontakt og får tilladelse til at påkalde mesterens opmærksomhed og til at trænge igennem til ashramens centrum. De studerende gør klogt i at sammenholde disse fire stadier med discipelskabets seks stadier, som blev behandlet i den sidste del af *Discipleship in the New Age, bind I*. Disse fire stadier svarer til de sidste fire i denne bog.

Disse kontakter foregår naturligvis inden for det telepatiske område, som er et aspekt af videnskaben om impression, og som udelukkende foregår i et område for mentalt samspil. Jeg har behandlet selve den grundlæggende videnskab i bogen *Telepati og det æteriske legeme*. Den nævnte relation findes mellem det kontaktinstrument, mesteren anvender – den højere eller abstrakte tænkeevne, for mestrene arbejder overhovedet ikke gennem den lavere tænkeevne – og discipulens lavere eller konkrete tænkeevne. Mestrene er derfor afhængige af at kunne anvende den antahkarana, som disciplen er i færd med at bygge. Denne bliver hurtigt en del af den gruppeantahkarana, som bygges af disciple (der arbejder i de tre verdener, men på mentale niveauer), der er blevet optaget i ashramen. Nu kan I se, hvorfor undervisningen om antahkaranaen af os blev anset for at være betimelig og klog. Forbindelse med ashramen og kontakt med mesteren afhænger af, om antahkaranaen eksisterer. I de første stadier af konstruktionsarbejdet er antahkaranaen tilstrækkelig til at tillade nogen kontakt med ashramen og med visse af disciplene, dog ikke med disciple af meget høj grad. Senere, når antahkaranaen fuldendes, bliver højere og mere varige kontakter mulige.

Resultaterne af disse udviklede og registrerede kontakter kan

sluttelig ses i en fuldstændig impression af disciplens sind til enhver tid og uden nogen anstrengelse for nogen af parterne. Hans sind er nu så afpasset til ashramen og til mesterens stråle-kvalitet, at det er ét med mesterens i centret. Gensidig aktivitet bliver mulig.

Det er ganske givet unødvendigt at understrege, at temaet for alle impressioner fra mester til discipel, og fra discipel til mester, er tjeneste for planen, for problemer i forbindelse med gruppearbejde i Vandbærerens tidsalder og for livet og relationerne i ashramen. Glem ikke, at ashramen har sine egne mål, intentioner og indre teknikker, der ikke har forbindelse med disciplens liv og dennes tjeneste i de tre verdener. Disciplens arbejde, som forberedelse til indvielse, har ikke grundlæggende noget at gøre med hans daglige verdenstjeneste, men der ville ikke være nogen indvielse for ham, hvis dette tjenesteliv manglede. Hans tjenesteliv er i virkeligheden et udtryk for den særlige indvielse, som han forbereder sig til. Det er et alt for omfattende emne til, at vi kan beskæftige os med det her, men det er en idé, I kan tænke over.

Jeg vil komme med en enkelt antydning, som er baseret på Kristi liv. De store indviedes livshistorie og erfaringer hører vi sjældent om, men meget er meddelt os om Kristi liv både i evangelierne og i forbindelse med hans tidligere inkarnationer. Som I véd, tog han en af de største indvielser, den sjette indvielse, beslutningsindvielsen. Denne indvielse har relation til strubecentret og også til dets højere modsvarighed, den planetariske Logos' strubecenter. Det er det center, vi kalder menneskeheden. Sådan »kom ORDET frem.« Han havde en dobbelt mission at opfylde for at bevise sin egnethed (hvis jeg kan bruge et sådant ord i forbindelse med en så ophøjet indviet). Han skulle først og fremmest give en stor impuls til menneskeevolutionen ved at proklamere to ting:

1. At »blodet er livet«.
2. At alle mennesker overalt er Guds sønner og derfor guddommelige.

For det andet skulle han afslutte det jødiske religionssystem, som skulle have kulmineret og være forsvundet, da solen gik fra Vædderens tegn ind i Fiskenes tegn. Han præsenterede sig

derfor for dem som deres Messias, og det var hans grund til at manifestere sig gennem den jødiske race. De ikke blot forkastede ham, men det er lykkedes dem at bevare det jødiske religionssystem gennem deres religiøse udformning i hele æraen med det kristne religionssystem. Her findes roden til deres vanskeligheder, og det er årsagen til, at de stadig lægger vægt på fortiden – en fortid, der er baseret på deres erfaringer i Vædderens tidsalder og ikke på deres vækst i Fiskenes tidsalder.

Hele emnet om telepatisk samspil mellem disciplen og ashramen, og mellem mesteren og disciplen er yderst interessant. Det er en del af det dobbeltliv, alle disciple må føre. Det er det, der intensiverer det introspektive liv, som først forstås og udføres rigtigt, når mennesket er en virkelig sjælgennemtrængt personlighed. Det er kilden eller oprindelsen til det udadvendte liv, som disciplen også må leve, hvor han præsterer en intens aktivitet i de tre verdener – en aktivitet, der på ingen måde forstyrrer de rolige procedurer i livet med ashramiske kontakter. Når de udføres rigtigt, skabes den mulighed, som vort tredje punkt handler om.

Impression på disciplens sind af den hierarkiske hensigt

Det er noget langt større og mere omfattende, end den evne disciplens sind har til at registrere indholdet af sindene i den ashram, han er tilknyttet eller endog af mesterens sind. Planens *hensigt* begynder at præge hans nu højt illuminerede abstrakte tænkeevne, for den integrerede hensigt – i den udstrækning den angår Hierarkiet – begynder langsomt at præge ham. Lidt efter lidt begynder han at registrere impressioner fra Shamballa. Det kan jeg ikke komme ind på, for det vedrører den vækst, der følger efter fjerde og femte indvielse, og derfor den uddannelse mesteren får. Det vedrører ikke jer.

Jeres hovedopgave som aspiranter er at opøve den højere sensitivitet, at gøre jer selv så rene og uselviske, at jeres sind forbliver uberørt af hændelserne i de tre verdener, og at søge den opmærksomme åndelige sans, der vil sætte jer i stand til at modtage impression og dernæst til at fortolke de modtagne impressioner korrekt.

Jeg har nævnt, at indvielse i virkeligheden er et stort forsøg

med energi. Den okkult studerendes liv leves *bevidst* i energier-
nes verden. Disse energier har altid været der, for hele eksisten-
sen i alle naturriggerne er manifesteret energi, men menneskene
er ikke vidende om det. De er for eksempel ikke vidende om,
at de tager astralenergi og anvender den, når de bukkes under
for irritation og ser sig selv give udtryk for denne irritation med
højlydte ord eller vrede tanker. Anvendelsen af denne energi
fører dem let ind på det astrale livs niveau, som ikke er godt for
dem. Fortsat anvendelse af denne energi fører til det, mesteren
Morya har kaldt »vaner i boligen, der bringer beboeren i fare«. Det er,
når aspiranten opdager, at han selv består af energienheder –
som holdes sammenhængende af en endnu større energi, integra-
tionsenergien – at han begynder at arbejde bevidst i en
verden, hvor kræfterne er sammensat på lignende måde. Han
begynder da selektivt at benytte en bestemt slags energi og
tager de indledende skridt til at blive en sand okkultist. Denne
energiverden, som han lever, røres og har sin væren i, er den
planetariske Logos' levende og ordnede manifestationslegeme.
Energier cirkulerer hele tiden gennem det og er i konstant
bevægelse, idet de styres og kontrolleres af den planetariske
Logos' hovedcenter. Energiene danner de store kraftvirvler
eller store spændingspunkter overalt i hans manifestationslege-
me. Vor planets åndelige Hierarki er en sådan hvirvel. Menne-
skeheden selv er en anden, som nu er i næsten voldelig aktivi-
tet, fordi den er ved at blive et brændpunkt for guddommelig
opmærksomhed.

Der foregår bestemte store justeringer i dette center, for det
begynder omsider at tilpasse sig den guddommelige intention.
Jeg har andetsteds udtalt, at energi fra Shamballa for første
gang i menneskets lange udviklingshistorie har haft en direkte
indvirkning på dette tredje planetariske center. Det skyldes ikke
kun det evolutionstrin, menneskeheden har nået, for det er blot
en sekundær grund eller årsag. Det skyldes Sanat Kumaras
egen vilje, eftersom han forbereder sig til en bestemt kosmisk
indvielse. Denne indvielse kræver en reorganisering af de
energier, der strømmer gennem og danner det »center, vi kalder
menneskeheden«, og det skaber en omordning i selve centret,
hvorved visse aspekter og kvaliteter, der er iboende disse ener-
gier, men endnu ikke erkendt, bringes til manifesteret udtryk.
Denne skabende krise er blevet mulig på grund af tre store

hændelser:

1. Afslutningen på en cyklus på femogtyve tusind år eller gang rundt i det, der kaldes den mindre zodiak. Dette har betydning for vor planetariske Logos' livs større erfaringscyklus, og den har relation til samspillet mellem den planetariske Logos og Sollogos, når Sollogos responderer på de energier, der kommer fra de tolv zodiakale stjernebilleder.
2. Fisketidsalderens afslutning. Det betyder ganske enkelt, at de energier, der er kommet fra Fiskenes tegn i de sidste to tusind år, hurtigt er ved at blive afløst af energier fra Vandbærerens tegn. Det fører til store ændringer i den planetariske Logos' liv og påvirker hans manifestationslegeme kraftigt via hans tre store centre: Shamballa, Hierarkiet og Menneskeheden.
3. Den stadigt mere fremherskende aktivitet fra den syvende stråle for orden eller ceremoniel magi, som den noget fejlagtigt kaldes. Denne stråle er nu ved at komme i manifestation og det i tæt samspil med de to tidligere nævnte faktorer. Det vil føre til, at kraften fra den sjette stråle for idealisme bliver svagere. Denne stråle har haft en lang cyklus og har i høj grad fremskyndet evolutionsprocessen. Vi kan se dens effektive arbejde i fremkomsten af de store verdensideologier. Jeg omtaler naturligvis kun disse energier i relation til den menneskelige bevidsthed.

Der er andre faktorer til stede på vor planet i dag, men de nævnte er dem, der – svagt – kan betyde noget for jer, når I tænker og forsøger at forstå.

Den store kosmiske indvielse, som vor planetariske Logos gennemgår (glem ikke mine ord, »indvielses-*proces*«) frembringer en total reorganisering af alle de energier, som hans manifestationslegeme er sammensat af. Den hæver visse af stråleenergiernes kvalitet eller vibration og formindsker kraften i andre. Det drejer sig også om retning og om, at visse planetariske centre bliver modtagere (på en ny og vital måde) af de omdirigerede strålekræfter. Blandt disse bliver menneskefamilien – eller det tredje vitale center – nu et primært mål. De tre største centre i den planetariske Logos' legeme er:

Hovedcentret.	Shamballa.	Første stråle for vilje
Hjertecentret.	Hierarkiet.	Anden stråle for kærligheds- visdom
Strubecentret.	Menneskeheden.	Tredje stråle for aktiv intel- ligens

Indvirkningen fra de nye indstrømmende energier på menneskeheden skyldes en planlagt omdirigering. Det vil føre til en æra med meget større skabende aktivitet. Det vil blive en aktivitet, der ikke er set før, og den vil komme til udtryk inden for alle menneskelivets områder.

I den forbindelse vil jeg minde jer om den relation, der eksisterer mellem sakralcentret (det fysisk skabende center) og strubecentret, og om læren om energiens stigning fra det lavere center op til strubecentret. Det kan tydeligt ses i det menneske, der gør fremskridt på evolutionens vej, og det foregår på samme måde i den planetariske Logos' liv og erfaring.

Denne progressive »skabende stigning« skaber nødvendigvis en overordentlig vanskelig cyklus i livet for den, der er aspirant til indvielse, for mikrokosmos gennemgår – i sin meget lille livsproces – det, som den planetariske Logos gennemgår i en kosmisk proces. Når menneskeheden selv, som det er tilfældet nu, befinder sig i en proces, hvor den bliver skabende i en højere betydning, og når dette foregår synkront med en stor skabende planetarisk aktivitet, så resulterer det i en cyklus med meget stor uro, som nødvendigvis påvirker alle individer i »menneskeheden«. Heraf kommer de seksuelle problemer, der ses overalt, den tøjlesløshed der findes i alle lande og den åbenlyse splittelse i den ægteskabelige relation. Det indikerer, at en skaberkraft af så forunderlige dimensioner, at verden vil blive forbløffet, senere vil dukke op. Intet tilsvarende er nogensinde set før. En skabende planlægning for menneskelig trivsel og et politisk udtryk, der iværksætter denne planlægning, vil vise sig i alle lande. En skabende tænkning vil vise sig, og den vil komme til udtryk i skrift og poesi. Skabende imagination vil frembringe den nye kunst, de nye farver, den nye arkitektur og den nye kultur. En skabende modtagelighed over for »sfærernes musik« vil drage den nye musik frem. Alt dette vil ske som respons på den skabende reorganisering og på den nye måde at styre energier, og det er det, der optager den planetariske Logos' opmærksomhed på nuværende tidspunkt.

Hele denne reorganisering og omdirigering af energier foregår i området for det guddommelige tredje aspekt, den guddommelige aktive intelligens. Derfor registrerer det menneskelige center dette større aspekt og bliver intenst invokativ. Denne invokative bøn, der bliver rettet samlet mod det andet større center, Hierarkiet, fremkalder uundgåeligt en respons. Invokation vil sammen med den skabende imagination skabe den nye skabende aktivitet, hvilket vil føre til fødslen af »den nye himmel og den nye jord«.

Jeg vil gerne præcisere tre ting, og de har en direkte forbindelse med vort emne:

1. Den intense skabende aktivitet falder i to dele:
 - a. *En destruktiv cyklus*, hvor den gamle orden forsvinder, og det, der er blevet skabt – den menneskelige civilisation med dens institutioner – tilintetgøres. Menneskeheden beskæftiger sig i dag, for det meste ubevidst, med denne destruktion. Menneskehedens intelligentsia er de store skabende formidlere.
 - b. *En genopbygningscyklus* med mange vanskeligheder, som menneskemasserne tager del i, under indflydelse og inspiration fra en genskabt intelligentsia.

2. Denne proces fik sin første impuls som følge af en gruppebeslutning i selve Hierarkiet. Visse mestre, der stod over for den sjette *beslutningsindvielse* på det tidspunkt – en relativt lille, men magtfuld gruppe – besluttede sammen at betræde jordtjenestens vej (i teknisk forstand) for at tilvejebringe de ændringer, som de følte var ønskværdige, og som allerede fandtes i den ene indvielse, den planetariske Logos', bevidsthed. Det var deres beslutning, og den blev taget tidligt i dette århundrede, som – i det center vi kalder »menneskeheden« – fremskyndede de kræfter og stimulerende energier, der fremkaldte den store ødelæggende kraft, verdenskrigen (1914-1945). Da disse energier okkult »strømmede ind i centret«, var virkningen både god og dårlig. Menneskelig enhed og enstemmighed, menneskelig planlægning for gruppetrivsel og menneskelig kreativitet (hvilket kom til udtryk gennem videnskaben på dette tidspunkt) blev voldsomt stimuleret. De indstrømmende kræfter, der blev frigjort ved denne beslutning, skabte samtidig en

bølge af ondskab i hjerterne hos de mennesker, der havde tendens til det onde, og det førte til en tilsvarende eller parallel enhed, enstemmighed og skabende aktivitet af separatistisk og hadefuldt ondskab. Det, i sig selv, »åbnede døren til det onde« og slap Den sorte loges raseri løs på jorden.

Mestrene vidste, at dette ville blive resultatet, da de tog deres beslutning. De anrettede bevidst et slag mod materialismen, som bandt menneskeheden og fængslede menneskeånden. Det fremkaldte en prompte reaktion fra de onde kræfter, der havde skabt og »opretholdt« den moderne materialistiske verden, hvor vægten lægges på former og penge. Mestrene havde tillid til, at menneskeånden ville være i stand til at gennemleve perioden med omvæltninger og senere vise sig i den ny æra, klar til at bygge den nye verden og til at reorganisere alle menneskelige ressourcer – materielle, mentale og åndelige.

3. Menneskehedens respons, hvis man ser det ud fra en åndelig erkendelse af den givne mulighed, var fremkomsten af den nye gruppe af verdenstjenere. De gav sig til kende i alle lande, vidende om deres opgave med at krystallisere og at gøre menneskets gode vilje effektiv, selv om de almindeligvis var uvidende om deres hierarkiske relationer. Deres tilsynekomst fremkaldte en øjeblikkelig reaktion fra det åndelige Hierarki, og erfarne disciple trådte frem i rækkerne af den nye gruppe af verdenstjenere og styrede deres bestræbelser, formulerede deres mål og stimulerede deres forståelse. Den nye gruppe arbejdede i og gennem alle områder for menneskelig tænkning, trivsel og planlægning. Som følge heraf, og næsten med det samme, viste den gode viljes mennesker overalt deres gode hjerte (en meget passende betegnelse) og blev aktive.

Disse tre punkter viser jer den faktiske natur af energiernes cirkulation. Alle disse begivenheder er en del af en planetarisk indvielsesproces. En sådan indvielse kan ikke finde sted uden betydelige virkninger både i Hierarkiet og i menneskefamilien. I den gamle atlantiske tid var det mestrene (der stod over for samme sjette indvielse), der »besluttede« at afslutte den urgamle civilisation. De ofrede derfor manifestationens formaspekt og skabte en situation, hvor menneskehedens sjæl blev befriet fra det fængsel, den befandt sig i. I dag anses det ikke for nødvendigt med en materiel katastrofe som syndfloden. Man tror på, at menneskeheden selv kan og vil finde vej ud af vanskelig-

hederne i verden.

Anden afdeling

Aspiranten og de højere indvielser

Vi vil nu fortsætte med vort emne: de højere indvielser. Vi vil primært behandle det i relation til stråleenergiene, idet vi betragter emnet fra den indviedes synspunkt. Jeg spekulerer over om I, mine brødre, véd, at det aldrig er blevet gjort før? Den undervisning, der hidtil er givet om indvielse har været malerisk og symbolsk fremstillet, og forståelsen af processen var afhængig af den rette fortolkning. I denne materialistiske tidsalder har fortolkningen stort set været materialistisk i sin natur, og der er blevet lagt vægt på indvielsens konkrete og *formodede* formaspekt.

Jeg vil benytte en anden fremgangsmåde og beder jer huske følgende ord fra de urgamle arkiver:

»Energi er alt, hvad der findes, o chela i lyset, men kendes ikke. Den er kilden til viden, og anvendelsen og opfattelsen af den fører til større forståelse.

Verdenerne blev skabt ved energi, og de udvikler sig ved energi. Formerne udvikler sig og dør ved energi. Ved energi manifesteres rigerne og forsvinder under verdens tærskel, den verden som altid er og evigt vil bestå.

Ved energi bestiges korset, og fra hvirvelstrømmen med de fire forenede kræfter går den indviede ind ad døren og drives ind i lyset – et lys, der vokser fra cyklus til cyklus og kendes som selve den overjordiske energi.«

Jeg kan ikke helt undgå at gribe det symbolsk an, og jeg er nødt til at anvende ord, der ikke formår at beskrive sandheden fuldt ud. Hvor meget I forstår afhænger af jeres evolutionstrin og af jeres mentale holdning, når I tager fat på dette emne, og af det spændingspunkt I er i stand til at opnå.

Den enklest mulige definition af indvielse er en forståelse af vejen, for forståelse er en åbenbarende energi, der tillader jer at »opnå«. Indvielse er vækst i erfaring, hvorved der opnås et spændingspunkt. Når den indviede fastholder spændingspunktet, ser han det, der ligger forude. *Indvielse tillader en gradvis*

indtræden i den skabende Logos' sind. Denne definition er måske en af de mest betydningsfulde, jeg nogensinde har givet. Tænk over mine ord.

Indvielse er et system eller en videnskabelig proces, hvorved den syvfoldighed af energier, der er summen af alle eksistenser i vort planetariske liv, *erkendes* og anvendes bevidst til gennemførelse af den guddommelige plan. Man kan også sige, at indvielse er en metode, hvorved cirkulationen af energier fremmes, når bestemte planetariske og menneskelige centre åbnes eller vækkes under påvirkning af deres strålekvalitet, styrke og guddommelige intention. I dette udsagn ligger kernen til læren om laya yoga eller videnskaben om centrene.

RELATIONEN MELLEM DE SYV STRÅLER OG INDVIELSERNE

I kan tydeligt se, at eftersom energi er grundlaget for hele vor manifesterede verden, så er indvielse en bevidsthedstilstand, hvor den fuldt forberedte discipel anvender de (på indvielsestidspunktet) tilgængelige energier for at tilvejebringe ændringer i bevidstheden af betydningsfuld og åbenbarende natur. Hver indvielse sætter den indviede i stand til at styre bestemte beslægtede energier og gør det muligt for ham at blive stadigt dygtigere til at håndtere disse energier. Hver indvielse giver ham en forståelse af den beslægtede energi og af dens aktivitetsområde. Hver indvielse åbenbarer for ham den kvalitet og den type af stimulation, der skal fremkaldes, når den er bragt i kontakt med en speciel stråleenergi. Hver indvielse etablerer en relation mellem den indviede og den involverede stråleenergi, således at han (uanset hvilken sjæls- eller personlighedsstråle han har) kan arbejde med alle strålernes kvalitet og skabende aspekt. Det vedbliver dog at være lettere for ham at arbejde på sin egen sjælsstråle, og senere med monadestrålen – en af de tre store aspektstråler.

Jeg beder jer huske, at alle mennesker til sidst skal give udtryk for en af de tre aspektstrålers kvalitet og liv, selv om deres sjæl – i tid og rum – oprindeligt var på en af de fire attributstråler. Her vil det måske være gavnligt at nævne strålerne for at genopfriske neofytens hukommelse:

Aspektstråler:

1. Strålen for magt, vilje og hensigt
2. Strålen for kærlighed-visdom
3. Strålen for aktiv skabende intelligens

Attributstråler:

4. Strålen for harmoni gennem konflikt
5. Strålen for konkret videnskab eller viden
6. Strålen for idealisme eller hengivenhed
7. Strålen for orden eller ceremoniel magi

Det er kontakt med energien fra den tredje stråle for aktiv intelligens eller (som den til tider kaldes) med den »intense energi af guddommelig mental perception«, der giver den indviedes bevidsthed adgang til »hemmelighederne i Guds sind«. Det er de fire attributstråler, der i den evolutionære cyklus betinger hans karakter (eller kontaktapparat) og fremkalder hans egentlige kvalitet. De tre aspektstråler gør det muligt for ham at tage de fire højere indvielser – sjette, syvende, ottende og niende – og blive forbundet med Shamballa. De fire attributstråler har, især fordi de bliver en syntese med den tredje aspektstråle som mellemlid, en mere direkte relation til Hierarkiet og har derfor relation til de fem første indvielser. Aspektstrålerne har dybest set relation til guddommens livs- eller viljesaspekt, hvor attributstrålerne har relation til bevidsthedsaspektet.

Alle mennesker kommer i de første stadier af deres udvikling (i det urgamle Lemurien og Atlantis, eller hvis de i dag har en lemurisk eller atlantisk bevidsthed – og dem er der mange af) i inkarnation på en af de fire attributstråler, fordi disse stråler på en særlig og enestående måde har relation til det fjerde naturrige og således til det fjerde skabende hierarki. I den nuværende femte races, den såkaldt ariske races, meget, meget lange cyklus kom der en periode (en meget fjern og forlængst glemt fortid), hvor individer, som havde opnået en bestemt bevidsthedstilstand, overførtes til en af de tre aspektstråler, i henhold til den fremherskende energi eller kraftbane, som var betinget af disse stråler. En af aspektstrålerne og to af attributstrålerne (3., 5., 7.) betinges af den første stråle for magt eller vilje, medens strålerne 4 og 6 betinges af anden stråle for kærlighed-visdom. Det har jeg pointeret

tidligere. En cyklus af liv på tredje stråle for skabende intelligens (som jeg foretrækker at kalde den) går altid forud for denne overførsel. Denne stråleerfaring dækker en særdeles lang tidsperiode. Bortset fra den okkulte lære og arkiverne, der forbliver i mestrenes varetægt, eksisterer historie ikke, for vi kender den kun som en beretning om en fremadskridende proces fra en primitiv urtid. Set fra okkultismens synsvinkel dækker historien kun fremkomsten af de kulturer og civilisationer, der kaldes den femte rodrace, og det er kun en lille del af den, der kan anerkendes som arisk. Arisk er blot et nyt og videnskabeligt navn, som betegner en kort periode af den nyere historie. Den ariske cyklus dækker perioden med relationer mellem grupper og nationer, selv om det postuleres (som en nødvendig hypotese), at der tidligere var ukendte cykler med menneskeliv, hvor det primitive menneske strejfede om på jorden. Det postuleres også til tider, at der har eksisteret tidligere civilisationer, som er fuldstændigt forsvundet, og som kun har efterladt sig svage spor af urgamle organiserede civilisationer og kulturelle minder, samt antydninger af en verdensomspændende relation, som der intet bevis findes for. Man antager, at de har eksisteret på grund af lighederne i arkitekturen, i de sproglige rødder, i traditioner og i de religiøse myter.

I disse tidlige perioder var alle mennesker betinget af de fire attributstråler. Både som sjæle og inkarnerede personer var de på en af disse fire stråler. Hen imod midten af den atlantiske cyklus (for utallige millioner år siden) blev påvirkningen fra den tredje stråle for aktiv intelligens overordentlig kraftig. En del af den periodes fremskredne menneskehed fandt efterhånden vej til, eller rettere ind i, den strøm af guddommelig energi, vi kalder den tredje stråle. Muligheden for at blive integrerede personligheder blev for første gang erkendt, og menneskeligt erkendt. Sådant en integration må altid gå forud for bevidst menneskelig indvielse.

Glem ikke mit tidligere udsagn om, at alle attributstrålerne fokuseres i og absorberes af tredje aspektstråle. Et studium af de diagrammer, jeg gav tilladelse til at vise i *En afhandling om Kosmisk Ild*, vil hjælpe jer til at forstå dette. De vil vise sig nyttige, hvis I hele tiden husker, at de kun er symbolske og er et forsøg på at vise en sandhed visuelt.

Den atlantiske race var først og fremmest en race, hvor de ledende eksponenter (»racens blomst« eller »bølgetop«, som den kaldes) gav udtryk for aktiv intelligens. De indviede skulle tilkendegive intelligens og ikke kærlighed-visdom som i dag. Det gav sig udtryk i en mental fokusering, en stor skaberevne og en skolet mentalitet, der kunne opnå indre oplysning. I den ariske race, som fra et okkult synspunkt omfatter praktisk talt hele den historie vi kender, er påvirkningen fra anden stråle for kærlighed-visdom langsomt ved at blive den fremherskende faktor. Menneskene er hastigt ved at finde vej til denne stråle, og antallet af mennesker, der findes på denne energistrøm, er allerede meget stort, selv om det endnu ikke er så stort som på tredje stråle, når den i vor tid kommer til udtryk gennem en af de fire attributstråler. Denne sidste af de menneskelige racer skal (igen gennem sine ypperste eksponenter) manifestere kærlighedens ånd gennem visdom. Grundlaget for dette udtryk er en inklusivitet under udvikling, en forståelse under udvikling og en øget åndelig perception, som er i stand til at opfange et billede af det, der ligger hinsides menneskeevolutionens tre verdener.

Det kan måske siges her, at den fokuserede intellektuelles målrettede liv (det liv, som de højere indviede gav til kende i de atlantiske individer) og vor tids eller ariske indviedes omfattende inklusive liv er det mål, der holdes op for disciplen på discipelskabets vej og i mestrenes ashramer. Tilstedeværelsen af en blændende intelligens og en tiltagende inklusivitet i nutidens menneskehed symboliseres af ordene »det vertikale og det horisontale liv«, og det skildres symbolsk og visuelt af korset. Jeg har her indikeret, at *korset strengt taget er et symbol på arisk udvikling*. Symbolet i det gamle Atlantis var en linje, der indikerede en vertikal vej for mental udvikling og aspiration. Den kristne bevidsthed eller sjælens bevidsthed er sindets fuldkommengørelse og styring samt tilkendegivelse af kærlighed i tjeneste. Det er Hierarkiets enestående kendetegn, og de essentielle kvaliteter hos dem, der danner gudsriget.

I den kommende race, som endnu ligger langt fremme, og som kun indviede af højere grader end den femte kan give udtryk for, vil det stråleaspekt, der indeholder Guds vilje, efterhånden blive det fremherskende. Dens symbol kan endnu ikke afsløres. Der vil da ske en sammensmeltning af den

guddommelige viljesenergi med de udviklede og manifesterede energier af intelligens og kærlighed. I den sidste race (der ligger utallige tidsaldre fremme) vil der komme en skabende syntese af de tre aspektstråler. Så vil alle sjæle være på en af de tre stråler, og alle personligheder på en af de fire attributstråler. Til den tid vil alle strålernes liv, kvalitet og skabende kraft komme til udtryk på fuldendt måde gennem menneskeheden, det tredje guddommelige planetariske center.

Det er disse fakta, jeg beder jer huske, når vi behandler de syv strålers relation til indvielse i denne særlige verdensperiode og i den cyklus, hvor discipelskabets vej og indvielsens vej betrædes. Der sker da store omdannelser. Evnen til at inkludere og til at elske i den sande esoteriske betydning bevirker automatisk ændringer og en grundlæggende ny fokusering i den accepterede discipels og indviedes liv, og disse ændringer, overgange og reaktioner tilvejebringes ved hjælp af strålekræfternes indvirkning i indvielsesperioden. Den indviede kommer på den måde i forbindelse med de stråler, der betinger ham på det tidspunkt. De påvirker hans sjælgennemtrængte personlighed og også den ashram, han er tilknyttet. En ashrams kvalitet og styrke påvirkes helt klart, når en indviet får adgang. Han fører ikke blot sin egen kraft og strålekvaliteter som sjæl med sig, men også energien fra de stråler, som bevirkede ændringerne, og som betingede ham i den indvielsesproces, han netop har gennemgået. Han går derefter ind i et nyt stadium af bevidst kontakt *inde i ashramen*. Dette nye stadium af indsigtfuld åndelighed tillader den indviede at komme i forbindelse med alle dem, der har gennemgået en lignende indvielse. Han bliver derfor i stadig højere grad en konstruktiv og skabende formidler i ashramen.

Derfor er hans grundige forberedelse så nødvendig, og den skal foregå samtidig med, at han tilkendegiver sin forståelse af indvielsesprocessen på det ydre aktivitetsplan i form af tjeneste. Han kan ikke få tilladelse til at komme ind i ashramens liv og dér modtage de overordentligt aktive energier, før han har bevist, at han ikke »okkult tilbageholder« disse energier, men at de vil blive »styrken og kraften« i hans tjeneste blandt menneskene.

Vi nærmer os nu en forholdsvis grundig analyse af de syv strålers energier og deres virkninger på de indvielsesprocesser,

disciplen står overfor. Enhver indviet, der træder ind i indvielsesprocessen, er i besiddelse af et bestemt mål af energi. Hans personlighed kommer til udtryk inden for periferien af de tre verdener gennem klart definerede stråleformer og relationer. Han er en personlighed på grund af integrationen mellem hans sind, hans emotionelle natur og hans fysiske legeme – hvor energien fra sidstnævnte fænomenale faktor bliver fokuseret i den fysiske hjerne. Disse tre faktorer består og betinges af de energieheder, de er dannet af, og de »fokuserer deres hensigt« gennem den fysiske hjerne, hvorved personligheden bliver i stand til at blive en selvstyrende enhed på det fysiske plan. Til denne personlighed skal føjes en femte større energi: sjælens energi. Hvert af disse personlighedsudtryk består af og er styret af en af de syv stråleenergier, således at en stor og dynamisk syntese er til stede, og denne syntese er, på det tidspunkt hvor indvielsesprocessen påbegyndes, i virkeligheden sammensat af fem energier:

1. Sjælens energi, i sig selv en trefoldig energi.
2. Personlighedens energier, som er af en sådan styrke (idet personligheden er en fusion af tre stråleenergier), at der fremkaldes en stråle, der dominerer personligheden og kaldes personlighedsstrålen:
 - a. Energien, der danner det mentale legeme.
 - b. Energien, der viser sig som den emotionelle natur.
 - c. Det fysiske legemes energi, der er fokuseret på det fysiske plan og betinger hjernen.

Denne information er elementær, men jeg gentager det for klarhedens skyld og for at vi kan vide, hvad det er vi beskæftiger os med. Hvad angår en accepteret discipel, der forbereder sig til indvielse, benytter man udtrykket »sjæls gennemtrængt personlighed« om dette system af integrerede energier. Fusionen er nødvendigvis ikke fuldkommen, men der er nok sjælsenergi til stede til at garantere det minimum af sjælskontrol, der vil gøre indvielsesprocessen effektiv.

Det kan også siges, at dette system af integrerede energier

(gennem indvielsesprocessen) konfronteres med stadigt højere fusioner, fordi indvielse er en proces, hvorved successive integrationer – ledsaget af bevidsthedsudvidelser – bliver mulige. Der er syv, som har en større betydning, selv om processen omfatter mange mindre integrationspunkter:

1. Fusion af den sjælgennemtrængte personligheds energier med den åndelige triades trefoldige energier.
2. Fusion med monaden – som den åndelige triade er udtryk for.
3. Fusion med den planetariske Logos' verdensbevidsthed i en grad, som gør det planetariske liv med alle dets bevidsthedstilstande og fænomener til en meget begrænsende form for den indviede.

I forbindelse med denne sidste fusion er det værd at påpege, at når dette udviklingstrin er nået, så bliver det muligt at træde ind i den »ophøjede mentale tilstand«, som fastholder den planetariske Logos fokuseret i bevidstheden om det offer, han har ydet gennem hele manifestationsprocessen. Som *Den hemmelige lære* pointerer, er det dette offer, som han har ydet for de utallige myriader af liv i hans manifestationslegeme, og som fastholder ham i fysisk udtryk, indtil »den sidste trætte pilgrim« har fundet vej hjem.

Omfanget af og den egentlige hensigt med dette guddommelige offer bliver stadigt mere klart for den indviede efter femte indvielse og er en af de vigtigste faktorer, som han må tage i betragtning, når han står over for beslutningsindvielsen (den sjette indvielse). Ikke på noget stadium i sin udvikling forstår han den grundlæggende hensigt og (okkult udtrykt) det »dynamiske omfang« af dette offer, som den planetariske Logos iværksætter med sin vilje. Ikke desto mindre responderer han på en mental forståelse af det laveste *objektive* aspekt af dette offer og på omgivelsernes natur, eller på den indespærrende form (den samlede sum), som den planetariske Logos har valgt at indespærre sig selv i. For første gang i sin livserfaring når han til en forståelse af *princippet om begrænsning*. Endnu er den indviede ikke i stand til at trænge ud over dette ophøjede stadium med mental perception. Han er begrænset af den aktivitetssfære vi kalder de syv plan, der tilsammen udgør det

kosmisk fysiske plan.

Mange mindre fusioner finder sted i den udviklingsfase, der ligger mellem indvielserne – en trefoldig mental fusion mellem de tre aspekter af sindet (det lavere mentale legeme, sjælen eller tankens søn og den højere eller abstrakte tænkeevne), fusion med mesterens bevidsthed, fusion med den ashram, der er skabt af den stråleenergi, som betinger hans sjæl, fusion i bevidstheden med summen af de integrerede ashramer, der danner Sanat Kumaras ashram. Disse successive og subsidiære fusioner åbenbarer for ham fænomener af og kvaliteten i den åndelige triades to højere bevidsthedstilstande: den buddhiske tilstand eller den rene fornufts tilstand og den atmiske tilstand eller tilstanden med åndelig styret viljesintention. Når jeg giver jer en vis indsigt i relationen mellem strålerne og indvielserne, er det vigtigt for mig at opdage nye fængslende ord og vendinger, hvormed jeg kan udtrykke de vink og antydninger, som de okkulte grupper har benyttet, når de har forsøgt at informere vor tids mennesker om, at indvielser er en kendsgerning, og om formålene med dem.

Indvielse er en fortsat række af målrettede energipåvirkninger, der er karakteriseret ved kriser og spændinger og styret – i en betydning som ikke hidtil har været forstået – af loven om årsag og virkning. Den indviede, der gør fremskridt, føler, at loven om årsag og virkning (set fra en åndelig synsvinkel) vender den proces, der indtil nu har styret hans liv. I stedet for at blive drevet videre frem ad evolutionens vej af åndelige energier, som fra højere sfærer påkalder og fremkalder hans respons og udvider bevidstheden, så bliver de successive indvielser, der gennemgås, forstås og tilkendegives på det fysiske plan, de påvirkninger, der tilskynder den indviede til at gå videre på indvielsens vej. I det ene tilfælde er årsagen til fremskridt en nedstrømning af energier, der frembringer virkninger i det, der bliver stimuleret på den måde. I det andet tilfælde skal årsagen findes i den sjæls gennemtrængte personlighed og er en opadrettet stræben med igangsættende og selvstyret aktivitet, med det mål af kærlighedsenergi, som hans sjæl kan udtrykke, og med den viljesenergi, der i sig selv er et resultat af alle de fusioner, som han på ethvert givet tidspunkt har været i stand til bevidst at fokusere og anvende. Disse punkter er vanskelige for jer at forstå, men de er meget

betydningsfulde.

Mennesket påvirkes på evolutionens vej oppefra og nedad. Den indviede styres indefra og opad. Det er dette, der forklarer den bagved liggende betydning af den frie viljesenergi og kan kun opnås ved selvstyring. Man kan i dag se, at denne frie viljesenergi kæmper for at komme til udtryk i den store verdensdiscipel, menneskeheden.

Disse begreber er grundige overvejelser værd. Den syvfoldige energi, der i dag oprører menneskeheden, markerer et vendepunkt i menneskenes historie og viser muligheden for menneskehedens indtræden på discipelskabets vej. På denne vej vil frihed til at udtrykke sig og til et bevidst selvstyret liv i tiltagende grad blive muligt.

STRÅLERNE OG DE FEM INDVIELSER MENNESKEHEDEN STÅR OVERFOR

Vi skal nu studere emnet om strålerne og indvielserne. I virkeligheden er det et studium af strålerne, når de aktivt betinger indvielsens vej. Glem ikke, at vi her primært beskæftiger os med indvielsens vej og ikke med discipelskabets vej, selv om de to veje har en meget nær relation. Vi beskæftiger os ikke med disciplens karakter og handlinger. Vi beskæftiger os kun med én ting: den type stråleenergi, der gør enhver specifik indvielse mulig, uanset den indviedes stråler.

Vi studerer i virkeligheden indvielse som en planetarisk proces, og ikke som en proces, der påvirker den individuelle indviede. Det vil vi beskæftige os med under punktet »Indvielsernes betydning«. Der vil hver enkelt indvielse blive betragtet som skitseret på side 347-348. Det vil I sandsynligvis finde mere interessant, men I vil lettere kunne forstå det, jeg dér vil fortælle, hvis I forinden forstår nogle af betydningerne – så meget som I nu kan – af det, jeg nu vil fortælle.

Disse fem indvielser foregår under energiimpulser fra syvende, sjette, femte og fjerde stråle, samt ved en dynamisk påvirkning fra første stråle ved femte indvielse. Bemærk derfor, at disse indvielser, som den almindelige menneskehed står overfor, alle betinges af en mindre stråle, der dog til sidst bringer den højeste aspektstråles energi, vilje eller magt, ind. Denne dynamiske elektriske energi skal virke på en ny og anderledes

måde, hvis de fire højere indvielser skal blive levende mål i den indviedes bevidsthed. Det er derfor, at femte indvielse kaldes åbenbaringen. Der »indrømmes« den indviede en vis forståelse af det første aspekt eller viljesaspektet ved denne indvielse, og for første gang åbenbares den guddommelige hensigts natur for den indviede, der indtil nu har været beskæftiget med naturen af planen, som når alt kommer til alt er en virkning af hensigten.

I disse fem forberedende indvielser begynder de mindre strålers sande natur, i deres skabende aspekt og som udtryk for kvaliteten i den manifesterede verden, langsomt at gå op for den indviede. I de fire højere indvielser kommer han langsomt til en svag forståelse af hensigten med skabelsen, men den sande hensigt og den planetariske Logos' viljesnatur vil først blive åbenbaret i det næste solsystem, hvor den planetariske Logos' sjælgennemtrængte personlighed vil tilkendegive levende hensigt inden for de tre lavere kosmiske plans grænsning.

Vi behøver ikke at beskæftige os med disse omfattende ideer. Lad os studere de energitilstande, som er til stede, når den indviede går fra den ene indvielse til den næste, indtil han står ved åbenbaringens portal.

Første indvielse. Fødslen i Betlehem. Syvende stråle.

Energien for orden eller ceremoniel magi.

Lad os først og fremmest studere den type energi, som kommer til udtryk gennem den syvende stråle, og som indeholder dens styrke og kraft, set fra en synsvinkel om indvielse. Når vi studerer indvielserne og de stråler, der er betingende for dem, kan vi opdele emnet i tre dele:

1. Typen af energi og dens kvalitet i relation til processerne i den særlige indvielse, som den er forbundet med.
2. Dens virkning på menneskeheden, når menneskeheden betragtes som verdensdiscipel.
3. Energiens stimulerende natur, når den kommer til udtryk i:
 - a. De tre aspekter af den indviedes natur – mental, astral og fysisk.

- b. Den sjæls gennemtrængte personlighed, den indviede der har »et godt omdømme« – et udtryk der har den allerdybeste okkulte betydning.

På dette særlige tidspunkt i verdens historie får energien fra syvende stråle mere og mere styrke, idet det er den stråle, der nu nærmer sig for at afløse sjette stråle, der så længe har haft magten. Når vi taler om stråleenergi, mener vi i virkeligheden kvaliteten, hensigten og viljen hos et bestemt stort liv, som vi kalder »herren for en stråle«. I kan finde meget om disse stråleherrer i de første bind af *En afhandling om de syv stråler*. Hans guddommelige intention, vilje og formål, eller hans sinds målrettethed skaber en udstråling eller energistrøm, som – svarende til strålens type og kvalitet – påvirker alle manifesterede livsformer inden for vor planetariske grænsning. Disse stråleherrer er de skabende og opretholdende energier, der virkelig gør den planetariske Logos' vilje. De samarbejder med ham i definitionen og udtrykket af hans dybeste hensigt. Deres udstråling er cyklisk udadrettet og cyklisk trukket tilbage. Når energierne stråler ind i de tre verdener, skaber de ændringer, forstyrrelser, fremskridt og udvikling. De skaber de nødvendige nye former og vitaliserer og kvalificerer det, som den øjeblikkelige guddommelige hensigt kommer til udtryk gennem, og de styrker både bevidsthedens kvalitet og modtagelighed.

Til andre tider – under tilbagetrækningsprocessen »til deres eget sted« – medvirker de til, at formaspekter, institutioner og de »styrende organismer« (for at benytte en særlig formulering) begrænses eller dør. De fremkalder således cykler med destruktion og ophør og giver på den måde rum til nye former og livsudtryk, som en indkommende stråle frembringer. Det er den gradvise tilbagetrækning af den sjette stråle for idealisme og målrettet hengivenhed, der er ansvarlig for det sidste århundredes gærende uro, krystallisering, destruktion, død og dybe kontraster. Gamle ting forsvinder, når herren for sjette stråle trækker sin opmærksomhed tilbage og dermed sin energi. I dag er hans udstråling ikke længere centreret eller fokuseret i de tre verdners liv. Samtidig tiltager energien og udstrålingen fra herren for den syvende stråle mere og mere i styrke i de tre verdener.

Når en stråle er på vej ind, fører det altid til en periode, hvor

indvielsesaktiviteten intensiveres, og det er netop det, der sker i dag. Den vigtigste indvirkning, hvad angår menneskeheden, er at gøre det muligt for tusinder af aspiranter og søgende at få viden om den første indvielse. Menneskene kan i dag i stor målestok og i masseformationer gennemgå fødselsindvielsens erfaring. Tusinder af mennesker kan selv erfare kristusfødslen og opleve, at kristuslivet, kristusnaturen og kristusbevidstheden er deres. Denne »nye fødsel«-indvielse af menneskeheden vil finde sted i Betlehem, symbolsk forstået, for Betlehem betyder »brøds hus« – et okkult udtryk, der betegner erfaring på det fysiske plan. Disse store indvielser, der virkeliggøres af stråleenergiene, bliver registreret af den fysiske hjerne og når derved frem til den indviedes vågne bevidsthed. Dette skal foregå i denne specielle periode, hvor der – for første gang siden menneskeheden kom til syne på jorden – kan gennemføres en indvielse af masserne. Erfaringen behøver ikke at blive udtrykt med okkulte formuleringer og vil i størstedelen af tilfældene heller ikke blive det. Det enkelte menneske, der tager denne indvielse, er vidende om, at der er sket store ændringer i hans holdning til sig selv, til sine medmennesker, til omstændighederne og til sin fortolkning af begivenhederne i livet. Det er i særdeleshed sådanne reaktioner, der følger første indvielse, idet den indviede registrerer, at han har en ny indstilling til livet og en ny tankeverden. Det gælder i særlig grad nutidens menneske, den verdensindviede af første grad. Menneskene vil i mange liv komme til at erkende beviserne på kristusbevidsthedens opvågnen, og livsnormerne vil i tiltagende grad blive tilpasset den sandhed, der findes i Kristi lære.

Udviklingen af kristusbevidstheden for menneskemassernes vedkommende vil uundgåeligt skabe en gærende uro i dagliglivet for mennesker overalt, fordi personlighedslivet, der hidtil har været rettet mod at nå materielle og rent selviske mål, nu vil kæmpe mod den nye og indre erkendelse. Det »kødelige« menneske (for at bruge den indviede Pauli ord) vil bekæmpe det åndelige menneske, og begge vil forsøge at få overtaget. I de tidlige stadier efter »fødslen« og i »kristusbarnets barndom« (igen symbolsk) sejrer det materielle aspekt. Senere vil kristuslivet sejre. Det véd I. Hver indvielse betyder endnu et skridt frem i vækst og udvikling af en ny faktor i menneskets bevidsthed og udtryk, og det fortsætter frem til tredje indvielse,

hvor »mennesket træder frem som fuldbyrdet i Kristus«. Den indviende er derefter rede til at registrere, erfare og se den længe ventede åbenbaring ved femte indvielse.

I forbindelse med det enkelte menneskes første indvielse er den syvende stråle altid aktiv, og mennesket er i stand til bevidst at registrere indvielsen, fordi enten hjernen eller sindet (og ofte begge) styres af den syvende stråle. Det er denne kendsgerning, der er betydningsfuld i dag i forbindelse med menneskeheden, for den vil sætte menneskeheden i stand til at gå ind ad den dør, der giver adgang til den første indvielsesproces. I kan tydeligt se, hvorfor den nuværende periode, hvor menneskene (i store grupper) kan tage den første indvielse, svarer til en situation, hvor brød nødvendigvis må optage menneskenes tanker overalt. Menneskeheden vil gennemgå denne »fødsel«-indvielse og manifestere kristuslivet i stor målestok for første gang i en periode med økonomiske tilpasninger, som ordet »brød« blot er et symbol for. Denne periode begyndte i året 1825 og vil fortsætte til slutningen af dette århundrede. Udviklingen af kristuslivet vil, som følge af det andet guddommelige kærlighedsaspekts tilstedeværelse og aktiviteter, føre til afslutningen på den økonomiske frygt, og »brødets hus« vil blive »et hus i overflod«. Brød vil – som symbol på den materielle menneskelige nød – til sidst blive styret af en stor gruppe indviende med første indvielse – af mennesker, hvis liv nu kommer under styring af kristusbevidstheden, som er en bevidsthed, der omfatter ansvar og tjeneste. Disse indviende findes nu i tusindvis, og der vil være millioner af dem, når vi når år 2025. Hele denne nyorientering og udvikling vil være et resultat af den syvende stråles aktivitet og påvirkning af dens udstråling på menneskeheden.

Syvende stråle er i særlig grad den stråle, der skaber relationer. Den fører de to grundlæggende aspekter, ånd og stof, nærmere sammen. Den skaber relation mellem sjæl og form, og hvad angår menneskeheden mellem sjæl og personlighed. Ved første indvielse gør den den indviende vidende om denne relation. Den sætter ham i stand til at drage fordel af »denne dualitet, der nærmer sig« og bevirker – når relationen er fuldkommen – at det »nye menneske« kommer i manifestation på det fysiske plan. Ved første indvielse sker der – ved hjælp af den stimulering der skabes af syvende stråle energi – en bevidst

forening af den indviedes personlighed og den overskyggende sjæl, hvorefter den indviede véd, at han – for første gang – er en sjælgennemtrængt personlighed. Hans opgave består nu i at blive det, han dybest set er. Denne udvikling kommer til udtryk ved tredje indvielse, forklarelsen.

Syvende stråles hovedfunktion er at bringe de naturlige processers negative og positive aspekter sammen. Den styrer følgelig alle formers seksuelle relationer, og den er den bagved liggende kraft i den ægteskabelige relation. Derfor vil vi opleve, efterhånden som denne stråle kommer i manifestation i denne verdenscyklus, fundamentale seksuelle problemer – prostitution, urolige ægteskabelige forhold samt skilsmisser – men der sættes tillige kræfter i gang, som efterhånden vil tilvejebringe en ny holdning til seksualitet, og som vil etablere de skikke, holdninger og moralske opfattelser, der vil styre forholdet mellem kønnene i den kommende nye tidsalder.

Den første indvielse er derfor tæt forbundet med dette problem. Den syvende stråle styrer sakralcentret og sublimeringen af dets energi til strubecentret eller til det højere skabende center. Denne stråle sætter således en periode med en kolossal skabende aktivitet i gang, både på det materielle plan ved stimulering af alle menneskers seksualliv, og i de tre verdener ved den stimulering der tilvejebringes, når sjæl og form bevidst forbindes. Det første store bevis på, at menneskeheden (via hovedparten af den fremskredne menneskeheden) har gennemgået første indvielse, vil være, at der kommer en cyklus med en helt ny skabende kunst. Denne skabende tilskyndelse vil antage former, der vil komme til udtryk via de nye indkommende energier. Ligesom perioden, der har været styret af sjette stråle, er kulmineret i en verden, hvor menneskene arbejder på store arbejdspladser og i fabrikker for at producere den overflod af ting, som menneskene anser for nødvendige for deres lykke og velvære, så vil vi i den syvende stråles cyklus i endnu større målestok se mennesker beskæftiget inden for den skabende kunst. Hengivenhed til materielle ting vil efterhånden blive afløst af skabelse af noget, der er et mere sandt udtryk for virkeligheden. Hæslighed og materialisme vil vige for skønhed og virkelighed. Menneskeheden er allerede i stort omfang blevet »ført fra mørke til lys«, og kundskabens lys stråler over landet. I den periode, som ligger foran os, og som er under

påvirkning af den syvende stråle, vil menneskeheden blive »ført fra det uvirkelige til det virkelige«. Den første indvielse vil muliggøre dette for den enkelte, såvel som for store grupper af mennesker.

Syvende stråle energi er den energi, der kræves for at ændre kaos til orden og for at erstatte disharmoni med rytme. Det er den energi, der vil tilvejebringe den nye verdensorden, som alle mennesker venter på. Den vil genopbygge urgamle vartegn, bebude nye institutioner og civilisationsformer og -kulturer, som de menneskelige fremskridt kræver, og vitalisere det nye liv og de nye bevidsthedstilstande, som den fremskredne menneskehed i stigende grad vil registrere. Intet kan standse denne aktivitet, og alt det, der sker i dag, hvor menneskene søger nye veje, organiseret enhed og fredfyldt sikkerhed, vil blive virkeliggjort af den indkommende stråle for orden eller ceremoniel magi. De rette menneskelige relationers hvide magi kan ikke standses. Den hvide magi vil uundgåeligt være virkningsfuld, fordi energien fra den syvende stråle er til stede, og herren for strålen samarbejder med Verdens Herre om at tilvejebringe den nødvendige »nyskabelse«. Sjælgennemtrængte personligheder, der handler under denne strålepåvirkning, vil skabe den nye verden, give udtryk for nye kvaliteter og indlede nye styreform og organisere nye metoder til skabende aktivitet, hvilket vil være kendetegnende for den nye levevis og de nye livsvilkår. Det er fordrejninger af disse syvende stråle idealer, og det er misbruget af denne indkommende energi til opfyldelse af uoplyste og grådige menneskers selviske ambitioner, der har frembragt de totalitære systemer, som i dag på frygtelig vis spærrer menneskenes frie ånd inde.

En kort sammenfatning af det, jeg har sagt:

1. Den syvende stråles energi medvirker specielt kraftigt, når indvielse tages på det fysiske plan, og det gælder processen ved første indvielse.
2. Dens virkning på menneskeheden vil være:
 - a. At tilvejebringe kristusbevidsthedens fødsel hos de utaligt mange intelligente og stræbende mennesker.
 - b. At sætte nogle relativt nye evolutionsprocesser i gang, der vil omforme menneskeheden fra »verdensdisciplen« til

menneskeheden som den »verdensindviede«.

- c. På en ny og intelligent måde at etablere den altid eksisterende fællesskabsfølelse og på den måde tilvejebringe rette menneskelige relationer på det fysiske plan. Midlet hertil er god vilje, der er en genspejling af det første guddommelige aspekts vilje-til-det-gode. God vilje er en genspejling af den første stråle for vilje eller hensigt.
 - d. At revidere negative og positive relationer, og i dag vil dette primært foregå i forbindelse med seksuelle relationer og ægteskaber.
 - e. At intensivere menneskets skabende evne og på den måde føre den nye kunst frem som et grundlag for den nye kultur, og som en betingende faktor i den nye civilisation.
 - f. At nyorganisere verdensforholdene og derved indlede den ny verdensorden. Det foregår definitivt inden for den ceremonielle magis område.
3. Stimuleringen fra den syvende stråle vil i relation til den enkelte indviede
- a. skabe en omfattende og erkendt relation på mentalplanet mellem sjæl og sind,
 - b. frembringe en vis orden i den indviedes emotionelle processer, og derved støtte det forberedende arbejde til anden indvielse,
 - c. sætte den indviede i stand til – på det fysiske plan – at etablere bestemte tjenesterelationer, at lære at praktisere elementær hvid magi og at tilkendegive første stadium af et sandt skabende liv.

Med hensyn til den enkelte indviede er syvende stråle energiens virkning i hans liv overordentlig kraftig. Det er let at forstå, fordi hans sind og hjerne er betinget af den syvende stråle på det tidspunkt, hvor indvielsesprocesserne finder bevidst sted. Virkningen på mentalplanet ligner den, man i meget større målestok kan se på planeten, for det var den stråleenergi, som den planetariske Logos benyttede, da han bragte de to store dualiteter, ånd og stof, sammen i begyndelsen af sit skabende arbejde. Sindets to aspekter (den lavere konkrete tænkeevne og sjælen, tankens søn) forbindes nærmere og træder til sidst ind

i en bevidst, erkendt relation *på astralplanet*. Det er den syvende stråle, der genopretter ordenen i den astrale bevidsthed, og det er (på mentalplanet) den påvirkning, der skaber kreativitet, organiserer livet og fører de lavere og højere energier sammen »i hovedet« på en sådan måde, at »kristusbarnet fødes«. Dette sidste punkt vil vi behandle mere detaljeret, når vi tager indivi- elsernes betydning op, og dér vil vi se, at relationen mellem hypofysen og pinealkirtlen er impliceret.

Endelig er det syvende stråle energi, som – i den indledende proces mellem første og anden indvielse – sætter den indviede i stand til (i sit liv på det fysiske plan) at tilkendegive en mere og mere udviklet sans for orden og organisation, til bevidst og i tiltagende grad at udtrykke et ønske om at hjælpe sine med- mennesker og derved skabe sig relationer og til at gøre sit liv skabende på mange måder.

Alle disse faktorer befinder sig kun i sin vorden i hans natur, men han begynder nu *bevidst* at lægge grunden til sit fremtidige indvielsesarbejde, og de fysiske discipliner er på dette tids- punkt meget betydningsfulde, selv om de ofte tillægges alt for stor betydning, hvorved virkningen ikke altid bliver den bedste. De relationer, disciplen skaber og opretholder, har ofte meget ringe værdi, fordi han sædvanligvis er selvcentreret og derfor – på grund af uvidenhed og manglende skelneevne – fuldstæn- dig mangler renhed i sit motiv. Ikke desto mindre bliver de forandringer, som påvirkningen af denne stråle frembringer i hans liv, mere og mere virkningsfulde fra liv til liv. Disciplens relation til Hierarkiet, nyorganiseringen af hans liv på det fysiske plan, og hans voksende stræben efter at tilkendegive den esoteriske betydning af hvid magi bliver mere og mere vital, indtil han en dag er rede til anden indvielse.

Anden indvielse. Dåben i Jordan. Sjette stråle.

Energien for idealisme og hengivenhed.

I indvielsesprocessen mellem første indvielse, kristusfødslen, og den begyndende bevidste udvikling af kristuslivet og kristusbevidstheden har den indviedes liv gennemgået en tyde- lig nyorientering. Han er nu i stand til en udtalt og ofte fanatisk fastholden ved sin valgte aspiration og hengivenhed for det gode (som han ser det på dette stadium). Det symboliseres for

os i historien om den tolvårige Jesus, der var så bevidst om, at han »bør være i sin Faders hus«, at han trodsede sine forældre, voldte dem sorg og forbløffede dem, der var ældre end ham, med sin åndelige holdning og viden. Han opvejede dette ved at tage til Galilæa og være »lydig« over for sine forældre. Vi kan se en nogenlunde tilsvarende holdning (uden den udviklede og inklusive forståelse som Kristus manifesterede) komme til udtryk hos disciplen i den periode, hvor nyorienteringen finder sted. Disciplen lærer at disciplinere sin lavere natur og at beherske sine fysiske tilbøjeligheder til en vis grad, og på den måde frigør han fysisk energi og bringer orden i sit liv. Dette tager meget lang tid og kan fortsætte i en cyklus på mange inkarnationer. Han kæmper konstant mod sin lavere natur, og kravene fra hans sjæl (som han fortolker på en ret uvidende måde) er i konstant modstrid med den animale natur og mere og mere med den emotionelle natur.

Frem for alt bliver han vidende om en sekundær relation, der fører et meget vanskeligt problem med sig, hvorved kampen tiltager, og hans problem intensiveres. Han opdager nu, at hans emotionelle natur, hans lavere psykiske evner, hans astrale udvikling og blændværkets kraft har gjort samlet front mod ham.

Den nyorientering, som han nu står overfor, skal primært tilvejebringes på astralplanet, fordi det i utallige æoner har været dér, han hovedsagelig har været polariseret, og det har været den sfære for aktivitet og det bevidsthedstrin, der har domineret ham. Det fysiske legeme er ikke et princip. Hans æteriske legeme har siden atlantisk tid været formidler af hans astrale energi, for den mentale natur er endnu ikke udviklet og kan derfor ikke i tilstrækkelig grad styre. Han opdager, at han lever i et kaos af emotionelle reaktioner og betingende blændværk. Han begynder langsomt at erkende, at han for at tage den anden indvielse *skal* bevise emotionel kontrol. Han erkender også, at han må have en vis viden om de åndelige energier, der kan fordrive blændværk, samt en forståelse af den teknik, hvorved oplysning fra sindet – der overfører sjælens lys – kan fordrive dette blændværk og således »rense atmosfæren«, i teknisk forstand.

Jeg må betone, at hidtil har ingen indviet vist fuldstændig kontrol i perioden mellem en indvielse og den næste højere

indvielse. Den mellemliggende periode betragtes som »en cyklus til fuldkommenhed«. Det, den indviede er ved at lægge bag sig og forlade for en højere erkendelse, bliver langsomt domineret af energier, der skal frigøres i den indviedes bevidsthed ved den indvielse, som han er blevet forberedt til. Denne mellempriode er altid yderst vanskelig. De energier, der registreres, gøres aktive og til sidst anvendes, stiger støt i antal og styrke ved hver indvielse. Disse indvirkninger på sjælens stråler, på den indviedes personlighedsstråler og på de legemer, som han arbejder gennem i de tre verdener samt på disses individuelle betingende stråler, skaber i begyndelsen voldsomme vanskeligheder. Disse vanskeligheder må den indviede overvinde, og han må løse de problemer, de fører med sig. Derved bliver han en mester, og processen bliver, efterhånden som den skrider fremad fra indvielse til indvielse (efter tredje indvielse, forklarelsen), mindre hård og lidelsesfuld. Årsagen hertil er, at han i stadig højere grad behersker sin egen *individuelle* situation. Han er imidlertid okkult involveret i de vanskeligheder og problemer, der er i gruppen og i den sum af grupper, vi kalder menneskeheden.

Indvielsesprocessen mellem første og anden indvielse er for mange den værste tid med bekymring, vanskeligheder, erkendelse af problemer samt en konstant indsats for at »rense sig selv« (som det okkult kaldes), hvilket disciplen til enhver tid er underlagt. Udsagnet om, at målet for den indviede er »at rense sig selv«, er måske den mest rammende og oplysende af alle mulige definitioner af den opgave, der skal udføres. Stormen, der er vækket af hans emotionelle natur, de mørke skyer og tåger han konstant vandrer i, og som han har skabt i løbet af hele inkarnationscyklen, skal alt sammen renses væk, for at den indviede kan sige, at det astrale plan ikke længere eksisterer for ham, og at alt, hvad der bliver tilbage af det urgamle og stærke aspekt af hans væsen, er aspiration, en sensitiv respons på alle guddommelige livsformer og en form, som det laveste aspekt af guddommelig kærlighed, den gode vilje, uhindret kan strømme igennem.

Set fra et højere synspunkt er det denne kamp med at rense verdens atmosfære, der vil konfrontere menneskeheden efter den første indvielse, der nu er så tæt på. I kan derfor se, hvorfor Kristus må komme på dette tidspunkt, for han er den, der leder

første og anden indvielse, og det er hans komme, som vil vise, at menneskeheden har taget første indvielse, som vil bekræfte og konsolidere det udførte arbejde, og som vil indlede den verdenscyklus og periode, hvor opgaven med at nyorganisere menneskeheden emotionelle og psykiske liv vil finde sted. Denne periode vil frigøre den gode viljes energi og på den måde automatisk tilvejebringe rette menneskelige relationer.

Hvad angår menneskeheden som helhed, polariseret som den er i sin emotionelle natur, er virkningen fra sjette stråle overmåde stærk. Dens energi har påvirket menneskene, lige siden den kom i inkarnation, og de sidste et hundrede og halvtreds år har set denne kraft blive særdeles effektiv. To faktorer har forstærket denne virkning:

1. Sjette stråle for idealisme eller hengivenhed er den stråle, der normalt styrer astralplanet, kontrollerer dets fænomener og farver dets blændværk.
2. Energistrømmen, der kommer ind i vort planetariske liv fra stjernebilledet Fiskene, har i to tusind år betinget menneskets erfaring og er på særlig måde egnet til at smelte sammen med og komplettere denne sjette stråle energi og til at skabe præcis den situation, der i dag styrer forholdene i verden.

Disse to store kosmiske energistrømmes forenede aktivitet, der påvirker og strømmer gennem det tredje planetariske center, menneskeheden, har skabt den specielle tilstand, hvori »menneskeheden« kan stå foran den planetariske indvier, Kristus, og på grund af Hierarkiets fokuserede stimulation gennemgå den behørig indvielse.

Vi bør huske, at menneskemasserne kan og vil tage første indvielse, men at en meget stor gruppe aspiranter (meget større end man er klar over) vil gennemgå den anden indvielses erfaring, den rensende dåb. Det gælder mennesker, som kan give udtryk for væsentlige kvaliteter i en ideologisk erkendelse, som viser en hengiven lydighed over for sandheden, som de opfatter den, som reagerer fornuftigt over for fysiske discipliner (som de har været pålagt, siden de deltog i den første indvielse mange liv tidligere), og som viser en tiltagende modtagelighed over for det astrale legemes aspirerende aspekt. Denne aspiration er

rettet mod at få kontakt med og at give udtryk for det mentale princip. Denne særlige gruppe i den menneskelige familie er »kama-manasiske« indviende, ligesom de, der tager første indvielse, er »fysisk-æterisk« indviende.

Det er sjette stråles aktivitet, der har bragt de stigende ideologiske tendenser i menneskeheden frem i lyset. Disse verdensideologier (som der er mange af i nutidens verden) skabes af en trefoldig reaktion på de to nævnte energistrømme:

1. Udviklingen af det mentale princip i menneskeheden i den ariske tidsalder har tvunget begær ind i en form, der bliver til begreber for masserne, og disse begreber styrer tilsammen massernes mentale udvikling.
2. Den stadigt voksende sjælsindflydelse, der virker som en surdej på astralplanet, har hævet kama eller begær fra dets rent selvcentrerede fokusering og tilført en ny og hidtil ikke kendt emotionel gruppebevidsthed. Den fører menneskenes fusionerede emotionelle natur ind i store ideologiske retninger, som stadig har et selvisk indhold, og som dannes af emotionelle impulser, men som samtidig vidner om nye og bedre mål. Disse mål vil antage tydeligere og mere ønskværdige konturer, når verdensaspiranten tager anden indvielse.
3. Den indflydelse, som Shamballa-energien udvikler, har for første gang skabt direkte kontakt til menneskeheden, og den frembringer en emotionel hvirvelstrøm, der nedbryder gamle idealers og institutioners hidtil styrende blændværk, hvorved nye og bedre ideologier kan få indpas i menneskehedens bevidsthed.

Alle disse faktorer er ansvarlige for den nuværende verdenssituation, hvor store ideologier, magtfulde grupperinger af arbejdere og tænkere, der har viet sig til at ændre den gamle verdensorden, og hvor massernes bestræbelser for at afslutte separatisme alle er til stede samtidig. *Den essentielle æteriske enhed i verden* (som telefonen, radioen og flyvemaskinen er de konkrete udtryk for) tilskynder overalt meget store grupper af mennesker til en fælles emotionel aktivitet, og derved skabes de forberedende prøver, der altid går forud for indvielse og ved hvis hjælp de, der i dag er rede til det, kan gennemgå anden indvielse.

Jeg kan ikke her uddybe de forskellige ideologier, der præsenterer sig for verdens mennesker – som impuls fra Hierarkiet og ført ind i menneskets bevidsthed fra mentalplanet af den nye gruppe af verdenstjenere, virkeliggjort af sjette stråle energien, af den herskende energi fra Fiskenes tegn og af den indkommende syvende stråles organiserende energi, og som menneskemasserne, der er fokuseret på astralplanet, responderer emotionelt på. Alle intelligente iagttagere ser denne ideologiske situation tydeligt. Den er et nødvendigt og forberedende stadium i skabelsen af den nye verdensorden. Den tilvejebringer det krisepunkt og nødvendige spændingspunkt, som vil sætte de tusinder af aspiranter, der i dag er rede, i stand til at gennemleve erfaringen i anden indvielse og at gennemgå renselsen af den flydende emotionelle natur i dåbsindvielsen. Gennem denne erfaring vil den kama-manasiske aspirant komme i en positiv og åndelig tilstand, hvor han (på astralplanet) kan gennemføre de fundamentale ændringer, nyorienteringer og tilpasninger, der vil bringe det planetariske bevidsthedsniveau i overensstemmelse med den øjeblikkelige guddommelige hensigt: manifestationen af gudsriget.

Sjette stråles virksomhed, der er et resultat af den lange cyklus med energi fra Fiskenes tegn, og af indvirkningen fra den indkommende energi fra Vandbærerens tegn, vil føre til en kraftig omformning i det »vandrige område« på astralplanet. Symbolet for dette plan har altid været vand – flydende, stormfuldt, der reflekterer alle indtryk, kilden til dis og tåge, men altid ubetinget nødvendig for en menneskelig tilværelse. Fiskenes tidsalder, der nu er ved at være forbi, har også nær relation til dette plan og vandsymbolet. Det forankrede erkendelsen i menneskets bevidsthed om, at »menneskene er som fisk, neddykket i følelsernes hav«. Aquarius-tegnet kendes også på et vandsymbol, for Aquarius-tegnet er en »vandbærer«. Sjette stråle vil føre alle disse energier sammen i tid og rum: stråleenergi, Fiske-tegnets energi, Vandbærer-tegnets energi og astralplanets egen energi, og det vil igen skabe en krafthvirvel, der påkalder mental energi. Sjette stråle energien er en styrende faktor, der har kastet menneskeheden ind i en forvirrende opfattelse af de kæmpende ideologier og skabt en genspejling af krafthvirvler i form af verdenskrigen. Den er ansvarlig for den nuværende krise og det nuværende spændingspunkt. Dette

kritiske spændingspunkt vil gøre det muligt for grupper af aspiranter – når de har gennemgået første indvielse – at gennemgå dåbserfaringen, atter et ord der er ensbetydende med vand. Samtidig vil store skarer af mennesker tage første indvielse og »i brødets hus« stå foran indvieren.

Kristus vil således indvie to grupper aspiranter i den nærmeste fremtid som forberedelse til sit komme. Det er, når Kristus og Hierarkiet af mestre nærmer sig menneskeheden, at der sker en indføring af de indviende energier, hvilket krystalliserer de nuværende ideologier, der findes i dag i menneskets bevidsthed og nærer – om jeg så må sige – gudsrigetets latente ideologi.

Med hensyn til den enkelte indviende, der skal gennemgå dåbsindvielsen, er virkningen af sjette stråle energien på hans natur meget tydelig på grund af den ekstreme kraft, som personlighedens andet aspekt, hans astrale legeme eller natur, har i de tre verdener. På de tidlige stadier af sjette stråle energiens indvirkning på hans emotionelle natur udvikles en fuldkommen krafthvirvel, hvorved hans emotionelle reaktioner bliver voldsomme og magtfulde, hans blændværk intensiveres og styrer, men hans aspiration vokser støt til trods for, at den samtidig begrænses og hæmmes af den kraft, der findes i hans hengivenhed over for en opfattet ideologi. Senere bliver hans emotionelle, kamiske og aspirerende natur mere rolig og styret ved hjælp af sindet, og hans koordination bliver astral-mental-sjæl under indflydelse af en tiltagende sjælskontakt (der er det andet aspekt af hans egentlige guddommelighed). Når denne bevidsthedstilstand er nået, og det astrale legemes »vande« er rolige og kan reflektere det smukke og det sande, og når hans emotioner er blevet rensset ved en ihærdig egen-indsats, så kan disciplen træde ind i dåbens vande. Han er da underkastet en intens rensningserfaring, som okkult set sætter ham i stand til »for altid at træde ud af vandene, så han ikke længere er i fare for at drukne eller synke«. Nu kan han »gå på vandet og uden fare fortsætte mod sit mål«.

Virkningen af sjette stråles aktivitet på den mentale natur er, som I kan forestille jer, først og fremmest en tendens til krystallisering af tanken, en reaktion på begrænsende ideologier og en fanatisk mental troskab over for massernes idealer, uden forståelse for deres relation til tidens behov eller deres tilsigtede skabende aspekter. Senere omformes disse tendenser, når dis-

ciplen forbereder sig til anden indvielse, til åndelig hengivenhed for menneskelig velfærd og til en målrettet troskab over for Hierarkiets plan. Alle *emotionelle* reaktioner over for Hierarkiet af mestre toner bort, og disciplen kan nu arbejde uden at blive forhindret af konstante astrale forstyrrelser.

Virkingen af sjette stråle energi på disciplens integrerede personlighed kan kun beskrives ved, at den tilvejebringer en tilstand, hvor hans natur bliver klart astral-buddhisk. Hans målrettede emotionelle bestræbelse for at orientere sig mod sjælen gør ham gradvis til »et opadrettet spændingspunkt, der ikke frygter kriser men er fast forankret i den kærlighed, der strømmer fra sjælen«.

Lad mig sammenfatte det, jeg har sagt om sjette stråle energiens virkning:

1. Sjette stråle energien skaber to vigtige resultater:
 - a. En begyndende erkendelse af den viljesnatur, der er betingende for den indviedes liv.
 - b. En udtalt konflikt mellem det lavere og det højere selv. Den afslører den urgamle konflikt mellem den emotionelle natur og sand erkendelse for den indviede.

Det fører til en grundlæggende nyorientering af den indviedes liv og af menneskeheden som helhed.

2. I forbindelse med menneskeheden er virkningerne af sjette stråle følgende:
 - a. Udviklingen går i retning af at rense verdensatmosfæren, hvorved den gode viljes energi frigøres.
 - b. Frembringelsen af en tilstand, hvori »menneskeheden« kan tage enten første eller anden indvielse.
 - c. Den pludselige og magtfulde fremkomst af verdensideologier.
 - d. En grundlæggende omformning på selve astralplanet, der vil tilvejebringe krisepunkter og et spændingspunkt.
3. I relation til den enkelte indviede skaber sjette stråle:
 - a. En intens situation, hvor der udvikles en krafthvirvel.

- b. I denne hvirvel intensiveres alle aspirantens emotionelle og ideologiske reaktioner.
- c. Når de siden hen stilner af, bliver den indviedes koordination astral-mental-sjæl.
- d. I forbindelse med hans mentale legeme finder der en krystallisering af al tænkning sted, samt en fanatisk forpligtelse over for massernes idealisme.
- e. Disse tendenser omformes siden til åndelig hengivenhed for menneskelig velfærd.
- f. Personligheden bliver af natur astral-buddhisk og kommer klart til udtryk som sådan.

I kan derfor se, hvor umiddelbart nær og hvor vigtig den mulighed er, som nutidens menneskehed står overfor. Et meget stort antal mennesker vil tage det første skridt hen imod udviklingen af kristusbevidstheden og således gennemgå den første indvielse. Den foregår ofte (jeg kan næsten sige sædvanligvis) uden at blive forstået bevidst i den fysiske hjerne. Den første indvielse er og har altid været en indvielse af masserne, selv om den registreres individuelt. Tusinder af aspiranter i alle lande vil (som følge af en bevidst indsats for at forstå) stå foran individeren og gennemgå dåbsindvielsen. Brød og vand er symboler på disse to første indvielser. Brød og vand er grundlæggende nødvendigt for livet i fysisk forstand, og det de åndeligt indebærer er ligeså grundlæggende, hvilket den indviede véd. Disse to indvielser er de eneste virkelig betydningsfulde på dette tidspunkt, fordi de nærmer sig *relativt* hurtigt.

Det er Kristi genkomst, som har bragt disse subjektive åndelige tendenser i menneskeheden op til overfladen og muliggjort disse to indvielser. Det er aktiviteten af syvende stråle for orden og sjette stråle for idealisme, der har ført til tendensen i menneskeheden til de rette menneskelige relationers hvide magi. De har fremmet tendensen til ideologisk kontrol over den menneskelige bevidsthed. Det er afslutningen på Fiskenes tidsalder og dennes energi og begyndelsen på Vandbærerens tidsalder (med dens stærke rensende energier og dens syntese og universalitet), der vil muliggøre den nye verdensorden. Det er derfor klart, at den mulighed, menneskeheden har i dag, aldrig før har været så lovende, og at relationen mellem og fusionen af alle disse energier gør manifestationen af gudesøn-

nerne og fremkomsten af gudsriget til en uundgåelig begivenhed i vort planetariske liv.

Når vi studerer de andre stråleenergier og deres virkning ved indvielse, kan vi ikke sige meget i relation til selve menneskeheden. Kun de to første indvielser, som blev indført af Kristus, og som foregår »under det åndelige Hierarkis overvågning« er indtil videre mulige for menneskeheden. Forklarelsesindvielsen er endnu ikke for menneskemasserne. Vi kan dog studere disse strålers virkning i forhold til den enkelte discipel, fordi de senere indvielser – fra tredje indvielse og videre frem – forvaltes af Verdens Herre fra hans høje sted i Shamballa. I den nuværende verdensperiode behandles og registreres disse indvielser individuelt, og de opleves i fuld vågen bevidsthed.

Det er indlysende, at jeg naturligvis kan sige mere om de tre første indvielser og strålevirkningerne på den indviede og på menneskeheden, end jeg har mulighed for, når vi når til de højere indvielser. Strålernes påvirkning ved de tre første indvielser kommer via sjælen, og den indviede er – i denne periode – en kæmpende aspirant, der inspireres og stimuleres af Hierarkiet, som han bliver stadigt mere vidende om. Efter tredje indvielse, der som I véd i virkeligheden er den første store indvielse, påføres (hvis jeg kan bruge et så utilstrækkeligt ord) stråleenergien via den åndelige triade, der anvender antahkarnaen.

Efter fjerde indvielse er virkningerne særligt mærkbare i den indviedes gruppe og i hans tjenesteområde, hvor han virker som et spændingspunkt og fremskynder store krisepunkter. Hans egne krisepunkter og hans eget spændingspunkt eksisterer, men på gådefuld vis kun i relation til hans tilknytning til den gruppe, hvori han spiller en stadigt større rolle.

I den periode, hvor disciplen gennemgår en indvielsesproces, er der tre grupper der påvirkes. Virkningerne er forskellige og betingende for hans gruppetjeneste alt efter, hvilken indvielse der gennemgås. Det er fra denne synsvinkel vi må studere indvielse, strålevirkninger og de følger, det får i de tre grupper. Det er:

1. Den gruppe, som den indviede samarbejder med på det fysiske plan, og som synliggør en fase (af det, der eksisterer på mental- og astralplanet) af det arbejde, som den nye

gruppe af verdenstjenere påtager sig. Alle disciple og indviede i fysisk manifestation er på dette tidspunkt medlemmer af denne gruppe, som er brændpunkt for Hierarkiets nuværende bestræbelser. Åndelig energi fra fem ashramer strømmer gennem den. De fem ashramer er:

- a. Mesteren K.H.s ashram, specielt med hensyn til undervisningsarbejdet.
- b. Mesteren D.K.s ashram (som er min egen), specielt med hensyn til aspiranter til indvielse.
- c. Mesteren R.s ashram, specielt med hensyn til nyorganisering og genopbygning af Europa, set fra et økonomisk synspunkt.
- d. Mesteren Moryas ashram, når han søger at finde, at påvirke og at styre arbejdernes aktiviteter inden for det politiske område på planeten.
- e. Mesteren Hilarions ashram, hvor han overvåger de forskellige videnskabelige retningers opdagelser (og anvendelsen af dem) i verden i dag.

I bør bemærke, hvor omfattende og vidtspændende det interesse- og energiområde er, hvor stråleenergi nu er aktiv.

2. Den gruppe, der betragter sig som den indviedes egen gruppe, hvilket betyder, at han langsomt er begyndt at påvirke dem omkring sig. De er hans medarbejdere, og de danner en kerne i den ashram, hvorfra han måske en dag skal tjene verden. Af dem, der tager indvielse, er det ikke alle, der skaber sin egen ashram, selv om et stort antal gør det. Det arbejde, de indviede der ikke danner en ashram udfører, er overordentligt gådefuldt, set fra den aspirerende menneskeheds synsvinkel, og jeg kan kun sige lidt om emnet. Disse indviede arbejder med planer, som udgår fra Shamballa, og som menneskeheden endnu ikke kan vide noget om. De arbejder med de tre naturriger under det menneskelige, der hver især har sin egen særlige og specielle gruppe af indviede arbejdere. Hvis de ikke deltager i dette arbejde, så overgår de til bestemte grupper af arbejdere, der er engageret i aktiviteter, som er forbundet med deva- eller engleevolutionen, eller som har relation til manifestation af energier, hvorom jeg intet kan fortælle. Vi skal kun beskæftige os

med udvidelsen af bevidstheden og erfaringen hos de indviede, der – i deres aktiviteter og mål – forbliver knyttet til menneskeheden og Hierarkiet. I den forbindelse kan der peges på følgende:

- a. Arbejdet med deva-evolutionen foregår ved stråleenergi fra den tredje Aktivitetens Buddha.
- b. Arbejdet med menneskeheden foregår under påvirkning af stråleenergi fra den anden Aktivitetens Buddha, der på en meget speciel måde besidder Hierarkiets betingende energi.
- c. Arbejdet med naturriggerne under det menneskelige foregår under energistimulering fra den første Aktivitetens Buddha.

Disse tre store energigivende liv arbejder gennem bestemte mestre og indviede med sjette indvielse. Disse mestre arbejder fuldt bevidst på det atmiske plan – planet for åndelig vilje. Fra dette høje niveau fungerer de som overførere af energi fra en af de tre Aktivitetens Buddhaer. Disse tre Buddhaer er den planetariske Logos' skabende formidlere, og det er dem, der arbejder med loven om evolution.

3. Den ashramiske gruppe, som den indviede er en del af, og hvori hans indflydelse eller åndelige udstråling bliver mere og mere mærkbar.

Den indviedes bevidsthed og hans evne til bevidst at arbejde i denne trefoldighed af grupper bliver hovedmålet for alle hans bestræbelser, når han har lagt den tredje indvielse bag sig. Før dette udviklingsstadium kommer hans magnetiske udstråling og hans styrende energier fra sjælen, når den arbejder gennem personligheden. Efter tredje indvielse bliver denne udstråling og den energi, der kommer til udtryk mere og mere monadisk og følger tre stadier:

1. Det stadium, hvor den åndelige triades laveste aspekt (den abstrakte tænkeevne) styrkes og bliver overfører af ideer. Den indviede omdanner disse ideer til idealer i tjeneste for menneskeheden.
2. Det stadium, hvor den rene fornuft samt den åndelige vilje

- gør ham til en effektiv tjener for planen og i stadig stigende grad til en overfører af den hensigt, der ligger bag planen.
3. Det stadium, hvor den rene monadiske energi strømmer gennem ham, idet den fokuserer viljen-til-det-gode, sådan som Hierarkiet registrerer den, og fokuserer følelsen af universalitet, der er en specifik kraft på det fysiske plan.

Et grundigt studium af disse aktivitetsområder under stadig udvikling og af den udvidede bevidsthed vil vise, hvorfor og hvordan vort planetariske liv er én stor syntese af ordnet aktivitet.

De stråleenergier, der anvender den skabte formverden og de »formløse formers verden« (det vil sige de kosmisk æteriske aktivitetsplan), skaber en stor og koncentreret proces med indviende aktivitet, der leder, styrer og betinger alle guddommelige liv, der kommer til udtryk i de tre naturriger: under det menneskelige, det menneskelige og over det menneskelige. Det er denne verden af aktive cirkulerende energier, som den indviende trænger ind i, og som han bevidst skal spille sin rolle i. Som I meget vel véd, består nutidens aspirants arbejde i at blive en vidende og selvstyrende person, der arbejder med åndelig energi inden for de tre verdener »grænsning«, men – som jeg ofte har sagt – først og fremmest i at kunne styre sit fysiske instrument, hvilket skal tilkendegives ved første indvielse og i de efterfølgende indvielsesprocesser. For det andet består det i at kunne styre den emotionelle følelsesnatur, hvilket skal tilkendegives ved anden indvielse. Ved tredje indvielse skal han bringe det mentale element til synlig aktivitet, således at han kan fungere som en sjæls gennemtrængt personlighed i de tre verdener, idet han anvender det oplyste sind som en forenende og synteseskabende faktor. Når disse ting er opfyldt, kan han – også fuldt bevidst – begynde at være aktiv som »et udstrålende krisepunkt og en skaber af den spænding, der er behov for«.

Disse tre grupper er dybest set planetariske spændingspunkter, og de frembringer kriser i de enkeltpersoners liv, der påvirkes, og i Hierarkiet såvel som i det planetariske liv. Således skabes de betingelser, der muliggør evolution. En dag vil evolutionsprocessens historie blive skrevet af en indviet fra Den store hvide loge set ud fra historiens krisepunkter og efterføl-

gende spændingspunkter. Denne dobbelte påvirkning sætter de levende former i stand til at bevæge sig ind i større bevidsthedsområder. Hvert enkelt naturrige kan i sig selv betragtes som et spændingspunkt i den planetariske Logos' sfære for væren, og de er hver især – i tid og rum – ved at udvikle de krisepunkter, der vil skabe en stærk (og ofte pludselig) bevægelse fremad på evolutionens vej. Menneskeheden er i dag – i sin nuværende situation som et planetarisk krisepunkt – ved at udvikle et sådant spændingspunkt, at den i løbet af kort tid vil blive i stand til at gå ind i den nye tidsalders religiøse system, kultur og civilisation. Studiet af den enkelte aspirant løber parallelt hermed.

Disse tanker og ideer skal huskes, når vi studerer de sidste tre store indvielser, som den almindelige menneskehed står overfor.

Tredje indvielse. Forklarelsen. Femte stråle.

Energien for konkret viden.

Da alle disciple skal fokusere sig på mentalplanet og arbejde fra dette bevidsthedsniveau, er det meget vigtigt at forstå denne type bevidsthed. Man siger hurtigt og kvikt, at disciple og (nødvendigvis) indviede skal anvende sindet, og at deres polarisering skal være mental. Men hvad betyder det? Lad mig give jer nogle korte definitioner på denne stråleenergi, definitioner som I kan benytte på jeres egen måde, og lære ud fra jeres studium af disse begreber om sindet at vurdere jeres egen mentale tilstand.

1. Energien i det, der så ejendommeligt kaldes »konkret videnskab«, er den femte stråles kvalitet eller betingende natur.
2. Den er i særlig grad det mentale plans *substans*. Dette plan svarer til det tredje underplan af det fysiske plan og er derfor luftformigt af natur – hvis I ønsker at anvende dets modsvarighed som symbol på dets natur. Det er flygtigt, spredes let, er det modtagelige mellemlid for oplysning, og dets virkning kan være skadelig, for det er ubestrideligt, at der findes tilstande, hvor »tanken er det virkeliges drabsmand«.
3. Denne energi karakteriseres ved tre kvaliteter:

- a. Den kvalitet, der er et resultat af relationen til den åndelige triade. Vi kalder den »den abstrakte tænkeevne«, og de indtryk, der påvirker den kommer fra den åndelige triades atmiske, den åndelige viljes, plan.
- b. Den kvalitet, der i dette solsystem let responderer på planetens hovedstråle, strålen for kærlighed-visdom. Den er så modtagelig, at den – i forening med udstrømningerne fra de tre verdener – har skabt den eneste form, der eksisterer på mentalplanet. Det er (i planetarisk forstand) gudsrigets form og (i individuel forstand), egoets eller sjælens form.
- c. Den kvalitet, der grundlæggende har relation til udstrømningerne eller vibrationerne, der kommer fra de tre verdener. De fører til skabelsen af de myriader af tankeformer, der findes på mentalplanets lavere niveauer. Det kan således siges, at disse kvaliteter eller aspekter af den femte stråle for åndelig energi skaber:

Ren tanke
Tænkeren eller tankens søn
Tankeformer

4. Denne energi er – for menneskehedens vedkommende – den tankeform, der skaber energi, og alle impressioner fra det fysiske, æteriske og astrale plan tvinger den i aktivitet på den konkrete videns niveau med en kalejdoskopisk samling af tankeformer til følge.
5. Den er fundamentalt den stærkeste energi i planeten på dette tidspunkt, fordi den blev udviklet i det første solsystem – solsystemet for aktiv intelligens.
6. Det er den energi, der giver menneskeheden adgang (og specielt den skolede discipel eller indviede) til mysterierne i selve Guds sind. Det er den »substantielle« nøgle til det universelle sind.
7. Den er yderst modtagelig for energien af kærlighed-visdom, og dens fusion med kærlighedsaspektet kalder vi »visdom«, fordi al visdom er viden samlet gennem erfaring og gennemtrængt med kærlighed.
8. Denne energi har med sine tre aspekter relation til de tre Aktivitetens Buddhaer på en særlig måde. Disse store liv

- nåede deres nuværende udviklingsstadium i det forrige solsystem.
9. Denne energi er, når den betragtes som et menneskes mentale energi – og det er en af dens mindre begrænsninger, selv om den virker stor for et menneske – den højere modsvarighed til den fysiske hjerne. Det kan måske siges, at hjernen eksisterer, fordi sindet eksisterer og behøver en hjerne som sit brændpunkt på det fysiske plan.
 10. Kvaliteten i denne energi for konkret viden eller videnskab er dobbelt:
 - a. Den er overordentlig modtagelig over for impressioner, der kommer fra en hvilken som helst kilde.
 - b. Den omdannes hurtigt til former som respons på impression.
 11. Impressionerne kommer fra tre kilder og åbenbares fortløbende for mennesket. De tre er:
 - a. Impressioner fra de tre verdener. De kommer for det første fra den enkeltes og for det andet fra planetens bevidsthedsniveau.
 - b. Impressioner fra sjælen, tankens søn, på niveauet for selve mentaliteten.
 - c. Impressioner fra den åndelige triade via antahkaranaen. De kommer, når antahkaranaen er konstrueret eller er ved at blive det.
 12. Denne energi er dybest set lysbærer. Den responderer – atter fortløbende i tid og rum – på Logos' lys. Det er årsagen til, at sindet betragtes både som oplyst, når der er højere kontakter til stede, og som oplyser, når det drejer sig om de lavere plan.
 13. Denne energi vækkes (set fra et menneskeligt standpunkt) og bringes i aktivitet ved indvirkning fra de fem sanser, der overfører information fra de tre verdener til mentalplanet. Det kan siges, at:
 - a. Fem strømme af informativ energi påvirker den konkrete tænkeevne, og de kommer fra det fysisk-astrale plan.
 - b. Tre strømme af energi, der kommer fra sjælen, påvirker

- også med impression den konkrete tænkeevne.
- c. En strøm af energi, der gennem hele indvielsesprocessen kommer i kontakt med sindet. Den kommer fra den åndelige triade og benytter antahkaranaen.
14. Den femte stråles energi kan betragtes som en *fællesnævner*, fordi den modtager og påvirkes af disse forskelligartede energier, skaber syntese af dem, etablerer orden i de mange uophørlige indvirkninger og fortolker dem, og skaber derved den mangfoldighed af former, vi kalder »verdenstænkningen«.
15. Denne energi omformer de guddommelige ideer til menneskelige idealer, idet den relaterer menneskehedens viden og videnskaber til disse idealer, hvorved de bliver brugbare faktorer i menneskehedens evolution, dens kulturer og civilisationer.

Jeg kunne tilføje meget mere, men det nævnte giver jer en række enkle værdifulde definitioner, når I studerer disciplens mentale udvikling, efterhånden som han gennemgår den indvielsesproces, som er vort emne. Det kaster også lys over strålernes indvirkning på menneskeheden *som helhed*. Denne stråleenergi er ganske vist sørgelig konkret i sit udtryk i vor ariske race – en race, som imidlertid vil se mange flere mennesker tage indvielse end nogensinde før i menneskets historie, og som på en vis måde vil se, at gudsriget *stiger ned* på jorden som følge af, at så mange *stiger op* ad evolutionsstigen. Ligesom disciplen eller den indviede er en sjælgennemtrængt personlighed, således vil menneskeheden – på det fysiske plan – også blive sjælgennemtrængt, hvorved gudsriget fremskyndes og et nyt naturrige fødes. Denne store åndelige nedstigen vil blive indledt (om jeg så må sige) ved Kristi tilsynekomst blandt verdens folk og med en omfattende indstrømning af kærlighedsvisdom. Der findes en tendens i esoterikeres sind til altid at referere således til de store kraftbaner: 1-3-5-7 og 2-4-6. Jeg opfordrer jer til at lægge mere vægt på relationen mellem anden stråle og femte stråle og mellem det andet plan, det monadiske plan, og det femte plan, det mentale plan. Det er relationen mellem disse store energier, der gør forklarelsesindvielsen mulig.

Hvad er denne stråles virkning på menneskeheden som helhed og på dette tidspunkt? Virkningen af disse påvirkninger er meget stor og overordentlig betydningsfuld i denne femte rodrace, den ariske race, i dette andet solsystem. Igen kan I se, hvor tydeligt overensstemmelserne træder frem. Jeg beder jer atter om at lægge mærke til dem.

1. Anden stråle, strålen for kærlighed-visdom, og femte stråle, strålen for konkret viden eller videnskab.
2. Det andet plan, det monadiske plan, og det femte plan, mentalplanet.
3. Det andet kærlighedens solsystem, og femte rodrace, den ariske race, for aktiv intelligens.

I disse grundlæggende relationer er det den femte i rækkefølgen, der er bestemt til at være instrumentet, legemet eller den iværksættende faktor for den anden. Det universelle sind er, når det virker gennem alle vore bevidste planetariske livs plan, det skabende mellemlid og den formopbyggende faktor, der gør åbenbaringen af kærlighed mulig.

I vor ariske tidsalder og race ser vi i dag femte stråle energi komme til vitalt udtryk. Når jeg nævner ordet »race«, tænker jeg ikke på menneskeskabte eller pseudo-videnskabelige forskelle mellem nationer, racer eller typer. Jeg tænker på en bevidsthedstilstand, som er en arisk eller mental bevidsthedstilstand. Den har eksponenter og »racemedlemmer« i alle lande uden undtagelse. Det må I meget omhyggeligt huske, for der er ingen ny race på vej frem, set fra en territorial synsvinkel. Der er kun en generel fordeling af de personer, der har det, der kaldes sjette rodrace egenskaber. Denne bevidsthedstilstand vil komme til udtryk i mennesker, der kan være så racemæssigt forskellige som japanere, amerikanere, negre og russere. Den har en evne til at fungere klart på det mentale plan, til at sammenligne information, til at fortolke og forbinde denne information rigtigt og til at skabe de nødvendige tankeformer eller begreber til disse fortolkninger.

Disse tankeformer findes på tre store bevidsthedsområder med tanker eller tankeformer:

1. *Videnskab*. Med dette ord inkluderer jeg det, som alle former for uddannelsesprocesser dækker eller burde dække, samt en så nyttig videnskab som lægevidenskaben.
2. *Filosofi*, med dens fremstilling af store betingende ideer.
3. *Psykologi*, med dens bestræbelse på at redegøre for menneskeheden og på at opdage, hvad mennesket egentlig er, og hvordan det fungerer.

I vil bemærke, at jeg ikke har taget religion med i denne analyse. Årsagen hertil er, at HVIS verdensreligionerne virkelig blev styret af konkret viden eller videnskab, så ville de ikke være de vage, spekulative, mystiske og blændværksstyrede systemer, som de er på nuværende tidspunkt. En dag vil menneskenes sind – oplyst af sjælens lys – formulere den ene universelle religion, der kan anerkendes af alle. Så vil gudsriget blive kendt som det, det er, endnu et naturrige. Spekulation, ønsketænkning og håbefuld aspiration vil forsvinde. Videnskaben om okkultisme er det første trin på vejen til den sande religion, og den videnskabelige forskning af menneskets psykologi vil være til stor hjælp i arbejdet mod dette mål.

I dag ser vi hovedsageligt denne stråleenergi komme til udtryk gennem videnskab – en videnskab, der sørgeligt nok er svækket og korrump af materialisme og menneskelig grådighed, men samtidig en videnskab, der (når den udelukkende besjæles af god vilje) vil hæve menneskeheden til højere bevidsthedsniveauer, så grundlaget kan blive funderet til den tid, hvor menneskeheden i stort omfang kan gennemgå forklarelsesindvielsen. Der er allerede taget skridt i den retning, og eksistensen af presse, radio og de hurtige transportmidler har gjort meget med hensyn til at fremme åbenbaringen af den forening og enheds-skabelse, som er det universelle sinds vigtigste egenskaber.

Disse udviklinger kan betragtes som de første skridt i indvielsesprocessen til tredje indvielse – hvor langt forude denne indvielse end må ligge for flertallet af menneskene. Det er forening og en tiltagende enhedsfølelse, der kræves for at kunne tage denne indvielse, og det er den integrerede personlighed, der tager den. Ruslands største synd, der har vanæret og forkvaklet den første guddommelige impuls til dette lands ideologi, er den beslutsomhed, hvormed der på dette tidspunkt (skrevet i 1946) tilkendes gives en separatistisk holdning, således

at det russiske folk afskæres fra kontakt med omverdenen ved hjælp af bedrageriske metoder og tilbageholdelse af information. Det er ikke den russiske regerings totalitære karakter, der er den primære katastrofe, det er dens vægring mod at udvikle den universelle bevidsthed. Mange regeringer er i dag totalitære, enten åbenlyst eller skjult, men deres folk har samtidig fri adgang til presse og radio og holdes ikke i uvidenhed om verdensbegivenhederne. Rusland er uden tvivl på vej ind i noget, der giver udtryk for separatismens store kætteri. Heri ligger problemet – et problem, som dets ledere vægrer sig ved at erkende.

Et lukket sind i national målestok er yderst farligt, ligesom det enkelte menneske befinder sig i en farlig »sindstilstand«, når han lukker af for kontakt til omverdenen, verdensnyhederne og verdensforståelsen, og når han afviser nye ideer og adfærdsmønstre. Lykkeligvis fører påvirkningen fra femte stråle energien – der altid er til stede, hvad enten strålen er i inkarnation eller ej – menneskeheden videre frem mod oplysning.

Denne stråleenergi opererer altid i forbindelse med loven om kløfter. I dag findes der dybe kløfter mellem fortiden og nutiden. Hvor betydningsfuld denne udtalelse er, kan I se ved, at menneskeheden, for første gang i menneskets historie, er vidende om kløften *på det tidspunkt*, hvor den opstår. Hidtil er kløfterne blevet opdaget ved historiske tilbageblik. Nu findes der mennesker alle vegne, der er vidende om, at den gamle orden, de gamle kulturer og civilisationer hurtigt er ved at forsvinde, og globalt lyder et krav om en ny verdensorden. Alle vegne skaber menneskene grundlaget for den nye orden, der kun trues af ét land, Rusland, på grund af dets separatisme (og ikke på grund af dets ideologi), samt af en gruppe af mennesker, der findes i alle lande, og som gør sig skyldig i finansiell grådighed og deraf følgende aggressivitet.

Menneskeheden kan først gennemgå forklarelsesindvielsen, når den nye verdensorden fungerer og den kommende civilisation er på sit højeste. Det er nyttesløst for mig at beskrive tredje indvielse i forbindelse med menneskeheden som helhed, eller den forberedende og videregående indvielsesproces. Alt dette ligger alt for langt fremme i tiden til at blive taget i betragtning af selv den fremskredne del af menneskeheden. Der findes dog seniordisciple, der forbereder sig til denne indvielse, ligesom

der findes nogle få, der gennemgår den indvielsesproces, der går forud for fjerde indvielse.

Det mest fremtrædende udtryk for den femte stråles energi kan ses i den hurtige strøm og formulering af mange ideologier, der er kommet siden år 1900. Ord som fascisme, kommunisme, nationalsocialisme og socialisme, som briterne forstår dem, og navnene på de mange skoler for psykologi og filosofi, var ukendte for et hundrede år siden. Nu indgår de i det almindelige menneskes ordforråd. Indstrømningen af denne mentale energi i menneskenes verden, mange tusinders opnåelse af bevidste mentale evner, og erhvervelsen af en mental polarisering for aspiranter verden over, skyldes altsammen aktiviteten af denne femte stråle energi. Dette må betragtes som forberedende arbejde til første og anden indvielse. En del af dette fremskridt skyldes også femte stråle energiens lidet erkendte funktion – telepatisk samspil. Kun få mennesker kan i begrænset omfang erkende, hvor naturligt telepatiske alle mennesker er, og hvor påvirkelige deres sind er. Det er også en virkning af femte stråle indflydelsen.

Produktionen (og jeg bør tilføje, overdreven produktion) af de millioner af materielle ting, som menneskene overalt betragter som væsentlige for deres velvære, er også et resultat af femte stråle bevidsthedens skabende aktivitet. Det er naturligvis en følge, når den kommer til syne på det fysiske plan. Når den kommer til syne på mentalplanet, taler vi om ideer, begreber, filosofier og ideologier. Når den kommer til syne på astralplanet bliver vi vidende om en religiøs impuls, om mysticisme og om emotionelle og betingende begær. Alle tre aspekter findes nu i bevidstheden hos mennesker overalt. Alting krystalliserer i menneskets bevidsthed, og det sker for at gøre mennesket vidende om, hvor han står på evolutionsstigen, og om hvad der er forkert, og hvad der er rigtigt. Alt dette skyldes igen påvirkningen fra femte stråle energien. Den vil begynde at omforme menneskelig levevis, menneskelige begær, menneskelige anliggender og holdninger, og til sidst (midt i sjette rodraçe) føre til den store forklarelsesindvielse, hvor den virkelighed, der ligger bag alle menneskelige fænomener, vil blive åbenbaret.

Lad os nu betragte denne stråleenergis virkning på den enkelte, når han står over for tredje indvielse. Den tredje indivi-

else er, som tidligere nævnt, den første indvielse set fra Hierarkiets synsvinkel, og det er den indvielse, hvor det åndelige menneske viser, at han har fuldstændig kontrol over personligheden. Det fysiske legeme er kommet under kontrol ved hjælp af fysiske discipliner. Den emotionelle natur er blevet nyorganiseret og gjort modtagelig over for åndelige impressioner, der kommer fra planet for ren fornuft (det buddhiske plan), gennem sindets eller det femte principps omdannende processer. I denne forbindelse har sindet optrådt som organisator af astrale reaktioner og som fordriver af blændværk. Disciplen er nu i sin almindelige dagsbevidsthed fokuseret på mentalplanet, og den triangulære relation mellem sindets tre aspekter på dette plan er derfor dominerende. I den næste indvielse, forsagelsen, bliver denne relation dualistisk i stedet for triangulær ved nedbrydningen af sjælslegemet, der ikke længere er behov for. Sjælens fusion med personligheden er nu fuldbyrdet.

I indvielsesprocessen forud for tredje indvielse fungerer sindet på en ny måde. Dets *transmuterende arbejde* med det fysiske legeme er afsluttet, og dets *transformerende arbejde* med den emotionelle natur er lykkedes, og nu er det *transfigurerende arbejde* med personligheden som helhed udført, hvad der gør forklarelsesindeelsen mulig. Det er værdifuldt for den studerende at betragte disse sindets tre aktiviteter. Den transmuterende formidler er i første tilfælde den lavere eller konkrete tænkeevne. Den transformerende formidler er sjælen, mens den transfigurerende formidler er den åndelige triade, der virker gennem den højere eller abstrakte tænkeevne. Bemærk den vidunderlige syntese i det åndelige arbejde. Når dette arbejde er afsluttet, bliver tredje indvielse mulig. Den skaber tilskyndende og nye kontakter. I bør her huske, at når jeg benytter ordet »nye«, så mener jeg det, der er nyt i *bevidstheden*, for den grundlæggende syntese og den fundamentale relation eksisterer altid som en faktisk erkendelse, men den bliver først lidt efter lidt erkendt af det menneske, der er under åndelig udvikling.

Det er næsten umuligt at skelne resultaterne af femte stråle energien i personlighedens forskellige aspekter, fordi den indviede nu fungerer som en sjælgennemtrængt personlighed. Årsagen hertil er, at personlighedens tre aspekter fuldt og helt er blevet sjælens redskaber, og de bliver som sådan mere og

mere modtagelige for indstrømningen af triadens energi. Det kan således siges, at som en følge af forklarelsesindvielsen – kulminationen af den rent menneskelige udvikling – kan de tre typer energi, der kommer til udtryk gennem den åndelige triade, begynde – først begynde – at strømme gennem sin egen refleksion i de tre verdener. Lad mig fastslå følgende:

1. Den højere tænkeevnes styrende energi føres – som følge af forklarelsesindvielsen og via antahkaranaen – ind i hjernen, og det betyder, at mennesket på det fysiske plan ledes, målrettes og styres af gruppehensigt og af den hierarkiske plan.
2. Den rene fornufts oplysende energi, der kommer fra det buddhiske plan, strømmer ind i det afklarede og organiserede sensitive responslegeme, som er alt, hvad der er tilbage af det, der kaldes astrallegemet. Det fører til fuldstændig frihed fra blændværk og til skabelsen af »en glasklar dam med en så fornuftsbetonet respons over for kærligheden fra den guddommelige relation«, så den indviede bliver en sensitiv åbenbarer af denne kærlighed.
3. Den dynamiske energi fra det atmiske plan (den åndelige triades højeste aspekt) strømmer ind i sindet og begynder langsomt at åbenbare viljen-til-det-gode, som dybest set er Guds vilje.

Bag disse tre differentieringer, som alle er udtryk for eller aspekter af det guddommelige eller universelle sind, fornemmer den indviede svagt eller bliver vidende om det, der kaldes monaden eller ånd eller liv. Det åbenbares på subtil måde i forklarelsesindvielsen af mesteren Jesus, der på ny gennemgik alle fem menneskelige indvielser til gavn for menneskeheden. I denne dramatiske skildring af tredje indvielse kaster de tre disciple (eller personlighedens tre legemer) sig udstrakt på jorden, og mesteren selv (den herliggjorte personlighed) transfigureres for deres øjne. På dette højdepunkt hører de det, der kaldes »Faderens røst«, tale til den transfigurerede Jesus.

Personligheden er nu i besiddelse af viden, for femte stråle energien har udført det nødvendige arbejde. Disciplen er ligeledes vidende om, at han besidder den visdom, der gør det muligt for ham at anvende sin viden til fremme af planen, og derfor til at arbejde som en oplysende faktor i menneskenes verden. Han

ved helt klart, hvad der er opnået, og fornemmer noget af det, der ligger forude. Det store princip om kløfter (som femte stråle styrer) er den fremherskende faktor i hans *tidsfornemmelse*. Han skelner nu skarpt mellem fortid og nutid, mellem det der er opnået, og det der skal opnås i fremtiden. Kløft, i betydningen adskillelse, er slut for ham, og han føler og kender nu noget af den essentielle enhed i alt manifesteret liv. Han behersker og har overvundet splittelse og deling, set fra et synspunkt om *rum*. Han har endnu ikke overvundet *tidsfornemmelsen*, men separatismens store kætter eksisterer ikke længere i hans bevidsthed. Indvielsesprocessens bevidsthed er imidlertid endnu ikke slut, for den omfatter stadig erkendelsen af tid.

I løbet af indvielsesprocessen mellem anden og tredje indvielse må den indviende kæmpe med illusion på præcis samme måde, som han tidligere måtte kæmpe med blændværk. Illusion er i sidste instans en styring af de mentale processer ved hjælp af store og massive tankeformer. Denne konflikt varer fra det øjeblik, disciplen har opnået mental polarisering (midt mellem anden og tredje indvielse), indtil han står foran indvieren ved sjette indvielse, beslutningen, hvor den sidste illusion forsvinder. I kan se og forstå, at også mestrene er underlagt illusion. Det er de afgjort, og der findes store og grundlæggende illusioner, der styrer livet i Hierarkiet. Det er ikke desto mindre illusioner af en så høj orden, at de – for den fremskredne menneskehed – ville være tegn på fuldførelse. Jeg vil ikke beskrive mere, men give et enkelt eksempel på en sådan illusion, og det må være tilstrækkeligt. Det er ikke før ved sjette indvielse, beslutningen, at illusionen om den planetariske grænsning endeligt forsvinder. Da véd mesteren, at en sådan grænsning ikke eksisterer. For ham bliver valget mellem de syv veje nu muligt. Denne grundlæggende illusion er et stort hierarkisk mysterium for menneskeheden og er baseret på princippet om afsavn, hvormed den planetariske Logos vælger at afgrænse sin frihed og begrænse sine aktiviteter.

Denne mærkelige frihed fra successive begrænsninger erfares ved tredje, sjette og niende indvielse. Disse tre indvielser har på mystisk måde relation til hinanden. Transfiguration, forklarelse, fører til sidst til beslutning, hvilket kulminerer når tiden er inde i en endelig afvisning af overhovedet at acceptere nogle planetariske begrænsninger.

I kan nu tydeligt se, at jo højere indvielse, jo mindre vil en involveret energi være personlighedsstyret eller -forbundet. Progressive og erkendte fusioner har fundet sted, efterhånden som den ene indvielse efter den anden blev foretaget. Virkningen af den involverede energi vil blive observeret i relation til menneskeheden som helhed, til ashramens arbejde i Hierarkiet og til det planetariske liv. Det må I altid huske, og det vil naturligvis begrænse omfanget af den undervisning, det er muligt for mig at give jer.

Lad mig nu kort sammenfatte virkningerne af denne femte stråle energi i relation til menneskeheden og til den enkelte indviede:

1. Jeg gav først femten oplysninger om denne femte stråle energi, eller femten definitioner på dens aktivitet. De giver anledning til et grundigt studium.
2. Denne femte stråle energis virkning på menneskeheden i denne femte rodrace blev behandlet, og det blev bemærket, at denne ariske virkning var fremherskende og yderst dynamisk, og at den har fremskyndet menneskets evolution meget.
3. Jeg understregede den tætte relation mellem kærlighed og sind på følgende måde:
 - a. Anden stråle og femte stråle
 - b. Andet plan og femte plan
 - c. Andet solsystem og femte rodrace

I alle disse relationer er den femte i rækken den primære formidler og den, der åbenbarer den anden type af åndelig energi.

4. Femte stråle energien frembringer tre store tankeområder, eller tre primære betingelser, som den tankeformskabende energi kommer til udtryk gennem:
 - a. Videnskab. Uddannelse. Lægevidenskab
 - b. Filosofi. Ideer. Idealer
 - c. Psykologi. I en ny udviklingsproces
5. Denne femte stråle energi virker i forbindelse med loven

om kløfter.

6. Den er også ansvarlig for den hurtige dannelse af store betingende ideologier.
7. Denne femte stråle energi er den mest betydningsfulde faktor, der muliggør den første højere indvielse, transfigurationsindvielsen, forklarelsen.
8. Femte stråle energi virker på tre måder i forbindelse med personlighedens tre aspekter:
 - a. Som et transmutterende mellemed.. Det fysiske legeme
 - b. Som et transformerende mellemed.. Det astrale legeme
 - c. Som et transfigurerende mellemed.. Det mentale legeme

Det giver jer meget at tænke over, og det viser personlighedens mål og den måde, det kan opnås på. Efter tredje indvielse vil vi i bevidstheden række ud mod højere bevidsthedsudvidelser og gå ind i en idéverden, som det endnu ikke er let for disciplen at opfatte eller forstå. Meget af det, jeg har at sige om stråleenergi og om de højere indvielser, vil kun sige mange af jer lidt, men en indviet bevidsthed meget. De verdensindviede vil komme i inkarnation nu, og de vil mod slutningen af dette århundrede læse mine ord med stor forståelse.

Fjerde indvielse. Forsagelsen. Fjerde stråle.

Energien for harmoni gennem konflikt.

Vort studium i dag er meget interessant og har stor betydning for den nuværende verdenssituation. Jeg vil gerne understrege to vigtige faktorer:

1. Den kendsgerning, at verdenskrigen (1914-1945) var helt uundgåelig, selv om konflikten kunne have nøjedes med at foregå på det mentale plan, hvis menneskeheden havde besluttet rigtigt.
2. Den uundgåelige kendsgerning, at Kristus vender tilbage i denne æra og inden så længe. Vi har her at gøre med en uforanderlig lov, for de forskellige strålers energi sættes i bevægelse i henhold til love, og menneskeheden kan derfor ikke gøre andet end at acceptere og skabe betingelser for det, jeg kunne kalde stedet eller aktivitetssfæren for disse to

store begivenheder. Menneskehedens beslutning om at udkæmpe de nødvendige kampe i verdenskrigen på det fysiske plan, bestemte samtidig automatisk sfæren for Kristi aktivitet – hvilket jeg vil prøve at vise jer. På mange måder er denne særlige undervisning en af de vigtigste, jeg har givet, på grund af den essentielle og åbenbare betydning den har. Vi vil derfor studere den fjerde indvielse og dens relation til den fjerde stråle for harmoni gennem konflikt.

Denne fjerde stråle er, som I adskillige gange har fået at vide, ikke i inkarnation, hvad angår menneskenes reinkarnerende egoer eller sjæle. Set fra en anden synsvinkel er den imidlertid altid aktiv og altid til stede, fordi det er den stråle, der styrer det fjerde naturrige, menneskeriget, i de tre verdener for menneskelig evolution.

Det er den fremherskende energi, der altid udøver pres på det fjerde rige. Dette pres begyndte hovedsageligt at gøre sig gældende mod slutningen af den fjerde menneskerace, den atlantiske. På det tidspunkt begyndte menneskene at vise tegn på en voksende ansvarsfølelse, hvilket vil sige på evnen til at skelne før de valgte. Det førte til den store krig i den fjerde race, og den kulminerede med den store syndflod, som alle dele af verden kan bevidne, og som størstedelen af verdens hellige skrifter fortæller om. Den da kendte menneskehed var i omfattende grad impliceret i denne æra, og det var Den sorte og Den hvide loges adepter også, og den første store kamp mellem dem, der tilkendegav det onde, og dem der tilkendegav lysets kræfter, fandt sted. Den førte ikke til nogen afgørelse, men viste dog et større nederlag for det gode end for det onde. Symbolikken med syndfloden viser tydeligt de studerende, at kampen primært var fokuseret på astralplanet, selv om den historisk udkæmpedes på det fysiske plan. Den resulterede ved, at verden blev ødelagt af vand, som det symbolsk bliver udtrykt.

I den netop overståede kulminerende krig var de fælles kræfter fokuseret på mentalplanet, for krigen var i virkeligheden et sammenstød mellem ideologier og meget mere en følge af menneskets tænkning end af dets emotionelle begær. Den omfattede derfor automatisk de tre menneskelige aktivitetsniveauer og blev udkæmpet på det fysiske plan, skønt impulsen

kom fra mentalplanet. Denne gang blev symbolet for ild involveret i stedet for vand, og denne ild førte til, at mennesker og byer blev tilintetgjort ved ild (bogstaveligt talt, »ild fra himlen«), som følge af evokation af de ildfulde emotioner, der er så fremherskende i menneskenes rådsforsamlinger på dette tidspunkt, og førte til tørken i 1947, hvor store områder i Europa og Storbritannien brændte, og som – mærkeligt nok – blev efterfulgt af store oversvømmelser i det tidlige forår, hvilket viser, at cykler gentages. Denne gentagelse er karakteristisk for naturprocesserne, hvor alle trin i menneskets evolution skildres, men hvor der samtidig skabes et højdepunkt, som viser fortiden og nutiden, og som (hvilket er tilfældet nu) lader fremtiden forblive i den menneskelige tænkning, planlægning og beslutningsprocesser. Som mennesket tænker og beslutter »i sit hjerte«, vil fremtiden vise sig at blive for menneskeheden, for processen er den samme for menneskeheden som helhed som for den enkelte.

For at dække hele emnet vil jeg dele det op i følgende:

1. Den særlige type energi der er involveret og dens indviende virkning. Det drejer sig om *principet om konflikt*, således som det findes i denne fjerde stråles aktivitet.
2. Virkningen på menneskeheden som helhed. »Forsagelsesindvielsen« er et udtryk for resultatet af dette princip aktivitet.
3. Den anden stråle for kærlighed-visdom, da denne grundlæggende styrer fjerde stråle og bevirker Kristi genkomst, fordi hjertecentrets kraft er involveret.
4. Virkningen af fjerde stråle i nutidens verden af nationer og ledende organisationer.
5. Resultatet af den fjerde stråles indvirkning på den enkelte discipel:
 - a. på de tre aspekter af hans natur, fysisk, emotionel og mental.
 - b. på den sjælgennemtrængte personlighed.
6. Sammenfatning af hele emnet og en forudsigelse af fremtidige muligheder.

Jeg vil forsøge at behandle dette så koncist som muligt, og jeg

vil behandle emnet overordentligt kort, eller så kort som dets historiske betydning vil tillade med hensyn til bestemte synsvinkler. Hele den menneskelige historie har været betinget af den fjerde stråle for harmoni gennem konflikt, og det er denne stråle, der har været afgørende for den grænsering, som menneskeheden må arbejde indenfor.

På dette tidspunkt er denne stråles virkning hovedsagelig af gruppenatur, og der er ingen fjerde stråle sjæle i inkarnation, bortset fra nogle af Den store hvide loges disciple. Når engang menneskeheden har besluttet sig for målet og metoden til den rekonstruktion og reorganisering, der skal ske inden for fjerde stråles grænsering, så vil (hvis menneskehedens beslutning er korrekt og ikke udskydes) mange fjerde stråle sjæle inkarnere og gennemføre menneskehedens beslutning. Det vil blive et stort vendepunkt i menneskets historie og vil gøre det muligt for syvende stråle energi at indvirke på den mest fordelagtige måde.

Den særlige energitype, der er involveret, og dens indviende virkning

Her konfronteres vi med naturen af princippet om konflikt, som er et grundlæggende problem, og som er det særlige kendetegn for den fjerde stråle for harmoni gennem konflikt. Det er på ingen måde et let emne at behandle eller tydeliggøre, fordi den formelle konflikt, dens naturligt separatistiske og eliminerende virkning, samt dens kraft til at betinge ikke blot menneskeheden men også Hierarkiet, skal tages i betragtning. Når vi studerer fjerde indvielse, forsagelsen, vil virkningerne af dens aktivitet blive tydeligere.

Dybest set er det fjerde stråle, der er ansvarlig for spændinger, den stress og den begyndende konflikt, der findes mellem det store modsætningernes par, vi kalder ånd-stof. Det er fjerde stråles energi, der synliggør forskellen (som mennesket så ofte misforstår) mellem godt og ondt. På atlantisk tid tog menneskenes ledere – under påvirkning af denne yderst vigtige fjerde stråle energi – en beslutning, hvor vægten blev lagt på stofaspektet svarende til deres begær og til den emotionelle reaktion, der kommer til udtryk i manifestationens essentielle dualitet, og de indledte på den måde materialismens tidsalder. Denne tidsal-

ders udvikling har været ledsaget af grådighed, had, separatisme og aggression. I vort århundrede førte denne materialisme til verdenskrigen, som i virkeligheden var et udtryk for en ændret orientering, og derfor til en vis grad en kommende sejr for det gode.

Balancen svinger langsomt, meget langsomt over til dualiteten i åndsaspektet. Det er endnu ikke – selv om det er intentionen – sket fuldt ud, men spørgsmålene bliver stadig tydeligere i menneskenes sind, og der er tegn på, at mennesket når frem til at beslutte det rette, at opnå et balance- eller ligevægtpunkt og at sidestille den offentlige mening med de åndelige værdier. Det vil føre til en kollektiv tilbagevisning af en materialisme, der specielt viser sig i grovere og fysiske former. Tiden er endnu ikke inde, men der er ved at ske en omfattende opvågning. Menneskene vil dog først se korrekt, når dette princip om konflikt vurderes rigtigt som en åndelig nødvendighed, og når det af menneskeheden anvendes som et instrument til at undlade forkerte styringsmetoder og principper. Den enkelte discipel anvender dette princip til at komme fri af stoffets styring i de tre verdener, idet han begynder med at frigøre sig fra det fysiske legemes styring og fortsætter med at frigøre sig fra den emotionelle naturs styring og med selv at formulere en åndelig ideologi, der sætter ham i stand til at forlade de tre formverdeners styring, hvorefter han kan begynde at fungere som en sjælgennemtrængt personlighed. Den samme metode må menneskeheden anvende i masseformation.

Hele denne proces kulminerer, når fjerde indvielse, den store forsagelse, i dag tages af mennesket, og af menneskeheden i en fjern fremtid. Dette »punkt« nås ved ret beslutning og som et resultat af ret anvendelse af princippet om konflikt.

I kan tydeligt se, at princippet om konflikt har nær relation til død. Med død mener jeg at trække sig ud af de formers tilstande så vel som af fysisk emotionel og mental natur. Jeg mener ophør af kontakt (midlertidigt eller permanent) til en fysisk form, til astralt blændværk og til mental illusion. Jeg mener afvisning af maya, hvilket er betegnelsen for den altomfattende indvirkning, der overvælder det menneske, som er nedsunket i enhver form for materialisme, og som derfor (set fra sjælens synsvinkel) er bukket under for de tre verdener liv. Princippet om konflikt ligger latent i alle substansatomer, og

det skaber for det første konflikt, dernæst forsagelse og endelig frigørelse. Det fremkalder krig under en eller anden form, dernæst afvisning og til sidst frigørelse. Dette princip er, som I kan se, tæt forbundet med loven om karma. Det er dette princip, som Annie Besant hentyder til i en af sine bøger, hvor hun taler om, at den substans, som alle former er skabt af, allerede har et anstrøg af karma fra den allerførste spæde begyndelse af den skabende proces. Der findes en dyb okkult betydning i tanken om, at døden er den store befrier, for det betyder, at det er lykkedes princippet om konflikt at tilvejebringe de tilstande, hvor åndsaspektet kan frigøres (midlertidigt eller permanent) fra fangenskabet i et formliv, enten det er individuelt eller en gruppe.

I vil alle som disciple og aspiranter være i stand til at fortolke dette principets virkning i jeres eget liv, når I observerer virkningerne af de belastninger og stress samt de krise- eller spændingspunkter, som konflikten mellem sjæl og personlighed skaber. Konflikt er altid til stede før forsagelse, og det er først ved denne fjerde store åndelige krise, at konflikt, sådan som vi forstår den, slutter. I det formløse livs verden, hvor Hierarkiet lever, røres og har sin væren, erstattes den konflikt, der har udviklet menneskets sans til at skelne og vælge, af beslutningskriser – ikke beslutninger baseret på at kunne opfatte og skelne mellem rigtigt og forkert eller mellem åndelighed og materialisme, men beslutningskriser baseret på perception af planen, deltagelse i hensigten og forebyggelse af det onde. Jeg ser gerne, at I tænker over disse tre punkter, som betegner de beslutningskriser, mesteren møder efter fjerde indvielse, og som foregår ved de kriser i forbindelse med skelneevnen, der går forud for dette stadium:

Perception af planen.
Deltagelse i hensigten.
Forebyggelse af det onde.

Disse beslutninger er for det første baseret på god vilje over for alle former i de tre verdener, og for det andet på viljen-til-det-gode, som tilskynder og iværksætter guddommens tre skabende og manifesterende aspekter.

Vi taler om dybe ting, og det er klogt at huske, at alle kriser

i den materielle verden – individuelle kriser, og de kriser, der er knyttet til menneskeheden som helhed – styres af princippet om konflikt, mens kriser i den åndelige verden styres af det esoteriske princip om beslutning.

Princippet om konflikt er den primære faktor bag formens evolution og skaber et erfaringsområde for sjælen i de fire naturriger: det menneskelige og de tre riger under det menneskelige. Det er baseret på den intellektuelle skelneevne, som er iboende det mindste substansatom, og som når sit højeste udtryk i den fremskredne del af menneskeheden. Det der viser, at det har opfyldt sin hensigt med hensyn til menneskeheden, er forsagelsesindvielsen. Princippet om beslutning styrer mesteren og hans arbejde i Hierarkiet i relation til Shamballa og i forbindelse med al den tjeneste, der ydes i de tre verdener. Det er baseret på energien fra anden stråle for kærlighed-visdom, ligesom princippet om konflikt er baseret på energien fra den tredje stråle for aktiv intelligens. Dette princip om beslutning som styrende faktor sættes på prøve ved sjette indvielse, beslutningen. På dette tidspunkt sammenfatter guddommens viljespekt på en særlig måde de to princippers tidligere opnåelser og skaber derved en sidste udviklingscyklus, som jeg ikke kan give noget passende navn, men som kulminerer i den niende indvielse, *afvisningen*. I har således i relation til disse principper (som alle har relation til loven om karma) tre store indvielser, hvor effektiviteten af den frigørelse, der blev tilvejebragt ved hjælp af deres iboende handling, til sidst prøves:

1. Forsagelsesindvielsen – fjerde indvielse
Princippet om konflikt
Styret af fjerde stråle
Aktiv i det fjerde naturrige, menneskeriget
Fører til ret skelnen
2. Beslutningsindvielsen – sjette indvielse
Princippet om beslutning
Styret af tredje stråle
Aktiv i Hierarkiet
Fører til ret opfattelse og deltagelse
3. Afvisningsindvielsen – niende indvielse
Princippet om frigjort væren (skal vi kalde det sådan?)
Styret af alle tre hovedstråler

Aktiv i Shamballa Fører til en af de syv veje

I denne opstilling har I et bredt og generelt billede af de tre store principper, der fører til tre store åndelige begivenheder, der er udtryk for henholdsvis personlighed, sjæl og monade. Når det implicerer menneskeheden som helhed, så virker det på den sjæl, der reinkarnerer i menneskeriget, dernæst på Hierarkiets medlemmers frigjorte sjæle, og til sidst på den væren, der er kendetegnende for rådet i Shamballa.

Således opstår der en planlagt syntese, der skaber uforanderlighed, uundgåelighed og korrekt forudseenhed. Det er også et resultat af frigørelsen af den frie vilje, og det krænker ikke på nogen måde det enkelte menneskes eller disciplens ret til at foretage frie valg, når først princippet om konflikt har gjort ham vidende om de manifesterede verdners grundlæggende dualitet. Det viser ham en kampplads og et erfaringsområde, hvor han kan foretage store eksperimentelle valg for til sidst at nå frem til korrekt orientering og til indiviellsens dør, der lidt efter lidt åbenbares for ham som følge af ret valg, ret perception og ret beslutning. Således kan de ni indivieller beskrives.

Princippet om konflikt har en tæt forbindelse med discipelskabets vej, og det er årsagen til det inklusive og synteseskabende aspekt i den nuværende verdenskonflikt. Selv om konfliktens fysiske aspekter i dag er mindsket meget (men stadig er til stede i mindre omfang i forskellige dele af verden), så er konflikten på ingen måde slut eller løst. Den udkæmpes stadig voldsomt af fremskredne mennesker på mentalplanet og af masserne på de emotionelle reaktioners plan, og det vil vare nogen tid, før denne krig er endeligt afsluttet.

Der ville imidlertid opstå en mere alvorlig katastrofe, hvis der kom en alt for pludselig afslutning på dette sammenstød mellem menneskehedens emotionelle reaktioner og de aktuelle ideologier. Det er væsentligt, at spørgsmålene bliver endnu tydeligere i menneskenes sind, før der træffes noget endeligt valg eller nogen endelig beslutning. Det bør huskes, og de studerende ville gøre klogt i at undgå modløshed og opdrage sig selv til at vente med åndelig optimisme til at vejen for menneskeheden bliver tydelig. Et alt for hurtigt valg på dette tidspunkt kunne vise sig at være en midlertidig beslutning

baseret på hensigtsmæssighed og utålmodighed. Hierarkiet er på ingen måde modløst, selv om det til en vis grad kan være bekymret for, om det tidsmæssigt bliver rigtigt.

Dette princip om konflikt er velkendt for enhver stræbende aspirant, og det betinger hele hans liv, idet det skaber kriser og spændinger, til tider næsten ud over, hvad han kan holde til. De er ikke desto mindre tegn på hurtig udvikling og fortsat fremgang. Dette principps aktivitet tiltager meget i denne tid ved hjælp af følgende åndelige begivenheder (den fulde omtale følger på side 733-752):

1. Ideologiernes krise.
2. Menneskeheden opvågner til bedre forståelse.
3. Væksten af god vilje, der fører til fremkomsten af visse grundlæggende kløfter, som der må bygges bro over ved menneskelige bestræbelser.
4. En delvis »forsegling af døren til det onde«.
5. Anvendelsen af Den store invokation med dens usædvanlige og hurtige virkninger, som I endnu ikke forstår.
6. Gradvis søger Hierarkiet at få en nærmere og mere fortrolig relation til menneskeheden.
7. Kristi nært forestående tilbagevenden.

Der findes andre faktorer, men disse er tilstrækkelige til at vise jer den større konflikt på de tre plan for ren menneskelig evolution. Det er en konflikt, der har overvældet masserne i alle lande, og den skaber stadig fysiske konflikter, emotionelle spændinger og voldsomme mentale problemer, men det vil mindskes meget, når rigtig mange mennesker over hele verden bliver overbevist om, at rette menneskelige relationer er af langt større betydning end grådighed, menneskelig stolthed, territoriale krav og materielle besiddelser.

Virkingen på menneskeheden af energien for harmoni gennem konflikt

Denne stråleenergi virkeliggør princippet om konflikt, og den har en unik og mærkværdig virkning på alle *relationer*. Det skyldes det indbyrdes slægtskab, der findes mellem denne stråle for harmoni gennem konflikt og anden stråle for

kærlighed-visdom. Anden stråle er først og fremmest strålen for rette menneskelige relationer, når det drejer sig om det fjerde naturrige. Kærlighedsenergien styrer alle relationer mellem sjæle, ligesom den styrer Hierarkiet, sjælenes rige. Visdomsenergien burde styre alle relationer i det fjerde rige, menneskeriget, men det vil den først komme til en gang i fremtiden, og det er årsagen til, at alle sande esoteriske retninger understreger det store behov, der er for sjæls gennemtrængte personligheder i nutidens verden.

Det kan siges, at princippet om konflikt, der påvirkes af fjerde stråle og styres af anden stråle, har den virkning, hvad angår menneskeheden, at der tilvejebringes rette menneskelige relationer og udvikles en almen opfattelse af den gode vilje. Kun de mest modfaldne og forsagte tænkere ser ikke, at de mest troværdige faktorer, som alle mennesker med god vilje bør arbejde for, netop er disse to følger af konflikten. Indstrømningen af energi til menneskeheden støtter på dette tidspunkt sådanne bestræbelser, og princippet om konflikt har virket så effektivt, at alle mennesker nu ønsker *harmoni*, fred, ligevægt og retfærdighed i livets vilkår samt rette og afbalancerede menneskelige relationer.

I alle lande og blandt alle typer mennesker – oprigtige så vel som uoprigtige – drejer talen i aviser, radio og på talerstole sig om harmoni og om en udbredt erkendelse af et behov for justering. Selv de onde kræfter, der stadig er aktive, skjuler deres griske hensigter bag et falsk ønske om enhed, harmoni og rette menneskelige relationer i verden. Så mange beviser er bragt frem af princippet om konflikt, at folkemasserne i alle lande er blevet overbevist om, at der må ske grundlæggende forandringer i menneskenes holdning og mål, hvis menneskeheden skal overleve. Alle søger på hver sin måde (klogt eller uklogt) en løsning.

Krigen har ført til meget godt – på trods af tilintetgørelsen af former. Årsagerne til krig forstås bedre, og problemerne bag bliver langsomt tydeliggjort. Information om alle nationer – selv når de fremlægges på ukorrekt måde – har åbnet menneskehedens øjne for den kendsgerning, at der findes kun én verden. Fællesskabet i smerte, sorg, ængstelse, sult og desperation har bragt alle mennesker tættere sammen, og denne relation har udbredt en harmoni i langt højere grad, end mennesket

forstår. Menneskene har i dag en langt tættere *subjektiv* tilknytning til hinanden (på trods af alle ydre kløfter og konflikter) end nogensinde før i menneskets historie. Menneskene er nu fast besluttet på at etablere rette menneskelige relationer og har en klarere opfattelse af de involverede faktorer. Anden stråle for kærlighed-visdom, som helt grundlæggende påvirker relationer, er knyttet til det nye *princip om at dele*. Det er et princip, der udbredes mere og mere, og dets kraft frigøres ved aktiviteten af den fjerde stråle for harmoni gennem konflikt. Princippet om at dele *er* under overvejelse, men endnu ikke *officielt* anerkendt. En dag vil dette princip blive den styrende faktor i verdens økonomiske liv, reguleret og kontrolleret af de mennesker, der er opmærksomme på menneskelig nød på det fysiske plan.

Princippet om konflikt er ligeledes aktivt i alle institutioner, grupper og organisationer i alle lande og inden for alle områder af menneskenes tænkning. Dette princip har for det første resulteret i, at menneskeheden er vågnet op til at gennemføre visse store menneskelige udviklinger og muligheder, og for det andet vil det føre til visse grundlæggende forsagelser, når først problemerne kan ses tydeligt, og når den kløft, der i virkeligheden eksisterer mellem de ønskelige åndelige værdier og de uønskede materielle værdier, er blevet tydeligt beskrevet. I politik er for eksempel topartisystemet baseret på de rigtige præmisser, men det er ikke på nuværende tidspunkt et tilfredsstillende system på grund af menneskelig uforstand. Det betegner i virkeligheden det enkelte lands reaktionære gruppe, og en progressiv gruppe, der er vågen over for nye muligheder. Den reaktionære gruppe stræber efter at holde åndens liv tilbage, efter at tydeliggøre ved at hæmme, og at tilbageholde eller forhindre en alt for hurtig fremfærd af de utålmodige og umodne. Den progressive gruppe burde være sammensat af mennesker, som har kendskab til de unødvendige og gamle problemer, og som hele tiden *er banebrydende*, skønt de ofte ikke har evnen til at handle fornuftigt. Sådan en tydelig skillelinje mellem de to store grupperinger i verden er endnu ikke mulig, og de åndelige værdier hos de to grupper værdsættes heller ikke af masserne, der ikke tænker fornuftsbetonet. I dag er partipolitik meget selvisk, og derfor ligeså reaktionær som flertallet af menneskene. Det virkeligt gode for menneskeheden er ikke et

mål som den almindelige politiker i nogen af grupperne stiler imod, for sædvanligvis er det kun hans egen selviske ambition og ønsket om at bevare en bestemt politisk ideologi, der har givet ham magt, og som er målet for hans bestræbelser.

Princippet om konflikt virker også i kirkerne, men uheldigvis noget langsommere på grund af korrupsion og en teologisk kirkeforsamlings søvndyssende virkning. Jeg beder jer bemærke de ord, jeg vælger. Jeg sagde ikke »kristendommens«, for sand kristendom, således som Kristus forkyndte den, er fri for teologisk træghed og må og vil blive genoprettet eller – måske mere præcist – nå frem til, at det første stadium kommer til udtryk.

Overalt er fjerde stråle for harmoni gennem konflikt aktiv i menneskefamilien, og den dominerer de menneskelige forhold. Overalt i den enkeltes liv, i grupper, organisationers og kirkers liv, i nationers og i hele menneskeheden, bliver problemerne tydeligere, og menneskeheden ledes fra den ene forsagelse til den næste, indtil menneskeriget en dag samlet vil tage fjerde indvielse, hvorved den store forsagelse bliver accepteret. Dette skridt, der endnu ligger langt ude i fremtiden, vil knytte menneskeheden til Hierarkiet og frigøre millioner af mennesker fra materialismens trældom. Dette øjeblik i menneskets historie vil uundgåeligt komme. Den første antydning af, at denne fjerne vision anes, kan muligvis ses i det almindeligt udbredte instinkt om at *dele*, som på nuværende tidspunkt motiveres af instinktet om selvopretholdelse, men det vil helt bestemt udvikle sig til at have indvirkning på den menneskelige tænkning i fjerne horisonter. Sand deling indebærer mange små forsagelser, og det er på grundlag af disse små forsagelser, at *evnen* til frihed langsomt udvikles, og at en *vane* med at forsage til sidst stabiliseres. Denne evne og en sådan vane og uselviske aktiviteter og åndelige vanemæssige holdninger er de forberedende trin til forsagelsesindvielsen, ligesom indsatsen for at tjene sine medmennesker er en forberedelse til at tage tredje indvielse, forklarelsen.

Kærlighed-visdoms strålens rolle, således som den styrer strålen for harmoni gennem konflikt og virkeligør Kristi

genkomst.

I første afsnit af denne instruktion beskrev jeg Kristi nært forestående og uundgåelige genkomst, så menneskeheden kunne beslutte at neddæmpe den eksisterende konflikt på det fysiske plan og derved betinge sfæren for Kristi aktivitet. I tidligere bøger har jeg ligeledes peget på, at han kunne komme på en af tre måder, eller på alle tre samtidig. De problemer, der er kommet frem som et resultat af konflikten på det fysiske plan og af, at de nu er overført (ved menneskets beslutning) til det mentale plan, viser tydeligt, at stedet for Kristi indflydelse vil blive alle tre verdener for menneskelig evolution, hvilket naturligvis omfatter de fysiske erfaringsniveauer og kræver hans fysiske tilstedeværelse.

Lad os gøre disse kendsgerninger mere forståelige og uddybe de tre måder for hans tilsynekomst, hans komme og menneskehedens fysiske erkendelse af ham:

1. *Ved hans overskygning af alle indviede og disciple*, der i dag er eller på tidspunktet for hans ankomst vil være aktive i de tre verdener for menneskelig evolution. Det betyder, at han telepatiske påvirker deres sind. Denne overskygning eller påvirkning vil være hans primære opgave på *mentalplanet*. Det vil blive en af de mest effektive metoder i hans planlagte åndelige indflydelse på verdens forhold. Ved hjælp af de mennesker, der er medlemmer af eller tilknyttet Hierarkiet, vil han have forposter for sin bevidsthed i alle lande. Gennem dem kan han arbejde.
2. *Ved at lade kristuslivet eller -bevidstheden strømme ud over masserne* overalt og i alle nationer. Denne åndelige indstrømning vil føre til en nyorientering af menneskelige begær og fremkalde en emotionel reaktion på hans nærværelse. Det bringer *astralplanet* ind i hans aktive indflydelsessfære, og det indebærer, at den gode viljes energi udløses i menneskenes hjerter og gør dem modtagelige for rette menneskelige relationer. Det er denne etablering af rette menneskelige relationer, der er det vigtigste mål for hans kommende trefoldige aktivitet. Overalt vil masserne være modtagelige for Kristi arbejde og budskab, når det iværksættes fra *mentalplanet* af de disciple og indviede, der er over-

skygget af Kristi sind.

3. *Ved hans fysiske tilsynekomst blandt menneskene.* Ved sin egen direkte tilsynekomst kan han etablere et magtfuldt hierarkisk energibrændpunkt på jorden på en måde, der ikke før har været mulig. Han har aldrig forladt menneskeheden og har altid holdt sit løfte om at blive hos os alle dage, helt til tidens ende. Mennesker i alle lande vil vide, hvor han kan findes. Stedet for hans trefoldige åndelige aktivitets brændpunkt kan ikke afsløres her, for det afhænger af resultaterne af den stadige overskygning og udstrømning.

Den første af de metoder, der vil føre til den endelige fysiske tilsynekomst af Kristus, er allerede sat i gang. Disciple og indviede i alle lande er ved at begynde det arbejde, der skal udføres forud for udstrømningen af Kristi åndelige kraft, som vil føre til vækkelse af kristusbevidstheden (som den sædvanligvis kaldes) i menneskenes hjerter. Denne udstrømning vil ske som følge af tre aktiviteter:

1. De skolede disciples og indviedes arbejde og undervisning, når de hver især på deres egen måde pointerer, hvor sikker Kristi komme er, og på den måde opfylde massernes iboende forventning.
2. En evokation af en samlet hierarkisk respons ved at anvende Den store invokation. Bemærk, hvordan denne invokation kan fortolkes ud fra Kristi tre måder at vende tilbage på:
 - a. »Lad lys strømme ind i menneskers *tanker*.«
Herved påvirkes disciplenes sind.
Indre oplysning hos den intelligente del af menneskeheden.
Det mentale plan.
Første vers.
 - b. »Lad kærlighed strømme ind i menneskers *hjerter*.«
Herved påvirkes masserne overalt.
Udstrømning af kristusånden
Det astrale plan.
Andet vers.
 - c. »Den hensigt mestrene kender og tjener.«
Herved forankres hierarkisk energi på jorden.

Kristi fysiske tilsynekomst.
Det fysiske plan.
Tredje vers.

Hvad denne guddommelige hensigt kan være, vil Kristus selv åbenbare ved sit komme, og brændpunktet for hans aktivitet vil afhænge af det område, han må anvende for at virkeliggøre denne hensigt – som kun han og Hierarkiets seniormedlemmer kender. Skulle politik vise sig at være det område, som han bedst kan tjene gennem, så vil det blive brændpunktets placering. Hvis det skulle vise sig at være verdens religiøse organisationer, kan det blive en anden placering. Hvis det bliver det økonomiske eller de sociale videnskabers område, kan det blive en helt tredje placering, der viser sig velegnet. Den afgørende faktor i alle tilfælde, og det der vil vise ham den egnede placering for brændpunktet, vil være antallet af aktive disciple på det valgte område og disses evner og status. Mere kan jeg ikke sige.

3. Det krav, den bøn eller det ønske, der kommer fra masserne om, at en befrier skal komme, og om at der etableres rette menneskelige relationer samt alle de åndeligt indstillede menneskers arbejde i alle nationer og inden for alle trosretninger. Alle tre faktorer er nu til stede, men de har endnu ikke den nødvendige kraft til øjeblikkelig effektivitet. Denne trefoldige kerne af betingende faktorer er dog allerede fast etableret. Det skaber et sikkert grundlag for en sund optimisme.

Det bør pointeres, at princippet om konflikt også motiveres stærkt af disse faktorer. *Overskygningen* af alle disciple og indviede og den stimulering af deres natur og omgivelser, der er en følge, kan ikke undgå at skabe konflikt, og den stimulerende kærlighed, der strømmer fra Gud til menneskenes hjerter, skaber ligeledes og uundgåeligt konflikt. Kløften mellem mennesker med god vilje og mennesker, hvis uimodtagelige natur er upåvirket af denne kvalitet, vil hævet over enhver tvivl blive så tydelig, at det bliver nyttigt og konstruktivt. Det vil også blive tydeligt, når Kristus etablerer »centret eller brændpunktet for den guddommelige hensigt« et bestemt sted på jorden, fordi dets udstråling og iværksættende magt vil

ligeledes fremkalde den nødvendige konflikt, der går forud for tydeliggørelsen og fornægtelsen af hindringerne.

Men der vil komme et tidspunkt i disse tre sfærer for Kristi planlagte aktivitet, hvor konflikt vil blive erstattet af harmoni, og det skyldes, at energien fra harmoni gennem konflikt styres eller påvirkes af energien fra anden stråle for kærlighed-visdom. Hvad angår den samlede menneskehed er konflikten mellem ideer og emotionelt begær i dag så voldsom, at den til sidst slider sig selv op, og menneskene vil, lettede og længselsfulde efter at undgå yderligere uro, vende sig mod rette menneskelige relationer. Det vil blive den første store menneskelige beslutning, der fører frem til den længe ønskede harmoni. Massernes holdning vil da på fornuftig vis gå i retning af harmoni, som følge af det arbejde mænd og kvinder af god vilje udfører, når de fører »strømmen af Guds kærlighed ind i menneskenes hjerter«.

Vi er nu nået til et punkt, hvor den nødvendige basis for Kristi genkomst er etableret, både i videnskabelig forstand og ifølge loven. Det er et råb, som han ikke kan afvise, og som han må efterkomme. Den fjerde stråle for harmoni gennem konflikt virker (hvor det drejer sig om indivielsesprocessen) gennem hjertet eller gennem det, som esoterikere kalder »hjertecentret« – det brændpunkt, hvorigennem kærlighedsenergien kan strømme. Når Kristus opretter sit brændpunkt på jorden, vil det virke som et lille hjertecenter, hvorigennem Hierarkiets kærlighedsenergi kan strømme uden ophør. Den harmoni, som princippet om konflikt frembringer, fører til en koordination, hvor den kærlighed, der strømmer fra Guds hjerte, kan strømme ind i menneskenes hjerter, og hvor Hierarkiet, der virker som hjertecenter eller det sted, hvor kærligheden er virksom på vor planet, kan få relation til menneskeheden. Endvidere vil den nye gruppe af verdenstjenere, der virkeliggør Guds kærlighed og oplyses af Guds sind, kunne få relation til mænd og kvinder af god vilje i alle lande, hvis opgave det er at gøre menneskenes hjerter modtagelige for Guds kærlighed. Det er en anden måde at sige modtagelig for kristusbevidstheden på.

Denne koordinationsproces foregår nu. Det sker automatisk, efterhånden som princippet om konflikt og dets virkning, der fører til frigørelse, bliver almindeligt erkendt. Således får menneskenes hjerter, planetens hjerte, dvs. Hierarkiet, og

Hierarkiets hjerte, Kristus, en positiv kontakt til hinanden. Når denne kanal bliver helt åben og uden hindringer, så *vil* Kristus komme. Intet kan standse hans tilsynekomst og – ifølge loven – kan han ikke vende ryggen til den mulighed, han her får.

Sådan må herren for kærlighed til sidst – som respons på menneskehedens invokative råb, der er tilskyndet af princippet om konflikt – »igen gå til det høje sted for offer og vandre åbenlyst blandt menneskene på jorden«. Hans hjerte, der virkeliggør Guds kærlighed, drages fra planetens hjerte (Hierarkiet) til menneskenes hjerter, og vejen for hans genkomst til jordtjeneste er ryddet og uden hindringer. Igen skabes der ifølge loven en dyb optimisme, der bør udvikles på rette måde.

Menneskehedens hjertecenter dannes (rent symbolsk) af hjertet hos alle mennesker af god vilje (i eller uden for kirkerne og uanset deres politiske tilhørsforhold), som tjener deres medmennesker, støtter humanitært arbejde, arbejder på at etablere rette menneskelige relationer, og som hele tiden erstatter menneskesindets separatisme med den guddommelige kærligheds inklusivitet. Som en garanti for Kristi tilbagevenden til offentlig anerkendelse kan I se en virkeliggørelse af en stor koordination. Denne koordination vil, når den er endeligt udført, skabe en klar kanal, tilbagevej, lysbane eller magnetisk kraft mellem:

1. Centret, hvor Guds vilje er kendt. Det er Shamballa, hvor viljen-til-det-gode har sit udspring. Viljen-til-det-gode er essentiel kærlighed.
2. Hierarkiet, som er det planetariske hjertecenter.
3. Kristus, selve kærlighedens hjerte i Hierarkiet.
4. De indviede, disciple og aspiranter som udgør den nye gruppe af verdenstjenere, der søger at virkeliggøre den kærlighed og det lys, der er behov for i nutidens verden.
5. Hjerterne hos mennesker af god vilje i alle lande, der er modtagelige for den kærlighed, som kommer til udtryk gennem rette menneskelige relationer.
6. Det brændpunkt, som herren for kærlighed vil arbejde gennem på jorden.

Hvis I vil studere den guddommelige kærligheds seksfoldige progression fra guddommens højeste manifestation ned til dens

tilsynekomst i et brændpunkt i vor kendte nye verden, vil det stå jer klart, at der er blevet skabt en helt klar »adgangsstruktur«, og at en »vej tilbage« er blevet konstrueret, og den vil bringe den længe ventede Kristus ind i vor midte. Intet kan nu stoppe eller forhindre hans tilbagevenden. Vidnesbyrd om denne struktur kan ses alle vegne.

Virkningen af strålen for harmoni gennem konflikt i den nye verden af nationer

Når vi går i gang med det, som nogle måske anser for at være et højst kontroversielt emne, vil jeg minde jer om, at vi er nødt til at forsøge at se hele billedet på nogenlunde samme måde som den guddommelige viljes repræsentanter ser det, fordi det viser de involverede nationers fortid (en fortid som sjældent er god) og virkningerne af denne fortid, således som de kommer til udtryk i nutiden som en uundgåelig følge af loven om årsag og virkning. Samtidig vil vi forsøge at forudse fremtiden ud fra de lektier, der er lært, og ud fra de nye og bedre vaner, der er etableret (skrevet i 1948). Jeg vil også minde jer om, at denne stråles styrende princip er betingende for alle nationerne og har været det med stadigt større kraft siden 1850. På præcis samme måde, som princippet om konflikt styrer livet, der udkæmpes af aspiranten og verdensaspiranten, hele menneskefamilien, således styrer dette princip også nationernes liv i større eller mindre grad, alt efter deres materialistiske eller åndelige status og alt efter den type energi, der kan komme til udtryk gennem dem, og efter alderen på de pågældende nationer. Set ud fra bestemte synsvinkler er Tyskland og Italien de yngste af nationerne, for de blev først nationer i det nittende århundrede. Japan er den ældste nation med den længste samlede historie. USA betragtes altid som en ung nation, men set i forhold til en samlet central regering, så er de to aksemagter (Tyskland og Italien) endnu yngre, og det har haft en helt bestemt indflydelse på deres handlinger.

De to aspekter af den fjerde stråle – princippet om konflikt og princippet om harmoni – kæmper nu for at tilvejebringe frigørelse af menneskeheden, så den kan komme i ligevægt. Indtil for ganske nylig er princippet om konflikt vokset i styrke, og dog kan man, som følge af denne konflikt, se en klar

tendens til harmoni dukke op i menneskenes tænkning. *Begrebet harmoni* er langsomt ved at blive erkendt ved, at der etableres rette menneskelige relationer. Menneskehedens handlinger, og specielt regeringernes, har været uværdige selviske og styret af begreber som kamp, aggression og konkurrence i utallige tusinder af år. Territorier på planeten har skiftet hænder mange gange, og jorden har været legeplads for en lang række erobrere. Menneskehedens helte – der er forevigt i historien som statuer og gennem menneskets tænkning – har været krigere, og erobring har været et ideal. Verdenskrigen (1914-1945) markerede et højdepunkt i den påvirkning, som princippet om konflikt udøver, og følgerne heraf er, som jeg har vist, indvarslingen af en ny tidsalder med harmoni og samarbejde, fordi tendensen i menneskenes tænkning nu går i retning af at bringe konflikt til ophør. Det er en overordentlig vigtig begivenhed, som man bør betragte som et tegn på et vendepunkt i menneskelige forhold. Denne tendens tilskyndes af kamptræthed, af at andre værdier fremhæves, når det gælder menneskelige bedrifter, og af en erkendelse af, at den sande storhed ikke kommer til udtryk gennem en Alexander den Stores, en Julius Cæsars, en Napoleons eller en Hitlers handlinger, men gennem dem der ser liv, menneskehed og verden som et samlet hele, som har indbyrdes relationer, som samarbejder, og som er harmoniseret. De, der kæmper for én verden, og som underviser menneskeheden i principperne om harmoni og rette menneskelige relationer, vil en dag blive anerkendt som de sande helte.

Det, der skal og vil forbinde princippet om konflikt med harmoni og skabe den nye verdensorden, den nye civilisation og kultur, er tendensen i og effekten af den offentlige mening og er den mulighed, der gives mennesker overalt til at skabe social sikkerhed og rette menneskelige relationer. Det er ikke den enkelte nations regering, der vil tilvejebringe dette, men selve folkets *iboende retfærdighedssans*, når det er blevet uddannet til klart at se problematikken, at se de relationer der bør etableres, og at se menneskeheden som en umådelig subjektiv enhed. Det vil ikke kunne ske uden en intensiv periode med planlagt uddannelse og med en virkelig fri presse og radio, som frit skal kunne meddele den eksakte sandhed og præsentere kendsgerningerne, som de er, uden at blive kontrolleret eller påvirket af regeringers indblanding, af grupper der udøver pres,

af religiøse organisationer eller af dikterende partier eller diktatorer. Den romersk katolske kirkes synd er dens forsøg på at diktere folk, hvad de skal tænke – teologisk og politisk – hvad de bør gøre, læse og iklæde sig. Det er også i endnu større omfang Ruslands forbrydelse. Flertallet af mennesker i de rent katolske lande er ikke så frie i deres tænkning, som de der lever i de protestantiske lande. Det russiske folk kender ingen frihed og har ingen mulighed for at danne deres eget synspunkt, og kommercielle interesser og egoistiske hensyn påtvinger restriktioner i andre lande. Ved hjælp af disse kontrollerende faktorer forhindres, fordrejes eller hæmmes udviklingen af sand forståelse. Betydningfuldt nok er disse dikterende mellemleds intentioner både i den katolske kirke og i Rusland dybest set gode, for de tror, at de uddannede masser ikke selv er i stand til at bestemme, hvad de bør høre, tænke eller beslutte. De må derfor beskyttes – i det ene tilfælde af dekretter og forbud fra Vatikanet (via det organiserede præsteskab) angående rigtige holdninger og handlinger. Disse skal følges, uden at der stilles spørgsmål. I Rusland »beskyttes« de ved, at sandheden om begivenheder og hændelser tilbageholdes. Men menneskene vågner overalt, og de kan – når de får en pålidelig ledelse, som på nuværende tidspunkt ikke findes i noget land i verden – blive betroet den opgave at vende strømmen hen imod noget større harmoniserende og forenende.

Når vi studerer virkningen af princippet om konflikt som det, der ansporer til endelig harmoni i relation til nationerne, lad os da huske, at konflikternes store omfang og udbredelse tyder på et *klimaks*, og at de »krisepunkter«, der kommer til udtryk som konflikt nu er så velkendte for alle mennesker, at der nu er nået et »spændingspunkt« (hvilket De Forenede Nationer er et symbol på), der til sidst vil vise sig at være det mellemlid, der vil frembringe et »tilblivelsespunkt«. Jeg vil bede jer om altid at huske de tre udtryk – der beskriver virkningen af strålen for harmoni gennem konflikt – i relation til udviklinger i jeres eget liv, i jeres egen eller andre nationers liv, og i menneskehedens liv som helhed. De indeholder den teknik, hvormed vor planets åndelige Hierarki skaber noget godt af noget ondt uden at skabe ondt eller krænke menneskehedens frie vilje.

Der findes bestemte nationer, der nødvendigvis er mere

modtagelige for den fjerde stråles energi end andre, fordi det er en energi, der enten betinger deres personligheds aktiviteter eller deres sjælsudtryk. Glem ikke, at nationer er som individer, hvor både sjæl og legeme kommer til udtryk. De nationer, der responderer på denne stråleenergi er:

Indien, hvis stråle for personligheden eller for det materielle er strålen for harmoni gennem konflikt. Det kunne man se komme til fuldt udtryk i det ulykkelige land i årene 1947-1948. Indien er et gammelt land og er krystalliseret i sin separatisme, i sine myriader af forskellige sekter og religiøse grupper, i sin mangfoldighed af sprog og i sine urgamle modsætningsforhold, og det vil vare længe, før der findes en form for grundlæggende syntese eller harmoni. Heri består dets problem, og uheldigvis mangler det et rent uegennyttigt lederskab, og som det er tilfældet andre steder i verden, betinger partipolitik og religiøse kløfter dets mange folkeslag. Indiens sjælsenergi er viljen til magt eller ledelse, men denne åndelige energi vil ikke blive rigtigt aktiv, før det har løst sine mange uoverensstemmelser og er vendt tilbage til de gamle metoder til åndelig forståelse og oplyst visdom, der kendetegnede det for mange hundrede år siden. Indien har næsten mistet lyset, men når det har gennemgået de kommende krisepunkter og nået et samlet spændingspunkt, vil det finde døren eller punktet til lyset.

Den stråle, der styrer det tyske folks *sjælsudtryk* er strålen for harmoni gennem konflikt, men dets materialistiske personlighed, der er fokuseret i den emotionelle natur og endnu ikke under sjælens styring, betinges af første stråle for magt. Tyskland er *som nation* for ung, umoden og negativ til at forstå, hvordan magt bør anvendes. Det mangler visdommen til at anvende magt, og dets mindreværdsfølelse (grundet dets unge alder) får det til at misbruge den, når det har den. Den germaniske *race* er meget gammel, og de tyske ledere har gennem de sidste hundrede år forvekslet *racemæssige spørgsmål* med *nationale ambitioner*. Racer er fundamentalt subjektive, og nationer er fundamentalt objektive. Deres ledere tillod, at magt blev et ideal (hvilket er et stort åndeligt ansvar), og de lod den germaniske race være ensbetydende med den tyske nation. Det var denne umodenhed og misforståede og næsten barnlige ambition, der satte princippet om konflikt til at virke så voldsomt under verdenskrigen (1914-1945) for at få en afslutning

på den tiltagende nationalisme i Tyskland og alle andre nationer. Storbritannien befinder sig på det punkt, hvor det er på vej ud af den nationalistiske tankeform. USA og Rusland er på vej – USA mod et spændingspunkt, hvor begrebet overvejes, og Rusland mod en krise. Tysklands krise- og spændingspunkt førte til verdenskrigens udbrud. Ikke desto mindre vil det tyske folk, efter en proces med smerte, nyuddannelse og undervisning i rette menneskelige relationer, opdage sin sjæl, og så vil det tyske folks sjælgennemtrængte personlighed på en helt speciel måde tilkendegive betydningen af harmoni. Den germanske races fundamentale og subjektive syntese må ikke forveksles med det tyske folks separate nation, og den bagved liggende emotionelle og sentimentale enhed (her bruger jeg ordet »sentimental« i dets korrekte betydning) må ikke forveksles med territorial enhed. Der findes en racemæssig og subjektiv enhed mellem det britiske statssamfund og USA, men den må heller ikke forveksles med de ydre nationale grupperinger og mål.

Italien påvirkes også af strålen for harmoni gennem konflikt, fordi dets personlighed eller materialisme er betinget af denne stråle. Under verdenskrigen havde Italien en konge, en diktator og en pave, og det skabte en hvirvel af konflikter hos det højt intelligente italienske folk. Diktatoren er der ikke mere, monarkiet er også forsvundet, og kun Vatikanets stemme fortsætter med at lyde, men mærkeligt nok får den mindre opmærksomhed i Italien end i andre katolske lande. Århundreders konflikter har gjort meget for det italienske folk, og dets meget udadvendte psykologi har skabt en balance, der giver meget håb for fremtiden. Den konflikt vedrørende deres tænkning, som de har gennemgået i de sidste et hundrede år, har gjort dem *godt*. Selv om de er splittet af partipolitik, af oprør mod præsteskabet og af mangel på lederskab, så er de ikke desto mindre godt på vej mod en løsning af deres problemer.

Når fjerde stråle for harmoni gennem konflikt er den energi, der kommer til udtryk gennem sjælen, så viser det, at landet nærmer sig discipelskabets vej eller prøvestadiets vej. Østrig og Tyskland nærmer sig discipelskabets vej. Brasilien befinder sig på prøvestadiets vej og gør hurtige fremskridt. Østrig er nærmere et sandt discipelskab end Tyskland er, og Østrig har efterhånden meget åndeligt at give. Et åndeligt lederskab vil

ikke mangle, når først en vis sikkerhed og bedre levevilkår er sikret. Tyskland har en bitter pris at betale for sin umodenhed og barnlige fortolkning af verdens forhold, og for sin manglende evne til at tænke, og fordi den mærkelige iboende grusomhed midlertidigt tillod det ondes kræfter at arbejde gennem Tyskland og optrappe verdenskonflikten. Men Tyskland vil komme sig, forudsat at landet ikke igen tillader sig at blive slagmark på grund af sin strategiske position i Centraleuropa. Det er denne restitution alle mennesker af god vilje må arbejde for.

Det er måske passende her at bemærke, at planetens åndelige kræfter ikke nærer frygt for, at der sker et nyt krigsudbrud på det fysiske plan. Der findes mange muligheder for, at det kan undgås på grund af massernes stigende modstand mod krig på det fysiske plan, og nationernes generelle udmattelse, samt såfremt De Forenede Nationers råd, der er beregnet til debatter om vanskeligheder og problemer, viser sig effektivt.

De tre store magter har hver deres indre konflikt, betinget af deres historiske tradition, nationale egenskaber og udviklede vanetænkning eller – hvad der kan være tilfældet – følelsesmæssige vaner.

Den store konflikt i Storbritannien findes på dette tidspunkt mellem de reaktionære tænkere og de ufaglærte politisk aktive arbejdere, der støtter den socialistiske ideologi. Denne konflikt stikker dybt og underminerer og tilintetgør gamle former og skaber intense nationale spændinger i alle grupper og partier. Den ene gruppe kæmper for at bevare den gamle orden, og den anden gruppe kæmper voldsomt for at afskaffe alle de gamle skikke på den kortest mulige tid, og atter andre grupper kæmper for deres forskellige ideologier og komplicerer problematikken. Det mest interessante er, at konflikten stort set findes mellem partilederne og deres nærmeste overbeviste tilhængere, hvor størstedelen af folket sætter spørgsmålstegn ved begge gruppers visdom, evner og aktiviteter og langsomt beslutter, at de ikke kan lide eller ønsker nogen af dem, men (af mangel på virkeligt lederskab) ved de ikke, hvad de skal gøre. Det er karakteristisk for briterne, at de er disponeret for retfærdighedssans, og det er den folket søger. De opdager imidlertid, at ingen af partierne har en effektiv plan eller et effektivt program, at begge tilskyndes af partipolitik, og at det samlede

folks interesser, som kunne tjenes ved en klog koalition, ikke har særlig stor betydning for de nuværende partiledere. Denne interne konflikt vil dog langsomt skabe en harmoni mellem formål og intention i befolkningens sind, og det vil for en stor del skyldes kvindernes tiltagende magt i landet og deres stadig stigende deltagelse i kommunal- og nationalpolitik. Et tilbageblik på den britiske historie viser, at kvaliteten hovedsageligt har været maskulin. Nu er den afbalancerende kvindelige fortolkning og det feminine synspunkt påkrævet, og det vil komme. Storbritannien styres, set ud fra dets personlighed eller materielle problematik, af energien eller strålen for viljen eller magt, mens landets sjæl betinges af strålen for kærlighed-visdom. I denne beskrivelse ser I en positiv og en negativ energi, og når de er fusioneret og sammensmeltet vil der opstå en balance og en visdom, der mangler nu for tiden.

I Frankrig, hvor både sjæls- og personlighedsstrålen påvirker intellektet, er der nødvendigvis og helt naturligt en stærk materialistisk påvirkning, og det er en svær konflikt at løse. Det er altid det mentale aspekt, der skaber al separatisme, kløfter og forskelle på Frankrigs menneskelige arena, og det gør denne til legeplads for utallige modstridende ideer, hvor et væld af grupper og personligheder støder sammen, og det fører til Frankrigs intense selvoptagethed og dets livskvalitet. Der findes næsten ingen interesse for noget andet eller for nogen andre nationer eller grupper, undtagen hvis de påvirker Frankrig eller det franske folk. Endnu er franskmændene på ingen måde rede til at afbalancere konflikt med harmoni, end ikke indenrigs. Sindets kvaliteter – stolthed, selvcentrerethed, en separatistisk indstilling, en selvsk planlægning og en materialisme, der trænger dybt ind i massernes bevidsthed – dominerer og er aktive og fokuseret på Frankrigs materielle velfærd. Der findes ingen fremherskende ideologi, og derfor kan konflikten ikke hæves op til et ideologisk niveau, og Frankrig kan ikke vokse, før der findes en anerkendt idealisme, der kan begynde at påvirke det franske sind og massernes bevidsthed. Der findes ingen grundlæggende eller nævneværdig religiøs eller åndelig følelse, fordi sindet, der så inspirerende kan oplyse åndens plan, hovedsageligt er fokuseret på en materiel levevis i de tre verdener. Den udprægede intellektuelle aktivitet, som franskmændene er så stolte af, har i det store og hele ansvaret for

situationen på det politiske og det økonomiske område i Frankrig, samt for de vanskeligheder, de deler med alle de nationer, der var indblandet i krigen. Der er endnu lang udsigt til indre harmoni, *men den vil komme*. Glem ikke, hvad jeg skrev meget tidligere i en af mine bøger, at det er Frankrig, der til sidst vil åbenbare sjælens eller psykens sande natur og indvarsle en æra med den sande esoteriske psykologi. For at gøre det må det nødvendigvis finde sin egen sjæl, og når det finder den – ved hjælp af det oplyste sind – vil det bringe lys til menneskeheden. Den konflikt, der nu raser i Frankrig, vil efterhånden blive omdannet til harmoni, og Frankrig vil vågne til højere åndelige værdier. Når først dets sjælsstråle for ren viden er aktiv, så vil den dominere dets personlighed eller materielle stråle for aktiv intelligens, engang den mest magtfulde af alle strålerne. Opgaven for strålen for harmoni gennem konflikt er at tilvejebringe dette, så Frankrig kan frigøre sig og gå ind i lyset.

I USA er denne fjerde energi særligt aktiv på grund af konflikten mellem racer, nationer, ideer, politiske teorier, umoden udvikling, korrupte politikere og barnlig selvished. Den er mere fremherskende blandt lokale ledere i de større byer og i landspolitik, end den er blandt flertallet af almindelige mennesker rundt om i staterne, for de er grundlæggende sunde, selv om de let vildledes af deres såkaldte ledere. Sydstaterne er imidlertid i næsten utrolig grad degenererede og ført bag lyset. Husk altid, at når vi analyserer de forskellige nationer, så beskæftiger vi os med de samme tendenser og ideer, som findes i den enkelte aspirant – konflikten mellem indgroede personlighedsvaner, tanker og fejl og et stadigt tiltagende sjælspres. USA er – selv om det er en af de yngre nationer på grund af de mange racetyper der findes – en af de ældste. Denne besynderlige afbalancering må uundgåeligt føre til en hurtig udvikling med en konsekvent overtagelse af magt, samt en voksende tilskyndelse til kærlighed og til at påtage sig ansvar.

Konflikten i USA findes mellem en kærlighed til frihed, som næsten grænser til uansvarlighed og løssluppenhed, og en voksende medmenneskelig ideologi, som vil resultere i verdensstjeneste og ikke-separatisme. De energistråler, der styrer USA er sjette stråle for idealisme, som er landets personlighedsstråle, og anden stråle for kærlighed-visdom, som styrer landets sjæl. Jeg vil påpege, at det er USA's sjælsstråle, der giver det relation

til Storbritannien. Sjette stråle personligheds energi frembringer (på sit nuværende udviklingsstadium) en idealisme, der kræver at blive transmureret og ændret fra en idealisme, der er stærkt optaget af at bevare en høj levestandard og fysisk komfort, op til en idealistisk vurdering af rette åndelige værdier. De er på nuværende tidspunkt tilsløret og skjult i landets materialistiske filosofi. Den ungdommelige fortolkning af denne idealisme kan ses i det amerikanske folks fuldstændige overbevisning om, at alt i USA er bedre end det, der findes andre steder, i dets villighed til at fortælle hele verden, hvad der bør eller ikke bør gøres, i dets oprør mod alt kontrollerende, i dets kritikløse accept af alle informationer, som passer til dets forudfattede ideer og fordomme. Det modne aspekt af den amerikanske idealisme får dets folk til at reagere prompte på det gode, smukke og sande, til at udtrykke en aktiv medmenneskelighed og en invokativ åndelig tilnærmelse til virkeligheden.

Det er interessant at bemærke den usædvanlige samklang af stråleenergi, der på dette tidspunkt findes i USA:

Sjælens energi.	Strålen for kærlighed-.	Anden stråle visdom
Personlighedens energi.	Strålen for idealisme.	Sjette stråle
Den energi, der forbin-	Strålen for harmoni.	Fjerde stråle der de to gennem konflikt

Disse stråler – 2, 4, 6 – er den anden række af åndelig energi og mangler helt de afstivende og styrkende kvaliteter fra den første række af stråleenergi – 1, 3, 5, 7 – som styres af vilje eller magt. Den amerikanske civilisation har med al dens larmen, ungdommelige og tidlige modenhed i virkeligheden arvet den udgående sjette stråle civilisation, dvs. Fiskenes tidsalder. Her kan I se årsagen til den tendens hos det amerikanske folk, der får dem til at slutte sig til stærkt betingende idealismer og ideologier. Det er den idealistiske tendens, der er i konflikt med de udprægede materialistiske tendenser i denne specielle æra, og konflikten vil til sidst fremkalde den harmoni, der kan frigøre Amerikas ånd og åbenbare for dets folk, at det er én verden, og den vil til sidst sætte dets folk i stand til at bringe sig i harmoni med resten af verden og fremdrage den kærlige respons i andre nationer. Det er det, som mennesker af god vilje må arbejde for.

Kunne I dog blot forstå, at Rusland inden for sine hermetisk tætte mure er en slagmark. Jerntæppet var for Rusland, hvad Monroe-doktrinen var for det amerikanske folk. I forbindelse med de tre store magter – Sovjet-Rusland, USA og Storbritannien – fremskyndes visse store konflikter, som fundamentalt vil påvirke menneskehedens skæbne. Disse tre stormagter er de tre punkter i en meget kraftig verdenstriangel af energi, og når der først er etableret en fri cirkulation og virkelig forståelse mellem dem, så er verdensfreden sikret og Kristus kan komme. Denne forståelse og frie harmoni (om jeg så må sige) vil være et resultat af, at disse tre stormagter når til en virkelig omfattende indre harmoni som et resultat af deres egne særlige konflikter, hvorefter de fortsætter deres fremskridt og bestræber sig på at harmonisere sig med hinanden og resten af verden.

Rusland har samme personlighedsstråle som USA, og dets syvende stråle sjæl (betinget af strålen for orden) er tæt forbundet med Storbritanniens personlighedsstråle, den første stråle for vilje eller magt. Guddommens viljespekt kommer til udtryk på det fysiske plan som den syvende stråle for orden eller som overensstemmelse med den indre guddommelige vilje.

Sovjet-Ruslands indre problem var en konflikt, der rasede mellem en håndfuld magtfulde diktatorers påtvungne og arrogante vilje og den omskiftelige, ustabile og uvidende reaktion hos et folk, som hele tiden blev forholdt sandheden. De måtte derfor kæmpe blindt for deres frihed, kæmpe instinktivt og uden viden om kendsgerningerne. Deres kamp er endnu ikke lykkedes.

Det er meget vigtigt for os at erkende, at alle tre nationer er kendetegnet ved:

- a. En lighed i problemer.
- b. En slagmark, der fører til dannelse af en triangel ved hjælp af princippet om konflikt.

Ligheden i problemerne består i, at disse tre stormagters karakteregenskaber dybest set er identiske, idet de består af mange nationer og mange folkeslag med mange forskellige sprog, og

af den grund gennemfører de et stort eksperiment i fusion.

1. Storbritannien er kernen eller det levende kim i det britiske statssamfund og her gennemføres *et stort forsøg med fri ledelse*. Det giver de tilknyttede selvstyrende lande fuldstændig indre frihed og valg, samt ligeså fuldstændige og frie indbyrdes relationer. De selvstyrende lande er alle uafhængige nationer, men hører til et forenet statssamfund. Herved præsenteres verden for en model, der kan overvejes.
2. USA er en smeltedigel, hvor alle nationaliteter er repræsenteret, og de sammensmeltes langsomt til en miniature menneskehed. Det er *et stort forsøg i rette menneskelige relationer*, og der sker reelle fremskridt. Som et resultat af forsøget med rette menneskelige relationer vil der blive skabt en kultur og en civilisation, der vil virke som model for relationer i verden. Jeg hentyder her til udførelsen af demokrati. Der findes intet fyldestgørende i den nuværende drømmeforestilling om demokrati. Frankrig og Storbritannien er i lige høj grad demokratiske og mere vellykkede, fordi de er mere modne og erfarne, men USA's »smeltedigel« vil efterhånden blive det fremherskende eksperiment i rette relationer på grund af sine mange racer og nationaliteter – alle blandet sammen inden for ét lands grænser.
3. Sovjet-Rusland forsøger også at sammensmelte og forene mange forskellige nationer og racer – europæiske og asiatiske – i et stort nationalt projekt, og dette forsøg er stadig i sin spæde begyndelse. I Rusland udarbejdes en verdensideologi, som (når den er afprøvet) kan præsenteres for verden som en model på et system. Det vil imidlertid ikke blive som et resultat af diktatur, og den vil heller ikke blive præsenteret på en aggressiv måde over for verden. Rusland foretager i virkeligheden – hvad enten det erkender det eller ej på nuværende tidspunkt – *et stort eksperiment vedrørende uddannelse*, og på trods af onde metoder og forsyndelser mod sjælen i den menneskelige frihed, vil denne uddannelsesproces til sidst virke overbevisende og derved blive en metode for hele verden. Dette kan først finde sted, når den nuværende gruppe af diktatorer og arrogante mænd er døde eller er blevet tvunget fra magten af et opvågningende folk.

I disse tre store nationer kan vi således se de tre hovedaspekter blive bragt til manifestation og lægge grunden til den nye verdensorden. Alle tre er lige betydningsfulde.

I Storbritannien. . . . ret menneskelig ledelse. vilje eller magt
I USA. rette menneskelige relationer. kærlighed-visdom
I Sovjet-Rusland. . . . ret anvendelse af sindet. intelligens

Det bør huskes og læres, at mennesker af god vilje overalt burde arbejde for at skabe en tættere relation mellem disse tre folk. Disse tre punkter i en guddommelig triangel af energi bør ikke være isolerede punkter, der fastholder hver sit spændingspunkt. De burde være forbundne punkter, hvor hvert punkt sender styrkende energi til de andre, og hvor der kan ske en fri cirkulation mellem triangelens tre punkter.

Følgende tre store verdensproblemer udarbejdes i disse tre nationer:

1. I Storbritannien bliver problemet vedrørende socialisme løst, og folkets sunde dømmekraft vil efterhånden afbalancere forholdet mellem et socialistisk program og det frie initiativ. Det er nødvendigt, for begge yderliggående standpunkter er uholdbare. Der findes på nuværende tidspunkt en konflikt, som hele verden iagttager. Overgangsperioden mellem gruppeliv (i den sande og åndelige betydning) og den nuværende og forgangne tids intense individualisme er ikke let, og i Storbritannien sættes hele dette spørgsmål på prøve. Broen vil blive bygget.
2. I USA venter problemet om relation mellem kapital og arbejde på at blive løst. Konflikten er voldsom, men man vil i sidste instans udarbejde et kompromis, hvis kapitalen afstår fra visse arrogante magtfaktorer og erkender andre menneskers rettigheder og viser mindre selvisk grådighed, og hvis arbejderbevægelsen vil arbejde mindre selvisk, være mindre krævende og udvise en mere forstående ånd. Broen mellem disse to grupper skal og vil blive bygget.
3. I Sovjet-Rusland forsøger man at gøre masserne fra alle sociale lag lige. Denne udjævning har ført til en lav levestandard, og arbejdet der skal udføres handler mere om *at hæve* end om *at bygge bro*. Denne udjævning fremkalder en alvorlig konflikt, som kun i ringe omfang forstås af dem,

der ikke kan trænge ind i det hermetisk lukkede citadel, som Rusland er. Det er i virkeligheden en konflikt mellem menneskeåndens *opstigning* og det totalitære regimes magt, hvor dette forsøger at holde ånden nede ved at dræbe individualismen. Menneskeåndens iboende styrke til at hæve sig har endnu aldrig svigtet, og denne konflikt vil vise sig at være en metode til at harmonisere mange faktorer.

I nationernes indbyrdes udveksling har nogle af dem altid været førende, når det drejer sig om at skabe konflikter. Det skyldes for det meste deres heftige temperament og deres stærke emotionelle forudindtagethed og tilstand. Polakkerne og irerne er førsteklasses »katalysatorer for konflikt« og fremkalder hele tiden vanskeligheder mellem folkene. Sådan har deres historie altid været. Franske aggressioner i middelalderen førte også til vanskeligheder, og senere blev Tyskland den vigtigste formidler af konflikt. I dag anstifter det jødiske folk vanskeligheder, og det er interessant at bemærke, at den vigtigste strid i det gamle Polen, og for nylig hos irerne, og nu hos jøderne, gælder *territorium*, hvilket viser en meget fordrejet sans for værdier. Der findes i sidste instans kun én verden og én menneskehed, og om kortere tid end I aner, vil grænser og territorier kun betyde lidt. Verdensborgerskab vil være den eneste faktor af betydning.

Jøderne styres af tredje stråle for aktiv intelligens, der er den energi, der gennemtrænger og styrer stoffet eller substansen. De blev også i årene umiddelbart efter krigen styret af et blændværk, der blev dem påtvunget af zionistiske diktatorer, som forsøgte (til en vis grad uden held) at være det samme for det jødiske folk, som Stalin med sin gruppe og Hitler med sit slæng var for deres folk. De brugte de samme metoder – terrorisme, tilbageholdelse af information, nedgøring af deres modstandere, og de fremsatte falske påstande, brugte bestikkelse og var korrupte. De var og er en minoritet, men en magtfuld minoritet på grund af deres store rigdom, og fordi de har megen magt. De gør krav på et land, som de ingen ret har til, og som jøderne har været lige glade med i to tusind år. Deres holdning er måske kulminationen af tidsaldres aggressive handlinger og markerer et klimaks. Det har skabt en alvorlig spænding i verden, men følgen kan blive god, idet »menneskeheden kan nå

et opvågningspunkt«. Problemet med aggression bliver tydeligere på grund af deres handlinger. I dag består kun meget få lande af deres oprindelige indbyggere, og hvis alle landes oprindelige indbyggere skulle flytte tilbage (hvilket ikke er muligt), så ville det føre til en umulig situation, der ville være lige så berettiget, som zionisternes krav. Hvis zionisternes krav skal overvejes (og det har man gjort), så bør de selv erkende (hvis man skal tro *Det gamle testamente*), at de tog Palæstina fra dets oprindelige ejere for tre tusind år siden ved sværdets hjælp og ved umotiveret aggression.

Denne konflikt, som zionisterne har fremskyndet, er grundlæggende og nyttig. Den betragtes som en prøvesag, der er baseret på det fysiske plans aggressioner, og som udkæmpes med den stærkeste emotionelle tumult og har sit grundlag på fuldstændig ulogiske præmisser. Det ville være godt, om jøden kunne huske, at han altid har været et symbol på menneskeheden, der er under udvikling, søgende, rastløs, materialistisk, separatistisk og grådig. Han er et symbol på massernes bevidsthed og viser denne bevidsthed i en overdreven form. Han søger og leder altid efter et hjem og er den sande fortabte søn i *Det nye testamente*.

Mærkeligt nok har jøderne ikke været en krigerisk race siden den sørgelige historie med de første stammers erobring i Palæstina. De er blevet forfulgt og afvist ned gennem århundrederne, men de har gjort gengæld ved at flytte rundt – den vandrede jøde søger et hjem, den vandrede menneskehed, der altid siger: »Jeg vil stå op og gå til min Fader«. Den fortabte søns motiv i evangeliet er rent materialistisk, og vi har her et enestående eksempel på Kristi profetiske viden.

Det jødiske folk har ikke kun nægtet at anerkende Messias (som deres race frembragte), de har også glemt deres enestående relation til menneskeheden. De glemmer, at i nutidens verden lider millioner, som de har lidt, og at der for eksempel var firs procent fra andre folkeslag i koncentrationslejrene i Europa og kun tyve procent jøder. Jøden kæmper imidlertid kun for sig selv, og har stort set ignoreret sine medmenneskers lidelser i koncentrationslejrene.

Jeg er gået i dybden med den jødiske konflikt, fordi den er et symbol på alle tidligere konflikter i menneskets historie. Konflikten er baseret på almindelig selviskhed og grådighed

hos den uudviklede del af menneskeheden, og den afgørende prøve for nationerne og De Forenede Nationers forsamling skal findes i de beslutninger, der er taget og skal tages angående Palæstina.

For så vidt angår nationerne består prøven i, om de er villige til at give jøderne husly. Et sådant husly ville være blevet tilbudt, *hvis* en deling af Palæstina var blevet afslået. Nationernes uvilje mod at lukke jøderne ind (selv om mange velvilligt har givet tilbuddet), og specielt USA's vægring mod at lukke dem ind, er separatistisk, forkert og baseret på politiske egoistiske hensyn. Prøven for De Forenede Nationer drejede sig om, hvorvidt de ville tilslutte sig en deling og på den måde forlænge den aggressive ånd og territoriale grådighed, som lysets kræfter var rettet mod i den sidste krig. De Forenede Nationer har allerede gjort en stor fejltagelse ved at optage Rusland – en totalitær magt ligesom Tyskland – i deres råd. Nu har de gjort endnu en. Ved den første fejltagelse fortættede De Forenede Nationer konfliktelementet og ånden af »et fanatisk pres«, som er så karakteristisk for totalitær ideologi. I det andet tilfælde forlænger de, ved at godkende en deling, den gamle teknik med at tage, hvad man ønsker (med våben om nødvendigt), fra de retmæssige ejere. Det var en prøve for USA, for det er de amerikanske jøder, der har skabt situationen med relativt ringe støtte eller godkendelse fra jøder i andre nationer. USA har, tilskyndet af egoistiske hensyn, af zionisternes finansielle betydning og af Palæstinas strategiske position, kastet hele deres indflydelse ind i konflikten på den aggressive og territoriale tyvs side. De kunne have arbejdet for princippet om harmoni og tilladt tiden og nationernes ikke-separatisme at regulere og løse det jødiske problem.

Jeg vil ikke sige mere. Den symbolske natur i dette grundlæggende verdensproblem og dets dynamiske betydning for menneskeheden har fået mig til at uddybe det. Beslutningen angående jøderne har hierarkisk betydning på grund af Kristi karmiske relation til den jødiske race, da de afviste ham som Messias og stadig gør det, og på grund af den fortolkende karakter, som det jødiske problem har, hvad angår relationen til hele menneskeheden.

Resultaterne af fjerde stråles indvirkning på den enkelte disci-

pel

Nutidens disciple er omgivet af et hav af modstridende energier. Princippet om konflikt berører alle liv og har stor indvirkning på den enkelte aspirants bevidsthed samt betinger massernes bevidsthed. Masserne i alle lande berøres af denne konflikt, både emotionelt og fysisk. Jordens disciple og tænkende mennesker overalt berøres både mentalt, emotionelt og fysisk, og derfor er problemet så intensivt. Der har været mange *krise-punkter* i disciplenes liv de sidste få årtier, og der er nu nået et *spændingspunkt* af helt usædvanlig art. Hvor hurtigt kan denne spænding skabe den *opvågningen*, der er nødvendig?

Det er ikke min hensigt udførligt at behandle virkningen af denne konflikt i disciplenes liv. Det er den historie, de alle er mest fortrolige med. Aspiranter og disciple er, set fra en synsvinkel om evolution, de mest sande mennesker i det fjerde naturrige, fordi sindet, emotionerne og den fysiske aktivitet er eller er ved at blive integreret til én fungerende helhed. Discipelen véd, at der – som følge af konflikten – vil finde en fuldstændig harmonisering af hele hans natur sted. Fusionen mellem sjæl og personlighed vil blive fuldbyrdet, og det arbejder han for. Han kan også anvende det samme princip i sine overvejelser vedrørende almindelige menneskelige forhold. Han bør se hele verdenskonflikten som et nødvendigt skridt fremad mod en endelig harmoni – en harmoni der er baseret på sand mental perception og på en sund idealisme. Det er denne udviklingsproces af en mental forståelse og af en sund rationel men alligevel åndelig indstilling, der nu foregår. Fremkomsten af de mange ideologier er en garanti for, at den sande idealisme til sidst vil blive en realitet og styre – idealet om rette menneskelige relationer. Det er kampen mellem emotionel styring og et sind, der stadig udvikler sig, der på dette tidspunkt betinger menneskeheden. Når der foregår en mental, en emotionel og en fysisk konflikt samtidig, må resultaterne nødvendigvis blive vanskelige, men de kan overvindes.

I dag findes der mangfoldige, stærke og uundgåelige konflikter. De findes i den enkeltes bevidsthed og i massernes bevidsthed, og de byder på konstante krisepunkter og frembringer et verdensomfattende spændingspunkt, som er næsten uudholdeligt. Men foran den enkelte discipel og menneskehe-

den ligger opvågningspunktet.

Hvad skal disciplen gøre, mens spændingspunktet dominerer ham og hans medmennesker? Svaret er enkelt. Den enkelte discipel og alle discipelgrupper må udvikle evnen til at tænke forstandigt med den rigtige orientering og et stort udsyn. De må tænke sandt og ikke undvige problemer, men altid bevare en rolig, harmonisk og kærlig forståelse. I deres omgivelser skal de tilkendegive de kvaliteter, der vil etablere rette menneskelige relationer, og de skal hver især vise den adfærd, der en dag vil kendetegne den oplyste menneskehed. De må ikke blive modløse, og de skal fastholde overbevisningen om menneskehedens uundgåelige åndelige skæbne. De skal *i praksis* forstå, at »menneskesjælene er én«, og de skal lære at se ud over det umiddelbart synlige ydre og se den indre (til tider svage) åndelige bevidsthed. De skal *vide*, at den nuværende verdenskonflikt vil blive afsluttet.

Det fuldkomne udbytte af konflikten vil nødvendigvis mangle, for fuldkommenhed er endnu ikke mulig for mennesket. Ikke desto mindre kan der skabes en situation, som vil tillade Kristus at vende tilbage til en objektiv relation til menneskeheden, og som vil sætte ham i stand til at løse sin opgave med den menneskelige ånds opstandelse, ud af materialismens grav og ind i den åndelige perceptions klare lys. Dette bør alle mennesker arbejde for.

Sammenfatning og forudsigtelse

Jeg vil nu sammenfatte nogle af de vigtige punkter i denne instruktion:

1. Fjerde stråle for harmoni gennem konflikt er til alle tider en styrende faktor i menneskelige forhold, og specielt i dag.
2. Princippet om konflikt vil resultere i princippet om harmoni og skabe de vanskeligheder og spændinger, der til sidst vil føre til frigørelse.
3. Den store forsagelsesindvielse er sammen med de mange mindre forsagelser et resultat af indre konflikter, der altid går forud for frigørelse til harmoni og fred.
4. Konflikt frembringer: Krig – forsagelse – frigørelse.

5. Menneskeheden er underlagt de *kriser vedrørende skelnevnen*, der fører til ret valg. Det er det problem, menneskeheden står over for i dag, og det fører til en krise i De Forenede Nationer.
6. Hierarkiet er underlagt de *kriser vedrørende beslutning*, der fører til perception af planen, deltagelse i hensigten og forebyggelse mod det onde.
7. Princippet om konflikt er i dag aktivt i alle nationer, i alle religioner og i alle organisationer og fører til fremkomsten af den nye tidsalder.
8. Konflikt frembringer *krisepunkter*, dernæst et *spændingspunkt* og til sidst et *tilblivelsespunkt*.
9. Princippet om konflikt forbereder vejen for Kristi tilbagevenden, han som vil indlede den nye æra med harmoni.
10. Kristus vil komme på tre forskellige måder:
 - a. Ved på det mentale plan at overskygge alle disciple og aspiranter.
 - b. Ved at lade kærlighed og kristusbevidsthed strømme ud over masserne på det emotionelle plan.
 - c. Ved sin anerkendte fysiske tilstedeværelse på jorden.
11. Visse nationer er i dag splittet af konflikter, men er på vej mod harmoni. Andre nationer er brændpunkter for splid og tjener derved princippet om konflikt.
12. Sovjet-Rusland, USA og Storbritannien er en styrende energitriangel, som – når der er etableret rette relationer – kan og vil skabe og nære rette menneskelige relationer mellem menneskene.
13. Den jødiske race er et symbol på menneskeheden set fra massernes synsvinkel. Ved løsningen af den jødiske konflikt og ved at handle rigtigt, vil der blive taget et stort skridt mod menneskelig frigørelse.
14. Når den enkelte discipel lærer at harmonisere sig selv gennem konflikt, bliver han et eksempel, der er afgørende som hjælp til menneskeheden som helhed.

Hvad kan jeg profetere? Hvad kan jeg forudsige i relation til menneskelige anliggender og menneskehedens fremtid?

Jeg vil minde jer om, at end ikke Hierarkiet af åndelige og

frigjorte sjæle, Guds usynlige kirke, kender den vej, menneskeheden vil vælge at gå. Hierarkiet iagttager de generelle tendenser og overvejer muligheder, og styrer og dirigerer de energier, der strømmer ind i menneskefamilien, og justerer ofte de forskellige tendenser, men menneskene bestemmer selv deres direkte handlinger. De foretager deres egne valg og anvender uhindret så meget af den frie vilje, som de til enhver tid er udstyret med. Jeg profeterer ikke, for jeg ved det ikke bestemt, men jeg kan dog sige, at de problemer, det handler om, bliver så tydelige, at den rigtige beslutning er mere mulig end på noget andet tidspunkt i menneskenes historie. Medmindre de emotionelle vanskeligheder er alt for voldsomme, så vil menneskeheden til sidst tage de rigtige beslutninger og handle derefter. Emotionerne er imidlertid stærke, og verdens åndelige mennesker er endnu ikke tilstrækkeligt vækket til at håndtere dem. At menneskene viser interesse og vågner op og ser, hvor kritisk tiden og verdensproblemerne er, er en umiddelbar nødvendighed, og det bør alle mennesker af god vilje betragte som deres altoverskyggende opgave.

Som jeg tidligere har nævnt, så forventer Hierarkiet ikke, at der opstår krig igen, hvis de tendenser, der i dag etableres, udvikler sig rigtigt. Krig kan undgås, hvis nationerne er fuldt optaget af at genopbygge, og hvis et undervisningsprogram om rette menneskelige relationer udarbejdes og gennemføres systematisk og meget omhyggeligt. Når der lægges vægt på de subjektive relationer mellem nationerne og ses bort fra de ydre gnidninger og objektive uenigheder, så kan en stor fusion af menneskelige interesser finde sted, og den vil blive bindende og varig. Når kløften mellem separatisme og rette relationer tydeligt kan ses, så ved menneskene selv, hvordan de bør handle.

I den krig, der i dag raser mellem modstridende ideer, er det afgørende, at denne kløft bliver gjort fuldstændig tydelig. Kun en skolet offentlig mening og et intelligent krav fra masserne om rette menneskelige relationer kan redde verden fra kaos. Når det er tilfældet, så er pligten for den enkelte discipel, mennesket af god vilje og den intelligente tænker også klar. Med denne tanke og forslag til arbejdsmetode afslutter jeg dette emne.

ASPEKTSTRÅLERNE OG DE HØJERE INDVIELSER

Vi er nu færdige med at studere de *fire attributstrålers* virkning på menneskeheden som en helhed og på den enkelte discipel. Når I studerer disse strålers indbyrdes relationer, så vil I opdage, at der først og fremmest er to stråleenergier, der påvirker den, der aspirerer til indvielse: syvende stråle for ceremoniel orden og femte stråle for videnskab, og de virker begge sammen med første stråle for vilje eller magt, samt med to andre stråler, sjette stråle for hengivenhed eller idealisme og fjerde stråle for harmoni gennem konflikt, der begge virker sammen med anden stråle for kærlighed-visdom. Disse attributstråler virker – i forbindelse med de indvielser det drejer sig om – *inden for kundskabens område*. Det er imidlertid en kundskab eller viden, som opnås gennem konflikt, og som i sidste instans bliver viet til en åndelig intention.

Vi skal nu til at studere de *tre aspektstråler* og deres generelle og betydningsfulde virkning på menneskeheden i denne cyklus og på disciplen, der forbereder sig til indvielse. Vi skal således beskæftige os med:

Første stråle. Vilje eller magt, aktiv i forbindelse med femte indvielse.

Anden stråle. Kærlighed-visdom, aktiv i forbindelse med syvende indvielse.

Tredje stråle. Aktiv intelligens, aktiv i forbindelse med sjette indvielse.

Disse strålers samlede aktivitet hæver menneskeheden op til en højere, åndelig verden og angår de indvielser, der ligger langt forude for menneskeslægten. Der er ligeledes en anselig afstand til dem set i forhold til den almindelige discipels nuværende stadium på vejen. Jeg vil imidlertid beskrive dem så godt jeg kan, fordi de næste hundrede år vil se, at skolede disciple begynder at tilkendegive en orientering mod den højere perception. I må tage det I kan anvende af denne information. Den angår hovedsagelig opgaverne i ashramen – opgaver, der vedrører menneskelig udvikling og velfærd.

Ottende og niende indvielse, som styres af de fire attributstråler, der virker i en syntese med de tre aspektstråler (og

virker samtidigt), vil nødvendigvis ligge langt over vor fatteevne. Jeg er kun i stand til at fortælle jer meget lidt, for jeg véd kun selv lidt.

Overrasker denne sidste bemærkning jer? Det burde den ikke. Set fra en eksoterisk synsvinkel betyder evolution vækst og udvikling og anvendes for det meste om naturens forside, hvorved ordet »evolution« begrænser sig til udelukkende at omfatte formnaturens evolution. Men set fra en esoterisk synsvinkel kan det anvendes om udviklingen i de tre verdener og om det guddommelige livs tredje aspekt, og her *betyder evolution en stadig tiltagende sensitivitet over for lys og indre oplysning*. En mester besidder måske ikke al den viden, der er mulig, set fra en eksoterisk synsvinkel. Det behøver han ikke, fordi han (ifølge evolutionen følger den kundskabslinje, der er betinget af hans stråletype) befinder sig på »lysets vej«, og det lys, der er i hans indre og som han lever, røres og fungerer i, tjener et dobbelt formål:

1. Det kan anvendes til at opnå alt, hvad der er behov for inden for kundskabens område ved at åbenbare, hvor den nødvendige information kan findes. Det er langt mere bogstaveligt, end I forstår. (Det var for eksempel ved at anvende denne form for lys, at jeg fandt A.A.B. Jeg søgte efter en sekretær med mere end den almindelige uddannelse og perception, og lyset fremhævede hende ud fra hendes *personlighed* i de tre verdener).
2. Det kan ligeledes anvendes til at åbenbare for mesteren, både det der ligger umiddelbart foran ham samt de kommende bevidsthedsudvidelser, som han véd, han til sidst må opnå.

De lavere aspekter af dette lys frembringes i virkeligheden af sjælen, hvor de højere kommer fra monaden. Når en indviet tager femte indvielse (som vi nu skal behandle) må han tilkendegive sin evne til at anvende det »lys, der er tilgængeligt« ved at indlede et nyt projekt i overensstemmelse med den hierarkiske plan og i harmoni med hans egne stråleimpulser. Dette projekt må have både en eksoterisk og en esoterisk side. (For bedre at illustrere: Den eksoteriske side af det arbejde, jeg – der for nylig er blevet mester – har planlagt at udføre, kan ses i de

aktiviteter, jeg har været i stand til at udføre i den ydre verden gennem de bøger, som A.A.B. har skrevet for mig, og i de tjenesteaktiviteter, der er etableret i tilknytning til Arkanskolen. Den esoteriske side kender jeg naturligvis, men en analyse af den ville I ikke have gavn af, da I endnu ikke har den nødvendige indviende bevidsthed).

I vil imidlertid kunne se, hvordan denne information kaster lys over vort næste emne:

Femte indvielse. Åbenbaringen. Første stråle.
Energien for vilje-til-det-gode. Magt.

I den kristne kirke er denne indvielse altid blevet kaldt opstandelsen, hvor det i virkeligheden er syvende indvielse, der er den virkelige opstandelse. Det rigtige navn for femte indvielse er åbenbaringen, og den markerer evnen til at benytte lys, som er det, der fører liv til alt i de tre verdener, og til at kende det næste skridt, der skal tages på den højere evolutions vej. Denne vej åbenbares for den indviende i et nyt lys og med en helt anden betydning, når femte indvielse er taget. Det er på dette tidspunkt, at den indviende træder ud af gravens mørke, og træder ind i et lys, der af natur er helt anderledes end det, han hidtil har oplevet.

Udvikling og åbenbaring eller (hvis I foretrækker det) en fortsat åbenbaring er dybest set hele temaet og målet for al aktivitet på vor planet. Det giver os et fingerpeg om den planetariske Logos' mål. Alt liv, helt fra sjælens første nedstigning i inkarnation, er blot en række åbenbaringer, der alle fører frem til den åbenbaring, der sker ved femte indvielse. Relationen mellem femte og syvende indvielse er uudgrundelig dyb og gådefuld. Det er den åbenbaring, der gives ved femte indvielse, som gør syvende indvielse mulig. Når mesteren træder ind i dagens lys ved femte indvielse, så erkender han i dette lys:

1. Den sande og hidtil ukendte betydning af de tre verdener, som han næsten udelukkende har betragtet ud fra en synsvinkel om *mening*. Nu er dens *betydning* indlysende, og åbenbaringen er så overvældende, at »han trækker sig tilbage til lysets verden og slutter sig til sine brødre. Han samler alle sine kræfter og *søger at kaste nyt lys over planen*. Lyset

begynder at skinne, og med kraften fra dets åbenbarende evne opstår nye forpligtelser, der ses nye mål, og både det, der skal ske og det der findes, tabes i åbenbaringens strålende lys«.

2. At den fremherskende energis kosmiske stråles første vibration eller påvirkende energi i sit højeste aspekt er strålen for kærlighed-visdom, og den er han nu kommet i kontakt med. Det blev muligt på grund af mesterens respons på den første stråle for magt eller viljen-til-det-gode, der erfares i sit andet aspekt ved femte indvielse. Glem ikke, at alle stråler har tre aspekter, og at alle tre kan kontaktes af det åndelige menneskes almindelige bevidsthed, således at det får rådighed over de syv strålers energier og enogtyve kræfter. Det er denne syntese, der åbenbares ved femte indvielse, og – som jeg nævnte – kombinationen af disse kræfter ligger til grund for himmelfarten. Det er et meget stort mysterium, som I endnu ikke kan forstå. Fra himmelfartens øverste bjergtop kastes der lys over den hierarkiske plan på en sådan måde, at hensigten i den planetariske Logos' sind (for første gang) virkelig opfattes.
3. Fra denne højde åbenbares også menneskesjælens mysterium, og der ses et stort triangulært mønster, der relaterer menneskeånden med formernes verden og det samlede Hierarki med herrens råds-kammer. Det vil jeg ikke gå dybere ind i for ikke at komme for langt væk fra vort studium. Jeg vil kun sige en ting: fra dette høje sted kan atma-buddhimanas (vilje, kærlighed og intelligent handling) ses i forenet aktivitet, og teorien om en eksisterende plan og troen på de tre guddommelige aspekter eller på treenigheden af energier kommer rent faktisk til syne.

Første stråle for vilje eller magt kendetegnes ved den højst *kendte* guddommelige kvalitet (der findes andre endnu højere). I ordene GOD VILJE ligger den planetariske Logos' hemmelige hensigt skjult. Den bringes langsomt frem til menneskehedens opmærksomhed ved hjælp af tre fraser: Gud er kærlighed. God vilje. Viljen-til-det-gode. Disse tre fraser beskriver i virkeligheden første stråles tre aspekter.

Når en mester tager femte indvielse, kender han allerede de to første aspekters betydning, og han skal blive bevidst vidende

om det højeste aspekt: viljen-til-det-gode. Han har i sig udviklet »den kærlighed, der er nødvendig til frelse, til sin egen frelse og til frelse af dem, han elsker, hans medmennesker«, og alle hans handlinger og al hans tænkning er kvalificeret af god vilje i dens esoteriske betydning, og betydningen af viljen-til-det-gode ligger forude og vil blive åbenbaret for ham senere.

Da denne første stråle ikke er i inkarnation på dette tidspunkt, og der derfor ikke er sjæle, som fuldt ud kan give udtryk for den, er hele temaet om denne type energi, dens påvirkning og kvalitet i relation til energier og kræfter, meget vanskeligt at beskrive. Når en stor stråle kommer i inkarnation, så ændres talemåden, det eksisterende ordforråd forøges og bringer menneskeheden ny viden. De mange civilisationer – tidligere og nuværende – er et resultat heraf.

Jeg vil bede jer tænke over relationen mellem femte indvielse, femte stråle for videnskab og første stråle for vilje, for der ligger nøglen til den åbenbaring, der gives den indviende mester.

Som I kan se, vover vi os ind på områder, der ligger langt over jeres fatteevne, men det er altid værdifuldt at bestræbe sig på at forstå det uopnåelige og på at øve sindet i abstrakt tænkning.

I bør derfor huske (og jeg gentager), at den åbenbaring, der gives den discipel-indviende, sker i overensstemmelse med første stråle for vilje eller magt, og det er en stråle, der endnu er langt fra fuld manifestation. Set fra en bestemt synsvinkel er den naturligvis altid i manifestation, for det er den stråle, der fastholder planeten, og alt hvad der er på den, i en sammenhængende manifesterende helhed. Årsagen til denne sammenhængende syntese er en evolutionær bestræbelse for at virkeliggøre den guddommelige hensigt. Første stråle virkeliggør altid denne hensigt. Set fra en anden synsvinkel er den cyklisk i manifestation. Her mener jeg, når vi ser den fra en synsvinkel om *erkendt* manifestation – og det er tilfældet på dette tidspunkt.

Første stråles virkning på nutidens menneskehed

På grund af ydreplanetarisk stimulation, den øjeblikkelige planetariske krise og menneskehedens nuværende invokative råb, er der blevet åbnet mulighed for, at energi fra Shamballa

må påvirke det »center, vi kalder menneskeheden«, og det har ført til to kraftigt virkende resultater: for det første fremskynnelsen af verdenskrigen, og for det andet spaltningen af atomet, der resulterede i atombomben. Begge disse begivenheder blev muliggjort ved indstrømningen af energi og kraft fra det tredje aspekt af første stråle for magt eller vilje. Det er det laveste aspekt, og det førte til afgørende materielle virkninger. Tilintetgørelsesaspektet var således det første aspekt, der trådte i kraft. Det splittede tankeformen på det mentale plan om en materialistisk levevis (der herskede og styrede menneskeheden overalt), og samtidig skabte det en stor destruktiv formidler på det fysiske plan.

Således indledtes den ny æra, og scenen blev sat til en bedre fremtid. Dette var den intention og den hensigt de havde, der har sæde i herrens råds-kammer. Det overlades til menneskeheden selv at drage nytte af den uvurderlige mulighed, som denne *destruktive* manifestation gav.

Selv om Shamballa har handlet på denne måde, er det ikke desto mindre Hierarkiet, der vil bringe en del af andet aspekt af første stråle for vilje eller magt til udtryk, og det er Hierarkiet ved at forberede sig til. Det er med henblik på denne begivenhed, at Kristus gør sig klar til med koncentreret hjælp fra det samlede Hierarki at være den fordelende formidler og styrende faktor. Det er dette, som vil begynde at manifestere sig, når han kommer. I har her den sande årsag til hans lovede komme eller tilsynekomst. Forskellen mellem materiel og åndelig levevis vil på tydelig måde blive tilkendegivet. Dette er blevet muligt på grund af nedbrydningen af den urgamle materialistiske tankeform på de mentale niveauer. Når denne kendsgerning er forstået, så vil nyorienteringen i menneskets tænkning få sine første resultater på de emotionelle niveauer, og det vil komme til udtryk som menneskelig god vilje. Det er det laveste aspekt af anden stråle for kærlighed-visdom, iværksat og styrket af det andet aspekt af første stråle for vilje.

På det fysiske plan vil den store videnskabelige opdagelse, der i daglig tale kaldes »atomets spaltning«, efterhånden blive rettet mod at skabe sådanne forhold, som vil sætte menneskeheden i stand til at følge det gode, det smukke og det sande. Det vil menneskene blive i stand til, når de har frigjort sig fra den nuværende rent materialistiske tænkning. Det er ikke en håbløs

vision eller en uklar drøm. Mange af nutidens videnskabsmænd (og specielt dem, der elsker deres medmennesker) ser ikke kun det ikke-destruktive aspekt i atomenergien, men er allerede optaget af – til gavn for menneskeheden – at udnytte nogle af dens produkter og radioaktive egenskaber.

Mærkeligt nok er det den kloge, kontrollerede anvendelse af resultaterne af dette videnskabelige eventyr i forbindelse med atombomben, som i sidste instans vil tilvejebringe en specifik åbenbaring af bestemte kræfters natur i relation til lys. Denne begivenhed vil omforme verdens tænkning og føre til en ny form for transmutationsproces, hvad mennesket angår.

Det må *ikke* fra det nævnte udledes, at menneskeheden som en helhed vil tage femte indvielse, for det er ikke tilfældet. Mange fremskredne sjæle (måske drejer det sig om mange tusinde) kan og vil tage denne indvielse, men menneskemasserne, der udgør den samlede verdensdiscipel, vil sluttelig tage enten første eller anden indvielse. Imidlertid vil virkningen af de hierarkiske begivenheder i forening med Shamballa til sidst føre til den store stimulation af det femte princip eller manas, intelligensprincippet i mennesket. En åbenbaring, som ikke bliver opfattet, og som forbliver uden relation og ikke kommer til udtryk, er ikke til gavn for menneskeheden, undtagen fra et rent subjektivt standpunkt. Ikke desto mindre vil mentalplanet, gennem den planlagte stimulation, gennem bestræbelserne fra dem, der har taget eller vil tage femte indvielse, og gennem den nye retning for første stråle energi fra Shamballa, modtage en sådan indstrømning af energi, at princippet om tænkning, den ræsonnerende faktor i menneskeheden, vil nå nye højder. Således vil »lys strømme ind i menneskers tanker«, og det første vers i invokationen vil bevise, at de kan få og også får et svar på den invokative bøn.

Det ville være godt, hvis I ville lade jeres *åndelige* imagination skue fremad og ind i fremtiden for at se – hvis I kan – hvad den sande betydning er af Hierarkiets vældige aktivitet. Et af tegnene på, at dette nye lys og denne energiindstrømning er på vej, er så afgjort mærkværdig. Det kan på dette tidspunkt ses i ustabiliteten i den menneskelige mentale mekanisme og i de menneskelige tankeprocesser. Det skyldes den for tidlige respons på den nye indstrømmende kraft. Det er massernes reaktion, og derfor er de statistiske beregninger noget misvisende.

Det er *mennesker, der ikke er rede*, som reagerer på denne måde, og dette er ikke en nedsættende kritik af disse ulykkelige (de findes i dag i alle klasser og nationer). Loven om genfødsel vil udligne denne reaktion, og i næste inkarnation vil de samme mennesker få et bedre udrustet fysisk legeme. I virkeligheden er det denne energi fra Shamballa i dens tredje og destruktive aspekt, som virker på visse medlemmer af menneskefamilien og uheldigvis fremkalder en hurtig respons. Jeg fortæller jer dette for at opmuntre jer. Destruktion kalder altid spørgsmål frem i tankerne, der retter sig mod menneskelig velfærd og hos de tænkere, der er bekymrede for den lidelse, deres medmennesker udsættes for.

Noget der er svært at forstå og fortolke for det almindeligt tænkende menneske, er de destruktive processer, som han (af mangel på et bedre navn) kalder »Guds vilje«. Det er ét af resultaterne (og kun ét) af en rent materialistisk civilisation, som har lagt hele vægten på erfaringens forside og derfor betragter fysisk velvære og fysisk komfort samt materielle besiddelser som det virkelige mål for al menneskelig stræben. Det er på denne udbredte holdning og reaktion, at det nye indstrømmende lys vil koncentrere sig. Efterhånden som lyset åbenbarer virkeligheden, vil fænomenernes verden og de åndelige værdiers verden få en bedre og styret relation.

Ud fra alt dette vil I bemærke, at nogle af virkningerne på menneskeheden som en helhed og på grundstrukturen af den nye og smukke fremtid vil finde sted som et resultat af den nye indkommende første stråle aktivitet. Der kan endnu ikke gives detaljer, men der er skrevet nok om den grundlæggende, prædisponerende årsag til at sætte jer, der læser dette, i stand til at tænke over den mulige virkning, åndeligt set. Det, der kommer, er en civilisation, hvis natur er anderledes, men dog stadig materiel. Den vil imidlertid blive besjælet af en voksende interesse fra massernes side overalt og af et begyndende åndeligt mål, som vil omforme alt liv og give det, der er materielt, ny værdi og ny hensigt.

Det næste vi må overveje er, hvilken virkning denne første stråle energi vil få på den enkelte discipel, når denne forbereder sig til og gennemgår femte indvielse og indstille sig på at nå højere til den lovede åbenbaring, således at han er fuldstændig åben for en helt ny indstrømning af kraft. Det skal han gøre

bevidst. Det er *bevidst* absorption af energi, *bevidst* assimilation og *bevidst* anvendelse, hvilket adskiller den indviede fra resten af menneskeheden. Der findes naturligvis mange grader af denne ønskede bevidsthed. Den indviede vil som følge af første stråle energien modtage en indstrømning af andet aspekt af denne stråle – et flammende lysglimt vil i en brøkdel af et sekund tydeligt fokusere betydningen af det, der langsomt er ved at blive åbenbaret på jorden. For første gang ser han denne vision i sin helhed. Ved fjerde indvielse responderede han på det tredje aspekt af denne stråle, destruktionsaspektet, og det berøvede ham alting og tilintetgjorde endeligt og for evigt alt det, der fastholdt ham i den menneskelige skæbnes tre verdener. Sådant skabtes harmoni gennem konflikt, og den enkeltes succes er garantien for verdensdisciplens endelige succes.

Når vi skal betragte denne stråles virkning ved femte indvielse, så skal I huske, at disciplen i en tidligere inkarnation har gennemgået forsagelsesindvielsen og skabt en fuldstændig harmonisk tilstand i sit indre som et resultat af konflikt – en konflikt, der har raset i tusinder af år, og hvis mål altid har været åbenbaring. Ligesom et kamera skal være korrekt fokuseret for rigtigt at kunne registrere det der ses, således skal også denne harmoni, når den først er opnået, betragtes som en form for fokuseret orientering. I de mange liv disciplen har levet, har der været mange sådanne øjeblikke, men de var korte og forbigående og tjente kun til at aktivere aspirationen. For disciplen med fjerde indvielse, der underkaster sig femte indvielse, *forbliver* orienteringen og det opnåede brændpunkt *en permanent tilstand*. Det er indledningen til en helt ny åndelig erfaringscyklus – den højere evolutionserfaring – der fører til det store øjeblik, hvor de syv veje åbenbares for ham ved den efterfølgende beslutningsindvielse.

Hvad det almindelige menneske angår, så er den tilskyndende aspiration af materiel natur og drejer sig om en vellykket fremgang i hverdagslivet på det fysiske plan. Det kan være klogt at betragte ambition som et lavere udtryk for aspiration, for denne ambition refererer til alle de mange faser af evolutionens vej, lige fra den rå vildmands ambition om at skaffe føde og husly til sig selv og sin familie i urtiden, til den moderne forretningsmands ambition om finansielt og magtmæssigt at nå toppen. Efter at have nået dette mål, sker der ofte på vejen til

en højere oktav af ambition (aspiration), at der kommer en cyklus af liv, hvor ambitionen rettes mod den skabende kunst. Derefter følger en gradvis transmutation af alle disse ambitioner til en stadigt voksende og bevidst åndelig aspiration. Mennesket betræder da prøvestadiets vej og senere discipelskabets vej, og efterhånden som hans åndelige ambition vokser og ledsages af en lige så stabil vækst i mental erkendelse, så passerer han indvielse efter indvielse, indtil han når den kulminerende femte indvielse.

Han har givet afkald på alle sine tidligere erkendelser – både de materielle og de åndelige. Han er fuldstændig fri af ethvert aspekt af begær. Den åndelige vilje har erstattet begær. Da er han i stand til – styrket af indstrømningen af første stråles Shamballa-energi, og uden at noget i hans indre hæmmer eller hindrer – at modtage den stimulation, som vil sætte ham i stand til »at se det, der skal åbenbares, og til at acceptere åbenbaringen«, og til at transmutere det til en bestemt erkendelse, der vil gøre det muligt for ham at leve ved hjælp af dets lys. I har derfor bestemte ord, som vedrører den metode, hvormed visionen opnås og åbenbaringen gives:

1. Ambition, iværksat ved beslutsomhed.
2. Aspiration, gennemført ved hengivenhed eller målrettet opmærksomhed.
3. Åbenbaring, iværksat af viljen i dens to lavere aspekter.
4. Erkendelse, realiseret af viljen i dens højeste aspekt.

Det er kort fortalt, evolutionshistorien om den »indviede med et godt omdømme«, og det er dybest set historien om viljen til selvforbedring, viljen til menneskelig tjeneste, til god vilje og endelig til viljen-til-det-gode. Herved kan I se, hvordan det store første aspekt af guddommen, gennem sine tre aspekter, er den skjulte, grundlæggende og motiverende livs- og evolutionskraft, lige fra evolutionscyklens allerførste begyndelse.

Den indviede med sit gode omdømme ser ind i tingenes hjerte. Han har kæmpet sig vej til selve »solens hjerte« (her bruges disse ord i »planetarisk« og ikke i »solar« betydning) og – fra dette gode udsigtspunkt – bliver han opmærksom på den »centrale åndelige sol« og den højere evolutions vej, der uundgåeligt fører til – hvilket han er blevet forsikret om – den aller-

højstes center. Den materielle tilværelses tre verdener og den indre meningens verden, som sjælen har åbenbaret for ham, har han nu lagt bag sig. Han står pludselig over for betydningens verden, med årsagernes og oprindelsens virkelige verden og med det universelle rige. Han opdager, at alt, hvad han har tænkt vedrørende loven om årsag og virkning, var så begrænset, at det – i lyset af denne højere evolution – praktisk talt bliver uden mening, undtagen som en ABC han kan undervise menneskenes børn efter. Ved hjælp af den åbenbaring han har fået, kan han tydeligere end før erkende den planetariske Logos' hensigt. Fra tiden for tredje indvielse har denne hensigt gradvist åbenbaret sig, og han ser den komme til udtryk gennem Sanat Kumara, der giver udtryk for den planetariske Logos' personlighed. I mellemtiden og under forberedelsen til sjette indvielse vil denne hensigt gå op for ham som en syntese i flammende herlighed.

Vejen til den centrale åndelige sol åbenbares således for ham, og han véd, at han står over for en periode med intense forberedelser (ikke skoling, sådan som ordet almindeligvis forstås) i et tidsrum, der betinges af verdens behov, arten af hans tjeneste og bestemte udefinerbare stråleforhold.

Han skal fuldkommengøre den magnetiske tilstand, der vil sætte ham i stand til at danne sin egen ashram. Han skal udvikle en ny fase af selektiv åndelig skelnen. Ordet skelnen er imidlertid misvisende, for den form for skelnen, han nu kan udtrykke, har intet at gøre med afvisning eller adskillelse. Det er en præcis viden om og forståelse af dem, der karmisk er knyttet til ham, en rigtig anvendelse af en både tilskyndende og tiltrækkende kraft, som okkult set vil tiltrække opmærksomheden hos dem, der skal indtræde i hans ashram, samt en esoterisk proces, hvor han selv og hans ashram smelter sammen med hele Hierarkiet. Nye ashramer i Hierarkiet giver ofte samme type vanskeligheder og problemer, som en ny discipels indtræden i en ashram.

Det kan siges, at det, der holder Hierarkiet sammen og skaber en sammenhængende ashram, er den åbenbaring, der modtages i det lys, *som denne åbenbaring fremkaldte*, og som fører til erkendelse. Tiden mellem femte og sjette indvielse er optaget med ashramisk ansvar, med konstant tjeneste i det planetariske liv og med, at han selv og hans ashram underlægges den

cykliske stimulation fra Shamballa, samt med bestemte gådefulde processer, der intet har at gøre med form eller bevidsthed, men med »universets sensitivitet«.

Sjette indvielse. Beslutningen. Tredje stråle

Vi har nu afsluttet vort studium af strålerne og de fem indvielser, og det er ikke meget jeg kan fortælle jer om de resterende fire indvielser, ud over et eller to punkter om sjette indvielse – beslutningen. Denne indvielse styres af tredje stråle for aktiv intelligens.

Den eneste årsag til, at jeg knytter nogle kommentarer til sjette indvielse er, at på dette tidspunkt er en række af mestrene ved at tage dette store skridt, og det har en helt særlig sammenhæng med tidspunktet for Kristi tilsynekomst.

Sædvanligvis beslutter den mester det drejer sig om ved denne beslutningsindvielse, hvilken af de syv veje han vil betrede. Nogle mestre beslutter at blive til afslutningen af vort planetariske liv, hvor »den sidste trætte pilgrim vil have fundet sin vej hjem«. Jorden vil derefter blive forberedt til en ny menneskehed. Når dette sker vil vor planet ikke længere være kendt som en sorgens og smertens planet, men være kendetegnet ved ro og ved en aura af rolig styrke, hvori Guds vilje (der skal tilkendes gives i næste solsystem) vil være fokuseret. Det vil – på en gådefuld måde – sætte Sollogos (ikke den planetariske Logos) i stand til at bringe det første store guddommelige aspekt, aspektet for vilje eller magt, til udtryk i hele solsystemet. Vi vil i stedet for det udsagn, der forklarer vort nuværende solsystem med ordene »Gud er kærlighed«, få et dynamisk udtryk af viljen-til-det-gode – en energi, der i et vist omfang er blevet udviklet på vor jord. Det er den belønning, som den nuværende jordmenneskehed vil få, og det er fuldbyrdelsen af vor planetariske Logos' forudbestemte opgave. Han påtog sig, da han kom i inkarnation (ved hjælp af vor lille planet), at bistå Sollogos i arbejdet med at udtrykke guddommens viljesaspekt.

Det er måske enklere, når jeg siger, at eksperimentet med at manifestere det første guddommelige aspekt gennem en form og en menneskehed, der bag sig har erfaring fra fem indvielser (og derfor kan give udtryk for intelligent kærlighed), vil blive forsøgt. Dette udsagn er naturligvis misvisende, men det inde-

holder en sandhed og antyder *solens* uafsluttede historie.

Når mestrene i dag tager denne sjette indvielse efter opfordring fra Kristus, så tager de en beslutning, der vil styre deres fremtidige fremskridt på en af den højere evolutions syv veje, men – samtidig – udsætter *de alle* deres planlagte fremskridt ad den valgte vej for i et kort tidsrum at virkeliggøre og støtte Kristi arbejde og hjælpe med eksternaliseringen af Hierarkiet gennem visse af dets ashramer. De vil ligeledes danne en beskyttende mur omkring Kristus og optræde som forbindelsesled mellem deres store leder og Syntesens Avatar.

Kristus tog selv denne indvielse for nogen tid siden og gennemgik opstandelsesindvielsen, den syvende indvielses erfaring. Disse mestre kan på gådefuld måde indføre udtrykket af den guddommelige vilje-til-det-gode på jorden. De vil samarbejde med de mestre, hvis ashramer bliver de første, der forankres på jorden i fysisk form, fordi det esoterisk udtrykt er »Guds vilje, der fastholder dem dér«.

I tidsaldre har styrken i det, der ligger bag femte indvielse – i planetarisk betydning og ikke i forbindelse med den individuelle indvielse med dens åbenbaring, der antyder første stråles hensigt – haft indflydelsen på jorden. Viden, åbenbaring af mysterierne, opnåelse af videnskabelige resultater, der fører til aktivitet på det mentale femte plan, har styret menneskenes tænkning og fremskridt. Gud i naturen er blevet åbenbaret (dvs. den planetariske Logos i konkret og materielt udtryk), og det er kulmineret i det voldsomme udtryk for magt – atombomben.

Nu vil styrken i det, der ligger bag den sjette indvielse, støtte evolutionsprocessen og indføre den guddommelige hensigt. Hvad denne styrke i virkeligheden er, kan vi endnu ikke vide, men vi ved dog, at den har en tæt relation til viljen-til-syntese. Den vil sætte Kristus i stand til at nedbryde de barrierer og adskillende mure, som en selvisk, selvcentreret og materialistisk menneskehed (i høj grad støttet af verdens kirker med deres materialistiske indstilling) har skabt, hvorved han lader forståelsens lys strømme ind og tydeliggøre vejen til et mere fuldstændigt udtryk af Guds vilje.

Jeg føler, at det praktiske aspekt af det, mestrene udfører, kan vise sig at være til nytte for jer. Med hensyn til de tre resterende indvielser:

Syvende indvielse. . .	Opstandelsen.	Anden stråle
Ottende indvielse. . . .	Den store overførsel.	Fjerde, femte, sjette, (de fire mindre stråler) syvende stråle
Niende indvielse. . . .	Afvisningen.	Første, anden, tredje (de tre hovedstråler) stråle

vil en analyse af dem vise jer, at jeres forståelse endnu ikke er blevet udviklet til det punkt, hvor det er muligt at forstå, og det vil derfor være spild af tid at overveje dem yderligere. Hvis I vil repetere instruktionerne, der tidligere er givet om de syv veje (s. 401-433), vil I måske få et begreb med hensyn til disse senere indvielser. Det vil dog stadig være umuligt for jer at nærme jer dem og anvende dem praktisk på jeres evolutionære udviklingsstadium.

DE SYV OG DE NI INDVIELSER FOR VORT PLANETARISKE LIV

Lad os nu så godt vi kan se på disse indvielser ud fra det planetariske livs synsvinkel. Vi har længe set på dem fra menneskehedens, verdensdisciplens, og fra den enkelte indviedes synsvinkel, men I bør ikke glemme, at disse indvielser også har en planetarisk betydning. Fra Hierarkiets og Shamballas standpunkt er det de hovedfaktorer, der muliggør menneskenes indvielsesproces på jorden.

Hermed menes naturligvis i relation til vor planetariske Logos. I bør aldrig glemme, at det er fremskridtet på den kosmiske vej, han har valgt, som gør hele evolutionsprocessen mulig. Ligesom en mester, der har taget femte indvielse, skal udføre sin egen specielle tjeneste gennem sin ashram, og derved bevise, at han kan respondere på den planetariske Logos' viljesaspekt og gøre sig ansvarlig for en fase af den planetariske plan, således skal en planetarisk Logos også – ifølge loven om syntese – udføre en bestemt tjeneste i overensstemmelse med Sollogos' vilje. Det er vor planetariske Logos, Sanat Kumara, i færd med, idet han etablerer en bestemt kultur, som kan nærme kimen til den solare vilje i et af dens aspekter. Derefter – samtidig med lignende projekter på to andre planeter, der nærer to andre aspekter – vil kernen til det tredje solsystem til sidst blive bragt til udtryk.

Det er vanskeligt for menneskesindet at fatte denne grund-

læggende syntese og den relation, der eksisterer i hele solsystemet, med de planetariske Logoi, som virkeliggør den guddommelige hensigt. Menneskene kan endnu ikke forstå relationerne i vor planetariske Logos' personlighedsaspekt – dvs. jorden med alt, hvad den indeholder. Men denne syntese eksisterer og er den forbindende faktor mellem vor jord og solen, mellem de forskellige planetariske Logoi og Sollogos. Alt, hvad vi kan gøre, er at få et generelt billede af de planetariske indvielser, dvs. de syv og de ni indvielser.

Den eneste måde, hvorpå vi kan forstå blot en lille del af den planetariske intention, er ved at studere de store civilisationer, som menneskeheden har udviklet under impression fra de højeste åndelige kilder på vor planet. De har hidtil nået os via Hierarkiet. Til disse civilisationer må føjes de kulturer, der er blevet udviklet ud af dem. Det kan vi af gode grunde ikke, for det ville kræve udforskning af alle kendte og ukendte historiske perioder og cykler, samt et studium af alle antropologiske, arkitektoniske og sociologiske vidnesbyrd. Når vi nærmer os forståelsen af den planetariske Logos' intention og formål, skal vi tillige overveje bestemte kriser i menneskeheden. Disse kriser kan betragtes som mindre indvielser, som den planetariske Logos har underkastet sig i den forstand, at han er indivi-eren. Menneskeheden, der er den højest udviklede evolutionære frembringelse på vor planet, reagerer på disse indvielser. De skaber verdensbegivenheder og de voldsomme krisepunkter, som (til i dag) har virket destruktivt, hvad formaspektet angår, men som tillige har udviklet de stadier med sensitiv udfoldelse og fremskridt, hvor bygmestrenes arbejde (det andet guddommelige aspekt) drager nytte af den frihed eller frigørelse, som tilintetgørelsen (det første aspekt) har frembragt. Disse to faser finder altid sted.

Gennem tidligere civilisationer og deres endelige katastrofale destruktion har den planetariske Logos gradvist gødet jordbunden eller planetens agre til »såningen af frøet til vilje« – hvis pasning er en del af menneskets fremtidige skæbne. De syv hovedfaser i udviklingen af menneskeracen (hvor vor ariske race er den femte), har karakter af syv planetariske indvielser eller udfoldelser. Her skal ordet »indvielse« ikke forstås på nøjagtig samme måde, som menneskelige indvielser forstås og fortolkes. Menneskene indvies i den guddommelige bevidst-

heds forskellige faser og stimuleres dertil, når deres legemer viser, at de er rede. I forbindelse med den planetariske Logos var det ham, der indledte en ny proces i syv faser som forberelse til den forventede guddommelige såning. I bør huske, at når ordet »såning« anvendes, skal det opfattes rent symbolsk. Hver fase bringer den oprindelige guddommelige hensigt eller det oprindelige åndelige projekt nærmere en virkeliggørelse, og det er det Sanat Kumara kom i manifestation eller inkarnation for.

Alle disse faser påvirker de fire naturriger, idet de frembringer et højere sensitivitetstrin i dem et for et, men det er kun i det fjerde rige, menneskeriget, at der eksisterer en bevidst mulighed for at registrere og erkende den guddommelige intention og for at give en svag vibrerende respons på det guddommelige viljesaspekt. Det har taget tusinder af år at tilvejebringe dette. Når I husker, at det er først i den nuværende verdenskrise, at den planetariske Logos har vovet at underkaste formerne i alle fire naturriger en direkte stimulation af hans tilskyndende vilje, så vil I forstå den meget store tålmodighed, der måske er hans mest karakteristiske egenskab. Tålmodighed er en viljeskvalitet, og den har karakter af en fastholden ved en fast hensigt. Ved hver overgang fra en civilisation til en anden (alle bygges de på de kulturelle frø fra den foregående civilisation, når den har haft en passende blomstringstid) kunne vi sige om Sanat Kumara, som der står i Bibelen, at »han ser på sin sjæls møje og er tilfreds«. Så blinde er menneskene, at når en civilisation er til ende, og når den velkendte kulturelle metode kommer til udtryk (som den sædvanligvis gør) under tilintetgørelserens hånd, så opfatter mennesket det som en stor ulykke og gruer og frygter den undergang, der sædvanligvis er en følge af en sådan begivenhed. Men fra betydningens verden ses det som fremskridt, og fuldkommengørelsens dag er rykket nærmere.

Vor civilisation er i dag ved at ændre sig under tilintetgørelsesaspektets hammer. Gamle ting forsvinder, de har tjent deres formål. De nye ting har menneskene endnu ikke bemærket eller opfattet, selv om de allerede er til stede. Forberedelsen til såningen af den guddommelige viljes kim eller frø på jorden er næsten overstået. Når Hierarkiet er blevet eksternaliseret, og menneskene som helhed erkender tilstedeværelsen af Kristus og hans »usynlige« kirke på jorden (foreningen af alle fuldkommengjorte sjæle, der er den sande beskri-

velse af Hierarkiet), så vil Shamballa – på en måde menneskeheden ikke kan forudse – overtage styringen, og sædemanden vil træde ud af Sanat Kumaras råds-kammer. Han vil så frøet *i jorden, der er forberedt af menneskeheden*, og på den måde er fremtiden sikret, ikke for den planetariske Logos alene, men for den større helhed, som vor planet spiller sin lille rolle i. Det øjeblik ligger fremme i den næste civilisation, og i den næste store race, der vil opstå af alle nutidens racer og nationer, vil såningen finde sted. Den næste race vil blive en fusion af helheden, og en verdensomspændende erkendelse af, at vi er én menneskehed, er en væsentlig forudsætning for såningen. Det er skabelsen af denne universelle erkendelse, der vil blive en af hovedopgaverne for den tilbagevendende Kristus og det ledsagende Hierarki. Når »menneskenes små viljer« begynder at respondere i et måleligt omfang på det guddommelige livs større vilje, så bliver Shamballas vigtigste opgave mulig. Ikke desto mindre må menneskeheden først kunne respondere på det lys og den kærlighed, som er de *forberedende* strømme af åndelig energi, der allerede strømmer frem som respons på menneskets invokation.

For at forstå, at de planetariske indvielsesprocesser er indstiftet af den planetariske Logos, må menneskene relatere dem til de store kriser, der er forekommet i alle menneskeracer. Ligesom den indviede discipel går fra en indvielse til en anden som en proces, hvor han til stadighed lægger de aspekter af formlivet bag sig, som han har tilintetgjort som nytteløse, således lægger menneskeheden også civilisation efter civilisation bag sig stimuleret af Sanat Kumaras hensigt, der til stadighed er under udvikling. Han indleder hele tiden noget, som er nyt, og som vil tjene hans vilje bedre. Menneskene er tilbøjelige til at tro, at hele evolutionsprocessen – inklusive udviklingen af naturriggerne under de menneskelige – blot er en måde, hvorpå menneskene kan nå fuldkommenhed og udvikle bedre former, som de kan manifestere denne fuldkommenhed igennem. Men i sidste instans er menneskets fremskridt ganske relative og noget, der følger med. Den allervigtigste faktor er den planetariske Logos' evne til at udføre sin primære intention og bringe sit »projekt« frem til komplet fuldbyrdelse, således at han opfylder den opgave, hans store overordnede, Sollogos, har givet ham.

Ottende og niende indvielse (som hverken I eller jeg i praksis kan vide noget om) har relation til indvielser, der omfatter de metoder og teknikker, hvormed »frøet til vilje«, der vil blomstre senere i det tredje solsystem, kan plejes og næres og fremmes i sin vækst. Denne næring og pleje vil blive opgaven for en gruppe mestre (der udvikles i den næste store race), som ved sjette indvielse, beslutningen, vier sig *som en gruppe* til vejen til jordtjeneste. De vil specifikt og med fuld indsigt forpligte sig til at fremme Sanat Kumaras projekt. Det er vor nuværende gruppe af mestre ikke specielt optaget af. Deres opgave er at anvende den evolutionære proces med henblik på at forberede verden til den fremtidige guddommelige såning.

Mere kan jeg ikke fortælle jer. Alt, hvad jeg har gjort er at give jer et fingerpeg om betydningen af de indvielser, som Verdens Herre har indført. Jeg må gentage, at det ikke er indvielser, som den planetariske Logos selv er underkastet. De verdenskriser, der altid går forud for indvielse i planetarisk målestok, er en del af det forberedende arbejde, de prøver og prøvelser, der vil muliggøre en kosmisk indvielse, som han er ved at gennemgå og til sidst vil gennemføre. De kosmiske indvielser beskæftiger vi os ikke med, for selv om jeg beskrev dem tydeligere, ville I ikke kunne forstå det. Loven om analogi og overensstemmelse rækker kun til et vist punkt ad forståelsens vej, og noget nyt og helt andet kommer ind. Loven om analogi kan anvendes, når vi betragter mikrokosmos *i makrokosmos*' liv, men hvis I går uden for dette begrænsede og manifesterede liv (hvis det var muligt, hvad det ikke er), ville I komme i kontakt med andre love og andre måder at nærme sig den sandhed på, som findes på kosmiske niveauer.

Der er ikke meget mere, jeg kan fortælle jer om de planetariske indvielser eller – som de måske mere korrekt burde kaldes – de planetariske indvielsesprocesser. De påvirker hele vort planetariske liv, men er dybest set ikke indvielser, således som vi forstår ordet indvielse, eller når ordet indvielse anvendes i forbindelse med Sanat Kumara. Indvielser er en bestemt del af en kosmisk proces og især af sol-evolutionen, men som vi har set, er de blot forberedelser til den indvielse, som vor verden blev skabt for – manifestationen på jorden af det højeste af de tre aspekter: Guds VILJE, som det i almindelighed kaldes.

INDVIELSERNES BETYDNING

Vi vil nu studere de ni indvielser, blot skal vi denne gang beskæftige os med de relationer og detaljer, der er forbundet med hver indvielse, og se dem, når det er muligt, ud fra Hierarkiets synsvinkel og dets bestræbelser til gavn for menneskeheden evolutionsproces, og ikke så meget ud fra disciplens sjælgennemtrængte personlighed. I bør fra begyndelsen huske, at ingen discipel kan gennemgå indvielseserfaringen, medmindre han *er* et sjælgennemtrængt individ og er bevidst vidende på sjælsniveauer om de forskellige begivenheder, muligheder, forpligtelser og betydninger.

I de mange bøger, jeg har givet verden, har jeg sagt meget om indvielse, og jeg har forsøgt at give en sand og mere fornuftig fremstilling af disse store kriser i alle disciples liv. Det er klogt at notere sig, at en indvielse i virkeligheden er en krise, en kulminerende begivenhed, der ikke kan forekomme, før disciplen har lært tålmodighed, udholdenhed og dømmekraft som et resultat af de mange foregående og mindre betydningsfulde kriser. En indvielse er en kulminerende begivenhed, der bliver mulig på grund af den selvpålagte disciplin, som disciplen har tvunget sig til at efterleve.

I okkulte bøger er der sagt meget om det forberedende arbejde, der skal udføres, og om den indsats en sådan opgave kræver samt om forståelsen af de konsekvenser, der kommer i begyndelsen, og som kommer til udtryk gennem den enkelte aspirant. Kun lidt er blevet sagt om den mere betydningsfulde sandhed, at indvielse giver et menneske adgang til et af den guddommelige bevidstheds områder eller niveauer, til et plan eller rettere en værenstilstand, der hidtil er blevet betragtet som forsejlet og lukket.

Jeg vil ikke berøre strålevirkningerne, fordi vi allerede har betragtet dem, og fordi ethvert bevidsthedsniveau, enhver fase eller åbenbaret område af den »oplyste vej« ligger åbne for sjæle på alle stråler og for alle typer indviede.

Fra Hierarkiets standpunkt er det ikke den enkelte indviede, der har betydning, men det er *grupperne* i alle lande, som står foran indvielse, og de kan inddeles i tre kategorier:

1. De i gruppen, som har opfattet visionen, og som accepterer,

at Hierarkiet eksisterer, og at der tilbydes en mulighed, men som ikke desto mindre ikke er rede til at tage det næste skridt og derfor skal undervises og forberedes til at tage det. Dog er de »skilt ud til fuldkommengørelse«, som det esoterisk kaldes, og på trods af udsving og mange omskiftelser på vejen vil de til sidst nå deres mål.

2. De, der forbereder sig til en specifik indvielse, især første, anden og tredje. De har sat deres hænder på ploven – det er en symbolsk måde at sige, at de arbejder for og tjener deres medmennesker.
3. De, der har fået den nødvendige skoling og venter på indvielsens time. Som jeg har nævnt, så betragter Hierarkiet ikke de to første indvielser – fødslen og dåben – som vigtige indvielser. De er en slags indvielser på tærskelen eller er ganske enkelt faser af eller forberedelse til tredje indvielse (som de okkult studerende kalder den), der i virkeligheden er den første store indvielse. Det bør I huske, for disse indvielser viser den proces, hvor personligheden bliver sjæls gennemtrængt, og hvor energien fra den åndelige triade gør sin nærværelse mærbar.

Vi vil imidlertid for forståelsens skyld bevare den gamle måde at nummerere dem på, fordi fødsels- og dåbsindvielsen er blevet regnet med til de store indvielser af vor tids teosofiske og lignende okkulte gruppers lærere, og derfor er folk vant til at betragte dem som sådan. Tanken om at være sjæls gennemtrængt må fastholdes i sindet – den sjæls gennemtrængning, der kulminerer ved tredje indvielse – og om monaden, der i stadig højere grad styrer den sjæls gennemtrængte personlighed. Denne højere styring tiltager i stigende grad fra tiden for tredje til syvende indvielse. Efter syvende indvielse ses en tilstand som af natur er ydreplanetarisk, og som der kun findes begrænset viden om. Denne tilstand fører – for første gang – til en registrering eller erkendelse af kosmisk bevidsthed.

Lad os nu studere disse indvielser en for en.

Første indvielse. Fødslen i Betlehem

Jeg har bevaret den kristne terminologi, da I er fortrolige med den, og fordi den (rent symbolsk) indeholder et aspekt af en

større sandhed. Ligesom et barns fødsel er en indtræden i lys, bogstaveligt talt, og begyndelsen til en helt ny måde at leve på, så er hver indvielse på nøjagtig samme måde en indtræden i lys, der indebærer åbenbaring af en helt anden verden end den hidtil kendte, hvor helt nye erfaringer kan gennemleves. Når de studerende omhyggeligt husker denne symbolik og definition, så vil de få et tydeligere begreb om de processer, der ligger foran dem. Det gælder specielt i forhold til første indvielse. Analogien gælder for menneskeheden fra historiens allerførste begyndelse.

I det urgamle Lemurien – hvor ideen om og mekanismen for det mentale opstod – blev det lavt udviklede dyremenneske (som til en hvis grad så ud som et menneske, men som var helt uden sind, viden og syn) pludselig vidende om det, der kastede lys på dets vej. Det betød ikke meget for datidens dyremennesker, men det fik mere og mere betydning, efterhånden som årtusinder gik. Civilisationer kom og gik, racer udviklede sig og forsvandt. På *Lemuriens tid* åbenbarede perceptionens iboende lys (selv om det var en perception så fjern fra vor, at vi næsten ikke kan forstå den) den fysiske verden, og det var af en verden, som mennesket på det tidspunkt betragtede som ønskværdig. Senere på *Atlantis' tid*, tjente det samme iboende lys og sindets lys, der var under udvikling til at åbenbare emotionernes verden, og i den sidste halvdel af perioden åbenbares de mere æstetiske værdier. Kunsten begyndte at blomstre. Farve og skønhed registreredes. I vor *nyere ariske race* har lyset åbenbaret tankens verden og ført os frem til en syntese af sanserne. Disse sanser blev udviklet i tidligere cykler af menneskets række af liv. Hver af disse tre racer svarer på en mystisk måde racemæssigt set til de tre første indvielser.

I dag, hvor vi går ind i en ny æra, kan vi anvende denne symbolik i relation til fjerde indvielse, forsagelsen. Mennesker ser nødvendigheden af at forsage materielle værdier og erstatte dem med åndelige. Indvielsesprocessen foregår hele tiden, idet den underminerer menneskehedens materialisme og åbenbarer mere og mere af den virkelighed, der ligger bag den fænomenale verden (den eneste verden beboerne i Lemurien erkendte), og samtidig kommer det kulturelle erfaringsområde, hvor de menneskesønner, der er rede til det, kan gennemgå de fem indvielser i teknisk forstand. Dette er en betydningsfuld faktor og er

derfor vort udgangspunkt.

Den historiske proces kan (og vil) åbenbare menneskehedens gradvise indtræden i stadigt større »oplyste bevidsthedsområder«. Evolutionens udviklingsvej har ført menneskeheden ind i disse områder helt frem til det punkt, hvor der er mange, mange tusinder (og millioner, hvis I tager hele menneskeheden med, dvs. de der er i inkarnation nu, og de der er ude af inkarnation på de indre plan), som har været i stand til at træde ud af de tre verdners oplyste område og ind i et andet område, hvor sindets lys kan smelte sammen med sjælens endnu større lys. De har (i tidligere liv, også selv om de ikke kan huske det) gennemgået fødsels erfaringen og -indvielsen, og som et resultat heraf er det, der kan åbenbare, hvad sindet er ude af stand til at oplyse, ved at udvikle sig og fungere i dem. »Livets lys« er nu tilgængeligt i langt mere bogstavelig forstand, end I kan opfatte på nuværende tidspunkt, og ved hver indvielse vil dette blive tilkendegivet mere og mere tydeligt. Mange har lagt fødselsindvielsen bag sig. Det viser sig ved, at de i deres liv bevidst og med vilje orienterer sig mod lyset, at de ser en verden, der er større end deres egne selviske interessers verden, at de er sensitive over for kristuslivet og den åndelige bevidsthed i deres medmennesker, samt at de ser en videre horisont og nogle kontaktmuligheder, som gennemsnitsmennesket ikke opfatter. De erkender et muligt åndeligt resultat, som for dem, hvis liv udelukkende er betinget af enten emotionerne eller den lavere konkrete tænkeevne, er ukendt og uønsket. På dette udviklingstrin har de en følelse af bevidst dualitet, idet de véd, at der eksisterer »noget andet« end det konkrete, emotionelle og mentale selv.

Den første indvielse kan betragtes som målet og belønningen for den *mystiske erfaring*. Det er dybest set ikke en okkult erfaring i ordets egentlige betydning, for det er sjældent, at den opfattes præcist, og at der er foregået en bevidst forberedelse, sådan som det er tilfældet ved de senere indvielser, og det er årsagen til, at de to første indvielser ikke betragtes som højere indvielser. I den mystiske erkendelse findes der naturligt og normalt en betoning af dualitet, men på det nye udviklingsområde – der ses og siden skal kæmpes for at nå frem til gennem indvielse efter indvielse – opnås enhed, og dualitet forsvinder. De studerende bør derfor have følgende klare okkulte begreb i tankerne: *Den mystiske vej fører til den første indvielse. Når*

denne vej har opfyldt sin hensigt, forlades den, og dernæst følges okkultismens »oplyste vej«, der fører til de højere bevidsthedstilstandes oplyste områder.

Vi kan således se, at begge veje er essentielle. Den mystiske vej er på nuværende tidspunkt for flertallet, men et stadigt stigende antal mystikere vil træde ud af nutidens menneskemasser. Parallelt hermed tiltrækker den okkulte vej flere og flere af verdens intelligentsia. Oplevelsen af den okkulte vej er ikke grundlæggende religiøs, sådan som den ortodokse gejstlige forstår ordet. Menneskeheden har et lige så stort behov for den videnskabelige vej som for den religiøse vej, for »Gud« findes i samme grad på begge veje. Den videnskabelige vej fører aspiranten ind i den verden af energier og kræfter, som er den okkulte stræbens sande verden, idet den åbenbarer det universelle sind og indflydelserne fra den store intelligens, der skabte det manifesterede univers. Det »nye menneske«, der blev født ved den første indvielse, skal og vil betræde den okkulte eller videnskabelige vej, som uundgåeligt fører ham væk fra mysticismens verden og ind i den videnskabelige verden, der giver en sikker opfattelse af Gud som liv og energi.

Den første indvielse betegner begyndelsen på et fuldstændigt nyt liv og en fuldstændig ny måde at leve på. Den betegner begyndelsen på en ny tænkemåde og på bevidst perception. Personlighedens liv i de tre verdener har i æoner nærret kimen til dette nye liv og nærret den lille bitte lysgnist i den lavere naturs relative mørke. Denne proces er ved at blive afsluttet, selv om den på dette tidspunkt ikke er helt ophørt, for det »nye menneske« skal lære at gå, tale og skabe. Imidlertid fokuseres bevidstheden nu andre steder. Det fører til megen smerte og lidelse, indtil det endelige valg er foretaget, og man på ny har viet sig til tjeneste. Derefter er den indviede rede til at gennemgå dåbsindvielsen.

Medlemmer af den nye gruppe af verdenstjenere bør se godt efter alle de, der viser tegn på at have gennemgået »fødsels erfaringen« og hjælpe dem mod større modenhed. De bør antage, at alle som virkelig elsker deres medmennesker, som er interesseret i den esoteriske lære, og som søger at disciplinere sig for at kunne opnå større skønhed i livet, er indviede og har gennemgået den første indvielse. Når de opdager dem, som søger mental polarisering, og som viser et ønske og en aspira-

tion efter at tænke og at vide, og desuden har de kendetegn, der viser, at de har taget første indvielse, så kan de sandsynligvis relativt sikkert antage, at disse mennesker har taget anden indvielse eller er lige ved at gøre det. Deres pligt er da klar. Det er ved hjælp af denne nøje iagttagelse fra verdenstjernerne side, at den nye gruppes rækker øges. I dag er muligheden og stimuleringen så stor, at alle tjenere må være årvågne, udvikle evnen i sig til at registrere den kvalitet, der skal søges efter, og give den hjælp og vejledning, der kan føre de disciple og indviede, som skal forberede vejen for Kristus, ind i en samarbejdende gruppe.

Den første indvielse skal betragtes som den, der indfører en ny holdning til relationer. Det er endnu ikke tilfældet. De relationer, der indtil nu har været anerkendt, er generelt set dem, der er indledt karmisk, fysisk og emotionelt, og de er stort set objektive og angår først og fremmest fænomenernes plan med dets kontakter, pligter, ansvar og forpligtelser. De nye relationer, der i stadigt højere grad skal erkendes, er subjektive og må kun have en antydning af det fænomenale. De omfatter en erkendelse af, hvem det er, der skal tjenes. De indebærer også, at den individuelle bevidsthed udvides til en voksende gruppebevidsthed, og den fører i sidste instans til en ivrig respons på den hierarkiske kvalitet og på ashramens magnetiske tiltrækning. Sådant en udvikling af erkendelse og af relationer fører til sidst til en erkendelse af Kristi nærværelse og til at have relation til ham. Vi behøver ikke at beskæftige os med erkendelsen af og relationen til den planetariske Logos på dette tidspunkt. Disse relationer begynder i deres sandeste betydning og med et rigtigt erkendt mål ved fødslen af det »nye menneske«. Det hentydede Kristus til, da han sagde: »ingen kan se Guds rige, hvis han ikke bliver født på ny«. Jeg bruger her den kristne terminologi, men foretrækker at tale om det »nye menneske« frem for det rent kristne udtryk »fødslen af kristusbarnet i hjertet«. Det er ved hjælp af relationernes trædesten, at verdenstjerne-erne kan kontakte de indviede og accepterede disciple i verden og opdag de aspiranter, der kan hjælpes og skoles.

Lad mig gøre jer opmærksom på endnu en ting. I fænomenernes verden, hvor gennemsnitsmennesket endnu ikke har fået den første erfaring om genfødsel, har vægten altid været og bliver stadig lagt på den dualistiske relation mellem kønnene,

hvilket alle vore romaner, skuespil, film og menneskelige forhold vidner om. Skabende evne kommer hovedsageligt til udtryk som menneskehedens forplantningsevne, og som det der skabes af relationen mellem mand og kvinde, eller mellem den positive og negative pol i menneskefamilien. Det er rigtigt og godt og en del af den guddommelige plan. Selv om menneskene har misbrugt deres evner og forsimplet deres relationer, så er den grundlæggende plan guddommelig og ideel. Efter første indvielse indtager relationen mellem kønnene støt og roligt sin rette plads som en naturlig del af eksistensen i de tre verdener, og som et normalt og rigtigt samvær, men betoningen ændres. Den højere erfaring og modsvarighed, som den fysiske seksualitet blot er et symbol på, bliver tydelig. I stedet for mellem mand og kvinde opstår der nu en magnetisk relation mellem den negative personlighed og den positive sjæl og hermed følger skabelse på de højere plan. Hovedcentret og centret mellem øjenbrynene (ajnacentret) formidler denne relation og betinger i sidste instans – ved hjælp af hypofysen og pinealkirtlen – personligheden og gør den sjæls gennemtrængt.

Jeg har givet jer så megen information om indvielser, stråler og centre i mine mange bøger, at der ikke er grund til at gentage det her. Der er dog et stort behov for, at I samler og laver opstillinger over den spredte information, således at I kan opfatte den som en helhed. Mange, der læser disse instruktioner og studerer de bøger, jeg har skrevet, er ved at forberede sig til en af indvielserne, og hele emnet bør derfor have jeres store interesse. I bør afgøre (i det mindste forsøge på det), hvilken indvielse der ligger foran jer, og derefter finde frem til alt, hvad I har mulighed for om den og dens forudsætninger ved at bestrebe jer på rent praktisk at anvende den information, I får. I bør også afgøre, om det jeg meddeler jer er sandt eller ikke, og hvis I finder det er sandt, har det betydning for jeres fremtidige fremskridt, og I bør stræbe efter at opnå et vist mål af virkelig forståelse.

I har lært, at centrenes aktivitet eller inaktivitet er betingende for personligheden, som arbejder gennem det endokrine system. De energier, som centrene kanalisere, og de energier som de udvikler, kan kontrolleres og styres af sjælen, af det åndelige menneske. I har også fået at vide, at sakralcentrets energi (det center, der er mest impliceret og aktivt ved tiden for

den første indvielse) skal transmutes og hæves op til strubecentret, hvorved den omformer den fysisk skabende akt til den skabelsesproces, der frembringer det gode, det smukke og det sande. ABC'en til jeres grundlæggende viden er: Transmutation af seksualiteten. Menneskene har gjort mange fejltagelser vedrørende denne transmutionsproces, og de har nærmet sig emnet fra to vinkler:

1. De har forsøgt at udrydde det naturlige begær og gjort, hvad de kunne for at betone tvungent cølibat. På den måde har de ofte fordrejet naturen og underkastet det »naturlige menneske« regler og bestemmelser, som ikke var guddommeligt tilskyndet.
2. Som en anden yderlighed har de forsøgt at tilfredsstille det normale seksuelle begær ved promiskuitet, usædelighed og perversioner, hvorved de skader sig selv og lægger grunden til ubehageligheder i mange fremtidige inkarnationer.

Sand transmutation er i virkeligheden en opnåelse af korrekt proportionssans i relation til alle faser af menneskelivet, og for nutidens menneskehed især til sakralcentret og de energier, som aktiverer det. Når der findes en rigtig forståelse af den rolle seksuallivet bør spille i den daglige tilværelse samtidig med, at tanken koncentrerer om strubecentret, så bliver dette center automatisk magnetisk og tiltrækker kræfterne fra sakralcentret op gennem rygsøjlen til »stedet for skabende opbygning«. Derved reguleres det normale seksualliv uden at blive hæmmet, og det får sin retmæssige plads som en af de normale evner eller begær, som mennesket er udstyret med. Det bringes under kontrol af mangel på direkte interesse, og det underordnes landets lov med hensyn til sin relation til dets modpol – enten negativ og feminin eller maskulin og positiv. Aspiranten vil hovedsagelig betragte seksuallivet som metoden til at skabe legemer til reinkarnerende sjæle. Således vil ved eksemplets magt den nuværende uorden og det udbredte misbrug af seksualitetsprincippet vige for et ordnet liv og en rigtig anvendelse af denne vigtige legemlige funktion ved at undgå alle yderligheder, ved at vie alle legemlige energier til højere anvendelse, og ved at acceptere landets love i ethvert givet land og på ethvert givet tidspunkt.

Et sådant regelmæssigt fysisk liv kan realiseres, når personligheden er tilstrækkeligt integreret og koordineret, og ajnacentret (centret mellem øjenbrynene) er aktivt og ved at komme under sjælens styring. Det har en øjeblikkelig virkning – der fremkaldes automatisk – på den kirtel, der er knyttet til dette center, og den bliver en afbalanceret del af det almindelige endokrine system, hvorved tidligere ubalancer undgås. Samtidig bliver hovedcentret aktivt som et resultat af aspirantens mentale perception, meditation og tjeneste. Det aktiverer den forbundne kirtel, pinealkirtlen. Alt dette er også blot okkultismens ABC.

Det der ofte udelades i almindelige betragtninger er, at den tiltagende aktivitet i disse to »lyspunkter i hovedet« har en grundlæggende relation til det, der foregår i sakral- og strubecentret, efterhånden som transmutionsprocessen foregår og energierne fra sakralcentret hæves op til strubecentret – dog uden at trække al energi ud af det lavere center. På den måde bevares dets normale aktivitet. De to centre i hovedet bliver derefter tilsvarende aktive, og de negative og positive elementer påvirker hinanden, og lyset i hovedet stråler ud. Der etableres en lysbane, der tillader frit samspil mellem ajnacentret og hovedcentret, og derfor mellem hypofysen og pinealkirtlen. Når denne lysbane er til stede, og der findes en uhindret relation mellem de to centre og de to kirtler, så bliver første indvielse mulig. Når dette finder sted, må I ikke drage den slutning, at den transmutation, der foregår fra det lavere til det højere center og relationen mellem de to hovedcentre, er helt og endeligt afsluttet og etableret. Lysbanen er stadig spinkel og ustabil, men den eksisterer. Det er den energi, der udløses ved første indvielse og fordeles til sakral- og strubecentret (via det langsomt vågnende hovedcenter), som bringer transmutionsprocessen til en vellykket afslutning og stabiliserer relationen i hovedet. Denne proces kan vare adskillige liv med en stadig og mere intensiv bestræbelse fra den indviede discipels side.

Således begynder arbejdet i den magiske omformning, og det er her, at påvirkningen fra den syvende stråle (som styrer første indvielse) sætter ind. En af denne stråles funktioner er at forene sjæl og legeme, det højere og det lavere, liv og form, ånd og stof. Dette er den skabende opgave, der skal udføres af disciplen, som er optaget af at hæve sakralcentrets energier op

til strubecentret, og af at etablere en rigtig relation mellem personligheden og sjælen. Ligesom antahkaranaen skal konstrueres og etableres som en lysbro mellem den åndelige triade og den sjæls gennemtrængte personlighed, så skal en tilsvarende bro etableres mellem sjælen og personligheden, og – hvad angår disciplens mekanisme – mellem de to hovedcentre og de to kirtler i hovedet.

Når denne lysbane har skabt relation mellem de højere åndelige aspekter og de lavere, og når sakralcentret og strubecentret er fuldstændigt koordinerede, så bliver den indviede discipel en skabende arbejder under den guddommelige plan og en »magisk eksponent« for det guddommelige opbygningsarbejde. Han er da en konstruktiv kraft, der bevidst anvender energierne på det fysiske plan. Han skaber former, der udtrykker virkeligheden. Dette er det sande magiske arbejde.

I kan således se, at i det skabende arbejde er det tre energier, der bringes til forenet aktivitet:

1. Den energi, som er koncentreret i ajacentret, og som kendetegner personlighedens liv.
2. Den energi, der er koncentreret i hovedcentret som et resultat af sjælsaktivitet.
3. Den energi fra den syvende stråle for ceremoniel orden eller magi, der gør sand skabende aktivitet mulig i overensstemmelse med den guddommelige plan.

Der er intet specielt at fortælle om den første indvielse. Den indviede discipel arbejder stadig i den svagt »oplyste åndelige fødsels grotte«. Han må fortsætte kampen for at åbenbare guddommeligheden, først og fremmest på det fysiske plan – symboliseret for os i ordet »Betlehem«, der betyder »brødets hus«. Han skal lære den dobbelte funktion med at »hæve de lavere energier op i lyset« og samtidig »bringe de højere energier ned, så de kan komme til udtryk gennem legemet«. Sådan bliver han en hvid magiker.

Ved denne indvielse ser han for første gang, hvad det er for vigtige energier, han skal bringe til udtryk, og denne vision sammenfattes for ham i *Den gamle kommentar* med følgende ord:

»Når indvielsesstaven sænkes og berører den lavere del af rygsøjlen, sker der en opløftelse. Når øjnene åbnes i lyset, ses det, der skal drages ned i form. Han vedkender sig visionen. Han har påtaget sig fremtidens byrde. Grotten oplyses, og det nye menneske træder frem.«

At dette må blive virkelighed for alle jer, der læser disse ord, er jeres vens og rådgivers bøn og ønske.

Anden indvielse. Dåben i Jordan

Den indvielse, vi nu skal studere, er muligvis en af de mest betydningsfulde, fordi den angår det aspekt af personligheden, som for alle mennesker volder de største problemer: det emotionelle eller astrale legeme. I dag responderer menneskemasserne emotionelt og sensitivt på omstændighederne i omverdenen; sædvanligvis reagerer de ikke på intelligent måde over for livet, *som det er*. Den almindelige og i reglen voldsomme reaktion tjener kun til at øge forvirringen og besværlighederne der følger, idet en sådan reaktion skaber hvirvler af ukontrollerede energier, blændværk og vildfarelser. Selv om den samtidig i nogle tilfælde kan frembringe et frelsende aspekt, fører den astrale prøvelses voldsomhed og kraft i den astrale fristelse (som den godt kunne kaldes) til en endnu større form for lidelse. Hertil må føjes den materialistiske skævhed i de mange foreslåede løsninger, der fører verdensmayaens kraft med sig, hvorved hele problematikken kompliceres.

Hvor smerteligt alt dette end er, så er det et tegn på, at menneskeheden har hævet sig op til en afgørende mulighed for racen, og det er desuden et tegn på, at vi er nået til afslutningen af denne tidsalder samt til ophør af den atlantiske vibration og kvalitet, som med stor kraft blev overført til den ariske cyklus. Menneskeheden står i relativt stort omfang over for anden indvielse, eller dåben.

Begrebet dåb forbindes altid med renselse. Vand har altid været symbol på noget, der kan rense. Vand er ligeledes et symbol på det astrale plan med dets ustabilitet, storme, stilhed, overvældende emotionelle reaktioner og let påvirkelighed, der gør, at det er en særlig god formidler af de vildledende tankeformer, som fordærvede mennesker evner at skabe. Det astrale

plan reagerer på alle impulser, alle begær og alle mulige magnetiske »tiltrækninger«, der kommer fra naturens materielle eller substantielle forside. I sine rolige cykler reflekterer det med samme styrke det gode såvel som det dårlige. Det virker derfor som mellemed for vildledning, når det manipuleres af Den sorte loge, eller af aspirerende tilskyndelse, når det påvirkes af Den store hvide loge, vor planets åndelige Hierarki. Det er modsætningsparrenes kampplads, og problemet kompliceres af, at menneskene ikke kan foretage de rette valg, der fører til åndelig sejr, før de har lært at erkende disse modsætninger.

I dag er det ønsket om fred for enhver pris, der er fremherskende, og om tilstrækkelig føde, varme og boliger, om at genoprette stabilitet og sikkerhed, og om at angst må ophøre med at påvirke de menneskelige reaktioner, der aktiverer astralplanet i forbindelse med menneskelige anliggender og beslutninger. Det astrale plan er så dominerende, at den erkendelse, som tænkeevnen kunne åbenbare, og som intelligentsiaen vogter over, kun får et ringe omfang eller lille indflydelse.

Ved tredje indvielse er det sjælsoplyste sinds styring endegyldigt etableret, og sjælen selv og ikke den fænomenale form indtager den fremherskende position. Alle formnaturens begrænsninger er dermed transcenderet. Det er visionen om denne transcendens, som mennesket ved anden indvielse symbolsk delagtiggøres i med en positiv selvpålagt renselse.

Det er ikke den bibelske beretning om renselse, jeg her henviser til, for den sammenfatter på symbolsk måde astralplanets vandrige natur og den indviedes »renselse ved hjælp af vand«. Den beskriver den rent atlantiske form af indvielsesprocessen og giver os en forestilling om en nedstigning i vand og en opstigning derfra som respons på et magtord fra det høje. Den ariske fremgangsmåde i den samme indvielse forstås endnu ikke fuldt ud.

Anden indvielse – således som den foregår nu – er til en vis grad en af de vanskeligste. Den omfatter renselse, men det er renselse ved ild, symbolsk forstået. Den okkulte »anvendelse af ild på vand« fører til bestemte meget alvorlige og ødelæggende resultater. Under påvirkning af ild bliver vand »opløst til damp, og den indviede nedsænkes i tågerne, i den forpestede tåge, i blændværk og i den dis«, der herved dannes. Den indviede skal ud af denne tåge og ud af blændværket. Menneskeheden

vil ligeledes til sidst komme ud af den tåge, der nu for tiden ligger over menneskelige forhold. Den enkelte indiviedes vellykkede resultat er en garanti for menneskehedens skæbne. Komplikationerne, der frembringes af vand i forbindelse med ild i denne ariske tid, er langt større end dem, der skabtes udelukkende af vand i atlantisk tid. Vor tidsalder er kama-manasisk og ikke kun kamisk eller rent astral. Husk derfor, når I læser disse ord, at jeg taler symbolsk. I skal i dag være opmærksom på både sindets ild og begærets vand, da de tilsammen er årsag til, at mange af menneskehedens problemer bliver større og større. De er også årsag til, at anden indvielse er blevet en af de vanskeligste at tage for nutidens discipel.

Resultatet af nutidens indvielsesproces er imidlertid af en meget højere orden. Denne udtalelse har relation til den kendsgerning, at sammensætningen af Hierarkiets medlemmer er ved at blive ændret, så det bliver i stand til at arbejde fra et højere niveau end før, hvor det havde ansvaret for vejledning af menneskene. En mere fremskreden menneskehed kræver et mere fremskredent Hierarki og hierarkisk overvågning, og sådan har det altid været. Evolutionsprocessen omfatter alt det, der *er*. Selv Sanat Kumara lærer og gør fremskridt fra en relativ ufuldkommenhed til fuldkommenhed.

Dåb ved ild (som der hentydes til i vestens hellige skrifter) fører uundgåeligt betydningen af *smerte* med sig, og det i et hidtil ukendt omfang. Blot et kort blik på forholdene i verden afslører, hvor sandt dette udsagn er.

Hvad sker der i virkeligheden, og hvad er hovedfaktorerne? Meget vil afhænge af mit svar og af jeres fortolkning af det. Jeg vil derfor bede jer overveje mit svar på disse to spørgsmål nøje.

Under påvirkningen fra Fisketidsalderens cyklus, der nu er ved at slutte, var sjette stråle for idealisme og hengivenhed mest aktiv. Det er strålen for målrettet beslutsomhed og – set fra en anden synsvinkel – er det *strålen for blind procedure*. Den enkelte, gruppen eller menneskeheden, ser kun ét aspekt af virkeligheden på ethvert givet tidspunkt, og det er (på grund af menneskets nuværende trin i evolutionsprocessen) ofte det mindst ønskelige aspekt. Alt andet er lukket for dem, de ser kun ét billede, og deres horisont er begrænset til en eneste grad på kompasset (esoterisk set). Det aspekt af virkeligheden, som flertallet i menneskeheden så, og som de levede og døde for,

var den materielle verden, materiel komfort, materielle besiddelser og materielle strukturer. Arbejderbevægelsen og de tendenser, der allerede ses i De Forenede Nationer, vidner ubestrideligt om dette. For en langt mindre gruppe mennesker synes intelligensens verden at være den mest betydningsfulde, og de ønsker, at den konkrete tænkeevne hersker og er den styrende faktor. Alt forbliver på den måde inden for det materielle styrings- og interesseområde.

Solar plexus centret bliver følgelig den herskende faktor, fordi det – også når det drejer sig om intelligentsiaen – er ønsket om materiel velfærd, om jordbesiddelser og om planlægning af regeringsmæssige og økonomisk materielle beslutninger, der skal styre og motivere den enkelte, gruppen eller nationen. Det er ikke nødvendigvis forkert, men på grund af det nuværende emotionelle begær prioriteres de højest og anses for at være årsagsbestemte. Ikke desto mindre er de dybest set sekundære, og er af natur virkningsfulde med vægten lagt på ordet »virkning«. Menneskeheden er endnu ikke, selv i sine fremskredne grupper, i stand til at tænke på kausale niveauer.

Hvad er det egentlige mål for den indviende, som har taget anden indvielse? Jeg vil bede jer om, at I tankemæssigt hæver jeres opfattelse af indvielse som en afslutning af en indsats op til en højere og mere rigtig opfattelse af den som en begyndelse, og at den markerer en indledning og ikke en fuldbyrdelse. Hvad ligger der foran den indviende, der er trådt ud i det rensende vand eller rettere ind i den rensende ild? Hvad er han forpligtet til? Hvad skal der ske i »dette livsområde« (jeg ønsker, at I gør jer fortrolige med dette udtryk), og hvilke resultater vil det få i hans mekanisme, når han nærmer sig indvielsesstedet? Det er de vigtige faktorer, og de er aspekter af den livsproces, som bør betinge ham. Ved afslutningen af indvielsesprocessen skulle han kunne opfatte bestemte energier og guddommelige aspekter, som nu spiller en rolle i hans tænkning og hensigter – energier som hidtil (selv om de var til stede) lå latente og derfor ikke kunne styre.

Foran ham ligger transfigurationen, forklarelsen, den tredje indvielse. Han står over for at skulle gå fra et emotionelt aspirerende brændpunkt til et brændpunkt for intelligent tænkning. Han har, i det mindste teoretisk, frigjort sig fra det astrale legemes og den astrale naturs styring. Men der er stadig meget

at gøre, for gamle begær, urgamle astrale reaktioner og vane-mæssige emotioner er stadig magtfulde, men han har udviklet en ny holdning til dem og ser det astrale legeme i et nyt perspektiv. Vand, ild, damp, blændværk, vildfarelse, misfortolkning og emotionel binding opfatter han nu som noget specifikt og uønsket og er derfor negativ over for deres tiltrækning og positiv over for det højere krævende brændpunkt. Det, han nu nærer kærlighed til og længes efter, har ønsket om og planlægger for, ligger i en anden og højere dimension. Han har, gennem sin beredvillighed til at gennemgå anden indvielse, rettet det første slag mod sin iboende selvished og bevist sin beslutning om at tænke på en større og mere omfattende måde. Gruppen begynder at betyde mere for ham, end hans egen betydning.

Hvad er der sket teknisk set? Energierne fra solar plexus centret er blevet overført fra dette store udvekslingssted under mellemgulvet til hjertecentret – et af de tre store centre, som alle de lavere energier skal overføres til. Ved første indvielse blev han givet en vision om en højere kreativitet, og energien fra sakralcentret begyndte sin langsomme opstigning til strube-centret. Ved anden indvielse gives han en vision om et højere brændpunkt, og hans plads i den større helhed begynder langsomt at åbenbare sig. En ny kreativitet og et nyt brændpunkt bliver hans umiddelbare mål, og for ham kan livet aldrig mere blive det samme. De gamle fysiske holdninger og begær kan af og til stadig overtage styringen, og selvished kan fortsat spille en stor rolle i hans liv, men bag dem og under dem findes der en dyb utilfredshed med tingene, som de er, og en pinefuld oplevelse af fiasko. Det er på dette tidspunkt, at disciplen begynder at lære at drage nytte af fiasko og at kende visse grundlæggende forskelle mellem det, der er naturligt og objektivt, og det der er overnaturligt og subjektivt.

Er disse ideer om begrebet indvielse mere brugbare og praktiske for jer? Enhver indvielse, der ikke kommer til udtryk i hverdagen, tjener til intet og er dybest set uvirkelig. Det er uvirkeligheden i Det teosofiske Samfunds fremstilling, der har ført til, at samfundet afvises som Hierarkiets formidler på dette tidspunkt. Tidligere og før det begyndte at lægge denne absurde vægt på indvielse og indviede, og før de begyndte at anerkende disciple på prøve som fuldt indviede, gjorde dette samfund et godt arbejde. Det var fejlagtigt at anerkende middelmaßighed

uden at forstå, at ingen »tager« indvielse og gennemgår disse kriser uden først at have tilkendegivet deres egnethed og vist en skolet og intelligent kapacitet. Det er ikke et krav, når det drejer sig om første indvielse, men når det drejer sig om anden indvielse, skal grundlaget altid være et nyttigt og hengivent liv med en fast beslutning om at gå ind i *området for verdensjensste*. Endvidere skal der være ydmyghed og en udtalt erkendelse af det guddommelige i alle mennesker. Den såkaldt indviede i Det teosofiske Samfund levede ikke op til disse krav (med undtagelse af Annie Besant). Jeg ville ikke gøre opmærksom på deres indbildske tilkendegivelse, hvis de havde ladet være med at præsentere disse påstande og vildfarelser for offentligheden.

Problematikken i hele dette tema, der indbefatter frihed fra stoffets begrænsninger, bør nu overvejes og praktiseres.

Der findes muligvis en fast mening om, at det er emotionerne og tilbøjeligheden til emotionelle reaktioner, der virker som de største menneskelige begrænsninger – set fra både den enkeltes og den nationale synsvinkel. Det er for eksempel alment erkendt, at demagogen, som danner den offentlige mening, er en person der i meget høj grad spiller på menneskelige emotioner så vel som på menneskelig selvished. Efterhånden som menneskeheden rent mentalt går fremad, så vil denne fordrejede påvirkning få mindre og mindre betydning, og når først masserne (der består af millioner af såkaldte »mennesker på gaden«) endeligt begynder at tænke, så vil den demagogiske metode forsvinde. Den største kamp i verden i dag er kampen for den almindelige borgers frihed til selv at tænke, beslutte og konkludere. Det er her den største uenighed mellem Den store hvide loge og Den sorte loge findes. Det er en kamp, hvor mennesket selv er den besluttende faktor, og derfor arbejder Den sorte loge gennem den gruppe, der styrer Ruslands skæbne og gennem zionistbevægelsen. Sovjet-Ruslands ledere modarbejder intenst på intelligent måde menneskelig frihed og især tankefrihed. Selve kommunismen har ikke dette mål. Det er de nationale ledes totalitære politik, der er så katastrofal, samt deres ambitioner og had til sand frihed. Zionisme står i dag for aggression og anvendelse af våben, og grundtonen er, at det er tilladt at tage det, man ønsker uden hensyn til andre mennesker og deres uafviselige rettigheder. Disse synspunkter er modsat indstillingen hos menneskehedens åndelige ledere, og derfor er

zionistbevægelsens ledere og den gruppe mennesker, der styrer og kontrollerer Ruslands politik, imod det åndelige Hierarkis politik og i strid med det, der er vedvarende godt for menneskeheden.

Menneskeåndens frihed, friheden til at tænke, styre og tilbede, sådan som menneskets iboende og instinktive begær giver impuls til i løbet af evolutionsprocessen, samt friheden til at bestemme, hvilken form for ledelse eller religion, der er behov for – det er menneskehedens særlige rettigheder. Enhver gruppe mennesker eller enhver styreform, der ikke anerkender denne medfødte ret, er i modstrid med det princip, der styrer Den store hvide loge. Truslen mod verdens frihed findes i dag i den kendte politik, der blev ført af Sovjet-Ruslands ledere og i zionisternes unfair og hemmelige rænkespil. Der findes ikke i nogen af grupperne en sand åndelig kraft, og begge er dømt til at lide nederlag, selv om de gør fremskridt set fra en materialistisk synsvinkel. Set fra den åndelige synsvinkel er de fordømt. Lederne af det russiske initiativ mod individets frihed er dømt til undergang, fordi mennesket i sagens natur er frit og fundamentalt guddommeligt, og vi kan være forvisset om (set i et større perspektiv), at menneskemasserne i Rusland og i de kommunistisk indstillede »satellitstater« uundgåeligt vil reagere guddommeligt og stærkt. Det sande kommunistiske program er sundt. Det er broderskab i praksis og står ikke – i sit oprindelige program – i modstrid til Kristi ånd. Det er en gruppe ambitiøse og til tider onde mennesker, der påtvinger en intellektuel og formel kommunisme, og den er *ikke* sund. Den er ikke identisk med det sande kommunistiske program, men er baseret på personlige ambitioner, kærlighed til magt og på personlige fortolkninger af Lenins og Marx' skrifter. Disse fortolkninger stemmer heller ikke overens med disse to mænds mening, ligesom kirkens teologer fortolker Kristi ord på en måde, der ikke har nogen relation til hans oprindelige intention. Ruslands ledere arbejder *ikke* for det bedste for folket, og den akademiske zionisme arbejder og udfører ikke sine projekter af menneskekærlige grunde. Men den endelige sejr ligger i hænderne på *folket*, for folkets hjerte er sundt i alle nationer, det er inderst inde godt og vendt mod Gud. Det glemte de kommunistiske ledere.

De aggressive ledere i zionistbevægelsen udgør en virkelig

fare for verdensfreden og den menneskelige udvikling, og deres aktiviteter er blevet støttet af USA's egoistiske politik og i mindre grad af Storbritannien, der er påvirket af USA. Det er zionisterne, der har trodset De Forenede Nationer, svækket dets anseelse og gjort dets position både negativ og ubetydelig for verden. Det er zionisterne, der har optrådt mest aggressivt, siden De Forenede Nationer blev dannet, og de var kloge nok til at opnå De Forenede Nationers godkendelse ved at lave De Forenede Nationers oprindelige »anbefaling« om til et krav. I Palæstina viser zionisterne i dag et styre, der er baseret på magt, på aggression og på territoriale erobringer ved væbnet magt, ligesom de viser pengenes magt til at købe regeringer. Disse aktiviteter står i modstrid til det åndelige Hierarkis planer og er en sejr for det ondes kræfter. Jeg fremhæver aktiviteterne i disse to lande, fordi det er gennem lederne af disse grupper af aggressive mennesker, at det ondes kræfter – midlertidigt holdt tilbage af nederlaget til den onde gruppe, som Hitler samlede om sig – atter har organiseret et angreb mod menneskehedens åndelige udvikling.

Vor verden er stadig delt i folk med onde intentioner og stor magt og deres ofre, plus de øvrige nationers negative reaktioner. Der findes ingen nation i De Forenede Nationer, der har forsøgt at vende den onde tidevandsbølge ved, sammen med andre nationer, at vælge frihedens side. Det er udelukkende grupper af uoplyste mennesker, der forsøger at styre de nationale skæbner. De reagerer stadig emotionelt på de forskellige situationer, og individer og nationer bliver på emotionel måde udnyttet af personer, der ikke selv er emotionelle, men er mentalt overbevist om, at der skal gøres bestemte handlinger, som er til gavn for dem selv, men som – i det lange løb – ikke gæver de folk, de inddrager.

Vi er således tilbage ved problematikken vedrørende det astrale plan, det emotionelle bevidsthedsniveau og anden indvielse. Denne indvielse frigør menneskene fra emotionel kontrol og gør det muligt for dem at hæve deres bevidsthed til mentale niveauer og til at styre deres normale og ret udviklede emotionelle holdninger fra dette højere brændpunkt.

Hvis I ser på side 347, vil I finde de tre nøgleord for anden indvielse og dens teknik. Jeg gør jer opmærksom på dem, fordi det er de nøgleord, som giver os et fingerpeg om verdensproblemerne, og som samtidig antyder en løsning og en

vej ud af den nuværende blindgyde. De tre ord er: Helligelse. Blændværk. Hengivenhed.

Det er aspirantens helligelse, der påkalder ild. Her har I en meget vigtig oplysning. Aspiranten på de højere niveauer af det astrale plan tilskyndes af »helligelsens ild«. Derved fokuseres hans vilje øjeblikkeligt på mentalplanet, og denne fokusering fører med tiden til, at han på seriøs måde begynder at hæve sin bevidsthed til de mentale niveauer. Øjeblikkeligt virker »ilden«, og den første reaktion (som jeg tidligere har nævnt) er »mødet mellem ild og vand«, der fører til, at der skabes tåge, dis, blændværk og illusion. Disse fire ord skal forstås symbolsk. Hvilke blændværk, der fremkaldes, afhænger af den enkeltes og nationens stråle og udviklingstrin. Det er vigtigt, at I lærer at tænke i et bredest muligt perspektiv. Det skal jeg ikke behandle. De enkelte mennesker opdager hurtigt arten af deres blændværk, når først deres »åndelige intention« er bestemt. Også nationalt blændværk opdages let af iagttagere, men endnu er det sjældent, at de involverede nationer opdager det. Hengivenhed fører til fordrivelse af blændværk – hengivenhed til et enkelt menneske, en mester (som det læres i Det teosofiske Samfund) eller til et idealistisk projekt. Til sidst bliver det en ubegrænset hengivenhed til vejen, til betrædelse af vejen uanset, hvad det måtte koste, og til den faste motivation til tjeneste – som er vejens vigtigste teknik.

Helligelse fører til blændværk, der opløses af hengivenhed – det er anden indivielses nøgleord. Glem ikke, at nationalisme er et resultat af helligelse til en speciel national struktur og skaber de blændværk, der fører til problemerne i verden.

Disse tre aspekter af evolutionsudviklingen skal erkendes af alle aspiranter. Deres tilstedeværelse betinger hans plads på vejen, den indivielse han forbereder sig til og arten af hans tjeneste for menneskeheden.

Og hvad vil resultatet af kombinationen af disse tre faktorer i ens liv blive? Primært to ting:

1. Solar plexus centret vil først og fremmest blive bragt til en næsten voldelig og tvingende aktivitet. Denne aktivitet fremkaldes af helligelse og skaber uundgåeligt blændværk.
2. Solar plexus centrets voldsomme energier vil til sidst kom-

me under styring af kvaliteten hengivenhed. Det er den kvalitet, der omformer solar plexus centret til *det store udvekslingssted* for alle emotionelle reaktioner og alle blændværk, hvorved det midlertidigt bliver årsag til ulykke, konflikt, smerte og sorg.

Som et resultat af disse to sættes en stor omdannende kraft i bevægelse ved hjælp af hengivenhed, og solar plexus centret bliver ikke blot et udvekslingssted, men den vigtigste faktor til at hæve både de fysisk og emotionelt aktive energier under mellemgulvet op til hjertecentret. Det er en lang proces, som aspiranten tvinges til at stå overfor i tiden mellem indvielserne. Vi får at vide (og det er helt sandt), at perioden mellem første og anden indvielse er den længste. Det er en sandhed, som I må se i øjnene, men I må også huske, at det på ingen måde er den vanskeligste periode. Den vanskeligste periode for den sensitivt følende aspirant findes mellem anden og tredje indvielse.

Det er en periode med intens lidelse, med bod for anvendelse af blændværk og illusion, med tydelig involvering i situationer som i lang tid forbliver uafklarede samt med en vedvarende stræben fremad så godt som den plagede aspirant kan – under påvirkning af ret styring og åndelig beslutsomhed. Han må sædvanligvis stræbe fremad i mørke under ledelse af det logiske og forstående sind, men sjældent under påvirkning af inspiration. Ikke desto mindre fortsætter det gode arbejde. Emotionerne bringes under kontrol, hvilket bevirker, at sindet nødvendigvis får større betydning. Lys – blafrende og endnu usikkert og uforudsigeligt – strømmer af og til ind fra sjælen via sindet, hvorved komplikationerne ofte forstærkes, men til sidst skabes den nødvendige styring, der vil føre til og resultere i frihed.

Tænk over dette. Frihed er nøgleordet for det enkelte menneske, der står over for anden indvielse og dens følger – forberedelse til tredje indvielse. Frihed er nøgleordet for verdensdisciplen i dag, og det som menneskeheden kræver på nuværende tidspunkt er frihed til at leve, tænke og vide og planlægge.

Den indvielse, forklarelsen, der er den næste, vi skal studere, er en af de vigtigste. Set fra en særlig synsvinkel har den en speciel relation til femte indvielse, åbenbaringen, og syvende indvielse, opstandelsen. Alle tre drejer sig om frihed: frihed fra

personligheden, frihed fra blindhed og frihed fra de syv plan i vor planetariske eksistens – de plan, der til tider henvises til som planene for den menneskelige og overmenneskelige udvikling. I må have bemærket, at jeg på det sidste har fremhævet et aspekt af indvielse, der hidtil ikke har været lagt ret megen vægt på – frihed. Indvielsens vej er af og til blevet kaldt frigørelsens vej, og det er dette grundlæggende aspekt af indvielsesprocessen, jeg forsøger at gøre jer opmærksom på. Jeg har bestandig påpeget, at indvielse i virkeligheden ikke er en mærkelig blanding af selvtilfreds opnåelse, ceremonier og hierarkisk anerkendelse, sådan som den fremstilles af de større okulte grupper. Det er i højere grad en proces med overordentligt hårdt arbejde, hvorigennem den indviede bliver til det, han er. Den kan måske omfatte hierarkisk anerkendelse, men ikke i den sædvanligt skildrede form. Den indviede opdager, at han er i selskab med dem, der er gået forud for ham, og han afvises ikke, men ses og bemærkes og sættes så til at arbejde.

Indvielse indebærer også en række frigørelser, der fører til opnåelse af større frihed fra det, der ligger bag hans erfaring. Den fører med sig tilladelse (sjælspåbudt eller -givet) til at fortsætte på VEJEN. Disse friheder er et resultat af ubundethed, lidenskabsløshed og skelnen. Samtidig underbygger og muliggør disciplin det nødvendige hårde arbejde, der kræves for at passere gennem graderne. Alle fire teknikker (for det er det, de er) indledes af en række desillusioner, som, når de er erkendt og forstået, ikke giver aspiranten andet valg end at fortsætte ind i større lys.

Jeg ser gerne, at I studerer indvielse set fra en synsvinkel om frigørelse, idet I ser den som en proces med vanskeligt opnåede friheder. Dette grundlæggende aspekt af indvielse – når det forstås af den indviede – skaber en stærk relation mellem hans egne erfaringer og hele menneskehedens erfaringer. Menneskeheden kæmper fundamentalt for at opnå den frihed, »hvored sjælen og dens kræfter kan udfolde sig, og alle mennesker føle sig frie på grund af deres individuelt opnåede frihed«.

Når I studerer de ni indvielser og ser på dem ud fra denne synsvinkel, vil I se, hvordan de hver især klart markerer opnåelse af en evne; derved iklædes hele emnet om indvielse en ny skønhed og synes endnu mere at være smerten og kampen værd. Lad mig antyde (og heller ikke mere), hvad jeg mener.

- Første indvielse. Fødslen.* Frihed fra, at det fysiske legeme og dets begær styrer.
- Anden indvielse. Dåben.* Frihed fra, at den emotionelle natur styrer, og fra det lavere selvs selviske sensitivitet.
- Tredje indvielse. Forklarelsen.* Frihed fra den trefoldige personligheds urgamle autoritet, hvilket markerer et højdepunkt i alle indviedes historie.
- Fjerde indvielse. Forsagelsen.* Frihed fra al egeninteresse og forsagelsen af det personlige liv i den større helheds interesse. Selv sjælsbevidsthed har ikke længere betydning, og en mere universel bevidsthed, der er tættere på det guddommelige sind, indtager dens plads.
- Femte indvielse. Åbenbaringen.* Frihed fra blindhed – en frigørelse, der sætter den indviede i stand til at se en ny vision. Denne vision angår den virkelighed, der ligger hinsides alt, hvad der hidtil er sanset og kendt.
- Sjette indvielse. Beslutningen.* Valgfrihed. Jeg har behandlet disse valg tidligere i denne bog.
- Syvende indvielse. Opstandelsen.* Frihed fra det greb, som det fænomenale liv har om vort planetariske livs syv plan. I virkeligheden sker der det, at den indviede »løftes ud af eller op over« det kosmisk fysiske plan.
- Ottende indvielse. Overførslen.* Frihed fra bevidsthedens reaktioner (sådan som I forstår det) og en frigørelse til en tilstand af væren, en form for bevidst erkendelse, der ikke har relation til bevidsthed, sådan som I forstår ordet. Det kan betragtes som en fuldstændig frihed fra sensitivitet, men med den blomstrende kvalitet, som vi har givet det utilstrækkelige navn »medfølelse«. Mere kan jeg ikke sige.
- Niende indvielse. Afvisningen.* Frihed fra alle mulige former for fristelser, især med hensyn til de *højere* plan. I må hele tiden huske (og derfor den konstante gentagelse), at vore syv plan er de syv underplan af det kosmisk fysiske plan.

Dette mål af frihed er i virkeligheden den største tilskyndelse til at betræde vejen tilbage. En af de mest åndelige og spændende ting, der finder sted i nutidens verden, er anvendelsen i alle lande af ordet FRIHED. Det var den store discipel, F.D. Roose-

velt, der »forankrede« ordet i en ny og mere universel betydning. Det har nu en større og dybere betydning for menneskeheden.

Tredje indvielse. Forklarelsen eller transfigurationen.

Jeg behøver ikke at gå ind i de symbolske detaljer angående denne indvielse. Emnet er blevet tilstrækkeligt behandlet i en bog skrevet af A.A.B. med titlen *From Bethlehem to Calvary* – en bog, som med min billigelse og støtte blev skrevet for at præsentere de fem indvielser i en form, der passer til det kristne Vesten. Jeg vil atter minde jer om, at denne tredje indvielse i virkeligheden er den første af de højere indvielser og også betragtes sådan af kilden til vor planetariske Logos, Sanat Kumara, og i de to store planetariske centre, Shamballa og Hierarkiet. Jeg hentyder til den vældige kilde til vort samlede planetariske liv, solen Sirius, og til den loge af guddommelige væsener, der arbejder fra dette himmelske center.

De to første indvielser – der kun betragtes som indvielser på tærskelen – giver de erfaringer, der forbereder den indviedes legeme til at kunne modtage de vældige spændinger i denne tredje indvielse. Disse spændinger sendes gennem den indviedes legeme og styres af den planetariske Logos, som den indviede står foran for første gang. Indvielsesstaven bruges som et redskab til overførsel. Den indviede bliver ved anden indvielse frigjort fra det astrale bevidsthedsniveau, astralplanet – blændværkets, illusionens og fordrejningens plan. Det er en væsentlig erfaring, fordi den indviede (der for første gang står foran den ene indvier ved tredje indvielse) må være fri af al magnetisk eller tiltrækkende »dragnet« fra personligheden.

Personlighedens mekanisme må være så rensat og så ufølsom over for materielle tiltrækninger fra de tre verdener, at der ikke findes noget i den indviede, der kan hindre den guddommelige indvielsesaktivitet. De fysiske lyster er undertrykt og henvist til deres rette plads. Begærnaturen er under kontrol og rensat. Sindet er primært modtageligt for ideer, intuitive indtryk og impulser, der kommer fra sjælen, og det påbegynder sit virkelige arbejde med at fortolke den guddommelige sandhed og med at overføre den ashramiske intention.

Læg derfor mærke til, at denne tredje indvielse er et højde-

punkt, der indleder en ny aktivitetscyklus, som fører til syvende indvielse, opstandelsen. Jeg vil henlede jeres opmærksomhed på, at tredje, femte og syvende indvielse styres af femte, første og anden stråle. De udgør, som I kunne forvente, de udstrålede energier, der overføres, når indvielsesstaven anvendes.

Tredje indvielse. Femte stråle for videnskab. Denne indstrømmende energi fremkalder store virkninger i sindet, eller i manas, det femte princip. Den sætter den indviede i stand til at anvende sindet som sit vigtigste instrument i det arbejde, der skal udføres, før han gennemgår fjerde og femte indvielse.

Femte indvielse. Første stråle for vilje eller magt. Ved denne indvielse forstår disciplen for første gang viljens betydning. Han anvender den til at skabe relation mellem hovedcentret og basiscentret og fuldender derved den integration, der begyndte ved tredje indvielse.

Syvende indvielse. Anden stråle for kærlighed-visdom er her aktiv som den vigtigste planetariske stråle. Indvierens anvendelse af indvielsesstaven (han virker på dette tidspunkt fra det højeste plan, det logoiske plan) skaber på en mystisk måde en virkning i hele menneskeheden og – i mindre omfang – i de andre naturriger. Virkningen ligner den, der blev skabt i det enkelte menneske ved femte indvielse, hvor hovedcentret og basiscentret blev tæt forbundet – ved anvendelse af viljen.

Aspiranter og disciple bør huske, at efter tredje indvielse er *virkningerne* af den indvielse, der gennemgås, ikke kun begrænset til den enkelte indviede. Fra nu af bliver han ved alle efterfølgende indvielser overfører af den energi, der vil strømme gennem ham med stadig større kraft, hver gang staven er blevet anvendt. Han virker primært som mellemlid for overførsel, nedtrapning og en efterfølgende sikker fordeling af energi til masserne. Hver gang en discipel når frem til en indvielse og står foran indvieren, bliver han blot et instrument, hvormed den planetariske Logos kan nå menneskeheden og bringe nyt liv og ny energi til menneskene. Det arbejde, der udføres før og ved tredje indvielse, er blot forberedende til den type tjeneste, der kræves af en »energioverfører«. Det er årsagen til, at anden stråle for kærlighed-visdom, den fremherskende stråle på vor planet, anvendes ved syvende indvielse. Der findes ingen energi på vor planet med samme kraft, og intet af den kommer til udtryk med en så ren og konstruktiv kvalitet som den, den

indviende udsættes for ved syvende indvielse. Dette højdepunkt i syvende indvielse markerer endnu en kulmination i den indivi- edes livsforløb og er tegn på, at han træder ind i en helt ny erfaringscyklus.

Når I sammenligner disse oplysninger med det, jeg skrev på side 347, vil I have bemærket, at det er ajnacentret (centret mellem øjenbrynene), der stimuleres ved tredje indvielse. Det er af stor interesse, fordi det er ved denne indvielse, at disciplen bevidst og aktivt begynder at styre via ajnacentret de energier, der bliver tilgængelige for ham og retter dem mod menneskehe- den som helhed. Disse energier er:

1. *Energi fra disciplens egen sjæl.* Denne energi har udeluk- kende gruppevirkning. Når omformningsprocessen er tilve- jebragt, og den modtagne energi har gennemtrængt hans trefoldige mekanisme og passeret gennem hans personlig- hed, så retter han bevidst energien udad i verden.
2. *Energien fra den ashram, disciplen er knyttet til.* Både den- ne energi og den førnævnte svarer til hans sjælsstråles energi og til den ashram, der virker med denne stråle. Den virkning der skabes – alt efter hans evne til at absorbere og styre – vil fremme udarbejdelsen af den guddommelige plan.
3. *Energien fra selve Hierarkiet.* Hierarkiet påvirkes først og fremmest af energien fra anden stråle for kærlighed-visdom, skønt denne herskende stråle modereres og beriges gennem blandingen med de seks andre stråler. Når disciplen anven- der denne energi, så vil det i begyndelsen stort set ske ube- vidst, og han vil på dette tidspunkt ikke registrere nogen bestemt intention. Det skyldes omfanget af det store ener- gireservoir. Han er modtager af den indstrømmende energi, fordi han er et indviet medlem af Hierarkiet og derved en ren kanal for overførsel.
4. *Den særlige energi, der overføres til ham af Sanat Kumara* ved tiden for hans indvielse. Det er en helt anden energi, end den der blev overført til ham ved de tidligere indvielser. Den kommer fra Shamballa og er vitterligt (i udefinerlig forstand og derfor uforståelig for jer) den planetariske Logos' egen energi. Han fører ydreplanetarisk energi (ved de indvielser, der følger efter tredje indvielse) fra sit ajnacenter til den indviedes hovedcenter og derfra direkte til den indviedes

ajnacenter. Derefter føres energien ud i det forudbestemte tjenesteområde. Denne energi er af så høj en kvalitet, at der ikke findes nogen mekanisme i den indviedes udrustning, der er i stand til at registrere, at energien optages og cirkulerer gennem hans tre hovedcentre. Ikke desto mindre strømmer denne energi gennem ham og ud i verden, selv om han forbliver uvidende om dens tilstedeværelse.

Ajnacentret er »styringscenteret«, og det er placeret mellem de to øjne, hvilket symbolsk viser, at den indviedes livsenergi strømmer i to retninger – udad til menneskenes verden og opad mod det guddommelige liv og kilde til al væren. Hvor energien bevidst føres i en bestemt retning (der er bestemte energier, som den indviede konstant er uvidende om), så styres og beherskes ajnacentret af menneskets iboende ånd. Det åndelige menneske baserer alle sine handlinger på sin relation til de indstrømmende energier ud fra den urgamle forudsætning, at »energi følger tanke«. Hans tankeliv bliver derfor det område, hvor han gør sin største indsats, for han véd, at sindet er det styrende mellemlid, og han bestræber sig på at koncentrere sig i sit indre, således at han i sidste instans bevidst kan styre og give retning til alle de indstrømmende guddommelige energier. Det er i virkeligheden den største hierarkiske bestræbelse, og det er det arbejde, mestrene har forpligtet sig til, og som de konstant uddannes til. Efterhånden som evolutionsprocessen skrider frem, bliver nye og højere energier tilgængelige. Det er specielt tilfældet nu, hvor de forbereder Kristi tilsynekomst.

Der er tre ord, der er *nøgleord* for disciplen, når han skal forholde sig til sit liv, sine omgivelser og situationer. Det er: Integration, styring, videnskab. Hans opgave – som han ser efter tredje indvielse – er at skabe en større personlig integration, således at han i stigende grad bliver en sjælgennemtrængt personlighed, og også således at han kan integrere sig i sine omgivelser med tjeneste som formål. Hertil skal føjes den mere subtile opgave med at integrere sig i ashramen, således at han bliver en integreret del af mesterens medarbejderstab.

Efterhånden som integrationsarbejdet fortsætter, stræber han hele tiden efter at lære, hvordan han skal anvende ajnacentret, og hvordan han bevidst og med ret forståelse skal arbejde med, absorbere, transmutere og fordele energi, hvilket er hans vigtig-

ste ashramiske tjeneste. Hans nøgleord er ret styring som følge af ret reaktion på den hierarkiske intention og påbudene fra hans egen sjæl. Han opdager, at både integration og styring kræver forståelse af okkult, videnskabelig viden. Han arbejder derefter som videnskabsmand, og derfor betinges og styres alle tre nøgleord i hans liv som indviet – før og umiddelbart efter tredje indvielse – af sindet. Mentalplanet bliver stedet for hans vigtige indsats som tjener.

I ser atter, at jeg ikke præsenterer jer for et glamourøst billede af indvielsesprocessen, men viser jer, at det er hårdt arbejde, konstant stræben og en streng mental og åndelig levevis. Her er meget for jer at overveje, og det, jeg her har informeret jer om, kræver fornuftig refleksion og megen tænkning. Det er mit oprigtige håb og ønske, at I kan se, at I bør tilegne jer den undervisning, der gives her, så I efterhånden kan forstå og vil deltage i indvielsesprocessen.

Fjerde indvielse. Den store forsagelse eller korsfæstelsen

Denne indvielse, forsagelsen, (den kaldes »korsfæstelsen« af kristne troende) er de fleste mennesker så fortrolige med, at det er vanskeligt for mig at sige noget, der kan fange jeres opmærksomhed, og afviser jeg det velkendte, bliver emnet mindre betydningsfuldt i jeres bevidsthed. Ideen om korsfæstelse forbindes i jeres tanker med død og tortur, men ingen af disse begreber har noget at gøre med den virkelige mening. Lad os betragte nogle af de betydninger, der er forbundet med fjerde indvielse.

Korset som tegn – der i den vestlige verden forbindes med denne indvielse og med den kristne tro – er i virkeligheden et kosmisk symbol, der har eksisteret meget længere end den kristne æra. Det er et af de store tegn, der findes i bevidstheden hos de fremskredne væsener, som fra den fjerne sol Sirius, hvor Den egentlige store hvide loge har sæde, overvåger skæbnerne i vort solsystem, og de retter specielt opmærksomheden (hvorfor de gør det, er endnu ikke åbenbart) mod vor relativt lille og tilsyneladende ubetydelige planet, jorden.

Ordet »crucifixion« (korsfæstelse) stammer fra to latinske ord, der betyder at »fæstne på et kors« (jeg har bedt A.A.B. om at slå ordet op i ordbogen, så I kan føle jer sikre). Korset, der

hentydes til i denne specielle indvielse, er *himlens kardinale kors*. Ved fjerde indvielse overfører disciplen sit liv fra *himlens faste kors til himlens kardinale kors*. Han har været korsfæstet på det faste kors, siden han trådte ind på prøvestadiets vej og derfra fortsatte til discipelskabets vej. På discipelskabets vej forsager han – efter at have transcenderet fænomenernes verden og etableret en ubrudt kontakt med monaden via antahkaranaen – *tilværelsens bevægelige kors i de tre verdener* (tilsynekomsternes verden), og efter en periode går han fra dette kors til det faste kors, der findes i meningens verden, hvor han lidt efter lidt har lært at opholde sig. Det dækker en periode over de tre første indvielser. Da han nu gennem forsagelse har frigjort sig, behøver han ikke længere at gennemgå de prøver, prøvelser og vanskeligheder, som korsfæstelse på det faste kors uundgåeligt indebærer. Han kan nu indtage sin plads på det kardinale kors med alle dets kosmiske betydninger og muligheder, der herved gives ham. Det er – hvad angår det enkelte menneske – naturligvis symbolsk og billedlig undervisning. Når det drejer sig om det himmelske menneske er det dog ikke symbolsk. Det er langt mere virkeligt. Set fra de store mestre på Sirius, er vor planetariske Logos, Sanat Kumara, stadig på det faste kors. Han besteg det bevægelige kors i det første solsystem, og det faste kors holder ham stadig i dette solsystem »fast på hans plads«. I det næste solsystem vil han stige over på det kardinale kors, og derfra »vende tilbage til det høje sted, hvorfra han kom«. I kan her se, hvorfor jeg understreger, at disse tre kors blot er symboler på erfaring i relation til den enkelte discipel. Lad os uddybe det lidt mere:

1. *Det bevægelige kors* styrer de tre verdener og specielt det astrale plan. På dette kors er gennemsnitsmennesket »korsfæstet«, indtil han opnår den nødvendige erfaring og bevidst nyorienterer sig mod en anden udviklingsfase.
2. *Det faste kors* styrer de fem verdener for menneskelig udvikling og betinger alle disciples erfaringer. På baggrund af den disciplin og de erfaringer, han opnår på dette kors, går disciplen fra en forsagelse til den næste, indtil han har opnået fuldstændig frigørelse og er blevet fri.
3. *Det kardinale kors* styrer mesteren, når denne gennemgår de øvrige fem indvielser, men fjerde indvielse styres

mærkværdigt nok hverken af det faste kors eller af det kardinale kors. Disciplen stiger ned fra det faste kors og forsøger at bestige det kardinale kors, og det er denne overgangsperiode og erfaring, der praktisk talt styrer ham. I kan således se, at det er tre indvielser, der prøver disciplen med hensyn til viden og erfaring: første, anden og tredje. Derefter følger en overførselsindvielse, fulgt af fem indvielser, som mesteren gennemgår på det kardinale kors.

I bør huske, at karakteregenskaben for mennesket på det bevægelige kors er selvbevidsthed, at disciplen på det faste kors hurtigt bliver gruppebevidst, når de erfaringer han gennemgår bliver assimileret på rette måde, og at mesteren på det kardinale kors kendetegnes ved en universel bevidsthed, der til sidst bliver til kosmisk bevidsthed – en tilstand af væren, I ikke kan forestille jer, end ikke i jeres vildeste fantasi. Den første antydning af den kosmiske bevidstheds vækst kommer, når disciplen gennemgår sjette indvielse, beslutningen. Han beslutter da (ved hjælp af sin oplyste vilje og ikke sit sind), hvilken af de syv veje, han vil følge. Fra det tidspunkt styrer bevidstheden i det større liv, som inkluderer vor planetariske Logos, ligesom han inkluderer menneskeheden i sin bevidsthed, mere og mere mesterens indstilling, viden og aktiviteter.

I kan således se, at denne indvielse, korsfæstelsen, (som den kristne kirke har taget til sig som sin) er langt mere betydningsfuld, end de studerende aner. Dette var dog et led i Hierarkiets guddommelige plan, for en stor lærer vil altid – ved sit liv og sin lære – henlede opmærksomheden på en bestemt indvielse. For eksempel lagde Buddha i virkeligheden med sine fire ædle sandheder grunden til den platform, som den indviede med tredje indvielse skal stå på. Den indviede ønsker intet af personlig art, og han har frigjort sig fra de tre verdener. Kristus skildrede og fremhævede den fjerde indvielse med dens vældige overførsel fra det faste kors til himmelfartens bjerg, et symbol på overførsel ved indvielse.

Denne indvielse, korsfæstelsen, har en vigtig belærende egenskab. Den bevares for os i det navn, der ofte anvendes om fjerde indvielse: Den store forsagelse. En vældig erfaring tilstås den indviede på dette tidspunkt. Han erkender (fordi han ser og véd), at det er lykkedes at fuldende antahkaranaen, og at der

findes en direkte energibane fra den åndelige triade, via antakaranaen, til hans sind og hjerne. Dette bringer en pludselig og skræmmende erkendelse tydeligt frem i hans bevidsthed af, at der ikke længere er behov for selve sjælen, det egoiske legeme på sit eget niveau, der i tidsaldre har været den formodede kilde til hans eksistens, hans leder og vejleder. Hans relation går nu, som en sjælgennemtrængt personlighed, direkte til monaden. Han føler sig berøvet alt og er parat til at udbryde – som mesteren Jesus – »Min Gud, min Gud, hvorfor har du forladt mig?«. Men han forsager det, der er nødvendigt, og det kausale legeme, sjælslegemet, opgives og forsvinder. Det er den kulminerende forsagelse, og et højdepunkt efter tidsaldre med små forsagelser. Forsagelse præger alle aspiranter og disciples levevis – forsagelse, som de velvidende ser i øjnene, forstår og gør bevidst.

Jeg har tidligere antydnet, at fjerde indvielse, forsagelsen, er tæt forbundet med sjette og niende indvielse. Sjette indvielse er først mulig, når den indviede endeligt har virkeliggjort de nødvendige forsagelser. Belønningen er, at han derefter har tilladelse til at foretage et fuldstændigt frit valg og på den måde vise sin absolut nødvendige og opnåede frihed. Den niende indvielse, afvisningen, har intet element af forsagelse i sig. Det er ikke en afvisning af at fastholde, for den indviede befinder sig på det stadium, hvor han ikke beder om eller fastholder noget for sit eget isolerede selv. Ved denne sidste planetariske indvielse stilles mesteren ansigt til ansigt med det, der kan kaldes det kosmiske onde, med det reservoir af det onde, som cyklisk oversvømmer verden, og også med Den sorte loges samlede gruppe af mestre. Han afviser at anerkende dem. Det vil jeg uddybe senere, når vi skal studere denne specielle indvielse.

I forbindelse med denne indvielse, forsagelsen, findes der nogle meget interessante modsvarigheder, som kaster et strålende og instruktivt lys over dens betydning. I kender dem til en vis grad, for jeg har behandlet betydningen af fjerde stråle for harmoni gennem konflikt, og det fjerde naturrige, menneskeriget, i mine tidligere bøger. Imidlertid kan det tjene et godt formål, hvis jeg bringer nogle af dem samlet og viser, hvordan denne forsagelsesindvielse har en overordentlig stor betydning for menneskeheden og den enkelte indviede, der naturligtvis er

medlem af det fjerde rige. For det første markerer denne store forsagelseshandling det øjeblik, hvor disciplen ikke længere har noget i sig, der binder ham til de tre verdener for menneskelig evolution. Hans kontakt med disse verdener vil i fremtiden være helt frivillig og med det formål at tjene. Jeg foretrækker ordet »forsagelse« for »korsfæstelse«, fordi det sidste ord udelukkende lægger vægt på den lidelse den indviede gennemgår, når han forsager alt af materiel natur og bliver et permanent og (om jeg så må sige) et ikke-svingende og uforanderligt medlem af det femte naturrige, gudsriget, som vi kalder Hierarkiet. Glem ikke, at den almindelige evolutions tre verdener udgør de tætte fysiske underplan af det kosmisk fysiske plan.

Korsfæstelse indeholder tanken om ekstrem og langvarig fysisk lidelse. Ifølge bibelens beretning varer lidelsen de sidste »tre timer«, hvilket symbolsk henviser til vor evolutions tre plan. Disciplen forsager på alle tre plan, og han korsfæstes således på alle tre plan. Det betegner afslutningen på et liv og – set fra en kosmisk synsvinkel – på sjælens *personlighedsliv* gennem mange inkarnationer. Hvis det er en kendsgerning, at *tidsfornemmelsen* er hjernens respons på en række bevidsthedstilstande eller begivenheder, og hvis det ligeledes er en kendsgerning, at tid for sjælen ikke findes som en faktor i bevidstheden, men kun det evige NU, så opfattes de tre verdener af det inkarnerede væsen som *en enhed til erfaring for sjælens liv*. Det er en erfaring, der slutter med korsfæstelsen, fordi sjælen i inkarnation definitivt, bevidst og ved at anvende den uforanderlige vilje, forsager alt og vender ryggen til den materielle verden, endegyldigt og for altid. Han har mestret alle de muligheder, han har bragt i anvendelse i de tre verdener for eksperiment, erfaring og udtryk (for at anvende tre ord, som jeg har gjort jer fortrolige med i mine andre bøger), og står nu frigjort.

Alle indviede, der gennemfører denne forsagelse, og som konsekvens gennemgår korsfæstelsen, befinder sig i en position, hvor de sammen med den første fra vor menneskehed kan sige: »Og jeg – når jeg er blevet ophøjet fra jorden, vil jeg drage alle til mig«. Således talte Kristus. Den indviede opløftes ved sin forsagelse – som han gennemfører ved »hjertets blod« – og ud af verdenen med materielle fænomener, fordi han har frigjort sig fra alle begær efter dem, alle interesser i dem og ethvert greb, de har haft om ham. Han er fuldstændig ubundet.

Det er interessant at bemærke, at mesteren Jesus gennemgik forsagelsesindvielsen, samtidig med at Kristus opløftedes ved syvende indvielse, opstandelsen. På den måde er de to store disciples historier parallelle – den ene der så lydigt tjente den større, og Kristus, der underordnede sin vilje til sin himmelske Faders vilje.

Denne indvielse er derfor på en særlig måde en kulminerende oplevelse og en indgang til et nyt liv, som hele fortiden har været en forberedelse til. Efter niende indvielse, afvisningen, følger en kosmisk gentagelse af forsagelseserfaringen, men denne gang uden korsfæstelsesaspektet. I dette store øjeblik forsager eller afviser den indviede kontakt med det kosmisk fysiske plan på alle dets syv bevidsthedsniveauer, medmindre han (ved sjette indvielse, beslutningen) har valgt vejen til jordtjeneste.

I indvielsesprocessens tre første faser afviser den indviede at lade sig styre af de energier, der befinder sig i de tre centre under mellemgulvet, og han afviser at anvende dem til personlige og selviske formål. Basiscentret har modtaget og fordelt egen-viljens energi (det lavere selvs vilje), og dette center er tomt og står rede til på dynamisk måde at kunne modtage den højere vilje, der – idet den anvender rygmarvskanalen som vej eller symbol på antahkaranaen – strømmer ind i det fra det øverste hovedcenter. Sakralcentret, der har modtaget og fordelt den energi, som har næret de fysiske begær i langt højere grad, end vi på nuværende tidspunkt er klar over, er også under kontrol – en kontrol, der har relation til normal og rigtig styring fra strubecentret og til, at livet opretholdes på det fysiske plan, hvis den indviede vælger at inkarnere i tjenesteøjemed. Solar plexus centret, der har modtaget og fordelt energien fra astralplanet, dvs. begæreenergi og emotionsenergi, bliver ligeledes rensat og lutret. Dets energi transmutteres i en sådan grad, at det kan komme under fuld kontrol af hjertecentret, der fra nu af og til syvende indvielse, opstandelsen, er »det, hvormed den indviede udfører sine hierarkiske forpligtelser«. Således når de tre lavere centre ved den store forsagelse en absolut renhed eller symbolsk udtryk – en absolut tomhed. Der er intet tilbage af deres egen energi, der har relation til deres selviske evigt lange fortid, og de virker udelukkende som opbevaringssteder for de tre højere centres energier. De tre lavere centre har rela-

tion til de tre verdener for personlighedens udvikling. De tre højere centre har relation til hierarkisk arbejde og liv, og de styres af den indviede – en styring, der bliver stadigt mere fuldkommen indtil den syvende indvielse, opstandelsen. Efter denne vældige opstandelse er de ikke nødvendige mere. Mesteren behøver ingen energicentre, og hans bevidsthed er transcenderet og omformet til en type bevidsthed, som de, der ikke har oplevet disse indvielser, ikke kan vide noget om. Når mesteren vælger at tage et fysisk legeme (som mange vil, når Kristus kommer tilbage og Hierarkiet træder frem på jorden), så vil mesteren »fungere oppe fra og nedad« og ikke (som det i dag er tilfældet for alle disciple, men naturligvis ikke for mestrene) »nede fra og opad«. Jeg citerer her nogle urgamle sentenser, der findes i Hierarkiets arkiver. De behøver derfor ikke nogle centre på de æteriske niveauer af vort planetariske fysiske plan.

Ved denne fjerde indvielse begynder den indviede at fungere helt og altid på det fjerde plan, de buddhiske niveauer af det kosmisk fysiske plan – vort intuitionsplan. Det er tilfældet, hvad enten du tæller nede fra og op, eller oppe fra og ned. Her har I atter et tegn på *denne indvielses centrale position* og på dens betydning. Der går tre indvielser forud for den, og den efterfølges af tre indvielser, der fører frem til den syvende eller sidste planetariske indvielse, fordi de to sidste indvielser dybest set ikke på nogen måde har relation til vort planetariske liv. Det er på grund af dette permanente skift i den indviedes »livsfokus« – der fra de tre verdener hæves op til det buddhiske plan – at begrebet opstandelse har sneget sig ind i den kristne lære, hvor det skildres, at korsfæstelsesindvielsen går forud for opstandelsesindvielsen. Det er i virkeligheden ikke tilfældet, kun i mindre grad og som symbol på en fremtidig erfaring.

På samme måde er begrebet offer trængt ind i al undervisning om korsfæstelses- eller forsagelsesindvielsen, både i øst og vest. Tanken om offer er knyttet til begreber som smerte, sorg, lidelse, tålmodighed, forhaling og død, men ordets oprindelige og sande betydning er: »Sacer«, at gøre hellig, og det er det, der i virkeligheden sker for den indviede. Han »helliggøres«, og han »indstilles« til åndelig udvikling og tjeneste. Han afsondres fra det, der er naturligt, materielt, overført og hindrende, snærende og destruktivt, og fra det, der kunne mindske

hans aktivitet i forbindelse med det nye. Han lærer at definere den helhed, der er hans guddommelige ret og særlige rettighed.

Skønheden i fortolkningen af denne indvielse, og belønningen til dem, der forsøger at trænge igennem til dens sande mening og betydning, er usigelig stor, men det kræver imidlertid, at læren både i Østen og Vesten når til en sand forståelse af erfaringen. Ideen om et fuldstændigt brud med det gamle liv i de tre verdener for erfaring, der har kendetegnet sjælens arbejde i så lang tid, er indlysende. Det er død i sin sandeste og mest udbytterige form, og enhver død, der nu indtræffer på det fysiske plan, er derfor af natur symbolsk og peger frem mod det tidspunkt, hvor sjælen »dør« endeligt fra alt, hvad der er materielt og fysisk, ligesom mennesket dør fra al kontakt med de tre verdener, før han igen reinkarnerer.

På det buddhiske plan eller intuitionsplanet (det fjerde niveau af det kosmisk fysiske plan) mister den mentale natur – endog den højere tænkeevne eller niveauet for abstrakt tænkning – sin kontrol over den indviende og er derefter kun nyttig i tjeneste. Det erstattes af intuition, den rene fornuft, fuldstændig viden oplyst af det guddommelige sinds kærlige hensigt – for at nævne nogle af navnene på dette fjerde bevidstheds- eller åndelige sensitivitetstrin – og den indviende lever derefter i et lys af korrekt og direkte viden, der kommer til udtryk som visdom i alle forhold – heraf kommer titlerne visdommens mester og herren for barmhjertighed, som de store kaldes, der har taget fjerde og femte indvielse. Disse to indvielser følger meget tæt efter hinanden. Mesteren arbejder fra det buddhiske bevidsthedsniveau. Her lever han sit liv, udfører sin tjeneste og fremmer planen i de tre verdener og i de fire naturriger. Glem ikke det. Husk også, at det er *ikke* et resultat af en symbolsk ceremoni, når der opnås et sådant fokus og en sådan frihed, men er et resultat af mange liv med lidelse, mindre forsagelser og *bevidst* erfaring. Denne bevidste erfaring, der fører til fjerde indvielse, er et *definitivt planlagt forløb*, og den opnås efterhånden som sand vision udvikles, den guddommelige plan opfattes og udarbejdes, samt når intelligent aspiration erstatter de vage længsler og sporadiske bestræbelser på »at være god«, som aspiranter normalt giver udtryk for.

I kan således tydeligt se, hvorfor denne fjerde indvielse styres eller ledes af den fjerde stråle for harmoni gennem kon-

flikt. Harmoniseringen mellem de lavere centre og de højere, harmoniseringen eller etableringen af rette relationer mellem menneskets evolution i de tre verdener og det buddhiske plan, den forbindelse der gradvis tilvejebringes ved hver efterfølgende indvielse mellem menneskeheden og Hierarkiet, samt tjenesten med at etablere rette menneskelige relationer mellem menneskene – det er nogle af de resultater, som I endnu kun kan forstå teoretisk. En dag vil jeres egen erfaring føre til, at I forstår dem praktisk og substantielt. Det er denne stråleenergi, den indviende arbejder med, når han gennemfører den store forsagelse og derved overføres til himlens kardinale kors. Det er denne energi, der sætter ham i stand til at leve i det evige NU og til at give afkald på bindinger til tid. Gennem hele erfaringen kæmper han mod det, der er materielt. I følge loven for vor planet (og i følge loven for vort solsystem) opnås intet uden kamp og konflikt – kamp og konflikt, som på vor planet forbindes med smerte og lidelse, men som efter fjerde indvielse er fri for lidelse. I kan her se en antydning af hensigten med vor lille planets eksistens, og af dens særlige position i systemet.

Som jeg tidligere nævnte, arbejder den indviende nu »oppe fra og nedad«. Det er blot en symbolsk talemåde. Ligesom hans store mester Kristus, når han søger at tjene menneskeheden, »stiger ned til helvede«, hvilket betyder materialismens og det fysiske plans helvede, og dér arbejder for at fremme planen. Vi læser i den kristne lære, at »Kristus steg ned til helvede og underviste de fængslede ånder« i tre dage. Det betyder, at han arbejdede med menneskeheden i de tre verdener (for tid og forløb af begivenheder anses af filosoffer for synonyme i deres betydning) i en kort tid, men blev kaldet (på grund af sin særlige opgave med for første gang i verdens historie at virkeliggøre det guddommelige kærlighedsprincip) til at være overhoved for Hierarkiet.

Det samme begreb om at arbejde i de tre verdener for fysisk eksistens (i kosmisk betydning) beskrives for os i sætningen i Det nye Testamente om at »forhængt i templet flængedes i to stykker fra øverst til nederst«. Det er det forhæng, som symbolsk afholder eller udelukker menneskeheden fra at deltage i Guds rige. Kristus flængede det – en enestående tjeneste, som han ydede både menneskeheden og det åndelige Hierarki. Han gjorde en meget hurtigere kommunikation mulig mellem disse

to store centre for guddommeligt liv.

Jeg beder jer tænke over denne indvielse, forsagelsen, ved altid i jeres hverdag at huske, at denne forsagelsesproces, der medfører korsfæstelsen af det lavere selv, kun bliver mulig ved dagligt at praktisere ubundethed. Ordet »ubundethed« er blot Østens ord for vort ord »forsagelse«. Dette nævner jeg blot for at vise jer, hvordan I rent praktisk kan anvende en sådan oplysning. Jeg vil også bede jer (selv om det synes mærkværdigt) *blive fortrolige med korsfæstelse*, hvis I vil bruge dette ord. I bør ligeledes vænne jer til at lide med ubundethed, da I véd, at sjælen ikke på nogen måde lider, og at der ikke findes nogen form for smerte eller sorg for den mester, der har opnået frigørelse. Mestrene har alle som én forsaget alt materielt. De har hævet sig op over de tre verdener ved deres egen indsats. De har løsrevet sig fra alle hindringer. De har lagt helvede bag sig, og udtrykket »ånderne, der er fængslet« passer ikke længere på dem. De har gjort det uden selvisk hensigt. I den første tid på prøvestadiets vej findes en selvisk stræben i aspirantens bevidsthed, men når han betræder vejen og ligeledes discipelskabets vej, så lægger han alle sådanne motiver bag sig (en mindre forsagelse), og hans eneste mål, mens han søger frigørelse og frihed fra de tre verdener, er at støtte og hjælpe menneskeheden. Denne hengivelse til tjeneste er Hierarkiets kendetegn.

I kan således se, hvordan Buddha beredte vejen til fjerde indvielse, forsagelsen eller korsfæstelsen med sin lære og sin understregning af ubundethed. Tænk over disse ting og studér den store kontinuitet, der findes i den indsats og det samarbejde, der kendetegner det åndelige Hierarkis medlemmer. Min bøn og mit ønske er, at I klart må se jeres mål, og at »jeres hjertes styrke« må vise sig tilstrækkelig til opgaven.

Femte indvielse. Åbenbaringen

Når vi går videre med studiet af næste indvielse, vil I komme til at se tre faktorer i et nyt lys. At det er faktorer, der har relationer til tidligere erfaringer, men som for jer gælder erfaringer, der ligger langt forude på vejen, vil kunne udledes af det jeg siger, og I vil ikke nødvendigvis kunne forstå dem rigtigt. Faktorerne er:

Blindhed, der fører til åbenbaring.
Vilje, der skaber syntese.
Hensigt, der kommer til ydre udtryk gennem planen.

De er alle indbefattet i denne nye indvielseserfaring, men I bør nærme jer dem ved at anvende intuitionen, så meget I kan. I må og skal bestræbe jer på at tænke, *som om* I har taget de højere indvielser. I må huske, at hver indvielse sætter den indviede i stand til at se en anelse længere fremad, for åbenbaring er altid en konstant faktor i menneskets erfaring. Hele livet er åbenbaring, og den evolutionære proces er i relation til bevidsthed en proces, der fører den blinde ud af mørke bevidsthedsområder og ind i større lys og derfor til en mere omfattende vision.

Som I véd, har den kristne verden kaldt denne særlige indvielse »opstandelsen«, idet den lægger vægt på det aspekt i den indviedes erfaring, der fører til åbenbaring, hvilket er ensbetydende med, at han »står op af stoffets hav til dagens klare lys«. Tanken om åbenbaring kan også ses i den kristne lære om »himmelfarten« – en indvielse, der ikke eksisterer rent faktisk, hvorfor den ikke burde kaldes en indvielse. I har derfor følgende rækkefølge, forbundet med fjerde og femte indvielse:

1. Forsagelse, der medfører korsfæstelse og fører til:
2. Himmelfart, eller fuldstændigt at »stige op af«, eller at »stige højere«, der fører til:
3. Åbenbaring, der giver en vision, hvilket er en belønning for de to ovenstående stadier.

Kristne teologer har fortolket tre forskellige episoder ud af disse to indvielser, men det har på ingen måde haft betydning (hvilket den indviede i Vesten snart vil lære). Han ved nu, at hele rækken af indvielser med deres årsager, virkninger og de intentioner de afføder, blot er en ordnet række processer, der fører fra den ene til den anden. En tilsvarende ordnet rækkefølge kan ses i udviklingen af menneskets bevidsthed fra barndom til voksenalderen, og ethvert stadium i udviklingen er en del af en række åbenbaringer, efterhånden som hans vision af livet og hans evne til at erfare udvikles. Det gælder for alle fra det mest primitive menneske til den fremskredne indviede, og forskellen består i det hver enkelt samler af erfaring som et resultat af sin

tidligere indsats, sit bevidsthedstrin og kvaliteten af de legemer, denne bevidsthed udvikler sig igennem. Det samme gælder den indviede discipel. Han træder *bevidst* ind i alle erfaringer, og de er *integrerede dele af hans intention*.

Da han har fortaget de tre verdener og er vendt tilbage – tilbage fra en meget betydningsfuld og interessant kontakt – til disse tre verdener og til alt det velkendte i dem, erkender den indviede pludselig, at han virkelig har opnået frigørelse, at han er virkelig fri, at han har hævet sig ud af mørket og nu er fri i en ny erfaringsverden. Han ved, at han er klatret op til bjergtoppen eller er »steget op« til det buddhiske plan, hvorfra han permanent og ikke kun lejlighedsvis skal arbejde, sådan som det hidtil har været tilfældet.

Han kan arbejde gennem et fysisk legeme (med dets finere hylstre) eller ikke, som det passer ham. Han erkender, at han som individ ikke længere behøver et fysisk legeme eller en astral bevidsthed, og at sindet kun er et *tjenesteinstrument*. Det legeme, som han nu fungerer i, er et lyslegeme, der har sin egen type substans. Mesteren kan imidlertid skabe et legeme, hvorigennem han kan nærme sig de af hans disciple, der er på vej, og de, der endnu ikke har taget de højere indvielser. Han vil normalt skabe dette legeme, så det ligner den menneskelige form, hvilket han kan gøre i ét nu og ved en viljeshandling, når det er nødvendigt. Flertallet af de mestre, der arbejder direkte med menneskeheden, bevarer enten det gamle legeme, i hvilket de tog femte indvielse, eller de opbygger en »mayavirupa« eller et mayalegeme af fysisk substans. Dette legeme vil fremstå i den originale form, som de tog indvielsen i. Jeg gjorde personligt det førstnævnte, det vil sige bevarede det legeme, jeg tog indvielse i. Mesteren K.H. skabte et legeme, der havde form som det, han tog femte indvielse i.

Det kunne måske interessere jer at vide, at Kristus endnu ikke har besluttet, hvilken type fysisk legeme han vil benytte, hvis han tager fysisk form og arbejder direkte på det fysiske plan. Han venter og ser, hvilken nation eller gruppe af nationer, der udfører det største og mest overbevisende arbejde som forberedelse til hans tilsynkomst. Han vil dog *ikke* tage et jødisk legeme, som han gjorde sidst, for jøderne har mistet retten til dette privilegium. Den Messias, som de venter på, vil være en af Kristi seniordisciple, men det vil *ikke* som oprinde-

ligt planlagt blive Kristus. Symbolsk repræsenterer jøderne (set fra Hierarkiets synspunkt) det, som alle visdommens mestre og herrerne for barmhjertighed har lagt bag sig: materialisme, grusomhed og åndelig konservatisme, således at de i dag lever i gammel testamentlige tider og beherskes af den separatistiske, selviske, lavere konkrete tænkeevne.

Men der vil komme en ny mulighed, så de kan ændre alt dette, når det omsider vil lykkes lidelsens ild at rense dem og brænde deres urgamle krystallisering væk og derved frigøre dem i et sådant omfang, at de kan genkende deres Messias, der imidlertid *ikke* vil blive verdens Messias. Jøderne behøver ydmyghed mere end nogen anden nation. Ved hjælp af ydmyghed kan de lære noget værdifuldt, samt en nødvendig sans for proportioner. De står Kristi hjerte meget nær, fordi han – da han udførte sit største arbejde – valgte et jødisk legeme, men deres materialisme og afvisning af den åndelige mulighed har gjort, at han ikke igen vil anvende deres racetype. Det ville også i alt for høj grad virke hæmmende. Det er sandsynligt, at mesteren Jesus (under Kristi vejledning) vil påtage sig rollen som Messias.

Mesteren, der symbolsk står på himmelfartens bjerg, er udrustet med fuld viden om fortiden, med en sand vurdering af, hvad han kan yde i tjeneste for menneskeheden og med en følelse af forventning. I den forudgående livscyklus med indledende tjeneste for menneskeheden har han adskillige gange hørt »Faderens røst«. Det er et symbolsk udtryk, der hentyder til kontakt med det aspekt af ham selv, der var ansvarlig for hans sjæls tilsynekomst og dens lange, lange inkarnationscyklus: Monaden, Ånden, Den Ene, Livet, Faderen. Hver gang han hørte denne røst, gav den ham anerkendelse. Det er i virkeligheden indvierens røst, han i hvem vi lever, røres og har vor væren. Alle mesterens tidligere visioner har ført ham til dette høje forventningspunkt, og han véd nu, hvor hans tjenesteområde er – i Hierarkiet, hvor han arbejder til gavn for alle levende væsener. Han véd også, at han stadig selv skal gøre fremskridt, gå fremad, og at der ligger en stor indvielse (den sjette), beslutningen, foran ham, som han skal forberede sig til. Han véd også, at den for ham indebærer *ret valg*, men også at det rette valg afhænger af ret forståelse, ret perception, ret villighed og ret vision eller åbenbaring. Således står han atter på bjergets

top og venter på nærværelsen. Han erkender, at der kræves mere, hvis han skal tjene rigtigt, og hvis han samtidig selv skal gøre åndelige fremskridt.

Det er ikke muligt for mig at antyde noget om den åbenbaring, den indviede får givet ved femte indvielse. Den har for nær relation til Shamballa, og jeg er ikke selv nået længere i dette liv end til at tage femte indvielse og at klatre op ad himmelfartens bjerg. Åbenbaringen er ikke afsluttet for mig, og min mund er under alle omstændigheder lukket med syv segl. Jeg kan dog tage to punkter op med jer, som måske kan gøre det tydeligere. Jeg vil atter minde jer om, at det, jeg skriver i dette sidste bind af *En afhandling om de syv stråler*, skrives for disciple og indviede. Disciple vil se nogle af betydningerne bag symbolet og fortolke ud fra det punkt, de er nået på vejen. I må huske på, at menneskenes verden i dag er fuld af mennesker, der har taget en af indvielserne, og at der er store disciple på alle stråler, der arbejder for menneskeheden på det fysiske plan som seniorarbejdere under Hierarkiet, og der vil komme mange flere i løbet af de næste et hundrede år. (Skrevet i 1949). Nogle af dem kender ikke deres særlige hierarkiske status i deres fysiske hjerne, idet de med fuldt overlæg har givet afkald på denne viden for at udføre et bestemt arbejde. Det er meningen, at det jeg her skriver skal finde vej i løbet af de næste fyrre år til dem, der har den bestemte intention at bringe klarhed til deres hjernebevidsthed om, hvem og hvad de i virkeligheden er. Det er en del af Hierarkiets planlagte program, forud for ashramernes eksternalisering. Mestrene føler, at disse seniordisciple og indviede (der er på stedet) snart bør begynde at arbejde med større autoritet. Det betyder ikke, at de vil hævde deres åndelige identitet og påberåbe sig indviet status. Det kan de ikke gøre på grund af deres trin på den åndelige evolutionsstige. Men de vil – når de véd, hvem de er, set fra Hierarkiets synsvinkel, og hvad der forventes af dem – intensivere deres arbejde, udfolde mere energi, og udpege vejen med større klarhed. Deres visdom vil blive anerkendt så vel som deres barmhjertighed, men de vil selv holde sig i baggrunden. De kan endog udadtil se lidet aktive ud og på den måde blive fejlbedømt, men deres åndelige indflydelse vil vokse, og de bekymrer sig ikke om, hvad andre tænker om dem. De er også vidende om de nye religioners misforståede opfattelse af Kristus. Nogle

vil blive forfulgt i deres hjemlande, endog af dem, de forsøger at hjælpe. Men det vil ikke betyde noget for dem. Deres vej er klar, og de kender deres tjenestebetingelser.

Jeg vil nu behandle følgende to punkter:

1. Den rolle, som energi spiller ved iværksættelse af åbenbaring.
2. Den rolle, som viljen spiller i forløbet: Åbenbaring. Fortolkning. Intention. Vilje.

De skal overvejes ud fra discipelskabets synsvinkel og ikke betragtes overfladisk eller på den sædvanlige måde. I bør nærme jer dem fra meningens verden og, hvis det er muligt, fra betydningernes verden, ellers vil undervisningen blive så eksooterisk, at dens okkulte side ikke vil træde frem.

Den rolle, som energi spiller ved iværksættelse af åbenbaring

I vil få en idé om, hvad jeg vil sige, hvis I ser tilbage på en tidligere udtalelse (s. 537). Der vil I finde den slutning, at det er nødvendigt for den indviede at anvende tre energier, når han søger åbenbaring. Uanset hvilken åbenbaring det drejer sig om, hvilken status disciplen har, eller hvilken indvielse han står overfor, vil de samme tre energier blive aktiveret. Det er:

- a. Energien, disciplen udvikler.
- b. Energien, der kommer fra den åndelige triade.
- c. Energien i den ashram, han er tilknyttet.

Det er de tre essentielle energier, og uden en syntese af dem i disciplens sind eller i et af de tre højere centre opnås der ingen sand åbenbaring af højere orden eller en åbenbaring, der har relation til indvielsesprocesserne.

I forbindelse med *den energi disciplen udvikler*, er det tydeligt, at den vil omfatte energien fra sjælsstrålen indtil femte indvielse, hvor den afløses af monadens energi. Den vil først og fremmest nå ham som den åndelige triades energi, og senere som den direkte energi fra selve monaden. Den indviede vil da

i praksis (og ikke kun teoretisk) vide, hvad Kristus mente, da han sagde: »Jeg og Faderen, vi er ét«.

I de tidlige stadier på discipelskabets vej arbejder disciplen med det mål af energi fra sin sjælsstråle, som han er i stand til at modtage, plus så meget af energien fra personlighedsstrålen, der kan respondere på denne sjælsenergi. Ved at gøre det kan der udvikles en høj grad af skelneevne, og det er noget af det første, der viser værdien af formaningen: »Kend dig selv«. Sjælsstrålens natur betinger på dette tidspunkt åbenbaringens natur, og personlighedens natur og dens stråle er på samme tidspunkt hverken en hjælp eller en hindring.

Disciplen lærer at føje energien fra den gruppe, han har søgt at tjene med kærlighed og forståelse, til de energier, han har udviklet i sit indre. Disciple af alle grader samler de få eller mange omkring sig, som de har været i stand til at hjælpe. Hvor ren den energi gruppen udvikler er, afhænger af gruppemedlemmernes uselvskhed, frihed fra disciplens autoritet eller styring og af kvaliteten af deres åndelige aspiration. Når disciplen eller mesteren har hjulpet dem med at udvikle denne energi, og efterhånden som al energien nødvendigvis synkroniseres med hans, bliver den tilgængelig som en ren kraftstrøm, der hele tiden strømmer gennem ham. Han kan lære at fokusere og blande den med sin egen energi (der også er fokuseret) som forberedelse til at kunne modtage større vision, og altid *under forudsætning af*, at hans motiv er ligeså uselvsk.

Den anden gruppe energier er dem, *der kommer til disciplen fra den åndelige triade*. De er relativt nye for ham og indeholder guddommelige kvaliteter, som han hidtil ikke har kendt. Hans viden om dem er teoretisk og meget begrænset, og hans holdning til dem har hidtil været overvejende spekulativ. Siden han første gang satte sin fod på vejen, har han forsøgt at bygge antahkaranaen. Skønt dette for ham har været et spørgsmål om tro, så fortsætter han med de første stadier i bygningsarbejdet, selv om han næppe véd, hvad han gør. Han følger blindt de urgamle regler og forsøger at acceptere det, som for ham endnu ikke er blevet bevist som en kendsgerning, men som er bevidnet af talløse tusinder ned gennem tiderne. Hele denne proces er en art kulminerende sejr for den iboende følelse af guddommelighed, som har drevet mennesket fremad fra de mest primitive erfaringer og fysiske eventyr til det store eventyr, det er at

konstruere sin egen vej fra den faste materielle verden til den åndelige verden. Disse højere åndelige energier har han hidtil kunnet opfatte på grund af deres virkninger, men nu skal han lære at håndtere dem, først og fremmest ved at lade dem strømme ind i og gennem sig via antahkaranaen, og dernæst ved at rette dem mod det øjeblikkelige mål for den guddommelige plan.

Hidtil har han først og fremmest arbejdet med bevidstheds-tråden. Den er forankret i hovedet, og ved hjælp af denne bevidsthedstråd knyttes hans personlighed og sjæl sammen, indtil han er blevet en sjælgennemtrængt personlighed og har opnået forening med sit højere selv. Ved bygningen af antahkaranaen føjes endnu en anden tråd til den sjælgennemtrængte personlighed, og det sande åndelige individ knyttes til og kommer under den åndelige triades ledelse. Ved fjerde indvielse forsvinder sjælslegemet, det (såkaldt) kausale legeme, og bevidsthedstråden skæres okkult over. Der er ikke længere behov for hverken et sjælslegeme eller en tråd. De bliver nu kun symboler på en ikke-eksisterende dualitet. Sjælen er ikke længere den, der rummer bevidsthedsaspektet som hidtil. Alt det, som sjælen har samlet af viden, videnskab, visdom og erfaring (opsamlet i en livscyklus på mange æoner i inkarnation), er nu det individuelle åndelige menneskes eneste ejendom. Han overfører dem til den højere modsvarighed: det sansende og modtagende apparat, den instinktive natur, på de tre verdners tre plan.

Ikke desto mindre besidder han stadig viden om alle tidligere begivenheder og véd nu, hvorfor han er det, han er. Han lader megen information om fortiden ligge, for den har tjent sit formål, og han står tilbage med koncentratet af erfaret visdom. Hans liv antager et nyt skær, der ingen relation har til de tre verdener for hans hidtidige erfaring. Han, summen af fortiden, står over for nye åndelige eventyr, og han skal nu betræde den vej, der fører ham fra den almindelige menneskelige evolution frem til den højere evolutions vej. Han er godt udrustet til at møde denne nye erfaring.

Tre store energier begynder nu at påvirke hans konkrete tænkeevne. Det er:

1. *Ideernes fremadgående energi*, der kommer til ham fra den abstrakte tænkeevne langs antahkaranaen. De kommer i

kontakt med hans nu oplyste lavere tænkeevne, som på dette tidspunkt omformer dem til idealer, således at de guddommelige ideer – der virkeliggør den guddommelige hensigt – kan blive menneskeheden arve. Jo mere skolet og kontrolleret sindet er, jo lettere vil det være at håndtere denne type energi. Det er ved hjælp af denne fremadgående energi, at Hierarkiet (på det buddhiske plan) leder menneskeheden fremad.

2. *Intuitionsenergien*, som er det ord, vi anvender til at beskrive en direkte kontakt med Guds sind på et relativt højt erfaringsniveau. Denne energis virkning på den sjæls gennemtrængte personlighed er at give sindet, der allerede er modtageligt for ideernes energi, et svagt glimt og en kort åbenbaring af hensigten med de ideer, som ligger bag al hierarkisk aktivitet til gavn for menneskeheden. Intuitionen vedrører udelukkende gruppeaktivitet, og den er aldrig interesseret i eller rettet mod åbenbaring af noget, der har med personlighedslivet at gøre. Væksten af det vi kunne kalde det buddhiske legeme (skønt det er en misvisende benævnelse) forbereder mennesket til den niende eller endelige indvielse, der sætter den indviende i stand til – på en for os uforståelig måde – »intuitivt at opfatte« (i et flammende lys) den sande natur af det kosmisk astrale plan. Glem ikke, at det buddhiske plan er tæt knyttet til det kosmisk astrale plan, og at enhver reguleret intuition kræver, at den skabende imagination anvendes, når den skal formuleres og præsenteres for menneskenes tanker. Man kan sige, at mestrene intuitivt opfatter de faser af den guddommelige intention, som ligger nærmest, og de udgør en »overskyggende sky af ting, der kan vides«. Mestrene transformerer dem til planen, så deres disciple derefter kan begynde – med deres intuitive evne, der er under langsom, men stadig udvikling – intuitivt at opfatte disse ideer, at præsentere dem som idealer for masserne, og på den måde føre de nødvendige aspekter af planen ned på det fysiske plan.
3. Herefter følger *viljens dynamiske energi*, og efterhånden som disciplen fuldkommengør antahkaranaen, strømmer den gennem denne ind i den sjæls gennemtrængte personligheds sind og derfra videre til hjernen. Her hentyder jeg naturligvis til disciplen under skoling og ikke til mestrene selv, der

arbejder i disse energiers centrum. Hierarkiet virker som et stort modtagepunkt for disse tre aspekter af den åndelige triade – den åndelige vilje, intuitionen eller den rene fornuft og den abstrakte tænkeevne.

Det er i mestrenes ashramer, at disciplen kommer i direkte forbindelse med disse dynamiske, åbenbarende og fremadrivende energier. Disse tre energier fokuseres gennem og styres af Hierarkiets tre ledere: Manuen, Kristus og Mahachohanen. Manuen er modtagelig for og overfører af den guddommelige viljesenergi til menneskeheden. Kristus er ansvarlig for fordelingen af den energi, der bringer intuitiv åbenbaring. Mahachohanen har ansvaret for indstrømningen af ideer i disciplens, aspirantens og intelligentsiaens bevidsthed. Jeg beder jer huske, at det åndelige Hierarkis væsentligste bestræbelser er til gavn for menneskeheden, fordi det fjerde naturrige er makrokosmos for de tre lavere naturrigers mikrokosmos.

Dette emne er alt for omfattende til, at vi kan gå ind i det her, men jeg har skrevet meget om det i *En afhandling om Kosmisk Ild*. Ved femte indvielse åbenbares meget mere for den indviede, end jeg har mulighed for at oplyse jer om. Antydningerne, tankerne, de abstrakte begreber, de flygtige ideer, som alle disciple er vidende om, bliver ved denne indvielse til vished, og mesteren kan nu indtage sin plads som fordeler af triadisk energi. Det største problem, han står overfor, er ikke at fordele ideer eller at anvende intuitionen for at opfatte den guddommelige hensigt på ethvert givet tidspunkt, men det er at udvikle den åndelige vilje og at opfatte og anvende den i verdenstjeneste. Præcis som disciplen skal lære at anvende sindet på to måder:

som en sund sans, en fordeler af information, således at resultatet bliver et livsmønster, en planlagt og styret livstjeneste og en perception af relationer,

som et søgelys, der bringer de ideer og intuitioner, der er behov for, frem i lyset;

således skal mestrene også lære viljens anvendelsesmuligheder. Vi kan se, at den naturlige rækkefølge har nær relation til ideen om åbenbaring.

Efter erfaringen med »at undervise ånderne, der er i fængsel«, modtager mesteren en åbenbaring på toppen af himmelfartens bjerg. Det er hans ret og tilkommer ham, og er en erfaring, den lange forudgående indvielsescyklus har forberedt ham til. Åbenbaringen skal ledsages af forståelse og erkendelse:

1. Han erkender, at den rette fortolkning af åbenbaringen er den første væsentlige forudsætning.
2. Han forstår dernæst, at det næste skridt for ham er at formulere sin *intention*, idet han skal basere den på åbenbaringen og rette den mod hans verdenstjeneste.
3. Når han har modtaget åbenbaringen, fortolket den og i sit indre besluttet, hvad han vil gøre, så erkender han, at han nu må anvende viljen, hvis han og de, han søger at hjælpe, skal have gavn af åbenbaringen.

Dette åbner for hele emnet om viljen, dens natur og relationer, og det vil vi nu studere i denne rækkefølge: Åbenbaring. Fortolkning. Intention. Vilje.

Den rolle, som viljen spiller ved iværksættelse af åbenbaring

Der er tre ord, som har stor betydning for den rette forståelse af denne indvielse. Det er: Tilsynekomst. Vilje. Hensigt. Vi har allerede beskæftiget os med aspektet tilsynekomst under udtrykket »opstandelse« eller »overgang« fra stoffets mørke til åndens lys. Men vi ved endnu kun lidt om viljen, dens anvendelse og funktion. En helt sand viden om viljens natur kan først opnås efter tredje indvielse. Fra da af tilkendegiver den indviede i stadig stigende grad det første guddommelige aspekt, som er vilje og den rette anvendelse af magt. Dette første aspekt af guddommen er naturligvis tæt knyttet til den første stråle for magt eller vilje. Jeg vil imidlertid kun ganske kort komme ind på strålens natur, for jeg ønsker at belyse viljens natur så klart som muligt for jer, selv om fuld forståelse ikke er mulig.

Vi har fået at vide, at Verdens Herre er den eneste, der opbevarer viljen og hensigten af hans overskyggende, kosmiske sjæl. Disse to ord – vilje og hensigt – er ikke identiske i deres betydning. Sanat Kumara og hans råd i Shamballa er de eneste væsener på vor planet, der præcis kender naturen af den gud-

dommelige hensigt. Det er deres funktion og pligt at manifestere denne hensigt, og det gør de ved at anvende viljen. *Viljen virkeliggør altid hensigten*. Opbevaringsstedet for viljesaspektet i menneskets iboende guddommelighed findes ved basiscentret, og det kan først fungere korrekt og være formidler af den guddommelige vilje efter tredje indvielse. Hovedcentret er det center, der er vogter af hensigten, og basiscentret indikerer viljen, når den virkeliggør hensigten. Hensigten åbenbares langsomt, meget langsomt, for den indviede i løbet af de sidste fem indvielser, og det er først muligt efter forsagelsesindvielsen. På dette tidspunkt siger den indviede, som Hierarkiets store leder, Kristus: »Fader, ske ikke min, men din vilje«. Dernæst følger indvielsen, hvor han stiger op af stoffet, og fra dette punkt begynder den indviede at ane den planetariske Logos' hensigt. Hidtil har han kun set planen, og han har været viet til tjeneste for planen. Hidtil har han også blot søgt at være eksponent for Guds kærlighed, og nu skal han med større og større fylde give udtryk for Guds vilje.

Tidligere (på side 416) fik vi at vide, at det problem, som Hierarkiet står overfor, når det søger at forberede disciple til de successive indvielser, er, at viljen skal anvendes rigtigt, både den måde de selv skal anvende viljen på i relation til den indviede, og den måde den indviede skal anvende viljen på, når han arbejder for planen, og den skal virkeliggøre hensigten. Løsning af dette problem kræver, at første aspekt bliver forstået, og at det direkte og magtfuldt kommer til udtryk. Der findes adskillige årsager til, at viljen er et problem. Lad os nævne nogle få af dem for bedre at kunne forstå.

1. Viljesenergi er den mægtigste energi i hele systemet for planetarisk eksistens. Den kaldes »Shamballa-kraften«, og det er den, der holder alle ting sammen i livet. Den er i virkeligheden selve livet. Det er ved at anvende denne livskraft eller guddommelige vilje (der virkeliggør den guddommelige intention), at Sanat Kumara når frem til sit mål. I mindre målestok er det ved at anvende et af de laveste aspekter af viljen (menneskets egen-vilje), at mennesket bliver i stand til at udføre sine planer og opfylde sin bestemte hensigt – hvis han har én. Hvor viljen mangler, dør planen, og hensigten kan ikke opfyldes. Selv i relation til egen-viljen er den rent faktisk »projektets liv«. I det øjeblik Sanat Kumara har nået sin planetariske hen-

sigt, vil han trække denne mægtige energi tilbage, og (idet han trækker den tilbage) vil en tilintetgørelse begynde. Shamballa-energien holdes fast i tømme af frygt for en alt for stor indvirkning på de uforberedte naturriger. Det angår også dens indvirkning på menneskeheden.

I har fået at vide, at denne kraft – i dette århundrede – har haft sin første direkte indvirkning på menneskeheden. Tidligere har den nået menneskeheden i de tre verdener efter at være blevet nedtrappet og modificeret ved at passere gennem det store planetariske center, vi kalder Hierarkiet. Denne direkte indvirkning vil finde sted igen i 1975, og dernæst i år 2000, men risikoen vil da ikke være så stor som ved den første indvirkning på grund af menneskehedens åndelige vækst. Hver gang denne energi påvirker menneskets bevidsthed, kommer et mere fuldstændigt aspekt af den guddommelige plan til syne. Det er den energi, som skaber syntese, og som holder alting inden for den guddommelige kærligheds cirkel. Efter dens indvirkning i løbet af det sidste par år, er menneskets tænkning blevet mere optaget af at skabe enhed og af at opnå syntese i alle menneskelige relationer end nogensinde før, og et af denne energis resultater har været dannelsen af De Forenede Nationer.

2. I kan således tydeligt se, at denne energi formidler åbenbaringen af den guddommelige hensigt. Det overrasker jer måske, at dette betragtes som et problem for Hierarkiet, men hvis denne magt – upersonlig og stærk – skulle falde i Den sorte loges hænder, så ville det få katastrofale følger. De fleste af medlemmerne i dette center for det kosmiske onde er selv på den første stråle, og nogle få af dem kender noget af den guddommelige hensigt, for de er – retmæssigt og i indvielsessystemet – også højt indviede, men har viet sig til selviskhed og separatisme. Deres særlige form for selviskhed er langt værre, end noget I kan forestille jer, for de er helt uden binding til og har overhovedet ingen kontakt med den energi, vi kalder kærlighed. De har afskåret sig fra det åndelige Hierarki, hvorigennem den planetariske Logos' kærlighed når formerne i de tre verdener, og alt hvad de indeholder. Disse onde, men magtfulde væsener ved godt, hvordan viljen skal anvendes, men kun i dens destruktive aspekt.

Vi har talt meget om den planetariske Logos' hensigt. Når jeg anvender ordet »hensigt«, antyder jeg svaret på spørgsmå-

let: Hvorfor skabte vor planets Logos denne verden og påbegyndte den evolutionære skabende proces? Endnu har det kun været tilladt at give ét svar. Sanat Kumara har skabt denne planet, og alt hvad der røres og lever i den, for at tilvejebringe en planetarisk syntese og et integreret system, hvorved en vældig solåbenbaring kan opleves. Når dette er sagt, er vi ikke trængt noget videre ind i meningen med den guddommelige hensigt. Vi har kun antydnet den metode, hvormed den kan nås, men det sande mål forbliver et skjult mysterium – som vogtes strengt i Sanat Kumaras rådskammer. Det er dette mysterium og denne guddommelige planetariske »hemmelighed«, der er målet for alt det arbejde, Den sorte løge udfører. De er endnu ikke sikre på hensigten, og alle deres bestræbelser er rettet mod at opdage naturen af dette mysterium. Deraf kommer det hierarkiske problem.

3. Det er denne viljesenergi, som, når den fokuseres rigtigt, sætter Hierarkiets seniormedlemmer i stand til at virkeliggøre denne hensigt. Kun indviede med en vis position kan modtage denne energi, fokusere den i Hierarkiet og dernæst rette dens kraft mod bestemte mål, som kun de kender. Symbolsk udtrykt kan man sige, at Hierarkiet besidder det, man kan kalde et »reservoir af guddommelig intention«, og at det er i nogle af dets mest fremskredne medlemmers varetægt. Det er en højere modsvarighed til det, Patanjali hentyder til med ordene, »regnskyen af ting, der kan vides«, som svæver over hovedet på alle disciple, der til en vis grad kan se ind i lyset. Ligesom den fremskredne menneskehed kan samle regnen af viden fra denne sky af ting, der kan vides (de guddommelige ideer, der former sig som intuitive indfald inden for alle de mange områder af menneskets tænkning), således kan også de lavere indviede og disciple i Hierarkiet begynde at drage noget af denne »guddommelige intention« ned i deres bevidsthed. Det er dette kraftreservoir, der indeholder noget af hensigten og iværksætter planen. Et af Hierarkiets problemer er derfor at finde det rigtige tidspunkt til åbenbaring af den guddommelige intention og til styring af den tænkning og planlægning, der udføres i deres ashramer af modtagerne: de indviede og disciplene. Atter er vi tilbage ved tanken om, hvor nødvendigt det er at fortolke åbenbaringen eller visionen rigtigt.

4. Det er ligeledes et problem, som enhver mester står over

for i forbindelse med sin egen åndelige udvikling, for denne energi har den nødvendige dynamik eller kraft, som kan sætte ham i stand til at betræde den højere evolutions vej. På frigørelsens vej, og når discipelskabets vej og indvielsens vej betrædes, skal mennesket anvende dynamikken eller kraften fra Guds kærlighed. På den højere evolutions vej, skal det være den dynamiske og magtfulde vilje.

Jeg beder derfor jer alle sammen om at tænke over forskellen mellem:

1. Egen-vilje.
2. Bestemthed
3. Bestandig hensigt.
4. Viljen
5. Den åndelige vilje.
6. Den guddommelige vilje

Jeg vil ikke forsøge at forklare disse ord. Hvert af dem hentyder til et aspekt af viljen, og I vil lære mere herom ved selv at tænke og definere.

Alt, hvad jeg kan håbe på og bede til er, at jeres individuelle vilje kan forenes med den guddommelige vilje, at åbenbaring i stigende grad vil blive jeres, og at I med større og større fasthed vil betræde vejen fra mørke til lys og fra død til udødelighed.

Sjette indvielse. Beslutningen

Vort studium har været rettet mod tre områder, der har – selv om emnet er vanskeligt tilgængeligt – stor betydning for den oprigtige individuelle discipel, fordi ordene, der er blevet anvendt om de indvielser, det drejer sig om, er: Forsagelse. Himmelfart. Åbenbaring. Alle tilfører de tænkningen praktiske og anvendelige begreber, selv om deres sande betydning på samme tid indebærer ubundethed, guddommelig indifferens og åndelig perception, hvilket ingen discipel har haft mere end et glimt af samt en svag anelse om muligheden af. Jeg hævede derefter disse tre ideer op til mere omfattende niveauer og bestræbte mig på at vise, hvordan de kriser, menneskeheden nu gennemgår og vil fortsætte med at gennemgå i de næste halvtreds år (dog med mindre ubehagelige virkninger, hvis den indtager den rette holdning), ligeledes kan relateres til disse tre ord. Jeg ønsker ikke, at I udleder, at menneskeheden rent fak-

tisk gennemgår disse indvielseserfaringer. Forsagelsen bliver *pålagt* af omstændighederne og er ikke et frit valg. Fremskridtet er et resultat af en noget ufuldstændig og ukontrolleret impuls og er ikke en frigjort sjæls bestræbelse. Den åbenbaring, der kommer, vil være et resultat af hierarkisk aktivitet, der fokuseres gennem Kristus, selv om den ikke viser sig ved hans komme. Den vil være et resultat af hans arbejde og hierarkiske aktivitet.

Alle disse indvielser har lavere modsvarigheder, og den vi nu skal studere er ingen undtagelse. De kan alle appellere til aspiranten, da de for ham indeholder et midlertidigt mål, men denne tanke er kun forberedende i sin natur, hvilket kan illustreres ved, at den store forsagelse bliver mulig, fordi disciplen gennem mange liv har lært at forsage og – da han begyndte at betræde indvielsens vej – at forsage *bevidst* med en formuleret hensigt. På samme måde bliver sjette indvielse, beslutningen, mulig, fordi den indviende, siden han blev knyttet til Hierarkiet, har lært at foretage de rette valg. Denne evne til at foretage korrekte valg og åndeligt motiverede beslutninger blev udviklet gennem hans bestræbelser, da han betrådte prøvestadiets vej og de første stadier af discipelskabets vej. Jeg fremhæver dette, fordi det ikke skal være spild af tid, når vi nu begynder at studere de sidste fire indvielser (der langt overstiger selv den fremskredne discipels forståelse). Selv om en sand forståelse vil mangle, så vil kvaliteter og holdninger og bestemte nødvendige lektier blive antydnet for den sande aspirant, og dem kan han begynde at udvikle *nu*.

Jeg vil først og fremmest understrege, at sjette indvielse er det samme for den mester, der står foran den planetariske Logos, som anden indvielse er for disciplen. Femte indvielse, åbenbaringen, og sjette indvielse, beslutningen, er de højere modsvarigheder til de to første indvielser, der af logen på Sirius betragtes som indvielser på tærskelen. Det bør I have i tankerne. Meget tidligere i denne afhandling (side 368) sagde jeg, at anden indvielses bevis på kontrol over begæret (et tegn på ret valg) var »tærskelen ... til de niveauer for impression, kontakt og fremtidig opstigning, der er det syvfoldige mål, mesteren præsenteres for når sjette indvielse (den sande himmelfart) er gennemgået. Det er årsagen til, at denne indvielse kaldes beslutningsindvielsen«.

Dette er virkelig interessant, og det har praktisk værdi, fordi det på en ny måde og helt definitivt åbenbarer, at alt hvad der sker på vor planet i virkeligheden blot er forberedelser til andre meget større begivenheder og muligheder. De sætter mesteren eller chohanen (vi har ikke noget ord, der kan beskrive typen af bevidsthed hos den indviende, som har taget de fem indvielser i den rent menneskelige evolution) i en situation, hvor han ved hver indvielse må give udtryk for summen af alt, hvad han tidligere har opnået. Hele hans fortid er inkluderet i det, han tilkendegiver, men det sker ikke bevidst. Alt det han er eller véd er sunket ned under bevidsthedens tærskel på samme måde, som menneskets instinktive natur i dag er automatisk og spontan og ikke anvendes bevidst. På trods af denne subjektive aktivitet har menneskene ikke desto mindre fuldstændig herredømme over en bestemt del af deres udrustning. Det gælder også mesteren. Alt det, han har været i åndelig forstand og i visdom, perception og fuldkommen forståelse er nu instinktivt, og opnåede evner, viden og holdninger kan han i samme nu han ønsker det, anvende uden anstrengelse eller bevidst aktivitet. Han kan fuldt ud forlade sig på, hvad han er og har, og som et resultat af indvielsen har han ikke længere de spørgsmål, den tvivl og usikkerhed, der er så karakteristisk for disciplen.

Tidligere (s. 402) fremhævede jeg, at mestrene, ved sjette indvielse, beslutningen, står over for tjenesteområder, hvor de skal »påvirke, styrke og oplyse det, der allerede er sammen-smeltet, stærkt og fuldt af lys, men som har behov for det, de bringer, for at kunne udtrykke den altomfattende helhed«. Det er naturligvis et mystisk og temmeligt paradoksalt udsagn, men betydningen kan træde lidt tydeligere frem ved at huske, at sjette indvielse på en særlig måde er knyttet til den sjette vej. Det er den vej, som vor planetariske Logos befinder sig på. Denne vej har nødvendigvis relation til sjette stråle for hengivenhed og idealisme, og med sjette plan, astralplanet – blændværkets og begærets plan. Jeg beder jer huske disse relationer og ligeledes, at mesteren ved denne indvielse, beslutningen, kan gå videre ad den af de syv veje, som han beslutter er det område, hvor hans fremtidige tjeneste skal ligge. Som I véd, afhænger det resultat hans valg får ikke af hans stråleenergi eller af det, der kunne være de planetariske strålers tilskyndende kraft, hvilket er ensbetydende med planetens egen stråle

(den planetariske Logos' personlighedsstråle) eller Sanat Kumaras sjælsstråle. Det tilkommer ikke mig at fortælle jer, om den fremherskende stråle er hans sjælsstråle, monadiske stråle eller universelle stråle.

Det er også interessant at vide, at ved sjette indvielse sker der noget meget vigtigt af historisk interesse. Alle de mestre, der er sjette grads indviede, mødes i et konklave, og sammen beslutter de, før de tager deres endelige beslutning (som sandsynligvis vil fjerne dem fra vejen til jordtjeneste), hvilke forholdsregler de vil foreslå Hierarkiet at tage, som drastisk og permanent vil påvirke den planet, de har levet på og arbejdet for. I vil bemærke, at jeg her kalder dem »sjette grads indviede«, og derved giver jeg jeres tænking den oplysning, at før et menneske tager en indvielse, er han allerede en indviet af den pågældende grad. De udgør tilsammen – på ethvert givet tidspunkt – den gruppe, der tager den endelige beslutning om menneskelige anliggender. Det var en beslutning, som denne gruppe indviede i den gamle atlantiske civilisation tog, der afsluttede den. Den beslutning, de tager nu, vil føre til store forandringer i vor tids civilisation. Mestrene tager imidlertid ikke altid denne indvielse, selv om de er rede til »at beslutte sig«. Hierarkiet får muligheden hvert niogfyrretyvende år, og året 1952 vil se en gruppe af disse højere indviede vælge vejen for deres fremtidige liv og væren, men det vil først ske efter, at de har sat bestemte energikræfter i bevægelse, som på intens måde vil ændre forholdene på jorden. Derved beviser de to ting: Deres opfattelse af verdens behov og deres erkendelse af, at mennesket har sin frie vilje til at tage beslutninger. Den sidste indvielse af denne art foregik i 1903. De, der forberedte sig til at gennemgå denne indvielse, blev konfronteret med den kendsgerning, at kræfterne fra det kosmiske onde var på vej frem. De måtte derefter beslutte, på hvilken måde de kunne bringe hjælp til menneskeheden, og hvilken situation de skulle skabe, så menneskeheden blev tvunget til at erkende betingelserne, men også til at foretage et frit valg og tage en fri beslutning. Det, denne gruppe af indviede besluttede at gøre, førte til verdenskrigen, til en tydeliggørelse af kløften mellem rigtigt og forkert, mellem fængsling og frihed, og det vil i 1952 føre til en beslutning, hvis udfald er skjult i bevidstheden hos dem, der til den tid vil tage den. (Skrevet i 1949).

Ved denne sjette indvielse står de deltagende mestre ikke længere under Hierarkiets jurisdiktion. Denne tilknytning er ophørt. Deres lange forbindelse med Hierarkiet er hævet til et højere center og overføres til Shamballa, *medmindre* de (som Kristus) vælger vejen til jordtjeneste og vender tilbage for at arbejde med evolutionerne på vor planet. Der findes mange evolutioner og adskillige naturriger ud over det menneskelige og deva- eller engleevolutionen.

Den sjette indvielse, beslutningen, virker som forberedelse til den sande indvielse, opstandelsen, den syvende indvielse. Den kan først gennemføres, når mesterens vilje fuldt ud er smeltet sammen med den planetariske Logos' vilje. Mellem sjette og syvende indvielse finder »en midlertidig guddommelig sammensmeltning sted«. Vi får et elementært og til en vis grad fordrejet billede af denne kritiske sammensmeltning, når vi i *Det nye Testamente* læser om Kristi oplevelse i Getsemane have. Dér lægges vægten atter på det menneskelige element, lidelse – ligesom ved fjerde indvielse, forsagelsen – hvorimod der i den sande symbolske »have« mellem sjette og syvende indvielse ikke findes noget lidelsesaspekt. Lidelse og smerte kommer ikke ind i mesterens bevidsthed. Hvor der i *Det nye Testamente* står, at »engle kom og hjælp« Kristus, er den korrekte betydning, at de, der opholder sig og arbejder i Shamballa, anvender denne periode til at instruere den indviede, der har truffet sin beslutning på grundlag af sin guddommelige natur og med tilkendegivelse af den guddommelige hensigt. Dette vedrører relationen mellem vor planets Logos og solsystemet, og den højere sensitivitet, der uundgåeligt fører til kosmisk perception, er nu så udviklet, at beslutningen kan tages. Vi har ikke noget ord, der i tilstrækkelig grad dækker denne sensitivitetets kvalitet eller type. Da denne form for sensitivitet ikke er som en bevidst reaktion, så er vi ikke i stand til at forstå det. Den er heller ikke bevidsthed, sådan som vi anvender betegnelsen. Den er okkult blevet defineret som noget, der er beslægtet med »nedsænkning i en erkendt tilstand af væren«, fordi den indviede er et *bevidst aspekt* af det, han er en integreret del af. Denne oplysning viser jer, hvor umuligt det er for mig at forklare bestemte ting, at tydeliggøre bestemte ukendte typer bevidsthed eller at beskrive områder for perception, der endog ligger hinsides en mesters horisont.

Åbenbaring er noget, der sker progressivt. Disciple er for eksempel ikke virkeligt i stand til at forstå de omfattende betydninger af tredje indvielse, og på samme måde er selv højt indviede ude af stand til at forstå det, der tydeligvis ligger foran dem. Disciple kan dog svagt ane naturen af den transfiguration, der præger dem set fra et hierarkisk synspunkt, og mestrene kan ligeledes svagt ane naturen af den beslutning, de står overfor. *Det er denne forberedende sensitivitet i disciplen, der fører til den sande perception af alle de forskellige indvielsesstadier.* Dette er en meget betydningsfuld udtalelse, der forbinder denne sensitivitet – dens fortolkning og styring – med den almindelige discipels daglige liv. Det er vigtigt, fordi det er så omfattende, og fordi hvert eneste skridt på indvielsens vej har i sig kimen til opfattelse og forståelse (dybt skjult) af de forskellige skridt, der skal tages på den højere evolutions vej. Mesteren træder på intelligent måde ind på denne vej, når han har taget sin endelige beslutning. De tidligere stadier har ganske enkelt åbenbaret denne vej for ham.

Indvielse er blevet defineret som »en progressiv række styrede energipåvirkninger«. Disse påvirkninger kendetegnes ved spændingspunkter, og disse fører uundgåeligt til krisepunkter. Hele denne proces styres af loven om årsag og virkning. Det er denne lov, jeg nu vil forsøge at forklare, fordi den har en bestemt og gådefuld relation til sjette indvielse. Mesteren tvinges til at vælge en ophobning af gammel karma, når han beslutter sig og vælger en af de syv veje, der tilsammen danner den planetariske antahkarana. Al *ond* karma er naturligvis udlignet, men hans ophobede *gode* karma gør hans endelige beslutning uundgåelig. Fra dette beslutningsøjeblik står han helt fri og er frigjort fra alle aspekter af og former for planetarisk karma, der er større og mere omfattende end hans lille individuelle karma, hvad enten den er god eller dårlig. Han er således – i sig selv – summen af al tidligere erfaring. Medmindre han med fuldt overlæg vælger vejen til jordtjeneste og beslutter at blive inden for det planetariske livs område, ramme eller indflydelsessfære, så står han over for en solar eller kosmisk fremtid, som han ved relativt lidt om, men som evolutionsens vej, discipelskabets vej og indvielsens vej har kvalificeret ham til. Selv ikke han kender de betingelser, som hans »beslutning« forpligter ham til, eller dem han skal trænge ind i, men

han kender og »anvender kendsgerningen og evnerne« (som en mester har udtrykt det) i den fuldendte åbenbaring og fremtidige mulighed.

I har ofte læst, at der findes fire herrer for karma, som er knyttet til Shamballas råds-kammer. Tre af dem repræsenterer de tre aspektstråler, og en af dem repræsenterer de fire attributstråler. Det er herren for karma, der virkeliggør skæbnerne for dem, som er betinget af tredje stråle for aktiv intelligens (hvilket altid gælder dem, der er ved at tage sjette indvielse), og som – symbolsk udtrykt – »visker tavlen ren« for den særlige gruppe indviede på dette særlige tidspunkt. Karma fastholder dem ikke længere.

Den åbenbaring, der skænkes den indviede på det første stadium af indvielsen, giver ham et fuldstændigt billede »i et glimt af den uendelige tid«, som de processer har taget, der har ført ham frem til dette skabende beslutningsøjeblik. Han opnår øjeblikkeligt et spændingspunkt, som han vil fastholde til den sidste eller niende indvielse, afvisningen, hvor han forkaster, afviser eller tilbageviser hele sin fortid og træder ind på den valgte vej fuldstændig »fri af opsamlede begreber, men viser de store liv, der byder ham velkommen på den nye og uprøvede vej, alt det han er og essensen af hans væsen«.

Når jeg omtaler disse højere indvielser, som jeg ikke selv har erfaret, kan jeg ikke gøre andet end at søge at afklare jeres tanker, og også mine egne, ved at anvende en gammel undervisningsform med ord, som der er givet tilladelse til må trænge ind i menneskenes tanker.

Det krisepunkt, der altid følger opnåelsen af et spændingspunkt, er det øjeblik, hvor den endelige beslutning tages. Derefter følger åbenbaringen af det, der kan opnås, og den indviede véd, at han står over for den endelige opstandelse, og at han fra at være den evige pilgrim eller planetariske vandringsmand nu bliver et fast punkt på et andet kosmisk plan, for han har for evigt lagt det fysiske plan bag sig.

Derfor styres denne indvielse af tredje stråle, strålen for intelligent aktivitet. Denne stråle har nær relation til vort planetariske livs mentalplan, til loven om binding og loven om kløfter. Jeg har tidligere skrevet meget om dette, og hvis I søger efter betydningen af visse passager i *En afhandling om Kosmisk Ild*, kan I få yderligere indsigt. Det er ikke tilladt for

den evige pilgrim at binde sig til vor lille planet, jorden, men når han har lagt den fuldstændig bag sig ved niende indvielse, bliver den indviende et »fast eller stationært lyspunkt på det sted, han har valgt, stedet for den allerhøjeste og ildgnisten på bjergets top. Han vil ikke mere forlade dette punkt«.

Begrebet kløft ligger ligeledes latent her. Mesteren afbryder al forbindelse til fortiden og til planeten, men aldrig til det ene liv, der gennemtrænger alle sfærer og former for væren, der muliggør alle bevidsthedstilstande og fører til evig aktivitet.

Skabende virke var nogle af de ord, jeg beskrev tidligere i forbindelse med sjette indvielse (se side 347). De sidste fire indvielser kendetegnes alle ved en »åbenbaring i det levende lys«. Ved sjette indvielse bringes mesteren frem til forståelse af naturen af skabelse, af årsagen til, at de substantielle former manifesteres på en så intelligent måde samt til evnen at skabe former til væren og liv, og til kvaliteten af det, som han – i fremtiden – skal og vil skabe. Ved syvende indvielse, opstandelsen, gives han en åbenbaring af den kvalitet, der skal komme til udtryk gennem alle skabte former, dvs. den kvalitet af kærlighed-visdom, der har belivet vor planets Logos og er den grundlæggende kvalitet i hele vort solsystem. I andre sfærer og i andre solsystemer og på andre kosmiske plan, vil andre for os ukendte kvaliteter blive tilkendegivet af kompetente indviende, men de, der opnår opstandelse og frigørelse på vor planet, vil altid være åndeligt kvalificeret af guddommelig kærlighed, og det vil også blive den grundlæggende kvalitet i alt, hvad de siden skaber, når de er frigjort fra vor planet. Her kan I se, hvorfor udtrykket »Gud er kærlighed« er vort planetariske nøgleord.

Ved ottende indvielse, overførslen, åbenbares hensigten med al vor planetariske aktivitet for mesteren, og alle mestre og indviende med denne ottende indvielse (der arbejder enten gennem Hierarkiet eller i Shamballa) er nødvendige ved denne indvielse for at stimulere den nye indviedes spændingspunkt, så åbenbaringen bliver mulig.

Det kan siges, at de fungerer som en linse, hvor igennem det levende lys stråler, som gør åbenbaringen mulig, og de opfylder ligeledes et nødvendigt behov ved at fungere som en beskyttende faktor. En sådan beskyttelse er nødvendig ved denne indvielse, fordi den indviende får forevist ikke blot det evige gode,

der ligger bag den planetariske hensigt, men han får også lov til »at se det, der er skjult bag den forsvarligt forseglede dør og komme i berøring med det kosmiske onde, for det kan ikke længere skade ham«. Ikke desto mindre har han behov for deres beskyttelse, som han har gjort sig kvalificeret til at slutte sig til. Jeg kender ikke den planetariske hensigt, og når jeg siger, at en del af hensigten er at frigive lys og kærlighed i et større univers og at frigøre solsystemet fra det kosmiske ondes angreb, så er det en sandhed, men en sandhed der er uden mening for dem, der ikke har været i berøring med den fulde hensigt. Det forbliver et mysterium, fordi lysets sande natur, elektricitetens mysterium, beskaffenheden af det gode, smukke og sande, oprindelsen til det onde, Den sorte loges natur og hensigt, den rolle som denne løge spiller i den guddommelige værens system, er alle ukendte begreber for jer i den dybeste betydning. Husk, at når et medlem af Hierarkiet anvender ordet *essentielt*, så taler han ikke (som I ofte gør) om det, der er behov for eller er nødvendigt. Han hentyder til den inderste essens, som findes i hjertet af alle ting – både det gode og onde. Når jeg derfor fortæller jer, at naturen af og hensigten med dualitet åbenbares for den indviende ved denne ottende indvielse, så giver det heller ingen mening.

Ved de tre sidste indvielser åbenbares successivt betydningen af skabende virke, kvalitet og hensigt for mesteren, og det er ikke kun den ene indiviers handling eller den indviende gruppes (hvis en sådan behøves), der gør åbenbaringen mulig, for hovedfaktoren er den indviendes egen udviklede sensitivitet – en sensitivitet, der er udviklet gennem mange æoner med liv og vital erfaring.

Målet med evolutionsprocessen, som alle liv på vor planet må underlægge sig, har været at udvikle denne sensitivitet, der vil muliggøre åbenbaring, og det kan måske (set fra en bestemt synsvinkel) siges, at målet med al erfaring har været åbenbaring – hvor hver eneste åbenbaring »fører den indviende nærmere til solens hjerte, hvor alle ting kendes og føles, og hvorigennem alle former, alle væsener og alle ting vil blive badet i kærlighed«. Tænk over disse ord, for en mikrokosmisk analogi til et makrokosmisk faktum er fuld af undervisningsmæssig værdi. Sørg for, at »den lektie, I lærer hver dag, og hver åbenbaring I opfatter og forstår, vil fylde jeres hjerte med

kærlighed og sætte jer i stand til at elske jeres medmennesker med glødende, brændende varme«. Jeg citerer nogle gamle aforismer for disciple.

Ved den niende indvielse, afvisningen, skænkes mesteren en åbenbaring, der vedrører naturen af væren og eksistens. Jeg kan intet sige jer, som på nogen måde kan forklare væren, for væren har relation til DET der skaber og til det universelle punkt i planetens liv eller i solens liv, hvilket er og har altid været ansvarlig for livet i alle former fra den største til den mindste manifestation. Når den indviede får denne åbenbaring, får han for første gang sin indledende kontakt med det, der i okkulte og esoteriske bøger kaldes »den centrale åndelige sol«. Han erkender selv, at disse ord vedrører et grundlæggende faktum, og at de har relation til hensigten med solsystemet, ligesom »solens hjerte« åbenbarede solsystemets kvalitet. Når vi forstår, at vor planetariske hensigt på gådefuld måde har relation til åbenbaringen af kærlighed på vor lille planet, jorden, gennem skabelsesprocessen, så opstår den tanke, at der er mulighed for, at vor planet har en speciel relation til solens hjerte. Der findes mange antydninger i det, jeg har sagt, og de virker også som antydninger for mig, blot kan jeg bidrage med en større viden, end I endnu er i besiddelse af, således at I kan udvide jeres forståelse.

Jeg kan ikke sige meget mere om denne afgørende og bestemmende sjette indvielse. Den indeholder mesterens erkendelse af frigørelse, og i processerne tilkendegiver han denne frigørelse ved at tage en fri beslutning om sin fremtidige tilstand af væren og hensigt. For gennemsnitsmennesket og den almindelige discipel indeholdes fremtiden i hans fortid og indføres i hans nutid. Sådan er det ikke for en sjette grads indviet. Han har fuldstændig frigjort sig fra sin fortid, og loven om karma fastholder ham ikke længere. Han tager en fri beslutning, og hans fremtid bestemmer han ikke på grundlag af, at den er uundgåelig, eller at den skal forlene ham med et område, hvor han kan udligne karma, men udelukkende på grundlag af sin kvalifikation til tjeneste. Det giver en helt anden situation. Når beslutningen først er taget, er det en endelig beslutning, og der er ingen mulighed for at vende tilbage eller at frafalde den, og der er heller ikke (så fri er mesteren af alle mulige hindringer) noget ønske om at vende tilbage eller nogen mulighed for,

at han kunne gøre det.

De sidste tre indvielser tilkendegiver disse punkter stadigt mere tydeligt og klart, og det lys den indviede vandrer i bliver mere og mere strålende. Lys åbenbarer naturen af og hensigten med de kosmisk, æterisk fysiske plan (de fire højeste plan i vort planetariske liv), og dette lys retter hans opmærksomhed mod naturen af bestemte ydreplanetariske tilstande, og for første gang bliver de virkelige for ham, og ikke blot hypotetiske. Lyset åbenbarer også hans fremtidige muligheder, når han først har foretaget sit endelige valg eller sin endelige beslutning, og som før nævnt åbenbarer det også naturen af den guddommelige hensigt, således som vor planets Logos formulerer den, inspireret af Sollogos.

Han kan nu fuldt ud virke på det monadiske plan, det universelle livs plan. Separatismens store kætteri har han lagt bag sig, og han kender intet andet end kærlighed, enhed, åndelig identifikation og universel bevidsthed. Derfor kan han blive en skaber, for skabelse er udtrykt liv, kærlighed og hensigt, og han kan nu forstå og fuldt ud give udtryk for alle tre.

Han kan nu på intelligent måde samarbejde med planetens og solsystemets opbyggende kræfter, og han vil udføre sine skabende intentioner på den stråle, han har valgt.

Syvende indvielse. Opstandelsen

Der findes intet begreb, der er blevet dyrket så subjektivt af menneskeheden, som begrebet opstandelse. Når livet synes hårdt og forholdene ikke giver nogen grund til glæde, og når intet kalder på én på en måde, så man går glad til dagens opgaver, og når søvnen er fuld af mareridt, så kommer tanken om at stige op og ud af alle disse forhold, om at lægge dem alle bag sig og om at gå ind i et nyt liv, der fører styrke og håb med sig. I Vesten betragtes påskedag – opstandelsesdagen – som årets mest betydningsfulde fest. Men for to tusind år siden stod Kristus ikke ud af den hellige grav i sit nedbrudte legeme. Han gennemgik den store syvende indvielse, som vi vil betragte i dag, og blev indviet i livets hemmelighed, hvor udødelighed blot er en af dets mange egenskaber. Menneskeheden lægger så ofte vægt på egenskab, kvalitet og reaktioner og ikke på det, der er den fundamentale bagved liggende virkelighed. Menne-

skene beskæftiger sig med virkninger og ikke med årsager. For eksempel beskæftiger menneskeheden sig med krig, og forfærdende forberedelser til mere krig, og den er ikke primært optaget af det, der forårsager krig og som, hvis det blev håndteret rigtigt, ville forhindre krig. Lad os behandle nogle få aspekter af syvende indvielse.

Der ligger en dyb betydning latent i oprindelsen af ordet »opstandelse« (resurrection), og den fremhæves ikke så ofte. Den almindelige fortolkning har været, at ordet kommer af »re,« igen, og »surgere« at stå op, dvs. at stå op igen. Men ordbogen viser, at forstavelsen betyder »tilbage til en oprindelig tilstand« ved at stå op. Denne tilbagevenden til en oprindelig tilstand skildres for os i *Det nye Testamente* i lignelsen om den fortabte søn, der sagde: »Jeg vil stå op og gå til min Fader«, og i historien om opstandelsen, hvor mesteren Jesus stod op af graven. Dødens lænker kunne ikke fastholde ham. Samtidig med hans »opstandelse« fandt en langt mere betydningsfuld begivenhed sted, og Kristus gennemgik syvende indvielse, opstandelsen, og vendte tilbage til sin oprindelige tilstand af væren – for at blive dér i al evighed. Det er den sande og endelige opstandelse. Gudesønnen har fundet vejen tilbage til Faderen og til sin oprindelse, den eksistenstilstand vi har givet navnet Shamballa. Han besidder nu viden om det universelle liv, og det er langt mere end blot viden om udødelighed, for tanken eller begrebet dødelighed findes overhovedet ikke i det. Der har fundet mangen en død sted i den indviedes æonlange livscyklus:

1. Det fysiske legemes velkendte og konstant tilbagevendende død inkarnation efter inkarnation.
2. Det astrale og det mentale legemes død, når den udødelige sjæl nedbryder dem liv efter liv – blot for at skabe nogle nye, indtil mesterskab opnås.
3. Som et resultat af inkarnationsprocessen og dens evolutionære virkninger dør begæret ud, og i stedet sker der en tiltagende åndelig aspiration.
4. Ved at anvende sindet på rette måde følger som det næste personlighedens »død« eller rettere afvisningen af personligheden og forsagelse af alt, hvad der er stofligt.
5. Herefter følger døden eller nedbrydningen af det kausale

legeme eller sjælens legeme ved den store indvielse, forsælgelsen. Denne proces med død og opstandelse foregår uden ophør i alle naturriggerne. Enhver død bereder vejen til større herlighed og liv, og (hvis I analyserer den omhyggeligt) forud for enhver død finder der en opstandelse sted under en eller anden form, indtil vi når frem til den endelige opstandelse og har nået det endelige resultat.

Denne proces med konstant død, der følges af konstant opstandelse, vil jeg ikke uddybe yderligere her, men den er evolutionens grundtone og teknik, og det er udelukkende, fordi menneskene elsker det, der er materielt, urimeligt højt og frygter at miste kontakten med naturens formaspekt, at de frygter døden. Det er klogt at huske, at udødelighed er et aspekt af levende åndelig væren og ikke et mål i sig selv, som menneskene forsøger at gøre den til. For dem, der kender livet, er end ikke sætningen »jeg er en udødelig sjæl« sand. At sige: »Jeg er selve livet og derfor udødelig« kommer sandheden nærmere, men selv denne sætning er (set fra den indviedes synsvinkel) blot en del af en større sandhed. Symbolsk illustrerer naturen bestandigt de essentielle kendsgerninger i de fire årstider, i cyklerne med lys og mørke og i det under af skønhed, farve eller nyttig funktion, der opstår af et frø, der har kæmpet sig frem til solens lys på grund af sit iboende liv.

Frygten for døden er en af de store abnormiteter eller fordrejninger af den guddommelige sandhed, som herrerne for det kosmiske onde er ansvarlige for. Da de i de første atlantiske tider kom frem fra det sted, hvor de havde været indespærret, og *midlertidigt* tvang Den store hvide loge tilbage til subjektive niveauer, var deres første store fordrejende handling at implantere frygt i menneskene, og de begyndte med frygten for døden. Fra det tidspunkt har menneskene lagt vægten på døden og ikke på livet, og lige siden har de været plaget af frygt.

En af de første handlinger, som den tilbagevendende Kristus og Hierarkiet vil foretage, er at fjerne denne særlige frygt og bestyrke tanken i menneskenes sind om, at i virkeligheden er det at inkarnere og det at tage form det mørke sted for den guddommelige ånd, som er mennesket. Det er åndens midlertidige død og fængsling. Menneskene vil lære, at evolution i sig selv er en indvielsesproces, der fører fra den ene levende er-

faring til den næste og kulminerer i femte indvielse, åbenbaringen, og i syvende indvielse, opstandelsen.

Ved femte indvielse åbenbares det for den indviede, at livet i formen i virkeligheden er død, og han forstår da denne sandhed på en måde, som mine få ord ikke kan videregive. Formen er for ham død, og han ser en ny ekspansion af sit liv og oplever (om jeg så må sige), at han har en ny forståelse af det at leve. Syvende indvielse vedrører intet i relation til form, og den indviede bliver et koncentreret levende lyspunkt. Han véd på en ubeskrivelig måde, at liv er alt, hvad der ER, og at det er dette liv og dets virkelige fuldbyrdelse, som gør ham til en del af DET, der ligger uden for vor planets liv. Han kan nu tage del i den ydreplanetariske eksistens, som vor planets Logos lever, røres og har sin væren i. Det er det »liv i større fylde«, Kristus talte om, og som kun en syvende grads indviet kan forstå og berette om.

Efter femte indvielse har den indviede gradvis fornemmet dette større livs natur, »den ukendte Guds« liv, som det er blevet kaldt, der omfatter alt liv og alle former på og i vor planet og dog *forbliver* større end vor planets liv, mere altomfattende end vor planets Logos, og hvis storhed, skønhed, godhed og viden står i samme forhold til vor planets Logos, som hans liv gør til den laveste form for liv i det tredje naturrige eller dyreriget. Kun ved sådanne utilstrækkelige sammenligninger kan I nå til en svag forståelse af den store HELHED, som vor planet og vor planets Logos kun er en del af. Det er denne åbenbaring, der gives den indviede ved syvende indvielse, opstandelsen. Han tager denne indvielse på det, vi (i mangel af en bedre beskrivelse) kalder det »logoiske plan«, eller på Verdens Herres bevidsthedsniveau.

Ved denne indvielse er to grupper af væsener til stede sammen med indvieren. Den ene er en lille gruppe af »dem der kender hensigten, viljens vogtere«, og den anden er en meget større gruppe, hvis medlemmer kendes som »De vise og Shamballas tiltrækkende energier«. Jeg bestræber mig naturligvis på at oversætte visse korte ord og indviklede symboler til sætninger, som I kan forstå, og som kun svagt gengiver den sande betydning, de har, der fungerer på dette højeste niveau af det kosmisk fysiske plan. På dette niveau opbevares dynamisk elektricitet som i et stort kraftreservoir og styres af disse to

grupper, der virkeliggør viljen og kvaliteten af guddommens vilje, som vi kalder viljen-til-det-gode. De er de styrende formidlere, og de svarer til menneskeheden's ajnacenter, men her drejer det sig om den planetariske Logos' ajnacenter, på samme måde som Shamballa er hans hovedcenter, Hierarkiet hans hjertecenter og menneskeheden hans skabende strubecenter. De tilskynder til bestemte strømninger, planlagt aktivitet, og aktiverer de syv store skabende stråleenergier under påvirkning af herrerne for de syv stråler. Herrerne for strålerne er legemliggjort liv kvalificeret af de syv kærlighedsaspekter, men de er selv af så høj en orden, at de ikke kan fungere som styrende skabende formidlere, men må arbejde gennem deres uddannede og udviklede repræsentanter.

Ligesom der findes en gruppe kontemplative indviede, som i den østlige terminologi kaldes »Nirmanakayaer«, og som i dyb meditation fungerer ved et punkt midt mellem Hierarkiet og Shamballa, således findes der en meget højere gruppe af herrer for strålerne, der fungerer i en dyb kosmisk meditation mellem vor planet, jorden, og vor søsterplanet, Venus. Det vil være nyttigt, hvis I omhyggeligt læste *Den hemmelige lære* og *En afhandling om Kosmisk Ild* og genopfriskede jeres hukommelse med hensyn til denne relation. En lavere modsvarighed til disse to betydningsfulde grupper er blevet dannet mellem Hierarkiet og menneskeheden, og den kalder vi den nye gruppe af verdenstjenere. Alle tre grupper er helt fundamentalt »overførere af energi«, og de to højeste er i særlig høj grad modtagelige for kosmiske impressioner og for vibrationer fra gruppen af ydreplanetariske avatarer, som står rede til at fungere som tilintetgørende eller opbyggende energier overalt i vort solsystem, og som står under Sollogos' ledelse.

En af dem er Syntesens Avatar, der arbejder sammen med Kristus. Husk, at disse ydreplanetariske avatarer ikke har nået deres høje åndelige udviklingstrin på vor planet og heller ikke i vort solsystem. Deres oprindelse, udspring og åndelige relationer er et stort mysterium selv for de planetariske Logoi, som de kommer til hjælp, når den invokative bøn fra en planet er stærk nok. Tro ikke, at de kommer for at rette det forkerte eller for at standse det onde. Nogle få, meget få, kan gøre det, men de arbejder inden for de syv stråleenergiers område i solsystemet og frembringer bestemte energivirkninger, der er ønskelige

på ethvert givet tidspunkt. Syntesens Avatars konstruktive arbejde er tydeligt, set ud fra det navn, han er kendt under. Han kommer til jorden for at fremme manifestationen af forening, enhedsskabelse og indbyrdes relationer, og han kommer for at sprede og tilpasse første stråle energi. Han har forpligtet sig til at stimulere de tre grupper – Shamballas styrende formidlere, Nirmanakayaerne og den nye gruppe af verdenstjenere – med dynamisk energi og på gådefuld måde forbinde dem med hinanden, således at der vil komme en ny syntese og samordning på jorden. Alle disse avatarer tilfører energi i det omfang, den enkelte planet er i stand til at modtage.

Det er interessante oplysninger, men de har kun værdi, hvis de giver jer en fornemmelse af planetarisk integritet og solar syntese og viser jer en tættere åndelig indbyrdes relation, som I som enkeltvæsener kan tage del i, *hvis* I forbinder jeres skæbne og tjeneste med den nye gruppe af verdenstjenere. Gør I det, vil I befinde jer direkte i en åndelig nedstrømning af guddommelig energi. I denne tanke har I nøglen til læren (så karikeret og misbrugt) om den apostoliske succession. Enkelthederne, medlemmerne og teknikkerne for de to højere grupper ligger hinsides jeres horisont. De samarbejder med den planetariske Logos, og disse gruppers medlemmer er alle indviede med en højere indvielse end den femte. Hovedparten af Nirmanakayaerne har taget sjette og syvende indvielse, mens alle i gruppen, der fungerer midt mellem jorden og Venus, har taget ottende og niende indvielse. Nogle af dem hjælper, som jeg tidligere har nævnt, den syvende grads indviede, og en endnu større gruppe af dem deltager i aktiviteterne ved de to sidste indvielser.

Denne syvende indvielse giver den indviede retten til at »komme og gå i Shamballas rådssale«, alt efter hvad hans arbejde foreskriver og hans tjeneste kræver. Det er også hertil han går for at få de nødvendige periodiske eller cykliske »genopladninger«, der sætter ham i stand til at arbejde.

Der findes et aspekt ved indvielse, som let overses. Alle indvielser er en proces med energioverførsel fra et højere energicenter til et lavere, og alle indvielser »oplader« den indviede med elektrisk kraft, og denne »op- og genopladning« har relation til det, som H.P.B. kalder »elektricitetens mysterium«. Disse energioverførsler forøger den indviedes magnetisk-tiltrækkende kraft, og har på samme tid en eliminerende virkning.

Her ligger en stor planetarisk sandhed og nøglen til videnskaben om planetarisk frelse. Når den åndelige og elektriske »opladning« af de tre hovedcentre på planeten – Shamballa, Hierarkiet og Menneskeheden – er blevet effektivt modtagelige på et højt stadium, vil en bestemt kosmisk avatar »blive vidende om den vibrerende kvalitet hos det lille lyspunkt i solens sfære«, og han vil derefter »vende sit blik mod og sende sin kraft til dette lyspunkt, hvorved det kosmiske onde vil blive uddrevet, så det ikke mere kan indfinde sig på jorden«.

Vi mangler at studere de to sidste indvielser, men de er så høje i deres kraft og så gådefulde i deres virkning, at jeg ikke ser mig i stand til at beskrive dem på nogen måde. Det er:

Ottende indvielse. Den store overførsel

Niende indvielse. Afvisningen

Det ses naturligvis tydeligt, at den overførsel, der hentydes til, har relation til sjette indvielse, beslutningen, hvor mesteren beslutter, hvilken af de syv veje han vil følge til sin skæbnebestemte plads. Jeg ved ikke, hvad den store afvisning indebærer. Jeg ved kun en ting: Den er den indviedes sidste kontakt med det, vi forstår ved det kosmiske onde, der er manifesteret på denne planet og virker i relation til den. Han gives denne sidste kontakt, men sådan en kontakt er ikke baseret på noget, der svarer til noget ondt i ham, men er baseret på »den planetariske bøn om frigørelse«. Denne bøn er så stærk, at den indviede – fordi hans hjerte brænder af kærlighed – fristes til at svigte sin beslutning og blive på planeten sammen med de verdensfrelserne, der har valgt vejen til jordtjeneste. Det må han ikke gøre, og foran de forsamlede indviede afviser han det og »gør sin fulde pligt ved at rejse til hans hellige fødder, HAN, der står for enden af den vej, han har valgt«.

Vi står atter over for den specielle planetariske karakteregenskab, der er blevet fremstillet for os under mange forskellige betegnelser, dvs. den sensitivitet, som i en eller anden form kendetegner de enkelte indvielser. Vi kender også denne sensitivitet som en tiltrækning, der først bevæger sig udad og derefter tiltrækker og drager de væsensformer til sig, som den indviede kan vejlede og hjælpe. Vi kender den også som den almin-

delige aktivitet, der skænker den åndelige perceptionssans, som gør den indviende vidende – i universel forstand – om alt, hvad der vedrører Guds viljes indflydelsessfære. Dette tilkendes gives specielt ved ottende indvielse, overførslen. Ved niende indvielse, afvisningen, præsenteres denne højere åndelige perception for os under ordet »eksistens«, for eksistens er et liv sammenkoblet med viden, der »finder sit eget sted og åndelige hjem for sin væren, hvilket er alle væseners sande hjem, men det kender vore planetariske former intet til«. Det har den indviende omsider lært at finde, efter kampen med det onde i ham selv, efter kampen med materialisme og det onde i menneskefamilien, og efter hans kamp for at hjælpe med at »lukke døren til det onde« og hans afvisning af, at have nogen kontakt (selv med gode forsætter) med det kosmiske onde.

Mestrenes planetariske loge har absorberet ham, og ved den sidste indvielse har Den store loge på Sirius anerkendt ham, og han vil intet have at gøre med Den sorte adeptloge. Han vil mildne dens onde virkninger og kæmpe for at afbalancere dens resultater, men han véd, at den endelige overvindelse af det kosmisk fysiske onde skal foretages af eksistenser, der er langt mere fremskredne end selv medlemmerne af Shamballas råds-kammer. Visse solvæsener og store liv fra Sirius beskæftiger sig med denne problematik.

Temaet for den planetariske Logos' levende bevidsthed er altid og uforanderligt det store hierarki for væren, den kæde af liv, hvor selv det mindste led er betydningsfuldt, og det største led har relation til det mindste gennem den åndelige energis elektriske vekselvirkning. Set fra visse betydningsfulde livs synsvinkel findes der intet andet end hierarkier, der forbinder sol med sol, stjerne med stjerne, solsystem med solsystem, planet med planet og alle planetariske liv med hinanden. Hovedgrundtonen i hver eneste planetarisk indvielse, selv den allerhøjeste, er RELATION. Vi ved ikke, hvilke andre kvaliteter, der åbenbares for den indviende på andre veje, men målet for al stræben på vor planet er rette relationer mellem mennesker, mellem Gud og menneske, mellem alle det guddommelige livs udtryk fra det allermindste atom til uendeligheden.

Set fra et synspunkt om vor planets evolution, så findes der intet andet end kærlighed, god vilje og viljen til det gode. Det eksisterer allerede, og den sande manifestation er i dag nær-

mere end nogensinde før i planetens historie.

Fra stadium til stadium, fra krise til krise, fra punkt til punkt og fra center til center udvikler Guds liv sig og efterlader sig større og større skønhed, efterhånden som det lever gennem den ene form efter den anden og i naturrige efter naturrige. Ét resultat fører til det næste. Mennesket er kommet fra de lavere naturrige, og som et resultat af menneskets kamp vil gudsriget også komme til syne. At fremme tilsynekomsten af dette rige er alt, som virkeligt angår menneskeheden i dag, og alle livsprocesserne i menneskeheden er rettet mod at forberede hvert enkelt menneske til at gå ind i dette rige. Viden om, at der måske findes større manifestationer end selve gudsriget, kan virke inspirerende, men det er også alt. At manifestere gudsriget på jorden, at forberede vejen for den store indvier, Kristus, at muliggøre Hierarkiets fremtræden på jorden, er en fuldt ud tilstrækkelig opgave for os alle og noget, som vi kan leve og arbejde for, drømme om og stræbe efter.

Mine brødre, nu er de fem bind af *En afhandling om de syv stråler* afsluttet. Det har været et kærlighedsarbejde for mig og et arbejde for A.A.B. Der er tilstrækkeligt studiemateriale til de næste mange år.

Må lys, kærlighed og kraft skinne på jeres vej, og må I, når tiden er inde og med en så lille forsinkelse som muligt, stå foran indvieren og slutte jer til rækkerne af dem, som – aktivt og bevidst – elsker deres medmennesker, arbejder som genopbyggende og genskabende energier og for altid – TJENER.

Jeg underskriver mig som mesteren *Djwhal Khul*, da det er blevet kendt, hvem jeg er.

TIBETANEREN

Appendiks

Fem store åndelige begivenheder

Strofer til disciple

Fem store åndelige begivenheder

(Skrevet februar 1949)

Du (A.A.B.) har spurgt mig, hvilke af nutidens begivenheder, jeg betragter som de vigtigste og mest betydningsfulde, set fra en åndelig synsvinkel. Dette spørgsmål retter opmærksomheden mod et emne, der harmonerer særdeles godt med det, jeg netop har fortalt om den store forsagelse (se s. 602-613) og den åbenbaring der følger, og om (som de kristne kirker kalder dem) korsfæstelsen og opstandelsen. Den kristne opstandelse er dog – set fra Den store loge på Sirius – kun en mindre og flygtig opstandelse, selv om virkningerne af den åbenbaring, der følger, er varige og permanente.

Hele menneskeheden deltager i dag i *fem store åndelige begivenheder*. Senere, når virkningerne fra de fem første har givet varige resultater, vil der komme yderligere to.

Disse begivenheder er baseret på en tvungen og ikke en spontan forsagelse (sådan som det er tilfældet i den sande erfaring i forsagelsesindvielsen). De vil ikke desto mindre føre til en åbenbaring, som er nært forestående, og som menneskeheden vil stå over for inden længe.

Krigen 1914-1945 er forbi, men eftervirkningerne med lidelse, sult, selviske reaktioner, mistanker og umoralsk kamp om overherredømme er lige så katastrofale som den afsluttede krig. Disse virkninger er mere varige, fordi krigen i det store og hele nu foregår på mentalplanet. De fysiske virkninger af krig udslettes langt lettere end de mentale virkninger. Det store spørgsmål, som Hierarkiet nu står over for, lyder: Vil det lykkes menneskeheden at opgive deres nuværende materielle mål og på den måde forberede vejen for en stor åbenbaring? Denne åbenbaring vil imidlertid *ikke* vedrøre Kristi eget komme, men derimod det, at han vil forenkle menneskenes tænkning på en sådan måde, så en udbredt oplysning og erkendelse af den store åbenbaring bliver mulig. De næste få år vil vise, i hvilken retning tendensen går, og om de reaktionære, materielle og selviske kræfter, der har styret i tusinder af år, fortsat skal styre. Den reaktionære og materielle ånd farver alle menneskelivets områder, og kirkerne er ingen undtagelse. Menneskeheden kan imidlertid lære sin lektie og taknemmeligt vende sig

mod »retfærdighedens vej« og den hidtil ukendte teknik – rette menneskelige relationer.

Jeg forsøger ikke at beskrive det onde, der holder verden i trældom, i detaljer. Det ved vi allerede nok om, og en lille håndfuld (lille i sammenligning med de mange millioner) hierarkiske medarbejdere inden for alle livets områder kæmper for at vække menneskeheden, så den kan se den risiko, den løber, og forstå hvor *afgørende den beslutning er*, som de næste to generationer vil være tvunget til at tage. Der vil komme mere frem i lyset, efterhånden som vi studerer nutidens begivenheder ud fra en synsvinkel om forsagelse og opstandelse.

Jeg ønsker først og fremmest at fremhæve, at:

1. Det store flertal af mennesker er fornuftige, men uvidende om højere værdier, hvilket langsomt vil ændre sig. De er endnu handlingsmæssigt negative og tilbøjelige til at tale og ikke handle. Det er let at lede og beherske dem, når de påvirkes af forskellige former for angst.
2. Det onde i verden og det, der primært behersker masserne på dette tidspunkt, er fokuseret gennem nogle få magtfulde mænd eller grupper af magtfulde mænd. Intet land har undgået denne form for styring eller et sådant forsøg på styring. Disse magtfulde grupper påvirkes selv af de onde kræfter – kræfter, der ikke blev »forseglet på deres eget sted«, fordi planen for kærlighed og lys og kraft endnu ikke præsenteres positivt over hele verden.
3. Aspiranter, disciple og verdens åndelige medarbejdere handler ikke i fuld overensstemmelse med Hierarkiet. De beherskes af frygt, af en følelse af tomhed og af en alt for skarp forståelse af naturen af de onde kræfter, som de står overfor. Billedet af det, der skal udrettes rejser sig alt for truende, og der er ikke meget organiseret samarbejde mellem dem, og de er ikke forenet i en samlet gruppe til verdensfrelse og verdensstjeneste.

Den åndelige mulighed viser sig imidlertid stadig tydeligere i tænkende mænds og kvinders sind, selv om de ikke formulerer den med såkaldt ortodokse ord eller med anerkendte eller åndelige udtryk. Måske vil det hjælpe med et klart udsagn om det,

som de aktive åndelige kræfter forsøger at tilvejebringe. Det ondes kræfter er aktive og organiserede i sammenligning med lysets kræfter, der *ikke* er så godt organiserede, men ligeså aktive. Det grundlæggende mål er menneskehedens frihed og frigørelse, men de åndelige medarbejdere hæmmes af, at menneskene selv skal foretage det frie valg og den frie beslutning for at blive frie. De kan kun blive frigjort ved, at de – som enkeltpersoner og siden som grupper – frigør sig selv fra de magtfulde dominerende gruppers tankekontrol og fra den angst, som disse grupper med overlæg skaber. Frihed kan aldrig opnås gennem totalitære metoder, og befrielse kan ikke komme gennem en diktator eller dikterende grupper. En forståelse af den måde, de hierarkiske kræfter arbejder på, og en erkendelse af, at alle mennesker i dag er nedsænket i vitale åndelige begivenheder, kan tjene til at opmuntre den troende og give en ansporende vision til dem, der kæmper for menneskelig frihed.

Hvad er det for fem åndelige begivenheder, som vi alle bevidst eller ubevidst deltager i? Det er:

1. Ideologiernes krise.
2. Menneskenes stadige opvågning til bedre forståelse.
3. Væksten af den gode vilje, efterhånden som kløfter afsløres.
4. En delvis forsegling af døren til det onde.
5. Anvendelsen af Den store invokation.

Det er de fem dybeste åndelige begivenheder i nutidens verden. De to, der kommer i en ikke alt for fjern fremtid (men som afhænger af, om menneskeheden benytter sig af den nuværende mulighed), er:

6. Hierarkiet, der nærmer sig menneskeheden.
7. Kristi umiddelbart forestående tilbagevenden.

1. Ideologiernes krise

I dag står menneskene over for stridende og fjendtligt indstillede ideologier eller tankeretninger, og de betragter automatisk – alt efter baggrund, tradition, uddannelse og fødested – en af disse ideer som rigtig, og alle de andre som falske og forkerte. De har tilbøjelighed til at glemme, at den valgte eller påtvungne

ideologi vil svare til fødested, den nationale form for skoleuddannelse og den nationale propaganda. Meget få mennesker er frie væsener, selv i demokratier. Et menneske, der er født i Centralrusland, kender for eksempel ikke andet end kommunisme. Han kan ikke forestille sig nogen anden ledelsesform, og et menneske, der er født i USA eller i Storbritannien, roser sig af og glæder sig over, at han er født i et demokrati, men det er fødestedet der stort set forklarer hans holdning. Det bør menneskene huske og ikke bebrejde hinanden, at de er født det ene eller det andet sted! Vi har således ideologier og deres modsætninger, store tankeretninger og regeringsformer, som står over for organiseret opposition. En grundlæggende forudsætning kan fastslås: Grundlaget for de førende ideologier er ikke nødvendigvis forkert eller ondt. Det, der fundamentalt er slet og ondt, er, at en ideologi påtvinges *med magt* og af en politistat, og at magtfulde mænd eller grupper anvender den til gavn for sig selv, samt det at holde folkeslag i blind uvidenhed, så de ikke har noget frit valg.

I dag har vi for eksempel den store krise i verden, som viser sig i konflikten mellem det kommunistiske og det demokratiske synspunkt. Jeg nævner dette først, fordi det indtager en fremtrædende position i menneskenes øjne over hele verden. Dette er en tilkendegivelse af en stor åndelig mulighed. Den demokratiske holdning, som hævdes at være tilegnet menneskelig frihed (hvor lidt der end er opnået af denne frihed indtil videre), støttes i dag af Hierarkiet på grund af frihedsfaktoren. Kommunisme, som er en påtvunget ideologi, og som påtvinges mennesker af en totalitær autoritet, betragtes som ond. Det er ikke nødvendigvis de kommunistiske ideer, der er forkerte. Det er teknikken og de voldsomme metoder i de totalitære lande, der er modsat den åndelige plan. Påtvungen kommunisme og *alle* totalitære metoder spærrer menneskesjælen inde og spreder frygt og had overalt. Hvis de demokratiske principper på samme måde blev *påtvunget* verden eller en del af verden af et totalitært regime, ville det være ligeså forkert.

Disse modstridende ideologier viser tydeligt visse store forskelle i menneskenes bevidsthed, og disse forskelle findes i langt højere grad i teknikker og metoder end i de forskellige principper. Mange af de mennesker, der kraftigt bekæmper kommunismen, kan ikke præcist fortælle dig, hvad disse prin-

cipper er, men de kæmper – og med rette – mod de totalitære metoder, der består af grusomhed, spionage, mord, undertrykkelse og mangel på frihed. De bekæmper i virkeligheden de afskyelige metoder, hvormed de uvidende masser pålægges nogle få og ambitiøse menneskers styre *i kommunismens navn*. De bekæmper den teknik, hvormed den uvidende udnyttes gennem misinformation, organiserede løgne og begrænset uddannelse. De kæmper mod, at nationer forseglers sig inden for deres eget landområdes grænser, mod politistaten, mod mangel på frihandel, og mod at mænd og kvinder reduceres til robotter. Det er den virkelige fængsling af menneskeånden. Situationen er imidlertid så udtalt og det onde så tydelig (og menneskeånden så grundlæggende og guddommelig stærk), at det onde til sidst vil lide nederlag. Når den nuværende gruppe af totalitære ledere (bag det I kalder »jerntæppet«) dør ud, vil en anden tingenes tilstand gradvis tage over, og en sand kommunisme (i ordets åndelige betydning) vil komme i stedet for det nuværende onde.

På den anden side har de højt besungne demokratier meget at lære. Menneskene er ikke virkeligt frie, heller ikke i demokratiske lande. I dele af USA har negrene for eksempel ikke deres forfatningsmæssige rettigheder; og i Sydafrika er mulighederne for uddannelse og for at arbejde og leve som frie mennesker ikke de samme som for de hvide. I Sydstaterne krænkes USA's forfatning hver dag af dem, der tror på hvidt overherredømme – et overherredømme, der vil blive sat på en afgørende prøve, når Afrika vågner. Denne indstilling i USA og deres manglende evne til at leve op til forfatningen, når det drejer sig om negrene, har i høj grad svækket andre landes tillid til det amerikanske under, og situationen i Sydafrika bifaldes ikke af tænkende mennesker. Jeg nævner disse to forhold, fordi der findes også et udbredt onde i demokratierne, og der er hårdt brug for en virkelig hovedrengøring.

Imperialismen i det demokratiske Storbritannien har på værste måde skæmmet dets ellers så fine generalieblad som repræsentant for afhængige folkeslag, men det er hurtigt ved at blive noget fortidigt, fordi Storbritannien giver Indien, Pakistan, Ceylon og Burma valgfrihed og demokratisk frigørelse. Disse frigørelser havde hver især karakter af en åndelig udvidelse af det britiske folks bevidsthed og gav en åndelig mulig-

hed, som kun Ceylon og Pakistan viser tegn på at være vidende om. På alle menneskelivets områder gør de åndelige og materielle mål sig gældende, ligesom deres forskelle er tydeligt mærkbare; det åndelige resultat er, som jeg pointerede lige før, fængsling af den menneskelige ånd og begrænsning i dens frihed og frigørelse.

Sandt demokrati kendes endnu ikke. Det kommer først på det tidspunkt, hvor en uddannet og oplyst offentlig mening vil bringe det til magten. Menneskeheden haster frem mod denne åndelige begivenhed. Slaget om demokratiet vil blive udkæmpet i USA. Indtil videre vælger og sammensætter folket deres regering ud fra en personlig baggrund og ikke ud fra en åndelig eller intelligent overbevisning. Der findes et materielt og selvisk aspekt i demokrati (hvilket tager overhånd i dag), og der findes et åndeligt aspekt, som kun få søger at finde. Der findes også materielle og åndelige aspekter i kommunismen, men dens tilhængere kender dem ikke, og de får kun en ubarmhjertig materialisme.

Endvidere findes den socialistiske ideologi, der af nogle betragtes som grundlæggende ond. Socialisme kan degenerere til en anden form for totalitarisme, eller den kan blive mere demokratisk end de nuværende demokratiske udtryk. Disse resultater vil komme tydeligt frem i Storbritannien, hvor det socialistiske synspunkt vinder fodfæste blandt masserne, men det er for tiden en blanding af nationalisering af de offentlige foretagender og frie initiativer – en kombination, der kan blive virkelig værdifuld, hvis den bevares.

Der findes andre ideologier på de politiske, sociale og økonomiske områder, men dem jeg har omtalt danner en triangel af systemer, som udsættes for nationale og politiske eksperimenter i forskellige lande over hele verden. De har alle en religiøs og en åndelig side, og de er alle inficeret med materialisme. En af dem er skammeligt totalitær og vinder tilhængere, og en anden lider under en stupid mangel på folkets interesse. En anden kæmper med et eksperiment, der måske vil vise sig at blive vellykket. Menneskefamiliens åndelige vækst næres af disse ideologiers påvirkning, fordi den fremspirende åndelige faktor (under loven om evolution) altid er til stede, og fordi der altid findes en tendens til at hige mod Gud og til at lade det guddommelige komme til udtryk. Det er grunden til, at forhold-

det er spændt mellem kristendommen og kommunismen – en kontrovers, der fremhæves af den romersk katolske kirke, men som de kommunistiske nationer er ved at drage de protestantiske kirker ind i.

Fra Hierarkiets synspunkt er disse tre ideologier tre aspekter af den samme store åndelige begivenhed. Resultatet af samspillet mellem dem kan ende i en øget åndelig tilnærmelse til guddommen, eller, hvis lysets kræfter ikke sejrer, kan de drive menneskeheden dybere ned i materialismens hul eller fængsel. Den katolske kirkes intense politiske interesse og dens grove materialisme er en stor hindring for, at et åndeligt standpunkt kan få en stadigt større indflydelse. Hvis det katolske hierarki kan give afkald på eller forlade sine materielle og politiske mål og præsentere Guds kærlighed i al dens skønhed, kan det gøre meget til at lede menneskeheden ud af mørket og ind i lyset. Hvis USA på samme måde kan give afkald på sin grove materialisme, kan de blive førende i verdens åndelige veje, der ligger ud over alt, hvad der hidtil er set, og sammen med Storbritannien kan de to store demokratier, der giver udtryk for rette menneskelige relationer og menneskeligt fællesskab, udrette store ting for menneskeheden. Storbritannien er ved at få sans for værdier, hvorved nationen trækkes væk fra materialismen gennem stor nød. Der er et håb om, at folket *bevidst* vil forsvare materialismen.

Jeg vil her minde jer om, at vor planets åndelige Hierarki ikke ser på, om et menneske er demokrat, socialist eller kommunist, eller om han er katolik, buddhist eller ikke-troende. Det er kun interesseret i, at menneskeheden – som en helhed – benytter sig af den åndelige mulighed. Det er en mulighed, der er til stede i dag på en mere overbevisende måde end nogensinde før.

2. Menneskenes stadige opvågning til bedre forståelse

Den generelle virkning af ideologiernes sammenstød og resultatet af krigen mellem verdensreligionerne har fået mennesker i alle lande til at tænke. Menneskene er ved at komme ud af den mentale sløvhed, der har kendetegnet dem i så lang tid. Den jævne mand tænker, funderer, undrer sig, planlægger og beslutter. I tidligere århundreder var det kun de mennesker, som var

begunstiget med en uddannelse og dem fra de »højere kredse«, der tænkte og planlagde. Denne tendens til at tænke indikerer, at en ny og bedre civilisation er ved at blive aktiv, og at det sker som forberedelse til meget betydningsfulde åndelige begivenheder. Menneskeånden styrer, sædvanligvis ubevidst, videre mod en mere åndelig civilisation og kultur. Jeg sagde ikke mod en mere religiøs formulering af sandheden. Et mere åndeligt samspil er på vej, og det er den verdensomspændende etablering af rette menneskelige relationer tegn på. Vi vil til sidst få et åndeligt brændpunkt, som vil skille sig ud fra de nuværende ortodokse religioner, og som vil være i harmoni med den skjulte, åndelige faktor i alle religioner. Menneskene venter i virkeligheden ikke, at Kristus kommer som en religiøs leder. De venter, at han kommer til dem på det område, hvor behovet er størst, sådan at han kan vise vejen til opstandelse og den åbenbaring, som uundgåeligt vil komme som en følge af menneskets forsagelse af de materielle værdier.

Den almindeligt udbredte forventningsfulde ånd og savnet af sand guddommelighed er garanti for, at denne anden åndelige begivenhed bliver en reel faktor i vor tid. Mange faktorer bidrager til denne opvågning. I de fleste lande kan menneskene frit gennem radio, aviser, bøger, blade og rejser, gennem foredrag og møder og de forbedrede muligheder til samvær (som bilen og flyet i høj grad har bidraget til) få viden og forståelse. Det gælder naturligvis ikke i de lande, hvor menneskeåndens frihed bliver undertrykt. Der findes to måder, som denne valgfrihed kan krænkes på: For det første som i Rusland ved at holde borgerne i uvidenhed om begivenhederne i verden, og for det andet ved at give dem tendentiøse nyheder og misinformation, eller et friseret eller forvrænget syn på verdensbegivenhederne, hvilket sker i de fleste andre lande, specielt i USA. Et eksempel på dette er, at araberne aldrig rigtigt kom til orde i de amerikanske aviser eller i radioen. Det amerikanske folk blev »presset« (jeg tror, at det er det ord I benytter) til at acceptere zionisternes standpunkt – og motivet var olie og mineralrigdomme.

Men menneskets mentalitet udvikles dag for dag, og hans evne til at forstå begivenhederne i verden vokser. Det er en af de største åndelige begivenheder og den fundamentale kendsgerning, som gør sjælens liv og væksten af den intuitive per-

ception mulig i så stort omfang. Det er et biprodukt af ideologernes sammenstød, men det er det virkelige og smukke resultat af det udbredte uddannelsessystem, som – hvor mangelfuldt det end er – har gjort det muligt for alle mennesker at læse, skrive og kommunikere med hinanden.

3. Væksten af den gode vilje, efterhånden som kløfter afsløres

Følgen af verdenskrigen, af sygdom, sult og smerte, har udviklet en fællesskabsfølelse vedrørende lidelse og nød. Som konsekvens har det ført til et forstående engagement i menneskelige vanskeligheder over hele verden, og det er hurtigt ved at ændre sig til en ånd af verdens gode vilje.

Den verdensomspændende gode vilje er, når den er virkelig etableret og korrekt organiseret, det nødvendige led i forberedelsen til åbenbaringen, for den kommende åbenbaring vil blive en planetarisk åbenbaring, som mennesker over hele verden vil tage del i. Alle mennesker erkender også i dag behovet for at træde ud af selvinteressens fængsel og ind i den fælles mulighed for at opnå frihed og det, der skal tilvejebringe denne frigørelse, er den gode vilje.

Et interessant aspekt af den gode vilje er, at den, efterhånden som den udvikler sig i den menneskelige bevidsthed, først og fremmest fører til en åbenbaring af de eksisterende *kløfter*, som kendetegner menneskenes politiske, religiøse, sociale og økonomiske liv over hele verden. Åbenbaringen af en kløft ledsages altid (for sådan er menneskeåndens skønhed) af bestræbelser på alle mulige områder for at bygge bro over og udbedre kløften. Dette bevidnes af de tusinder af grupper og organisationer, der arbejder på at udbedre kløfter og nedbryde det, der forhindrer rette menneskelige relationer. At disse bestræbelser kan vise sig at være mangelfulde og frugtesløse er ofte af mindre betydning end den kendsgerning, at der overalt foregår forsøg på at udbedre, hjælpe og etablere rette menneskelige relationer. Det kan den moderne psykologi bevidne, idet den beskæftiger sig med menneskets integration og med at udbedre kløfterne i hans natur. En af de første ting, der skal gøres, er at lære det enkelte menneske om nødvendigheden af at have god vilje ikke blot over for sine medmennesker, men også over for sig selv. Den middelalderlige kristendom fremhævede menne-

skets svaghed, ondskab og medfødte synder, men det skal nu afløses af en sand værdsættelse af det guddommelige i menneskelig form.

Det er ikke muligt at nævne alle de kløfter, der viser, hvordan menneskene undlader at etablere og fastholde gode og anstændige relationer med deres medmennesker. Der findes i dag kløfter mellem mennesker, mellem grupper og også mellem religioner og nationer. Den terminologi, der kan anvendes om gode relationer, findes allerede: union, enhed, liga, føderation, statssamfund, ret forståelse, venlighed, menneskelig velfærd og mange lignende ord, der endnu kun betyder lidt. Imidlertid vil de en dag stå for bestemte substantielle realiteter, men den dag kommer ikke lige med det samme. Ideen om bedre, forenede og glædelige relationer eksisterer ikke desto mindre i mange tusinders sind over hele verden, og den faktiske virkelighed vil en dag materialisere sig.

Det første skridt er en sund erkendelse af, at kløfter eksisterer. Det er her, at den gode vilje kan gøre det mest nyttige og nødvendige arbejde. Jeg har ikke her til hensigt at betone dette arbejdes art eller udtale mig om, hvordan det skal udføres. *Det* har jeg allerede gjort mange gange. Der er behov for at kultivere en åndelig holdning, samt til alle tider og på alle mulige måder at forpligte sig til viljen-til-det-gode. De fleste af de eksisterende kløfter er nu erkendt, men der opstår forsinkelser, når mennesket skal påtage sig opgaven at bygge bro over dem, og når han skal påtage sig ansvaret. Mange nationer, og specielt Sovjet-Rusland og USA er hurtige til at fælde dom, til at påpege fejl og til at fortælle andre nationer, hvad der er forkert, og hvordan de skal gøre det rigtige. De bør begge gøre rent i eget hus og gå i gang med at rette op på det, der er forkert inden for deres egne grænser. Det gælder alle nationer, men de andre er ikke så åbenlyst optaget af at fortælle andre folkeslag, hvad de skal gøre. Hvorfor skulle USA for eksempel beskæftige sig med den indonesiske strid og forsøge at tvinge hollænderne til at gøre, hvad amerikanerne syntes, der burde gøres, og (samtidig) undlade at give minoriteten af negre inden for staternes egne grænser forfatningsmæssig støtte? Hvorfor hele tiden beskyldte andre nationer for at gøre det forkerte, som Rusland gør, og for at bryde traktater, når Rusland på alle punkter undlader at holde sit ord eller at samarbejde om at rette op på

verdens forhold?

Det arbejde, som Hierarkiet ønsker at se fuldført på dette tidspunkt, er udbredelsen af den gode vilje. Enhver person, ethvert samfund og enhver nation burde begynde med at stille en diagnose for deres egen holdning til den gode vilje og vise sig som et eksempel ved at udbedre kløfter i hjemmet, på arbejdet og i nationen. *Den gode vilje smitter*. Når først der er gjort en klar begyndelse i en ren og uegennyttig ånd, så vil den gode vilje gennemtrænge verden, og rette menneskelige relationer hurtigt blive etableret. Udbedringen af kløfter er et praktisk arbejde. Syntesens Ånd, der arbejder gennem den store første stråle avatar (Syntesens Avatar), er nærmere jorden end nogen-sinde før, og den forståelse, der kan opstå i lyset af hans nærvær, står allerede til rådighed. Tendensen til at blive integreret kan derfor lettere få næring, og en ny syntese kan lettere blive opnået mellem mennesker. Men før integration og syntese bliver mulige, må første stråle energi nedbryde alt, hvad der hindrer integration, og alt hvad der hindrer en nødvendig syntese. Menneskene må også selv nedbryde fordomme, fjendskaber og de fikse ideer, som har forhindret syntese og skabt kløfter og hindret ret forståelse.

4. En delvis forsegling af døren til det onde

Hvad betyder disse ord egentlig? Mere end jeg kan fortælle jer eller sætte ord på, for problemet med det onde er alt for vanskeligt til, at det almindelige menneske kan forstå det. Hierarkiets opgave er (hvis jeg kan udtrykke det både præcist og symbolsk) at befri det gode, frie og smukke, og frigøre sandheden, og »spærre det inde bag lås«, som ikke er godt, som avler hæslighed og had, og det der fordrejer sandheden og lyver om fremtiden. Jeg har omhyggeligt valgt disse ord, og deres mening er tydelig, men der findes betydninger, der er alt for dybe og farlige for jer at prøve at forstå.

Det er menneskeheden – som med stadig større styrke og gennem millioner af år – der har udløst det onde i verden. Hadefulde tanker, grusomme gerninger, løgne, sadistiske handlinger, selviske intentioner og den mest modbydelige ambitiøse selviskhed har skabt en vej til »døren til det onde«. Der findes i virkeligheden to former for det onde: Der er den medfødte

tendens til selviskhed og adskillelse, som findes i vor planets substans. Alle former er skabt af den, og vor planetariske Logos arvede den fra resterne af et tidligere solsystem. Det er noget uundgåeligt og noget, der giver menneskeheden en nødvendig mulighed, som alle mennesker er godt udrustet til at håndtere og styre. Der *findes* noget i menneskene, som kan transmutere og forandre denne tendens, og det er dybest set videnskaben om frelse.

Men menneskeheden har valgt, at den ikke selv vil deltage i denne frelsende aktivitet, og derfor er menneskeheden i tusinder af år blevet styret af det, der er materielt. På den måde har den skabt den »brede og lette vej«, der fører til det sted, hvor en anden type af det onde har hjemme – en type, som oprindeligt *ikke* hører hjemme på vor planet, en type af det onde, som det aldrig har været meningen, at menneskene skulle beskæftige sig med. I utallige æoner har Hierarkiet stået som et skjold og beskyttet menneskeheden. Men med den hurtigt voksende mentale udvikling, med størstedelen af menneskeheden afvisning af Hierarkiet, og med misbruget af religionen til materielle formål og snævre teologiske og mentale læresætninger er Hierarkiet blevet tvunget til (meget mod sin vilje) at trække en del af sin beskyttende kraft (lykkeligvis for menneskeheden dog ikke det hele) tilbage. Vejen til døren til det onde var uden hindringer, og menneskeheden åbnede døren på vid gab. Døren blev første gang åbnet for det, vi betragter som det *kosmiske onde* i romerrigets mest dekadente tid (hvilket var en af årsagerne til, at Kristus valgte at manifestere sig på den tid), og den åbnedes endnu mere under de franske kongers korrumperte regime, og i vor egen tid er den blevet åbnet endnu mere af onde mennesker i alle lande.

Husk, at det onde jeg her taler om ikke nødvendigvis er de modbydelige og nedrige ting, som folk taler om med tilbageholdt åndedræt. De kan stort set helbredes, og inkarnationsprocesserne rensar dem efterhånden. Det vigtigste ved det kosmiske ondes sande natur kommer til udtryk som forkert tænkning, som falske værdier og som det højeste onde af materialistisk selviskhed og med en følelse af at være isoleret og noget særligt. For atter at tale i symboler er det vægten fra alt dette, som holder døren til det onde åben, og som forårsagede verdenskrigens rædsler og de katastrofer, der var en følge.

En forståelse af det, der skete, virkede *midlertidigt* bedre til at forene verden og udbedre kløfterne mellem nationerne end noget andet. Verdens nationer allierede sig i stort omfang med lysets kræfter, og lidt efter lidt blev det kosmiske onde tvunget tilbage, og døren, som »forsegler stedet til den endeløse død, og som skjuler de herrers ansigter, der lyser af ondskabsfuld stolthed og af hadefuldst lyst«, blev delvist lukket, men ikke lukket helt i. Den endelige lukning og forsegling er endnu ikke fuldbåret.

Der findes bestemte områder med det onde i nutidens verden i dag, hvorigennem de mørke kræfter kan nå menneskeheden. Hvordan de er, og hvor de er, har jeg ikke til hensigt at sige. Men jeg vil understrege, at Palæstina/Israel ikke længere burde kaldes det hellige land, da dets hellige steder blot er jordiske rester af tre døde og ophørte religioner. Ånden har forladt de gamle trosretninger, og det sande åndelige lys er ved at blive overført til en ny form, der efterhånden vil manifestere sig på jorden som den nye verdensreligion. *Alt i de gamle former*, der er sandt, rigtigt og godt vil bidrage til den nye form, for lysets kræfter vil trække det gode med sig og inkorporere det i den nye form. Jødedommen er gammel, forældet og separatistisk og har intet sandt budskab til det åndeligt indstillede menneske, som de nyere trosretninger ikke kan give bedre. Den muslimske tro har tjent sit formål, og alle sande muslimer venter på, at Imam Mahdi skal komme og føre dem ind i lyset og til *åndelig* sejr. Den kristne tro har også tjent sit formål, og dens grundlægger søger at bringe et nyt evangelium og et nyt budskab, som vil bringe indre oplysning til alle mennesker over hele verden. Derfor står Jerusalem ikke for noget betydningsfuldt i dag, bortset fra det, der er forbi og burde forsvinde. »Det hellige land« er ikke helligt længere, men er vanhelliget af selviske interesser og af en erobrende nation, der dybest set er separatistisk.

Menneskehedens opgave er nu at lukke døren til det værste og dog sekundære onde og låse det inde på dets eget sted. Menneskeheden har nok at gøre med at transmutere det planetariske onde uden at skulle kæmpe mod det, som mestrene selv kun kan holde nede, men ikke besejre. Håndteringen og nedbrydningen af denne type af det onde og derfor vor planets frigørelse for den fare det er, er den skæbnebestemte opgave for

dem, der arbejder og bor i »det center, hvor Guds vilje er kendt«, Shamballa. Det er *ikke* Hierarkiets eller menneskeheden opgave. Husk det, men husk også, at det som mennesket har sluppet løs, kan han også hjælpe med at fængsle, og det kan han gøre ved at skabe rette menneskelige relationer, ved at udbrede nyheden om, at det åndelige Hierarki nærmer sig, og ved at forberede Kristi tilsynekomst. Glem heller ikke, at Kristus er medlem af Shamballas store råd, og han bringer den højeste åndelige energi med sig. Menneskeheden må også holde op med at betræde vejen til »døren til det onde«, og søge den vej, der fører til lyset og til indiviellsens dør.

5. Anvendelsen af Den store invokation

For nogen tid siden gav jeg – efter Kristi instruktioner – verden en invokation, som er bestemt til at blive meget nyttig med henblik på at tilvejebringe bestemte store begivenheder, som er:

1. En udstrømning af kærlighed og lys til menneskeheden fra Shamballa.
2. En invokativ bøn til Kristus, Hierarkiets leder, om at komme til syne igen.
3. Etableringen på jorden af den guddommelige plan, så menneskeheden selv beredvilligt kan fuldkommengøre den.

Disse tre begivenheder er i øvrigt relativt nært forestående, og de vil blive tilvejebragt ved en bevidst gennemførelse af planens nuværende fase, som det i et vist omfang er den guddommelige intention at tilvejebringe før Kristi tilsynekomst. Etableringen af rette menneskelige relationer er den øjeblikkelige opgave og det er den fase af planen for kærlighed og lys, som menneskeheden lettest kan respondere på, og som den allerede viser ansvarsfølelse overfor.

Der har ikke været megen opmærksomhed omkring invokationen, der bliver intoneret af mennesker overalt, og dog har menneskeheden påkaldende råb ned gennem tiderne nået Hierarkiet og affødt respons. En dag vil der blive foretaget et videnskabeligt studium af de store verdensbønner, åndelige udsagn og invokative appeller og deres relation til verdensbegivenhederne. Denne relation vil blive tankevækkende tydelig, og

resultatet vil blive en tættere sammenkædning af jorden og de åndelige centre for kærlighed og liv. Dette er endnu ikke sket. Lad mig illustrere det: Sri Krishnas åndelige udsagn, der findes i Herrens sang, *Bhagavad Gita*, var et budskab, der forudsagde Kristi komme. I sangen siger han:

»Hver gang retten svinder og uretten vokser, så skaber jeg mig selv.

I hver tidsalder kommer jeg til syne for at befri de gode, for at tilintetgøre de onde og for at genopbygge retten.«

Bhagavad Gita, Bog IV, Vers 7, 8

Kristus kom i det romerske imperiums lovløse og dekadente periode.

Et andet eksempel på en bemærkelsesværdig og urgammel invokation findes i *Gayatri*, hvor folkene påkalder retfærdighedens sol med ordene: »Åbenbar for os den sande åndelige sols åsyn, skjult bag en skive af gyldent lys, at vi må kende sandheden og udføre vor fulde pligt, når vi rejser til dine hellige fødder«.

Hertil må vi også føje de fire ædle sandheder, som Buddha formulerede, og som vi alle kender så godt, da de sammenfatter årsagerne og kilderne til alle de vanskeligheder, som menneskeheden møder. Der findes mange oversættelser af de sandheder, jeg her har henvist til, og de viderebringer alle den samme længsel og bøn, og deres betydning fremsættes dybest set korrekt. I det jødiske religionssystem blev der i De ti bud givet vejledning om menneskets handlemåder. Menneskenes love er blevet baseret på De ti bud, og de ligger dermed til grund for de love, der styrer folkeslagenes indbyrdes forhold i Vesten. Det har ført til et noget snævert gudsbegreb, fordi disse bud er belærende og har en negativ synsvinkel. Derefter kom Kristus og gav os universets grundlæggende lov, loven om kærlighed. Han gav os også fadervor med dens understregning af Guds faderskab, af rigets komme og af rette menneskelige relationer.

Nu har verden fået Den store invokation, som Hierarkiet selv anvender. Menneskenes tænkning er så reaktionær, at min påstand om, at den er en af de største af verdens bønner, og på højde med andre formulerede udtryk for åndelige ønsker og

formål, vil fremkalde kritik. Det er uden betydning. Kun nogle få – meget få – benyttede i kristendommens første tid fadervor, fordi det var nødvendigt at skrive den ned, at formulere den i forståelige vendinger, så den kunne oversættes på passende måde, før en udbredt anvendelse kunne blive mulig. Det tog flere hundrede år at nå det mål. I dag har vi alle muligheder for hurtig distribution, og de er alle blevet benyttet til gavn for Den store invokation.

Det enestående ved invokationen er, at den i virkeligheden byder på en helt særlig metode til integration. Den sammenkæder Faderen, Kristus og menneskeheden i én betydningsfuld relation. Kristus fremhævede altid Guds faderskab og satte det i stedet for den grusomme, jaloux stammegud hos den nation, han var født i for at få et fysisk legeme. Kristus var jøde. I det 17. kapitel af Johannes-evangeliet (som er et andet af verdens store åndelige udsagn) understregede Kristus kristusbevidsthedens relation til selve guddommens bevidsthed. Han sammenkædede monadebegrebet med den fuldt udviklede sjæls gennemtrængte personlighed og med den bagved liggende enhed, der eksisterer mellem alle væsener i alle former, og Faderen. Den mulighed, han dér gav udtryk for, er stadig meget fjern, undtagen i forbindelse med det åndelige Hierarki. Det er imidlertid værdifuldt at huske, at Hierarkiet har nået det mål, som alle sande disciple og indviede arbejder hen imod. Den store invokation har relation til Faderens vilje (eller Shamballas), Hierarkiets kærlighed og menneskehedens tjeneste i én stor *triangel af energi*. Denne triangel vil føre til to vigtige resultater: »forseglingen af døren til det onde«, og gennemførelsen af planen for kærlighed og lys ved hjælp af Guds magt, der frigøres på jorden gennem invokationen.

Det er ikke nogen grundløs drøm. Fra den menneskelige bevidstheds synsvinkel er lyslegemet først og fremmest verdens store uddannelsessystemer med deres kapacitet til at forbedre og udbygge videnskaben med henblik på at højne menneskeheden og ikke på at nedbryde den, sådan som det ofte er tilfældet i dag. Dette skal sammenholdes med den stadige forandring eller korrektion af videnskabelige resultater på grund af den oplysning, som visdom fører med sig. Den har tidligere vejledt menneskets aspiration og menneskets fremskridt ind i lyset. I det lys, der bringer indre oplysning, skal vi til sidst se lys, og den dag vil komme, hvor mennesker i tusindvis og utallige

grupper vil blive i stand til sammen med Hermes og Kristus at sige: »Jeg er (eller vi er) verdens lys«.

Af Kristus får vi at vide, at menneskene »elsker mørket mere end lyset, thi deres gerninger var onde«. Ikke desto mindre er noget af det største og smukkeste, der sker nu, at der kastes lys over alle mørke steder, og at alt skjult vil blive afsløret.

Når vi påkalder Guds sind og siger: »Lad lys strømme ind i menneskers tanker, lad lyset komme til jorden«, så formulerer vi et af menneskehedens store behov, og – hvis invokation og bøn har nogen som helst betydning – er svaret sikkert og vist. Når vi i alle mennesker til alle tider, i alle tidsaldre og situationer, føler en tilskyndelse til at formulere en bøn til det usete åndelige center, er det ganske givet, at et sådant center findes. Invokationer har lydt fra tidernes morgen og er ligeså gamle som menneskeheden selv, og derfor er det ikke nødvendigt med andre argumenter for deres brugbarhed eller kraft.

Den almindelige påkaldende bøn har indtil nu været selvisk og midlertidig i sin formulering. Menneskene har bedt om noget til sig selv, og de har påkaldt guddommelig hjælp til dem, de elsker. De har givet deres grundlæggende behov en materiel fortolkning. Den invokation, Hierarkiet har givet os for nylig, er en *verdensbøn*, for den har intet personligt i sig eller nogen midlertidig påkaldende tilskyndelse. Den giver udtryk for menneskehedens behov og trænger gennem alle vanskeligheder, tvivl og spørgsmål – helt ind til sindet og hjertet i den Ene, i hvem vi lever og røres og har vor væren – Den Ene, som vil være med os til tidernes ende, og »indtil den sidste trætte pilgrim har fundet vejen hjem«.

Men invokationen er ikke vag eller tåget. Den formulerer de grundlæggende behov, som menneskeheden har i dag – behov for lys og kærlighed, for forståelse af den guddommelige vilje og for det ondes endeligt. Det siges triumferende i invokationen: »Lad lyset komme til jorden, må Kristus komme til syne på jorden, lad hensigt lede menneskers små viljer, må planen forsegle døren til det onde« og den sammenfatter det hele som en fanfare med ordene: »Lad lys og kærlighed og kraft genoprette planen på jorden«. Hele tiden lægges vægten på stedet for tilsynekomst og manifestation: *Jorden*.

Denne invokation bidrager allerede nu meget til at ændre forholdene i verden – langt mere end det ser ud til. Der er

endnu meget, der skal gøres. Jeg vil bede alle studerende, alle mennesker af god vilje og alle, der deltager i triangelarbejdet, hvor de hjælper med at opbygge et netværk af lys og god vilje, om at gøre alt, hvad der står i deres magt for at udbrede invokationen. Året 1952 vil blive et åndeligt kriseår og et år, hvor det burde være muligt at lukke døren til det onde mere tæt i.

Alle mestrenes ashramer og hele Hierarkiet har været sammen om at udsende invokationen, og Hierarkiets medlemmer anvender den bestandigt, præcist og magtfuldt. Den vil tjene til at integrere de to store centre: Hierarkiet og menneskeheden, og til at forbinde dem begge på en ny og dynamisk måde med det »center, hvor Guds vilje er kendt«.

Jeg beder jer derfor om, at I i de kommende år forbereder jer på at anvende og uddele invokationen og gøre det til en hovedopgave. Jeg vil bede jer opfordre alle mennesker i alle verdens lande (som I er i stand til at nå) til samlet at fremsige invokationen på den samme dag i alle lande.** Jeg vil bede jer samle alt det, jeg har sagt og skrevet om invokationen og dernæst udarbejde en kort håndbog om dens anvendelse og hensigt og udlevere et eksemplar til alle, der gerne vil anvende den. En forståelse af dens oprindelse, mening og kraft vil gøre den langt mere effektiv. Året 1952 bør blive et vigtigt vendepunkt med hensyn til menneskehedens tænkning, menneskelige mål og forhold. Jeg vil bede jer om at arbejde for, at dette sker.

Dette var en kort oversigt over de fem vigtigste åndelige resultater i dette århundrede. Selve krigen har åbnet vejen for dem. De er et naturligt og normalt resultat af krigen, og de er (bortset fra Den store invokation) skabt af menneskemasserne og deres tænkning. Det var deres uudtalte forlangende og bønner fra deres lidende hjerter, der gav dem invokationen.

De to andre åndelige begivenheder, som jeg nævnte, ligger stadig ude i fremtiden, som I véd. Det er, at det åndelige Hierarkis medlemmer nærmer sig vor menneskehed, og det er Kristi tilsynekomst. Disse to punkter vil jeg ikke omtale yderligere. Jeg har omtalt den sidste overmåde store begivenhed i bogen *Kristi tilsynekomst*, og i bogen *Hierarkiets fremtræden* har jeg beskæftiget mig fyldestgørende med Hierarkiets fremkomst på det fysiske plan.

*

Ved indvielsen blev indført i juni 1952, og den blev på fuld hånd i juni (Tilgængeligt)

Det er vigtigt for mig, at I koncentrerer jer om det arbejde, der skal forberede disse to »fremkomster«. Forsøg at gøre de fem åndelige begivenheder, der allerede findes inden for jeres arbejds- og kundskabsområde, til en direkte del af jeres egne åndelige bestræbelser.

Lad menneskeheden være jeres tjenesteområde, så det kan siges om jer, at I kendte de åndelige kendsgerninger og var en dynamisk del af de åndelige begivenheder. Man må ikke kunne sige om jer, at I kendte disse ting, men gjorde intet ved dem og undlod at bruge jer selv. Lad ikke tiden gå, uden at I *arbejder*.

Strofer til disciple

VEJEN

Forsøg ikke, o du to gange velsignede, at nå op til den åndelige essens, før sindet kan absorbere. Sådan søges visdom ikke. Kun han, der har sindet under kontrol og ser verden som i et spejl, kan betros denne indre sans uden fare. Kun han der véd, at de fem sanser ikke er andet end illusion, og at intet andet end de to forude forbliver, kun han kan få adgang til hemmeligheden om den forvandlede korsform.

Vejen, som betrædes af tjeneren, er ildens vej, der går gennem hans hjerte og fører til hovedet. Det er ikke på glædens vej og heller ikke på smertens vej, at frigørelse kan opnås eller visdom komme. Det er ved at transcendere de to, ved at blande smerte med glæde, at målet nås, det mål der ligger forude som et lyspunkt i en mørk vinternat. Dette lyspunkt kan minde sindet om et lille lys i et trøstesløst kvistkammer, men dette ganske lille kolde og flakkende punkts stråleglans vokser til stadighed, efterhånden som den vej, der fører til dette lys, betrædes ved at sammensmelte modsætningernes par, indtil lyspunktet bliver, som var det en lampes varme lys, der når sindet hos vandringsmanden på vejen.

Gå videre, o pilgrim, hold stædigt ud. Der findes intet lys og ingen jordisk lampe fyldt med olie. Stråleglansen vokser til vejen ender i en flammende herlighed, og vandringsmanden i løbet af natten bliver et solens barn og træder ind gennem portene til denne strålende sfære.

KARMAS BÆGER

Der findes et bæger, som de fire karmaherrer rækker frem til dem, der skal drikke af det. Drikken i dette bæger skal tømmes til allersidste dråbe, før det er muligt at fylde bægeret med en renere og sødere drik. De syv herrer for kosmisk kærlighed afventer det øjeblik, det kan fyldes.

Bægeret er uvæsentligt. Drikken drypper dråbe for dråbe ned i bægeret. Det tømmes ikke helt før den sidste time, hvor pilgrimmen selv tager bægeret. Han tager det fra de herrers hænder, der bøjer sig ned, og fører det til sine læber. Indtil denne

dag holder andre bægeret, og pilgrimmen drikker med en indre blind fortvivlelse. Efter det tidspunkt løfter han sit hoved, han ser lyset over sig, han tager bægeret, og strålende af glæde tømmer han det til sidste dråbe.

Bægerets indhold er forandret, det bitre bliver sødt, den brændende essens forsvinder i kølige, livgivende strømme. Den indre absorberende ild har brændt, har givet ar og er brændt ud. Drikken, der nu indtages, lindrer brandsårene, den heler arrene og gennemtrænger enheden.

De fire bøjer sig ned og ser arbejdet. De giver slip på karmas bæger. De blide herrer for kosmisk kærlighed blander derefter en anden drik, og – når de ser, at bægeret er tømt (tømt ved bevidst vilje) – hælder de det i et bæger, der nu er behov for til et mere omfattende og et større liv. Ikke før bægeret er blevet anvendt én gang, fyldt, drukket og betragtet som uvæsentligt, kan det uden risiko rumme det, der senere hældes i.

Men når pilgrimmen tømmer bægeret helt, så vender han sig mod verden i pinsel. Med bægeret i hånden (en gang tømt, atter fyldt og ikke anvendt til selviske formål) lindrer han nøden hos de kæmpende mennesker, der betræder vejen sammen med ham. Drikken af kærlighed, af hellig ild og af kølige helsebringende strømme løfter han ikke til sin egen mund, men rækker den til andre. På de udmattede menneskers vej bliver han en herre for magt – en magt, som han har opnået ved det arbejde, han har udført, en magt der er nået gennem bevidst vilje. Ved at have tømt karmas bæger, har han opnået retten til at tjene.

Se fremad, o pilgrim, mod målet. Se udstrålingen langt fremme fra den herlighed, der omslutter alt, og fra det lys som intet kan dæmpe. Grib bægeret og tøm det hurtigt, betænk dig ikke på grund af smerten. Det tomme bæger, den rolige hånd, den solide og stærke indsats fører til et øjeblikks smerte og derefter til et udstrålende liv.

DEN LYTTENDE PILGRIM

Lyt, o pilgrim, til de store devaherrers intoning af ordet. Dæmp alle jordiske vibrationer, bring ro over den lavere tænkeevnes rastløse stræben, og lyt intenst opmærksomt til de lyde, der stiger op til Logos' trone. Kun den rene af hjertet kan høre,

kun den ydmyge kan respondere.

De voldsomme lyde fra alle jordiske kampe, vandsfærens skingre vibrationer, og den forstyrrende støj, der kendetegner tankens bolig, dæmper lyden og spærrer for tonen. Det menneske, som i sit indre er tavs, stille og rolig, som ser alt ved hjælp af det guddommelige lys og ikke ledes af lyset, der reflekteres i den trefoldige sfære, vil snart komme til at høre. Fra æteren, der omgiver ham, vil en tone nå hans ører, en tone helt anderledes end tonerne fra den jordiske verden.

Lyt, o pilgrim, for når denne lyd i farverig vibration når den indre sans, vid da, at et punkt, der markerer en stor overgang, er nået.

Vær derpå opmærksom, o pilgrim, på denne times komme. Stig op og nærm dig med lutret stræben lyden. Vid, at når tonen bryder gennem det disede morgengry, eller den i det mættede sollys blidt når øret, så vil den indre hørelse snart blive til udvidet følelse, til indre syn og til fuldkommen forståelse.

Når sfærernes musik kommer til dig tone for tone en diset morgen, en solrig middagsstund, en kølig aften eller lyder gennem nattens mørke, vid da, at i de rytmiske toner ligger en åbenbaring skjult.

ET ESOTERISK BRUDSTYKKE

Hvor er porten, o Lanoo, der vogter den trefoldige vej?

I det hellige hjerte hos ham, der er den trefoldige vej. Jeg når porten og træder ind, hvorved jeg træder ind i hjertet ved hjælp af stor medfølelse.

Hvor mange porte findes der, o opsynsmand på vejen?

Der findes syv porte, og hver af dem fører til centrum i en stor sfære af lyksalighed. Den, der søger at vide, må finde den første port. Når han er gået ind ad den, vil han i periodiske cykler finde de andre seks.

Du taler om, at stor medfølelse er den nøgle, der åbner portene helt. Forklar med de enkleste ord, hvad det kræver.

Det kræver en blid barmhjertighed, der véd, ser og alligevel forstår. Det kræver tårer af krystal til at vaske broderens synder bort. Det kræver et brændende mod, der kan holde en broders hånd, opløfte og opmuntre ham, selv om hele verden råber »nej«. Det kræver forståelse, der er erfaret og har givet viden. Den okkulte følelse af enhed vil føre til porten.

Hvad ellers vil føre mennesket til porten ind til vejen?

Først medfølelse og bevidst enhedsskabelse. Dernæst nedbrydning af enhver form, som fastholder og skjuler livet. Derefter visdom sammen med lærdom og en klog anvendelse af ordet, okkult tale og stilhed i det centrum, der fastholdes midt i alverdens støj.

Kan du, o Lanoo, sammenfatte disse tanker til et trefoldigt budskab?

Først enhed, dernæst ordet og til sidst vækst.

HEALING

Et violet center, omgivet af gult, smelter sammen til rødt. Gult udvikler og beskytter. Det omhyller kernen. Når I kender betydningen af violet, vil lovene om sundhed og magnetisk lindring ikke længere være forseglede. Seglet bliver løsnet af skyggernes devaer. Det gule nærmer sig det violette, og det røde udvikler sig. De nærmer sig hinanden, og samarbejde er muligt. Når seglet løsnes, åbnes porten. Disse tre er de store hjælpere, og i deres hænder ligger viden for den næste generation. Gå nærmere.

DEN SKJULTE PORTAL

En umådelig ildkegle ses midt i den golde ørken. Et menneske står ubeslutsomt foran den. Keglen befinder sig mellem mennesket og et frugtbart land.

Keglen stiger op fra den golde ørken. Der føles intet andet end dens brændende varme, intet ses ud over dens blændende lys. Dens flammer har fejet hen over landet og efterladt en nøgen

ørken. Den udstråler en ild, der fortærer alt, den kan nå. Alt grønt dør og områdets beboere viger tilbage for dens flammer, der svider og brænder grusomt og i overmål.

Hvid er dens inderste kerne, rød den omgivende flamme og gul er ilden, der spreder sig. Som en brændende varm kappe hindrer den udsynet og skjuler det, der ligger hinsides. Som et rosenrødt ligklæde med et anstrøg af dyb orange skjuler det alt på lang afstand.

Pilgrimmen har rejst langt fra det frodige og grønne landskab og gennem den golde ødemark. Han har intet beholdt, intet ud over sit stærke begær, han kan ikke gå tilbage ad vejen, kun videre fremad mod ilden.

Fra denne ildkegle, som et ekko fra dens hjerte, lød en rask stemme for hans øre: »Se Guds bolig«.

Fra ildkeglen ramte en melodi hans øre, den slog en tone an i hans bryst og fremkaldte en hurtig respons.

Hurtigt videre, o pilgrim, mod flammerne. Prægtig er ildens voldsomme glød. Gå ind gennem portalen, der ligger skjult af dens lys.

Døren er der, uset, ukendt, bevogtet af flammeherrerne. Dybt i hjertet af det gule, tæt ved den ydre rand, ligger den nøgle, der skjuler hemmeligheden. Tærskelen til denne indre dør og det usete trin, der skal nås, vil foden finde i udkanten af flammerne. Ræk hånden frem og rør ved døren, bank tre gange på med ren intention. En stemme vil besvare denne kalden. Ordene vil lyde: »Hvem er det, der søger vejen?«

NØGLEN

Den første nøgle ligger skjult under tærskelen, bevogtet af vogteren. Han, der bryder ind, må bøje sig ned og tage den efter en besværlig, men beslutsom søgen. Hånden, der fatter om nøglen, skal have et naglemærke gennem midten af håndfladen. Når det er tilfældet, åbner den første dør sig.

Den anden nøgle ligger på den anden side af tærskelen, forbi bunken af torne. Fra føddernes midte vil det blod strømme, der nedbryder alle hindringer. Hemmeligheden ligger i de blodplet-

tede fødder og de naglemærkede hænder. Søg dem. Da vil den anden dør åbne sig, når du berører den.

Den tredje nøgle ligger halvvejs oppe. Nøglen ses i niveau med hjertet. Før den kan gribes og anvendes må spyddet trænge igennem, således at blodet kan strømme ud og rense og hele. Kun de, der er lutret på den måde, kan tage nøglen og træde ind ad den tredje dør.

ET OKKULT BUDSKAB

Nøglen er fundet, og med hændernes kraft i lysets tjeneste, og med et hjerte, der banker af kærlighed, drejes nøglen. Døren åbner sig helt.

På hurtige fødder træder den, der skynder sig mod lyset, ind ad døren. Derefter venter han. Han holder døren på klem for dem, der følger efter, og således er han aktivt ventende.

En stemme lyder: Min broder, luk døren, for enhver må selv dreje nøglen med sine egne hænder, og enhver må træde ind ad døren alene. Det strålende lys i herrens tempel lyser ikke for alle på samme dag eller i den samme time. Enhver kender sin time. Din time er *nu*.

Luk derfor døren, broder. Husk, at de, der står bagved dig, de véd ikke, at døren er blevet åbnet, eller at døren er blevet lukket. De ser den ikke. Slå dig til ro med den tanke, min broder, og når du går ind ad døren, så luk den omhyggeligt, og træd ind på det næste stadium på den opadgående vej – alene, og dog ikke alene.

KORSFÆSTELSEN

I det mystiske hjerte med dets to lapper ligger nøglen til reservoiret. De virker ved udstrømning og tilbagevenden og danner derved et kors. Det står midtvejs med højrehånds- og venstre-håndsvejen på hver side. Der er mennesket korsfæstet med de to på hver sin side – en på den højre og en på den venstre. I opfattelsen af nøglen og af at åbne og lukke dørene ligger det evige liv. Kend dig selv og forstå.

KORSET

I korset er lyset skjult. Det vertikale og horisontale skaber ved gensidig friktion, et vibrerende kors funkler, og der opstår bevægelse. Når det vertikale bliver ét med det horisontale, følger pralaya. Evolution er en horisontal bevægelse frem mod en opadrettet positivitet. I hemmeligheden om retning findes den skjulte visdom. I læren om absorption findes den helbredende evne. Evolution er det punkt, der bliver en linje, og den linje der bliver et kors. I korset, der drejer horisontalt, findes frelsen og den pralayiske fred.

BÆGERET

Det lavere bæger opstår som en mørk eller dyster farvet blomst. For det ydre syn ser den trist ud, men engang vil et lys skinne i det indre og få illusionen til at bryde.

Det andet bæger opstår af det lavere hylster, som blomsten fra det grønne bæger. Den er rosa i mange nuancer, og for tilskueren ser det ud, som om farven kan transcenderer det indre skinnende lys. Men det er kun en illusion, som tiden selv fordriver.

Det tredje bæger overgår alle og åbner med tiden sine kronblade. Blåt kommer til syne og blandes med rosa og danner i begyndelsen en dyb uigennemtrængelig nuance, der lukker lyset ude.

Inde i de tre, dybt skjult i hjertet, skinner det guddommelige lys, i begyndelsen ganske svagt, men efterhånden vokser det sig større. Dette lys konstruerer til sig selv ved udstrålende varme og iboende guddommelig vibration en klædning, der spiller i alle regnbuens farver. Denne klædning kommer ud af det tredfoldige bæger og lægger sig som en flydende boble på en blomst.

Inde i denne regnbuefarvede klædning brænder den indre flamme, og den brænder det lavere grove materiale væk. Desto nærmere man kommer vejen, jo klarere skinner lyset. Det overjordiske lys skinner gennem det mørke og grove bæger, der danner fundamentet, indtil alle ser udstrålingen og i deres indre råber: »Se, en gud er her«.

Fra det rosenrøde bæger skinner en indre glød, og snart bliver det røde fra jordens begær til en glød fra himlens ild, og alt forsvinder undtagen aspiration, som ikke farver bægeret

med karmisk farve.

Fra det blå bæger skinner og gløder det guddommelige indre lys, indtil alle former er brændt og forsvundet, og der intet er tilbage ud over en guddommelig abstraktion. Intet andet end hylstrene er tilbage, intet andet end de former, der skal anvendes, hvilken mærkværdig hændelse det vil blive ved kulminationen? Vent lidt, o pilgrim, der står foran den mærkelige tilsynekomst, iagttag med bøjet hoved ildens udvikling. Langsomt sammensmeltes det trefoldige bæger til et alter, og fra dette trefoldige alter stiger ilden op til sit udspring. Efterhånden som den indre flamme stiger op og spreder sig, lyser den centrale sfæres skønhed strålende hvid, og får verdenerne til at standse og råbe: »Se, en gud er her«.

Flammen stiger hele tiden højere og højere op, og varmen strømmer hele tiden ud, indtil – når timen er inde – flammen tilintetgør alt, og alt er forsvundet, og tidsaldres arbejde nedbrydes og bliver til intet i ét nu.

Men ud af den firefoldige ild, op fra tidsaldrenes alter, springer den befriede Ene, flammen. Den dobbelte flamme springer tilbage til kosmos' ild. I de tre absorberes essensen og bliver ét med sit udspring. Gnisten bliver flammen, flammen bliver ilden og danner en del af det store kosmiske flammehav, som holder hemmeligheden om de fem skjult i hjertet.

ET ILDMANTRA

Lyspunktet i den glødende bue, o pilgrim på vejen, tiltager og aftager alt efter, om det anvendes blidt eller voldsomt, hvorved hjertets hensigt røbes.

Punktet er der altid, ubemærket og uset. Mørk er natten, og trist og smertende den uoplyste pilgrims hjerte. Mørk er natten, men tristheden føles ikke, når det strålende uvirkelige lys ses i den dystre portal, det lys der evigt blafrer forude, og med sit skær altid lokker pilgrimmen fremad.

Seks gange tiltager og aftager lyset, seks gange føles gløden, men i den syvende glødende time flammer lyset op.

Seks gange flammer lys op, seks gange begynder det at brænde, men i den syvende time forsvinder alteret ud af syne, og kun flammen ses.

Seks gange brænder og brydes den brændende cirkel, seks

gange den buldrende ild, men den syvende gang er intet tilbage ud over flammen, der stiger op til den triadiske ånd.

Seks gange stiger flammen op, seks gange trækker skyen sig tilbage, men den syvende gang er der intet andet tilbage end evig ild.

Seks gange absorberer flammen vandet, seks gange forsvinder fugtigheden, men ved den syvende store absorption er intet andet end den regnbuefarvede ild tilbage.

Tre gange omslutter ilden, tre gange trækker solen sig tilbage. Den fjerde gang er arbejdet udført, og intet er tilbage ud over urflammen. Denne flamme absorberer, roterer, modtager og forbliver. Når alt, der er, har krydset flammen, så findes tid ikke længere.

Den store invokation

Fra lysets kilde i Guds sind
lad lys strømme ind i menneskers tanker
lad lyset komme til jorden.

Fra kærlighedens kilde i Guds hjerte
lad kærlighed strømme ind i menneskers hjerter
må Kristus komme til syne på jorden.

Fra centret hvor Guds vilje er kendt
lad hensigt lede menneskers små viljer
den hensigt mestrene kender og tjener.

Fra centret vi kalder menneskeheden
lad planen for kærlighed og lys fuldbyrdes
må den forsegle døren til det onde.

Lad lys og kærlighed og kraft
genoprette planen på jorden.

Denne invokation eller bøn tilhører ikke nogen person eller gruppe, men hele menneskeheden. Skønheden og styrken i denne påkaldelse ligger i dens enkelhed og deri, at den udtrykker visse centrale sandheder, som alle mennesker naturligt og normalt accepterer – eksistensen af en oprindelig intelligens, som vi vagt kalder *Gud*; at den bevægende kraft bag det synlige univers er *kærlighed*; at en stor individualitet, som de kristne kalder *Kristus*, kom til jorden og legemliggjorde denne kærlighed, så vi kunne forstå den; at både kærlighed og intelligens er virkninger af det, som kaldes *Guds vilje*; og endelig den selvindlysende sandhed, at det kun er gennem *menneskeheden* selv, at den guddommelige plan kan virkeliggøres.

Alice A. Bailey

Register

A

- Abstraktion –
læren om, 177
princip, strømmer ind i legemet, 176
proces, 173, 174
viljesprincippet, aktivt eller ikke-aktivt, 175
- Adept –
brændpunkter, tre, 485
evner, 22
- Afvisningen, indvielse, niende, 608, 653
- Ajnacenter, indviets, 268
- Aktivitetens Buddhaer, 142, 192, 218, 268, 278-285, 411, 413, 586, 590
- Alta-major centret, indviets, 268, 437
- Alvidenhed, den guddommelige helheds, 52
- Amen, anvendelse, 63
- Anden grads indviet –
betegnelse, 127
magtord meddeles, 186
mål, 673
- Anden indvielse –
antahkarana, bygning af, 488
ceremoni anvendt, 534
dåben i Jordan, stråle, 575-589
efter, virkeliggøre hensigt, 325
energi, 360
forberedelse til tredje indvielse, 660, 682
frigør fra emotionel kontrol, 677
indikationer, 660
krav, 139, 674
kvaliteter, 579
nøgleord, 677
påbud om udtryk, 325
skoling til, anvendelse af Sirius' energi, 420
tilkendegivelse, 588
vedrørende skabende arbejde, 537
vision, 674
- Andet guddommelige aspekt, udtryk, instrument, 228
- Anerkendelse –
af gruppelem, fra menneskes verden eller mester, reaktion, 224
som symbol i gruppes aura, 245-247
- Anima mundi, 30
- Antahkarana –
anvendelse, 39, 40, 42, 43, 46, 143, 195, 499, 591
behov for, 149, 443
bestanddele, 458
bygget ved bevidst indsats, 471
bygning af –
anvendelse af skabende imagination, 487, 492, 493, 514, 515
bevidst –
medvirken, 488
opgave, begyndelse, 491
fra begge sider, 498, 505
fremskridt, faktorer, 466
gruppes, 124
individuel, 478
krav om, 127
medvirkende omstændigheder, 469-478
mål, 499
over mentalplan, 471
periode, 467
proces, 490-499, 505-522
- Antahkarana – fortsat
bygning af – fortsat
på mentalplan, 474
relationer, 276, 447
seks stadier, 491-499, 504, 515
teknik, 478-481, 491-499
tjeneste, 500

- trin, 54, 449, 451-456
 udvidelse af bevidstheden,
 476
 virkning, endelige, 480
 definition, 454, 458
 discipels, mester afhængig af,
 548
 forbundet med abstrakt tænke-
 evne, 179
 fuldkommengøres, 61, 268, 414,
 450, 477, 480, 498, 689
 funktioner, 72, 172, 228, 277,
 447, 454, 480, 495, 591
 gruppe, 41, 131, 233, 268, 548
 kosmisk, 412, 535
 mellemlid ved koordination,
 475-478
 menneskehedens, 284, 508
 monaden og, ved fjerde indivi-
 else, 113
 naturen af, 457-460
 planets, 412, 413, 717
 projektion –
 discipels, 494-497, 505-514,
 515, 518-522
 fra mesters ashram, 294
 stabilisering, 499
 store, 268
 systems, 412, 413
 syvfoldig vævet tråd, 143, 509
 trefoldig tråd, vævet ind i
 bevidsthed, 471-473
 vejen til opstandelse, 328
 virkning i livsenergiens frie spil,
 290
 Apostolisk succession, sande
 betydning, 727
 Arbejde og kapital, problem i USA,
 631
 Arbejderbevægelsen stiftet af en af
 mestrene, 266
 Aries, Vædderen, stjernebillede
 besjæler bevidsthed, 280
 Ariske –
 cyklus, 559
 definition, 593
 race, 201, 482, 502, 561, 592,
 593, 661
 Ashram – Ashramer –
 adgang til, 110, 139, 308
 berigelse for, forudsætning ved
 gruppeindvielse, 351
 består af disciple og indviede,
 110, 349, 353
 centrum, discipels erkendelse af
 kald, 547
 cyklisk indstrømning fra Sirius,
 421
 egne mål uden forbindelse til
 discipel, 549
 eksternalisering, 123, 124, 148,
 282, 342, 373, 388, 415, 652
 energi – energier –
 dynamiske, åbenbarende,
 fremadgående, 705,
 styres til fremme af guddom-
 melige plan, 684
 forenede, åndelig syntese, 447
 frihed fra tvang eller opsyn, 385
 grundtone, 349
 gruppe af indviede, 650
 indre, 225, 233
 indre eksoterisk gren, dannet af
 D. K., 265
 instinktiv reaktion på strålepå-
 virkning og herskende vilje,
 385
 kvalitet, betingende, 369
 Ashram – Ashramer – fortsat
 kærlighed-viddoms, 389
 magnetisk tiltrækning, respons
 på, 664
 mesters –
 liv, virkninger, 110
 relation til, 369
 undervisning, 546
 mestres, 180-181, 200, 252
 målrettet intellekt og inklusivt
 liv, 561
 niogfyrre, 376, 394
 på –
 buddhisk plan i dag, 393

- intuitive buddhiske plan, 131
samarbejde i fuldkommen enhed, 353
Sanat Kumaras, 241, 249, 373-436
skabende arbejde, 305
syv, 343, 386, 389-394
tilblivelse, 384, 394
udstråling og magnetisk område, 386
underashram, fungerende, 394
virkninger ved indviets adgang, 562
- Ashramisk –
erkendelse af gruppe, 237
føjelighed, 223
- Aspirant – Aspiranter –
alle, mål, 449
arbejde, 194, 309, 588
erkender, hvem der skal tjenes, 664
mål, 309
prøves, 251
symbol, 475
vanskeligste periode, 679
- Aspiration –
massernes, vækst, virkning på mestre, 131
relation til intuitiv evne, 448
stigende, møde menneskets, 124
- Astral –
energi, forkert anvendelse, 551,
kosmiske, plan, 177, 213, 214,
293, 364, 368, 383, 398, 404
legeme, 133, 172, 448, 485
liv, omdannes til intuitiv evne, 448
plan –
eksisterer ikke, 213, 448, 577
omformning, 580
tumult og kaos, årsager, 407
udvikling i menneskeheden, 199
- Astrologi, ny, undervisning af mesteren D. K., 264
- Atlantehavserklæringen, 81
- Atlantis –
bevidsthedstråd, 482-485
gamle, symbol, 561
- Atlantisk –
civilisation, 556
cyklus, 560
indvielse, 352
menneskehed, intelligente, 561
tid, udvikling, 198-200
- Atma-buddhi –
sammensmeltet virkelighed, 420
syntese, 413
- Atma-buddhi-manas, 450, 479, 643
- Atmisk –
natur, udtrykker viljespekt, 321
plan –
dynamisk energi, indstrømning, 598
karakteregenskaber, 468
- Atom –
manasiske permanente, 61, 479
spaltning, årsag, 644
- Atomenergi –
anvendes til gavn for menneskeheden, 645
frigørelse, for tidlig opdagelse, 418, 652
- AUM, 62, 63, 65, 66, 67, 212-214, 517
- Avatar – Avatarer –
kommende, 26, 27, 105-107, 269
kosmisk, elimination af kosmisk onde fra jorden, 728
Kristus kommer forinden, 106, 107
læren om, 171
oprindelige, 404
store, triangulær dør til vort system, 428
under ledelse af Sollogos, 726, 727
- Avatarisk stimulering, nedstrømning, virkninger, 28
- B**
- Bailey, Alice A. –
fundet af mesteren D. K., 641

- lære, 267
 skriver efter diktat, 262
- Begær –
 dør ud, 223
 individuelt, i gruppe, nedbrydes,
 223
 intet hos mester, 113
 omdannes, 448
 oprindeligt og naturen af, 198
 overvindes, 272
- Begær-kærlighed, fortolkes af indviet, 473
- Behov for at samle og registrere informationerne om indvielse, 665
- Beskyttelse –
 af Kristus, ved mestre, 652
 ved ottende indvielse, 719
- Beslutning –
 indvielse, 368, 608, 651-653
 ni valgmuligheder i stedet for syv, 417
- Bevidsthed –
 discipels, forbindes med Hierarkiet, 545
 fokuseret i åndelig triade, 272
 forbindelse til fysisk og astralt legeme, 453
 gruppe. *Se:* Gruppebevidsthed.
 Hierarkiets, 140
 højere, forandringer, resultater, 30
 i formen, respons på større kontaktområde, 454
 indviet, 37, 131
 ingen på æterisk plan, 191
 inkarneredes og diskarneredes, ændres, 29
 koncentreret i hovedet, forsøg, 15
 kontinuitet. *Se:* Kontinuitet, bevidsthed.
 lægger indviet bag sig, 93
 menneskets, opvækkes i dag, 29
 mesters og discipels, forenes, 545
 mestres på tredje vej, 411
- normal, indviets, 179
 sensitivitet, opfattelse, planetarisk forbindelse, universel bevidsthed, 439
 Shamballas, naturen af, opfattelse, 370
 stabiliseret i åndelig triade, 151
 syv tilstande, 467
 transcenderet, 292, 294
 tre tilstande, udtryk, 471
 tråd, 458-460, 462, 469, 474, 479-483
- typer –
 der har relation til de tre kors, 688
 tilintetgørelse, 317
 udvidelser, 18, 66, 249, 474, 476
- Blavatsky, H.P., lære, 267, 276
- Blindhed, okkult, 21, 208, 209-211, 697
- Blændværk –
 arbejde med, af mester på anden vej, 408
- Blændværk – fortsat
 fordrivelse af, 193, 576, 678
 forsvinder, 185
 frigjort sig fra, den indviede, 75
 frihed fra, fuldstændig, skabelse af, 598
 i Rusland, 434
 intet på kosmisk astrale plan, 293
 mestres af discipel, 275
 opstår på astralplan, 200
 produkt af, 448
- Blændværksskabende tendens og astralisme, 124
- Blå loge, 421, 423
- Bombe, atom –
 forårsaget af Shamballa-energi, 644
 kulmination af magt, 652
- Brasilien på prøvestadiets vej, 624
- Britiske statsamfunds relation til USA, 623, 630
- Bro. *Se:* Antahkarana.

- Broderskab –
 definition, 287
 etablering af, 146
 mysterium, der er ved at blive løst, 287
 skyldes syntese, 132
- Brændende grund, 41-43, 45, 50, 59, 237
- Buddha, Herren –
 arbejde, 527
 beredte vejen til fjerde indvielse, 696
 fejltagelse, 402, 403
 forkyndelse ved tredje indvielse, 689
 gruppearbejde, 251
 hjælp i dag, 102, 104
 indvielse, 391
 og –
 arhater, arbejde, virkning, 26
 Kristus –
 arbejde, relation, 265
 fortsat til højere tjeneste, 94
 opnåelse, 216, 527
 udsending fra det store råd, 142
 valg, 421
 årlig tilsynskomst, 82
- Buddhi –
 aktiv i indviedes hjerte, 421
 emotionelle legeme modtageligt af, 369
 fra Sirius, findes i hvert atoms hjerte, 420
 fuldkommen tilkendegivelse, 18
 udtryk for Shamballas hensigt, 321
Se også: Intuition.
- Buddhisk –
 bevidsthed –
 Hierarkiets, 486
 Hierarkiets medlemmer har, 177
 kosmisk, plan, vej fører til, 405
 legeme, vigtigste redskab til sansning, 289
 liv, 56
 niveau, fjerde grads indviet fungerer på, 693
 plan –
 ashramer på, 131
 egenskaber, 467
 knyttet til kosmisk astrale plan, 705
 modtagelse af kærlighedsenergi, 383
 relation til ren fornuft, 539
 princip i virksomhed, 39
- Bøn, definition, 82
- C**
 Centrale åndelige sol. *Se: Sol, centrale åndelige.*
 Centre, emnet om, er farligt, 344
 Chohan på monadisk plan, 295
 Civilisation – Civilisationer –
 ny, platform, 206, 267, 574
 tilintetgøres, 317
 vor moderne, dødsstød, 146
 Cølibat, tvunget, 95
- D**
 »De små« eller »lille barn«, 127
 Decentralisering –
 nødvendig, 38
 udvikling, 58
 Dele, at, i dag, 612, 613
 »Det højeste lys styrer«, 521
 Deva – Devaer –
 arbejde, 191-193, 196
 energier, frigørelse fra, 194
 evolution –
 aura, mennesket frigør sig fra, 194
 forbundet med femte og sjette vej, 427
 indviets arbejde med, 586
 kvaliteter, 193
 udtryk for Shamballas viljes-

- aspekt, 194
 - opgave, 193
 - oprindelse, 193
 - relation til –
 - Aktivitetens Buddhaer, 192
 - planetariske Logos, 192
 - Differentieringsproces, 277
 - Discipel – Disciple –
 - accepteret, private liv, stadier, 544
 - adelsmærke, 140
 - aktive i 1944, 201
 - betragtes som en mulig fare, 167
 - definition, 119
 - dobbelte liv, 440-443, 538
 - erkendelse af selv at være fader-
aspekt, 114
 - individuel. *Se:* Enkelte discipel.
 - indvielse, 28
 - nye krav til, 126
 - opgave, 314
 - pligt, 309
 - prøvestadiets, bliver accepterede, 28
 - på prøve, grupper af, regler, 30
 - regler for. *Se:* Regel – Regler.
 - samarbejder i to hovedgrupper, 141
 - senior, fremskridt, 28
 - skoling. *Se:* Skoling.
 - symbol, 475
 - vibration, stimuleres af person eller gruppe, 547
 - viden om, at han er selve livet, 119
 - åbenbaring af grundlæggende enhed, 309
 - Discipelskab, ny, læren om, 263
 - Discipleship in the New Age* –
 - Bind I, gunstigt resultat, 222
 - Bind I og II, instruktioner, 265
 - Discipliner –
 - fysiske, værdi, 141
 - sjælens, 140
 - Djwhal Khul. *Se:* D. K., mester.
 - D. K., mester –
 - arbejde med disciple, 28, 120
 - ashram, arbejde, 585
 - bevarede legeme, i hvilket han tog indvielse, 699
 - formål, 46, 261
 - hjælp til mester K. H., 181
 - lære, forberedende, mellemlid, og åbenbarende, 266
 - mit arbejde, 11
 - udtalelse om at skrive bøger, 262
 - Dualitet opløses, 275
 - Død –
 - aspekt af den guddommelige hensigt, kræfter, anvendelse, 238
 - definition, 112, 116, 174
 - fordrejet lære, 327
 - frygt, årsager, 724,
 - naturen af, 115
 - proces, 175, 319
 - sande natur, disciplen opdager, 116
 - symbolsk natur, 694
 - typer, 723,
 - virkning på centrene, 176
 - Dør –
 - er passeret, 83-84
 - evolutionens, symbol, 188
 - indvielsens, 53-55, 355, 358, 372
 - symbolik, 53-55, 83
 - til –
 - anden indvielse, 360
 - femte indvielse, 363
 - fjerde indvielse, 359, 361-363
 - første indvielse, 359
 - gruppeindvielse, adgang, citat, 351
 - højere evolutions vej, 359, 364-373
 - sjette indvielse, 363
 - tredje indvielse, 359, 360
- E**
- Ego, definition, 479
 - Eksistens –
 - definition, 729

- væren, essentiel, dynamisk energi, elektrisk ild, 443
- Eksperiment med –
eksternalisering af ashramer, 30
indstrømmende kræfter, 124, 242
- Eksternalisering af Hierarkiet, 123, 124, 148, 282, 342, 373, 388, 415, 652
- Elektricitet –
dynamisk, styring ved syvende indvielse, 725
mysterium, 339, 358, 401, 727
- Elektrisk –
aspirants energi og dørens, synkronisering, 358
vekselvirkning af åndelig energi, virkninger, 729
- Elemental –
atomer, 21
naturen af, 21
- Emotionel –
kontrol, bevise, 576
natur bliver modtagelig for intuition, 289
reaktion, gruppe skal eliminere sentimentalitet, 222
- Endokrine system, centre, kontrol og styring, 666-667
- Ene, den –
fungerer på alle plan, 498
i hvem vi lever, bevæger ... , 322, 538
om hvem intet kan siges, 347, 373
symboliseret ved guddommelig hermafrodit, 117
- Energi – Energier –
anvendes af discipel, fremkalder åbenbaring, 702
astral, solsystem, arbejde med, 407-411
beliver sjæl, 450
benyttes selektivt, resultater, 551
brug og misbrug, overvejelse, 16
buddhisk, fra Sirius, findes i hvert atoms hjerte, 420
fem typer gør mennesket til et bevidst væsen, 455
frigøres i mayas verden, 199
fusion –
forårsager indstrømning af åndelig vilje, 478
- Energi – Energier – fortsat
fusion – fortsat med kraft, 68
guddommelig kærligheds-, virker i gruppebevidsthed, 357
harmonisk gennem konflikt, 602-639
håndteres af –
indviet, 160
mestre og indviede, 410
indstrømning i planeten, virkninger, 26, 28, 29, 30,
intuitions-, 450, 704
kanaler for accepteret discipel, 545
kilde på fire plan, 365
konkret videns, funktioner, 589-592
lavere, overføres til hjerte, 674
livs, viljen virkeliggjort ved Vandbærer-tegnets indvirkning, 242
mellem Shamballa, Hierarki, Menneskehed, cirkulation, 170
menneskelig, ny indstrømning til iværksættelse af planen, 377
monadisk, indviet arbejder med, 75, 196
nedadstrømmende, opadstrømmende, virkninger, 27-31
overfører af, 684
overførsel –
organ, 17
proces, 727
projektion til intuitionens område, 452
påvirkning af former, resultater, 87
relation til kraft, 384
rigerne manifesteres ved, 557
Shamballas, 132, 142, 242, 244,

- 251-258, 321, 416, 417, 579.
 Sirius', anvendes i skoling af
 indviede, 420
 sjæls, impressioner på konkret
 tænkeevne, 591
 spiller rolle ved iværksættelse af
 åbenbaring, 702-707
 styring i overensstemmelse med
 planen, 161
 stærkeste, 590
 syvende stråle, anvendes af ind-
 viet, 195
 tankeform, skabelse af, 590
 transmutation, 17
 type, udtrykt af syvende stråle,
 568-575
 udstrålende, virkninger og an-
 vendelse, 547
 viljes, 175, 196, 244, 384, 386,
 708.
 åndelig, elektrisk vekselvirkning,
 729
- Enhed –
 alle tings, faktor i bevidsthed,
 480
 definition, 276
 forbundet med monadisk be-
 vidsthed, registrering, 370
 forskelle i, bevidst erkendte i
 gruppe, 225-226
 i verden, essentiel æterisk, 580
 isoleret, 422, 426
 naturen af, 310
 nye gruppe af verdenstjenere, 310
 og syntese, virkeliggørelse, 311
 opnået af indviet, 277
- Enkelte discipel, den –
 pligt, 636, 638
 resultater af fjerde stråle indvirk-
 ning, 635
- Erkendelse, ideologisk, væsentlige
 kvaliteter, udtryk, 579
- Esoterisk sans, anvendelse, 38
- Evige Nu, Det, 318, 442, 691, 695
- Evokation –
 af viljesaspekt, 117
- Evokation – fortsat
 definition, 47
 gensidig, skabelse af, 474
 til Hierarki, 147
 triades magnetiske respons, 459
- Evokationens ild, 104
- Evokative centre, menneskelige,
 hierarkiske, Shamballa, 90
- Evolution –
 af –
 form, 607
 vilje, 649
 definition, 640
 historie på jorden, 424
 menneskelig, 18, 308, 470-473,
 549
 mål, to tredjedele af menneske-
 heden, 489
 natur af, 724
 normal, mål, 501
 proces, 188, 251, 366, 370, 378,
 588, 652
Se også: Højere evolution.
- Evolutionær –
 aktivitet, tre stadier, 378
 fremskridt, 248, 256
 fremtrængen ad oplyst vej, 522
 proces, 18, 27, 697
 rytme, der gennemtrænger alle
 atomer, 343
 udfoldelse, guddommelig inten-
 tion, klar opfattelse af, 137
- F**
- Fader –
 aspekt, beskrivelse, 469
 symbolik, 97
 åbenbaring, 480
- Fanatisme, frihed fra, krav, 140
- Farve –
 genoprettes ved mysterier, 339
 ingen, kun lys, 183, 185
- Fejl i fortolkning, 442
- Femte grads indviet, 188, 320, 367,
 551, 565, 642, 647-651
Se også: Mester.

- Femte indvielse –
 alle slør sønderrives, 189
 anvendelse af vilje, 683
 evne til at anvende lys, 641
 femtakket stjerne, 187
 frigørelse til atmisk bevidsthed, 368
 første stråles energi, 641-651, 683
 højere modsvarighed til første, 712
 og anden, numeriske aspekter, 593, 601
 ord, modtaget, 322
 proces til fuldkommengørelse, 165
 relationer, 537
 rigtige navn, betydning, 397, 429
 symboler, 533
 åbenbaring af livet i form, 724
- Fiasko, drage nytte af, 674
- Filosofi, tankeform, bevidsthedsområde, 594, 601
- Fire –
 friheder, 81
 numerisk relation, 191, 480
 ædle sandheder, 689
- Fiskenes tegn (Pisces) –
 cyklus, karakteregenskaber, 672
 energi, modsat energier fra Hierarkiet, 246
 påvirkning, 578
- tidsalder –
 afslutning, resulterer i forandringer, 552
 karakteregenskaber, 120
- Fjerde grads indviet –
 arbejder på buddhiske niveauer, 367
- Fjerde grads indviet – fortsat
 bevidsthed fokuseret i monade, 326
 fokuseret orientering, 648
 fungerer på buddhisk plan, 693
 impressioner fra Shamballa, 550
 opdager dødens sande natur, 116
 opnåelser, 237
 viden om sig selv, 116
 virkninger af stråleenergi, 585
 åbenbaring af hensigt, 708
- Fjerde indvielse –
 atma eller ren ånd hersker, 237
 betydning, 687-696, 690
 bortfald af kausale legeme, 290
 central position, 693
 ellefte regel, 228-229
 energi, 361-363
 forberedelse til, 112
 formidler af antahkarana, 495
 forsagelse, fjerde stråle for, 602-639
 frigørelse, 691, 694
 fuldkommengøres ved afbalance-ret relation, 255
 fuldstændig erkendelse af relation, 459
 fusion med personlighed, 597
 første aspekt dominerende, 510
 gennemgået, virkning, 480
 indre fuldkommenhed, 165
 Jesu, 205
 kors involveret, 687-696
 kulmination ved række af forsagelser, 349
 lyspunkt udvikles i femtakket stjerne, 187
 nedbrydning af kausale legeme, 320, 443, 496
 og død, 115, 116
 relationer, 537, 602
 respons på første stråles tredje aspekt, 648
 sjæl og kausale legeme dør, 113, 117
 skoling til, anvendelse af Sirius' energi, 420
 styres af fjerde stråle, 695
 symbolik, 187, 661
 viden videregives, 260
- Fohat, arbejde med, 407
- Forenede nationer, 436, 622, 634,

- 637, 676, 709
- Forenet åndedræt og fælles rytme, forståelse af, 160, 172, 174
- Forening og enhedsskabelse, universelle sind, åbenbaring af, 594
- Forklarelsen –
- faser, 292, 295
 - følger transformation, 288-295
 - indvielse, 53, 56, 67, 295, 682-686
 - Se også:* Tredje indvielse.
 - Kristi, 205
 - plan anvendt, 291
 - sand, på logoisk plan, 295
- Form – Former –
- alle, én fungerende enhed, 454
 - død, 496
 - erfaringsområde for sjæl, 141
 - faktor, skræmmende, 22
 - i de tre verdener og åndelige triade, 318
 - klog anvendelse, 140
 - menneskene styres af, 21
 - muligheder kendt af indviet, 477
 - selvskab, af mester, 445
 - udslettes, 183
 - utilstrækkelige, tilintetgørelse, 87, 317
- Form-elementals tone, intonering, 20
- Formløse plan, 476
- Fornuftens dør til Shamballa, 151
- Forsagelse – Forsagelser –
- himmelfart, åbenbaring, 711
 - indvielse, fjerde, 605, 606, 608, 613, 637
- Forsagelse – Forsagelser – fortsat
- progressive, 349
 - store, forberedelse til, 236
- Forskelle i enheden, erkendte i gruppe, 225-227
- Fortolkninger registreret korrekt af hjernen, 441
- Fortolkningsevne, behov for, 447
- Forudseenhed forbundet med intuition, 143
- Forudsigelse om –
- arisk race, 502, 592
 - avatars respons på lyd, 105
 - det tænkende princip vil nå nye højder, 646
 - D. K.'s lære, 266
 - dødens betydning, 113
 - eksternalisering, 388
 - fjerde indvielse, menneskehedens, 613
 - frimureri, 340, 424, 536
 - genindførelse af mysterierne, 338
 - Hierarkiets arbejde, 249
 - indkommende første stråle, resultater, 647
 - kirker, 147
 - komme af avatar, 269
 - kristendom, 307, 613
 - Kristus og mesteren K. H., 404
 - kultur og civilisation, 97, 147, 574
 - menneskehed, 203, 249, 373, 376, 594, 597
 - menneskehed, omtalt i Den gamle kommentar, 340
 - mestre, 338
 - mysteriet om elektricitet, 339
 - nye –
 - gruppe af verdenstjenere, 132, 374
 - tidsalder, 98, 120, 123, 132, 134, 145, 146, 203, 249, 299
 - verdensreligion, 87, 594
 - princippet om at dele, 612
 - psykologi, 594
 - religion, 249
 - rigtige menneskelige relationer, 636
 - sand kilde til åbenbaringsmysterierne, 339
 - seksuelle relationer, 572
 - Shamballa, 388, 656
 - sjette rodrace, 656
 - skabende kunst, 255, 572
 - slutningen af dette århundrede, 299

- Sollogos' aktivitet, 651
 spredning af blændværk, 249
 uddannelse, 133-135, 145, 233, 332
 viljens natur, 113
 åbenbaringer, 86, 269, 646
 »Fra lysets kilde ...«, 762
 Frankrig, karakteregenskaber, 434, 626
 Fred i verden, opnåelse af, 249, 625, 629
 Fredens ånd, invokation, 88
 Frelse, planetarisk, viden, nøgle, 728
 Frelser –
 opgave fuldført, 480
 tegn over gruppens aura, når den arbejder i Fisketidsalderen, 239
 Frelserne, verdens-, opgave, forankring og iværksættelse af guddommelige aspekter, 529-531
 Fri vilje –
 energi, bagved liggende betydning, 566
 frigørelse, 609
 menneskets, erkendelse, 715
 princip, vækst, 263
 uhindret, anvendelse af, 638
 Frigørelse –
 fra de tre verdener, 67, 450, 471-473, 721
 Frigørelse – fortsat ved –
 fjerde indvielse, 691, 694
 sjette indvielse, 721
 Frihed – Friheder –
 evnen til, 613
 fra –
 stoffets begrænsninger, problem, 675-682
 verden, 294
 krænkelse og endelige sejr, 675-678
 ni indvielsers, 681-682
 nøgleord, 679
 princippet om, manifestation, 422
 resultat af ubundethed, lidenskabsløshed, skelnen, 680
 Frimureri –
 arbejde, 536
 forbundet med vej til Sirius, 424
 genoprettelse, 340
 kommende form i nye tidsalder, 536
 oprindelse under Sirius' påvirkning, 338, 423
 reform, 424
 tradition –
 ritual, og mysterier, 338
 værdi, 63
From Bethlehem to Calvary, bog, 682
 Frygt, økonomisk, afsluttes, 571
 Fuldkommenhed, mesters, 444
 Fuldmåne –
 juni, hvert år, 101
 maj og juni (skrevet i 1943), forberedelse til, Hierarkiets, 87
 perioder, læren om, 265
 Fusion – Fusioner –
 af –
 energier, 563-565
 mesters bevidsthed med discipels, 544-550
 betydning for frigørelse, 228, 471
 definition, 276
 manifesteret verdens, 544
 progressive og erkendte, 600
 punkter –
 skabelse af, 540, 543, 544
 successive, 540
 væsentlig, spændingspunkt, 544-556
 Fysisk –
 astrale plan, strømme af informativ energi, 591
 begær, frihed fra, 139
 liv, regelmæssigt, 665-668
 plan –

- arbejde på, anvendt energitpe, 195
 fokusering af viljen-til-det-gode og af universalitetsfølelse på, 587
 forandringer, subjektive årsager, 25
 kosmisk, 28
 tætte, mayas slør nedbrydes fra, 202
 substans, faste, er ikke et princip, 383
 Fællesskab, definition, 287
 Fænomenale liv i højere bevidsthedstilstande, rigtig registrering, 441
 Fænomenernes verden, leve i, 443
 Første grads indviet, betegnelse, 127, 323, 568-575
 Første indvielse –
 betydning, 663-665
 ceremoni, 533
 energier, 359, 667, 674
 forberedelse til –
 krav, 139
 tredje indvielse, 660, 682
 gives offentligt i fremtiden, 134
 Første indvielse – fortsat
 kendetegn, 659
 lyset ses, 94
 menneskeheden, 340, 583
 mål og belønning for mystisk erfaring, 662
 reaktioner, der følger, 570
 tilkendegivelse, 588
 vedrørende, 537
- G**
 Garanti for endelige opnåelse, 322
 Genfødselsens hjul, 104
 Genopbygning af Europas økonomi, 585
 Genopbygningsarbejdet fremmes, 241
 Getsemane erfaring, 105, 715
 Glæde, lykke og salighed, i stedet for sorg, 245
 Gode vilje, den –
 arbejde, 266
 energi, frigørelse, 577, 614
 for alle former i de tre verdener, 607
 hemmelig hensigt, planetarisk Logos', 646
 menneskelig, udtryk som, skabelse, 645
 mesters, 643
 næres i masserne, betydning, 121 og viljen til det gode, 573
 udvikling, 61
 Gruppe – Grupper –
 accepteret, 60, 68, 69, 83
 aktivitet og indvielse, absorption, betydning, 272
 antahkarana, 41, 131, 233, 268, 548
 arbejde, 77, 79, 203
 aura, beskytter mod mesters kraft, 546
 begrebet, tænker automatisk om, 270
 behov for tålmodig udholdenhed, 231
 bestræbelser, mål, 38
 bevidsthed, 30, 141, 372, 664
 bevidsthed –
 emotionel, ny, 579
 forståelse, 261
 kors kendetegner, 688
 opvågnende, 31
 overgang til, 270
 udvikling, 47
 brændende grund, 231
 ens egen, erkendelse, betydning, 350, 351
 erkendelse –
 af indviet, 69
 der muliggør adgang til ashram, 131
 evne til at identificere sig med monadens vilje eller hensigt, 45

- finder sin, disciplen, 69
- forberedelse –
 erstatter gamle metoder, 250
 til indvielse, nødvendige
 egenskaber, 227
- forenet handling i fuld indre
 enhed, 230
- forstå nødvendighed af at an-
 vende nedbrydningskraft, 223
- fortsætter fremad i livet, 137-144
- fremhæves i ny cyklus, 149
- fusion og tjeneste, nøgle til ny
 meditation, 263
- fælles spændingspunkt, 225
- følelsesapparat, 230
- ført sammen, faktorer, 223
- hensigt, 119, 598
- identificeret med sjæl, 142
- indvielse –
 baseret på gruppevilje, 30
 definition, 48
 fire kvaliteter nødvendige,
 222-227
- Gruppe – Grupper – fortsat
- indvielse – fortsat
 fjorten regler, 31-328
 første skridt mod, 30
 i ny tidsalder, 123
 nøgle, 44
 opfattelse, erstatte nuværende,
 348
- indviets funktion, 149
- kausale legeme, 230, 233
- klare kolde lys, 84, 88
- kraftvirvel og tjenesteområde,
 på samme tid, 353
- kærlighed –
 basis, 44
 fremkaldt, 44
- leder og to assistenter, 282
- liv –
 flyttes til ashram på buddhi-
 ske niveauer, krav, 231
- forudsætning for virkeliggø-
 relse, 114
- fremkalder chohans respons,
 148-158
- ild ved hjertet, åndeligt ned-
 brydende, 230
- udtryk på fysiske plan i grup-
 per, 230
- lyd, udsendt, 237
- næring og vitalitet, 142
- ord, 232, 234
- personlighed, 109, 230, 231
- prøver og forsøg mislykket, 221
- påkaldende råb fremkalder re-
 spons, 88
- påvirkes af begyndende fremad-
 skridende processer, 585-589
- relation, oplyst, etablering, 237
- rytme, fremadrettet, etablering,
 237
- sammensætning, 226, 235
- sind, velordnet og fungerende
 rytmisk, 230
- sjæl, 230, 231, 233
- spænding, nødvendig, skabelse,
 237
- syntese, arbejde, 287
- syv større, mindre og planeta-
 riske, 160-177
- tavshed, opøve, 226
- tjeneste, 103, 239-258
- udvide alle sprækker i slørene,
 203
- under egoistiske ledere, 124
- vilje, 40, 225, 235
- vist egnethed gennem tjeneste,
 351
- Grænsering –
 ashramisk, 385
 hierarkisk, 376
- Gud er ild, 93-99, 237
- Guddommelig –
 aspekter, tre, relaterede ved an-
 tahkarana, 472
- intention, reservoir, 710
- natur sande dualitet, 477
- Guddommelighed –
 definition, 216
- menneskeheden nærmer sig, be-

- hov for at fremhæve, 312
 Guddommen –
 definition, 85
 første aspekt, knyttet til første stråle, 707
 Guds allestedsnærværelse, 51
 »Guds øje«, 519
- H**
- Handling, forenet, når gruppen har indre enhed, 230
 Harmoni gennem konflikt, energi, 602-639
 Healing, indviet kan se, om han bør heale eller ej, 175
 Helhed –
 i delens lys, forståelse, 118
 Helhed – fortsat
 makrokosmisk, opfattes af gruppe, 124, 127
 større –
 integration i, 238
 virker gennem former i manifestation, 58
 Helligelse kan resultere i blændværk, 678
 Helvede, nedstigen til, 695
 Hemmelighed, okkult diskretion, i ashram, 353
 Hemmeligheden om transformerende proces af planet til hellig status, 271
 Hengivenhed fører til opløsning af blændværk, 678
 Hensigt –
 definition, 62
 eksternaliserer sig gennem planen, 697
 guddommelig, 137, 345, 567, 722
 guddommens, mental erklæring, 281
 Guds, iværksættelse af planen, 318
 og –
 plan, forskel, 96
 vilje, forskel, 80
 virkeliggøres ved at anvende viljen, 708
 vogter, hovedcenter, 708
 åbenbares i fem indvielser efter den fjerde, 708
 Hensigtens registratorer, opgave, 80, 82
 Herkules arbejder, 529
 Hermafrodit, guddommelig, 117
 Herrerne for –
 befrielse, 82
 frigørelse, 26, 88, 343
 karma, 130, 435, 717
 strålerne, definition, 568
 yoga, 485
 Hierarkier, mange, 445
 Hierarkiet –
 absorberes i Shamballa, 173
 adgang til medlemsskab i, 349
 aktivitet, 318, 476
 arbejde, 26, 197, 242, 250, 318
 arbejdsmetode, videregive inspiration, 242
 behov for cyklisk ændring af teknik, 247
 beslutningskriser, 637
 betinget af Vandbærerens, Tyrrens og Fiskenes tegn, 240
 bevidsthed, type, 140
 bruger første stråles andet aspekt til udtryk, 648
 eksistens, kendsgerning om, skal fremhæves, 311
 eksternalisering, 123, 124, 148, 282, 342, 373, 388, 415, 652
 energi, disciplen anvender, 685, 686
 enestående kendetegn, 562
 evokation, 147
 forbindelse med, 545
 forsøg på eksternalisering, 123
 grundlæggende enhed opdelt i 49 ashramer, 376
 grænsering, 376
 indføre Shamballa- og Vandbærer-energi, 246

- indgang til, 129
- inspiration og stimulering til indviede, 585
- intuitiv fortolker af Shamballa, 49
- lære planlagt, gå forud for og betinge nye tidsalder, 266
- medarbejdere, 311
- medarbejdere, to hovedgrupper, 140
- medlemmer –
 - får ny og tidssvarende opfattelse, 250
- Hierarkiet – fortsat
 - medlemmer – fortsat
 - liv, 370
 - mål, 127
 - overgår til højere arbejde, 28
 - sjælsbevidsthed, 30, 370
 - nutidens, skabelse, 387
 - nye teknikker og metoder, 256
 - nærmer sig –
 - bevidst fusion med menneskehed, 544
 - menneskeheden, 101, 104, 131
 - omlægninger, 28
 - omorganisering, intern, 389
 - opnåelse af trin i evolutionen, 103
 - plan, 131
 - problem at finde rette tidspunkter, 710
 - på vej mod Shamballa, 131
 - påvirkning af energier fra kosmisk astrale plan, 364
 - regler til forbindelse med, velkendte, 146
 - relation – relationer –
 - til Shamballa, ændring, 251
 - tættere, 31
 - samlede, hjælp til Kristus, 645
 - samspil med Shamballa, 282
 - som guds hjerte, manifestation, 146
 - struktur, information om, givet af D. K., 263
 - syv ashramgrupper, 379
 - tre overhoveder, 375
 - viden om, 486
 - viden om, er anerkendt, 145
 - ændringer, skyldes menneskenes hurtige udvikling, 429
 - åndelig –
 - krise, 341
 - udviklingsretning, 341
- Hierarkisk –
 - arbejde –
 - mål, offentliggørelse, formulering, 146
 - sammen med store råd, 157
 - medarbejdere, stort behov for i dag, 292
 - bestræbelse, resultat, 477
 - bevidsthed, 471
 - hensigt, impression på discipels sind, 550-556
 - liv, forebyggelse af for tidlig eksternalisering, 124
- Hierofanter ved tre første individer, 68
- Hilarion, mester, arbejde, 586
- Himmelfart, sande, 368
- Historien –
 - hele, om arisk race, 561
 - set fra okkultismens synsvinkel, 560
- Hitler anvendte Shamballa-kraft, 47
- Hjerne –
 - betinget af endokrine system, 437
 - bevidsthed –
 - erkendelse af hvem og hvad, 701
 - faktor ved indvielse, 270
 - involveret i prøver, 439
 - direkte energibane fra triaden, 689
 - faktor i integration, 563
 - fortolkning, registrering, 441
 - funktion, 591
 - kanal –
 - for triade, registrerende formidler, 447

- til ønsket kontaktpunkt, 442
 - kontrolleres af sutratma, 456
 - redskab, natur og anvendelse, 437
 - registrering af fakta, prøve, 439
 - sensitiv, ikke, over for monadisk vibration, 299
 - sensitivitet, 489
 - Hjerte –
 - læren om, 462
 - solens, 538
 - som aspekt af ren fornuft, 39
 - Hjul, mindre, drejer, 117-122
 - Hoved –
 - hjerte og strube, begyndelse til væren, 159
 - indviedes centre, 176, 268
 - indviets, tre sensitive punkter, 268
 - lys i, 53, 84, 154, 667
 - mekanisme, trefoldig, hos discipel, benytter fysisk hjerne, 438
 - Hvide loge, store, 200, 202, 214, 421
 - Hypofyse –
 - indviets, 268
 - relation til hjerne, 437
 - Højere evolution –
 - dør til, 293, 336, 341, 527
 - fører mesteren væk fra kosmisk fysiske plan, 336
 - vej –
 - betrædes af mester, 370
 - efter overvindelse af illusion, 193
 - faktor for antahkarana, 143, 290
 - forberedelse til, 188, 219, 237, 277, 396
 - forudsætning med abstrakt tænkning, 254
 - fører til kosmisk astrale plan, 214
 - indvielser, der vogter, 359
 - Kristus på, 302
 - lys på, 149
 - monadisk og logoisk plan, 367
 - nødvendighed med den dynamiske vilje, 711
 - syv veje til, 294
 - åbenbares for indviede, 525, 642
 - Se også:* Vej – Veje, syv.
- I**
- Iagttager, discipels attitude i ashram, 111
 - Ideer –
 - definition, 61
 - erkendelse af og modtagelig for, nødvendighed, 451
 - fremadbevægende energi, kontakt med oplyste lavere tænkeevne, 704
 - guddommelige –
 - bliver til idealer, 592
 - som intuitive indfald, 710
 - Ideernes verden, arbejde i, 74
 - Identifikation –
 - definition, 72
 - erstatte bevidsthed, 93
 - evolutionær, 378
 - handling, Aktivitetens Buddhaers ansvar, 280
 - med –
 - livsaspekt, 238
 - sjæl og Hierarki afhænger af kærlighed, 57
 - naturen af, 292, 294
 - opnåelse af, 55, 56
 - skyldes koordination, 73
 - transformation af bevidsthed til, 294
 - Identifikationssystem, 153
 - Identitet –
 - bevares efter sammensmeltning med helheden, 459
 - med andres selv, 179
 - Ideologier –
 - nye og bedre dukker op, 579
 - store betingende, 596, 601, 636

- tilintetgørelse, 317
verdens, skabelse af, 579
- Ild –
atten, dør ud, 108-116
betegner første aspekt, 229
betydning, 93
dåb ved, 672
gruppe, teknik til overførsel til triade, 232
helligelse, påkaldelse, 678
klar kold, punkt, 186
på alle niveauer af guddommelig manifestation, 76
sol- –
relation til elektricitet, 359
vogter indvielsens dør til de første fire indvielser, 359
tre, elektrisk natur, 359
ved friktion, skaber den hindrende dør, typer, 359
- Illusion –
definition, 599
kamp med, 599
mestres af discipel ifølge loven om syntese, 275
opståen af, 200
overvindes via mentalplan, 193
store, skabelse af, 195
- Imagination –
relation til intuition, 65, 492
skabende –
anvendelse, 263, 448, 487, 492, 493, 495, 514, 515, 705
menneskets, resultater, 256
relation til astralt liv, 448
værdien af, anvendelser og formål, opdager, 448
- Impression – Impressioner –
modtages som konkret viden, kilder, 591
på discipels sind af hierarkisk hensigt, 550-556
tre vibrerende, viden om, 545
- Indien, karakteregenskaber, 622
Indifferens, guddommelig, 222, 230, 231, 711
- Individualisering –
Aktivitets Buddhas arbejde og ansvar, 279
indvielse, identifikation, 378
- Indstrømning og aktivitet af nye og højere energier, 27-30
- Indvielse – Indvielser –
af mestre, 28
beslutning, 368, 608, 651-653
ceremoni, 533-535
definition –
bevidst om sig selv som sjæl, 348
bygger på eksperiment med energi, 345
ekspanderende række inklusive erkendelser, 349
erkendelse –
af mål virkeliggjort af Shamballa, 219
i hjernebevidsthed af guddommelig bevidsthed, 270
forståelse af vejen, 557
forsøg med energi, 551
frigørelser, række af, 680
fusion af lys, indviet træder ind i, 542
højdepunkt i en fuldbyrdelse, 345
krise, kulminerende begivenhed, 659
ny vision, disciplen drages mod større lys, 540
proces –
hårdt arbejde for at blive det han er, 685
med –
lyserkendelse og lysanvendelse, 540
successive integrationer, med udvidelser, 564
- Indvielse – Indvielser – fortsat
definition – fortsat
række af målrettet energipå-

- virkninger, 565, 716
- spændingspunkter, 543, 558, 565
- vækst i erfaring, 558
- disciple, mange, skyldes stimulering fra avatar, 28
- døren til, vogter vejen til højere evolution, 359
- faktorer af største betydning, 439
- fem, strålers energiimpulser, 567
- femte. *Se:* Femte indvielse.
- fjerde. *Se:* Fjerde indvielse.
- forud for hver, to prøver, 59
- forudsætning, erkendelse af ens egen gruppe, 349, 350
- fremskridt, 345
- første. *Se:* Første indvielse.
- første til niende, benævnelser, 534
- genopstandelse, 105, 174, 295, 397, 567, 653
- gruppe. *Se:* Gruppe, indvielse.
- handling, Aktivitetens Buddhaers ansvar, 279
- hovedgrundtonen, 729
- hver, giver udtryk for summen af alle tidligere opnåelser, 713
- højere, 137, 443, 444
- krav, 447, 658
- ni, egenskaber, 347, 658-730
- opstandelse, 105, 174, 295, 397, 567, 653
- processer, abstraktion, der fører til opstandelse, 175
- prøver. *Se:* Prøver, indvielsers.
- på tærskelen, 53
- rede til, 541
- stadier, tre, 474
- store, kun mulig efter forklarelsen, 228
- syv –
 - og ni for vort planetariske liv, 653-658
 - virkninger i syv centre, 346
 - åbenbaring af syv strålekvaliteter, 346
 - søgende foran døren, fjerde plan, 359
 - tre aspekter, 535
 - tredje. *Se:* Tredje indvielse.
 - virkninger på discipel, 542, 558
 - visse tidligere eksisterer ikke mere, 418
- Indvielse, menneskelig og solar* –
 - beskyttelse af bog, 262
 - udgivet, 922, 395
- Indvielsesproces –
 - aktivitet, energiers, 537
 - betydning, 533-556
 - dobbelte liv, 436-449
 - energier, der forårsager, 537
 - mellem første og anden indvielse, 577
 - mål, 90
 - prøve, 438
 - virkning på discipels dobbelte liv, 538
- Indviet – Indviede –
 - anden grad. *Se:* Anden grads indviet.
 - anvendelse af ren vilje, 321
 - arbejde, 303, 304, 314
 - arbejde på mentale niveauer bag kulisserne, 242
 - begynder at danne sin egen ashram, 273, 586
 - behersker egen individuelle situation, 577
 - bevidst aktivitet, regler for, 237-239
 - bevidsthed, 476
 - bevidsthed –
 - erkendelses- og registreringsproces, fører til, 138
- Indviet – Indviede – fortsat
 - bevidsthed – fortsat udvikles hos verdens disciple, 140
 - beviser sin ret til at være indviet, 186
 - definition, 83, 373
 - dynamik, skaber ny kvalitet, 132

- endelige kontrol over substans, 474
- er årsag til evolutionsproces, 72
- femte grad, 188, 320, 367, 551, 565, 642, 647-651
- fjerde grad. *Se:* Fjerde grads indviet.
- fokus i verdenen for væren, 115
- fungerer i gruppe, 148
- færdes inden for grænsning, 475
- føres frem til egnethed, 167
- første grad, 127, 323, 568-575
- grundholdning bør være målrettet hensigt, 45
- hoved. *Se:* Hoved.
- højere, nedtrapper styrke, 380
- mayas slør, arbejde i, 195
- mål, 64
- normal bevidsthed, 179
- nøgle til arbejdet mellem individer, 322-327
- obligatorisk arbejde, 195
- over tredje grad, hovedområde for udvikling, 191
- regler. *Se:* Regel – Regler.
- samarbejde med Shamballas vilje, 328
- sande, kendetegn, 366
- skoling, specielle regler, 159, 161
- stimulering fra Shamballa, 649
- symbol, 475
- synteskabende bestræbelse og gruppebevidsthed, 261
- tavshed, betydning af dette ord, 227
- tilintetgørelse, subjektive verdener, 319
- tiltrækning, 729
- tredje grad. *Se:* Tredje grads indviet.
- udtrykker kærlighed-visdom, 307
- udvikling, fungerer på solsystemets højere plan, 191
- viden om maya-energi, virkninger på menneskehed, 380
- Information om klimaks i opnåelse af spændingspunkt, 274
- Inkarnation – Inkarnationer –
- af meget fremskredne sjæle siden 1925, 134
- definition, 344
- historien om, 213
- lang række, princip om intelligent syntese, 228
- Inklusivitet –
- i det øjeblik, der ER, 442
- nøgle til forståelse af bevidsthed, 540
- Inspiration –
- fra –
- Hierarkiet, 242, 585
- mestre gennem arbejdere, 242
- åndelig triade, 278
- om menneskehedens fremtid, 27
- til første stråle discipel, 511
- Integration –
- af sindet, emotionelle natur og fysiske hjerne, 563
- forud for bevidst indvielse, 561
- ret styring, discipels nøgleord, 686
- stor planetarisk, 284
- Intellekt, udvikling, virkninger, 200
- Intelligens –
- energi, mestre teknikken, 401
- evolutionært mål, 132
- skolet, kræves til skelnen mellem intuition og psykisme, 452
- viljens tjener, 477
- Intuition –
- assimilerer detalje, 384
- definition, 704
- energi, definition, 450, 704
- ethvert menneskes, 23
- forenet med forudseenhed, 143
- indstrømning, kilde, så gruppe næres og vitaliseres, 142
- med åndelige sind, syntese, 450
- mestres og højere indvielses, 399
- og sind er i kontakt, 452
- relation til imagination, 65
- rige, energi strømmer ind i, 452

- udfoldelse af, 467
 virkning af okkult meditation,
 452
 vække, 138, 144
 vækkes, 241, 447
 åbenbarende evne, 143
- Intuitionsplan** –
 ashramer på, 131
 fuldendt bevidsthed, 467
- Intuitiv** –
 erkendelse, forskel fra højere
 psykisme, 452
 evne, relation til aspiration, 448
 forståelse –
 erstatter viden-visdom, 473
 registrering, betydning, 143-
 144
 perception –
 resultat, 366
 ufejlbarlig, 51
 udvikling, virkninger, 429
 viden, iklædt rigtige tanke-
 former, 452
- Invokation** –
 af guddom, evne, etablering, 237
 fra gruppe, kan frembringe re-
 spons, 531
 gensidig, virkning, 474
 menneskehedens, resultater, 388
 og –
 evokation, 47, 390, 497-499,
 522-533
 skabende aktivitet, resultater,
 554
 store, 762
- Invokativ** –
 appel, virkninger, 314
 formidler, stor, 448
 og evokativ indviet, 273
 spændingspunkt, 497
 tone for evolution, virkninger,
 404
- Invokativ-evokativ aktivitet, virk-
 ninger, 543**
- Invokativt område, relation til Sanat
 Kumara, 373, 385**
- Isoleret enhed, 71, 187**
- Israel i dag (april 1947), 435**
- Italien, karakteregenskaber, 620,
 624**
- J**
- »Jeg bekræfter kendsgerningen«,
 518
 »JEG ER-bevægelsen«, misfortolker
 sandhed, 29
 »Jeg er den, jeg er«, 115
 »Jeg er selve hensigten«, 521
 »Jeg er verdens lys«, 541
 »Jeg, når jeg er blevet ophøjet«,
 176, 382, 691
 »Jeg og Faderen, vi er ét«, 459,
 480
 »Jeg ser det største lys«, 519
- Jesus, mester** –
 fem indvielser, 599
 fjerde indvielse, 205, 301, 392,
 527
 forklarelsesindvielse, 599
 forsagelsesindvielsen, 691
 kendetegn, fremtrædende, 232
 korsfæstelse, 526
 krise ved indvielse, 94
- Jesus, mester – fortsat**
 liv, 105
 overskyggede Muhamed, 266
 overskygning af, 205, 210, 301,
 526
 påtage sig rollen som Messias
 under Kristus, 699
- Jorden** –
 forberedes til ny menneskehed,
 651
 planetens hensigt, relation til
 åbenbaring af kærlighed, 721
- Juvelen i lotusen** –
 forankret af monade, 495, 496
 ild, flyttes til triade, 228-231
 svarer til ashram, 384
- Jøder** –
 forspildt privilegium, 699
 i dag, 435, 632-635

- skabende kunst og videnskabelig opdagelse, 255
- Jødisk –
 race, 536, 638
 religionssystem, 550
- K**
- Kama-manasisk impuls, aspiranten lærer at mestre, 272
- Kamp mellem lysets kræfter og sorte loge, 603
- Kapital og arbejde, problemer i USA, 631
- Karakter, ren, grundlæggende betydning, 19-23
- Karma –
 afslutning, videnskabelig proces, 112
 definition, 328
 god, ophobning, virkning på beslutning, 717
 ingen indvirkning, 442
 planetarisk, frigjort fra, 717
- Karotiskirtlen –
 funktion, 437
 indiviets, 268
 relation til hjerne, 437
- Katekismus, esoterisk, 312
- Kausale legeme –
 esoterisk »forsagelse«, 232
 monadeskabte personlighed, 228
 nedbrydning, 40, 144, 172, 173, 174, 228, 480
 opløses, 290
Se også: Lotus, solare.
- K. H. *Se:* Koot Hoomi, mester.
- Kilden til alt, 66
- Kirker –
 må vitaliseres på ny, 340
 teologisk søvndyssende, 613
- Kirtler, der er betingende for hjernen, 437
- Klare kolde lys –
 fornuftens, 54, 71, 151
 personlighedens modsvarighed, 54
- prøve, 59
- punkt, opfattelse af, 186
- påkaldelse, 84-90
- spændingspunkt, 61
- stå i, 75
- åbenbaringer, 51-52
- Konflikt –
 harmoni gennem, energi, 602-639
 naturen af, 605
 ophør, 606
- Konklave –
 Hierarkiets, hvert århundrede, 400
 mestres, hvert syvende år, 399
- Kontakt med –
 mester, direkte, 40
 Shamballa og Verdens Herre, første gang, 186
 virkelige menneske, 18
- Kontinuitet –
 basis for, 454
 bevidstheds, 439, 457
- Koordination –
 antahkarana, metode, 475-478
 behov for, 442
 direkte, Shamballa og menneskehed, 476
 evokativ lyd, frigøre, 105
 fuldstændig, af monade og fysisk udtryk, 480
 første –
 skridt mod fusion, 73
 stadium i erkendelsesprocesser, 475
 metoder i transmmutationsproces, 289
 praktisere, opnåelse af at, 54
 proces, tidlige stadier, 504
 skridt mod identifikationens, mysterier, 73
 symbol, 476
- Koordination-Invokation-Evokation, tanke om, betydning, 501
- Koot Hoomi, mester –
 ashramer, 181, 585
 hjælp af mesteren D. K., 181

- overtager rollen som verdenslærer, 404
 skabte legeme til eget brug, 699
- Kors –
 bevægelige, 486, 687
 faste, 483, 486, 687
 kardinale, 486, 687, 695
 Sanat Kumaras, åbenbares for indviet, 542
 sorgens bæger nær slutning, 245
 symbol for arisk udvikling, 561
 tjenestens, skabelse, 542
- Korset som tegn, oprindelse, 687
- Korsfæstelse –
 episode, der sønderriver mayas slør, 205
 fejlagtig opfattelse, 687
 indvielse, 687-696
 liv, 229
 på tre kors, 688
 sjæls, 459
 symbolsk udtryk, 230
- Kosmisk –
 astrale plan, 177, 213, 214, 293, 364, 368, 383, 398, 404
 bevidsthed, 660, 689
 mentale plan. *Se:* Mental, kosmisk plan.
 niveau, højere, fungerer på, 370
 påvirkning, modtagelig, 412
- Kosmisk ild, Afhandling om* –
 formål, 429
 i 1925 udkom bogen, 414
- Kraft –
 fra mester eller discipel, midlertidigt ubehag, 44
 fusion med energi, 68
 hvirvler, 551
 omdannes til energi, metode, 260
- Krav, tre, til indviede, 70, 71, 74-76
- Kravet og svaret er forsvundet i en stor lyd, 93-99
- Kreativitet, påvirkning skaber, 575
- Krebsens tegn, energi fra, 279
- Krig, verdens-, 87, 247, 502, 603, 644
- Krise – Kriser –
 beslutnings-, 607, 637
 frembringes, 588
 verdens, 96
- Krisepunkt –
 fra spændingspunkt, 716, 718
 relation til udvikling, 588, 622, 636
 Ruslands, 623
 Tysklands, 623
- Krishna –
 opnåelse, 103, 527
 tidligere inkarnation af Kristus, 265
- Kristendom i ny verdensreligion, 307
- Kristi forkyndelse, symbolske betydninger, 323-325
- Kristne kirke, fordrejet fortolkning, 307
- Kristus –
 aktivitet, sfære, 602
 arbejde, 181, 251, 385, 524, 530
 autoritet delegeret af Sanat Kumara, 375
 beskytter indviet ved tredje indvielse, 187
 disciplen nærmer sig, 447
 evokationshandling, 102
 evolutionen, tre kvaliteter, 193
 forberedelse til, af ham selv, 581
 forbereder sig til at være formidler, 645
 forsagelse, 325
 fortsat til højere tjeneste med Herren Buddha, 94
 fremhævede fjerde indvielse, 689
 fysisk tilsynekomst, 615-617, 699
 genkomst, kærlighed-visdoms strålens rolle, 614-619
 Gud-beskytteren, 104
 Guds kærlighed, 101
 handlede som verdensfrelser, 208
 indre, fødslen af, 18

indivielse, 94, 391-393
 komme, 578, 592, 604, 637
 kommer før avatar, 106, 107
 kommunikation ved magtord, 186
 korsfæstet, blev ikke, 325
 mission –
 dobbel, 549
 grundtanken, 107
 mål for kommende trefoldig aktivitet, 615
 nedbryder barrierer, 653
 nærværelse, erkendelse af, 664
 og –
 Buddha, arbejde, relation etableret, 265
 Jesus, ved fælles påvirkning besejrede døden, 205
 syntesens avatar, støttes af mestre, 652
 opgave, 101, 104-105, 636, 656
 opstandelse fra graven, menneskets ånd, 636
 opstandelsen, den sande, 723
 overskyggede Jesus, 94, 96, 526, 691
 overskygning af indviede og disciple, 614
 positionen som verdensfrelser bliver ledig, 404
 relation til den kristne kirke, 216
 samarbejde med Aktivitetens Buddha, 280
 sjette indivielse, 527, 652
 støtte til beskyttelse fra mestre, 652
 syvende indivielse, 94, 652, 691, 722
 templets forhæng flængedes, 695
 tilkendegivelse, 216
 udtryk for Sirius-indivielse, 421
 udtrykte sandhed i sig selv, 307
 Vandbærer-energi gjorde indivielse mulig, 243
 vender tilbage, uundgåeligt, 602
 viden om livets hemmelighed, 722
 videre på højere evolutions vej, 527
 vision og udvidelse af bevidsthed, 300, 302
 ånd til stede i dag, 503
 Kristus-bevidsthed –
 definition, 571
 opnåelse, 323, 524
 strømmer ud over masserne, 614
 Kristus-fødslen, menneskeheden, resultater, 340
 Kræfter –
 aktive i dag, rensende og reorganiserende, formel, 204
 enogtyve, 642
 hæmmende, påkaldes, 27
 modtagelige og betinget af energier fra Hierarkiet og Shamballa, 366
 ni, transmutation til guddommelige energier, 461
 onde, voldsomme forsøg og fejlslag, årsag, 419
 store hav af, planetens livsaspekt, 109
 styring af, frigørelse fra, 160
 udstrålende og magnetiske, 344
 Kultur, ny, 574
 Kunst, skabende, 135, 255, 572, 574
 Kvalitet, udvikling, 176
 Kæde af hierarkier, 149
 Kærlighed –
 cirkel, syntese fastholder alle ting i, 709
 definition, 57, 126
 energi, 17, 336, 383
 evolutionære mål, 132
 guddommelig, erstatter menneskets separatisme, 618
 intelligent, 119
 kosmisk astrale plans, 364
 magnetisk, evnen til, 131
 mesters, 646
 natur i Shamballas hensigt, 322

- naturen af den ene, i hvem vi lever og bevæger os, 322
 offer, 44
 og –
 lys, store åbenbarere, 337
 ren fornuft, 39
 sind, nær relation, 600
 ren –
 aktiv i indviets hjerte, 421
 kvalitet, Sanat Kumaras primære, 393
 sand –
 guddommelig fra kosmisk astrale, 398
 rigtigt forstået, 473
 styrende princip i solsystem, 58
 tiltrækkende energier, arbejde med, 345
 universel, plan, 366
 viljens tjener, 477
 åbenbaring på jorden, 720
 åbner døren til den højere evolutions vej, 336
 åndelig, planet for, ashram og Hierarki på, 131
 Kærlighed-visdom –
 ashram, 389
 fremherskende faktor, 561
 indstrømning, omfattende, fremtid, 592
 sammenkædende princip, 102
 stråle for planeten jorden, 589
 Kødelige lyster, har ikke længere kontrol, 139
- L**
 »Lad Befrielsens Herrer træde frem«, anvendelse, 82
 »Lad lysets kræfter«, anvendelse, 82
 Laya yoga, 558
 Legeme – Legemer –
 forædles til fuldkommenhed, 23
 mesters, anvendes til tjeneste, 62, 113, 460, 698
 Lemurisk indvielse, 352
- Lenin, skrifter, fortolkning, 676
 Levende virkelighed i form, sansen for, 135
 Lidelse og smerte, væsentlige krav, 254
 Liv –
 accepteret discipels, stadier, 544
 Liv – fortsat
 aspekt –
 erkendelsesproces, 117
 første, 229
 og dets udtryk i indviets liv, 140
 planets, forbundet med indviet, 109
 betydning kendes, 477
 definition, 310
 er ét, og intet kan nogensinde tage det, 137-144
 fokuseret, 56, 473
 fortolkning af indviet, 474
 frigørelse ved nedbrydning af kausallegeme, 144
 hele historien om, 137
 »i større fylde«, 395, 725
 introspektivt, 550
 kvalitet, tilsynekomst, 132
 mindre, Kristus nærer de, 104
 og lys, synonyme ord, 155
 ordnet, regelmæssigt, resultater, 23
 organiserer, påvirkning der skaber, 575
 overførsel, problem, 233
 planetarisk, syntese af ordnet aktivitet, 587
 princip fra kosmisk mentale plan centreret i Shamballa, 420
 spredes gennem alle former, 420
 strøm, ubrudt, uforanderlig, fra centrum til periferi, 454
 tråd, 458, 460, 462, 474, 479, 481, 482
 Se også: Sutratma.
 Liv-form, guddommelige naturs dualitet, 477

- Liv-kraft, som lyden koncentrerer i Shamballa, 300
- Liv-tilsynekomst, to punkter af levende hensigt, 290
- Livets hjul, 104-108, 117-122, 346
- Livstendens, klart styret, betydning, 452
- Logoisk plan til transfiguration, 287, 291, 468
- Logos – Logoi –
lys, respons på, 591
planetariske –
centre, 726
energi, føres ud i verden, 685
fornemste opgave, 413
fremsiger en lyd, 94
første kontakt med, 68
hensigt opfattes, 643, 650
indvielse, 250, 553-556, 658
levende bevidsthed, tema, 729
livshensigt, 154
manifestationslegeme, 551
mål, 642
navn, 260, 274
offer, 564
og –
essentielle hensigt, 321
Sollogos, samspil, 552
plan, 217
relation til Sanat Kumara, 216, 217
rum og tidsplan, 123
skabende –
aktivitet, evokation, 253
formidlere, 587
verdens skabelse, 66
vilje, 567
Sol-, 118, 418, 651, 722
syv planetariske, kvaliteter, 118
- Lotus –
egoisk, kærlighedskronblade, 369, 455
solare, 17
- Lov – Love –
definition, 381
for det, der stråler ud, 259
- Guds, indføring, 204, 205, 206
- Lov – Love – fortsat
kræver –
at indstrømmende kræfter ledes i rigtig retning, 176
forandring, 175
natur, 168
og kvaliteter, relation til anden stråle, 381
sjælens, 168
universets, definition, 37
åndens, 275
- Loven om –
analogi, 143, 229, 278, 279, 281, 493, 658
binding, 718
cykler, 249
cyklisk kompensation, 249
evolution, 273, 276, 422, 523, 587
frihed, 423
genfødsel, 238, 646
integration, 390
karma, 95, 238, 442, 523, 606, 608, 721
kløfter, 595, 601, 718
kompletterende syv, 163-177, 238
liv eller –
syntese, 174
ånd, 168
magnetisering, 260
magnetisk arbejde, 410
offer, 277, 279
okkult kontinuitet, 225
overensstemmelser, 193
planetarisk Logos' livshensigt, 523
solens liv, 523
syntese –
aspekt eller kvalitet, magnetisk indvirkning, 382
eller om liv, 174
gruppen må forstå, 259, 260
henvisning til relation mellem ånd og stof, 275

- kosmisk, 422
 ligger bag alt liv, 410
 monadisk livssfære, 320
 nøgle til, 273
 styrer første guddommelige aspekt, 342, 511
 virker gennem de syv, 277
 åbenbaring antydes, 270
 tilintetgørelse, 87
 tiltrækning, 260, 275, 320, 381, 403, 405, 410, 422, 511
 tjeneste, 444
 vibration, 66
 økonomi, 275, 423
 årsag og virkning, 447, 565, 619, 650, 717
- Lunare herrer, 20, 21-23, 112
- Lyd – Lyde –
 accepteret som gruppe, 68
 AUM og OM, 212-214
 definition, 64
 discipel rækker ud efter, 65
 forskel fra åndedræt, 66
 fra centrale åndelige sol, høres, 65
 fysisk, negativ i virkning, 516
 første bogstav i planetariske Logos navn, høre, 274
 grundlag for ny esoterisk viden- skab, 475
 gruppes, 232
 kilde til blændværk og maya, 64
 lydløse, høre, 65
 mange, bliver til ordet, 149
 omtale af, 212
 opfattelse af, 93
 oprindelige, 295
 relation til vibration, 66
 selvindledte, høre, 67
 sjæls, 63, 65
 skabelse af, 66, 159, 300
- Lyd – Lyde – fortsat
 syntese, tone, 469
 tiltrækkende tone, 469
 unævnelige navn, 66
 åndelige –
 hierarkiers, 88
 virkeligheds, været tabt, 65
- Lydighed, at lytte er kimen til, 303
 Lyksalighed, forståelse af, 131
- Lys –
 ashrams, 84
 atmas, 85
 atoms, af stof, 130
 bane mellem monade og person- lighed, etablering, 480
 buddhis, 85
 der udfører Guds vilje, 148-158
 egoisk gruppes, 85
 formens, 124, 130
 Hierarkiets, 84, 85
 i hovedet, 53, 84, 154, 667
 identifikation med åndelig vilje, 85
 indre mekanisme, udvikling, 181
 klare kolde, 39, 44, 50
 kontaktet og anvendt, åbenba- ring, 309
 kræfters natur i relation til, åben- baring, 646
 levende, tråd af, antahkarana, 131
 livets, tilgængeligt gennem ind- vielse, 662
 Logos', respons på, 591
 mayas slør sønderrives, 202, 203-208
 mesters, anvendelse, 640
 og –
 kærlighed, store åbenbarere, 337
 substans, synonyme, 185
- punkt –
 efter fjerde indvielse, 117
 levende, koncentreret, 725
 på astralplan, klarere i nye tids- alder, 249
 reflekteres af åndelige triade på mentalplan, 85
 relation til åbenbaring, 86
 rene fornufts, 85
 sindets, smelter sammen med sjælens lys, 662

- sjælens, 85, 88, 124, 130, 155, 519, 576
- sjæls og personligheds, sammen-smeltet, 85
- symbol for betydningens verdens, 188
- tema, der ligger bag planetarisk hensigt, 154-157
- udtryk i livet på fysisk plan, 229
- åbenbaring –
- af –
 - guddommelige hensigts natur, 722
 - kosmisk æterisk natur og hensigt, 721
 - tilintetgør illusion, blændværk og maya, 298
- åndelige –
- triades, 130, 222
 - viljes, 85
- Lys-substans, planetarisk, 196
- Lytte og viden, 300, 303
- Lærere ved slutningen af århundredet vil tale om brobygningen, 479
- Løvens tegn (Leo), besjælende liv, 280
- M**
- M. *Se:* Morya, mester.
- Magi –
- ceremoniel –
 - energi, 568
 - område, 574
 - stråle. *Se:* Stråle, syvende.
- hvid, 574, 584
- Magiker –
- hvid, blivende, 669
 - sort, indvielse, 356-358
- Magisk arbejde, nøgle til, 22, 668
- Magnetisering –
- fem betydninger, 260
 - indviets, 273
- Magnetisk –
- energi, første aspekts, findes i ashrams hjerte, 384
 - indvirkning beslægtet med første stråles funktion, 381
 - kraft, definition, 381
- Magnetisme, Shamballas, 382
- Magt, rette anvendelse, efter tredje indvielse, 707
- Magtord, syv, anvendes ved bygning af antahkarana, 505, 506, 507, 509, 513-522
- Mahachohan, hjælp til Kristus, 385
- Makrokosmos forstået i mikrokosmos' lys, 118
- Manasisk bevidsthed, 179
- Manifestation –
- cyklisk panorama, grundlag, 27
 - hemmelighed, 64
 - skaberværket, fuldbyrdelse, 16
- Manu –
- hjælp til Kristus, 385
 - livets hemmelighed, hensigt, virker gennem, 252
- Marx, skrifter, fortolkning, 676
- Masserne –
- energi, indviet sender til, 684
 - gøre alle lige, problem i Rusland, 632
- Materialisme –
- tilbagevisning, kollektiv, 605
 - undermineres ved indvielsesproces, 661
- Maya –
- kontrol af, opløses, 275
 - naturen af, 195
 - overvinde, 193
 - slør –
 - fire, 211
 - lys gennem, sprække i, 203, 204, 205, 206, 208, 238
 - naturen af, 195, 202, 207
 - nedbrydning, 202, 238
 - regel – regler –
 - arbejde med, 194-219
 - for arbejdet med røstens hærskere, 191
- verden –
- devaer aktive, 192

- energi frigøres, 199
 indviet projicerer energi til, 195
- Mayavirupa –
 definition, 485
Se også: Form, selvskab.
- Meditation –
 fusion af discipels og mesters sind, 547
 hovedformål, 451
 metode til bygning af antaharana, 451, 452, 498
 ny type, præsentation, 263
 okkult, virkning på intuition, 452
 processer, forberedelse til tilbagetrækning, 88
 skabende, 85
- Mekanisme, lys og kontakt, udvikling af, 181
- Menneske –
 ansvar, 88
 i dag. *Se:* Menneskehed i dag.
 monadisk bevidst, 459
 treenighed bliver dualitet, betydning, 480
 udvikling, mental og intuitiv, virkninger, 429
Se også: Masserne; Menneskehed.
- Menneskehed –
 betydning, 171
- Menneskehed – fortsat
 emotionelt og psykisk liv, nyorganisering, 578
 én, verdensomspændende erkendelse, 656
 fri til at klare sin egen skæbne, 436
 Hierarkiets medlemmer, 375
 hjertecenter, skabelse, 618
 i dag –
 behov for at skabe relation mellem triade, sjæl og personlighed, 470
 femte stråle energi, 592-596
 forbinder personlighed med sjæl, 456
 kirkernes tilstand, 613
 nye sandheder og fremkomst af nye aktører, 89
 påvirkning fra Shamballa, 416, 476, 579
 står ved indgangen til discipelskabets vej, 502
 udvikler spændingspunkt, 588
 udvikling af bevidsthed, 131, 415, 418, 453
 vedrørende rette menneskelige relationer, 400, 503, 612
 virkning af koordination, 476
 indgang til, 129
 invokation, respons, 475
 invokatitv råb, 87
 masserne, opnåelse af indvielse, 646
 skabende krise, årsag, 552
 større skabende aktivitet, fremtid, 553
 står over for anden indvielse, 670
 tidlige historie, 386
 uudviklet, symbol, 475
 verdensdiscipel –
 er ved at komme sig efter prøve, 389
 nærmer sig stor opvågnen, 372
 virkning af første stråle i dag, 644-651
 vokser gennem kriser, 399
 åndelige historie, ændring, 416
Se også: Menneske.
- Menneskelig –
 bevidsthed, 471
 evolution, impuls til, 549
 forhold, vendepunkt, 620
 tankes kraft, resultater, 201
 trefoldig mekanisme, aspekter af elektricitet, 359
 udvikling –
 kulmination af, 598
 på astrale områder, 199
 væsen, elektrisk enhed af kraft

- og lys, 359
- Mennesker af god vilje, pligt, 638, 639
- Mental –
- enhed –
 - anvendelse, 479
 - og manasisk permanente atom, 61, 485
 - kosmisk plan –
 - arbejder bevidst på, mester, 411
 - energistrøm fra, 420
 - hvide loge befinder sig på, 214
 - planetariske Logos på, 217
 - påvirkninger, Shamballas reaktion på, 364
 - reaktion på, 364, 398
 - tredje solsystem, 383
 - veje, fører til, 405
 - niveauer, fokusere på, 451
 - og monadisk plan, relation, 592
 - plan –
 - antahkarana, bygning af, 471, 474
- Mental – fortsat
- plan – fortsat
 - bevare impression, discipel skal, 545
 - orienteret på, 446
 - substans, 589
 - symbolik om lys på, 85
 - princip –
 - udvikling, virkninger, 579
 - vogter, 428
 - stof –
 - antahkaranas substans, 468
 - arbejde i, 451
 - substans, anvendes ved brobygning, 472, 479
- Merkur skynder på gruppen, 239
- Messias, kommende, 699
- Mester – Mestre –
- aktiv på monadisk plan, indvirkning fra Shamballa, 368
 - arbejde, 196, 242, 292, 686
 - begrænsninger, 394
 - beslutning på konklave, 399
 - bevidst modtagelighed eller sensitivitet over for kosmisk astrale plan, 404
 - bevidsthed, 439, 446
 - bevidsthed –
 - fusion med discipels, 544-550
 - ingen lidelse eller smerte, 715
 - disciple beskyttet mod kraften fra mesterens tilstedeværelse, 546
 - dobbelte eksistens, 443-446
 - femte –
 - grad, uddannelse til beslutningsindvielse, 418
 - stråle på anden vej, 407
 - fokus, 115
 - fordeler af triadisk energi, 706
 - form, han anvender, 113
 - forståelse, 188
 - fri –
 - af begrænsninger i tid, men ikke i rum, 442
 - for at betragte tidsfaktor, 444
 - frigjort, åndelig bestræbelse, 445
 - frigørelse fra strålebegrænsninger, 397, 398
 - grupper og typer, mange, 445
 - indvielser, 28
 - intuition, faser af guddommelig intention, 705
 - invokation til højere væsener, 148
 - karaktertræk i dag, 429
 - kontakt med, stadier, 547-549
 - kosmisk dualitet, 442
 - kriser, konfronteres med, 401
 - lykkes med at trænge gennem den planetariske grænsning, 294
 - lys, anvendelser, 640
 - med sjette indvielse, hjælper Aktivitetens Buddhaer, 586
 - niende indvielse, intet behov for energicentre, 693

- ny holdning til disciple, 263
 nærmer sig menneskeheden, 131
 og discipel, tankestrøm, 548
 okkult beslutning i ashram, 401
 opgave, 60, 657
 oplysninger om, er givet, 145
 opmærksomhed –
 evokation fra discipel, 548,
 549
 på planen, 446
 opnåelser, 294
 primære opgave, 369
 relation til ashram, 369
 skabelse af manifestationsle-
 geme, 62, 113, 460
 stod over for sjette indvielse, be-
 slutning, virkninger, 555, 556
 støtter Kristi arbejde, 652
 syv veje, valg mellem, 378, 401-
 431
- Mester – Mestre – fortsat
 teknik, de retter ikke en fejlagtig
 opfattelse, 138
 telepatisk kontakt, instrumenter
 anvendt, 548
 ubrudt relation mellem monade
 og form, 62
 uddannelse, 397, 399, 418, 426,
 686
 uden personlighed, 113
 udvikling, 367
 undervisning i ashram, 546
 vender tilbage, hvor de kom fra,
 388
 vibration, discipels, 545
 viden om, hvad der skal gøres,
 249
 vilje, 399, 706, 715
 åbenbaring –
 af –
 kosmisk astrale plan, 293
 mål for syv veje, 429
 ledsages af forståelse og er-
 kendelse, 706
- Mestrenes bog om regler, citater,
 202
- Moderaspekt, beskrivelse, 469
 Modsætningernes par, kampplads,
 670
- Monade –
 bygning af bro, 55
 energi, anvendes af indviede, 75,
 196
 erfaring i tre verdener for tje-
 neste, 477
 erkendelse, metode, 117
 forankret, 495
 forbinder indviet med kræfter,
 108
 hensigt, 42, 43, 45
 i Shamballa, 72
 ild, tilintetgørelse af kausalle-
 geme, 480
 indviets, 108
 kilde til triadisk liv, 476
 kommunikationskanal mellem,
 og personlighed, 228
 Kristi guddommelige vilje, 51
 lys, 41, 641
 og –
 antahkarana, ved fjerde indivi-
 else, 113
 form på fysisk plan, forbliver,
 484
 fysisk plan, kontakt mellem,
 459
 reflekteres i triade, virker på la-
 vere plan, 229
 relation –
 til sjæl, metoder, 474
 ubrudt, til anvendt form, 62
 skabelse af personlighed, 228
 stråle, anvendelse af ren vilje,
 321
 tænkeevne, fortolkende redskab
 for, 61
 udtryk, 40
 vibration med, 92
 viden om, 599
 vilje, 42, 43, 155, 289, 322
 viljes nedbrydende virkning, 42
- Monade-sjæl-personlighed i dag,

- 477
- Monadisk –
- bevidsthed –
 - fører til livsudtryk og femte indvielse, 129
 - og selvskabt form, 445
 - udvikling, 120
 - energi, ren, aktivitet, 587
 - kraft –
 - rensende og tilintetgørende aspekt, 96
 - tilgængelig, 321
 - liv –
 - fungerer i discipel, 278
- Monadisk – fortsat
- liv – fortsat
 - indvirkning på substans, 290
 - lov, betingende for, 275
 - sfære, opstigen til, 499
 - og mentale plan, relation, 592
 - plan –
 - chohan på, 295
 - løsning af mysteriet om broderskab, 287
 - modtagelse af kærlighedsenergi, 383
 - transfiguration, 291
 - viden om, 468
 - virke på, 722
 - proces, udstrålende, begyndende, 359
 - påvirkning –
 - med fuld viden, bringes ind, 476
 - registreres bevidst, 276
 - relation, nedbrydende, 96
 - sans for essentiel dualitet, 152
 - styring –
 - af sjælgennemtrængt personlighed, 660
 - i gruppe, 267
 - træk, 298
 - vibration, kendes ikke før tredje indvielse, 122
- Morya, mester –
- ashramer, 181, 585
 - livets hemmelighed, hensigt virker gennem, 252
 - mesteren D. K. støtter, 11
 - overhoved for esoteriske skoler, 379, 386
- Moses, sprække i mayas slør, 204
- Motiv forudsætter hensigt, 40
- Muhamed overskygget af mesteren Jesus, 266
- Mulighed –
- for at tilføre ny energi, 243
 - menneskeheden står overfor, 584
 - uden fortilfælde i historien, 478
- Musik, virkning i mysterier, 339
- Mysterier –
- sikres, 124
 - urgamle –
 - genetablere, 123, 147, 338, 339, 341
 - opretholdt med indhold, 338
 - åbenbares ved virkning af bestemte processer, 344
- Mysticisme, cyklus, 125
- Mærk og udtryk, forståelse af ordene, 303, 308
- Mørke er ren ånd, definition, 185
- N**
- Nationer, nye verden af –
- stråler, personlighed og sjæl, 622-631
 - virkning af fjerde stråle, 619-635
- Naturrige –
- fjerde og femte, sammensmeltning, 146
 - sjette, 142
 - syvende, 142
 - under det menneskelige, arbejde med, 406
- Naturriggerne under det menneskelige, indviet arbejder med, 586
- Navn –
- egoisk, skjult, 274
 - og form, synonyme, 64
 - syvfoldigt for planetarisk Logos, 274

- Nedbryd, formaning til indviende, 298, 315
- Nedbrydende handlinger, nødvendighed, 223-225
- Nedbrydning, energi, rensende, 95
- Nervesystemet, sutratma anvender, 456
- Netværk af –
den gode vilje, 265
lys, 265
- Ni –
kræfter, transmutation til guddommelige energier, 461
tallet for indvielse, 90, 92
- Niende indvielse –
afvisningen, 728
forberedelse til, 705
gennem illumineret åbenbaring, 534
ikke relation til jordisk liv, 693
Kristus, 182
mesteren afviser at anerkende det kosmiske onde, 690
naturen af, 692
okkult inspireret af guddommeligt udtryk, 537
stråler styrer, 653
åbenbaring, der angår naturen af væren, 720
- Niogfyrretyvende år, hvert, valg af vej, 714
- Nirmanakayaer –
arbejde, 80
indvielser, der tages, 727
- Nirvana –
bevidsthed, stadium, 468
definition, 477
oplyst vej fører til, 519
rede til, 477
- Ny –
civilisation, grundlag, 206
metode og måde til løsning af problemer, 242
teknik, mestres af mestrene, 246
verdensorden, 574, 580, 595, 621
- Nye gruppe af verdenstjenere –
accepterede disciple lærer at arbejde, 242
arbejde, 203, 237, 251, 585
aura, symbol i, 245
bringes under Vandbærer-påvirkning gennem disciple, 243
dynamik, resultat, 132
enhed, 310
forbindes ved skæbne og tjeneste, 727
forposter for Guds rige, 311
fremkomst af, 555
ideologier, kilde til, 580
illumineret af Taurus-tegnet, 241
information om, 265
inspiration fra mestre, 242
overførere af energi, 726
rækkerne øges, 664
Sanat Kumaras ajnacenter, 374
skoling af nødvendige disciple, 241
strøm af vilje fra Shamballa, 252
styres af Taurus-tegnet, 244
tjenesteområde for ny discipel, 242
to fremtidige funktioner, 379
udvikling af viljen-til-det-gode, 121
vejledning af, 99
- Nye tidsalder –
arbejde, gøres muligt, 237
forberedelse til ændring af frimureriet, 424
forberedende arbejde til kommende, 27
fremkomst af, 637
fremskredne sjæle inkarnerer, 134, 396
indvarsles, 252
klarere lys på astralplan, skabes, 249
kvalitet, 31
menneskeheden, fungere på æterisk plan, 203
religion, 524
skoling i syntese, 131

- teknikker i, 38
Se også: Vandbærerens tidsalder.
- Nære østen, det, i dag (april 1947), 435
- Nærværelsens engel, 187
- »Nåleøje«, 127, 129
- O**
- Offer –
 fjerde grad indiviets, 693
 naturen af, sand, 141, 473, 496, 693
 planetarisk Logos', 564
- Okkult tidsalder, læren om, 125
- Okkulte nye skoler, grundlæggende krav til, 127
- Okkultist –
 kendetegn, 23
 sand, arbejde, 185
- OM –
 anvendelse, 63, 475, 517
 betydning, 62-65, 194, 215, 517
 definition, 63, 274
 erstatter AUM, 212
 høre, 65, 66, 194, 214
 ikke længere »bevæges« af, virkninger, 213
 illustrering, symbolsk, 65
 indiviets viden frembringes af lyd og ikke af, 300
 konflikt med AUM, 65
 nytteløs, 517
 relateret til vibration, 66
 rigtig intonering, virkninger, 64, 67, 212, 213
 tabte ord, skal genfindes, 64
 transmutation, 295
- Onde, Det –
 kosmisk, 213, 690, 715, 719, 728, 729
 kræfter i Israel, 435
 kræfters voldsomme forsøg og fejlslag, årsag, 419
 naturen af, hentydning til, 358
 Shamballas relation til, 155
- Opbyggende kræfter på planeten og i solsystemet, samarbejder, 722
- Opfordring til –
 at –
 se Kristus, som han er, 311
 synliggøre grupper og tilkendegive naturen af kristusbevidstheden, 312
 hierarkiske arbejdere, 311
- Opgave – Opgaver –
 alle store verdensfrelseres, 529
 indiviets, mellem indivielser, nøgleord, 322
 for discipel, 314, 460
 frelsers eller mellemleds, afsluttet, 480
 mestres, 657
 opdage gruppetilknytning, 351
 planetarisk Logos', 657
 umiddelbart forestående, disciples, 501
- Ophævelse, åndelig, 238
- Oplysning –
 af sindet, 591
 menneskehedens, virkning af femte stråle energi, 595
- Oplyst vej –
 ad, evolutionær, 522
 fører til nirvana, 519
 mellem personlighed og åndelige triade, 452
- Oplyste hjerne, indiviets, kommer for første gang i kontakt med Shamballa, 186
- Opløsning, hemmelig og betydningsfuld, 213
- Opstandelse –
 betydning, fordrejet og sand, 327
 fra personlighedslivets mørke grotte, 499
 indvielse, 105, 174, 295, 397, 567, 653
 på fysisk plan, 298
- Opstigninger, række af, 531
- Opstå, påbud til indviede, 297, 322-325, 327-328
- Opvågningspunkt, 633

- Ord –
gjort til kød, 66
grupper, 232, 233, 234
hellige, fra spændingspunkt, 66
høre, 70, 71
intonering, instruktion i, 67
lyder fra spændingspunkt, 60, 68
magt- –
 anvendes, 495, 497
 meddelt af Kristus, 186
sjæls-, 68
sjælsstråles, 274
 Se også: Lyd, sjæls.
tabte, genfindes, 64, 65
til gennemførelse af opgave, finde, 232-234
- Orden, ændre kaos til, 572
- Ordet –
 anvendelse, 62
 frigjort fra form, 63
 lever i, 65
- Organisation, energi for, 96
- Orientering –
 fokuseret, opnået ved fjerde indvielse, 648
 rigtig, resultater, 474
 ændret, kom til udtryk i verdenskrigen, 605
- Otte, numerisk værdi, 91
- Ottende indvielse, overførslen, 535, 537, 653, 657, 728
- Overbevidsthed og bevidsthed, kontinuitet mellem, 457
- Overførslen –
 indvielse, ottende, 653
 periode, i dag, 233
- »Overskyggende sky af ting, der kan vides«, 705
- »Overskyggende triade«, 142
- Overskygning af Jesus, 205, 210
- Overstimulering, virkninger, 547, 548
- P**
- Paulus –
 citat, 84
 Se også: Saulus fra Tarsus.
- Perception –
 intellektuel, definition, 39
 voksende, indviets, 439
- Perioder mellem indvielser, 345, 577
- Personlighed –
 atten tilstande i stoffet, 112
 bånd mellem gruppemedlemmer skal nedbrydes, 224
 definition, 68
 deltager i skabelsen af bro til triaden, 479
 fokuseret i, resultater, 350
 forbinder indviet med Guds sind, 109
 forbindes med sjæl ved invocation og evokation, 474
 formidler af sjælens udtryksmulighed, 446
 forskellige udtryk, hvert består af en af de syv stråleenergier, 563
 forsvinder, 67
 frihed fra, 56
 fuldstændig kontrol over, vises, 597
 integreret, 38, 49, 563
 koldt lys fra, 88
 koncentreret om selvet, 270
 menneskeheden, i dag, virkninger, 478
 sammensmeltede energier, bevidst projiceret over kløft, 459
 sjælgennemtrængt –
 orientering, 446
 skabelse på højere plan, 665
 system af integrerede energier, 564
- Personlighed – fortsat
 sjælgennemtrængt – fortsat
 syvende stråles virkning, 571, 573
 skabt af monade, 228

- stråle underordnes sjælens stråle, 68
- udvikling, opretholdende faktor, 228
- viden transmuteret til visdom, 472
- virker ved bygning af antahkara, 472
- virksomheder fra –
transformation, 289
tredje indvielse, 289
- Pinealkirtel –
indviets, 268
og hypofyse, relation, 575
relation til hjerne, 437
- Plan og bevidsthedstilstand, synonymer, 440
- Planen –
definition, 382
det, der ligger bag, forståelse, 188
guddommelig, naturen af, formuleres, 146
guddommelige skabende, motiveret af kærlighed, 474
hensigt, præger discipels tænkeevne, 550
hierarkisk –
lys på, 643
vejledning fra, 598
iværksættelse, 318, 382, 710
mestre transformerer den til fysisk plan, 705
refleksion over, koncentration, 305
samarbejde med, 257
synliggørelse af hensigt, 697
vedrører helheder, 318
viden om, overføres til menneskeheden, 241
- Planetarisk – Planetariske –
centre –
forbindende kabler, skabelse, 478
tre, nødvendig relation, 269
legeme af lys-substans, 196
- liv på syv underplan af kosmisk fysiske, betinget af, 367
- Planeter –
esoteriske, anvendes i astrologi, 264
syv –
hellige, Logoi, guddommelig vilje, 118
solsystemets, energier, arbejde med, 170
- Plejaderne, energier, relation til energier fra Store Bjørn, 411
- Politik, situationen i dag, 612
- Politiske område, mesteren M.'s arbejde, 585
- Prana –
aspekt af æterisk energi, 359
højere modsvarighed, 382
- Princippet om –
afsavn, 600
at dele, 612
begrænsning, 565
beslutning, 607
frigjort væren, 608
frihed, 422
harmoni, 620, 637
kløfter, 599
konflikt, 604-613, 616-622, 635, 638
økonomi, 275
- Program planlagt af Hierarkiet forud for eksternalisering, 701
- Projekt, mesters, 641
- Prøver –
brændende grund, 50, 59, 61
- Prøver – fortsat
fører til indvielse, 19, 350
indvielsers, årsag til, 346
klare kolde lys, 50, 59
- Prøvestadiets vej –
forberedelse til accept i ashram, 237
ikke længere på, tegn, 474
krav, ændres, 126
mål, 125
- Psykisk –

- menneske kan tage fejl, 442
 udvikling, fremtidig, grundlag i viden, 455
- Psykisme, højere, forskel fra intuition, 452
- Psykologi –
 esoterisk, æra, indledning til, 626
 forskning af menneskets, 594
 tankeform, bevidsthedsområde, 594, 601
- Punkt, spændings-, i cirklen, frigørelse fra de tre verdener, 67
- Påvisning af –
 indbyrdes relation, guddommelige livsenheders, 146
 åndelig samhörighed, 146
- R**
- R., mester –
 ashramer, 181, 585
 overvåger udviklingen af former, 181
 virkning af Vandbærer-energi, 243
- Racer –
 relation til de tre Aktivitetens Buddhaer, 283
 tre første menneskelige, svarer til de tre første indivieller, 661
- Rammer, arbejde inden for, 163-167
- Regel – Regler –
 anvendelse, 38, 48-50
 fjorten, for ansøgere, disciple og indviiede, 31-36
 for –
 arbejdet i mayas slør, 194
 disciple og indviiede –
 I, gruppebetydning, 39-58
 II, 59-78
 III, 79-99
 IV, 101-122
 V, 123-135
 VI, 137-144
 VII, 145-158
 VIII, 159-177
 IX, 179-189
 X, 191-219
 XI, 221-236
 XII, 237-258
 XIII, 259-295
 XIV, 297-328
- gruppeindvielse, lydighed overfor, resultater, 238
- mindre, i tid og rum, 137-144
- okkult betydning af ordet, 37
- trettende og fjortende, vedrører Hierarkiets arbejde i Vandbærerens tidsalder, 249-258
- Registrerende formidler, hjernen, 447
- Regnsky af ting, der kan vides, 241, 710
- Rekonstruktion, behov for, 267
- Religion – Religioner –
 definition, 523
 nye verdens, forudsigelse, 87, 265, 295, 327, 524, 594
 tre store verdens-, nært knyttet sammen, 265
 virkning af mysterier, 340
- Ren fornuft, 39, 85, 539, 587, 598
- Renhed ved fjerde indvielse, 692
- Renselse –
 anden indvielse, 671
- Renselse – fortsat
 energi, 94
 forud for tredje indvielse, 683
 fysisk, 138
- Repolarisering af hele det lavere menneske, 15-18
- Reservoir –
 energi, indre og æterisk livsside, 285
 livets, mindre liv tilbage til, 108-116
- Respons fra strålende center forude, 90-93
- Ret styring, påbud til disciple, 686
- Retning-vilje, definition, 474
- Rette menneskelige relationer –

- etableres af Kristus, 578, 614, 618
 etablering af, begrebet harmoni, 620, 638
 kan ikke standses, 573
 målet for al jordisk stræben, 730
 opnåelse, faktorer, 99, 288, 400, 573, 584, 636, 639
 Romersk katolske kirke, synd, 621
 Roosevelt, F. D., ord »frihed«, 682
 Rum –
 betydning, 117-118
 eller tid, 66
 er et evigt væsen, 442
 og substans, 117
 Rusland –
 i dag, 434, 435, 436, 629, 630, 632, 675
 synd, store, 594, 621, 675
 Rytme, forenet, 160, 167, 172, 174
 Røst –
 Shamballas, høres, 71
 stilhedens, 71
 »Røstens herskare«, 159, 191, 194, 196, 212
 Råd –
 i Shamballa, 26, 31, 82, 95, 145, 156, 707
 kammer –
 definition, 268
 Verdens Herres, 217
 store, 188, 218, 260
 store væsener, indre gruppe i Shamballa, 153, 370, 411
- S**
 Salomons tempel, 144, 290
 »Samfundet af oplyste og organiserede sind«, 143
 Sammensmeltning af vertikal livsvej med horisontal tjenestevej, 125
 Samordning, fornyet, af lavere hylstre, 18
 Sanat Kumara –
 anmodning til store oplyste frelsere, 404
 ashram, 249, 263
 beskrivelse, 373
 dagligt liv åbenbarer, 257
 forklarelsen, 271
 fremskridt, 417, 418
 hensigt, 252, 253, 369, 400, 657
 hjertecenter, udvikling, 387
 hoved- og hjertecenter, sammenkædning, 284
 indvielse, 552, 685
 indvielsesproces, 544
 intonering af O i OM, 218
 kvalitet, primære, 393
 livsplan, 142
 navn, 260, 283
 overførsel til tre kors, 688
 overskygges, 398, 420
 relation, 216, 217, 419, 427, 650
 rådgivere for, 278
 styrke, 217
 tilstedeværelse skyldes vilje, 398
 viden om naturen af guddommelig hensigt, 707
 årsag til evolutionær skabende proces, 710
 Sandheder –
 nye, opfattes svagt, 89
 nyere, meddelt af mesteren D. K., 262-266
 Sanser –
 fem, aktiveres fra mentalplanet, 591
 samt sund fornuft, 439
 syv, anvendelse, 545
 Sansning, udvikling, anvendes, mestres og gøres virkningsløs, 293
 Saturn, triangel relateret til, 280
 Saulus fra Tarsus, sønderrev mayas slør, 205
 Seks, betydning, 90
 Seksualitet –
 relation, virkning fra syvende stråle, 571, 574
 sublimering, 667
 Selv, ingen andre, påbud til gruppe,

- 183-185
- Selvbevidsthed, kors, 688
- Selvdisciplin, 138
- Selvet, tilsløring af, proces, 18
- Selvforglemmelse, 140
- Selvindvielse, individuel, 83
- Selvinteresse, ændring fra, til universel bevidsthedsstadium, 308
- Selviskhed –
 kultiveres til uselviskhed, 551
 åndelig, 223
- Sensitivitet –
 forberedende, fører til sand perception, 716
 højere, kultivering, 551
 over for –
 højere indtryk og indre inspiration, 287
 kontakt, udvikling, 545
 kosmisk astrale plan af mestre, 404
 stadig højere impression, udvikling, 370
 relation til visualisering, 447
 symbolsk, 447
 udvikle, refleksionsproces, 369
 udvikling, 177, 720
- Separatisme, afslutning, samlet bestræbelse, 580
- Shamballa –
 accepteret af, 68
 arbejdere, vej til åndelige centrale sol, 406
 bevidsthed, 471
 definition, 287
 dynamisk »dragen«, 183
 elektrisk ild, evokation, 104
 energi, 132, 142, 242, 244, 251-258, 321, 416, 417, 579
 evokation af menneskets ånd, 87
 fare ved for tidligt at kunne nå, 122
 gruppe –
 nærmer sig, 149
 responderer på kræfter fra, 80
 Hierarki og menneskehed, nær-
 mere relation, 102
- i –
 direkte relation til menneskehed, 40
 kosmisk æterisk substans, 388
- impressioner fra, registrering, 550
- indgang til, 129, 174, 188
- invokation, 87
- kontakt med, 47, 131
- kraft, 47, 49, 201, 476, 708
- krav til at forberede grupper til indvielse, 124, 125
- ledelse af tilintetgørelse, 319
- liv, 145-158, 386
- læren om, af mesteren D. K., 263
- magnetisme, 382
- naturen af, 216
- numerisk værdi, 90-93
- Shamballa – fortsat
 og Menneskehed, Hierarkiet mellem, 379
- opgave, fremtid, 656
- oprindelse –
 af skaberværk, 286
 gudesønnen fundet vejen tilbage, 723
- planer, omlægninger fremskyndes, 418
- påkaldelse, 47
- reagerer over for påvirkninger fra kosmisk mentale plan, 364
- reaktion på kosmisk mentale plan, 398
- relationer, 238, 317, 486
- samspil med Hierarkiet, 282
- store –
 liv i direkte forbindelse med menneskehed, 129
 råd, 31
- syvende grad indviede, fungerer i, 727
- tager form, fremtiden, 388
- tre –
 døre, 151-153

- store energier fokuseret i, 94-99
- udstråling, 106
- udstråling bag verdens genopbygning, 155
- vejen til, 42
- vilje tilskynder, 345
- virksomheder på menneskehed, 644
- væren, tilstand, opnåelse, 369
- Sind –
 - anvendes af discipel, 706
 - disciplinering, konstant behov for, 452
 - dobbelt aktivitet, 131
 - energier, evne påkalder, 448
 - Guds, natur af og hensigten, reaktion på, 398
 - højere, viljens udtryk, 321
 - lysbærer, 591
 - oplyser lavere plan, 591
 - opøves til at modtage meddelelser, 438
 - overfører af sjælslys, 576
 - planetariske Logos' indviet stille ind på, 532
 - sjælsoplyste, styring, 670
 - stræber efter at virkeliggøre monadens viljesnatur, 289
 - transcenderes, 119
 - tre aspekter, 283, 464, 479, 597
 - universelle –
 - egenskaber, vigtigste, 594
 - nøgle til, 590
 - skabende mellemlid, 593
 - udtryk for, 598
- Sindets søgelys, anvendes i to retninger, 451
- Sirius –
 - buddhiske princip fra, i hvert atoms hjerte, 420
 - det onde findes ikke, 358
 - energi, 420
 - kilde til jordisk liv, 682
 - liv, 424, 729
 - logen, sand »blå loge«, 421
 - påvirkning, aspekt af princippet
 - om frihed, 422
 - relation til Sollogos, 419
 - stjerne, planlagte aktiviteter, fuldbyrdelse, 214
 - store hvide loge, 142, 338, 421, 729
 - udstrålende kilde for manas, 431
- Sjette grads indviet –
 - arbejde, 587
 - endelige beslutning om menneskelige anliggender, 714
 - frigjort fra sin fortid, 721
 - frihed fra karma, 717
 - hjælp til Aktivitetens Buddhaer, 586
- Sjette grads indviet – fortsat
 - ikke længere under Hierarkiets jurisdiktion, 715
- Sjette indvielse –
 - beslutning, 711
 - chohan transcenderer åndelig triade, 294
 - forberedelse til, 398, 400, 417, 421, 650
 - forberedelse til syvende, 715
 - frigør til monadisk bevidsthedstilstand, 368
 - gruppepligt, vejen til jordtjeneste, 657
 - højere modsvarighed til anden, 712
 - i Getsemane, 301
 - illumination gennem åbenbaring, 534
 - illusion forsvinder, 599
 - Kristus, 549
 - relation til andet aspekt, 537
 - port, fortolkning, 363
 - større erfaringsområde, 444
 - valg, grundlag for, 398, 400, 417
- Sjette rodrace, karakteregenskaber, 562, 597, 656
- Sjæl –
 - alle –
 - formers, nødvendig erfaring, 195

- tings, 30
 aspekt i solsystem, mestre arbejder med, 411
 bevidsthed, 562
 bidrag til hele manifestationen, 117
 energi – energier –
 beliver, 450
 impression på konkret tænkeevne, 591
 enhed af tre energier, 450
 forankres, to punkter i legemet, 456
 forbinder indviet, 108
 forbindes til –
 monade, 474
 personlighed, 474
 fortolkning og forståelse, respons på, 38
 frigørelse fra blændværk og fortryllelse, 64
 fuldstændigt udtryk, 480
 fusion med personlighed, 597
 greb om udtryksredskaber forstærkes, virkninger, 68
 gruppebevidst, 348
 hjælp til, kirtler i hovedet, 437
 i inkarnation, styrkes, 508
 imaginativ kvalitet, 448
 indtager fremtrædende position, 670
 indiviets, 108, 684, 686
 kontakt, tiltagende, virkninger, 448
 korsfæstes, 459
 legeme. *Se:* Kausale legeme.
 lys, 641
 menneskelig, mysterium, åbenbaring af, 643
 mennesket står fri som, 67
 menneskets, indespærret, 449
 metode til bygning af bro mellem triade og personlighed, 479
 naturen af, 123
 nedbrydning af former, 320
- og –
 dens udtryksmekanisme er en enhed, 456
 personlighed –
 fælles bestræbelse i skabelse af bro, 459
 sammensmeltet, 438
 ord, 68
 overhales, 229
 overskyggende, absorberer og benytter magnetisk kraft, 381
- Sjæl – fortsat
 perception, registrering, 467
 på sit eget plan er en indviet, 270
 reinkarnerende, proces, 113
 sande natur, åbenbaring af, 626
 sprog, evne til at tale, 22
 styrer ajnacenter, resultater, 667
 syntese af livsenergi, intuition og åndelige sind, 450
 tiltrækkende kraft, stadige indvirkning, 199
 træder frem i al sin herlighed, 67
 verden, disciplen trådt ind i, 141
 viden –
 afløses, 144
 oplagres i, 398
 vilje i lang række af inkarnationer, 228
 viljes- og hensigtsaspektet, offerblade, 356
 åndelig tiltrækning mod ashram, 381
- Sjælens mørke nat, 51, 54
 Sjæl-personlighed, intention, 289
 Sjælgennemtrængt personlighed. *Se:* Personlighed, sjælgennemtrængt.
 Skabelse –
 definition, 722
 naturen af, forståelse, 718
 proces, energier hæves til højere plan efter første indvielse, 666
 tråd, 458, 460, 463, 469, 473, 479-481, 483

- Skabende –
aktivitet –
der inddrager alle ashramer, 306
kilde til, på fire plan, 365
syvende stråle periode, 572
arbejde –
i ashram, indiviets rolle, 305
tre aktive energier, 668
imagination. *Se:* Imagination, skabende.
kunst af meget høj karat, 255
proces i mennesket og Logos, 487
- Skaber –
bevidst, på fysiske plan, mennesket bliver, 455
guddommelig, i relation til hierarkisk plan, 345
- Skoler –
forberedende, 134
mysterie-, grundkurser, 273
nye esoteriske, udvikling af sans for syntese, 133-135
oplysnings-, vægt lægges på livsaspektet, 233
- Skoling –
disciples –
nye metoder, 30
teknik, ændres, 250
indviets, specielle regler, 159, 161
- Skød, symbol, betydning, 129
- Skønhed –
godhed og visdom, 70
i –
manifestation, hemmeligheden om, 254
ritual i Sanat Kumaras daglige liv, 257
- Socialisme, problem i Storbritannien, 631
- Sol –
centrale åndelige –
betydning og tiltrækkende kraft, 397
indledende kontakt med, 720
lys fra, høre, 65
mestres relation til, 401
syv veje fører til, 363, 405
tilsløret af åndelig triade, 130
- Sol – fortsat
centrale åndelige – fortsat
udsagn med relation til, 519
vejen til, 363, 650
viden om, 650
- hjerte –
energier fra Vægtens tegn kommer ind i vort system, 410
Hierarkiets relation til, 401
indviet kæmpet sig vej til, 649
nærmere til, 720
speciel relation til vor planet, 721
åbenbaring af solsystemets kvalitet, 721
- Solherrens rytme påtvinges lunare herrer, 22
- Sol-ild. *Se:* Ild, sol-.
- Sollogos, 118, 418, 651, 722
- Solsystem –
hensigt, 721
kvalitet, åbenbares, 721
tidligere, oprindelse til sorte magikere, 358
tredje, 383, 657
- Solvæsener og store liv fra Sirius beskæftiger sig med problematikken om det onde, 729
- »Som et menneske tænker i sit hjerte«, 149, 272
- »Som om« imaginative viden ikke anvendelig, 449
- Sort magiker, indvielse, 356-358
- Sorte loge –
arbejde, 200, 202, 204, 710
holdning, 247, 675, 677
koncentration i Tyskland, 201
medlemmer, stråle, 709
mestre, gruppe, 690
modsætning til store hvide loge,

- 26
 natur og hensigt, 719
 oprindelse, 199
 raseri, 555
 reaktion på niende grads indviet
 i, 729
 rødder, 214
 sikkerhed og status trues, 201
 skabelse af frygt og død, 724
 styrke, tiltagende, 200
- Spænding –
 definition, 56, 59
 gruppe, nødvendig, etablering,
 237
 invokativ, punkt, 497
 ny, frem mod en, 55
 planetarisk, opnåelse, 29
 punkt – punkter –
 arbejde ud fra, 60, 62, 499
 frigørelse fra tre verdener, 67
 hvorfra det hellige ord lyder,
 66
 nået nu, velkendt for menne-
 sker, 622
 opdage, 61
 opnåelse, 717
 ordet lyder fra, 60
 planetariske, kriser i enkelt-
 personers liv, 588
 relation til indvielse, 540, 716
 skabelse, 229, 540, 542-544
 skabende, 66
 stimulere, 719
 syv på involutionsære bue, 66
 Tysklands, 623
 USA's, 623
 viljesaspektet begynder at
 styre, 67
 rigtig, identifikation, 57
- Status, ens egen, finde frem til, 665
- Stemme, mesters, høres, 71
- Stenbukkens tegn, energi fra, 280
- Stjerne –
 ene indiviers, 186, 187
 femtakke, 102, 187
 sekstakke, 81, 281
- Stof –
 atten tilstande, der danner per-
 sonlighed, 112
 betinget af tidligere solsystem,
 366
 nedbrydende energi, 98
 ånd i manifestationens laveste
 form, 276
- Storbritannien i dag, 434, 436, 623,
 625, 629, 630
- Store Bjørn –
 energier, relation til energier fra
 Plejaderne, 411
 relation til vort solsystem, 411,
 428
- Store hvide loge, modsætning til
 sorte loge, 26
- Store invokation, fortolkning, 615
- Stråle – Stråler –
 anden –
 anvendes ved syvende indivi-
 else, 684
 herren for, 280
 indstrømning under syvende
 indvielse, 683
 laveste aspekt iværksat af før-
 ste stråles andet aspekt, 645
 og femte, relation, 593
 styrer fjerde stråle, 604
 valg af strålevej, 426
 aspekt-, 559, 561, 639-653
 attribut-, 321, 559, 560
 begrænsninger, frigjort fra, 397,
 398
 cyklisk tilsynekomst, fremmer
 evolutionsprocessen, 425
 egenskaber, tilkendegivelse, 19
 energier, egoisk, anvendelse, 506
 femte –
 energi, virkninger, 595, 601
 indflydelse, 596
 indstrømning under tredje ind-
 vielse, 683
 mestre på anden vej, 407
 virkning på menneskeheden i
 dag, 592

- fjerde –
 betydning, 604,
 ud af fuld inkarnation, virk-
 ninger, 255
 virkninger, 604, 635
- for –
 harmoni –
 i nutidens verden, 619-635
 styres af strålen for kær-
 lighed-visdom, 614
 rette menneskelige relationer,
 610
- første –
 aktivitet, indkommende, resul-
 tater, 647
 aspekt, egenskaber, 416, 505
 forbindelse til guddommens
 første aspekt, 707
 forbindelser, 96, 640, 641-651
 forbundet med Shamballa,
 379
 herren for, arbejde, 280
 indstrømning under femte ind-
 vielse, 683
 kvalitet, højeste kendte gud-
 dommelige, 643
 sjæle, valg af strålevej, 425
 tilintetgørelsens aspekt, virker
 gennem mineralriget, 132
 tre aspekter, 203, 643
 virkning på menneskeheden i
 dag, 644-651
- herrer –
 evolutionær udfoldelse, 425
 syv, arbejde, 726
- indkommende, 552
 indkommende, virkninger, 569
 inkarnation, resultater, 644
 krisepunkter, 376
 kvaliteter –
- Stråle – Stråler – fortsat
 kvaliteter – fortsat
 syv –
 bragt til udtryk, 96
 indiviellers, 346
 tilkendegives, 385
- kærlighed-visdom. *Se:* Kærlig-
 hed-visdom, stråle; Stråle,
 anden.
 mindre, sande natur, 567
 monadisk, anvendelse af ren
 vilje, 321
 personlighedens, underordnes
 sjælsstrålen, 68
 personligheds og sjæls for nuti-
 dens nationers, 622-631, 632
 påvirkning, kommer via sjæl,
 584
- sjette –
 egenskaber, 672
 energi –
 for idealisme og hengiven-
 hed, 575-589
 virkninger, 580-584
 periode, faktorer, egenskaber,
 572
 styrer astralplan, 578
 styrke, mindskning, 552
- syv –
 energier fra planet til planet,
 412
 læren om, af mesteren D. K.,
 264
 relation til indivieller, 558-566
- tre –
 aspekter kan kontaktes, 642
 hovedstråler, vedrørende
 gruppeindvielse, 353
 understråler af anden, 393,
 403
- syvende –
 aspiranter, egenskaber, 505
 energi, anvendes af indviet,
 195
 funktioner, 390, 571, 668
- tredje, beslutningsindvielse, 651-
 653
 type, virkning på arbejde, 346
 vej, skoling til, 426
- Strålerne og indiviellerne*, bog –
 formål, 93
 instruktioner, datoer, 332

- stråle, nærmer sig, 429
- Styring, center for, anvendelse, 686
- Subjektive –
- aspekt i mennesket, manifestation, 18
 - årsager, oprindelse, 25
- Substans –
- aktivitet som skaber af form, 185
 - definition, 117
 - kontrol, afsluttende, indiviets, 474
 - lys, modtageligt over for sjælens lys, 88
 - mental –
 - anvendes ved brobygning, 472, 479
 - naturen af, 589
 - monadisk energi, indvirkning på, 290
 - sjælsbegreb, 117
 - »uden princip« –
 - betinget af tidligere solsystem, 366
 - oprindelse, 366
- Sutratma –
- anvendes af åndelig triade, 462
 - anvendt af fader- eller viljesaspektet, 469
 - bro mellem monade, sjæl og personlighed, 459
 - definition, 450
 - fire aspekter, 482
 - forankret, 454
 - funktioner, 454
- Sutratma – fortsat
- i Lemurien, 482
 - intet andet er tilbage efter korsfæstelse, 459
 - livsenergi strømmer via, 198
 - naturen af, forståelse, 19
 - og antahkarana, forskel mellem, 454
 - smelter sammen med to andre tråde, 479
- Symbol – Symboler –
- anvendes ved indvielser, 534
 - for aspiranter, disciple og indviede, 475
 - i nye gruppe af verdenstjernerets aura, 245
 - tegn mellem os og virkeligheden, 189
- Symbolsk sensitivitet, 447
- Syndflod, kulmination af kamp på Atlantis, 603
- Syntese – Synteser –
- af –
- aktiv intelligens, aktiv kærlighed og aktiv vilje, 413
 - atma-buddhi, to energier, 413
 - hierarkiske væseners kæde, 146
 - kærlighed, vilje og intelligens, begyndende fuldkommenhed, 268
 - livsenergien, selve, 450
 - mester, skabt i sit indre, 443
 - mindre lys, 130
 - ordnet aktivitet, planetarisk liv, 587
 - relationer mellem væsener, der arbejder på relationer, 26
 - Shamballa, Hierarki og menneskehed, 400
 - behov for, 124
 - bestemmende for retning i evolutionsproces, 132
 - enhed og fusion, forskel på, 276
 - gruppe, begrebet, 287
 - i evolutionen, 69
 - kærlig handling, 310
 - mellem Shamballa og Hierarki, vilje og kærlighed, 302
 - opnåelse af, 23, 697, 709
 - sammenhængende, fastholdes planeten i, 644
 - sans for, 127, 133, 135, 143
 - stor –
 - fremkommer, 174
 - virkning, 132

- udvikling af, 401
 virkelig, føre til etablering af
 enhed, 311
 værdi, 131
 åbenbares ved femte indvielse,
 643
 åndelig, bag alle ashramer, 447
 Syntesens avatar, 652, 726
 Synteskabende bestræbelse, for-
 ståelse og aktivitet, 261
 Syv –
 ashramer, mestres, tilsynekomst,
 200
 grupper, større, mindre, planeta-
 riske samt kompletterende,
 160-177
 hovedenergier, anvendt af ind-
 viet, 197
 kompletterende energicentre,
 162, 165
Se også: Loven om komplet-
 terende syv.
 lotusblomster fungerer, 200
 numerisk værdi, 92
 plan, underplan af kosmisk fysi-
 ske, 177
 ånder foran Guds trone, 218
 Syvende grads indviede har adgang
 til Shamballas rådssale, 727
 Syvende indvielse –
 chohan, sande transfiguration,
 295
 Syvende indvielse – fortsat
 den virkelige opstandelse, 641
 gennem illumineret åbenbaring,
 534
 gruppebevidsthed, udvikling,
 registrering, 372
 inspiration, 537
 naturen af, 683
 stråleenergi, 653, 683
 to grupper af væsener er til
 stede, 725
 vedrører ikke formen, 725
 Syvende rodrace, karakteregen-
 skaber, 562
- Syvfoldighed –
 indbyrdes relation, 378
Se også: Syv.
 Søn –
 arbejde udført, 480
 aspekt, beskrivelse, 469
 tankens, 228, 479
- T**
 Tal, betydning, 92
 Tale, afholde sig fra, 226
 Tallet 24, betydningsfuldt, 90, 91
 Tallet 666, dyrets tal, 91
 Tankebaner, afstå fra bestemte, 226
 Tankeform – Tankeformer –
 bygning af, 286, 451
 fordrives, 20
 gode viljes, 286
 indiviets, 115
 materialistisk levevis, splittede,
 på mentalplan, 645
 rigtige, opnået intuitiv viden,
 452
 tilintetgørelse, 317
 Tankeformskabende energi, 590
 Tankekontrol –
 opnåelse af, 451
 udvikling af, 18
 Tankens søn, beskrivelse, 465
 Tavshed –
 naturen af, 226
 okkult, fælles i ashram, 353
 tankens, krav ved indvielse, 227,
 232
 Telepati, metode til kommunikation
 i rådskammeret, 411
 Telepatisk –
 kontakt –
 højeste form på jorden, 399
 mellem mester og discipel,
 548
 til discipel, redskab, 548
 påvirkning fra Kristus, 614
 samspil –
 del af discipels dobbelte liv,
 550

- menneskehedens, 596
- »Templets forhæng« flænges, 480, 495, 695
- Teologier, menneskeskabte, tilbagevises af indviede, 312
- Teosofisk samfund, nyttigt arbejde, fejlagtige påstande, 674
- Tid –
- afbalancere, indikation, 441
 - begrænsninger, fri af, 442
 - betydning, 117, 118
 - definition, 388, 414
 - eller rum, 66, 117-122
 - erkendelse, 599
 - faktor i hjerneregistrering, 442
 - fornemmelse, definition, 691
 - mester bekymrer sig ikke om, 444
 - neofyten, fri af reaktioner, der fremkaldes på fysisk plan, 444
 - styring af, 23
- Tilblivelsespunkt, 622
- Tilintetgørelse –
- skyldes åndelige viljes bestræbelser, 317-327
 - ved dynamisk vilje, 234-236
- Tilintetgørende aspekt –
- tilkendegives i dag (1948), 478
- Tilintetgørende aspekt – fortsat
- virkning på mentale og fysiske plan, 644
- Tjeneste –
- aktiviteter, faktor i styring af, 540
 - antahkarana, bygning af, 500
 - for planen, 46, 382, 386
 - gruppe-, som anvist af Vandbærer-tegn, 239-258
 - jord-, vejen til, 398, 657
 - liv, et udtryk for indvielse, 549
 - mesters, type og kvalitet afhænger af hans ashram, 369
 - tredje grads indviets, plan, 686
 - uden for planetsystemet, 404
- »To smelter sammen til én«, 521
- Tone –
- alle væseners, forståelse, 22
 - sjælens og personlighedens i for-
ening, virkning på triade, 462
- Totalitære systemer, årsag, 573
- Transfiguration –
- definition, 289, 290
 - formidler, 597
 - gør store indvielser mulige, 228
 - omfattes af hele planeten, 295
 - personligheds, 597
- Transformation –
- af –
 - astrale liv og aspiration, 448
 - emotionel natur er lykkedes, 597 - definition, 289, 290, 293
 - faser, 292, 293
 - formidler, 597
 - højere modsvarighed, 43
 - plan involveret, 291
- Transmutation –
- af –
 - begær til aspiration, resultater, 257
 - energi, forudsætninger, 17
 - lavere begær, 666-668
 - ni kræfter i guddommelige energier, 461
 - OM til oprindelig lyd, 295
 - viden, 457, 472, 496, 542 - definition, 260, 289, 291, 666
 - formidler, 597
 - forsvinder, 288, 290, 292
 - fuldendt arbejde, plan, 291, 597
 - højere modsvarighed, 43
 - opnåelse i formernes verden af indviet, 273
 - proces, 289, 472
- »Tre sind forenet«, 521
- Tredje grads indviet – indviede –
- antal, 478
 - arbejde, 242, 587-589
 - ashrams aktiviteter, deltager, mester frigøres til andre opgaver, 377
 - bevidsthed, 450
 - centret ved rygsøjlebasis, 374

- evne til at respondere på monadens vilje, 322
guddommelige holdninger og evner, 130
i Sirius' loge, 421
integration, 69
monadisk –
 kraft tilgængelig, 321
 opfattelse, 137
okkult perception, 130
opgave, 686
overfører sit liv til substans
 »uden princip«, 366
»rig ung mand«, 127
sind, 683
Sirius-energi mærkbar, 420
stråleenergi strømmer via triade, 585
tjeneste, 476
viden om –
 livsenergiens eller åndens natur, 169
 viljens natur, 707
Tredje grads indviet – indviede – fortsat
 vilje, 46, 476
 åbenbaring af tre aspekter, 326
Tredje indvielse –
 antahkarana fuldendt, 450
 arbejde af Aktivitetens Buddha, 280
 behov for fuldendelse af antahkarana, 443
energi –
 fra åndelig triade, 356
 mere og mere monadisk, stadier, 587
enkelte menneskes, 597
fader-aspektet, 111
fire sandheder, udstyr, 151
forandringer sker, 545
forberedelse til, 478, 682, 683
forberedende trin til tjeneste, 613
forklarelsen, femte stråle, 589-601
forståelse, 117
forstår indviet ildens betydning, 93
forudsætninger, 140, 683
fusion, 276
første store indvielse, 53, 92, 276
gjort mulig, 597
gruppebevidsthed, 129
gruppebevidsthed, udvikling, registrering, 372
hemmelighed om, 56
iværksættende, faktor, 593
karma, 96
kontrol af personlighed, fuldstændig, mennesket viser, 597
kraftlinjer er indbyrdes forbundne, 456
krav, 391
lyden høres, 65, 92
magnetisk kraft fra vilje føles, 382
mantra, hensigtsmæssigt, 186
menneskeheden, 594, 595, 597
modsætningernes par, lavere, mærkes ikke længere, 475
monadisk proces begynder ved, 359
mål for menneskelig evolution, 501
naturen af, 685
opdagelse af sjælens verden, 65
personlighedstendenser udslettes, 122
proces –
 afsluttet med at bygge relation, 459
 forud, 597
 første skridt til, 594
relation til Shamballa, 90
resultat, 598
samspil mellem Shamballa og Hierarkiet fornemmes, 282
sindets energi, 360
sjælsoplyst sinds, styring, 670
stjernen ses og lyden høres, 94
stråleenergi, 589-601, 683

- styring af energier, 684-686
 tages på mentalplan, 359
 tilkendegivelse, 588
 transmutation af fysiske legeme,
 597
 vedrørende skabende arbejde,
 537
 viljesaspekt begynder at styre, 67
 åndelig triades verden, 297
 Treenighed af aspekter, tråde, 469
 Trefoldighed ændret til dualitet, 229
 Triade, åndelig –
 aktiviteter, 85, 275, 317-327
 antahkarana, bro til personlighed,
 72, 479, 591
 attitude, 39
 bevidsthed fokuseret i, 272
 energibane til hjernen, 447, 689
 Triade, åndelig – fortsat
 energier, 144, 169, 356, 591,
 598, 660, 703-705
 evokation af, 505, 513
 evokativ kraft, 41
 formidler, 195, 447
 fungerer i, 274, 278
 funktion som mellemlid, 438
 fusion med sjælgennemtrængt
 personlighed, 544
 gruppe –
 må samlet kunne opfatte, 124
 næres og vitaliseres af, 142
 hovedcenter vækkes, 462
 ilden stimuleres af, og ikke af
 selve gruppen, 231
 impression på discipels tænke-
 evne, 544, 591
 kontakt med personlighed, pro-
 ces, 448
 liv, 55
 lys, 130, 222
 magnetisk respons, 459, 462
 og sindet, bringes i nær relation,
 447
 område, 28
 plan involveret i mestres arbejde,
 292-295
- respons –
 på tre krav, 72
 til lavere aspekt af bro, 498
 udstråling, 124, 128, 135
 udstråling dæmper sjælens lys,
 124, 127
 ved femte indvielse, 514
 virker gennem abstrakt tænke-
 evne, 597
 Triadisk –
 eksistens, område for indviet,
 160
 impression, reaktion overfor, 299
 perception skyldes antahkarana,
 131, 238
 Triangel – Triangler –
 af lys i hovedet, 284
 ajna, strube og basiscenter, 281
 Aktivitetens Buddhaer, 284
 arbejde, 265, 266, 284, 285, 408
 bramandra, ajna og alta major
 center, 284
 centrale åndelige sol, Venus og
 jorden, 80
 den Ene, Sollogos og planetarisk
 Logos, 428
 energier fra Store Bjørn, Sollo-
 gos og syv hellige planeter,
 428
 funktion, forståelse betydnings-
 fuld, 282
 Hierarki, sjælens verden og
 menneskehed, 379
 Sirius, Hierarki og solens hjerte,
 420
 skjoldbrusk- og biskjoldbrusk-
 kirtlerne, 281
 to, seks stjernebilleder, 281
 tre kirtler i hovedet, 437
 Tvillingerne, Vægten og vort
 solsystem, 430
 USA, Storbritannien og Rusland,
 631, 638
 »Tro er en substans ...«, 449
 Tråd, bevidstheds-, skæres okkult
 over, 704

- Tråde –
 to, danner sutratma, 454
 tre, 455, 463, 473, 476, 481,
 481-485
Se også: under de enkelte trådes
 navne.
- Tvillingernes tegn (Gemini) –
 energi fra, 279, 430
 sejr, 101
- Tyrens tegn (Taurus) –
 energi, virkning på nye gruppe
 af verdenstjenere, 244
- Tyrens tegn (Taurus) – fortsat
 illumination og opnåelse af vi-
 sion, 239-242
 indre oplysning og vision, 244,
 248
- Tyskland, karakteregenskaber, 201,
 620, 623, 624
- Tænkeevne –
 abstrakte –
 beskrivelse, 465
 bevidsthedsområde, 179
 funktioner, 61, 587, 597
 impression af planens hensigt,
 550
- fjerde grads indviets, 694
- højere –
 og lavere –
 respons mellem, 452
 sammenkædes via antahka-
 rana, 447
 område for indviets bestræ-
 belse, 149
- konkret –
 beskrivelse, 465
 lavere og højere, bro over
 kløften, 125
- lavere –
 analytisk konkrete, under kon-
 trol og overflødiggjort, 261
 fusion med højere tænkeevne,
 228
 og højere, accepteret discipels,
 544
- Tænkning –
 abstrakt, 315
 menneskelig evne, opnåelser,
 255
 menneskets, nyorientering, resul-
 tater, 645
- Tærskelens vogter, sidste form, 115
- U**
- Ubundethed –
 betonet af Herren Buddha, 696
 forsagelse, 696
 sjælens frigørelse fra legeme, 112
 værdi, 84, 711
- Udadvendt liv, discipels, 550
- Uddannelse –
 i nye tidsalder, 133
 mysteriernes virkning, 340
- »Udryd begær«, 223
- Udstrålende energi, anvendelse og
 kontrol, 547
- Udstråling –
 Hierarkiets, 382
 indviets, 273
 skabelse af, 381
- Udtryk, formaning til indviet, 298,
 303-308, 325
- Udvekslingssted for alle emotionel-
 le reaktioner og blændværk, 679
- Udødelighed –
 basis for, 454
 definition, 722, 723
- Underbevidste område, henvisning
 til normal menneskelig erfaring
 fra, 150
- Undervisning –
 af mester, i ashram, 546
 hjælp fra K. H.'s ashram, 585
 om nyere sandheder, 262-266
 planlagt af Hierarkiet, meddelt af
 mesteren D. K., 266
 åbenbarende, efter 1975, 267
- Undervisning i den nye tidsalder*,
 indledende bog, 449
- Undervisningsinstitutioner, mål i

- nye tidsalder, 133
- Universalitet, følelse af, og viljen-til-det-gode, fokuseres på fysiske plan, 587
- Universel bevidsthed bliver til kosmisk bevidsthed, 689
- Unævnelige navn, 64, 65, 66
- Upersonlighed, 222
- USA, 434, 435, 436, 620, 623, 627, 630
- V**
- Vandbærer-energi –
gør det muligt for –
Kristus at fuldende sin opgave, 243
mesteren R. at blive herren for civilisation, 243
- påvirkning –
giver den sorte loge magt, 244
hierarkisk relation til Shamballa, 243
- strømmer ind i Hierarkiet, respons på, 243
- virkning på astralplan, 581
- Vandbærerens tegn (Aquarius) –
energi – energier –
anvendt af Aktivitetens Buddha, 280
der erstatter Fiskenes tegns, 552
virkning på Hierarkiet, 242
- Vandbærerens tidsalder –
egenskaber, 584
fase af planetens historie indledes, 31
Hierarkiets planlagte arbejde, 239, 249
Se også: Nye tidsalder.
- »Vandrer ydmygt med deres gud«, 269
- Vaner –
i tænkning, dårlige skal fortrænges af bedre, 227
åndelige, i stedet for alle lavere fysiske tendenser, 139
- Vanskeligheder, nuværende, i verden, årsager, 246
- Vegetarisme i praksis, 95, 138
- Vej – Veje –
betrædes, krav, 471-473
discipelskabets, 126, 609, 687
frigørelsens, 201
højere evolutions. *Se:* Højere evolution, vej.
stråle-, 424-426, 433
syv –
mester stilles overfor, 401-433
opstilling over, 402, 405
valg, 367, 368, 396, 402, 406, 417, 651, 652
vedrører –
hensigt, 378
ikke naturen af modsætningernes par, 431
- til –
jordtjeneste, 398, 402, 403-406, 432, 657
magnetisk arbejde, 407-411, 432
Sirius, 419-424, 433
Sollogos, 427
ubetinget sønneværdighed, 428
uddannelse til planetarisk Logos, 411-414, 432
tilbage, 450
- Vejen –
for højere evolution. *Se:* Højere evolution, vej.
gruppe beskytter usikker discipel, 167
sandheden og livet, 151
til Shamballa, 42
- Venus –
drager mestre til uddannelse, 411 og jorden, planetarisk antahkara relation, 412
vogter af det mentale princip, 428

- Verden –
 begivenhedernes, 188
 betydningens, 297, 314
 discipel, menneskehed, skæbne, 435
 energiernes, okkult studerendes liv, 551
 essentielle sandheds, 314
 for væren, 115
 formidlingens, 188
 fænomenale, fundamentale guddommelige intention, opfattelse af, 137
 hensigtens, 188, 189
 illusionens, tilsyneladende, 160
 lysets, 160
 mellemliggende, 189
 meningens, 115, 160, 188, 297, 299, 308, 314, 490, 514
 problemerne i, fingerpeg, nøgleord, 677
 situation i dag, faktorer, 26
 symbolernes, 297, 299, 314
 virkelighedens, 314
 årsagernes, 160, 169
- Verdens herre –
 evige planlægning, 137
 fastholder manifesteret verden i fusionstilstand, 544
 hensigt, samarbejde med, 130
 taler fra Shamballa, 176
 uerkendt hensigt, 106
 vilje-hensigt, 29
Se også: Sanat Kumara.
- »Vi står, hvor den ene indvier påkaldes«, 186
- Vibration –
 ashrams, registrering af discipel, 545
 egen sjæls, viden om, 545
 lyde relateret til, 66
 mesters, viden om, 545
 samklang, aspirants energi og indvielsens dør, 358
- Vid, formaning til indvielse, 297, 323-325
- Viden –
 indviets, forskel fra aspirants, 299
 konkret, energi, funktioner, 589-592
 okkult, 19
 om –
 hændelser i Shamballas rådkammer, 532
 invokation og evokation, 78
Se også: Invokation og evokation.
 livet i indvielsesproces, 446-449
 lyd. *Se:* Lyd.
 spænding. *Se:* Spænding.
 tre bevidsthedsområder, 593, 601
 transmutes til visdom, 457, 472, 496, 542
 ændres til visdom, 357
- Viden-kraft, om, 458
- Videnskab, virkning på, 339
- Videnskabelige opdagelser, mesteren Hilarions arbejde, 586
- Videnskaben om –
 antahkarana, 455
 impression, 377, 404, 413, 545
 invokation, 232
 invokation og evokation, 81-83, 159, 187, 474, 526, 527
 lyd, 79
 magnetisk forbindelse, 474
 okkultisme, 594
 sammenlignende analyse, 143
 social evolution, 474
 spænding, 523
 tjeneste for planen, 46
- Viden-visdom, erstattes af intuitiv forståelse, 473
- Vilje –
 andet –
 aspekt, nedbrydning af kausale legeme, 228
 og tredje, 228

- anvendes ved –
 bygning af bro, 507, 509, 510, 511, 515
 indvielse, 683, 689
- aspekt –
 behov for syntese forbundet med, 125
 egoisk, 44
 evokation, metode, 117
 fremherskende princip, 40
 første guddommelige, opfattelse af død forbundet med, 113
 modtagelighed, større, 31
 styring, begyndende, 67
 tid relation til, 118
 udtryk, 58, 121
 udviklet i ashram, 386
- definition, 58
- disciplen hersker over tid og organiserer i rum, 119
- dynamisk –
 aktiv, sætter Hierarkiet i stand til at gå fremad, 382
 anvendelse, 71
 anvendes på den højere evolutions vej, 711
 energi, indvirkning på tænkeevne og hjerne, 705
 fokuseret i sjæl, der anvender form, 119
- dør til Shamballa, 152
- egenskaber, guddommelige, 131
- energi, 175, 196, 244, 384, 386, 708
- evokation, 47, 116, 119, 496
- farvet af kærlighed, 476
- fokuseret, 57, 113, 474
- fokuseret i tankens søn, 228
- fortolkning, 182
- første guddommelige aspekt, 113
- gruppe, 40, 225, 235
- guddommelige, 51, 104, 118, 119, 193
- guddommens, 45
- Guds, 157, 250, 377, 658
- højere, 42
- i næste solsystem, 58
- individuelle, 43
- invokation, 47
- kraft, for tidlig indstrømning, konsekvenser, 476
- kreativitet nødvendig, 479
- livgivende energi føjes til kærlighedsenergi, 242
- mesters, fuldt ud sammensmeltet med planetariske Logos' vilje, 715
- monadens, 42, 43, 155, 289, 322
- natur, 384, 707
- offer, egoets, 44, 45
- og –
 hensigt, forskel, 80
 kærlighed, sammenkædet, 263
- oplyst i stedet for okkult lydighed, 71
- personligheds, kontakt med højere vilje, 61-62
- planetariske Logos', natur, 567
- princip om abstraktion, aktivt til stede eller ej, 175
- ren, anvendes af indviet, 321-323
- resultater, 115, 697
- Shamballas, 244, 345
- tilkendegivelse i lang række inkarnationer, 228
- tilkendegives i stigende grad efter tredje indvielse, 707
- tjenere, 477
- tredje grads indviets, 477
- Vilje – fortsat
 udvikles i ashramer, 379
 ved iværksættelse af åbenbaring, 707-711
- virkeliggør hensigt, 708
- vital, koncentreret, 175
- åndelig, 40, 85, 142, 397, 468, 587
- åndelig triades, kontakt med personlig vilje, 61-62
- årsag til Sanat Kumaras tilstede-

- værelse, 398
Se også: Fri vilje.
- Viljen-til-at-abstrahere, kaldes død, 175
- Viljen-til-at-leve –
 i fysisk legeme forsvinder, 175
 som åndeligt væsen, 452
- Viljen-til-at-vide, 118
- Viljen-til-at-være, 116, 118
- Viljen-til-det-gode, 116, 118, 121, 587, 598, 607, 618, 651, 652
- Viljen-til-kærlighed, 206
- Viljen-til-lov, 206
- Viljen-til-syntese, 206, 653
- Virkelige menneskes frigørelse, 22
- Virkeliggørelse, nyt stadium, erkendelse, 58
- »Virkning« og »resultat«, skelne mellem, 447
- Visdom –
 anvendt, definition, 458
 definition, 216, 590
 fra viden, transmutation, 457, 472, 496, 542
- Visdom-energi, udtryk, 458
- Vision –
 apoteose, fremtid, 86
 og åbenbaring, forskel mellem, 252, 308
- Visualisering –
 anvendes i bygningen af antakarana, 472, 493-494
 billedlig og symbolsk sensitivitet, 447
 i meditation, betoning, 263
 kraft, 447
 kunst, udvikling, 135
 relation til vision om guddommeligt plan, 447
 virkninger, 135
- Vogtere af –
 planen, 80, 81, 87, 499
 viljen, 80, 81, 87
- »Vor Gud er en fortærende ild«, 229
- Vyasa, arbejde, 529
- Vægtens tegn (Libra) –
 besjælende liv, 279
 energier kommer ind i vort solsystem, 410, 411, 430
 periferi, liv arbejder i, 410
- Væren –
 beskrivelse, 445
 egentlig, ved femte indvielse, 189
 forstås, 274
 plan, hvor mester fungerer, 443
 realisering af, 115
- W**
- Wesak –
 aktivitet for Herren Buddha, 102
 forbindelse skabes, 80
- Z**
- Zionisme, aggression og anvendelse af kraft, 675-677
- Zionistbevægelse, 435
- Zodiak –
 livets hjul, drejer modsat for discipel, 346
 mindre, 25.000-årig cyklus, konklusion, 552
 solens evolutionære gang gennem, 536
- Zodiakal, påvirkning, dobbelt virkning, 347
- Æ**
- Ædle ottefoldige vej, 379
- Æterisk –
 legeme, 21, 346
 niveauer for aktivitet, 191
 plan –
 arbejde, 195, 200, 203
 kosmiske og fysiske, 191, 193, 367, 397
- Ø**
- Øje, læren om, 462
- Øst og vest, forenet til enhed, 265
- Østrig, karakteregenskaber, 624

- Å**
 Åbenbar, påbud til indviede, 298, 308-315, 326
 Åbenbarere, store, 337
 Åbenbaring –
 af –
 alt livs enhed, 310
 den guddommelige hensigts natur ved femte indvielse, 567
 guddommelig –
 hensigt –
 efter fjerde indvielse, 708
 ved tredje indvielse, 357
 intention, rigtig tidsbestemmelse, 710
 guddommen, 473
 nirvana, 477
 alle mennesker venter på, 86
 alt liv handler om, 457
 emnet, 309
 femte indvielse, betydning, 641
 gradvis og nøje tilrettelagt rækkefølge, 185
 hensigt bag, 252
 indvielse, 397, 641-651
 iværksættelse –
 af energi, 702-707
 ved vilje, 707-711
 kilde, 339
 kontinuitet, 214
 mekanisme, disciplen udstyres med, 344
 ny, i fremtiden, 126
 nøgle til, gives den indviede mester, 644
 relation til lys, 86
 ret fortolkning nødvendig, 711
 »Ånd er steget op på stoffets skuldre«, 480
 Ånd og stof, 73, 96, 276, 605
 Åndedræt –
 forskul fra lyd, 66
 gruppens forenede, 160, 167, 172, 174
 Åndedrætsproces, naturen af, 66
 Åndelig –
 aktivitet på fysisk plan, 46
 aspekt, kvaliteter, 193
 definition, 371
 energi, elektrisk vekselvirkning, resultater, 729
 frigøres gennem stadigt mere udviklede former, 425
 kontakt, etablering, 238
 perceptionssans, 729
 på sit eget plan, bliver herskende faktor, 177
 sans, opmærksomhed, muliggør impression og fortolkning, 551
 tilintetgørende kraft, 98
 Åndelighed, definition, 216
 Ånd-stof –
 guddommelige naturs, 477
 to punkter af den levende hensigt, 290
 År –
 1875-1890, forberedende lære til nye tidsalder, 267
 1903, mestres beslutning vedrørende det kosmiske onde, 715
 1925, efter, inkarnerer frem-skredne sjæle, 134
 1952, beslutning, der påvirker menneskeheden, 714
 1975 –
 indvirkning af vilje på menneskeheden, 709
 undervisning, åbenbarende, 267
 2000, indvirkning af Shamballa-kraft på menneskeheden, 715-716

Arkanskolen giver interesserede mulighed for at uddanne sig til discipel i den nye tidsalder.

Den tidløse visdoms principper tilegnes gennem esoterisk meditation, studium og tjeneste som livsform.

Arkanskolens studiemateriale foreligger ikke på dansk, men forefindes på hovedsprogene.

Skriv til en af nedenstående adresser efter nærmere oplysning.

Arcane School
Suite 54
3 Whitehall Court
London SW1A 2EF
England

Ecole Arcane
1 Rue de Varembe (3e)
Case Postale 31
1211 Genève 20
Schweiz

www.lucitrust.org/arcane_school/

Alice A. Bailey bøger på engelsk

The Consciousness of the Atom
The Destiny of the Nations
Discipleship in the New Age, Vol. I
Discipleship in the New Age, Vol. II
Education in the New Age
The Externalisation of the Hierarchy
From Bethlehem to Calvary
From Intellect to Intuition
Glamour: A World Problem
Initiation, Human and Solar
Letters on Occult Meditation
The Light of the Soul
Problems of Humanity
The Reappearance of the Christ
The Soul and Its Mechanism
Telepathy and the Etheric Vehicle
A Treatise on Cosmic Fire
A Treatise on the Seven Rays:
 Vol. I Esoteric Psychology
 Vol. II Esoteric Psychology
 Vol. II Esoteric Astrology
 Vol. IV Esoteric Healing
 Vol. V The Rays and the Initiations
A Treatise on White Magic
The Unfinished Autobiography
The Labours of Hercules
A Compilation on Sex
The Animal Kingdom (A compilation)
Death: The Great Adventure (A compilation)
Ponder on This (A compilation)
The Seven Rays of Life (A compilation)
The Seventh Ray – Revealer of the New Age (A compilation)
Serving Humanity (A compilation)
The Soul, the Quality of Life (A compilation)
Master Index of the Books of Alice A. Bailey

www.lucistrust.org